

# Science fiction

the year's best

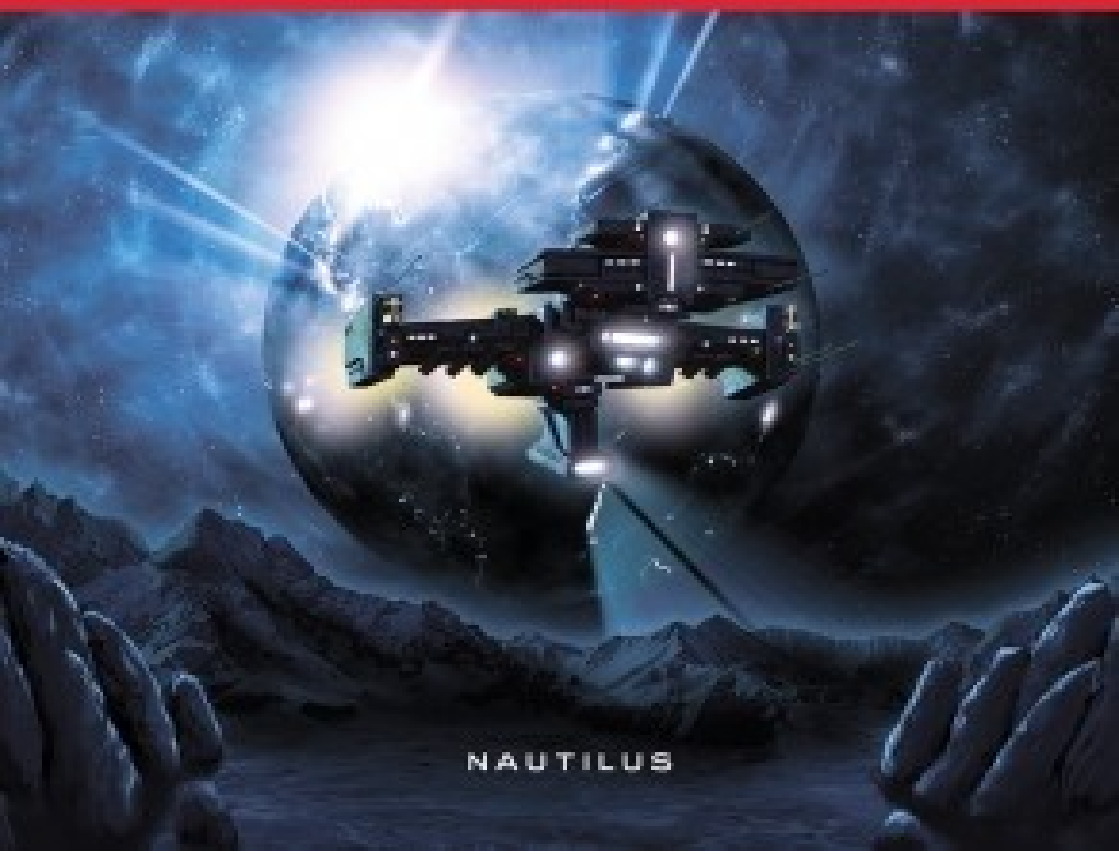
Stephen Baxter  
Damien Broderick  
Naomi Novik  
Chris Beckett  
Carrie Vaughn  
David Moles

Hannu Rajaniemi  
Michael Swanwick  
Lavie Tidhar  
Brenda Cooper

8

Alastair Reynolds  
Pat Cadigan  
Alexander Jabloko  
Alette de Bodard  
Jim Hawkins  
Robert Reed

Antologije Gardner Dozois



NAUTILUS

# **Antologia Gardner Dozois**

## **Cele mai bune povestiri SF ale anului**

### **Volumul VIII**

#### **Cuprins:**

**Stephen Baxter** Întoarcerea pe Titan ☆☆☆

**Damien Broderick** Sub lunile lui Venus ☆☆☆

**Naomi Novik** Șapte ani departe de casă ☆☆☆

**Chris Beckett** Mantia de păun ☆☆☆

**Carrie Vaughn** Amaryllis ☆☆☆

**David Moles** Șapte orașe de aur ☆☆☆

**Rachel Swirsky** Iar și iar și iar ☆☆☆

**Hannu Rajaniemi** Elegie pentru un tânăr elan ☆☆☆

**Michael Swanwick** Rusia libertară ☆☆☆

**Lavie Tidhar** Trenul de noapte ☆☆☆

**Brenda Cooper** Marea trecere a tatălui meu ☆☆☆

**Jay Lake și Ken Scholes** Mecanicul navei ☆☆☆

**Alastair Reynolds** Sleepover ☆☆☆

**Pat Cadigan** Gustul nopții

**Alexander Jablokov** Dansul felinei oarbe ☆☆☆

**Aliette de Bodard** Făuritoarea de nave ☆☆☆

**Ted Kosmatka** Căderea ☆☆☆

**Jim Hawkins** Chimbwi ☆☆☆

**Robert Reed** Fuga mortului ☆☆☆

*Antologia Gardner Dozois 8* reprezintă a doua jumătate a volumului *Year's Best Science Fiction 28th Annual Collection*.

Editorul și scriitorul Gardner Dozois s-a născut în 1947 în Salem, Massachusetts. Între 1984 și 2004 a editat revista *Asimov's Science Fiction* și a fost răsplătit cu cincisprezece premii Hugo (record absolut) pentru cel mai bun editor profesionist. După retragerea de la *Asimov's*, a devenit editorul seriei de antologii *The Year's Best Science Fiction*, publicate anual din 1984, pentru care a primit cincisprezece premii Locus. Ca scriitor, a fost distins cu două premii Nebula pentru povestirile *Aducător de pace* (1983-apărută în revista *CPSFA*, nr. 14, ianuarie 2014) și *Copilul dimineții* (1984 – apărută în *Almanahul Anticipația*, 1986).

*The Year's Best Science Fiction* este considerată o „venerabilă instituție” a SF-ului.

## Stephen Baxter - Întoarcerea pe Titan

**Stephen Baxter** a debutat în 1987, în revista *Interzone* și de atunci a devenit unul dintre colaboratorii permanenți ai publicației. A lucrat de asemenea la *Asimov's Science Fiction*, la *Science Fiction Age*, cu *Analog*, *Zenith*, *New Worlds* și multe altele. Este unul dintre cei mai prolifici scriitori science fiction, un inovator ale cărui idei sfidează de cele mai multe ori noțiunile pe care le avem despre Univers. Primul său roman, *Raft*, a apărut în 1991 și a fost rapid urmat de altele la fel de bine primite precum *Timelike Infinity*, *Anti-ice Flux* și pastșa H. G. Wells - o continuare a romanului *The Time Machine* - *The Time Ships* (care a câștigat premiile John W. Campbell Memorial și Philip K. Dick). Printre numeroasele sale scrieri se numără: *Voyage*, *Titan*, *Moonseed*, *Mammoth*, *Book One: Silverhair*, *Longtusk*, *Icebones*, *Manifold: Space*, *Evolution*, *Coalescent*, *Exultant*, *Transcendent*, *Emperor*, *Resplendent*, *Conqueror*, *Navigator*, *Firstborn*, *The H-bomb girl* și două romane împreună cu Arthur C. Clarke: *The Light of the Other Days* și *Time's Eye*. Proza sa scurtă a fost adunată în volumele *Vacuum Diagrams: Stories of the Xeelee Sequence*, *Traces* și *The Hunters of Pangaea*. A lansat de asemenea și o ediție economică, *Mayflower II*. Cele mai recente cărți pe care le-a

publicat sunt trilogia *Weaver, Flood* și *Ark* și *Stone Spring*, precum și o carte care nu aparține ficțiunii, *The Science of Avatar*. În prezent se pregătește să lanseze câteva noi romane, inclusiv *Bronze Summer* și *Iron Winter*.

Dintre romanele lui Baxter, mai multe îl au ca personaj principal pe astronautul Harry Poole. În *Întoarcerea pe Titan* îl regăsim pe eroul care nu se dă în lături de la nimic pentru a reuși.

## Prolog

### Sonda

Nava spațială terestră naviga printre inelele de gheață. În prima ei săptămână pe orbita lui Saturn a reușit să treacă la trei sute de mii de kilometri de Titan, cel mai mare satelit al planetei. Senzorii săi au cercetat cu atenție și aviditate ceața densă.

Aparatul era prea greu pentru a fi lansat cu tehnologia vremii, așa că pe durata zborului său de șapte ani a trebuit să facă escale pe Venus, Pământ și Jupiter. Era însă pregătit pentru Titan, chiar dacă era atât de primitiv. O capsulă independentă, un disc cu o lățime de trei metri de forma unei plăcinte, era prinsă într-o parte a corpului central. Avea dormitoare pentru majoritatea membrilor echipajului interplanetar. În sfârșit, sonda fusese pornită și lansată.

La două săptămâni după marele eveniment, s-

a prăbușit în atmosfera satelitului.

Viteza interplanetară a sondei a scăzut dramatic în căldura feroce, iar parașuta principală a fost deschisă. Ușile s-au dat la o parte și brațele s-au desfăcut. La peste un miliard de kilometri de cel mai apropiat inginer uman, instrumentele s-au îndreptat spre Titan. Cam la cincizeci de kilometri altitudine, suprafața planetei a început să fie vizibilă membrilor echipajului. O imagine ce a durat o fracțiune de secundă și semăna izbitor de mult cu un peisaj terestru de la altitudine în tonuri sumbre de maro și roșu.

Au reușit să aterizeze cu o viteză relativ mică, sub douăzeci de kilometri la oră, pe nisipul înghețat.

După o călătorie de atâția ani, misiunea trimisă la sol a rezistat numai câteva minute până ce bateriile interne au fost epuizate și fluxul datelor telemetrice a încetat cu desăvârșire. A mai durat aproape două ore pentru ca informațiile să ajungă pe Pământ cu viteza luminii, timp în care toate sursele interne de căldură din sondă au murit. Încetul cu încetul, învelișul exterior al sondei spațiale era acoperit de un strat fin de ploaie organică. Apoi, deși necunoscut operatorilor de pe Terra, un braț asemănător cleștilor unui homar s-a strâns în jurul capsulei și a început să scufunde sonda în nisipul înghețat.

## În spațioportul Terrei

— Întotdeauna a fost ceva putred pe Titan.

Au fost primele cuvinte pe care le-am auzit din gura lui Harry Poole, pe care nu-l cunoșteam pe atunci – cuvinte care m-au trezit din mahmureală ca o mașină de găurit.

— Este evident, de vreme ce primele sonde, primitive cum erau, au fost lansate în urmă cu o mie șase sute de ani.

Avea vocea unui bărbat mai în vârstă decât era, a unui bătrân de șaptezeci – optzeci de ani, stridentă.

— Un satelit cu o pătură de aer, un satelit ce adăpostește o întreagă menajerie de viață sub atmosfera sa groasă. O atmosferă care nu este însă sustenabilă.

— Ei bine, mecanismul este destul de clar. Metanul din aer determină o încălzire a particulelor și face practic imposibilă răcirea atmosferei și îngheață întreaga suprafață.

Era vocea unui alt bărbat, mai gravă și cam sumbră, vocea unui bărbat care se ia prea în serios și care mi se părea familiară.

— Razele soarelui catalizează reacții în lanț ale metanului, care produc la rândul lor hidrocarburi complexe în stratosferă...

— Totuși, de unde vine metanul ăsta, fiule?

insistă Harry Poole. Teoretic ar trebui să fie distrus de chiar reacțiile care au produs acele hidrocarburi din stratosferă. Ar fi trebuit ca resursele naturale să fie epuizate în maximum zece milioane de ani. Și atunci? Ce continuă să le reîmprospăteze?

La acea vreme mi-ar fi fost imposibil să găsesc un subiect mai puțin interesant decât problema metanului pe cel mai mare satelit al lui Saturn, deși presupuneam că trebuie să fie o fațetă importantă a carierei mele. Ceața ce-mi apăsa pe creier, care era mai groasă decât învelișul de tholin al lui Titan, începea să se împrăștie încet și puteam în sfârșit să-mi simt corpul. Mă furnica în moduri aproape bizare din cauza felului în care zăceam pe ceea ce ar fi putut fi o canapea.

— Ar putea fi un fenomen geologic, a intervenit în discuție o voce de femeie, un pic cam aspră. Asta sau un fel de lanț ecologic, un cerc al Gaiei ce continuă să alimenteze atmosfera cu metan. Sunt două dintre teoriile cele mai evidente.

— Bineînțeles, Miriam, o ironiză Harry Poole, una din două. E evident de când oamenii au descoperit prima dată metanul de pe Titan, dar nimeni nu știe cu siguranță. Sigur, am trimis câteva sonde de-a lungul secolelor, însă nimeni nu a vrut vreodată să se convingă cu adevărat. Întotdeauna au fost prea multe ținte ușoare de



explorat și colonizat: Marte, sateliții de gheață. Nimeni nu a pășit vreodată pe Titan.

— Trebuie să recunoști că problema pierderii bruste a căldurii în aerul acela rece a inhibat orice proiect, Harry, a spus o a treia voce masculină. E prea scump și prea riscant...

— Nu. Nimeni nu și-a dat seama cât potențial are locul. Asta e de fapt problema. Și acum suntem paralizați de aceste blestемate legi romanțioase.

— Și tu crezi că ar trebui să aflăm ce și cum, spuse din nou vocea ascuțită.

— Avem nevoie de Titan, fiule, a replicat Harry Poole. Este singura noastră speranță pentru a ne putea finanța gaura de vierme. Titan este și trebuie să fie puntea noastră către Saturn și restul spațiului. Trebuie să le dovedim că legile lor sentimentale nu se aplică acolo pentru a ne putea pune proiectul pe picioare. Despre asta este vorba.

— Iar tu susții că acea nefericită creatură este cheia? întrebă femeia.

— Ținând cont că este un paznic al legii, și încă unul corupt, da.

Când cuvinte precum „nefericit” și „corupt” sunt alăturate în compania pentru care lucrez eu, de obicei se vorbește despre Jovik Emry. Era momentul să deschid ochii. Deasupra capului meu se întindea un fel de dom de sticlă, iar în spatele lui, nemărginitul albastru. Am

recunoscut imediat Pământul văzut din spațiu, dar mai era ceva: o sculptură de culoare albastru-metalic ce aluneca pe un strat de nori dezlânați.

— Priviți, spuse femeia, trăiește!

M-am întins, am căscat și m-am ridicat. Mă simțeam înțepenit, însetat și mă durea gâtul, la baza craniului. Mi-am privit răpitorii. Erau patru, trei bărbați și o femeie, toți privindu-mă cu o milă amuzată. Nu era prima dată când mă trezeam într-un loc necunoscut, înconjurat de străini. Eram tânăr și sănătos și îmi reveneam destul de repede. Pe atunci aveam cam patruzeci de ani, dar programul de prezervare mă făcea să arăt de douăzeci și trei.

Eram așezați pe canapele, în centrul unei punți rotunde. Deasupra mea era un dom circular. Mi-am dat seama că eram într-o navă GUT, un mijloc standard de transport interplanetar, chiar dacă era veche; călătorisem de multe ori cu ele spre Saturn și înapoi. Prin domul transparent puteam vedea mai multe cadre albastre alunecând prin fața Pământului. Aveau o formă tetraedică, iar fațetele lor formau un filament la fel de subțire ca filmele de săpun înainte de a dispărea. Știam că erau gurile găurilor de vierme, fisuri în spațiu-timp, iar licăririle aurii, simple imagini depărtate ale altor lumi.

Mi-am dat seama imediat unde sunt.

— Spațioportul Terrei.

Îmi simțeam gâtul mai uscat decât deșertul selenar, dar am încercat să par cât mai sigur pe mine.

— Aici ai nimerit-o.

Era vocea bărbatului care condusesese discuția. Într-un mod de-a dreptul comic, vocea de moșneag ieșea de pe buzele unui tânăr cu un chip ce nu putea avea mai mult de douăzeci și cinci de ani. Avea părul blond, ochii albaștri și părea dovada vie a reușitei unui tratament antiîmbătrânire moderat. Ceilalți doi bărbați păreau să aibă cam șaizeci de ani, dar tratamentele lor fuseseră atât de sofisticate, încât cu greu ți-ai fi putut da seama. Femeia era înaltă, cu părul tuns scurt și purta o salopetă mult mai funcțională decât toți ceilalți. Tânărul moșneag mi se adresă din nou:

— Mă numesc Harry Poole. Bine ai venit pe *Hermit Crab*, nava fiului meu...

— Bun venit? M-ai drogat și m-ai adus aici...

Unul dintre cei doi sexagenari, cel morocănos, începu să râdă.

— Oh, dar n-a trebuit să te drogăm. Ai venit de bunăvoie.

— Tu mă cunoști cu siguranță, dar cred că și eu te știu.

L-am studiat cu atenție. Era solid, brunet, nu prea înalt și avea un chip ce nu zâmbea prea des.

— Ești Michael Poole, nu-i așa? Inginerul specializat în găuri de vierme.

Poole mă fixă și el cu privirea și se întoarse către bărbatul blond.

— Cred că facem o greșeală uriașă încercând să lucrăm cu tipul ăsta, Harry.

Blondul rânjea cercetându-mă.

— Ai răbdare, fiule. Ai fost întotdeauna un idealist. Nu ești obișnuit să lucrezi cu oameni, dar eu sunt. Îl vom convinge să ne ajute.

M-am întors către el.

— Harry Poole. Ești tatăl lui Michael, nu-i așa? i-am spus râzând. Un părinte pe care tratamentele antiîmbătrânire l-au întinerit mai mult decât pe fiul său. O porcărie. Și, Harry, chiar ar trebui să faci ceva în legătură cu vocea ta.

— Mă tem că sunt de acord cu Michael, Harry, se pronunță al treilea bărbat. Nu putem lucra cu un asemenea clovn.

Era pe punctul de a deveni obez, iar fața îi era puhavă, îmbătrânită. L-am etichetat imediat drept un corporatist care a muncit din greu întreaga viață pentru a îmbogăți pe altcineva – probabil pe Michael Poole și pe tatăl său. L-am zâmbit nonșalant:

— Și dumneata ești?

— Bill Dzik, și îți voi fi coleg dacă vom continua cu această călătorie planificată pe Titan. Nu pot să spun că mă încântă

perspectiva.

A fost prima dată când auzeam de o expediție pe Titan, în orice caz, indiferent pentru ce ar fi avut nevoie de mine, mă săturasem de groapa aceea infectă de pe sistemul lui Saturn și nu aveam de gând să mă întorc prea curând acolo. În plus, nu era cea mai nefericită situație în care mă trezisem. Tot ce trebuia să fac era să trag de timp și să caut cât mai multe oportunități. Mi-am frecat tâmplele.

— Bill - pot să-ți spun Bill? — ai fi atât de amabil încât să-mi aduci niște cafea?

— Nu-ți forța norocul, mârâi el.

— Acum puteți să-mi spuneți de ce m-ați răpit?

— E chiar evident dacă stai să te gândești, zise Harry. Vrem să ne duci pe Titan.

Pocni din degete și în fața noastră apăru o imagine holografică cu o portocală rotindu-se în întuneric: Titan. Saturn era un corp galben-deschis cu uimitoarele sale inele spațiale și cu sateliții atârând ca niște felinare. Și acolo, licărind pe orbită, era un mic cadru tetraedic albastru, chiar deasupra planului inelelor. Gura găurii de vierme a lui Michael Poole. O autostradă de dimensiuni megalitice ce făcea legătura cu Saturn și cu toate minunile sale. Un drum rar circulat după toate aparențele.

— Știți că e ilegal, nu? am punctat repede.

— Știm. Și tocmai de aceea avem nevoie de

tine.

A rânjit, o expresie rece pe fața absurd de tânără.

## 2

### Finanțarea

— Dacă vrei un expert în Titan, mai căutați.

— Ești unul dintre curatori, spuse Miriam cu dezgust și neîncredere în voce. Lucrezi pentru Agenția IntraSistem de Monitorizare, în domeniul verificării conformității legilor. Titan intră în sfera ta de responsabilitate.

— Dar nu eu am ales să fac asta, am murmurat eu. Uite, dacă tot v-ați fixat asupra mea, trebuie să știți ceva despre trecutul meu. Nu am avut cea mai lină carieră.

Deși părinții m-au ținut în facultate, acei ani au fost o cursă cu obstacole: beții cumplite, escapade orgiastice, furturi minore și vandalism. În tinerețe nu reușeam să păstrez niciuna dintre slujbele găsite de ai mei, pentru că mereu trebuia să fug de ticăloșii cu care mă înhăitasem.

— Într-un final, te-au condamnat la o reprogramare, nu-i așa? m-a întrebat Harry.

Dacă autoritățile și-ar fi făcut damblaua, toate ideile din creierul meu abuzat ar fi fost descărcate într-un program extern, amintirile mi-ar fi fost reeditate și toate impulsurile mele

nesănătoase „reprogramate”. Apoi totul ar fi fost reintrodus în creier, întregul meu sine schimbat.

— Pentru mine, asta ar fi echivalat cu moartea. Nu aş mai fi fost acelaşi om. Tatei i s-a făcut milă de mine...

— Şi te-a scos pe cauţiune, mă întrerupse Bill Dzik. Te-a plasat apoi într-un post în domeniul supravegherii aplicării legilor referitoare la formele de viaţă inteligente. O sinecură.

M-am uitat la culorile întunecate ale lui Titan.

— E o slujbă mizerabilă, dar măcar câştig binişor şi nimeni nu se prea interesează de ce fac în timpul liber. Nu am fost decât de câteva ori pe Saturn şi pe orbita lui Titan. Sunt mai degrabă un administrator. Cam totul se petrece pe Pământ. Nu prea aveam de ales, aşa că am încercat să-mi păstrez serviciul.

Michael Poole mă privea de parcă aş fi fost unul dintre paraziţii care-i infestau minunatele sale instalaţii interplanetare.

— E exact motivul pentru care am o problemă cu toate agenţiile de supraveghere. Poate că m-aş simţi îndemnat să le susţin misiunea, dacă nu ar fi populate de rataţi ca tine. Cu voi în cârcă, normal că n-au cum să-şi atingă scopurile. Aşa că nu fac altceva decât să stea în calea iniţiativei.

Am realizat atunci că omul îmi displăcea profund. Niciodată n-am suportat să fiu dăscălit.

— Măcar eu n-am făcut rău nimănui, i-am răspuns cât mai arțăgos posibil. Nu prea mult, măcar. Tu în schimb, Poole, întorci Universul pe dos cu escrocheriile tale exclusiv în beneficiul tău.

Michael a dat să-mi răspundă, dar Harry l-a oprit cu un gest.

— Hai să nu vorbim despre asta. Până la urmă are dreptate. Profitul, sau lipsa lui este problema. În ceea ce te privește, Jovik, continui să te ții de vechile tale șmecherii chiar și în această „sinecură” aflată la miliarde de kilometri distanță, nu-i așa?

Nu i-am răspuns, încercând să-mi dau seama cât știe.

Harry mi-a arătat proiecția holografică.

— Uite, știm că Titan este plin de viață. E concluzia evidentă a cârdului de sonde care, de-a lungul secolelor, l-au orbitat sau au pătruns în atmosfera sa groasă, s-au târât pe suprafața lui sau au săpat în nisipul înghețat. Nu viața existentă acolo e problema noastră. Întregul sistem solar este plin de viață, viață care izbucnește pretutindeni, în meteoriți ori în bucăți răzlețe de gheață. Viața e ceva obișnuit pentru noi. Problema sunt sentimentalismele care împiedică progresul.

— Ni s-a mai întâmplat, mi-a zis Michael Poole. Consortiul de dezvoltare pe care îl conduceam, despre asta e vorba. Stabilisem o interfață de



gaură de vierme spre obiectul Kuiper, poreclit Alaska-cea-coaptă. Este în inelul exterior al sistemului nostru solar. Voiam să transformăm gheața în combustibil pentru navele de transport. Ei bine, am descoperit semne de viață acolo, un fel de viață, și aveam probabil să găsim și conștiință. Xenobiologii au numit-o Pădurea Strămoșilor. Atunci a trebuit să oprim tot proiectul și să evacuăm personalul...

— Având în vedere felul prin care m-ați adus aici, i-am răspuns, nu pot zice că mă interesează povestirile tale belicoase.

— În regulă, zise Harry, dar îți poți da seama ce ne dorim cu Titan. Vrem să-l folosim pentru dezvoltare. Este o fabrică miraculoasă de hidrocarburi și produse organice, dar și de forme de viață exotice, dintre care unele se înrudesesc cu cele terestre. Putem face aerul respirabil din azotul din atmosferă și oxigenul din apa înghețată. Putem folosi acel metan și chimia lui organică pentru a produce materiale plastice, combustibili sau chiar mâncare. Titan ar putea fi rampa noastră de lansare către întreg Universul, către stele. E un motiv pentru care oricine ar vrea să meargă pe Saturn. Chiar și așa, nu vom putea face nimic dacă acolo există forme de conștiință. Nimeni, însă, n-a demonstrat vreodată așa ceva.

Începusem să văd unde voiau să ajungă cu toată flecăreala lor.

— În consecință, înțeleg că vreți să încropiți o mică expediție ilegală, violând toate legile interplanetare de protecție a formelor de conștiință, să mergeți pe Titan și să dovediti că nu există forme de inteligență acolo jos, pentru ca apoi să vă puteți instala mașinile de forat. Am dreptate?

Reacția lor a fost imediată: Bill Dzik, Miriam și Michael Poole au schimbat priviri mânioase între ei. Era clar că în echipă existau disensiuni referitoare la aspectele morale ale inițiativei lor. O fisură pe care am căutat să o exploatez.

— De ce aveți atât de multă nevoie de asta? i-am întrebat.

Mi-au răspuns: era o epopee a ambiției interplanetare. La baza argumentelor lor, ca de obicei, erau însă banii sau, mai bine zis, lipsa lor.

### 3

## Negocierea

— Știi cu ce ne ocupăm, Jovik! Proiectarea găurilor de vierme deschide rapid posibilități variate pentru tranzitarea Sistemului Solar, oferindu-ne planete întregi spre explorare și colonizare. Dar ambițiile noastre sunt mult mai mari.

— Ce fel de ambiții? Nave interstelare? i-am întrebat.

— Asta și mai mult, spuse Michael Poole. În ultimele decenii am lucrat la un prototip experimental pe orbita lui Jupiter...

În continuare mi-a povestit despre mult iubita lui *Cauchy*. Nava urma să remorcheze un capăt al unei găuri de vierme de-a lungul unui circuit de mii de ani-lumină, formând astfel un pod de găuri de vierme - nu peste spațiu - ci către viitor. Astfel, conectând lumile umanității cu sistemul lui de găuri de vierme, Michael Poole spera să poată scurtcircuita trecutul și viitorul peste cincisprezece secole. L-am privit cu o nouă formă de respect, dar și cu frică. Omul era fie un geniu, fie un nebun.

— Pentru a finanța un vis ca acesta ai nevoie de bani, i-am răspuns.

— Jovik, mi se adresă Harry, trebuie să înțelegi că pentru afaceri atât de mari ca ale noastre ai nevoie de foarte mulți bani. E la fel încă din primele zile ale căilor ferate, încă din secolul al XIX-lea. Ne finanțăm fiecare nou proiect cu profiturile obținute din cele anterioare și cu noi investiții - dar aceste investiții sunt legate foarte mult de reușita proiectelor din trecut.

— Iar voi v-ați poticnit, nu-i așa? De aici toată ideea cu Saturn.

Harry oftă.

— Tranzitarea lui Saturn era o mutare logică. Problema este că nimeni nu trebuie să se ducă

acolo. Saturnul e ca un copil orfan pe lângă Jupiter. Saturn are luni de gheață, dar la fel are și Jupiter. Atmosfera lui Saturn e bogată în resurse, dar la fel este și cea a lui Jupiter. În plus, e doar la jumătate din distanța către Pământ.

— Lui Saturn îi lipsesc și resursele abundente de energie pe care le deține Jupiter, interveni Miriam. Resurse de care noi avem nevoie pentru a le folosi pe *Cauchy*.

— Fascinant! am mințit-o eu. Să înțeleg că și tu ești inginer?

— Fizician, mi-a răspuns ușor jenată.

Stătea lângă Michael Poole, dar la distanță de el. Am început să mă întreb ce relație există între cei doi.

— Ideea este că Saturn nu are nimic prin care să-și atragă vizitatorii, a intervenit Harry. Nu există niciun motiv pentru care gaura noastră de vierme, atât de costisitoare, să fie folosită. Cu excepția...

— Lui Titan, i-am răspuns imediat.

— Dacă nu putem ajunge acolo în mod legal, avem nevoie de cineva care să ne treacă prin filtrele de siguranță.

— Așa că v-ați gândit la mine.

— Ultima noastră variantă, aproape că scuipe Bill Dzik cu dezgust.

— Am încercat să vorbim cu colegii tăi, dar ne-au refuzat toți, adăugă Miriam.

Harry, întotdeauna diplomat, îmi zâmbi:

— Nu trebuie decât să fentăm câteva legi obscure. Gândește-te la perspective omule, la beneficii. În plus, e șansa ta de a te întoarce pe Titan, Jovik. Gândește-te la ea ca la o oportunitate.

— Toate bune și frumoase, dar mie ce-mi iese? Știți deja că am mai fost în apropierea camerelor de reprogramare intelectuală. De ce ar trebui să risc atât de mult pentru a vă ajuta acum?

— Dacă n-o faci, te așteaptă oricum reprogramarea.

Acum ajunsesem la partea murdară a lucrurilor. Harry preluă din acel moment frâiele conversației. În mod cert, el era dirijorul acelei mici cabale, iar ceilalți erau oricum depășiți de situație.

— Știm de mica ta afacere.

Am crezut că îmi fuge pământul de sub picioare și l-am întrebat:

— Despre ce afacere vorbești?

A folosit proiectorul holografic pentru a-mi arăta. Acolo era una dintre sondele aflate în grija mea, un ac de argint înfipt în fundalul organic întunecat, care se presupunea că avea o misiune de monitorizare de rutină. În realitate, eu îi dădusem un cu totul alt scop.

Chiar sub suprafața lui Titan sunt pungi de apă lichidă, nenumărate lacuri glaciare,

menținute în stare lichidă de căldura degajată chiar de forța impactului care le-a generat. Sonda mea trăgea acum direct în pojghița subțire de gheață care acoperea un astfel de lac și din apa de sub ea. Harry a derulat înainte și am putut urmări împreună cum sonda ieșea din lac și se îndrepta înapoi către baza colegilor mei de pe Enceladus.

— Prelevezi mostre cu forme de viață din lacuri, decretă Harry. Apoi, vinzi rezultatele studiilor.

Am ridicat din umeri. Nu avea niciun rost să neg.

— Așadar, îmi știți trecutul. Creaturile de acolo sunt înrudite cu cele de pe Pământ, dar de foarte de departe. Câțiva aminoacizi sau așa ceva – nu mă pricep. Cele mai mici mostre sunt adevărate pepite de aur pentru biochimisti. Un adevărat nou Eden pentru producătorii de medicamente și pentru experții în manipulare genetică...

Mi-am dat seama că aveam o porțiță de scăpare.

— Îți va fi greu să dovedești asta. Deja au dispărut orice fel de urme lăsate de sondele noastre la sol.

Era adevărat. Unul dintre aspectele puțin înțelese ale lui Titan era că aparatele trimise la sol dispăreau rapid, poate ca urmare a unui proces de reformare a suprafeței. Harry mi-a

tratat afirmația cu tot disprețul pe care îl merita.

— Avem toate înregistrările. Imagini. Mostre ale materialului pe care l-ai furat de pe Titan. Avem chiar și o declarație sub jurământ a unuia dintre partenerii tăi.

La auzul acelor vorbe am văzut roșu în fața ochilor.

— Cine?

Bineînțeles că nu mai avea nicio importanță. Harry a continuat cu o voce mieroasă:

— Ceea ce ne interesează este ilegalitatea comisă de tine, un curator a cărui sarcină este chiar să ne ferească de astfel de întâmplări nefericite. Dacă șefii tăi află asta, te așteaptă reprogramarea, prietene.

— Așadar, asta este. Șantajul.

Am încercat să pun cât mai multă ironie moralistă în cuvintele mele. Ciudat, dar mi-a ieșit. Michael, Miriam și Bill și-au coborât privirile. Cu Harry n-avea cum să țină.

— Nu aș folosi cuvinte atât de dure, dar în esență, da. Cam despre asta este vorba. Ce alegi? Mergi cu noi? Ne duci pe Titan?

Nu aveam de gând să mă predau încă. Eram încă pe poziție, și spre lauda mea, îi făcusem pe o parte dintre ei să aibă dubii.

— Lăsați-mă cel puțin să mă gândesc un pic la asta. Știți, încă nu mi-ați dat cafeaua pe care am cerut-o.

Michael îl privi pe Harry care îmi arătă distribuitorul aflat pe stativul de lângă canapea:  
— Ia-ți de acolo.

Mai erau și alte asemenea aparate în cabină. De ce neapărat acela? Mi-am păstrat întrebarea și m-am îndreptat către distribuitor. O cafea fierbinte sau ceva care părea a fi cafea mi-a fost livrată imediat ce am dat comanda. Am sorbit din ea recunoscător și m-am îndreptat către peretele de sticlă.

— Stai pe loc, ți-pă Michael.

— Vreau doar să admir priveliștea.

— În regulă, interveni Miriam, dar nu atinge nimic și nu părăsi drumul marcat cu galben.

— Să nu *ating* nimic? i-am zis rânjind. Sunt cumva contagios?

Nu eram prea sigur ce se întâmplă, dar trebuia să încerc să dezleg toate micile lor mistere.

— Te rog, mergi alături de mine. Arată-mi la ce te referi.

Miriam ezită o secundă, dar s-a ridicat în picioare până la urmă. O expresie de dezgust profund i se întipărise pe chip. Era mai înaltă decât mine și mai athletică. Părea destul de puternică.

Ne-am plimbat împreună de-a lungul cupolei: o emisferă cu o lățime de aproximativ o sută de metri. Canapele, panouri de control și de introducere a datelor, porturi de ieșire, toate



erau înghesuite în centrul domnului. Restul podelei transparente era divizată de panouri înalte până la umăr în zone pentru laboratoare, o sală de gimnastică, dormitoare și un duș. Decorul era monoton după părerea mea și prea funcțional. Se vedea clar că era nava unui om care trăia numai pentru a munci. Dacă nava era a lui Michael, atunci îi semăna întru totul.

La un moment dat am ajuns în cală. Privind în jos, am putut vedea coloana vertebrală a navei, o axă complexă de câțiva kilometri în lungime și la al cărei capăt se afla încărcătura de gheață asteroidală folosită pentru a alimenta motorul GUT al modului de transport. Peste tot în jurul nostru erau interfețe pentru găurile de vierme, agitându-se ca niște fulgi de zăpadă, în timp ce traficul InterSistem pătrundea prin uriașele porți.

— Toate acestea sunt expresiile viziunii iubitului tău, i-am spus lui Miriam, care stătea lângă mine.

— Michael nu este iubitul meu, mi-a răspuns ea iritată.

Lumina albastră, electrică, i se reflecta din obraji.

— Nici măcar nu-ți știu numele, am continuat.

— Berg, s-a forțat ea să-mi răspundă. Miriam Berg.

— Poți să mă crezi sau nu, dar nu sunt un criminal. Nu pretind nici că sunt un erou. Tot ce-

mi doresc e să-mi trăiesc viața și să mă și distrez pe parcurs. N-ar trebui să fiu aici și nici tu n-ar trebui.

Am încercat să o ating pe umăr. Contactul fizic ar fi putut sparge gheața dintre noi, dar degetele mele *au trecut* pur și simplu prin umărul ei, transformându-se într-o grămadă de pixeli până când s-au îndepărtat de carnea ei și s-au reformat. Capul mi-a fost săgetat de o durere puternică.

— Ce mi-ai făcut? am întrebat-o pe Miriam Berg, privind-o în ochi.

— Îmi pare rău, mi-a răspuns cu gravitate.

M-am trezit din nou pe canapeaua mea. O proiecție virtuală ca și mine, singura prin care nu puteam trece, și beam o cafea din filtrul meu holografic, singurul pe care-l puteam atinge.

Era în mod clar una dintre schemele lui Harry Poole.

— Doar în caz că șantajul cu furtul de mostre de pe Titan n-ar fi reușit.

— Sunt o copie virtuală, am murmurat.

— Tehnic vorbind, o identitate de rezervă.

Mai auzisem de identitățile de rezervă, dar niciodată nu mi-am putut permite una. Sincer să fiu, nici nu-mi plăceau prea mult. Înainte de a încerca o figură periculoasă, îți puteai descărca eul într-o memorie securizată. Dacă ai fi fost rănit serios sau chiar ucis, memoria putea fi

încărcată în corpul reparat sau într-o clonă crescută după metoda vat. Dacă nu, puteai oricând să continui să trăiești într-un mediu virtual. Îți pierdeai toate amintirile dobândite după copiere, dar tot era mai bine decât să treci în neființă... Așa suna în teorie. În opinia mea, era doar un moft al celor bogați. Copii virtuale apăreau mereu la înmormântarea originalului, ca niște fantome dând o notă grotescă sentimentului.

În plus, copia nu era niciodată eul original. Acel eu care murise; doar copia putea trăi în continuare. Iată gândul care mă îngrozea acum. Nu sunt prost și am prea multă imaginație.

Harry mă urmărea în timp ce procesam informația. Abia am reușit să-l întreb:

— Ce s-a întâmplat cu mine? Cu originalul? Am murit?

— Nu, spuse Harry. Adevăratul tău eu e în stază. Am făcut copia după ce ți-ai pierdut cunoștința.

Așa se explica și durerea de la baza gâtului. Pe acolo se conectaseră la sistemul meu nervos. M-am ridicat și am făcut câțiva pași.

— Și dacă refuz să vă ajut? Sunteți o adunătură de escroci și de ipocriți, dar nu vă cred în stare să omorâți pe cineva cu sânge rece.

Michael a vrut să-mi răspundă, dar Harry i-a făcut semn să tacă. Era imperturbabil.

— Uite, nu trebuie să ajungem la asemenea lucruri. Dacă accepți să lucrezi cu noi, eul tău virtual va fi încărcat în corpul tău și îți vei păstra toate amintirile.

— Dar nu voi fi *eu*!

Simțeam cum o furie distrugătoare se acumulează în mine.

— Adică eu, copia care stă aici. Nu voi mai exista – nu mai mult decât existam acum două ore, când m-ați activat.

Ce gând ciudat și înfricoșător!

— Va trebui să mor. Chiar dacă voi coopera. Ce înțelegere mi-ați oferit! Ei bine, la naiba cu voi toți. O să mă omorâți oricum, dar voi găsi o cale pentru a vă distruge. O să intru în sistemele voastre ca un virus. *Nu mă puteți controla!*

— Și totuși, pot.

Harry pocni din degete. Într-o secundă, totul s-a schimbat. Toți patru ședeau pe canapeaua lui Harry, cea mai depărtată de mine. Înainte stăteam în picioare, acum eram așezat. Dincolo de peretele curb al domului transparent puteam vedea că am intrat în noaptea Terrei.

— Cât a trecut? am șoptit.

— Douăzeci de minute, mi-a spus Harry nepăsător. Bineînțeles că te pot controla. Ai un buton de oprire. Deci, ce alegi? Dispariția definitivă a tuturor copiilor tale sau supraviețuirea ca o memorie de siguranță în

corpul tău original?

Rânjetul i-a înțepenit, iar fața tânără cu trăsături de moșneag era împietrită, înghețată.

Așa că *Hermit Crab* a plonjat în spațiu, căutând o interfață pentru gaura de vierme ce l-ar fi propulsat către Saturn. Eu, adică cel care a crezut pentru scurtă vreme că sunt eu, am acceptat să fiu descărcat din nou corpul meu original.

El, copia mea de siguranță, a murit pentru a-mi salva viața, îl salut.

## 4

### Gaura de vierme

Eliberat din camera pentru stază, amărât și furios, am ales să fiu singur. M-am plimbat până la marginea domului de sticlă, acolo unde carapacea transparentă întâlnea podeaua solidă. Privind în jos, am putut observa flăcările aburului ionizat, încins până la temperaturi astronomice, care ieșea prin gurile motorului GUT. Motorul, după cum vă puteți imagina, fusese proiectat chiar de către Poole. GUT sunt inițialele pentru Grand Unified Theory, „Marea Teorie Unificată”, care descrie toate forțele existente în natură ca pe aspectele unei singure superforțe. Noțiuni de fizică creaționistă. Astfel, oameni precum Michael Poole folosesc energiile care odinioară au contribuit la expansiunea

universului pentru trivialități precum alimentarea rachetelor lor. *Hermit Crab* ne-a dus repede în gura găurii de vierme ce făcea legătura cu sistemul lui Saturn. Înaintasem cu domul, care ne era și habitacul înainte, spre interfața găurii de vierme, așa că a fost cadrul tetraedric albastru-electric cel care a venit spre noi de la zenit. Nu puteai să nu-i remarci frumusețea. O sculptură de lumină. Acele lumini albastre erau manifestări ale unui fel de câmp antigravitațional ce împiedica prăbușirea acestei rupturi în timp și spațiu. Chiar și așa, uneori se putea vedea câte o rază aurie ieșind din ea. Un produs al atmosferei lui Saturn ce scăpa sistemului său original.

Cadrul a coborât deasupra noastră, învăluindu-ne încetul cu încetul, lărgindu-se în fața ochilor mei. Pământul și spațioportul dispăruseră. Acum priveam de-a lungul unui tunel, străpuns de multiple raze de lumină. Era o ruptură chiar în spațiu-timp. Fulgerările pe care le observam erau rezoluția aceluia curent de particule exotice și radiații. Nava continua să gonească prin gaura de vierme. Fragmentele de lumină alb-albastră pluteau, dispărând într-un punct deasupra capului meu și aglomerându-se apoi în josul pereților întunecați. Experimentam o senzație de viteză, de viteză fără limite, incontrollabilă. Nava pârâia din toate încheieturile, domul scotea sunetele unui ou

crăpat și mi se părea că pot auzi urletul aceluia motor antic GUT. M-am agățat de o balustradă și am încercat să mă încurajez.

Trecerea a fost din fericire scurtă. Printr-o cascadă de particule exotice, am ieșit la celălalt capăt al interfeței albastru-metalic. Și m-am regăsit în sistemul lui Saturn pentru prima dată după foarte mulți ani.

Mi-am dat seama imediat că eram în apropierea lui Titan după inelul cel mare, deoarece planeta însăși, suspendată pe cerul domului, era cam de mărimea pe care mi-o aminteam: un glob turtit mai mare decât luna văzută de pe Terra. Alte luni gravitează în jurul lui, puncte de lumină. Soarele era mult în dreapta, cu aglomerarea lui de planete interioare, așa că Saturn era doar pe jumătate luminat. Singurele lui atracții, inelele, erau aproape invizibile, deoarece orbita lui Titan este în același plan ecuatorial cu sistemul de inele, iar unele sunt la margine. Dar umbra inelelor pe suprafața planetei era clară și ascuțită.

Nu am găsit nimic frumos la această imagine, nimic romantic. Lumina era spartă și slabă. Saturn este la o distanță de zece ori mai mare față de Soare decât Pământul, iar Soarele este redus aici la dimensiunile un punct luminos în zare. Radiația lui este de o sută de ori mai slabă decât pe Terra. Un loc mereu încetățos și jilav, unde nu aveai cum să uiți că ești atât de

departe de casă, încât puteau să acoperi întreaga orbită a Terrei cu un singur deget îndreptat către Soare.

Nava l-a înconjurat încet și Titan s-a revelat. Un glob înecat de la pol la pol în nori mari, groși și mohorâți. Era chiar mai mohorât și mai neospitalier decât Saturn. Era evident că Michael Poole își plasase interfața pentru gaura de vierme aproape de lună, în speranța că într-o zi Titan va servi scopurilor sale.

Titan se mărea cu fiecare clipă scursă, strălucind vizibil. Destinația noastră era evidentă acum.

Harry Poole a trecut la comandă. Ne-a cerut să ne punem fiecare un exocostum greu și multistratificat. Nu mai văzusem până atunci asemenea costume. Ne-am așezat cu toții pe canapele și mi-am dat seama că arătam ca niște păpuși îngrozitor de grase. Costumul era atât de gros, încât nu-mi puteam îndoi picioarele.

— Iată planul, spuse Harry mai mult pentru mine decât pentru ceilalți. Nava a ieșit din gaură cu o direcție aproape rectilinie către Titan. Așa sperăm să prevenim depistarea noastră de către sistemele de siguranță automate sau măcar să nu le lăsăm timp pentru a acționa împotriva noastră. În puțină vreme, *Crab* va coborî pe orbita satelitului, dar, înainte



de a se ajunge acolo, voi patru vă veți urca într-o navetă și veți fi coborâți direct la intrare.

A pocnit din degete și o trapă s-a deschis în podea pentru a ne dezvălui interiorul unei alte nave, aflată la baza domului. Era echipată cu toate cele necesare supraviețuirii. Arăta ca o peșteră: puternic luminată și cu pereții plini de ecrane.

— Aruncați direct, Harry? I-am întrebat. Cum rămâne cu tine?

Mi-a zâmbit cu acea față de tânăr moșneag:

— Vă voi aștepta pe orbită. Cineva trebuie să rămână pentru a vă salva, dacă ceva nu merge bine.

— Naveta pare mică pentru noi patru.

— Am luat în considerare greutatea totală și voi împreună nu depășiți o tonă, a zis Harry.

În timp ce mi-a înmănat o consolă pentru trimitere de date, a continuat să explice:

— Aici intri tu în joc, Jovik. Vreau să trimiți un mesaj bazei voastre de la Enceladus în care să ne acoperi.

Nu puteam decât să mă holbez la consolă.

— Ce să le spun, mai exact?

— Profilul coborârii a fost calibrat în așa fel încât să pară o sondă. Spre exemplu, veți avea o decelerarea grea și foarte rapidă. Vreau să vă asigurați că datele telemetrice vor confirma teoria. Să arătați exact ca orice altă sondă cu misiune științifică sau o inspecție pentru pază,

sau orice altceva faceți voi, birocrații. Atașează permisele necesare. Sunt convins că poți să faci asta.

Știam și singur că puteam. Am deschis consola cu un gest nerăbdător, am falsificat rapid un profil, l-am lăsat pe Harry să verifice că nu am introdus niciun S.O.S. Și am trimis mesajul către Enceladus. Apoi i-am înapoiat consola:

— Poftim! Acum am făcut tot ce mi-ai cerut. Agenția nu te va mai lua în vizor. Am arătat spre Titan. În ceea ce privește restul, bănuiesc că nu mai ai nevoie de mine, nu?

— Ne-am sfătuit mult în privința asta, interveni Michael cu o urmă de regret în glas. Am hotărât să te luăm cu noi pentru orice eventualitate. Dacă te avem la bord, misiunea va părea mai plauzibilă și vom fi mai bine acoperiți.

— Își vor da seama imediat, am bombănit.

— E suficient și dacă vom câștiga ceva timp, a intervenit Miriam.

Bill Dzik se holba la mine, mohorât.

— Să nu-ți vină vreo idee, clovnule. O să stau cu ochii pe tine tot timpul.

— Ascultă, interveni Harry, aplecându-se către mine, dacă totul merge bine, ne vom asigura că vei fi recompensat, Jovik. O să ne permitem să o facem. Rânji tinerește: În plus, ai de ce să te bucuri. Vei fi unul dintre primii oamenii care au

călcăt pe Titan. După cum vezi, ai multe motive să cooperezi. Verifică ora pe consolă. Ne apropiem de punctul de lansare. La drum cu voi, echipă!

Toți s-au simțit jenați de ultimul cuvânt și de tonul vesel al celui care rămânea în urmă, dar am intrat cu atenție prin trapa cam mică pentru dimensiunile noastre: prima a fost Miriam, apoi eu și Bill Dzik. Michael a rămas ultimul. L-am văzut îmbrățișându-și tatăl. Un gest țeapăn, neobișnuit pentru ei. În navetă, locurile noastre erau unul lângă altul. Eram atât de înghesuiți din cauza costumelor, încât genunchii mei se atingeau de-ai lui Miriam și de-ai lui Dzik. Carcasa navei era atât de strânsă în jurul nostru, încât puteam să o ating în orice direcție aș fi întins mâna. O scoică pe măsura noastră. Poole a închis trapa și am început să aud vâjâitul motorului și bipurile sistemelor independente ale „gondolei”. Am simțit o grămadă de zdruncinături și apoi un fel de răsturnări care mi-au întors stomacul pe dos. Ne despărțisem deja de *Crab* și picam în gol cu o mișcare din ce în ce mai rapidă de rotație.

Poole manevră un ecran și întreaga navetă deveni transparentă. Mă simțeam ca și cum noi patru, împreună cu scaunele noastre, eram pierduți într-un spațiu plin de ecrane. Mai erau și zone opace, dar am bănuțit că erau motoarele GUT, sistemele de menținere a vieții și

proviziile. Deasupra mea, nava aluneca pe suprafața lui Saturn; motorul ei împrăștia întinericul cu flăcări. Sub mine, fața portocalie a lui Titan devenea din ce în ce mai mare.

Am început să mă smiorcăi. Niciodată nu am afirmat că aș fi curajos.

Miriam Berg mi-a întins o cască transparentă.

— Pune-ți asta înainte să începi să vomți, Lethe.

Mi-am pus casca pe cap; s-a așezat și s-a blocat în locașul ei de la gâtul costumului aproape singură. Bill Dzik era în mod evident încântat de disconfortul meu.

— Te simți mai în siguranță în costum? Ei bine, intrarea în atmosferă este cea mai periculoasă, dar mai bine te-ai ruga să trecem de straturile ei exterioare înainte să ne cedeze nava, Emry. Costumele acestea nu sunt proiectate să reziste la presiuni prea mari.

— Și ce facem în cazul ăsta?

— Controlăm căldura, spuse Michael Poole, un pic mai empatic. Presiunea atmosferică la sol pe Titan este cu cincizeci la sută mai mare decât cea de pe Pământ. Cu toate acestea, aerul este atât de rece și dens, încât îți poate absorbi imediat toate rezervele de căldură. Ascultă-mă cu atenție, Emry. Naveta e mică, dar are destul de multă putere – un motor GUT, ca să fiu mai exact. O să avem nevoie de toată puterea lui pentru a putea menține o temperatură

constantă în interior, în afara navetei te poate proteja costumul. L-am proiectat în așa fel încât bateriile încorporate în material să ne apere, dar nu vei rezista mai mult de câteva ore în exteriorul gondolei. Ai priceput?

Nu mă simțeam mai reconfortat, dar încercam să par:

— Cum rămâne cu intrarea în atmosferă? Tatăl tău a spus că o să urmărim un curs caracteristic pentru sonde. Nu pare chiar o plimbare.

Bill Dzik începuse să râdă, deși părea să latre.

— Ar trebui să n-avem probleme, spuse Poole. Nu avem un control inerțial total, nu avem puterea necesară pentru asta, dar scaunele ar trebui să ne protejeze în timpul decelerării. Trebuie doar să stai pe locul tău.

Poole a tăcut apoi, începând să verifice împreună cu ceilalți parametri introduși în sisteme pentru intrare. Harry îmi spusese înainte să plec că tocmai ce terminase de înregistrat memorii de rezervă pentru fiecare dintre noi. Toate erau salvate în sistemele gondolei. Nu mă simțeam mai liniștit. Eram nevoit să stau neajutorat într-un scaun, înfofolit și legat din toate părțile, în timp ce ne prăbușeam către suprafața macabră a lui Titan.

## 5 Titan

La cincisprezece minute după ce naveta s-a despărțit de *Crab*, am început să simțim primele semne ale atmosferei superioare a satelitului. Rarefiată, foarte rece și de un albastru pal, de jur-împrejurul nostru. Mai aveam o mie de kilometri până la sol și viteza de înaintare a scăzut ușor. Aerul lui Titan e dens și adânc, iar eu cădeam cu spatele direct spre el.

Primele trei minute ale intrării au fost cele mai rele. Am plonjat în aer cu o viteză interplanetară, dar aceasta s-a redus brusc din cauza frecării. La trei sute de kilometri deasupra suprafeței, decelerarea a atins șaisprezece G. Cufundat în câmpul inerțial al lui Poole, nu prea simțeam vibrațiile, dar naveta pârâia din toate încheieturile; fiecare îmbinare și structură fiind solicitate la maximum. În același timp, o undă de șoc ne preceda, o pălărie de gaze incandescente: aerul lui Titan era transformat în plasmă de energia cinetică disipată de navetă.

Din fericire, intrarea în atmosferă a fost foarte scurtă. După trei minute eram la o sută cincizeci de kilometri de suprafață, afundați într-o ceață oranj, groasă, produsele organice rezultate în urma descompunerii metanului de pe Titan sub acțiunea razelor soarelui. Poole deschise un tablou de comenzi și reuși să scoată o parașută.

Ne-am stabilizat un pic, dar zgomotul eliberării sale a semănat cu cel al unui tun antic. Atârnam cu spatele la satelit și cu fața spre soare. Parașuta principală s-a deschis anevoie, parcă dorind să mă asigure prin lentoarea ei că nimic nu avea cum să fie altfel decât bine.

Timp de cincisprezece minute ne-am scufundat ușor în oceanul adânc de aer rece și inert. Poole și colegii săi lucrau asiduu la diferitele display-uri, centralizând datele furnizate de senzorii care determinau proprietățile fizice și chimice ale atmosferei. Am rămas tăcut în colțul meu, curios, dar temându-mă pentru viața mea.

Pe măsură ce ne scufundam în smogul de hidrocarburi, temperatura scădea constant. Efectul de seră datorat produșilor metanului menținea atmosfera lui Titan mai caldă decât era normal. La șaiszeci de kilometri altitudine am trecut printr-un nor de hidrocarburi, apoi am pătruns într-o zonă cu aer mai curat. La patruzeci de kilometri am dat de un strat subțire de nori formați din metan aproape pur. Temperatura era foarte scăzută aici, doar șaptezeci de grade peste zero absolut. În curând avea să crească din nou datorită hidrogenului eliberat de reacțiile chimice ale metanului, care avea să determine un alt efect de seră, încălzind troposfera. Metanul acel ciudat, care nu ar fi trebuit să existe, încălzea

aerul până la suprafață.

La cincisprezece minute după ce fusese deschisă parașuta cea mare, brusc, aceasta s-a desprins. Am început să cădem din ce în ce mai repede, chiar dacă fusese desfășurat un stabilizator mai mic.

— Lethe! am exclamat. Încă suntem la peste patruzeci de kilometri altitudine!

Bill Dzik a început să râdă.

— Chiar nu știi nimic despre lumea pe care se presupune că ar trebui să o păzești? Aerul e foarte dens și gravitația scăzută, doar o șeptime din cea a Pământului. Dacă am fi păstrat parașuta cea mare, am fi continuat să atârnăm toată ziua...

Nu apucă să termine, pentru că naveta s-a rotit în lateral, lovită de vânturi. Cel puțin Dzik tăcuse. Vânturile s-au domolit odată ce ne-am apropiat de suprafață. Aerul era aici ca o ceață petrochimică portocalie. Parcă eram scufundați în apă. Soarele continua să fie vizibil: un punct luminos înconjurat de un halou galben-marونیu. Echipajul aduna date în legătură cu spectrul solar, căutând informații despre aerosoli și despre particulele solide sau lichide aflate în suspensie în aer.

Solul lui Titan începea să se vadă din ce în ce mai bine în spatele nostru. M-am întors să văd. Nori cumulus formați din vapori de etan acopereau continentele de gheață. Solul era o



combinație de zone albe și negre, de dimensiuni uriașe.

Peste tot erau cratere de impact. Între ele se strecurau văile create de scurgerea lichidelor, metan sau etan. Colegii mei continuau să strângă date. La un moment dat am sesizat o simfonie din ce în ce mai complexă de sunete. Miriam Berg a fost cea care mi-a arătat că ecourile se întorceau duble, dezvăluind suprafețele și craterele. Întocmai cum procedau și sondele mele.

Naveta se cutremura sub parașută. Poole întrerupsese câmpul inerțial și numai cu gravitația lui Titan, mă simțeam foarte confortabil în exocostumul meu moale și cald. Șoaptele echipajului angrenat în studii amănunțite se mărgineau la minimul profesional. Cred că am și adormit la un moment dat.

M-am trezit brusc în urma unui șoc fizic. Parașuta fusese desprinsă și se îndepărta rapid, cablurile agitându-se ca tentaculele unei meduze. Cădeam lin datorită aerului dens și gravitației foarte reduse, dar continuam să cădem.

În timp ce Bill Dzik râdea de mine, o a doua parașută s-a desfăcut. Era un balon cu diametrul de patruzeci-cincizeci de metri care ne susținea cu o serie de cabluri fine. Am observat cum un fel de șarpe a ieșit din cala

navei și a început să-l umfle.

— Deci ăsta-i planul vostru! am exclamat. Vreți să plutim deasupra lui Titan într-un balon. Nu e chiar un plan îndrăzneț, mai ales având în vedere că a fost conceput de cel care construiește expresuri găuri de vierme, Poole.

— Asta-i și ideea, mi-a răspuns Michael foarte sumbru, de parcă i-aș fi insultat bărbăția. Aici suntem chiar sub nasul senzorilor curatorilor voștri, Emry. Cu cât ne facem remarcați mai puțin, cu atât mai bine.

— Eu am pus la punct această parte a călătoriei, a intervenit Miriam Berg. Vom plana la această altitudine cam opt kilometri deasupra solului. Suntem suficient de sus pentru a avea probleme cu topografia, dar sub nivelul primilor nori. Ar trebui să putem obține toate datele necesare de aici fără nicio problemă. Câteva săptămâni ne vor ajunge.

— Câteva săptămâni în costumul ăsta?

Poole își propti un deget de unul dintre pereții gondolei.

— Spațiul se va mări. Vei putea să ieși din costum, Emry. Nu va fi chiar lux, dar te vei simți suficient de confortabil.

— Când ne vom termina treaba, putem părăsi această altitudine. *Crab* nu este echipată cu un sistem de remorcare orbită - suprafață, dar Harry va trimite o unitate de susținere pentru a ne întâlni și a plasa gondola pe orbită.

Nu mai puteam să mă uit altundeva decât în ochii ei.

— Nu avem nici măcar tehnologia necesară pentru a ne ridica de pe planetă?

— La bord nu, mă asigură indiferentă Miriam. Probleme de greutate și de masă. Trebuia să ne asigurăm că nu vom depăși pragurile impuse de agenție. Nu uita că trebuie să părem o sondă. Nu-ți face griji. Nu e nicio problemă.

— Hmm.

Vă gândiți că sunt un laș. E în regulă, mulți mi-au mai spus-o, dar nu-mi plăcea deloc că singura noastră posibilitate de a pleca de acolo depindea de o serie de întâlniri și de manevre complicate și era la mii de kilometri distanță de noi.

— Bine, fie, dar ce ne va ține în aer? Hidrogenul, heliul?

Poole îmi arată furtunul:

— Nici una, nici alta. E un balon cu aer cald, Emry. Un Montgolfier.

A urmat o disertație referitoare la avantajele baloanelor cu aer cald în cazul călătoriilor pe Titan. Concluzia era că aerul dens și gravitatea slabă erau favorabile baloanelor, iar temperaturile foarte scăzute creau condițiile necesare pentru a putea obține o dilatare foarte mare printr-un consum minim de căldură. Oamenii ca Poole iubesc mult ecuațiile investiții-profit și dacă mai primesc și asemenea date, se

conving rapid că baloanele cu aer cald sunt o idee foarte bună pentru călătoriile cu costuri reduse pe Titan.

— Este un balon, nu un dirijabil, așa că nu putem controla direcția, adăugă Miriam, dar pentru o misiune ca a noastră e suficient. Realizăm o simplă verificare a ecosferei, așa că ne vom lăsa purtați de vânt. În plus, putem influența cât de cât cursul pe care ni-l oferă natura. În general, pe Titan vânturile bat dinspre est, dar cu doi kilometri mai jos putem întâlni o serie de vânturi puternice din direcție contrară. Un fel de flux generat de forța gravitațională a lui Saturn. În concluzie, putem să ne alegem direcția coborând sau urcând.

— O acoperire în plus, am adăugat. Nu avem nevoie de motoare.

— Exact. Am ajuns aici dimineața și cum ziua durează pe Titan cât cincisprezece zile pe Pământ, putem face mult din ce ne-am propus pe lumină. De fapt, intenționez să lucrăm numai ziua. Deocamdată ne îndreptăm spre Polul Sud, unde e vară.

Până și eu știam că acolo sunt lacuri de metan sau etan, singurele astfel de formațiuni din sistem, cu excepția Terrei și a lui Triton.

— Vara pe Titan și noi navigăm deasupra satelitului lui Saturn cu cel mai vechi aparat de zbor, rânji Poole.

În mod evident începea să se simtă în

elementul lui.

Miriam i-a zâmbit și mâinile lor înmănușate s-au prins una pe cealaltă.

Pânza trosnea și se umfla deasupra noastră în timp ce se umplea cu aer cald.

## 6

### Prăbușirea

Așa că am continuat să plutim în derivă deasupra peisajului înghețat, îndreptându-ne spre Polul Sud. Michael Poole a insistat să rămânem în acel spațiu strâmt și în costumele noastre, deși ne scoseseăm cu toții căștile, până ce echipa reușea să termine de rulat diagnosticele post-intrare. Eu nu aveam nimic altceva de făcut, în afară de a mă holba la norii ce acopereau cerul mocirlos sau peste umăr, la peisajul ce se scurgea pe sub noi.

Acum, că eram la o altitudine destul de mică, am putut vedea că acele terenuri întunecate nu erau altceva decât o serie de dune ridicate în șiruri paralele de vânturile dominante. Solul părea greblat, ca o grădină zen. Terenurile mai deschise la culoare erau podișuri dintr-o rocă alburie, crăpate și presărate cu stânci. Încă nu apăruseră lacurile, dar urmele lichidelor puteau fi observate în albiile secate și în văi. Peisajul de dune și ravene era punctat de cicatrice circulare de mari dimensiuni, relicve ale impactului cu

meteorii, cel mai probabil și de alte formațiuni mai ciudate, ca niște domuri cu căldări bizare, vulcanii. Ceilalți mi-au spus că toate aceste formațiuni aveau nume, fiind botezate de astronomii morți de secole care studiaseră primele imagini aduse de sonde. Dar cum nimeni nu vizitase vreodată satelitul, numele, inspirate de vechi paradisuri și de zei dispăruți, nu au avut niciodată o utilitate reală.

Îi ascultam absent pe Poole și pe colegii lui în timp ce-și desfășurau programul științific. Atmosfera era formată mai ales din azot, la fel ca pe Terra, dar avea și cinci la sută metan. Acel metan era sursa tuturor minunilor de pe Titan, dar și a misterelor. Pe lângă faptul că metanul juca un rol central în efectul de seră care stabilizase atmosfera satelitului, el rămâne piesa de rezistență care făcea posibil complexul și complicatul circuit organic de pe planetă. În atmosfera inferioară, din reacția metanului cu azotul au apărut niște substanțe elaborate, tholinii, un fel de material plastic care cădea ca o ploaie pe sol. La contactul acestora cu apa, precum cea păstrată în craterele încălzite de impact, apăreau aminoacizii. Cărmizile care stau la baza oricărei forme de viață...

În timp ce-i ascultam, am realizat că niciunul dintre ei nu era de profesie biolog sau climatolog. Poole și Berg erau fizicieni, iar Dzik inginer, dar devenise ulterior coordonator de

proiecte. Berg și Dzik urmaseră cursuri de specialitate pentru a se pregăti pentru misiune. Toți se așteptau să aibă o viață lungă și, dacă avea să fie nevoie, să se reprofileze. Niciodată nu m-am lăsat atras de astfel de ambiții. Cu toată tehnologia antiîmbătrânire, nu m-am imaginat niciodată trăind foarte mult.

Discuțiile lor s-au purtat în anumite limite, în decursul acestor prime câteva ore. Îi muștra conștiința pentru ceea ce făcuseră și urmau să facă, iar toate aceste gânduri începeau să-i preocupe acum, că nu se mai aflau sub influența lui Harry.

— S-ar putea ca la un moment dat, a îndrăznit Miriam, să trebuiască să decidem cum vom proceda dacă o să găsim aici forme de viață inteligente.

Bill Dzik clătină din cap.

— Încă nu pot să cred că suntem aici; că purtăm această discuție. Pot chiar să te citez, Michael. Mai ții minte ce mi-ai spus pe Alaska cea Coaptă? „Întregul Univers ne va forța să înțelegem, atât timp cât vom păstra echilibrul ecologic. Dacă nu vom înțelege, întreaga gură de vierme va imploda. Trebuie să obținem fondurile pentru *Cauchy*; într-un fel sau altul.” Sunt cuvintele tale.

— Era acum treisprezece ani, fir-ar să fie, Bill, spuse Poole, împrejurările se schimbă, oamenii se schimbă. Alegerile pe care suntem forțați să

le facem se schimbă.

În timp ce ei vorbeau, eu am fost singurul care s-a uitat în față, în direcția către care pluteam. Prin mâzgă am putut vedea primul semn al lacurilor de etan din regiunile polare, suprafețe de lichid negru precum cărbunele, înconjurate de peisaje fractale. Semănau cu o copie greșit colorată a Arcticii de pe Terra. Și mi s-a părut că am văzut și mișcare. Forme ciudate se ridicau din lacuri. Ceață poate? Păreau însă solide.

Un moment mai târziu, formele au ieșit din ceață, solide și blurate.

Mi-am pus casca și m-am prins de scaun.

— Dacă unul dintre voi nu face ceva și încă repede, le-am strigat, s-ar putea să nu mai avem de ce să ne facem griji în privința deciziilor noastre.

M-au privit, toți trei adunați în jurul meu, mirați. Într-un final au văzut ce era în fața noastră.

Semănau cu niște păsări. Aveau aripi negre și corpuri lenticulare albe. Reușeau să bată din aripi chiar și în acel aer dens. Bizareria era că nu păreau să aibă capete.

Și păreau să se îndrepte direct spre noi.

— La naiba! Strângeți balonul! țipă Michael Poole.

S-a înfipt într-un panou, iar ceilalți i-au urmat exemplul, punându-și căștile în același timp.

Am simțit balonul strângându-se, în timp ce



aerul cald era eliberat în atmosferă. Ne scufundam, dar timpul părea să se scurgă mai încet pentru noi, în timp ce păsările deveneau tot mai mari cu fiecare clipă. Într-o secundă ne-au înconjurat. Au planat deasupra navei, obturând lumina soarelui. Aripile lor aveau un fel uleios de a bate aerul, fel ce părea nenatural pentru ochii noștri terestri. Erau uriașe, fiecare având cam zece-cincisprezece metri. Pentru o clipă, am crezut că le pot auzi: un sunet ascuțit ce penetra atmosfera densă de pe Titan.

Ne-au străpuns cu ferocitate balonul. Pânza, proiectată să reziste în fața ploii de metan, nu a avut nicio șansă în fața violenței atacului. A explodat în fâșii înguste, care au început să plutească în aer. Câteva păsări au avut și ele de suferit. S-au încurcat în rămășițe ori s-au ciocnit între ele, prăbușindu-se. Una s-a izbit de gondolă și s-a turtit ca un tifon. A căzut mult sub noi.

Nici situația noastră nu era mai bună. Ne prăbușeam în urma victimelor noastre, în urma călăilor noștri. Coborârea celor opt kilometri a durat câteva minute, ce au părut interminabile. Am atins rapid viteza maximă posibilă în atmosfera densă a lui Titan și în condițiile gravitației sale reduse. Nu am avut timp să ne fixăm în scaune, dar Poole și echipajul au continuat să lucreze la stabilizarea sistemelor navei. În ultimul moment, o spumă a inundat

compartimentul, fixându-ne la locurile noastre. Eram ca patru sardine într-o conservă foarte costisitoare. Nu puteam vedea nimic și nu ne puteam mișca.

Ultimul șoc l-am simțit când ne-am izbit de sol.

## 7

### Suprafața

Am rămas ca niște bebeluși în cărucioare după ce spuma s-a scurs. Aterizasem pe Titan în același fel în care intrasem în atmosfera lui: cu spatele înainte. Acum naveta se înclinase și eu m-am prăbușit peste Miriam Berg, masa neclară a lui Bill Dzik strivindu-mă. Carcasa devenise din nou opacă, așa că eram prinși într-o cutie bine luminată. Display-urile continuau să funcționeze, deși se aprinseseră o grămadă de alarme roșii.

Cei trei colegi ai mei au început să ruleze tot felul de rutine de verificare. L-am ignorat. *Supraviețuisem*. Respiram un aer curat și singurul meu disconfort era Dzik, care mă presa dintr-o parte. Nu aveam nimic rupt, dar simțeam un acces de panică asemănător cu cel pe care copia mea virtuală trebuie să-l fi trăit când aflase că era condamnată. Nu m-am putut opri să nu mă gândesc că fantoma lui încă exista în mine, terifiată.

În plus, făcusem pe mine în costum. E o experiență neplăcută, indiferent de cât de performantă e tehnologia, dar nu mă deranja. Nu mă deranja să știu că eram doar un animal fragil pierdut în imensitatea Universului. S-ar putea ca asta să fie sursa lașității mele, dar o să aleg de fiecare dată o atitudine realistă și umilă, în detrimentul aroganței lui Michael Poole.

Nu mai vorbeau în termeni tehnici.

— Luminile merg, le-am spus, deci motorul funcționează.

— Nu-mi strică mie o mică prăbușire motorul GUT, reacționează imediat Michael.

— Dacă motorul s-ar fi oprit, acum erai un cub de gheață, Emry, mă ironiză Dzik.

— Mai taci, Bill, l-a repezit Miriam. Ai dreptate, Emry, nu avem probleme atât de mari. Presiunea în interior este în limite normale, motorul funcționează, avem căldură, aer, apă și alimente. De murit, n-o să murim imediat.

Gândindu-mă la păsările de pe Titan, nu m-am putut întreba cum de e atât de sigură. Poole își scoase centura.

— Trebuie să facem o inspecție în exterior. Să stabilim ce opțiuni avem.

Verificându-și costumul, Miriam începu să râdă și îmi șopti:

— Romantic, nu-i așa? Primii pași făcuți de om pe Titan și el îi numește o inspecție în exterior.

Brusc, devenise prietenoasă cu mine.

Prăbușirea trebuie s-o fi făcut să creadă că ne unea un scop comun.

— Mda, bombăni Poole.

Mi-am dat seama că și el se mai înmuiase. Dzik mă lovi cu cotul, suficient de tare încât să mă doară, în ciuda tuturor straturilor costumului.

— Mișcă-te, Entry.

— Ia mai lasă-mă în pace!

— Suntem ca sardinele aici. Dacă iese unul, ies toți.

Avea însă dreptate. Nu aveam nicio altă variantă.

Poole ne-a cerut să ne verificăm exocostumele: bateriile, etanșeitățile legăturilor. A ventilat apoi aerul și a deschis trapa din fața noastră. Am văzut un cer sumbru și maro, negru în comparație cu lumina din interior. Fulgi de zăpadă cădeau peste tot în jurul nostru. Trapa părea o ușă din acel uter de metal și ceramică spre necunoscut.

Am ieșit din navetă în ordinea inversă intrării: Poole, Dzik, eu și la urmă Miriam. Gravitățile, doar a șaptea parte din cea a Pământului, era similară celei de pe Lună, cu care eram obișnuit. Nu mi-a fost deloc greu să mă deplasez. Odată ce am pășit în afara navetei, luminile atașate costumului s-au aprins automat, o reacție la întuneric.

Am căzut cam un metru și așa am înregistrat

prima mea căzătură pe Titan. Solul nisipos scrâșnea sub piciorul meu. Era gheață, dură ca sticla. Era franjurat, puternic erodat. Un vânt puternic, dar lent, bătea și auzeam un muget continuu. O ploaie neagră mi-a acoperit viziera.

Eram adunați toți patru într-un loc, îngrășați de costume. Singurii oameni pe un corp ceresc mai mare decât Mercur. Dincolo de cercul de lumină făcut de costumele noastre, se întindea o întreagă lume, pierdută în abisul întunecat. Miriam Berg mă urmărea cu atenție.

— La ce te gândești, Jovik?

Din câte știu eu, acestea au fost primele cuvinte spuse de un om pe Titan.

— De ce mă întrebi tocmai pe mine?

— Ești singurul dintre noi care admiră peisajul, nu stricăciunile navetei.

— Mă gândeam cât de mult seamănă cu Terra. Cu o plajă sau cu un deșert înalt. Uite, pietricele și nisip. Aduce un pic și cu Marte, în împrejurimile Kahrei.

— Procese convergente, a zis Dzik pe un ton superior. Ești un străin pentru acest loc. Aici sângele tău e fierbinte ca lava topită. Când m-am uitat în jos, am văzut fuioare de abur ieșind din picioarele mele înfofolite. Vezi cum pierzi căldură?

Ceilalți verificau naveta. Cabina presurizată rezistase impactului și ne protejase și pe noi, dar carcasa era puternic afectată, câteva piese

se pierduseră, iar cala se înfipsese în gheață.

Poole ne-a convocat pentru un consiliu de război.

— Uite care e situația. Am pierdut cu totul balonul. S-a fărâmițat. Sistemele de bază ale navetei sunt însă în perfectă stare și în special sursa de putere.

Ciocăni în carcasă cu degetul înmănușat. În aerul dens, s-a auzit un sunet înfundat.

— Din păcate, carcasa e grav avariată. Am pierdut extensibilitatea și vom fi nevoiți să rămânem în costumele noastre.

— Până când? l-am întrebat. Doar până ce reușim să umplem balonul de rezervă și să plecăm de aici, nu?

— Nu avem niciun balon de rezervă, spuse Dzik.

Măcar a avut minimul de curtoazie să pară rușinat.

— În urma unei analizei cost-profit...

— Nu prea ți-a ieșit calculul, nu? l-am întrerupt aproape țipând. Ce variante mai avem acum să părăsim blestematul ăsta de satelit? spuneai ceva despre un rendez-vous în aer cu o rachetă.

Poole își ciocăni ușor pieptul și o imagine holografică a lui Harry apăru în fața noastră.

— Excelentă întrebare! Analizez diferite soluții, dar cred că vă voi trimite un nou balon. Odată ce ridicați naveta în aer, să vă aduc la bord nu va mai fi o problemă, spuse el ceva mai

serios. Între timp, încercați să vă grăbiți. Aveți mult de lucru și timpul este foarte scurt.

— Când ne întoarcem pe *Crab*, tu-l ții și eu îl omor în bătaie, i-a zis Bill Dzik lui Poole.

— Având în vedere că e tatăl meu, eu am să-l omor, îi răspunse Michael.

Harry se dizolvă într-o mare de pixeli și Poole continuă.

— Pentru a ne atinge scopul cercetării, va trebui să ne deplasăm. Nu putem face totul de aici, de la Polul Sud. Naveta are roți și poate funcționa ca un camion la sol. În consecință, mobilitatea nu va fi o problemă, dar va trebui să o scoatem din nisip și să o modificăm. Dar trebuie să recunosc, Harry are dreptate: timpul nostru chiar e limitat. Propun ca eu și Bill să ne apucăm de partea de inginerie, în timp ce tu, Miriam, împreună cu Emry, vedeți ce date puteți obține din lac. Sunt doar câțiva kilometri până acolo. Și-a verificat busola de la încheietură și ne-a indicat: în direcția aceea.

— Bine, a răspuns Miriam, și cu grația pe care numai o gravitate scăzută ți-o poate conferi, sări până la trapă și se întoarse cu un pachet din navetă.

Eu unul nu eram prea dornic de a mă îndepărta de epava protectoare a navetei.

— Cum rămâne cu păsările acelea?

Miriam mai sări o dată și veni lângă mine.

— Nu și-au mai făcut apariția de când am

aterizat. Vino, curatorule. Călătoria te va face să uiți cât de speriat ești.

Și a dispărut în întuneric, ieșind din conul de lumină al navetei. Poole și Dzik îmi întorseseră deja spatele. Nu aveam încotro: trebuia să o urmez.

## 8

### Lacul

Era surprinzător de greu să mă deplasez.

Costumul multistratificat era greoi și se simțea foarte ciudat, dar măcar era flexibil. Pe Lună, vidul se manifestă atât de puternic, încât poate rigidiza chiar și cele mai bune costume. Pe Titan, în schimb, rezistența aerului dens se manifestă încă de la primul pas. La suprafața satelitului, presiunea este cu cincizeci la sută mai mare decât cea de pe Terra, iar densitatea aerului, de patru ori mai mare. Aș spune că e ca și cum ai încerca să mergi prin apă. Cu toate acestea, gravitația mai scăzută te afundă atât de mult în nisip, că pare că plutești atunci când încerci să-ți iei avânt pentru o nouă săritură. Miriam m-a învățat cum să scot crampoanele din tălpi pentru a mă fixa mai bine pe sol.

Densitatea aerului: iată provocarea pe care ți-o pune în față Titan. Te bălăcești într-un fluid rece, cu patruzeci de grade peste zero absolut. Faptul că îți răpea cu atât de mult entuziasm



orice strop de căldură m-a făcut să fiu foarte atent la sistemul de încălzire al costumului și la bateriile ce nu aveau să dureze mai mult de câteva ore.

— Stinge-ți luminile de la costum, mi-a sugerat Miriam după câteva sute de metri. Mai economisești energie.

— Prefer să văd pe unde merg.

— Ochii ți se vor adapta la întuneric. În plus, vizierele exocostumelor conțin sisteme de îmbunătățire a imaginii preadaptate la condițiile de pe Titan... Haide, Jovik. Dacă nu o faci tu, o voi face eu. Luminile tale mă împiedică și pe mine să văd.

Cu luminile stinse, eram suspendat într-o obscuritate maro, asemenea unui cer de toamnă obturat de fumul focurilor de păduri. Ochii mi se adaptaseră deja și viziera mă ajuta subtil. Titan s-a deschis de jur-împrejurul meu: o plajă întinsă de nisip, presărată cu pietre erodate sub acțiunea vântului, sub un cer maro-portocaliu nu foarte diferit de cel al lui Marte, dacă ați apucat să-l vizitați. Nori de metan și etan îmi treceau pe deasupra capului și peste ei, ceața se înălța ca un turn gigantic, o columnă de noroi organic înalt de zeci de kilometri. Puteam totuși vedea soarele, o scânteie deasupra orizontului. În fața lui era Saturn pe jumătate luminat, mult mai mare decât Luna văzută de pe Terra. În ceea ce

privește celelalte luni sau stele, ca să nu mai vorbim de *Crab*, niciuna nu era vizibilă. Culoarele predominante erau stacojiu, portocaliu și maro. Curând, ochii mei au început să tânjească după un pic de verde.

Când am aruncat o privire în spate, am observat că nu mai puteam vedea naveta. Ceața îi estompase luminile. Lăsasem o cărare clară de pași și gândul că era singura astfel de potecă mi-a dat fiori de groază.

Am început să coborâm către lac. Liniile acelea ca de maree se vedeau din nou.

— Cred că ne apropiem de lac.

— Ai dreptate. Acum e vară aici, la Polul Sud. Lacul se evaporă și etanul formează ploi la Polul Nord. În cincisprezece ani, jumătate din anul lui Saturn, va fi iarnă aici, vară acolo și ciclul se va inversa. Planetele mici au sisteme climatice simple, Jovik. Sunt sigură că un curator știe asta...

Am ajuns la malul lacului de etan. În acea lumină slabă părea negru ca smoala și valuri leneșe îi agitau suprafața. Niște forme solide grupate, asemănătoare cu crinii, dar dezgustător de uleioși, pluteau pe deasupra. Lacul se întindea întunecat până dincolo de linia orizontului, pe care o percepeau curbată, în ciuda aerului murdar. Era ceva extraordinar în felul în care admiram această lume atât de străină, cu lacuri negre și cerul maro, din

exocostumul meu. Și totuși semăna cu Pământul. Ce am văzut eu era un fel de plajă și era clar că ne aflam într-un golf. Un pic mai încolo, un râu la fel de negru ca lacul în care se vărsa săpase o vale adâncă, ca o deltă.

Uitându-mă în jur, am văzut ceva negru care zăcea încovoiat pe nisip.

Miriam voia neapărat să ia mostre din lac, mai ales dintre acele scârboșenii care pluteau pe suprafața lui. A deschis pachetul luat din navetă și a scos un dispozitiv pentru probe, un braț hidraulic care se termina cu o gheară pentru apucat. Și l-a fixat la umăr și a început să extindă brațul care acum scotea un bâzâit prelung din cauza multiplicatoarelor exoscheletice. În timp ce brațul se scufunda între acei crini, unii dintre ei s-au rupt ca niște alge negre. Brațul a reușit să ridice o serie de mostre dintr-un fel de peliculă ce mi-a adus aminte de aripile înfricoșătoare ale păsărilor care ne atacaseră.

Miriam era tot mai entuziasmată de descoperirile ei.

— Viață? am sugerat eu.

— Ai ghicit. Știam că trebuie să fie aici. Avem chiar și mostre prelevate de sonde automate. Păsările au fost o surpriză. Nu le-am mai văzut până acum.

A pipăit proba prelevată – câteva bucăți i s-au agățat de mână – și s-a uitat la mine.

— Mă întreb dacă poți înțelege cât de exotică este planta aceasta. Este o formă de viață silană. E o formă bazată mai degrabă pe chimia siliconului, decât pe carbon...

Chestiile de pe lac arătau într-adevăr ca niște crini negri, dar nu erau crini și nu aveau nici cea mai mică legătură cu o formă de viață cunoscută. Chimia vieții noastre se bazează pe molecule lungi cu un mecanism ce permite fuziunea componentelor unor astfel de molecule. Conformația specifică ființelor de pe Terra, pe care Miriam le numea „forme de viață CHON” – după inițialele elementelor lor esențiale: carbon, hidrogen, oxigen și azot, folosesc apa drept catalizator și molecule pe bază de carbon drept cărămizi. Carbonul poate forma lanțuri, inele și molecule lungi stabile, precum ADN-ul.

— Dar carbonul nu este singura variantă și nici apa, a spus Miriam. La temperaturi terestre, siliconul reacționează cu oxigenul și formează molecule stabile.

— Silicați. Pietre.

— Exact, dar la temperaturi scăzute, siliconul poate forma silanoli, similari cu alcoolul, capabili să se dizolve în soluții foarte reci – să zicem, în lacul de etan de aici. Când se dizolvă, formează molecule complexe foarte asemănătoare cu moleculele organice de pe Terra. Acestea pot polimeriza, folosind legături silicon-silicon,

silani. Sunt mult mai instabile decât legăturile de carbon la temperaturile Terrei, dar sunt perfecte într-un mediu cu puțină energie și rece, ca acesta. Cu silanii ca pietre de temelie poți începe să construiești o multitudine de molecule complexe precum acizii nucleici și proteinele...

— Adică exact ce avem aici.

— Văd că ai înțeles. Niște biomolecule complicate foarte simpatice cu care poți porni un proces evolutiv. Sunt mai des întâlnite pe planetele mai reci - satelitul Triton al lui Neptun, spre exemplu. Însă acest lac e suficient de rece. Fluxul energetic este destul de scăzut, așa că pentru a putea crește sau evolua, este nevoie de foarte mult timp. Oricum, Titan are suficient timp la dispoziție.

Întinse brațul hidraulic și eliberă în lac plantele prelevate.

— Știm atât de puține. Trebuie să existe un sistem ecologic aici, un lanț trofic. Să presupunem că „mușchiul” stă la baza lui, un fel de plancton pentru oceanele noastre, dar de unde își ia el energia necesară dezvoltării? Cum supraviețuiește secării anuale a lacurilor?

— Bune întrebări, am zis eu. Păcat că nu prea-mi pasă.

Ea își aranja sticlutele cu mostre în pachet.

— Cred că-ți pasă mai mult decât vrei să recunoști. Nu ai cum să fii atât de inteligent și să nu fii curios. E pur și simplu normal. Oricum,

ar trebui să ne întoarcem la navetă.

Am ezitat. Nu-mi plăcea că trebuia să-i dau dreptate, dar eram destul de curios din născare. În schimb, i-am arătat forma întunecată și misterioasă care zăcea un pic mai departe de noi pe plajă.

— Poate ar trebui să ne uităm un pic și acolo înainte.

S-a uitat la ea, la mine și a plecat în acea direcție fără să mai scoată un cuvânt.

S-a dovedit că forma ghemuită era o pasăre. Îmi aminteam că una dintre ele se izbise de navetă în timpul atacului și căzuse. Poate că era chiar aceea.

Era un bloc de gheață de mărimea capului meu învelit într-o peliculă neagră sfâșiată precum cea de pe lac. Cu ajutorul brațului hidraulic, Miriam a îndepărtat textura uleioasă cu mare grijă, ca și cum și-ar fi despachetat cadoul de Crăciun. Gheața nu era compactă, ci o încrengătură de fire și bare ce protejau un nucleu strălucitor. Totul era cumplit de contorsionat în urma prăbușirii. Miriam a prelevat mostre atât din el, cât și din peliculă.

— Bucata de gheață pare destul de ușoară pentru dimensiunile ei, am spus. Ca oasele unei păsări.

— E logic dacă stai să te gândești că e vorba despre o creatură zburătoare.

Miriam era din ce în ce mai entuziasmată.

— Jovik, fii atent. Chestia aia transparentă, aripile, seamănă cu mostrele prelevate din lac. Nu au cum să nu fie silani, dar structura din gheață e foarte diferită.

A rupt un pic din învelișul exterior și a aprins o lampă de pe costum. Am văzut o încrengătură de țurțuri minusculi care semănau cu niște fibre și aveau un aspect spongios. În acele paie subțiri de gheață curgea un lichid care semăna cu apa.

— Foarte bogat în molecule organice, spuse Miriam în timp ce studia datele de pe brațul hidraulic. Mă refer la moleculele noastre organice, viață CHON: carbon-apă-aminoacizi; un fel de ADN. Un adevărat puzzle. Ca să nu mai vorbim de faptul că le-am descoperit aici, lângă lac. Viață de tip CHON a mai fost observată pe Titan, dar am presupus mereu că poate subzista numai în lacurile-crater de impact și noi suntem la mare depărtare de ele...

I-am simțit pasiunea în voce. O trăsătură pe care am găsit-o mereu foarte atractivă.

— Cred că este o pasăre, una dintre cele pe care le-am văzut atacându-ne, dar pare a fi o creatură hibrid, o simbioză între aripile din hidrocarburi și bucata de gheață; viață salină cooperând cu viață CHON. De-a dreptul remarcabil. Mă face să mă întreb cum a apărut. Bănuiesc însă că sunt o mulțime de exemple de

strategii de supraviețuire în propria noastră biosferă. Cu timp și răbdare, evoluția poate face minuni. Mă întreb care este interesul lor comun, ce obțin cele două părți ale simbiozei din relația lor... E o descoperire uriașă, Jovik. Nimeni nu a mai văzut ceva asemănător până acum. Viață rezultată prin intersectarea a două domenii total diferite. Nici măcar n-aș fi observat-o dacă nu erai tu.

Mi-a dat cubul de gheață.

— Probabil că îi vor da numele tău.

Își mai pierduse din entuziasm, dar nu foarte de mult.

— Mă bucur, dar deocamdată nu pot să nu mă întreb câtă energie mai avem în costume. Hai să ne întoarcem la navetă.

A strâns rămășițele păsării de Titan, contribuția lui Jovik Emry la știința sistemului solar și, după ce le-a împachetat, ne-am îndreptat spre navetă.

## 9

### Naveta

Zilele sunt foarte lungi pe Titan și când am ajuns înapoi la navetă peisajul nu se schimbase; nici măcar o umbră nu se mișcase pe cer. I-am găsit pe Poole și pe Dzik montând voioși niște roți mari pe axuri întinse sub carcasa avariată.

Când au terminat, ne-am suit cu toții la bord.



Poole resetase o serie de lămpi din interior, așa că acum erau verzi, galbene și albastre. Era o plăcere să văd din nou tonuri familiare Pământului.

Așa am pornit în naveta-camion mai departe, către următoarea etapă a expediției noastre. Mi-au spus că ne îndreptam spre un crater despre care credeau că adăpostea apă în stare lichidă, o formațiune asemănătoare unui criovulcan, alt punct de interes pentru expediția noastră. Situl era la aproximativ o sută de kilometri de locul unde ne prăbușiserăm.

Miriam și-a transferat mostrele într-un depozit înghețat și le-a făcut câtorva o serie de teste. Turuia întruna despre descoperirea ei. Deși Poole a încurajat-o un pic mai mult decât Dzik, niciunul nu era prea atent.

Amândoi erau foarte concentrați la manevrarea navei și stăteau împreună în fața unui bord improvizat și vorbeau despre randamentul angrenajului și despre eficiența roților. Poole a insistat chiar să-l conducă singur, deși terenul era atât de plat și de abordabil încât putea fi ușor lăsat pe seama sistemelor de la bord. Asta îmi dovedea aroganța faptului că nu luaseră niciun biolog în expediție. Numai Miriam părea să fie cu adevărat pasionată de sistemele de viață pe care venisem – cel puțin teoretic – să le studiem. Dzik și Poole erau prea ușor distrași de o tehnologie care în esență nu

este decât un mijloc pentru a-ți atinge scopurile.

Reușiseră, totuși, să rearanjeze interiorul în așa fel încât să nu mai fim atât de înghesuiți. Scaunele fuseseră separate și plasate în jurul camerei, astfel încât să putem sta drept și având și loc pentru coate. Cabina era acum presurizată, așa că ne puteam scoate căștile și, deși pereții nu mai puteau fi extinși, făcuseră o cameră în care să ne putem scoate pe rând costumele. Poole ne-a cerut să o facem. Petrecusem deja câteva ore în ele și atât exocostumele, cât și noi aveam nevoie de un pic de mentenanță. Așa că le puteam lăsa acolo să se autoîntrețină, în timp ce făceam pe rând câte un duș cu apă reciclată din urina și din transpirația noastră, despre care hotărâsem că era mult mai sigură decât cea obținută prin topirea gheții de pe satelit. Poole a făcut primul duș, iar Miriam l-a urmat. Era grăbită să se întoarcă la testele ei și a continuat să vorbească în timp ce se spăla.

După ea, mi-a venit mie rândul. Era o mizerabilă bălăceală călâie, dar pielea mea era foarte recunoscătoare pentru contactul cu apa. În orice caz, mă grăbeam. Având în vedere pericolele necunoscute de pe Titan și cei numai câțiva centimetri care ne despărțeau de ele, m-am grăbit să mă întorc în siguranța costumului meu.

După mine a urmat Bill Dzik: costumul lui

putea îngrozitor. M-am simțit imediat mai bine, știind că, deși făcuse paradă cu bravura lui, reacțiile sale la încercările prin care trecusem fuseseră la fel de primare ca și ale mele.

După câteva ore am ajuns la destinație. Stăteam în scaunul meu și mă holbam la peisaj peste umerii lui Poole și ai lui Miriam. Crio Vulcanul era un deal care se înălța la câțiva kilometri vest de noi. Semăna cu Hawaii sau Olimp. Un dom plat cu o căldare în vârf. Nu a erupt cât timp am stat noi acolo, dar am putut observa straturile succesive de „lavă” care-l acoperiseră. Acea lavă era apă înghețată saturată cu amoniac care ieșise din mantaua misterioasă a acestei lumi. Probabil că la mare adâncime era o mare de amoniac și de apă.

În ceea ce privește lacul din crater, nu am văzut decât o altă întindere, chiar mai plată și lipsită de orice punct de interes decât ce întâlнисem până acum acoperită de un strat subțire de nisip de gheață. Însă lacul era acolo, ascuns. Poole a printat o serie de imagini luate de radar în care lacul apărea foarte clar, chiar în fața noastră, având o circumferință de câțiva kilometri. Atât de mare era impulsul energetic dat de o cometă sau de un meteorit – ori, în sistemul lui Saturn, de un fragment de inel – încât căldura și energia absorbite de apă erau suficiente pentru a menține lacul în stare lichidă timp de mii de ani. Lacul s-a format în acel loc și

apoi a înghețat la suprafață, fiind acoperit în timp de nisipul adus de vânturi. Lacul a supraviețuit, la fel și căldura sa tumultuoasă.

Pe mal erau împrăștiate mii de bucăți spongioase, asemănătoare cu cea înfășurată în pelicula de silani lângă lacul polar.

Erau poziționate aproape regulat și multe dintre ele se aflau pe marginile unor crevase ce păreau că fac legătura cu adâncimile podișului de gheață pe care ne aflam. Miriam a început să adune asiduu date.

Între timp, Poole încerca să descifreze o serie de imagini pe care radarul se luase chiar de pe fundul lacului. Descoperise mișcarea ordonată a unor forme obscure care păreau că muncesc. Mie mi se păreau utilaje care forau într-o mină, dar cum nu m-am priceput niciodată să le interpretez și cum Poole nu mi-a cerut părerea, am tăcut.

Miriam Berg era din ce în ce mai agitată de descoperirile ei. Chiar și în timp ce obținea datele și i le trimitea pe *Crab* lui Harry Poole, a continuat să emită o mulțime de ipoteze:

— Cred că este evident că pe Titan s-au încrucișat cel puțin două tipuri de viață, silanii din lacurile de etan și bureții CHON. Am făcut deja analize țesuturilor CHON. Au o structură asemănătoare cu a noastră, dar nu identică. Folosesc o serie de aminoacizi doar ușor diferiți pentru a-și sintetiza proteinele și au un alt tip de

ADN: un set diferit de baze, un sistem diferit de codare. Silanii sunt asemănători formelor de viață pe care le-am găsit în bazinele de azot de pe Triton, dar iarăși nu identici. Au la bază lanțuri moleculare diferite silicon-oxigen.

E posibil ca ambele forme de viață să fi ajuns pe Titan prin panspermie – tranzitul natural al vieții între lumi, sub forma sporilor aruncați în afara mediului lor de origine de impacturi și ajunși pe alte planete prin intermediul razelor solare și al gravitației. Dacă formele de viață CHON au apărut pentru prima dată pe Pământ sau pe Marte, e foarte posibil să fi ajuns aici și să fie sădite într-un lac-crater, apoi să fi urmat o cu totul altă strategie de evoluție. În mod similar, silanii de la poli au adoptat un cu totul alt traseu evoluționist decât verișorii lor...

Transferul materiei din lacurile vâscoase de metan în aceste lacuri de crater s-ar putea să fi ajutat la realizarea simbiozei. Ai nevoie de membrane pentru a crea viață; ceva care să separe interiorul celulei de exteriorul ei. Cum apa și uleiul nu se pot amesteca, combinându-le, ai o metodă naturală de a crea o membrană. Clătină din cap: Pare remarcabil că am găsit aici, pe acest satelit, o joncțiune în care familii de viață din diferite colțuri ale sistemului solar pot coexista.

— Există însă o problemă, strigă Bill Dzik de la duș. Atât silanii tăi, cât și bureții trăiesc în medii

în schimbare. Lacurile de etan seacă în fiecare an de pe Titan, iar lacurile-crater îngheață toate după câteva mii de ani.

— Da, admise Miriam. Ambele forme sunt nevoite să migreze. Acum cred că înțeleg de ce cooperează...

Schiță o poveste a bureților CHON și a felurilor în care ies din lacurile-crater și migrează către polul unde este vară. Poate că ajung acolo prin crevasele adânci, scrijelite în suprafața de gheață a lui Titan de impacturile care au dus la formarea craterelor-lac. Acolo jos pot găsi kilometri întregi de apă în stare lichidă, foarte aproape de oceanul de amoniac. E rece, sărată și nu prea pe gustul pământenilor, dar e lichidă și propice supraviețuirii. La pol găsesc silanii-crin plutind pe mările de etan. În schimb, crinii sunt nevoiți să migreze la Polul Nord, unde este iarnă și există acele atât de prețioase ploi de etan.

Miriam mimă întregul proces, pumnul drept lovind palma stângă.

— Așa că se unesc, bureții și crinii...

— Pentru a da naștere păsărilor de pe Titan, am completat-o eu.

— Asta e ideea. Ies în zbor din lac, exact așa cum am văzut, îndreptându-se către polul unde este iarnă. Probabil că între timp bureții sunt lăsați într-un crater-lac mai nou. E o simbioză în adevăratul sens al cuvântului, două sfere

complet diferite de viață intersectându-se și cooperând. Fără simbioză, niciuna dintre cele două forme nu ar putea supraviețui.

Ne-a privit pe fiecare, brusc șovăitoare.

— Toți suntem amatori. Bănuiesc că orice biolog competent ar putea găsi găuri de mărimea inelelor lui Saturn în teoria noastră.

— Niciun biolog competent nu ar fi teoretizat în maniera în care ai făcut-o tu, având atât de puține date la dispoziție, spuse Dzik.

— Nu, zise Harry cel virtual cu un zâmbet abia schițat, dar cel puțin ai venit cu un model plauzibil. În plus, nici măcar nu ai vorbit despre o posibilă inteligență primară. Frumos lucrat!

— Încă mai am câteva răspunsuri de găsit, a replicat Miriam. S-ar putea ca bureții să asigure funcția cognitivă a păsărilor sau măcar simțul direcției la nivel instinctual, dar cum își generează energia? Crinii, în special, sunt forme de viață cu un nivel energetic foarte scăzut...

— S-ar putea să-ți pot răspunde eu aici, a intervenit Michael Poole. Am făcut câteva analize independente și-ți pot spune câte ceva despre energia silanilor-crinii. Pare de necrezut pe o lume atât de întunecoasă, dar cred că provine din fotosinteză.

Și a continuat să ne explice procesul chimic pe care credea că-l descoperise și care implica procese moleculare și compuși total diferiți de cei folosiți de plantele terestre pentru

fotosinteză.

— Bineînțeles, exclamă Miriam. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu m-am întrebat de ce pluteau la suprafața lacului... captau lumina soarelui!

Harry se entuziasmase la rândul său:

— Dacă ai dreptate, fiule, s-ar putea ca deja să fi găsit finanțarea pentru călătoria noastră. Silanii produși de fotosintetizatoarele ce funcționează la temperaturi scăzute ar putea deveni cel mai căutat produs de pe piață. Imaginează-ți: ai putea să îi crești pe lacurile de azot de pe Triton și să călătorești în jurul Sistemului Solar cu pânze vii.

Avea un rânjet atât de larg, că nici imaginea holografică, mai mică decât originalul, nu-l putea estompa. Poole și Miriam zâmbeau la rândul lor, privindu-se. Ei erau cei care aveau o simbioză stranie, nu silanii-crimi și bureții CHON. Se părea că aveau nevoie de adrenalina aventurilor și descoperirilor pentru a rezista împreună.

În sfârșit, măcar toată lumea era veselă în navetă, pentru prima dată de la prăbușire. Chiar și Bill Dzik începuse să guițe de mulțumire după duș.

Atunci s-a auzit un zgomot de zdrobire, asemănător cu al unor fălci ce se încleștau pe metal, și naveta s-a răsturnat pe o parte.



Poole și Miriam au înlemnit pentru o secundă, apoi au început să-și urle comenzi unul celuilalt. Eu îmi pusesem casca pe cap în mai puțin de o secundă.

Apoi a urmat încă o contracție, urmată de sunetul unui gălgâit asurzitor, brusc întrerupt. Am simțit un curent foarte rece de aer, chiar și prin exocostum. Când m-am întors, acolo unde fusese cabina de duș era acum o gaură prin care se vedea întunericul sângerieu al lui Titan. Ceva ca o gheară, sau ca o versiune uriașă a brațului extensibil al lui Miriam, se chinuia să lărgască gaura.

Bill Dzik, dezbrăcat, la niciun metru de costumul care l-ar fi putut salva, înghețase deja.

Mie mi-a fost suficient. Aproape că am zburat trapa atunci când au deschis-o și am sărit, fără să-i mai aștept pe Miriam și pe Poole. După ce m-am izbit bine de nisip, am alergat cât de tare am putut, ajutat și de exocostum. În spatele meu nu se auzeau decât zgomote de zdrobire și de mestecare. Nu m-am întors să mă uit.

După o sută de metri, frânt de oboseală, m-am oprit și am îndrăznit să privesc înapoi. Poole și Miriam alergau în urma mea. M-am simțit brusc un pic mai ușurat. Măcar nu eram singur pe Titan.

Și atunci am văzut ce se întâmpla cu naveta noastră.

Mașinile care o atacaseră - nu aveam nicio

îndoială că sunt mașini - arătau ca niște păianjeni de gheață; aveau corpuri lenticulare de aproximativ zece metri lungime și câte trei gheare atașate la o serie de membre delicate, adaptate la gravitația scăzută. Patru sau cinci dintre ele se luptau cu carcasa navei. Am observat că începuseră cu roțile, motiv pentru care ne răsturnaseră gondola în prima fază a atacului. După câte se părea, nu avea să le ia mult să termine și cu restul epavei noastre. Măcar de-ar fi fost doar atât. În spatele lor erau un șir de bestii asemănătoare care cărau resturile navei către vârful criovulcanului. Câteva dintre componentele mai mari fuseseră lăsate intacte, precum motorul GUT, dar le cărau cu aceeași determinare.

În câteva minute, tot ce a mai rămas pe nisip a fost cadavrul urât al lui Bill Dzik, care ne fixa cu ochii săi înghețați. Oricum ar fi fost, nu merita o asemenea soartă.

Din senin, capul lui Harry Poole a răsărit în formă holografică în fața noastră:

— Ei bine, ne-a spus, se pare că se complică lucrurile. N-a apucat să-și continue ideea deoarece Michael l-a pocnit, dispersând pixelii ca muștele.

— Dzik e mort, am îngăimat eu. Noi urmăm.

M-am întors la Michael Poole cu pumnii strânși în mânușile groase.

— Tu și ambițiile tale absurde! Era clar că într-o zi te vor duce la pierzanie, dar acum ai reușit să ne omori pe toți!

— Și eu mi-aș fi dorit să te arunc într-o celulă pe Pământ și să te las să putrezești acolo, a replicat Michael.

— Of, la naiba! a mormăit Miriam cu dezgust în timp ce cotrobăia printre resturile lăsate de păianjeni. Voi chiar nu vă dați seama cât de caraghioși sunteți în costumele acelea, nu-i așa? Parcă s-ar încălăra două păpuși. Până la urmă, Jovik, n-ai murit încă.

A adunat câteva resturi, frânghie, o serie de instrumente, niște fiole, niște aparate ciudate în formă de ou care-i încăpeau toate în pumn și pachete cu mâncare. Curiozitatea a fost cea care l-a trezit pe Michael la realitate:

— Nu au luat chiar tot.

— Bineînțeles că nu. De fapt, dacă nu te-ai fi concentrat atât de tare pe insultarea pasagerului tău, ai fi observat că nu ne-au luat nici pe noi, nici pe Bill.

— Atunci, care e criteriul după care au ales?

— Metalul. Cel puțin așa cred. Tot ce are o cantitate semnificativă de metal a fost luat.

— Hmm, începu Poole în timp ce urmărea păianjenii care urcau panta spre crio Vulcan cu

prada în gheare. E destul de logic dacă stăm să ne gândim că Titan are rezerve foarte mici de fier. Așa a fost mereu. Până și miezul satelitului e format din materiale ușoare, în special silicați. Mantaia Terrei, spre exemplu, are un miez de fier. Așa se explică de ce au dispărut fără urmă sondele trimise pe Titan, inclusiv sondele ilegale trimise de tine, Emry. Au fost luate pentru fierul conținut. De fapt, continuă el, poate că asta am și văzut pe radar când am scanat fundul lacului-crater. Vă amintiți? Ceva se trudea pe sol, de parcă ar fi fost mineri. Poate că erau mai mulți păianjeni, la fel ca atacatorii noștri, care săpau în crater în căutare de metal.

— Măcar ne-au lăsat și nouă lucruri folositoare, îl completează Miriam, care încă mai căuta printre resturi. Tot ce era din ceramică, fibră de sticlă, plastic. În plus, avem rezervele de mâncare. În orice caz, nu de foame vom muri.

În timp ce Poole își trâmbița teoria, ea s-a concentrat pe lucrurile care ar fi putut să ne țină în viață. Încă o dovadă a aroganței bărbatului.

— Chiar și așa, ne-au luat motorul GUT, nu? i-am interpellat cât mai dur posibil. Sursa noastră de energie, fără de care vom îngheța, oricât de bine hrăniți am fi.

— Plus, îmi adăugă Miriam, panoul cu copiile noastre de siguranță. Am montat panoul în

unitatea de control și procesare a motorului. Era cea mai sigură variantă pe care am avut-o la dispoziție pe navetă. Dacă îl pierdem, îl pierdem și pe Bill.

Nu puteam să nu mă holbez îngrozit la cadavrul înghețat bocnă al lui Bill. Poole era mai puțin preocupat de asemenea probleme. Ei aveau treabă cu păianjenii.

— Coboară în vulcan, nu-i așa? Calea de acces către străfundurile satelitului, către manta și către marea de amoniac. De ce? La naiba, ce sunt chestiile acelea?

— Mi-e teamă că există doar o singură modalitate prin care putem afla, i-a răspuns Miriam.

A strâns unul dintre ouăle de ceramică în mână, a apăsat un buton până când a început să emită o lumină roșie și l-a aruncat spre cel mai apropiat păianjen. A zburat într-un arc foarte larg, puternic încetinit de aerul dens, și parcă i-a luat o veșnicie până să aterizeze la mai puțin de un metru de picioarele păianjenului, explodând. Mi-am dat seama că era o grenadă. Avea țintă Miriam, care acum alerga deja către rămășițele împrăștiate peste tot, chemându-ne. Nu prea puteam să-i iau în nume de rău lipsa de diplomatie. Poole și cu mine am urmat-o. Nu-mi doream să rămân singur cu rămășițele lui Bill.

— De ce-a trebuit să faci mizeria asta? o luă la

rost Poole.

— Nu vrei să știți cu cine avem de luptat?

— Bine, dar de ce alergăm?

— Ca să nu ne-o ia ceilalți păianjeni înainte.

Avea dreptate. Păianjenii se îndreptau deja către noi, încă având în gheare bucăți din navetă. Distrugerea unei semen de-al lor nu prea părea să-i afecteze. Erau concentrați numai pe un singur lucru, esențial pentru ei apăruse o nouă sursă de metal.

Am ajuns primii la el și am început să-i căutăm printre rămășițe, ajutați de lămpile de pe costume. Explozia nu-l deschisese așa cum sperasem noi, ci îl spărsese în mai multe bucăți, ca o sculptură lovită. Am observat că nu avea o carapace externă. Am început să pipăim și să examinăm fiecare rest, în timp ce Poole și Miriam vorbeau repede, analizând și speculând. Bucățile păreau să fie mai ales din apă înghețată, dar Poole insista că s-ar putea să fie o formă diferită de apă supusă la o presiune foarte mare. Structura lui internă nu era deloc simplă. Mi s-a părut ca un fagure: cămăruțe cu pereți colțuroși care despărțeau grupuri de încăperi și mai mici de cămăruțe și goluri, pe toată înălțimea lui. Erau dispuse ca un fractal. Poole ne-a arătat fire de argint și o culoare arămie – umbrele erau incerte în lumina de pe Titan. Era categoric construit din metal.

— Așadar, păianjenii au nevoie de metal,

concluzionă Miriam. Mă întreb ce-i pune în mișcare.

Nu mai era timp și de puzzle-ul acesta, păianjenii erau prea aproape și niciunul nu voia să fie ciopârțit din greșeală. Ne-am retras și ne-am stins luminile de pe costume. Miriam a continuat discuția:

— Deci biologici sau artificiali? Tu ce crezi?

Poole clătina indecis din cap:

— Par a avea un singur scop și au componente metalice. Din punctul acesta de vedere, par artificiali, însă interiorul corpului lor pare organic. Matur chiar.

Simțeam o nevoie acută să-i mai tai din aroganță lui Poole:

— Poate că aceste creaturi nu pot fi incluse în categoriile voastre atât de primitive. Poate sunt rezultatul unei evoluții de mii de ani a mașinilor sau o simbioză îndelungată între animal și tehnologie.

Poole clătină din cap:

— Eu pariez pe biologie. Având la dispoziție suficient timp, necesitatea și selecția pot obține rezultate remarcabile.

— Și de ce să înglobeze metal pe o planetă cu rezerve atât de mici de fier? a întrebat Miriam.

— Poate că nu sunt originare de pe Titan, am încercat să intervin. Poate că nici nu au evoluat aici.

Nu mă asculta nimeni.

— Bine, atunci singura întrebare care ne rămâne este ce putem face pentru a supraviețui.

Capul lui Harry apăru dintr-odată proiectat cumva de calculatoarele costumelor noastre. Era de mărimea unei portocale, plutea în aer și pielea îi părea nenatural de netedă din cauza dimensiunilor reduse.

— Felicitări! îmi spuse. E prima întrebare inteligentă pe care o pui de când te-am obligat să ni te alături, Jovik. Ești gata să vorbești cu mine acum?

Michael Poole își privi un moment tatăl, apoi se întoarse pentru a lua o înghițitură din furtunul fixat în cască.

— Cât de rău stăm, Harry?

— Nu vă pot lua decât peste șapte zile, ne informă el.

Deodată, mă simțeam mai rece decât Titan.

— Dar costumele...

— Fără a fi reîncărcate, costumele vor rezista trei zile, îmi tăie vorba Poole. Patru cel mult.

N-am știut ce să spun. Harry ne privea pe rând, capul său rotindu-se fără încetare.

— Aveți câteva opțiuni.

— Să le auzim, îi ceru Poole.

— V-ați putea scufunda în lacul-crater. Costumele vor face față. E frig și acolo, temperaturile coboară mult sub zero grade, dar nu atât de frig ca în aer. Știți că sunt încălzite



de căldura reziduală de impact. Așa puteți rezista o zi sau două în plus.

— Nu e suficient, oftă Miriam. Și nu am putea nici să ne îndeplinim misiunea. Vom pluti pe întuneric în derivă.

Am început să râd.

— Misiune? Cui îi mai pasă de misiune acum?

— Ce mai ai, Harry? a întrebat Poole, ignorându-mă.

— Am luat în considerare varianta în care unul sau doi oameni ar putea supraviețui, în loc de trei. Sau măcar unul. Dacă folosiți pe rând costumele.

Tensiunea dintre noi a crescut imediat.

— Bineînțeles, păianjenii v-au lăsat și costumul lui Bill, a continuat Harry. Problema este că bateriile sunt prinse în materialul costumului. Pentru a le putea folosi, ar trebui să vă schimbați costumele. Dar nu există nicio posibilitate de a face asta fără a fi la adăpost, în navetă; veți îngheța într-o secundă.

— Așadar, nu e o opțiune reală, spuse Michael.

— Nici nu a fost vreodată, a zis Miriam privindu-ne fix pe amândoi.

Nu știam dacă să mă simt ușurat sau nu, deoarece pentru un moment, când era o posibilitate, eram convins că voi face tot ce pot pentru a rămâne ultimul supraviețuitor.

— Bun. Altceva? îl întreabă Michael.

— Să recuperați motorul GUT pentru a vă putea reîncărca costumele, a răspuns Harry. Sunt singurele voastre opțiuni.

I-am arătat vârful crio vulcanului și păianjenii care se cățărau pe el.

— Bestiile l-au aruncat deja în căldare.

— Atunci, va trebui să coborâți după el, nu-i așa? mi-a rânjit Harry din siguranța *Crab*-ului.

— Și cum vom face asta? I-am întrebat cu o curiozitate ingenuă. Vom construi un submarin?

— Nu-i nevoie. Aveți costumele. Săriți și...

— Ai înnebunit? Vrei să sărim în gura unui vulcan, pe urmele unor păianjeni mănăcători de metal?

Însă Miriam și Poole au început să analizeze ideea.

— Jovik, uiți mereu că aici nu ești pe Terra, mi-a spus Miriam. Acel „vulcan” nu face decât să arunce apă, „lavă”, care e mai rece decât sângele tău. S-a întors la Harry. Apa aceea e foarte bogată în amoniac. Să înțeleg că exocostumele vor rezista?

— Sunt proiectate să reziste la contactul cu materiile din componența scoarței, i-a răspuns Harry. Am știut mereu că amoniacul este una dintre ele și nici presiunea n-ar trebui să pună probleme.

— În ceea ce privește păianjenii, adăugă Poole, știm deja că ne vor lăsa în pace dacă nu ne apropiem de ei. Am putea chiar să-i folosim

în timpul coborârii. Urmărim păianjenii și găsim motorul? Corect?

— În plus, mai aveți și niște cercetări de terminat, adăugă Harry.

Ne-a proiectat o serie de ecrane virtuale – cifre seci care se derulau imperturbabil la numai câțiva metri de cadavrul lui Bill Dzik. Harry ne-a informat că analiza preliminară a rezultatelor noastre arată că metanul atât de necesar atmosferei nu provenea din aer sau sol, ci din adâncurile criovulcanului.

— Prin urmare, de undeva în marea din amoniac, spuse Harry. Biologică, geologică sau ce-o fi, o s-o găsiți acolo.

— În regulă, oameni buni, ne încurajă Poole, singura cale de a ne rezolva misterul este să coborâm acolo jos.

— Nu veți fi singuri. Voi putea în continuare să vă urmăresc și să vă ghidez. Liniile noastre de comunicație se bazează pe transmisia neutriniană. Câțiva kilometri de gheață sau apă nu ne pot opri să flecărim.

Câțiva *kilometri*? Nu-mi plăcea deloc ce auzeam.

— În regulă atunci, avem un plan, spuse Miriam.

— Singurul lucru pe care îl văd e imbecilitate colectivă, m-am opus eu fără convingere.

M-au ignorat cu toții.

— Vă sugerez să ne odihnim o oră, a zis

Michael. Ne putem permite asta. Măcar să încercăm să ne odihnim. Am trecut prin destule până acum. În plus, trebuie să ne inventariem proviziile ca să vedem ce putem folosi.

— Mda, zise Miriam, ce părere ai de plase cu gheață pe post de balast?

Așa că s-au pus pe lucru, sortând resturile lăsate de păianjeni și încropind plase prin înnodarea cablurilor. Întotdeauna erau fericiți când aveau ceva complicat de făcut împreună.

Lângă noi zăcea Bill Dzik, holbându-se cu orbitele înghețate la cerul întunecat. Încă mai cred că îi pot descrie cel mai bine pe Michael Poole și pe Miriam spunându-vă că erau atât de concentrați la sarcinile lor, încât nu și-au făcut timp nici măcar ca să țină un moment de reculegere în numele prietenului și colegului alături de care lucraseră câteva decenii. Ei bine, eu îl disprețuisem și el mă disprețuia pe mine, dar numai gândul de a-l lăsa să zacă așa mă făcea să mă simt mizerabil. M-am uitat în jur după ceva ce aș fi putut folosi pe post de lopată, dar n-am găsit decât o bară și un panou ceramic pe care le-am unit legându-le cu un cablu. Apoi am început să sap. Nu era foarte greu. Nisipul înghețat nu era aglomerat și cum eu eram obișnuit cu gravitatea Terrei, pe Titan eram un uriaș capabil să ridice lopeți pline. Din păcate, după jumătate de metru am dat de nisip compactat, greu de penetrat, fără îndoială un

artefact al complicatei geologii a satelitului. Așa că n-am putut să sap un mormânt suficient de adânc. A trebuit să-l așez pe Bill Dzik în groapa făcută și să ridic o movilă deasupra lui. Înainte să-i acopăr fața, am încercat să-i închid ochii, dar n-am reușit. Pleoapele erau înghețate bocnă.

În tot timpul cât am muncit, m-am concentrat numai pe ura mea față de Michael Poole, pentru că era mai bună decât frica.

## 11 Vulcanul

Așa că am început să urc spre vârful crio vulcanului, mergând paralel cu poteca lăsată de păianjenii de gheață, care continuau să lucreze acolo sus. Cărau ultimele rămășițe ale navetei. Eram încărcăți cu echipamentul nostru improvizat – leagăne din frânghii, saci cu bucăți de gheață ca balast, alimente. Miriam își luase chiar și prețioasele ei mostre științifice.

Nu era o ascensiune dificilă. După ce am trecut de dunele de nisip, am mers pe roci de gheață, o suprafață foarte aderentă pe care ne fixam cu ușurință cizmele. Îmi imaginasem că ne vom târî pe un perete de gheață, dar adevărul e că la acea temperatură gheața nu se topește sub presiunea greutății corpului, ca pe Pământ, și nu se mai alunecă.

Chiar și așa, pe măsură ce mă apropiam de caldeiră simțeam cum picioarele mi se îngreunează periculos de mult. Nu mai puteam să merg decât înainte, spre un pericol și mai mare, căci nu mai aveam de mult dreptul de a alege, încă de când mă obligaseră să intru în echipă.

În cele din urmă, am ajuns pe buza caldeirei. O depresiune neregulată, formată din stânci de gheață și un fel de pământ maroniu, de jumătate de kilometru. Majoritatea formațiunilor erau în stare solidă, deci criovulcanul nu mai erupsese de mult. Un pic mai departe de noi era o crevasă în care păianjenii se adânceau în întuneric. Poole a fost cel care a observat o altă crevasă prin care ieșeau, eliberați de poverile lor. Pentru urechile noastre în alertă, un sunet ca de crăntănit venea din adâncuri.

Acolo trebuia să ajungem noi.

— Nu te mai gândești atât la ce se poate întâmpla, mi-a șoptit Miriam. Doar fă-o.

Întâi de toate, aveam nevoie de un păianjen îmblânzit.

Am coborât câțiva pași și ne-am oprit în dreptul șirului format de creaturi. Miriam chiar a încercat să prindă unul cu un lasou improvizat, o încercare ambițioasă, căci aerul dens și gravitatea scăzută îi confereau funiei o viață proprie. Așa că ea și Poole au încercat altceva. Abilă, ea i-a legat păianjenului un cablu în jurul

câtorva membre, apoi Poole l-a trecut înainte și înapoi pe deasupra și pe dedesubtul animalului pentru a crea un fel de ham. Păianjenul ne-a ignorat și și-a continuat munca.

— Ar trebui să ajungă, ne-a încurajat Poole. Toată lumea la bord!

Luându-și bagajul, a sărit și s-a prins de ham pe spatele bestiei. Miriam și cu mine l-am urmat cât de repede am putut.

Așa că iată-ne, noi trei stând pe spatele păianjenului cu mâinile pe cablu. Primele minute n-au fost atât de rele, deși aveam mereu impresia că nu există niciun fel de inteligență care să ghideze mersul sacadat și haotic al animalului. Însă după puțin timp am trecut de buza caldeirei. M-am prins cât de bine am putut de ham.

— Să-i dăm bătaie! a strigat Michael Poole, și chiar a chiuit în timp ce păianjenul își începea coborârea pe peretele vertical.

Nu am putut vedea cum se fixa pe suprafața peretelui; poate cu ventuze sau poate că membrele sale delicate găseau trepte în stâncă. Nu mă gândeam decât la mine. Toți trei atârnam acum cu susul în jos.

— Urcați! ne-a strigat Poole. Ne va fi mai ușor dacă stăm cât mai aproape de spatele lui.

Era un sfat foarte bun, dar mult mai greu de făcut decât de zis. Pentru a urca, trebuia să nu mă mai țin cu o mână, ceea ce nu mi se părea

cea mai bună idee. Am fost ultimul care a ajuns în spate și am găsit o porțiune pe care să mă pot odihni un moment.

Ca și cum nu era suficient, toate astea se petreceau în timp ce un întuneric beznă ne înconjura și crăntănitul devenea din ce în ce mai puternic. Uitându-mă în sus, am văzut de unde începuse coborârea noastră în „cuptor”: o pată difuză sângeriu-maronie. Singura noastră lumină care abia reușea să contureze corpul epuizat al păianjenului. Instinctiv am aprins lămpile de pe costum și ne-am îmbăiat cu toții în lumină.

— E toată lumea în regulă? ne întrebă Poole.

— Obosiți, îi răspunse Miriam. Mă bucur că mi-am luat pilulele anticlaustrofobie înainte să ne urcăm în navetă. Ia uite! Ce-i înainte?

Ne-am uitat cu toții în jos. Părea a fi un vârf de gheață care traversa crevasa. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă va mai trebui să coborâm pentru a ne găsi motorul GUT. Nu era nici picior de păianjen și nici măcar o bucățică din naveta noastră. Am știut pe loc că nimic bun nu ne poate aștepta. Crăntănitul devenea din ce în ce mai puternic și mi-am dat seama că avea un ritm propriu.

— Țineți-vă bine! a strigat Poole.

Inutil sfat. Când păianjenul nostru a lovit podeaua de gheață, am înțeles și de unde venea crăntănitul. Un strat subțire de gheață



forma fundul caldeirei. Fiecare păianjen trebuia să-l crape și să cadă prin el pentru a-și putea continua drumul. Am putut vedea pentru o secundă ce era dedesubt: o mare neagră în care m-am scufundat brusc cu capul înainte. Sub apă nu-mi era mai frig, dar mă simțeam ca și cum m-aș fi bălăcit într-o sticlă de sirop. Lămpile de pe costum evidențiau tot felul de fire și particule care umpleau fluidul care mă înconjura. Când am privit înapoi, am văzut cum tavanul-podea înghețase deja, dar a fost spart imediat de alt păianjen.

Michael Poole râdea în hohote:

— Scufundați în lava topită a lui Titan! Ce mai expediție!

— Cât mai avem? Cât de adânc vom coborî? am îngăimat eu.

— Până unde va fi necesar. Ai răbdare. Între timp, ar fi bine să stângi luminile, Emry. Folosește energia pentru sistemul de încălzire.

— Nu, stai! strigă Miriam în timp ce ne arăta peretele de gheață din fața noastră. Uite acolo! Și acolo!

Erau o grămadă de forme tubulare, având cam jumătate de metru în lungime, poate mai mult. Erau agățate de perete sau încercau să treacă prin el. Nu am putut vedea prea bine pentru că dispăreau rapid din raza noastră vizuală.

— Viață? întrebă Poole, entuziasmat proteste

din nou.

— Așa pare, nu? i-a răspuns Miriam.

Fără niciun fel de avertisment, a luat o mână de pe ham și a prins unul, smulgându-l de pe perete. Se zbătea în mâinile ei, albicios și orb; un vierme foarte gras. Partea din față, deschisă ca o gură, fusese sfâșiată.

— Ah! am exclamat eu. Aruncă-l înapoi.

Miriam, însă, legăna creatura.

— Of, îmi pare rău. Te-am rănit, nu-i așa?

— E viu, deci? întrebă Poole în timp ce-l studia mai de aproape.

— În mod cert, iar dacă supraviețuiește în această lavă din amoniac, nu cred că mă înșel prea tare dacă presupun că este un verișor al creaturilor care trăiesc în marea de sub noi. Din ce în ce mai multe forme de viață, Michael!

— Cred că se hrănesc cu gheață. Sunt destul de bine atașați de pereți.

Când m-am uitat și eu, am văzut că Michael avea dreptate. Acei pești tubulari rodeau cu hărnicie pereții, urcând încetitor către tavan.

— Credeți că ei sunt responsabili de păstrarea craterului deschis?

Poole a scos una dintre cutiuțele cu echipament științific ale lui Miriam și acolo, împreună, în timp ce călăream acel extraterestru către un abis întunecat, au început să studieze metabolismul peștelui și compoziția apei în care ne scăldam, într-un

final, au trimis rezultatele pe *Hermit Crab*. Capul virtual al lui Harry a apărut din nou în fața noastră, rânjind ca un idiot chiar și în acele condiții extreme.

Atunci am decis că mi-a ajuns și am stins toate luminile. Nu prea-mi convenea să stau și să îngheț în întuneric, în timp ce pereții de gheață se apropiau din ce în ce mai mult din toate părțile, dar am bănuir că Poole și Miriam vor fi prea curioși pentru a nu reacționa. Și nu m-am înșelat. Poole a fost cel care și-a aprins luminile. Acum el era cel care mă lumina pe mine, consumându-și prețioasa energie pentru cercetările lor inutile.

— Așadar, am avut dreptate, își îngădui Miriam să spună într-un final. În crevasa aceasta se găsesc cu totul alte forme de viață, al treilea tip de pe Titan. Pe lângă silani și bureți CHON putem adăuga formele amoniacofone.

Se crede că mantaua lichidă a satelitului este o relicvă a genezei sale într-o parte a sistemului solar unde cantitățile de amoniac erau substanțiale. Titan a apărut cu un miez din stâncă și un ocean adânc la suprafață, un amestec de apă și amoniac. Acesta din urmă s-ar putea să fi rezistat timp de un miliard de ani, încălzit de efectul de seră sub atmosfera primordială groasă. Un miliard de ani este o perioadă suficient de lungă pentru ca viața să

apară și să evolueze. În timp, suprafața oceanului a înghețat și a format o crustă de gheață, iar formele de gheață de pe fundul lui au format la presiune ridicată un înveliș protector pentru miezul solid din silicați. Între cele două straturi de gheață, oceanul de apă saturată cu amoniac, foarte alcalină și foarte vâscoasă, a supraviețuit. În acest mediu straniu, s-au dezvoltat forme unice de viață, care s-au adaptat condițiilor. La bază au legături chimice între carbon și compuși azot-hidrogen, în loc de carbon-oxigen, și folosesc amoniacul pe post de catalizator, în locul apei. Specialiștii o numesc viață amoniafonă.

— Da, un al treilea mediu, necunoscut până acum în Sistemul Solar. Așadar pe Titan avem o joncțiune între trei forme complet diferite de viață: amoniacofonele native în oceanul din manta, CHON în lacurile-crater, aduse din partea centrală a sistemului, și silanii-crini ce au ajuns aici de pe Triton prin frigul vidului. Incredibil.

— Mai e ceva, interveni Harry cam sec. Michael, acel pește-tub al tău nu este metanogen, adică nu creează metan, dar este plin de el. Metanul este o parte integrantă a metabolismului său, după cum pot vedea din rezultatele pe care mi le-ai trimis. Are metan până și în vezică.

Miriam urmărea peștii-tub care rodeau orbește

pereteii.

— Corect. Îl extrag cumva dintr-o sursă aflată la adâncime în ocean. Îl folosesc ca să plutească până aici. Tot ei rod pereții, păstrând crio vulcanul deschis. Ei trebuie să fie cheia procesului prin care metanul ajunge din adâncimile oceanului în atmosferă. Cele trei forme de viață nu numai că împart satelitul, dar și conlucrează pentru a-i menține ecologia funcțională.

— O viziune interesantă, spuse Harry. Atât timp cât se dovedește că sunt proști făcuți grămadă, s-ar putea ca până la urmă să scoatem niște bani din satelitul ăsta.

Miriam lăasă jos peștele-tub, de parcă ar fi eliberat o pasăre.

— Ai fost mereu prea realist, Harry.

În acel moment mi s-a părut că văd ceva întunecat sub noi, la marginea luminii emise de costumul lui Poole.

— Harry, cam cât de groasă este scoarța care ne desparte de oceanul interior?

— Aproximativ treizeci și cinci de kilometri.

— Și cam la ce adâncime suntem acum?

— Ah, cam la treizeci și cinci de kilometri.

Michael Poole icni:

— La naiba! Prindeți-vă de tot ce puteți!

Ne-a izbit aproape instantaneu: baza crevasei pe care o coborâsem tocmai din vârful crio vulcanului, un pasaj care traversa întreaga

crustă de gheață a lui Titan. M-am prins de ham și am închis ochii.

În timp ce ieșeam din crevasă, prin tavanul de gheață și mantaua de dedesubt, am simțit cum pereții se îndepărtează de mine și presiunea scade. Ne aflam într-o deschidere gigantică și ne prăbușeam în întuneric și frig.

## 12 Oceanul

Când în sfârșit am simțit că nu mai avea niciun perete sub picioare, am observat că păianjenul înota sau se propulsa cumva din ce în ce mai adânc în oceanul vâscos, în timp ce toți trei ne țineam cu dinții de funii și de viață. Privind în sus, am zărit baza scoarței solide a lui Titan, un tavan de gheață care acoperea întreaga lume. Strălucea în luminile costumului lui Poole, dar se îndepărta deja. Mi s-a părut că văd și crevasa prin care coborâsem, un tunel puternic erodat în care peștii-tub înotau leneș. Cum nu mai eram închiși între acei pereți, am înțeles cum înotau. Neavând cozi sau aripioare, păreau că se răsucesc în apă, mișcare facilitată de vâscozitatea mediului. Semănau mai degrabă cu niște bacterii uriașe, nicidecum a pești.

În curând eram atât de departe de tavanul de gheață, încât acesta nici nu se mai vedea. Noi

trei și „vehiculul” nostru eram singurul punct de lumină din acel Tartar pierdut. Tocmai atunci și-a stins și Poole luminile.

— La naiba, Poole, fă și tu o excepție! m-am milogit eu.

— Tu chiar nu te înduri niciodată, nu? îi spuse și Miriam în timp ce-și aprindea lămpile de pe propriul costum. E doar temporar, lasă-i timp să se obișnuiască.

— Să mă obișnuiesc cu ce? m-am speriat eu. Ne vom scufunda la infinit așa în întuneric?

— Nu la infinit, mă asigură Poole. Oceanul nu are mai mult de... cât are, Harry?

— Două sute cincizeci de kilometri adâncime, i-a răspuns Harry, având măcar decența să nu ne proiecteze o schemă. Aproximativ.

— Două sute cincizeci... Cât de adânc ai de gând să ne duci, Poole?

— Ți-am mai spus deja, mi-a explicat Michael morocănos. Cât va fi nevoie. Trebuie neapărat să ne recuperăm motorul GUT, Entry. Cum nu avem altă soluție, e foarte simplu.

— Am impresia, continuă Miriam pe același ton sumbru, că dacă a trebuit să coborâm întreaga crevasă, vom ajunge și la fundul oceanului. E următoarea destinație logică.

— Vom fi zdrobiți de presiune, le-am spus resemnat deja.

— În niciun caz, se însufleți Harry Poole. Uite, Jovik, adu-ți aminte că Titan e un satelit mic.

Presiunea pe care o veți întâlni acolo e doar de patru ori mai mare decât cea de pe fundul celor mai adânci oceane ale noastre. De cinci ori maximum. Costumul tău a fost proiectat pentru lucruri mult mai rele. Orice va ajunge să te omoare într-un final, te asigur că nu presiunea va face asta.

— Atunci, cât mai avem până la fund?

— Vă scufundați mai repede decât ați crede că vă permite vâscozitatea mediului, mi-a răspuns tot Harry. Păianjenul vostru e un înotător foarte puternic. Cam o zi, să zicem.

— O zi!

— S-ar putea să fie ceva peisaje de văzut în drum, mă îmbărbătă Miriam.

— Nu cred că peștii-tub sunt singura specie existentă aici. Trebuie să fie un întreg lanț trofic de amoniacofone la adâncimi mai mari.

Imaginația mea o luase razna.

— Amoniacorechini. Amoniacobalene.

Miriam începu să râdă.

— Leneșe ca naiba în supa asta rece. În plus, n-ar putea să te mănânce, Jovik.

— S-ar putea să mă scuipe când vor simți gustul.

Am încercat să mă gândesc și la altceva decât frica mea cotropitoare.

— Bine, dar chiar și dacă supraviețuim, chiar și dacă găsim blestematul ăla de motor GUT, cum ne vom întoarce la suprafață?



— Nu trebuie decât să aruncăm balastul și ne vom ridica în mod natural, îmi explică liniștit Poole. Și nu trebuie să ne întoarcem cu motorul, trebuie doar să-l folosim pentru a ne reîncărca exocostumele.

— O opțiune și mai bună ar fi să facem autostopul și să prindem alt păianjen, adăugă Miriam.

— Ceea ce ne-ar scuti de o altă bătaie de cap. Găsirea unui criovulcan pentru a ajunge la suprafață. Păianjenii știu drumul.

— Chiar și fără păianjeni, mă aveți pe mine, se oferi Harry generos. Eu vă pot vedea, am o imagine a criovulcanilor și urmăresc chiar și motorul GUT. Tehnologia asta neutriniană își merită banii. În principiu n-ar trebui să aveți probleme.

Erau momente când tovarășii mei mă speriau mai tare decât situația în care mă găseam. În special din cauza încrederii lor nețărmurite. Miriam scoase ceva dintr-un buzunar de la centură, ceva pe care nu am apucat să-l văd și se uită la Poole.

— Jovik nu va supraviețui unei coborâri de o zi prin întuneric.

Poole mă privi atent, apoi se întoarse spre ea:

— Fă-o.

— Ce să facă...?

Nu am avut timp nici să reacționez înainte ca ea să-mi fi injectat deja drogul printr-o valvă din

exocostum. Am mai simțit doar un frig pătrunzător, apoi am adormit. Un somn fără vise, legănat în căldura costumului meu pufos.

Așa că am pierdut evenimentele următoarelor ore. Perioadele lungi de tăcere în care Poole și Miriam s-au chinuit să adoarmă și ei un pic și emoțiile întâlnirii a diferiți locuitori ai adâncimilor amoniacale.

Am pierdut și următorul mare șoc resimțit de ciudatul nostru grup. Când am atins fundul oceanului scufundat al lui Titan, o podea de gheață sub presiune aflată la peste trei sute de kilometri adâncime, au descoperit că păianjenul nu a încetinit, ci din contră, a accelerat. Fundul era parcă ciuruit de crevase și prăpăstii, o imagine în oglindă a tavanului-podea. Păianjenul a trecut printr-una dintre crevase și au simțit din nou cum coboară un perete lin de gheață.

Harry i-a avertizat pe Miriam și pe Poole că acea ultimă crevasă părea să parcurgă întregul strat din gheață presată - Gheață VI, saturat de dihidrat de amoniu, strat care avea o grosime de cinci sute de kilometri. La capătul acestei crevase erau miezul din silicați al lui Titan și, în mod sigur, destinația păianjenilor.

Acum nu mai aveau nimic altceva de făcut, în afară de a supraviețui călătoriei. Mai putea să dureze cam încă o zi, așa că Miriam și Poole s-

au lăsat purtați de păianjen. Mai mulți pești-tub, o varietate adaptată la presiunea ridicată, ronțăiau pereții de gheață. Miriam m-a mai adormit o dată și m-a hrănit intravenos cu fluide. Harry a început să se teamă de epuizarea puterii costumelor și presiunea din ce în ce mai mare exercitată de coloana de apă și de gheață de deasupra noastră. În curând aveam să atingem limita de rezistență a costumelor. Însă nu puteau decât să continue, iar eu, inconștient, nu aveam nimic de zis.

Când călătoria s-a încheiat și păianjenul s-a oprit într-un final să se odihnească, Miriam m-a trezit.

Zăceam întins pe spate pe o podea zgrunțuroasă. Am observat că gravitatea se simțea chiar mai slab decât la suprafață. Miriam mă privea zâmbitoare, luminată de lămpile costumului.

— Uite ce-am găsit.

M-am ridicat. Mă simțeam slăbit, amețit și înfometat. Lângă mine, în costume, Miriam și Poole mă priveau, așteptându-mi reacția. Atunci mi-am adus aminte unde eram și panica m-a cuprins din nou. Am încercat să mă orientez. Chiar și cu luminile costumelor aprinse, nu puteam să văd până departe. Mâzga și particulele plutitoare îmi confirmau că încă sunt scufundat în oceanul adânc de sub suprafața lui

Titan. Am zărit un tavan deasupra capului, nu foarte departe – cam la o sută de metri. Sub noi era ceea ce părea o rocă neagră, vârstată de vinișoare purpurii. Eram într-un fel de peșteră de gheață ai cărei pereți se pierdeau în întunericul de după luminile lămpilor noastre. Abia mai târziu aveam să aflăm că mă găseam într-o cavernă săpată sub învelișul inferior de gheață al lui Titan, între el și miezul din rocă, la peste opt sute de kilometri adâncime față de platoul pe care ne prăbușiserăm cu câteva zile înainte. În jurul nostru erau păianjeni de gheață care trudeau în continuare la sarcinile lor misterioase și părțile din echipamentul nostru de pe navetă. Le tăiaseră și le depozitaseră aici. Acolo se afla și motorul GUT! Inima mi-a tresăltat. Poate că aveam să reușesc să supraviețuiesc până la urmă.

Însă nu la motor se referea Miriam. A repetat pe un ton mai sugestiv:

— Uite ce-am găsit.

M-am uitat. În podea, fix în miezul solid al satelitului, era o trapă.

## 13

### Trapa

M-au lăsat să mănânc, să beau și să-mi golesc vezica. Deplasarea era dificilă: apa rece, densă și siropoasă făcea ca la fiecare mișcare

servomotoarele costumului să intre în funcțiune pentru a mă ajuta.

Mă simțeam foarte bine știind că motorul GUT încă funcționa și că bateriile mele fuseseră deja încărcate. Acum aveam timp suficient pentru a putea spera că voi fi salvat de *Hermit Crab*. Tot ce trebuia să fac era să reparcurg cei opt sute de kilometri de gheață și ocean care... Am decis să mă concentrez pe bucuria momentului și să las temerile pentru mai târziu.

Acum, că eram treaz, Michael Poole, Miriam și Harry cel holografic au început să-și repete teoriile cu privire la procesarea metanului pe Titan. Sub tot tavanul de gheață, scufundați în ocean, sub o presiune uriașă, ei continuau să vorbească despre comete și chimie, când, în tot acest timp, marele mister al trapei era la doi pași de noi.

— Pe Terra, nouăzeci și cinci la sută din metanul din aer are o origine biologică: flatulența animalelor sau descompunerea vegetației, a zis Harry. Așadar, ar exista o sursă biologică pe Titan? Ați observat suficient timp mediul înconjurător ca să excludeți varianta aceasta. Poate că există gândaci metanogeni care trăiesc în lacurile de etan, spre exemplu catalizând reacțiile între acetilenă și hidrogen, dar nu ați găsit nimic semnificativ în acest sens. Ce spuneți de o emanație de metan de la o cometă pe cale de a se stinge? Ar fi posibil, dar

ați fi detectat și alte gaze specifice în aer. Nu este cazul nostru. Ne rămâne o singură variantă plauzibilă...

Când Titan era încă un satelit tânăr, oceanul său de apă cu amoniac s-a întins în adâncime până la miezul din rocă. Acolo, reacțiile chimice ar fi putut produce destul metan: apa alcalină ar fi intrat în contact cu stânca și-ar fi produs hidrogen, care la rândul său ar fi reacționat cu carbonul – monoxid, dioxid sau alți compuși cu carbon – producând metan. Însă procesul risca să se încheie imediat ce stratul de gheață ar fi izolat apa de rocă, așa că era nevoie ca unele crevase să rămână deschise, în așa fel încât apa să reacționeze în continuare cu piatra. De asemenea, era nevoie ca metanul să poată ajunge la suprafață.

— Metanul poate fi stocat în clatarate, în straturi de gheață, a zis Harry. Într-un final, ar ajunge la suprafață. E mai simplu să construiești crevase prin gheață și să încurajezi un ecosistem chemoautotrofic pentru a consuma metanul și a-l elimina la nivelurile superioare.

— Peștii-tub, am intervenit eu.

— Și rudele lor. Exact.

Am ridicat capul și am observat că tavanul de gheață de deasupra arăta ca și cum ar fi fost răzuit și crestă de clești de homar.

— Așadar, să înțeleg că păianjenii țin camerele acestea deschise pentru ca reacțiile în

urma cărora rezultă metanul să poată să aibă loc.

— Ai înțeles, îmi răspunse Michael Poole surprins. O fac pentru a menține fluxul de metan pompat în atmosferă. Și o fac de miliarde de ani. Altfel nu văd cum ființele aflate acolo sus au evoluat așa: peștii-tub, bureții CHON, silanii. Întreaga planetă este un motor foarte vechi de creat metan. Un motor fără de care acest satelit remarcabil n-ar fi decât o altă lună înghețată. Un motor care asigură supraviețuirea formelor de viață care populează satelitul.

— De ce ar face animalele asta?

Niciunul nu mi-a putut răspunde.

— Ha, le-am răs în față. Ei bine, „de ce?”-ul este perfect irelevant. Păianjenii sau creatorii lor sunt în mod sigur o formă de inteligență. Ai găsit exact ceea ce ți-era frică că vei găsi, nu-i așa, Michael Poole? Inteligență în miezul lui Titan. Acum nu o să mai aveți cum să o folosiți pentru exploatare. S-a zis cu ambițiile voastre comerciale.

— Din care tu urma să-ți primești partea, îmi aminti Harry, încruntându-se.

— I-aș fi cheltuit pe sex și droguri oricum, am pufnit eu. Să vă văd pe voi, făuritorii de lumi, prăbușiți, merită fiecare bănuț. Deci, ce e sub trapă?

Au schimbat priviri între ei.

— Soluția dilemelor noastre, sau așa sperăm,

mi-a răspuns Michael Poole.

— Te-am așteptat să te trezești înainte de a o deschide, îl completă Miriam.

— Nu știm ce se poate afla dincolo de ea. Trebuia ca fiecare dintre noi să fie în stare de alertă și capabil de a reacționa. S-ar putea să avem nevoie chiar și de ajutorul tău, Emry.

Michael Poole mă privea dezgustat.

— În plus, a continuat el pe un ton mai practic, probabil că o să fie nevoie de trei pentru a o deschide oricum. Vino să vezi.

Am plutit cu toții prin mîzga cleioasă.

Trapa era un disc argintiu din metal, cam de trei metri diametru, înfipt direct în rocă. Pe circumferința sa, la distanțe egale, erau trei jgheaburi identice, fiecare cu o adâncime de aproximativ zece centimetri. În mijlocul fiecăruia era un mecanism asemănător cu o pereche de leviere, curbate la capăt.

Michael a fost cel care mi-a explicat:

— Credem că poate fi acționat așa.

A îngenuncheat și a prins cu mâinile înmănușate câte un capăt al fiecărui levier și a mimat că le apasă pentru a le apropia.

— Nu știm cât de greu de operat sunt. Sperăm că fiecare dintre noi se va putea ocupa de mecanismul lui, cu ajutorul costumelor.

— Trei mecanisme, am zis. E o ușă care trebuie deschisă de un păianjen, nu-i așa? Câte un mâner pentru fiecare dintre cele trei gheare.



— Așa ne-am gândit și noi, a intervenit Miriam. Mânerele par să aibă dimensiunea potrivită. În plus, credem că trebuie acționate simultan. Un păianjen sau trei oameni.

— Nu pot să cred că după un miliard de ani nu au reușit să facă decât o ușă mecanică înțepenită.

— E foarte greu să proiectezi o tehnologie care nu are siguranțe manuale, m-a contrazis Poole. Am aflat deja că nici păianjenii nu sunt perfecți. Se pot strica sau lovi.

— Da, dar numai pentru că i-am atacat noi. M-am uitat circumspect la trapă. Chiar trebuie să o facem? Ați aflat ce-ați vrut – mai exact ce n-ați vrut. De ce să ne expunem la și mai multe riscuri? Nu putem merge pur și simplu acasă?

Miriam și Michael se holbau șocați la mine, nevenindu-le să creadă. Miriam a fost cea care și-a revenit prima:

— Ai putea să pleci așa, fără *să știi?*

— Ei bine, nu plecăm de aici până nu o facem și pe asta, Emry. Mai bine ajută-ne ca să terminăm cât mai repede și să plecăm acasă.

Poole se aplecă asupra unui mâner, iar Miriam l-a imitat. Din nou, n-am avut încotro și a trebuit să-i urmez. Poole a început să numere:

— Trei, doi, unu...

Am prins mânerele și le-am presat cu toată puterea. Era ciudat să mă aplec și mecanismul părea foarte greu. Mușchii mei lucrau și m-am

simțit trântit pe jos. Până la urmă am reușit să unim levierele.

Întreaga trapă a început să vibreze.

Toți ne-am îndepărtat cât de repede s-a putut. Nu mai aveam ce face: așezați în cerc, în bătaia curenților din marea de amoniac, urmăream trapa în timp ce se deschidea.

Era un piston, care se ridica metru cu metru. Am observat imediat că suprafața era lustruită perfect; nu avea nici cea mai mică zgârietură. M-am întrebat cam cât de veche trebuie să fi fost.

Michael Poole, prost cum era, a încercat să o atingă, ca o maimuță curioasă, dar Miriam l-a oprit.

— Mi-ar plăcea să calculez toleranțele chestiei ăsteia, a murmurat el.

Apoi, placa mare, care avea trei metri lățime și doi înălțime, s-a dat la o parte. Poole a trebuit să se ferească din calea ei, în timp ce hârjăitul metalului pe stâncă se auzea înfundat, în locul ei a rămas o gaură circulară. Inițial am crezut că era perfect neagră, dar la o cercetare mai atentă am văzut că niște sclipiri aurii, foarte subțiri și fragile, ca niște baloane de săpun, pluteau înăuntru. Erau atât de mici, că dacă mi-aș fi întors capul, nu le-aș mai fi zărit.

— Uuuau! exclamă Harry Poole. Din gaură iese un flux de radiații necunoscut. Poate ar trebui să vă retrageți. Costumele vă protejează, dar

câțiva metri de apă n-au cum să vă facă rău.

N-a trebuit să ne spună de două ori. Ne-am retras lângă motorul GUT, luând lumina cu noi. Gaura aceea, încă vizibilă în fasciculele lămpilor noastre, îmi amintea de unul dintre lacurile de etan de la suprafață, cel lângă care se afla monolitul de metal. Dar nu prea știam ce să zic despre acele sclipiri auriu-maronii.

— Arată ca una dintre interfețele tale pentru găuri de vierme, Poole, am rupt eu tăcerea.

— O observație foarte bună, mi-a răspuns Michael. Am impresia că ne uităm exact la așa ceva, nu-i așa, Harry?

— Probabil, a răspuns ezitând acesta. Mi-ar fi plăcut să aveți niște senzori mai buni la voi. Mă pot baza numai pe instrumentele integrate în exocostume, pe câteva sisteme ale motorului GUT și pe un flux instabil de date neutriniene. Oricum, cred că da. Ceea ce vedem trebuie să fie produse ale unei rupturi spațiu-timp. Sunt și câteva efecte optice interesante: lumină degajată de un câmp gravitațional distorsionat.

— Așadar, e chiar o interfață pentru o gaură de vierme? a întrebat Miriam.

— Dacă e, îi răspunse Poole, atunci e cu mult mai avansată decât monstruozițările pe care le construim noi pe orbita joviană. Și indiferent ce se află la celălalt capăt al acestei bariere, bănuiesc că nu e pe Titan...

— Ai grijă! îl avertiză Miriam.

Un păianjen aproape că alerga în direcția găurii. S-a oprit pentru o secundă, parcă întrebându-se de ce era deschisă, și apoi a sărit cu capul înainte în întuneric; era aceeași mișcare pe care o remarcasem la păianjenul nostru când intrase în caldeira criovulcanului. Parcă s-ar fi aruncat într-un lac din ulei fără ca măcar să miște suprafața.

— Nu vă recomand să îl urmați, ne indică Harry. Radiațiile de acolo sunt mortale chiar și cu costumele pe voi.

— La dracu'! exclamă Michael Poole.

El chiar era dezamăgit!

— Atunci, am terminat aici? i-am întrebat eu.

— Să-ți spun ceva, Emry, izbucni Poole. Mă bucur foarte tare că ești aici. De fiecare dată când dăm de un obstacol și tu vrei să renunți, mă determini să mă străduiesc să găsesc o soluție.

— Nu avem cum să trecem pe acolo, i-am replicat eu. Harry a fost cel care ne-a zis că e mortal.

— E adevărat că nu putem merge noi, încercă Miriam să ne împace, dar ce ziceți de o sondă? Ceva rezistent la radiații, controlat de o inteligență artificială - cu puțin noroc, dacă o aruncăm acolo, s-ar putea să ne transmită niște informații.

— Ar putea merge, aprobă Poole.

N-au ezitat nici măcar un moment înainte de a

se apuca de lucru, luând piese din motorul GUT.

Pentru siguranță, motorul avea două unități de control. Miriam și Poole au detașat-o pe una dintre ele. Arăta ca o servietă albă, având cam aceleași dimensiuni și conținea o serie de senzori, memorie pentru stocarea datelor și capacitatea de a procesa informații. În aceste două unități fuseseră stocate identitățile noastre de rezervă înainte de expediția pe Titan. Cutiuța respectivă putea chiar să proiecteze imagini holografice. Harry era chiar acum proiectat de hardware-ul motorului GUT; era o imagine mult mai bună decât cea oferită de costumele noastre.

Cutia era suficient de mică pentru a putea fi aruncată în gaură și rezistentă la radiații. Eram convinși că va rezista trecerii prin gaura de vierme, dar nu aveam de unde să știm dacă va face față și încercărilor care o așteptau dincolo. În plus, putea transmite și recepționa. Harry credea că va putea transmite de dincolo de interfață, deși se aștepta ca semnalul să fie puternic distorsionat de câmpul gravitațional inegal și de alte efecte. Însă era sigur că va putea pune la punct o serie de algoritmi de decodare după câteva semnale-test. Cutia era perfectă pentru a ne servi drept sondă, cu excepția unui mic detaliu: nu avea inteligență.

Michael a bătut-o cu o mână înmănușată:

— O trimitem să înfrunte condiții total necunoscute. Va trebui să fie autonomă, să cartografieze terenul, să decodeze datele recepționate de senzori. Numai după aceea ne putem gândi cum să o facem să comunice cu noi și să ne ceară directive. Acționarea unui motor GUT e destul de ușor de realizat, iar procesele implicate sunt predictibile. Inteligența artificială cu care e echipat nu are cum să facă față unei asemenea explorări.

— Totuși, am început eu, conține în memoria ei patru inteligențe umane: a mea, a decedatului Bill și a voastră, geniilor. Ce păcat că nu putem să o conducem noi înșine!

Am rămas mască din cauza reacției neașteptate pe care sarcasmul meu a produs-o. Poole și Miriam erau în culmea extazului. Într-un final, Miriam a fost cea care m-a lămurit:

— Jovik, ești un savant idiot! Vii întruna cu asemenea trăsnași. Cred că ești mult mai inteligent decât vrei chiar și tu să crezi că ești.

— Habar n-am despre ce vorbiți, le-am răspuns în modul cel mai cinstit posibil.

— Le-ai sugerat de fapt să trezească la viață una dintre memoriile adormite stocate în unitate, pentru a o conduce, mi-a explicat Harry.

Ca de obicei, acum, că aveau o nouă provocare, Miriam și Poole deveniseră doi copii nerăbdători.

— Va fi un șoc pentru memorie, spuse Poole. A adormit la intrarea în atmosfera lui Titan și se va trezi direct în acest punct. Ar fi mai puțin dezorientant dacă am proiecta sufletul uman.

— Mie-mi spui? i-a răspuns capul lui Harry.

— Și un mediu închis, adăugă Miriam. Doar un costum nu e suficient. Deriva în spațiu creează probleme de echilibru. Eu nu m-aș descurca.

— Domul de pe *Crab*, sugerează Poole. E destul de ușor de simulat până la un punct, dacă îi facem o platformă de observație. Bateriile ar trebui să reziste cel puțin câteva ore...

— Da, rânji Miriam veselă. Observatorul nostru se va simți în siguranță. Mă apuc de lucru la...

— Dar, am intervenit eu, dacă plănuieți să trimiteți acolo una dintre copiile memoriilor noastre, cum o veți aduce înapoi?

M-au privit în tăcere.

— Va fi imposibil, mi-a răspuns Poole. Unitatea e pierdută din momentul în care o lansăm. Poate vom reuși să obținem o copie a observatorului și să o stocăm cumva în cealaltă unitate de pe motorul GUT...

— Nu, nici măcar, l-a întrerupt Harry cu regret în voce. Pentru copia din unitate va fi un drum fără întoarcere.

— Bine, dar e împotriva oricărei legi referitoare la inteligență, m-am opus eu.

M-au ignorat cu toții.

— Rămâne stabilit atunci, spuse Poole. Mai

avem un singur răspuns de găsit: cine? Pe care dintre noi patru îl vom trezi din staza cibernetică pentru a-l trimite către necunoscut?

Am observat că Harry privea în altă direcție, ca și cum nici nu se punea problema să fie el cel trimis. Poole și Miriam se priveau zâmbitori:

— Oricare dintre noi ar merge, nu? întrebă Miriam.

— Bineînțeles.

— Însă ar trebui să-l lăsăm pe Bill, a insistat Miriam.

— Mda. Altă soluție nu prea avem. Bill a murit oricum și nu avem cum să-i aducem memoria înapoi acasă... Ar trebui să-i lăsăm lui privilegiul de a o face. Astfel, se va fi sacrificat cu un scop.

Mă holbam la ei.

— Așa vă tratați voi prietenul? îl omorâți o dată și apoi îi trimiteți memoria la moarte sigură?

Poole m-a privit cu răceală.

— Știu că Bill nu va privi lucrurile așa. Tu și un bărbat ca Bill Dzik nu aveți nimic în comun, Emry. Nu-l mai judeca după standardele tale.

— Fie. Faceți ce vreți, numai să nu mă trimiteți pe mine.

— Oh, nu. În mod sigur nu. Nu meriți să iei parte la așa ceva.

Le-a luat numai câteva minute să se pregătească pentru experiment. Mecanismul de



control nu avea nevoie de niciun fel de modificări și nu i-a luat prea mult lui Miriam să introducă instrucțiunile în inteligența limitată a unității. A adăugat și un scurt mesaj cu explicații, sperând că Bill cel virtual va trece mai ușor peste șoc așa.

Poole a luat unitatea în mâinile înmănușate și s-a apropiat de interfață; s-a oprit la o distanță sigură, așa cum îi sugerase Harry. Apoi, a ridicat-o deasupra capului:

— Mult noroc, Bill! a strigat el.

După care a aruncat-o sau, mai bine zis, a împins-o. O fi fost ea mai ușoară aici, dar inerția rămânea la fel ca pe Pământ și, în plus, Poole a trebuit să înfrângă rezistența aceluia sirop în care ne scăldam de două zile. Pentru o clipă, a părut că nu va cădea în gaură.

— Ar fi trebuit să exersezi de câteva ori. N-am fost niciodată bun la sport, se agită Poole.

Dar s-a înșelat. Unitatea s-a lovit de marginea abisului și apoi, încet ca într-un vis, s-a scufundat în întuneric. Pe măsură ce dispărea, un auriu tomnatic a înconjurat-o.

Apoi, toți trei, plus Harry, am început să așteptăm. Îmi doream să fi convenit asupra unei limite de timp. Obsesivi cum erau, Poole și Miriam ar fi putut aștepta ore întregi înainte de a se de bătuți. Însă n-a trebuit să ne chinuim prea mult. După câteva minute, o voce scârțâită s-a auzit în căști.

— Harry? Mă auzi?

— Da! a răspuns Harry fericit. Te aud. Recepția va fi un pic mai bună în curând, algoritmi de curățare încă funcționează. Ești bine?

— Mă aflu în domul de pe *Crab*. E un pic șocant să fiu aici după ce ultima dată mă îmbrăcam pentru a intra pe Titan. Micul tău mesaj de orientare m-a ajutat foarte mult, Miriam.

— Ce vezi în jur? Îl întrebă Poole.

— Cerul... e bizar.

Miriam era foarte contrariată. S-a întors speriată spre Harry:

— Nu e singurul lucru bizar. Ala nu e Bill!

— Așa e, se auzi din nou vocea din căști. Sunt Michael Poole.

## 14 Virtual

Așa că în timp ce un proaspăt întors din neant, Michael Poole, plutea într-un univers complet necunoscut, originalul și cea care nu-i era iubită, Miriam Berg, au început să se certe cu Harry.

Poole s-a repezit la unitatea din motorul GUT și a verificat memoriile virtuale. Nici vorbă de patru copii. Era una singură, extrem de fidelă, a lui Michael Poole. Nu mă puteam hotărî ce mă speria mai tare: faptul că nu aveam nicio copie

în cutia albă sau faptul că înainte de asta mă reconforta gândul unei copii de rezervă. Sunt destul de susceptibil de a mă pierde în considerații existențialiste, așa că nu mă împac prea bine cu asemenea noțiuni. Michael Poole nu se mai gândea de mult la asemenea subtilități:

— Miriam, îți jur că n-am știut!

— Ooo, pe tine te cred!

S-au întors amândoi la Poole cel bătrân:

— Harry, izbucni Michael, ce naiba e asta?

Harry, deși lipsit de trup în varianta holografică și ușor încurcat, își reveni repede:

— În ceea ce mă privește, nu cred că am de ce să mă scuz. Spațiul de pe *Crab* a fost mereu limitat și pe navetă era și mai rău. Michael e fiul meu. Bineînțeles că am ales să-l protejez mai mult decât pe ceilalți. Ce puteam face? Îmi pare rău, Miriam, dar...

— Ție n-are cum să-ți pară rău! urlă Miriam. Ești un ticălos fără pic de inimă. Ți-ai trimis cu bună știință fiul – pe care te lauzi că ai încercat să-l protejezi – la moarte în gura de vierme!

Harry nu părea chiar în apele sale.

— E doar o copie. Mai sunt și altele. Versiuni mai vechi...

— Du-te dracului, tată! îi tăie vorba Michael Poole.

S-a îndepărtat cu pumnii strânși. Nu puteam să nu mă întreb câte astfel de ciocniri cu tatăl

său mai avusese omul.

— Ei, ce-a fost a fost, se auzi o șoaptă.

Au tăcut toți. Vocea era a lui Michael Poole cel virtual, cel abia reîntors; cel aflat dincolo de bariera spațiu-timp.

— Știu că nu am prea mult timp la dispoziție, așa că o să încerc să vă trimit niște imagini...

Harry dispăru imediat, probabil recunoscător, pentru a lăsa mai multă lățime de bandă procesării datelor, dar știam că va continua să ne supravegheze de pe *Crab*. Poole îi șopti lui Miriam:

— Vorbește tu cu el. S-ar putea să-i fie mai ușor așa.

Sunt sigur că nu a fost prea încântată de idee, dar a acceptat. Imagini pixelate și tremurătoare începuseră să se formeze în fața noastră. Așa am ajuns să vedem cerul bizar al lui Poole cel virtual. Nava virtuală *Crab* plutea deasupra unui obiect mic, un satelit de gheață, asemănător unuia dintre frații saturnieni ai lui Titan, albicios și presărat cu cratere de impact. Am putut observa că suprafața lui era presărată cu găuri negre, perfect rotunde. Arătau exact ca trapa noastră. Era foarte probabil ca sonda noastră să fi ieșit pe acolo. Niște creaturi care semănau cu păianjenii noștri se plimbau de colo-colo între niște grămezi cu diferite materiale. Erau prea departe pentru a putea vedea mai bine. Peste tot era o lumină gălbuie, difuză și fără de

umbre.

— Credeți că prin celelalte găuri se ajunge în alte puncte de pe Titan? Întrebă Poole cel original.

— Cred că da, zise Miriam. Asta nu poate fi singura cameră generatoare de metan de pe satelit. Poate că, trecând prin acele găuri de vierme și înapoi, își coordonează păianjenii activitatea pe satelit.

— Așadar, interfața noastră, aflată aici, în interiorul scoarței, e doar unul dintre capete, celălalt fiind pe scoarța exterioară a satelitului de gheață. Curbura se pare că se inversează atunci când treci de partea cealaltă.

Ultima frază mi s-a părut o observație remarcabilă, un paradox greu de observat și disecat, dar Poole era un inginer specializat în găurile de vierme și obișnuit cu subtilitățile manipulării și folosirii spațiu-timpului; a alături două suprafețe convexe era o joacă de copil pentru el, la nivel conceptual, bineînțeles.

— Unde ești? îl întrebă Miriam pe Poole cel virtual. Acela este un satelit de gheață, unul dintre corpurile cerești cele mai obișnuite. Ai putea fi oriunde, chiar într-un colț al propriului nostru sistem solar.

A fost rîndul memoriei virtuale să ne vorbească; vocea îi suna ca o șoaptă puternic distorsionată.

— Nu te grăbi să tragi concluzii, Miriam. Uită-

te mai sus.

Camera s-a rotit și am putut vedea cerul de dincolo.

Un soare uriaș, disproporționat, atârna deasupra noastră. Planetoidele gravitau în jurul lui, unele vizibile în întregime, altele doar pe jumătate și mai erau câteva care nu se vedeau deloc, puncte de eclipsă pe suprafața aceluia monstru. În spatele soarelui erau și alte stele, la fel de mari și de deschise la culoare, cu coronele abia vizibile. În plus, spațiul dintre ele nu era complet negru, ci sângerieu-deschis, cu un model de încrengături și noduri. Îmi amintea de ceea ce vezi atunci când închizi ochii.

— Cerul e... murmură Poole.

— Michael, ai ajuns foarte departe de casă, i-a zis Miriam.

— Ai dreptate, a răspuns Poole cel virtual. Stelele pe care le văd nu se potrivesc niciunei hărți pe care o avem în prezent. În plus, spectrele lor sunt foarte simple – câteva elemente grele. Seamănă mai degrabă cu protostelele din prima vârstă a universului nostru. Sunt formate numai din hidrogen și heliu, cam tot ce a ieșit din Big Bang.

— Fără metale, a observat Miriam Berg.

— Vă trimit datele pe care le-am colectat...

— Le primesc deja, fiule, răsună vocea lui Harry Poole.

Ceilalți au continuat să-l asculte pe Poole cel

virtual. Cuvintele lui, observațiile fine pe care le făcea un om – sau o mașină care se credea a fi om – aflat la o distanță atât de mare de casă erau impresionante probe de curaj.

— Nu e universul nostru, șopti el. Cred că e evident. Acesta e tânăr și mic – dacă e să ne luăm după curbura spațiu-timp, nu are mai mult de câteva milioane de ani-lumină în diametru. Foarte probabil nu ar putea cuprinde nici măcar galaxiile din zona noastră.

— Un univers în miniatură, zise Miriam. Un appendice la al nostru.

— Mă îndoiesc că acele creaturi pe care voi le numiți „păianjeni” sunt originare de aici, continuă Michael cel virtual. Ai spus-o chiar tu, Miriam. Nu există metale aici. Nicăieri în întreg cosmosul. Poate de asta și recuperează tot metalul pe care îl pot găsi în sonde sau meteoriți.

— Înseamnă că vin din altă parte, spuse Poole. Nu era nimic ciudat în compoziția lor când am studiat-o. Înseamnă că vin din alt colț al universului nostru. Universul în miniatură trebuie să fie doar un nod de legătură. Un fel de spațioport.

— Exact, confirmă virtualul. Poate că în spatele acestor sateliți din cerul meu se găsesc alte porți către alți Titani – alte sisteme ecologice, poate cu alte baze biologice. Alte experimente.

— Dacă metalele sunt atât de necesare păianjenilor, de ce nu le aduc prin nodul intergăurii?

— Poate că au făcut-o cândva, spuse virtualul. Poate că situația s-a deteriorat. Simt aerul unei civilizații vechi, Miriam. Poate că mă aflu într-un cosmos tânăr, dar locul acesta e unul foarte vechi...

— E destul de logic, murmură adevăratul Poole. Axa timpului din universul-copil nu trebuie să fie izomorfică cu al nostru. Un milion de ani acolo poate însemna un miliard de ani aici.

— Acei păianjeni de pe Titan trudesec la sarcina lor de mult timp. Oricine ar fi creatorul lor, a plecat demult de aici. Sunt singuri de foarte multă vreme. Încearcă doar să-și continue misiunea cât de bine pot. Uitându-mă la ei, cred că sunt doar funcționali, nu și prea inteligenți.

— Dar au făcut o treabă foarte bună, spuse Miriam.

— Într-adevăr.

— Dar de ce? n-am mai rezistat eu. Care poate fi motivul unui efort atât de mare? De ce să crești un întreg lanț trofic pe Titan, într-un miliard de ani și poate pe alte câteva mii de planete?

— Cred că am o idee, șopti virtualul. Vă aduceți aminte că eu nu am ajuns să aterizez



niciodată pe Titan, nu-i așa? Poate tocmai pentru că le-am aflat pe toate brusc, în timp ce voi le-ați descoperit gradual, am altă perspectivă... Exact așa cum acest mic univers este o intersecție, poate că și Titan este una; o joncțiune paradiziacă unde diferite forme de viață pot coexista. Ați descoperit peștii nativi amoniacofoni, bureții CHON, posibil originari din centrul sistemului, și silanii de pe Triton și de dincolo de el. S-ar putea să mai găsiți și alte familii, dacă mai căutați și în alte medii. Toate au însă ceva în comun: s-au născut pe planete, în ceruri și mări încălzite de stele.

Dar stelele nu rezistă la nesfârșit. În viitor, universul se va schimba atât de mult, încât nu va mai semăna cu cel de azi mai mult decât seamănă cel din timpurile noastre cu universul în miniatură pe care îl admirăm acum. Și atunci? Uite, dacă vrei să salvezi viața, într-o formă sau alta, indiferent de condițiile pe care ți le va impune viitorul, poate că va trebui să promovezi...

— Colaborarea! a exclamat Miriam Berg.

— Ai ghicit. Poate că Titan este un fel de prototip de ecologie în care forme de viață diferite se pot amesteca, găsind metode de a se folosi reciproc pentru a supraviețui...

— Și amesteca într-un final, completă Miriam. S-a mai întâmplat și înainte. Fiecare dintre noi este o comunitate formată din forme foarte

diferite de viață care trudesec în celulele noastre. E o perspectivă foarte frumoasă, Michael.

— Și plauzibilă, adăugă morocănos originalul. Oricum, e o primă ipoteză. Puteți continua să construiți pe baza ei.

Am surâs amuzat. Visul acela al cooperării cosmice mi se părea fantezia romantică a unui om singur și muribund. E perfect normal să vedem universul prin prisma experiențelor noastre meschine, și asta făcea și el. Oricum, n-aveam nicio sugestie mai bună de făcut și apoi, cine știe? Poate că Poole cel virtual avea dreptate. Niciunul dintre noi nu avea să trăiască suficient de mult ca să-i verifice ipoteza.

— Toate bune și frumoase, am zis într-un final. Putem pleca acum?

— Nu-l putem abandona pe Michael! a izbucnit Miriam.

— Plecați, șopti virtualul Poole. Nu mai puteți face nimic pentru mine. Cât mai pot, voi continua să adun date și să vi le trimit.

Mi-a stat în gât spiritul lui nobil. În acel moment, Harry apăru iarăși între noi, furând o parte din imaginile proiectate:

— Însă, înainte să plecați de acolo, mai avem niște afaceri de încheiat.

— Ce afaceri? se încruntă Michael.

— Am venit să demonstrăm că nu există viață inteligentă pe Titan, spuse Harry. E clar că nu e așa, deci, ce facem acum?

Miriam Berg părea șocată de simplul fapt că purtam acea conversație:

— Raportăm ce am descoperit agențiilor de supraveghere a vieții inteligente și întregii lumi. Ne vor șicana un pic pentru că am aterizat ilegal pe Titan, dar cum e o descoperire majoră...

— Asta-i tot ce-ți dorești? am izbucnit eu. Speri că autoritățile vor fi îngăduitoare dacă le oferi o descoperire care te va ruina în final?

— Ce altă opțiune mai avem? mă întrebă dezgustată.

— Nu e evident?

M-am uitat pe rând la ea, la Poole (care cred că ghicise deja ce urma să spun) și la Harry, care privea în altă parte, așa cum făcea de obicei în momente de criză. Brusc, după zile întregi de minuni și întrebări inutile, mă simțeam în elementul meu: relațiile interumane. Văzusem deja o cale pe care ei nu aveau cum s-o întrevadă.

— Distruge *tot*, i-am spus făcând un semn atotcuprinzător din mâini. Absolut tot. Ai grenadele la tine, Miriam. Ai putea să dărâmi întreaga cavernă.

— Sau, interveni Harry, aveți motorul GUT. Dacă îl aruncați în aer, cu energiile unite

dezlănțuite aici, ați putea distruge sigur interfața. Nu pot decât să presupun că și conexiunea cu universul în miniatură s-ar pierde definitiv.

— Nu m-am gândit la asta, dar îmi place cum gândești, Harry, l-am aprobat eu. Să o facem. Să acoperim locul ăsta cu sute de kilometri de gheață și apă. Distrugeți și înregistrările. Nimeni nu va ști că a fost vreodată aici. În plus, la suprafață, în atmosferă, efectele se vor simți peste prea mult timp.

— E adevărat, interveni Harry. Chiar dacă procesul generării metanului încetează brusc, rezervele reziduale vor rezista în atmosferă încă zece milioane de ani. Îndrăznesc să afirm că dacă aceste rozătoare multioriginare nu vor fi învățat să colaboreze până atunci, nici că vor învăța vreodată. Zece megaani sunt mai mult decât au nevoie.

Miriam se uita oripilată la el, îngrozită de cuvintele lui.

— Ce insinuezi este o crimă oribilă. Cum poți să-ți imaginezi măcar distrugerea unei asemenea minuni, produsul unei evoluții ce a început acum un miliard de ani? Și totul pentru profitul tău nenorocit? Michael, pentru Dumnezeu, lăsând la o parte aspectul moral, zi-mi că ai prea mult dintr-un om de știință pentru a putea permite așa ceva!

Însă Poole părea că se luptă cu sine însuși:

— Nu mai sunt de mult un om de știință, Miriam. Sunt inginer. Inventez și construiesc. Cred că pot înțelege scopurile păianjenilor și îi susțin moral, dar ce construiesc eu acum este un viitor mai bun pentru întreaga omenire. Acesta este crezul meu. Dacă trebuie să fac sacrificii pe drum, atunci așa să fie. Poate că și creatorii păianjenilor au avut de făcut sacrificiile lor. Nu știe nimeni ce au găsit ei pe Titan când au început să lucreze pe el...

În acel mic discurs cred că erau cuprinse și bine împletite întreaga măreție și aroganță prostească ale lui Michael Poole. M-am întrebat atunci cât rău putea provoca acest om umanității în viitor, prin intermediul găurilor sale de vierme și al navelor sale pentru călătoria în timp? Ce orori ar fi putut dezlanțui asupra lumii numai de dragul viziunii sale?

— Hai să votăm, spuse Harry pe neașteptate. Cei care sunt în favoarea distrugerii camerei să zică da.

— Nu, aproape că a urlat Miriam.

— Da, au spus Harry și Michael împreună.

— Da, am zis și eu, dar au fost toți trei de acord că eu nu aveam dreptul să votez.

Nu mai conta. Aveau un rezultat clar. Se priveau între ei, îngroziți de ceea ce făcuseră.

— Bine ați venit în lumea mea! le-am trântit-o eu cinic.

Poole a început să pregătească motorul GUT pentru ultima lui sarcină. Miriam, furioasă și tristă, strângea echipamentul nostru, atât cât mai era: instrumentele și mostrele științifice, câteva bucăți de frânghie. Harry mi-a apărut dintr-odată în față, pe un canal privat:

— Mulțumesc, mi-a spus.

— Voiai să fiu eu cel care să le-o sugereze, nu-i așa?

— Speram că o vei face. Dacă începeam eu, m-ar fi refuzat din start. În plus, Michael nu m-ar fi iertat niciodată. Rânji satisfăcut. Știam eu că ești cea mai bună alegere pentru expediție, Jovik Emry. Foarte frumos lucrat. Ți-ai îndeplinit cu vârf și îndesat misiunea. Michael cel virtual, încă prins în universul-copil, ni se adresa din nou:

— Miriam...

Ea se îndreptă atentă.

— Sunt aici, Michael.

— Nu știu cât timp mai am. Ce se va întâmpla când bateriile se vor goli?

— Am programat simularea să fie cât mai veritabilă. Va fi ca și cum motoarele de pe *Crab* s-ar defecta și ai rămâne fără energie. Inspiră adânc o dată și continuă: Evident, dacă vrei, ai și alte opțiuni.

— Știi și îți mulțumesc. Cine crezi că erau? Creatorii păianjenilor. Crezi că au construit și acest univers? Sau poate că le-a fost dăruit? Un

fel de paradis?

— Nu cred că vom afla niciodată. Michael, îmi pare rău. Eu...

— Nu trebuie să-ți pară rău. Știi că asta aș fi ales și eu, dar urăsc că trebuie să te părăsesc. Miriam, ai grijă de el. Michael, eu, noi avem nevoie de tine.

Ea se uită o clipă la originalul Poole, care lucra la motorul GUT.

— Vom vedea, a răspuns sec.

— Și... spune-i lui... știi tu.

Miriam era cu o mână întinsă în aer.

— Michael, te rog...

— Ajunge.

Imaginile pe care ni le proiecta s-au întrerupt brusc, spărgându-se în mii de pixeli și acel sâsâit continuu care îi însoțea vocea a dispărut. Singur într-un alt univers, s-a sinucis. Poole cel original se apropie de ea, nesigur de cum va reacționa:

— Am terminat. Motorul GUT e pregătit. Suntem gata de plecare, Miriam. Îndată ce ieșim de aici...

Nu l-a lăsat să termine. l-a întors spatele și pe față i se putea citi ura.

ce soartă va avea proiectul său vast și antic), am început ascensiunea în întuneric. Ne-a luat zile întregi să coborâm și în mod sigur aveau să treacă alte zile până să ajungem la suprafață, acolo unde Harry promisese că ne va aștepta un alt balon.

De data asta, deși mi s-a oferit evadarea în liniștea stării de inconștiență, am refuzat. Aveam o presimțire că ultimul act al micii noastre drame încă nu se jucase și nu voiam să-l pierd.

Ne aflam sub stratul inferior de gheață și tocmai străbăteam cei două sute cincizeci de kilometri de ocean, când temporizatorul lui Miriam ne anunță că motorul GUT detonase. Era prea departe, sub stratul de gheață, și nu am simțit nimic, dar mi-am imaginat că păianjenul pe care îl călăream a ezitat pentru o fracțiune de secundă.

— S-a terminat, spuse cu voce fermă Poole. Nu mai avem cale de întoarcere.

Miriam abia dacă mai vorbise cu el de când părăsisem caverna. Până și cu mine schimbase mai multe cuvinte.

— Știi, m-am gândit mai bine, a zis ea atunci. Nu voi accepta planul vostru, Michael. Nu-mi pasă de tine, de Harry sau de votul vostru penibil. Imediat ce vom ajunge acasă, voi raporta tot ce am văzut.

— N-ai nicio dovadă.



— Mă vor crede destui și într-o zi, cineva va lansa o nouă expediție și adevărul va ieși la iveală.

— Așa să fie.

Atât i-a spus el, dar era clar că acelea nu vor fi ultimele lui cuvinte. Se ferea să-mi întâlnească privirile batjocoritoare.

Așa că nu am fost deloc surprins când, douăsprezece ore mai târziu, în timp ce Miriam dormea în căruciorul ei improvizat, Poole a luat câteva fiole din bagajul ei și i le-a inoculat: una în picior și una la baza șirei spinării. L-am urmărit.

— Ai de gând să o editezi. Ai plănuit totul cu tatăl, nu-i așa?

— Tacă-ți fleanca, m-a repezit mânios, panicat.

— O să-i descarci întreaga personalitate și o să te joci cu amintirile ei, cu personalitatea ei și apoi o să o încarci la loc în corpul original? Ce-ai de gând să o faci să creadă? Că a stat pe *Crab* cu Harry în timp ce tu ai plecat să explorezi și n-ai găsit nimic? Ar trebui să țină, cred.

— N-am ce vorbi cu tine.

Însă eu aveam destule să-i zic. Sunt departe de a fi un sfânt, dar Poole mă dezgusta la un nivel pe care numai oamenii fără niciun pic de conștiință – ca mine – pot fi dezgustați.

— Cred că o iubești. Sunt aproape convins că și ea te iubește pe tine. Cu toate astea, ești

pregătit să-ți bați joc de mintea și de inima ei pentru a-ți împlini ambițiile grandioase. Dă-mi voie să-ți spun ceva. Acel Poole pe care l-ați lăsat în universul în miniatură, cel de la care ea și-a luat rămas-bun, era un om mai bun decât vei putea fi tu vreodată. El nu era pătat cu sângele crimei odioase pe care tu ai comis-o când ai distrus caverna. Și pentru că el nu a făcut ce tocmai ai făcut tu acum. Lasă-mă să mă joc un pic de-a oracolul acum. Indiferent de ce vei reuși să crezi în viitor, Michael Poole, crima aceasta te va bântui mereu, crescând în interiorul tău ca un fier înroșit. Miriam nu te va iubi niciodată. Oricât de multe amintiri îi vei șterge, întotdeauna va exista un zid între voi. Te va părăsi și tu o vei părăsi pe ea. Tu ești ucigașul lui Titan, într-o zi, peste milioane de ani, atmosfera lui va îngheța și orice urmă de viață se va stinge. Totul din cauza a ceea ce tu ai făcut azi. Știi ceva, Poole, poate că cei a căror muncă ai distrus-o azi te vor pedepsi cândva.

Era expus, fără apărare, iar eu îl biciuiam. Nu avea ce răspuns să-mi dea. A legat-o pe Miriam chiar în timp ce mașinile lui îi goleau memoria.

Nu am mai schimbat niciun cuvânt până când am ajuns să vedem din nou lumina păstoasă a lui Titan.

## Epilog

### Sonda

Nu i-a luat mult lui Michael să verifice starea fragilului său aparat.

Energia bateriilor interne ar mai fi putut rezista câteva ore. Din câte își putea da seama, nu exista nicio legătură funcțională între dom și restul lui *Hermit Crab*. Nicio comandă de control nu era acceptată. Poate că Miriam nu indusese asta în simularea ei. Așadar, nu avea niciun fel de capacitate motrică.

Nu s-a plâns și nici nu s-a temut pentru viitorul lui, atât de sumbru cum părea.

Universul pe care îl vedea dincolo de dom era unul extraterestru, străin. Păianjenii truditores de pe satelitul de gheață păreau să fie doar niște mașinării; fără viață, fără conștiință. Se plictisise să-i tot privească, așa că a aprins luminile albastre și verzi în dom. Acum semăna cu un colț izolat de Terra.

Michael era singur în acel univers. O simțea cu fiecare fibră a ființei sale. A luat masa. Simularea lui Miriam era de bună calitate; în camerele sale nu întâlnea nicio limită sau eroare. Pentru o clipă s-a gândit că era făcută cu dragoste. Sarcinile sale mundane<sup>1</sup>, îndeplinite într-o insulă de lumină pe galera sa de-o viață, erau îmbucurătoare într-un mod

---

<sup>1</sup> Lumești.

bizar.

Și-a luat mâncarea cu el pe canapea, s-a așezat cu farfuria într-o mână și a micșorat lumina. A terminat de mâncat și a lăsat farfuria cu grijă pe podea. S-a servit cu un pahar de apă curată.

S-a îndreptat apoi spre dușul cu apă liber-curgătoare pentru a se spăla în apă fierbinte. Încercă să-și ascută simțurile pentru a percepe fiecare părticică de senzație. În viață există o ultimă dată pentru fiecare senzație, chiar pentru cele mai obișnuite dintre ele. S-a gândit să asculte niște muzică, poate să citească o carte. Cumva păreau activități potrivite stării lui.

Luminile s-au stins. Până și panourile cu instrumente au început să pâlpaie.

Așadar, gata cu muzica. S-a întors pe canapea. Cu toate că cerul era puternic luminat datorită protosoarelui, aerul devenea din ce în ce mai rece; își imaginează cum se scurgea căldura din dom. Oare ce-l va omorî: frigul sau lipsa oxigenului?

Nu-i era teamă și nu regreta toate acele clipe pierdute ale potențialei sale vieți; toți acei ani prelungiți de sistemele antiîmbătrânire. În mod ciudat, se simțea înnoit: tânăr, pentru prima dată de decenii întregi, presiunea timpului nu-l mai apăsa.

Îi părea rău că nu va afla niciodată cum va evolua relația lui cu Miriam. Ar fi putut fi ceva

frumos. În final, s-a decis că era fericit că a trăit atât de mult și că a putut vedea tot ce a văzut. Începea să tremure deja și simțea aerul rece în sinusuri. S-a întins pe spate pe canapea și și-a încrucișat mâinile pe piept. A închis ochii.

O umbră i-a trecut peste față.

Deschise ochii și cercetă cerul. O navă plutea deasupra domului. În agonie, Michael o privea uimit.

Semăna cu o sămânță de platan învelită într-un jet negru. Aripă negre ca noaptea, care trebuie că bătuseră sute de kilometri, se conturau deasupra navei, agitându-se încet. Frigul își înfipse ghearele în pieptul lui; mușchii gâtului au început să aibă spasme și nori întunecați i-au acoperit privirea.

— *Nu acum*, s-a descoperit el implorând în tăcere.

Privirea i s-a agățat cu furie de navă și toată resemnarea elegiacă i s-a topit într-o clipă.

— Încă un pic. Trebuie să știi ce înseamnă. Te rog...

Conștiința lui Poole devenise precum flacăra muribundă a unei candelă. Părea că o forță străină încearcă să smulgă flacăra de pe fitil. Acea flacăară, cu micile ei temeri, cu mirarea și dorința ei neajutorată de a trăi, a fost sfâșiată într-o pânză de funcții nenumărate, acauzale și

nonlocale.

Ultimul strop de căldură fugise de pe navă. Aerul din domul transparent a început să înghețe, acoperind ecranele calculatoarelor, canapelele, galeria și marginile abrupte, într-un final, nava și tot ce conținea, inutilă acum, s-a disipat într-un nor de pixeli.

## **Damien Broderick - Sub lunile lui Venus**

**Damien Broderick**, scriitor australian, editor și specialist în futurologie, Senior Fellow la School of Culture and Communication din cadrul universității din Melbourne, a debutat în anul 1964 cu un text în antologia realizată de John Carnell și intitulată *New Writings în SF1*. În deceniile următoare a publicat ficțiune și lucrări de nonficțiune și de futurologie, precum și scrieri critice, câștigând mai multe premii Ditmar și Aureli. În 1970 i s-a publicat primul roman, *Sorcerer's World*. O variantă revizuită a acestuia a apărut mai târziu în Statele Unite, cu titlul *The Black Grail*. Printre celelalte volume ale sale se numără *The Dreaming Dragons*, *The Judas Mandalla*, *Transmitters*, *Stripes Holes*, *The White Ababacus* și a semnat mai multe cărți împreună cu Rory Barnes și Barbara Lamar. Povestirile sale sunt cuprinse în mai multe volume: *A Man Returned*, *The Dark Between the Stars*, *Uncle Bones: Four Science Fiction Novellas* și, mai recent, *The Qualia Engine: Science Fiction Stories*. Este autorul studiului de futurologie devenit clasic *The Spike: How Our Lives Are Being Transformed by Rapidly Advancing Tehnology*, precum și al lucrării *Reading by Starlight: Postmodern Science Fiction*. A editat antologia nonfiction *Year Million: Science at the Far End of Knowledge*,

precum și antologia *SF Earth is But a Star: Excursions through Science Fiction to the Far Future* și trei antologii de science fiction din Australia - *The Zeigeist Machine*, *Strange Attractors* și *Matilda at the Speed of Light*.

În ultimii ani și-a exprimat prin propria lui literatură admirația pentru Cortwainer Smith, Rober Zelazny sau Philip K. Dick și, deși toate aceste povestiri ale sale sunt demne de tot interesul, eu rămân la părerea că scrierea extraordinară prezentă în cartea de față, un omagiu adus lui J. G. Ballard, care a plecat dintre noi, este de departe cea mai reușită. Broderick a asimilat influența lui Ballard construind o poveste personală, cu propriile ei forțe, o voce coerentă și o sensibilitate originală, nelimitându-se la a fi o pastișă după Ballard. Acesta din urmă n-ar fi scris niciodată așa ceva, dar e clar că nici Broderick n-ar fi fost în stare să scrie povestirea de aici, dacă nu l-ar fi citit pe Ballard. Locuiește în San Antonio, California.

## 1

În după-amiaza aceea lungă, umedă și fierbinte, Blackett desena obsesiv, măsurând cu pasul dimensiunile exterioare ale Marelui Templu din Petra, pe asfaltul negru al parcărilor



pustii, încercând să regăsească drumul înapoi spre Venus. Contururile șterse, dreptunghiulare, încă marcau spațiile goale alocate cândva mașinilor angajaților, demult dispărute din campus, întinzându-se pe fiecare latură ca ecuațiile unei geometrii oculte a invocării. Mai târziu, pe când umbrele se întindeau peste parcul industrial aproape abandonat, s-a gândit din nou la posibilitatea de a fi prizonierul unei iluzii, poate chiar al unei psihoze. La capătul unei peluze cu iarba netunsă și deja uscată a găsit o cutie de pepsi strivită și un pai galben de plastic, îndoit, care ieșea din ea. A lovit-o într-o doară.

— Astfel îi dovedesc lui Berkeley că se înșală<sup>2</sup>, a mormăit el cu jumătate de zâmbet.

Cutia s-a rotit și a căzut înapoi pe iarbă; atunci a observat un cârcel de rochița-rândunicii încolăcit în jurul taliei aplatizate a cutiei. A pornit înapoi către casa imensă în care se instalase, fostă reședință a unui director înstărit. Privindu-și ceasul de aviator, marca IWC Flieger Chrono, și-a dat seama că va fi acolo cu zece minute înainte de ședința zilnică de psihoterapie.

---

<sup>2</sup> Trimitere la povestea relatată de Boswell despre disputa filosofică dintre Samuel Johnson și George Berkeley, acesta din urmă susținător al imaterialității lumii fizice. Boswell relatează că Johnson a lovit puternic cu piciorul o piatră, lucru care i-a provocat o vizibilă durere. La aceasta a exclamat: „Astfel dovedesc că Berkeley se înșală!” (n. tr.).

Arătând șic într-o rochie de vară Mila Schön, de culoare bleu-pal, ucigător de scumpă, cu unghiile pictate în carmin strălucitor ivindu-se din sandalele Ferregamo Penelope, Clare îl măsura din priviri: fermecătoare, vicleană, afișând o compasiune profesională. Stătea în fața lui pe terasă din fața a casei vechi, legănându-se ușor în balansoarul suspendat.

— Problema ta, a spus psihoterapeutul, este cunoscută în termeni medicali ca lipsă de afect. Ți-ai reprimat și ți-ai blocat sistematic reacțiile emoționale. Ar trebui să știi, Robert, că ăsta nu e un lucru sănătos și că nu poți continua așa.

— Bineînțeles că știu asta, a replicat el, ușor iritat de tonul ei condescendent. Din ce alt motiv crezi că am apelat la tine? Nu că m-ar ajuta cu ceva, a adăugat cu reproș.

— E nevoie de timp, Robert.

Mai târziu, după plecarea lui Clare, Blackett s-a așezat lângă combina muzicală cu căști și și-a turnat două degete de coniac Henessy XO. Era cea mai bună marcă pe care reușise s-o

găsească în supermarketul în mare parte devalizat sau, mai bine zis, cel mai puțin periculoasă în caz de îngerare. Și-a turnat alcoolul în gură și a simțit că îi ia foc gâtul. Cu luni în urmă, găsisese o sticlă de coniac Mendis Coconut în pivnița uriașului conac. O golise de mult. A mai stat puțin, apoi s-a ridicat, s-a spălat pe dinți, și-a făcut toaleta, a băut un pahar cu apă de la chiuvetă, cu un gust ușor sălciiu. A găsit un CD cu Philip Glass și l-a împins în gura player-ului, după care s-a dus la culcare. Acordurile repetitive și lipsite de stridențe ale lui Glass l-au ajutat să adoarmă. S-a trezit la trei dimineața cu inima bubuind. Liniște absolută. Blackett s-a blestemat că uitase să selecteze funcția de repetare automată pe CD-player. Glass amuțise, la fel ca bună parte din omenire. Și-a pipăit fruntea. Transpirația i-a inundat degetele.

#### 4

De dimineață a pornit spre aerodromul parcului industrial. A scos avionul Cessna 182 din hangarul care-l adăpostea și l-a alimentat cu combustibil. Împotriva tuturor așteptărilor, pompa acționată electric și celelalte sisteme rămăseseră active, sorbind curent din șirurile negre de celule solare îndreptate spre sud și

spre est, care în timpul zilei oscilau, urmărind aparenta traiectorie a soarelui. Cu gândul în altă parte, a făcut verificarea de rutină, după care a pornit radioul din reflex. Nu se auzea decât zumzetul semnalului de frecvență. Turnul de control era pustiu. Blackett a rulat avionul pe asfaltul ușor crăpat și a decolat, ajutat de o pală de vânt. A zburat peste câmpuri lăsate în paragină, perfect vizibile prin aerul sclipitor de limpede. Pe șoselele care șerpuiau dedesubt era foarte puțin trafic. Două sau trei vehicule stârneau praful pe autostrada prost întreținută; a trecut apoi pe dedesubt un camion încărcat până la refuz cu mobilă și saltele. Părea culmea inutilității – de ce să nu te instalezi pur și simplu într-o casă potrivită, așa cum făcuse și el, și să te descurci cu ce găsești la fața locului? La răstimpuri țâșnea câte un stol de păsări, ținându-se la o distanță prudentă.

Înainte de prânz a aterizat pe coastă, pe pista bazei aeriene părăsite de pe insula Matagorda, aflată la câteva sute de metri de țărmul oceanului. A rămas câteva clipe să asculte ticăitul motoarelor care se răceau, privind îndelung la cele două biplane Stearman lăsate să se degradeze afară, în aerul sărat. Erau vechi de cel puțin un secol; într-o vreme fuseseră puse la punct cu mare grijă și folosite la parade aeriene și demonstrații acrobatice. Acum structura ceda, vopseaua în dungi roșii și verzi

se cojea de pe fuzelaj și de pe aripi. Se afundau în asfaltul încins, roțile de cauciuc erau mâncate de aerul coroziv al oceanului și de nemiloasele raze ultraviolete.

Blackett și-a lăsat și el avionul în câmp deschis. Nu avea de gând să rămână prea mult timp acolo. S-a plimbat până la capătul pistei și apoi prin iarba deasă care se întindea până la ocean. În scurt timp, șosetele și tivul pantalonilor i s-au umplut de scaieți. A ajuns la țărmul nisipos chiar când soarele se ridicase deasupra capului. Parcursese mai bine de opt sute de metri de-a lungul țărmului, regretând că nu-și adusese o pălărie, când un câine a traversat plaja și a început să meargă pe lângă el, păstrând o oarecare distanță.

— Ești Blackett, a spus animalul.

— Chiar el.

— Mi-am închipuit eu că tu trebuie să fii. Rar se mai întâmplă să dai de câte un om pe-aici.

Blackett n-a răspuns. Se uita la câine, fără chef de conversație. Animalul era destul de sănătos și bine hrănit, un setter roșu cu blana lungă, zburlită de la aerul încărcat de sare. Labele lui lăsau urme pe nisipul alb, paralele cu urmele pașilor lui Blackett. Era cumva vreo semnificație ocultă în spatele acestei simple geometrii? Și chiar dacă era, avea să fie ștersă cât de curând, căci oceanul începea să înainteze, mânat de fluxul solar, și mătura alene

plaja, înlăturând orice urmă.

Apele molcome de la mal erau împânzite de alge de un verde-închis, care miroseau îngrozitor. Abia mai respira; s-a așezat, privind deznădăjduit valurile mărunte și leneșe ale fluxului, de acum domolit. Câinele a trecut pe lângă el și s-a tolănit în nisip la trei-patru metri mai încolo. Blackett știa că nu mai avea curaj să rămână acolo după înserat, în întunericul palpitând de mii de stele sclipitoare, mici cât vârful de ac, printre care puteai zări o planetă-două, dar nicio Lună. Niciodată o lună. Odată se aventurase acolo după apusul Soarelui, și jos de tot, în fâșia de un indigo întunecat de deasupra orizontului, văzuse inconfundabilul disc albastru-clar al Luceafărului, flancat de cei doi sateliți ai lui. Ganymede, cu atmosfera sa rarefiată încă intactă, arăta la fel ca întotdeauna, de un maroniu foarte deschis. Dar Luna, de la distanța aceea, părea un minuscul glob strălucitor; fața ei emaciată nu avea să mai fie vreodată zărită cu ochiul liber de pământeni, ascunsă fiind sub stratul nesfârșit de adânc de dioxid de carbon care forma noua sa atmosferă.

A observat câinele furișându-se prudent înspre el; dădea din coadă și-și ținea capul întors într-o parte, deși din când în când îi arunca o privire scurtă.

— Știi ce? Aș prefera să fiu singur.

Animalul s-a ridicat în șezut și a scos un lătrat

care semăna a râs. Și-a întors ostentativ capul de la stânga la dreapta, sugerând că scrutează plaja fierbinte și pustie.

— Păi, atunci, amice, aș putea spune că dorința ți s-a împlinit într-un totu.

— Nimeni nu a mai înotat aici de ani buni în afară de mine. Asta e o veche bază aeriană care a fost scoasă din uz de...

N-a mai continuat. Cuvintele lui nu aveau nicio legătură cu ceea ce voia să spună animalul. A recunoscut în sinea lui că, de obicei, în această perioadă a anului, alte plaje, mai accesibile mulțimilor, ar colcăi de copii țipând sau scâncind, de mame foindu-se sau zăcând la soare sub straturi de loțiune cu factor mare de protecție, de grășani înfulecând gustări de la chioșcurile aglomerate, de înotători roboști săltând pe valurile înspumate. Acum valurile goale se târau spre țărm, pe plajele turistice, la fel cum făceau și aici, precum talazurile turtite și otrăvite ale mării negre provocate de Exxon Valdez, la douăzeci de ani după ce oamenii au pus pentru prima dată piciorul pe Luna acum dispărută.

— Nu asta am vrut să spun, s-a scuzat el.

Dar câinele avea dreptate; izolarea asta era potrivită pentru gustul său. Totuși dorința sa de a se întoarce pe Venus, acolo unde se afla restul rasei umane, îi ardea pieptul precum angina pectorală.

— Nu te învinuiesc, amice. Câinele își înclină capul frumos. Hei, iartă-mă că nu ți-am spus până acum, eu sunt Sporky.

Și-a înclinat și el capul ca răspuns. După ceva timp, Sporky a întrebat:

— Tu crezi că a fost la mijloc o singularitate cosmică<sup>3</sup>, nu-i așa?

Blackett s-a ridicat în picioare și și-a scuturat nisipul de pe picioare și pantaloni.

— În mod cert nu o pot pune pe seama lui Iisus. Nu cred că am fost lăsat în urmă<sup>4</sup>.

— Hei, nu pleca acum. Câinele s-a ridicat și a pornit după el, ținându-se la distanță. Știi...

— Poate că au fost la mijloc extraterestrii.

— Vorbești cam mult, a replicat Blackett.

## 5

Mai târziu, pe când ateriza, simțindu-se încă revigorat după ora petrecută în valuri, a văzut, prin perdeaua de căldură provenită de la aerul ce se ridica, o mașină de poliție, cam murdară, trecând de poarta nepăzită și înaintând pe pista de lângă hangare. A rulat încet, a frânat, după

---

<sup>3</sup> Singularitatea este un punct caracterizat prin densitate infinită și volum infinitesimal, unde spațiul și timpul devin infinit distorsionate. Se crede că singularitățile sunt plasate în centrul găurilor negre. Teoria Big Bang susține ca Universul s-a născut dintr-o singularitate și poate dispărea la fel (n. tr.).

<sup>4</sup> Profecție biblică legată de sfârșitul lumii, conform căreia Iisus îi va „răpi” de pe Pământ pe toți credincioșii (n.tr.).



care a deschis ușa. Sergentul a coborât din mașină, un Ford Crown Victoria, răcorindu-și fața congestionată cu cascheta.

— Te-am văzut venind, doctore, a început Jacobs. Mă gândeam că aș putea să te duc înapoi cu mașina. A fost al naibii de cald astăzi, nu prea e vremea potrivită pentru plimbări pe jos.

Nu avea rost să-l contrazică. Blackett a prins bara de remorcare de roata din față, a băgat avionul cu spatele în hangar și a trântit ușile de metal în urma lui cu o bubuitură răsunătoare. S-a urcat în interiorul răcoros al Fordului. Aerul condiționat mergea la maximum și în boxe răsunau tânguierile unui insuportabil cântăreț de muzică western și country. Observând încruntarea oaspetelui, ofițerul de poliție a zâmbit larg, apoi a făcut zgomotul ăla infernal mai încet.

— Ai un musafir acasă, l-a anunțat cu un rânjel aproape libidinos.

Jacobs trecea cu mașina prin fața casei de două ori pe zi. Asta făcea parte dintr-o misiune autoimpusă, aceea de a veghea asupra locuitorilor din districtul lui, al căror număr fusese redus în mod brutal. Dintr-un motiv sau altul, nutrea pentru Blackett un interes aparte, ca de unchi. Probabil se temea pentru propria sa sănătate mentală în acele împrejurări teribile.

— Eu am invitat-o, sergent.

Ținând cont de vechime, omul era acum probabil căpitan sau chiar șef de poliție pe regiune, dar Blackett refuza să i se adreseze cu titlul onorific.

— Lasă-mă în capul străzii, te rog.

— Dar nu e nicio problemă să vă duc până la poartă.

— Simt nevoia să fac câțiva pași după zborul ăsta.

În lumina tot mai slabă a asfințitului, a zărit-o pe Clare, aproape în întuneric, legănându-se încet înainte și înapoi pe veranda lui de împrumut, ca o frumoasă coajă de lemn jucând pe valuri. I-a făcut semn din cap și i-a aruncat zâmbetul ăla de Giocondă, fără să spună nimic. În seara asta purta o bluză albă cu broderie spartă și o pereche de jeanși tăiați foarte scurt, aproape până la articulația inghinală, decolorați de soarele acelei veri lungi. Stătea acolo tăcută, legănându-se în balansoar, cu genunchii depărtați, lăsând să se vadă felinarele palide ale coapselor.

— Încerci din nou să mă ispitești, doamnă doctor, i s-a adresat Blackett. Oare ce ne spune asta?

— Ne spune, doctore, că ai căzut din nou pradă unor interpretări exagerat de intelectualizate.

Era limpede că vorbele lui o deranjau, dar

încerca să păstreze un ton calm. Nu își schimbase poziția picioarelor.

— Ții minte ce ne ziceau la școală.

— Că doctorii sunt cei mai indisciplinați pacienți, iar psihiatrii sunt cei mai răi dintre toți.

S-a așezat în fotoliul de răchită. Evitând să stea cu fața spre ea, l-a îndreptat spre ușa de mahon de la intrarea în casa directorului dispărut. Și-a ațintit privirea pe ciocanul greu de alamă. Avea o formă șerpuită, reprezentând probabil un dragon șezând. Blackett simțea o durere slabă pulsându-i sub arcade. A închis ochii.

— Ai fost din nou pe coastă, Robert?

— Pe plajă am întâlnit un câine, a spus el cu ochii închiși.

O briză răcoroasă a început să sufle dinspre fâșia de grădină de lângă peluza lăsată în paragină, aducând pe verandă mireasma ultimelor flori de albizia.

— După părerea lui, a fost vorba de un cataclism provocat de o singularitate cosmică, a continuat Blackett.

S-a aplecat brusc înainte, s-a întors și a surprins-o privindu-l cu ochii ei albaștri.

— Ce crezi despre teoria asta, doamnă doctor? Ți se pare provocatoare?

— Ai purtat, deci, o conversație cu un câine, a rostit ea pe un ton neutru, voit impersonal.

— Era unul din animalele alea ameliorate

genetic, a replicat iritat. Au intervenit asupra maxilarului și laringelui, i-au mărit cortexul și aria lui Broca.

Clare a ridicat din umeri. Structura ei interioară respingea astfel de speculații.

— Am mai auzit ipoteza asta cu singularitatea. Mayașii credeau...

— Lasă-mă cu aiurelile astea New Age<sup>5</sup>.

Se simțea cuprins de o furie neobișnuită. De ce se obosea oare să discute cu femeia asta? Atracție sexuală? O simțea, e drept, dar ca pe ceva îndepărtat. Fusesse el însuși surprins să constate că îl lăsa indiferent. Și-a aruncat din nou privirea spre coapsele ei, dar Clare stătea acum picior peste picior. Blackett s-a ridicat din fotoliu.

— Aș bea ceva. Cred că ar trebui să amânăm ședința din seara asta. Nu prea mă simt în apele mele.

Clare a înaintat spre el, iar mâna ei rece i-a atins brațul gol, bronzat.

— Tot mai ești convins că Luna a dispărut de pe cer, Robert? Susții în continuare că toată lumea s-a mutat pe Venus?

— Nu chiar toată lumea, a replicat el tăios, îndepărtându-i mâna. A arătat spre casele din vecinătate, cufundate în întuneric. Dintr-un

---

<sup>5</sup> Curent spiritual care propovăduiește posibilitatea intrării omenirii într-o „nouă eră” prin spiritualitate. Mișcarea New Age este o combinație de gnosticism și spiritism bazată pe tehnici esoterice (n. tr.).

copac răsunau trilurile unei mierle; lipseau însă suflantele pentru frunze, ritmurile de rap, sacadate și asurzitoare, revărsându-se din mașinile sport ale adolescenților, mirosul de fum și de carne friptă înălțându-se din grătare, fulgerele de lumină aruncate prin perdele de ecranele televizoarelor. Blackett a scos cheia de la intrare și s-a îndreptat spre ușă, fără s-o invite să între.

— Pe mâine, Clare.

— Noapte bună, Robert. Sper să te simți mai bine curând.

Doctorița a coborât treptele cu pas ușor și săltăreț, ca de copil. S-a oprit un moment la capătul aleii, făcând cu mâna în semn de salut sau ca și când și-ar fi amintit să-i spună ceva important.

— O sugestie, Robert. În calendar scrie că în noaptea asta e Lună plină. Răsare puțin după ora opt. Ar trebui s-o vezi foarte bine din spatele casei câteva minute mai târziu, când se va ridica peste crestele copacilor.

A urmărit-o preț de câteva clipe, până a dispărut după tufele neîngrijite din fața impunătoarei locuințe. În ultima vreme, de când fusese furată Luna, Clare făcuse din negarea ontologică pilonul de rezistență pe care se sprijinea lumea ei, propriul ei *Weltbild*. Femeia asta, care se credea psihoterapeutul lui, era dusă de-a binelea cu pluta.

După o cină improvizată din miez de anghinare, felii de ananas, cartofi noi preambalați, anghilă marinată de la borcan și niște biscuiți sărați, totul udat cu Chablis de California din frigider, Blackett și-a pus niște haine mai formale pentru vizita săptămânală la Kafele Massri. Acest bibliofil obez locuia la trei străzi de el, în casa parohială a bisericii baptiste de peste drum de biblioteca regională. Uneori, când își făcea aprovizionarea, Blackett scotocea prin magazinele cu alimente după produse pe care i le lăsa în pungi de plastic lângă poartă, ca să-l stimuleze să iasă din casă măcar pentru câteva minute. Omul dormea toată ziua, și abia dacă se dădea jos din patul năclăit după ce apunea soarele, împrăștiind cutii de metal și sticle de plastic goale pe podeaua lipsită de covoare. Încă nu ajunsese să urineze în așternuturile soioase, din câte constatase Blackett, dar vizitele săptămânale începeau întotdeauna cu golitul câtorva carafe pe care grăsanul le folosea pe post de oale de noapte; le clătea cu un fir de apă de la robinetul din bucătărie, apoi le ducea înapoi în dormitor, după care strângea cutiile și sticlele goale în pungi de plastic și le arunca în curtea părăginită

din spatele casei, unde mișunau sau zăceau la soare pisici obraznice și buboase.

Kafele Massri stătea sprijinit de trei-patru perne.

— Am. Idei noi, Robert. Ontologia devine. Mai maleabilă.

Vorbea în frânturi de frază întrerupte de gâfâieli astmatice, căci masa lui uriașă apăsa fără milă pe alveolele plesnite ale plămânilor. Degetele îi zvâcneau, ca și când ar fi apăsât pe niște clape nevăzute; ochii îi fugeau mereu spre computerul defect. Surprinzând privirile amuzate ale lui Blackett, a ridicat din umeri, iar pernele de care se sprijinea au alunecat și au căzut.

— Fără internetul meu iubit. Sunt. Paralizat. Neprețuitul meeeeu...

Buzele lui groase tremurau. Scormonind pe sub așternuturi, a scos la iveală un calculator de mână Hewlett Packard prăpădit. Banda verzuie a ecranului s-a aprins când a apăsât pe taste.

— Din fericire. Mai am. Asta. *Rigla de calcul.*

A izbucnit într-un râs gâfâit, urmat de un acces chinuitor de tuse.

— Îți aduc imediat un pahar cu apă, Massri.

Blackett s-a întors cu un pahar pe jumătate plin; dacă l-ar fi umplut, bibliofilul l-ar fi vărsat pe pieptul halatului soios.

Tusea i-a cedat după ce a băut. Au stat așa o vreme, unul lângă altul, în timp ce egipteanul se

chinuia să-și recapete răsuflarea. Sub impulsul degetelor lui, cifrele verzui apăreau și dispăreau neconținut, ca o dovadă borgesiană a instabilității lumii reale.

— Îți dai seama. Că Venus este cu fundul. În sus?

— Vrei să zici că ăia l-au răsturnat?

*Aia* era un termen generic pentru orice forță sau entitate sau ciudățenie cosmică a naturii care mutase cei doi sateliți în orbita lui Venus, smulgându-i Pământului și lui Jupiter și așezându-i în spațiul venusian, așa cum își dăduseră seama cu toții în isteria generală de pe internet care se produsese înainte ca aproape întreaga omenire să fie și ea mutată pe noua planetă. Desigur, Blackett nici nu observase că Venus se răsturnase cu susul în jos, dar de altfel el nu stătuse acolo nici cinci zile, după care fusese, împotriva voinței lui, retrimis undeva în centrul statului Texas.

— *Au contraire*. Dintotdeauna. S-a rotit. Pe dos. Se învâртеște invers. Emisfera nordică, sau superioară, se rotește. În sensul acelor de ceasornic.

Massri a inspirat gătit, descriind rotația cu mâinile dolofane și pătate.

— Nimeni nu și-a dat seama de asta până în secolul. Trecut. Știi, stratul gros al atmosferei. Și norii. Impenetrabili. Un albedo ridicat. Acum nu mai e așa, desigur.



Era oare aceeași lume, măcar? Discutase și altă dată despre asta cu savantul egiptean; după părerea lui Blackett, forța care pregătise această nouă planetă Venus ca habitat pentru omenire făcuse asta cu multă vreme înainte, într-o stare paralelă sau suprapusă de realitate alternativă. Vraful de cărți din jurul patului soios părea să susțină ipoteza. Lumi replicându-se la infinit, fiecare dintre ele diferită de cea adiacentă, într-un număr uriaș de dimensiuni diferite ale schimbării. A înțeles că Pământul fusese lovit încă din copilărie de o protoplanetă furioasă, de mărimea lui Marte, care i-a smuls fragilul înveliș exterior; această cochilie azvârlită pe orbită s-a stabilizat, după milioane de ani de coliziuni, sub forma Lunii, care orbita acum în jurul lui Venus. Dar dacă, într-o altă istorie prismatică, Venus ar fi suferit și ea un bombardament interplanetar de aceleași proporții, care i-ar fi distrus monstruoasa atmosferă înecăcioasă de dioxid de carbon și ar fi agitat magma, stârnind mișcări tectonice necunoscute până atunci, unde era Luna venusiană sau veneriană? Fusese ea oare transportată către o cu totul altă realitate alternativă? Pe Blackett îl lua amețea la gândindu-se la aceste peisaje metafizice care continuau să iradieze în eternitate, chiar dacă păreau să năvălească tiranic asupra lui, un biet punct zero hipersenzitiv pe cale să piară prin

asfixiere.

Kafele Massri a rupt timid tăcerea:

— Robert, niciodată nu te-am întrebat.

S-a oprit și momentul de stânjeneală s-a prelungit. Auzeau bățile ceasornicului de afară, din hol.

— Ce anume, dacă vreau să mă întorc acolo? Da, Kafele, doresc asta din tot sufletul.

— Știu. Nu. Cum era. Acolo?

Cuvintele i s-au frânt dureros. El nu fusese acolo niciodată. Odată zisese în glumă că e posibil să existe o limită de greutate, o suprataxă de bagaje pe care nu și-ar permite s-o plătească.

— Începi să uiți, prietene. Bineînțeles că am mai vorbit despre asta. Copacii uriași cu frunze verzi, aerul cristalin, păsările ciudate cu penaj ca focul zburând în țării, oceanul nesfârșit rostogolindu-și valurile...

— Nu, l-a oprit Massri, agitându-și nerăbdător brațele. Nu asta. Nu imagini. De film SF. Nu te supăra. Vreau să zic... Afectiv. Cât îți simțea inima. De grea sau de ușoară. Extazul. De a fi acolo. Sau sentimentul de. Nu știu. Dezrădăcinare? Disperare?

Blackett s-a ridicat în picioare.

— Clare susține că am tulburări de afect. Afect aplatizat, așa a zis. Sau poate diminuat? Elucubrațiile tipice servite ca diagnostic. Dacă ar avea experiența mea...

— Zău, Robert, n-am vrut să...

— Știu că n-ai vrut. S-a aplecat rigid peste trupul răsturnat pe spate, ca un morman de carne, al bătrânului și l-a bătut pe umăr. Mă duc să pregătesc ceva de mâncare. Pe urmă poți să-mi povestești despre noua ta descoperire.

## 7

Pe cerul ca un câmp de bătălie au început să se adune nori cumulonimbus uriași, dar aerul rămânea încins și lipicios. Fulgerele, care în primele ore ale după-amiezii se auzeau plesnind în depărtare, au tot înaintat. Ploaia s-a dezlănțuit brusc, scaldând pământul crăpat, inundând carosabilul, pe când vântul mână sticle și pungi de plastic, apoi le zvârlea la marginea drumului sau le aduna grămezi pe la garduri sau pe lângă porțile ferecate din bare de fier cu vârful în formă de lance. Blackett privea de pe terasa casei, palele de ploaie împrôșcându-i fața. La ceva distanță, un câine fără stăpân urla și alerga înapoi și încolo.

Pe Venus, își amintea el, sub forța îndoită a Lunilor, furtunile deveniseră grele și violente, iar fluxul se năpustea cu munți de apă albastru-verzuie, înspumată ca berea revărsându-se din halba unui uriaș. I se povestise că cei dintâi care se stabiliseră pe coastă ignorând

avertismentele zgomotoase ale unor astronomi transmutați pieriseră pe când urmăreau spectacolul eclipsei provocate de Ganymede și Lună, care acoperiseră Soarele, de două ori mai fierbinte și cu o treime mai mare decât se vede de pe Pământ. Mareea proxiveneriană de primăvară, stârnită de forțele reunite ale celor două Luni și ale Soarelui, aduna apele și le arunca asupra uscatului.

Cel puțin aici, pe Pământ, absența Lunii făcea acum vremea mai blândă. Și fără imensa barieră de particule de funingine, insuficient filtrate, azvârlite în aer de un milion de coșuri de fabrici și de un miliard de focuri alimentate cu combustibil din țările lumii a treia, ploaia cădea acum mai rar. Se întreba dacă n-ar fi timpul să se mute într-o zonă cu climă mai sănătoasă. Dar dacă, făcând asta, n-ar mai putea să se întoarcă pe Venus? Simplul gând îi făcea maxilarele să se încleșteze dureros.

Preț de un ceas a urmărit pe cerul întunecat văpaia iscată dincolo de norii îndepărtați de câte o descărcare electrică, apoi violența cu care fulgerele despicau cerul pe măsură ce se apropiau, căzând la distanță de doar câțiva kilometri. În vremea dinainte, s-ar fi repezit să scoată din priză computerele și alte echipamente mai sensibile, neavând încredere în siguranța îndoielnică oferită de împământare. În timpul unei furtuni, cu mulți ani în urmă, pe

când Luna încă atârna pe cer, antena satelit și decodorul ei arseseeră la o astfel de explozie de lumină și zgomot. Pe Venus, reflecta el, omenirea de-abia urma să avanseze spre recuperarea electronicii. Câți nu muriseră odată cu distrugerea bruscă a infrastructurii – canalizare, producția de hrană industrială, antibiotice, aer condiționat? Privăți de televiziune și muzică și cărți, câți nu-și luaseră viața, incapabili să-și găsească locul într-o lume unde trebuia să-și procure singuri cele necesare vieții, să conlucreze cu vecini în mijlocul cărora fuseseră aruncați vrând-nevrând? Da, mulți fuseseră trimiși înapoi doar cât să scotocească prin rezervele de medicamente și să transporte haine, alimente, anticoncepționale, hârtie igienică... Stând la capătul furtunii, pe terasa elegantă a casei în care se instalase, Blackett zâmbea gândindu-se la mormanele inutile de sisteme audio, laptopuri și ecrane cu plasmă pe care le văzuse aruncate la rădăcina uriașilor copaci de pe Venus. Oamenii erau atât de stereotipi, de inadaptabili. Fără îndoială că erau împinși la asemenea stupidități de *afectul* lor bogat.

cu pasul dimensiunile Marelui Templu de la Petra. Când l-a strigat a doua oară pe nume, s-a uitat la ea și a clătinat din cap, ușor dezorientat.

— Acesta este Arcul Central, unde se află Theatron, i-a explicat el. Iată coridoarele de est și de vest. În centru este curtea exterioară, dincolo de portic, și apoi spațiul vast al curții interioare, Temenos.

— Și toate astea, a întrebat ea, vag interesată, sunt un fel de reconstituire a complexului de la Petra.

— A templului, da.

— Cetatea trandafirie răsărită în zorii umanității? În voce i se strecurase o urmă de ironie.

A tras-o de braț și a condus-o în umbra structurii de cărămidă și beton, înaltă de cinci etaje, unde mai înainte cercetătorii din domeniul neurofarmaceutic se îndeletniceau cu studiile lor secrete.

— Clare, noi nu înțelegem timpul. Uită-te la zidul ăsta, a îndemnat-o, lovind peretele cu pumnul încleștat. De ce nu s-a prăbușit când a dispărut Luna? De ce nu au fost cutremure devastatoare care să despice pământul până în străfunduri? Zi de zi, Pământul se arcuia după marea lunare, Clare. Ar fi trebuit să urmeze convulsii din cauza modificării forțelor exercitate. Oare s-au îngrijit și de asta?

— Dinozaurii? a oftat Clare, cu o atitudine

răbdătoare.

— Cine?! a exclamat Blackett, holbându-se la ea.

— Scuze.

Azi purta un șort roșu intens și o cămașă de mătase verde, iar părul bogat și-l prinsese cu un batic. Ochii îi erau ascunși în spatele ochelarilor cu lentile heliomate.

— Profesorul nu ți-a împărtășit ultima lui teorie? Sunt ușurată să aflu asta. Nu e sănătos să petreceți atât de mult timp împreună, Robert. Sindromul *Folie à deux* este mai greu de gestionat decât o simplă tulburare iluzională defensivă.

— Ai stat de vorbă cu Kafele Massri? a întrebat el, nevenindu-i să creadă. Tipul nu primește nicio femeie în casă.

— Știu. Vorbim pe fereastra de la dormitor. Îi duc supă la prânz.

— Asta-i bună!

— A încercat să mă convingă că planeta Venus a fost răsturnată de dinozauri acum 65 de milioane de ani. Erau dotați cu inteligență. Nu toți, bineînțeles.

— Nu. Ai înțeles tu greșit...

— Probabil. Recunosc că nu l-am ascultat cu prea multă atenție. Mă interesează mult mai mult dedesubturile afective.

— Așa ar și trebui. Ah, fir-ar să fie!

— Ce este Temenos?

Pentru o clipă, Blackett a fost cuprins de entuziasm.

— La Petra exista o superbă incintă sacră, pavată cu hexagoane de piatră, având trei colonade împodobite în partea superioară cu sculpturi reprezentând capete de elefanți. Apa era transportată în interiorul templului prin canale, înțelegi...

A început iar să înconjoare planul templului, convins că acolo se afla cheia întoarcerii pe Venus. Clare pășea lângă el fredonând încet.

## 9

— Înțeleg că ai discutat cu pacienta mea.

Blackett se străduia să-i vorbească fără să se cenzureze.

— Tronc! Ar fi extrem de nepoliticos, Robert. Să-i mănânc supa și în același timp. Să păstrez o tăcere ursuză. Întâmplător, ea susține. Că tu ești. Clientul ei.

— O variantă inofensivă a fenomenului de transfer, Massri. Dar înțelegi că nu pot să discut despre pacienții mei, așa că va trebui să abandonăm subiectul ăsta imediat.

L-a privit încruntat pe egiptean, care sorbea ceai dintr-o cană pe jumătate plină.

— Aș zice că Clare a căpătat o idee foarte încâlcită despre teoria ta legată de Venus.



— E o tânără încântătoare, dar nu. Pare să dea atenție prea multor lucruri. În afară de propria garderobă. În fine. Dar, Robert, trebuia să spun *cuiva*. Tu n-ai prea avut nicio reacție. Noaptea cealaltă.

Blackett s-a așezat și el cu o cană de cafea neagră, care începea să se răcească. Știa că ar trebui să se lase, fiindcă devenea agitat de la cofeină.

— Știi că nu mă împac cu ideile care sună a teorie creaționistă gen Planul Inteligent.

— Stai. Liniștit, băiete! Planul e inteligent, pur și simplu. Profund inteligent, dar. Nu are nimic supranatural. Dimpotrivă.

— Totuși - dinozauri? Câinele cu care vorbeam zilele trecute susținea ceea ce numea el „acțiunea unei singularități cosmice”. Din partea mea, ori așa, ori așa...

— Dar nu înțelegi? Obezul bibliofil se chinuia să-și mute trupul enorm ca să stea sprijinit de perete, trăgând de zor de o pernă. Amândouă sunt fețe. Ale aceluiași argument.

— Aha, nu doar dinozauri, ci dinozauri *transcendentali*.

Blackett a lăsat jos cana, dorindu-și să scape cât mai repede din încăperea sordidă, invadată de miasma unei disperări posace.

— Probabil. În esență, a răspuns netulburat Massri, ȕuguindu-și buzele.

Respira parcă mai ușor. Poate că interacțiunea

cu o femeie tânără și atrăgătoare, chiar și printr-o fereastră pe jumătate deschisă, îi ridicase moralul.

— Presupun că ai dovezi și o logică impecabilă în sprijinul acestui argument?

— Firește. Ți-ai pus vreodată problema. Cât de extraordinar de improbabil este. Să se potrivească așa de bine. Coasta de Vest a Africii. Cu coasta de Est a Americii de Sud?

— Înțeleg argumentul tău. Cele două continente au fost cândva unite, apoi s-au despărțit. Tectonica plăcilor le-a separat, ducându-le la mii de kilometri depărtare unul de celălalt. Se observă cu ochiul liber, dar nimeni, vreme de secole, nu a crezut asta.

Egipteanul a dat din cap aprobator, vădit mulțumit de elevul lui silitor.

— Și cât de improbabil este. Ca diametrul aparent al Lunii să varieze de la 29 de grade și 23 de minute la 33 de grade și 29 de minute. De la apogeu la perigeu. În timp ce diametrul aparent al Soarelui variază. De la 31 de grade și 36 de minute la 32 de grade și 3 minute?

Efortul cerut de acest expozeu îl epuizase de-a binelea pe bătrân, care s-a scufundat la loc între pernele lui scârboase.

— Și ce-i cu asta? Aveam eclipse totale de Soare provocate de Lună când unul din corpuri îl acoperea pe celălalt. Coincidență, nimic mai mult.

— Chiar așa? Dar ce zici de următoarea echivalență? Luna făcea o mișcare completă de revoluție la 27,32 zile. Rotația siderală a Soarelui. Luând în calcul și curenții de suprafață. Durează 25,38 zile.

Blackett s-a simțit deodată ca și când îi mișunau furnici pe sub piele. S-a străduit să-și păstreze calmul.

— Nu sunt chiar atât de apropiate, Massri. La urma-urmei e o diferență cam de opt la sută?

— Șapte. Dar, Robert, mișcarea de revoluție a Lunii a tot încetinit pe măsură ce se îndepărta de Pământ, pentru că a intervenit rotația sincronă. Intervenea. Ia ghici în ce perioadă ziua lunară era egală cu ziua solară?

— Kafele, ce încerci să-mi spui? În anul 4 î.Hr.? În 622 d.Hr.?

— Nici în anul nașterii lui Hristos, nici în cel al hegirei lui Mahomed. După cele mai exacte calcule ale mele, Robert, asta s-a întâmplat acum 65,5 milioane de ani.

Blackett s-a așezat la loc, vizibil zdruncinat; simțea cum îl părăsește orice urmă de siguranță. Hotarul dintre Cretacic și Terțiar. Ciocnirea cu Chicxulub, care a dus la dispariția dinozaurilor. Făcea eforturi să judece rațional. Prin urmare, Clare nu greșise, nu de data asta.

— Dar asta este pur și simplu absurd, prietene. Lipsa de rigoare a acestor cifre... Dar dacă sunt corecte? Atunci...?

Bătrânul s-a săltat de jos prin forță brută și și-a tras picioarele afară din pat.

— Am o treabă. Ieși, te rog, din cameră, Robert.

Din hol, unde se plimba agitat, Blackett a auzit un șuvoi de urină revărsându-se într-una din carafele pe care le golise la sosire. Muzica nopții, și-a zis rânjind. Așa îi zicea James Joyce. Nu, stai așa, era altfel – muzică de cameră. Dar argumentul bătrânului îi muncea creierii. Și ce-i cu asta? Nicio ipoteză nu putea fi respinsă din start. Nenorocita aia de Lună fusese luată și mutată din loc, primise un enorm strat atmosferic format din dioxid de carbon, probabil transferat asupra ei de la fosta planetă Venus printr-o dimensiune superioară. Omenirea fusese și ea strămutată pe versiunea îmbunătățită a lui Venus, o lume cu atmosferă respirabilă și cu oceane populate de pești ciudați, dar comestibili. Cum puteai respinge o teorie pe motiv că e absurdă, indiferent cât de neatrăgătoare sau grotescă ar fi părut?

— Poți să intri acum.

Dinăuntru se auzeau bufnete și dudueli.

În loc să dea curs invitației, Blackett s-a dus în bucătărie și a făcut cafea proaspătă. S-a întors cu două cani pline în dormitor.

— Te-am speriat, băiete?

— Totul mă sperie zilele astea, profesore Massri. Mai rămâne să-mi spui că ai descoperit

un monolit în curtea din spate, printre gunoaie și pisici jigărite.

Egipteanul a râs; expectorațiile îi zgâlțâiau pieptul.

— Cam așa, cam așa. Luna este acum pe orbită la aproape. Un milion de kilometri depărtare de Venus. În mișcare retrogradă. La aceeași distanță la care se afla. Înainte Ganymede de Jupiter.

— Bine, de acord, nu prea e coincidență. Iar Ganymede se află acum pe vechea orbită a Lunii.

Pentru o clipă, Massri a rămas tăcut. Arăta răvășit la față. A lăsat jos cana de cafea cu o mână tremurătoare.

— Nu. Ganymede orbitează în jurul lui Venus la o distanță de vreo 434.000 de kilometri. Conform ultimelor date pe care le-am putut găsi înainte. Ca rețeaua să cadă definitiv.

— O orbită mai largă decât cea a Lunii în jurul Pământului. Deci?

— Soarele, văzut de pe Venus, după spusele tale. Pare mai mare și mai strălucitor. De fapt, subîntinde un arc de circa 40 de minute. Iar coincidența cea mai convenabilă și mai interesantă face astfel încât Ganymede cel de acum să arate...

— De aceeași mărime ca Soarele văzut de pe Venus, a completat Blackett, simțind un fior de gheață pe șira spinării. Prin urmare, la o eclipsă

totală, va acoperi complet Soarele. Asta vrei să spui?

— Mai puțin corona și erupțiile solare. Așa cum făcea Luna aici, a continuat, aruncându-i o privire de o intensitate aproape sinistră. Și crezi că asta e doar o întâmplare? Asta crezi, doctore Blackett?

## 10

Furtuna din ziua anterioară răcorise aerul. Blackett mergea încet spre casă prin întuneric, ținând în brațe calculatorul și cele două cărți din care bătrânul fusese nevoit să-și extragă datele, acum că nu mai exista internet. Nu-și amintea să-i fi adus chiar el volumele respective de la biblioteca părăsită de peste drum. Poate că i le dusesese Clare sau vreun alt vizitator ocazional.

Stelele se iviseră clare și curate printre ramurile bogate care se bolteau din grădinile celor mai multe dintre casele din vecini deasupra bătrânului trotuar. În cartierele mai noi din afara orașului, noii îmbogățiți își etalau prosperitatea lăsând peluzele frumos întreținute să se întindă până la carosabil. Ei nu mergeau nicăieri pe jos, se duceau cu mașina și ca să-și viziteze vecinii care locuiau la trei case depărtare. Se întreba cum se descurcau oamenii ăia pe Venus. Poate că, sub imperiul

necesității, se îmbunătățise și proporția dintre oamenii cu greutate normală și cei supraponderali sau suferind de obezitate morbidă. Pentru bietul Kafele era prea târziu, se gândea el, notându-și în minte să mai ia un calup de pioglitazonă, medicamentul de diabet al bătrânului, data viitoare când avea să facă un raid prin vreo farmacie.

A petrecut o oră și jumătate în liniștea vastei bucătării, mâzgălind rezultate și recalculând estimările profesorului. Era clar că Massri credea că data acceptată a dispariției marilor reptile, care coincidea cu suprapunerea perfectă a luminătorului celui mic peste luminătorul cel mare din ceruri, marca de fapt momentul Genezei. La gândul ăsta, Blackett a simțit că-i îngheață sângele în vene. Este oare posibil ca lumea să fie – foarte la modă speculație! — doar o simulare virtuală, un artificiu de calcul la o scară colosală? Nu tocmai colosală, de fapt, poate nu necesita mai mult de un miliard de linii de cod și un procesor fizic extrem de performant. Nimic altceva nu explica atât de simplu revizuirea radicală a Sistemului Solar intern. Ideea nu îl seducea; dimpotrivă, duhoarea ei îi invada nărilor. „Astfel îi dovedesc că se înșală”, a rostit din nou în gând, lovind cu putere una din tastele calculatorului. Dar era o dovadă prea slabă; puteai la fel de bine ca, fiind conștient că visezi, să respingi în vis existența

realității, ignorând starea fundamentală, substratul fizic brut de care e nevoie pentru a susține visul.

Cifrele nu aveau nicio noimă. A verificat din nou calculele. Era adevărat că noua orbită a lui Ganymede plasa această fostă lună a lui Jupiter chiar în locul potrivit pentru a ascunde complet, din când în când, discul soarelui. Era un fapt neliniștitor. Argumentul privind dinozaurii era mult mai puțin convingător. Potrivit autorilor celor două cărți de astronomie, la începuturi, după șocul ciocnirii Terrei cu corpul X, care a dus la nașterea Lunii, ziua pământeană dura cinci ore și jumătate, sau cel mult opt ore. Părea o viteză de rotație imposibil de mare, dar la urma-urmei și gigantul gazos Jupiter, fosta planetă primară a Ganymedei, având dimensiuni infinit mai mari, făcea o rotație completă în jurul axei în doar zece ore.

Tânăra și năvălașa planetă Pământ se rotea nebunește; rana aproape mortală provocată în urma ciocnirii se închidea, absorbită de zonele de subducție create de același impact. Venus – vechea planetă Venus, cel puțin – era lipsită de plăci tectonice; scoarța se modifica la intervale de jumătate de miliard de ani, când magma fierbinte țâșnea printre rocile rigide, dar nu suficient pentru a îndepărta masa covârșitoare de dioxid de carbon care strivea suprafața cu o presiune de o sută de ori mai mare decât cea



exercitată asupra Pământului de atmosfera formată din azot și oxigen. Acum însă, planeta reînnoită avea o atmosferă respirabilă. E suficient să adaugi aer și apă, și-a zis Blackett. E de presupus că scoarța s-a scurs și a acoperit încet suprafața planetei, absorbită în interior și scuipată iar afară după fiecare eră glaciară. Dar cifrele...

Luna se îndepărtase foarte încet de Pământ, cu doar 38 de kilometri la fiecare un milion de ani – a zecea mia parte din distanța sa orbitală finală, înainte de a deveni satelitul lui Venus. A treia lege a lui Kepler, și-a amintit Blackett, stabilea o relație între pătratul timpului și cubul distanței orbitale. Prin urmare, acum 65,5 de milioane de ani, când marii saurieni au fost uciși de o stea căzătoare, Luna era doar cu 2.500 de kilometri mai aproape de Pământ. Dar, pentru a corespunde exact rotației siderale a Soarelui, ea ar fi trebuit să se afle cu peste 18.000 kilometri mai aproape. Or, lucrul acesta se întâmplase acum nu mai puțin de 485 milioane de ani.

Cifra avansată de fantezia sauriană a lui Massri era deci greșită, ea trebuind înmulțită cel puțin cu 7,4.

Atunci cum ajunsese egipteanul la concluzia lui numerologică? Și la ce conducea teoria asta? La nimic bun, după cum putea să-și dea seama Blackett.

Totul era pură imaginație. Ca și Clare, Kafele

Massri pierduse contactul cu realitatea, procesele lui mentale fiind profund tulburate. Blackett și-a sprijinit tâmpla de masă, gemând. Trebuia să recunoască, era posibil ca propriile lui reflecții să fie la fel de distorsionate.

## 11

— Mă duc până pe coastă, am chef să înot, a anunțat-o Blackett pe Clare. Și mai e un loc liber în avion.

— Atâta drum doar ca să faci o baie?

— Mai schimb peisajul. Ia-ți costumul de baie dacă vrei. Eu, unul, nu servesc.

L-a privit lung și cu oarecare rezervă.

— Plajă pentru nudiști? În regulă. O să aduc ceva de mâncare.

Au ajuns la micul aerodrom lipit de parcul industrial într-un SUV încă funcțional, pe care-l găsisese abandonat în fața unui magazin 7-Eleven. Clare și-a ferit ochii când el a pornit mașina pe direct. Purta bocanci practici, un șort cenușiu-închis și un maiou alb, care îi puneau în evidență sânii mici. S-a așezat în carlingă, și-a legat centura și și-a scos pălăria de pai cu boruri largi, punând-o pe genunchi. Blackett era puțin îngrijorat de starea avionului, care părea că se tot deteriorează. Nu mai fusese pus la punct de câteva luni bune. Cu toate astea, avea

convingerea că o să-l ducă acolo unde avea nevoie și o să ajungă cu bine înapoi.

În timpul celor nouăzeci de minute de zbor, a încercat să-i explice teoria egipteanului. Tânăra doctoriță reacționa cu o indiferență care s-a transformat apoi într-o stare evidentă de neliniște. Ținea mâinile încleștate pe centura strânsă în jurul taliei. Blackett a lăsat-o baltă cu explicațiile.

De cum au aterizat pe insula Matagorda, ea și-a recăpătat buna-dispoziție.

— Vai, uite ce drăguțe sunt biplanele astea! Păcat că sunt într-o asemenea stare deplorabilă. De ce le-or fi lăsat să zacă sub cerul liber?

A insistat să meargă până aproape de cele două Stearmanuri rablagite, ca să le poată vedea mai bine. Oare de la lacrimi îi luceau ochii?

Încărcat cum era cu un coș cu mâncare, servetele, farfurii de carton și două pahare, Blackett a chemat-o aspru înapoi.

— Haide, Clare, o să pierdem toate valurile bune dacă stăm să căscăm gura.

Ea n-a părut să dea atenție ironiei acre cu care îi vorbise. O pală de vânt i-a smuls bărbatului pălăria, și ea s-a repezit s-o culeagă, i-a adus-o înapoi și i-a îndesat-o la nimereală pe creștetul cu un început de chelie.

— Mulțumesc. O să leg mizeria asta cu un șiret de piele, cum făceau cowboy-ii, și o s-o

strâng cu un... cu o...

— Cu un ochet.

Blackett a izbucnit în râs.

— Dumnezeu mare! De unde ai scos, femeie, cuvântul ăsta?

— Fratele meu a fost cercetaș, l-a lămurit ea.

Au luat-o prin iarba încâlcită, înaintând cam anevoie spre țărm. Oceanul albastru se întindea spre sud, aproape nemișcat, scânteind în lumina neumbrită de nori. Blackett a lăsat jos greutatea, și-a scos repede hainele și a pornit-o cu pași mari prin apă. Sarea îi înțepa ochii și nările. A înotat viguros spre larg, în direcția unde se afla Mexicul, gândindu-se la scena ilară din filmul *Gattaca*. A privit în urmă și a zărit capul lui Clare, scufundându-se și reapărând la suprafață, cu părul decolorat de soare, acum lipit de scalpul frumos modelat.

Au zăcut apoi alături pe nisip; în aerul nemișcat stăruia mirosul de cremă de protecție solară. După o vreme, Blackett a zărit capul roșcat al setterului apropiindu-se dinspre mare. Animalul s-a așezat pe labele din spate, cu gura deschisă și limba atârându-i afară. Nu scotea o vorbă.

— Salut, Sporky, a început Blackett. Faci pe patrula de coastă?

— Salve, doctore. Am văzut Cessna venind înapoi. Cine e păpușica?

— Domnișoara este doctorița Clare Laing. E

psihiatru, așa că fii respectuos.

Lumina scânteia pe trupul ei aproape gol, reflectându-se în broboanele de sudoare și în firicelele de mică lipite pe șolduri. Și-a întors capul, prefăcându-se adormită. Nu, nu dormea. Blackett și-a dat seama că privirea ei era fixată asupra unei roți de bicicletă, ruginită și pe jumătate îngropată în nisip. S-ar fi zis că încerca să descopere esența absolută a relației lor, folosind ca un fel de metaforă-cheie janta și spițele rupte ale acelei rămășițe aduse de valuri.

Nevoind s-o tulbure, Blacket s-a ridicat în capul oaselor și s-a apucat să-i explice câinelui absurda eroare de calcul a bibliofilului. Sporky i-a întrerupt expunerea șovăielnică.

— Spui că diametrul unghiular al Soarelui, atunci ca și acum, este de 32 de minute de arc.

— Da, 0,00925 radiani.

— Și că ultima oară când diametrul unghiular al Lunii s-a suprapus peste cel al Soarelui a fost acum circa 485 milioane de ani.

— Nu, nu. În fine, se suprapuneau ceva mai bine la eclipse decât acum. Însă nu asta voia să demonstreze Massri.

— Dar ce?

— Că perioada de rotație a Soarelui și cea a Lunii erau *identice* în acea epocă. Nu-ți dai seama că e al naibii de puțin probabil să fi fost așa? El crede că asta e un fel de... nu știu, ca

amprenta degetului mare al lui Dumnezeu asupra Sistemului Solar. Adevărata dată a Genezei, poate. Apoi a încercat să arate că fenomenul coincide cu dispariția dinozaurilor, ceea ce e total greșit, întrucât aceștia au dispărut...

— Știi, desigur, că acum 488 milioane de ani, la trecerea de la Cambrian la Ordovician a avut loc o catastrofă care a determinat o majoră dispariție de specii animale?

— Cum? a îngăimat stupefiat Blackett.

— Cu matematica ta aproximativă, care ai zice că sunt șansele ca această dispariție a speciilor de la limita dintre Cambrian și Ordovician să se fi produs chiar sub semnul egalității de diametru unghiular Lună - Soare? I-a terminat pe trilobiți, doctore.

Discuția căpătase un aer supraréalist. Lui Blackett îi venea greu să creadă că animalul studiasse structurile geomorfice străvechi. A simțit un fior pe șira spinării. Prin urmare, ființa asta nu era un simplu câine ameliorat genetic, ci o manifestare a entității, a forței, a dislocării ontologice care smulsese din loc Luna și pe locuitorii Pământului, pe cei mai mulți dintre ei.

Detestându-se pentru tonul implorator al vocii, Blackett și-a strigat din străfundul inimii marea dorință. A văzut-o pe Clare răsucindu-se, deșteptată din picoteala în care o afundase căldura Soarelui.

— Cum pot să mă întorc din nou acolo? a strigat. Trimite-mă înapoi! Trimite-mă împreună cu ea!

Sporky s-a ridicat, și-a scuturat blana de nisip, urzicându-l pe Blackett cu particule fine de mică.

— Continuă așa cum ai început, a rostit animalul, și lasă-l pe Domnul să fie cu tine întru totul.

Norii de îndoială s-au risipit din mintea lui Blackett, la fel cum fuseseră absorbiți norii acizi și pârjolitori ai lui Venus, apoi revărsați asupra Lunii proaspăt strămutate. A sărit în picioare, s-a aplecat, a prins-o de mână pe doctoriță și a tras-o, pe când ea clipea des și protesta, forțând-o să se ridice în picioare.

— Clare! Trebuie să refacem ceremonia de la Marele Templu. Aici, pe țărmul oceanului. Mi-am pierdut timpul încercând ritualul pe uscat. La urma-urmei, Venus e acum o lume de oceane întinse!

— La naiba, Robert, dă-mi drumul, mă doare...

Dar el continua să o tragă spre malul cu miros sălcii, de saramură. Urmele paralele ale pașilor șerpuiau pe nisip, imprimând un algoritm al salvării. Blackett a început să schițeze cu pasul perimetrul templului de la Petra, pornind de la Propylaeum, s-a întors la 90 de grade, apoi a înaintat către Exedra de Est și mai departe până la baza străvechii Cisterne. Călătoria înapoi în

timpul arheopsihic, adâncindu-se tot mai mult în acele sumbre și îndepărtate lumi ale tenebrelor, pe care le întrezărise în picturile terapeutice ale pacienților săi nebuni.

— Robert! Robert!

Au intrat în apa care le lungea alene gleznele și pulpele, ca limba unui câine mare cât lumea. Blackett a rămas înmărmurit. La hotarul dintre mare și uscat, mai multe artropode uriașe, trilobate, se mișcau încet, ca niște păduchi de lemn uriași, cu apa scurgându-li-se din carapace.

— Trilobiții! a strigat Blackett. Privea în jur, ținând-o încă strâns de mână pe Clare Laing.

Imense valuri verzi se rostogoleau în depărtare, se repezeau spre țărm și se spărgeau frământându-se și spumegând, legănând uriașele artropode și trăgând de picioarele lui Blackett. S-a clătinat, aproape să cadă, târât de oceanul venusian, apoi și-a recăpătat echilibrul. A privit peste umăr spre imensul baldachin verde al copacilor. Deasupra capului, încadrând soarele ca o paranteză, semilunile gemene străluceau palid pe cerul purpuriu. A privit-o cuprins de exaltare pe însoțitoarea lui și a râs fericit, apoi a cuprins-o în brațe. Se afla, viu, pe Venus.

— Clare, a strigat el, am reușit!



## Naomi Novik - Șapte ani departe de casă

Născută în New York, unde locuiește și în prezent împreună cu soțul ei, editor de literatură mystery, familia lor și șase computere, **Naomi Novik** reprezintă prima generație de cetățeni americani din arborele ei genealogic. Ea a crescut cu poveștile poloneze, cu Baba Yaga și Tolkien. După ce a făcut muncă de cercetare în domeniul informatic la Universitatea Columbia, a ajutat la dezvoltarea jocului *Neverwinter Nights: Shadows of Undrentide*, apoi s-a decis să-și încerce talentul scriitoricesc. Și bine a făcut! Seria *Temeraire* – din care fac parte volumele *His Majestys Dragon*, *Black Powderwar*, *The Throne of Jade*, *Empire of Ivory* și *Victory of Eagles* – propune o versiune alternativă a Războaielor Napoleonice, în care dragonii sunt folosiți ca arme vii. Romanele au fost extrem de populare și de vândute. Cea mai recentă carte a ei este tot una din seria *Temeraire*, *Targues of Serpents*. Naomi Novik este și autoarea unui roman grafic, *Will Supervillains Be On the Final?*

În această povestire, ea ne duce într-o călătorie evocatoare, pe o planetă îndepărtată, stăpânită de mistere biologice complicate și interconectate. Ceea ce urmează este un exemplu cutremurător de cât de nesăbuit este să ataci un adversar înainte de a te asigura că

el nu poate riposta...

## Prolog

Pentru mine, au trecut șapte zile, plutind pe mica ambarcațiune cu care părăsisem Melida; pentru restul universului neaccelerat, șapte ani. Am sperat că voi fi uitată, precum o notă de subsol prăfuită. În loc de asta, am avut parte de surle și trâmbițe, medalii și acuzații, dublate de doze egale de ovații și venin. Am înaintat uluită în zgomotul asurzitor, ghidată de unul și de altul, în timp ce am ratat ultima oportunitate de a protesta față de propriile mele acte.

Acum nu-mi doresc decât să corectez cel mai defăimător zvon vehiculat, atât cât îmi va permite memoria imperfectă și să împărtășesc din experiența mea cu acea mică și sofisticată parte a audienței care preferă să judece opinia publică, decât să se lase influențată de ea.

Nu-mi propun să vă plictisesc redând date, evenimente și citate. Eu însămi nu mi le amintesc cu exactitate. Dar trebuie să vă avertizez că nu am cedat acelui impuls patetic și zadarnic de a mistifica războiul sau de a scuza păcatele mele sau pe ale altora. A proceda astfel ar însemna să mint, iar pe Melida, a minți este o insultă mai mare decât crima.

Nu-mi voi mai vedea niciodată surorile iubite. Aici se spune că cel ce pornește în lunga călătorie din noaptea stelară sare în timp, dar mie mi se pare că ele sunt cele care s-au îndepărtat. Nu le mai pot auzi vocile când sunt trează. Sper că asta le va amuți pe timpul nopții.

Ruth Patrona

Reivaldt, 32 ianuarie 4765

## Prima rectificare

Am debarcat în portul din Landfall în a cincea lună a anului 4753. Există câte un port asemănător în fiecare dintre lumile descoperite de Confederație, dar încă neocupate: aglomerat, mizerabil și lipsit de orice farmec. Se afla pe continentul Esperigan, deoarece melidanii n-ar fi tolerat construirea unui port spațial pe teritoriul lor.

Ambasadorul Kostas, superiorul meu, era un om foarte autoritar și cu o prezență impunătoare: înalt de doi metri și bine făcut, cu o strângere de mână jovială, de o inteligență sclipitoare și nu foarte răbdător cu nesăbuiții. Faptul că era cât pe ce să fiu încadrată în categoria acestora din urmă mi-a fost clar de la prima întâlnire. De la început i-a repugnat misiunea mea. Îi prețuia pe esperigani; se

integrare în societatea lor la fel de ușor ca în a noastră și ar fi îndrăznit chiar să-i numească pe câțiva dintre miniștrii lor prieteni, dacă un astfel de gest n-ar fi fost considerat complet lipsit de profesionalism. Își înțelegea datoria și, undeva la un nivel intelectual abstract, recunoștea potențiala valoare a melidanilor. Dar ei îl revoltau și i-ar fi plăcut să îi împărtășesc opinia, gata să le tai numele cu o linie și să renunț la cauza lor ca la un lucru rău.

Câteva minute de conversație au fost suficiente să îi spulbere speranța. Vreau să specific că nu a permis în niciun fel ca dezamăgirea să-l împiedice din a-și îndeplini datoria cât mai bine și nici nu ar fi putut să protesteze mai vehement la planul meu de a porni imediat spre continentul Melidan, acțiune care, în opinia lui, era sinucidere curată.

În final, a ales să nu mă oprească. Îmi pare rău dacă mai târziu a regretat această decizie, după cum se pare. Am profitat la maximum de importanța acordată sosirii mele. Trecuseră cinci ani în lumea mea, Terce, de când mă îmbarcasem, iar a renunța la viața ta pentru una necunoscută era dovada tăriei de caracter. Observasem adesea asta, în cazul nou-sosiților pe Terce: rar li se refuzau primele cereri, chiar și atunci când erau prostesți, așa cum se întâmpla de cele mai multe ori. Desigur, eram convinsă că ale mele erau o problemă de-a

dreptul delicată.

— Îți vom găsi un ghid, a spus el în final, înduplecat, iar întreaga mașinărie a Confederației s-a pus în mișcare pentru a-mi îndeplini dorința.

Era o senzație îmbătătoare.

Badea a sosit la ambasadă în mai puțin de două ore. Purta pe umeri un șal cenușiu, simplu, lung până în pământ, și o eșarfă legată în jurul capului. Modificările fizice vizibile erau mici: câțiva pistrii verzuiei deasupra nasului și a obrazilor, o nuanță verzuie a buzelor și a unghiilor. Aripile ei erau strânse și ascunse sub șalul umflat, de parcă ar fi cărat rucsacul unui drumeț. Badea mirosea puțin a aluatul folosit pe Terce pentru a face pâine rotundă. Aroma era pregnantă, dar nu neplăcută. Ar fi putut păși într-un port spațial fără a stârni comentarii.

A fost adusă în noul meu birou dezordonat, unde de-abia începusem să-mi ordonez lucrurile. Purtam cel mai bun costum negru clasic al meu, făcut pe comandă, pentru că pe Terce nu se găseau pantaloni pentru femei și, din fericire, pantofi confortabili, căci cei eleganți nu erau meniți pentru a fi purtați. Îmi aduc aminte în mod special cu ce eram îmbrăcată pentru că am fost nevoită să port aceleași haine timp de o săptămână, fără a avea ocazia să mi le schimb.

— Ești gata de plecare? m-a întrebat ea, de

îndată ce am făcut cunoștință, iar secretara a plecat.

Era destul de evident că *nu* eram pregătită. Dar nu era nicio neînțelegere: Badea nu intenționa să mă ia cu ea.

Considera că cererea este stupidă și se temea că siguranța mea reprezenta o povară în plus. Că ambasadorului Kostas i-ar fi fost indiferent dacă m-aș mai fi întors sau nu, asta n-avea de unde să o știe și, la drept vorbind, cu siguranță el ar fi reacționat neplăcut în ambele cazuri, întrucât considera de datoria lui să se poarte astfel.

Când i se cere o favoare pe care nu dorește să o acorde, un melidan poate încuviința uneori, dar doar într-o manieră ciudată și inacceptabilă. Un alt melidan ar considera asta un refuz și și-ar retrage cererea. Badea nu se aștepta la o asemenea amabilitate din partea mea, ci doar că voi spune că nu pot pleca imediat. Spre satisfacția ei, ar fi considerat replica mea un refuz și nu și-ar mai fi oferit ajutorul a doua oară.

Eram, însă, destul de informată pentru a-i zădărnici stratagema și am recunoscut obiceiul.

— Este cam din scurt, dar sunt gata să plecăm imediat, i-am răspuns eu.

S-a întors pe dată și a ieșit din birou, iar eu am urmat-o. E de la sine înțeles că o favoare acceptată, în ciuda dificultăților și a

constrângerilor impuse, reprezintă o necesitate pentru solicitant, așa cum era și aceasta pentru mine; dar atunci trebuie acceptate și condițiile, chiar dacă sunt artificiale.

Nu mi-am permis nicio pauză, nici măcar pentru a informa pe cineva că părăseam clădirea; am trecut pe lângă secretara ambasadei și pe lângă gardienii care nu au făcut nimic altceva decât să ne privească în treacăt - mergeam în direcția greșită, iar insigna mea de cetățean ne-ar fi scutit probabil oricum de orice probleme. Kostas nu avea să afle că plecasem decât atunci când mi-ar fi fost observată absența, iar jurnalele de autentificare verificate.

## A doua rectificare

Nu mă simțeam deloc neplăcut în timp ce o urmam pe Badea prin oraș. Puțin disconfort nu însemna nimic pe lângă satisfacția de a fi trecut, după cum gândeam pe atunci, un prim test: depășisem rezistența cu care mă întâmpinaseră atât Kostas, cât și Badea și în curând aveam să mă aflu în mijlocul unui popor pe care deja simțeam că-l cunosc. Deși printre ei urma să fiu un străin, nu m-am temut de nimic, căci toată viața mă simțisem astfel, lucru valabil până în clipa de față.

Badea, cu picioarele-i suple, mergea repede și mai lejer decât eram obișnuită. Eu eram mai înaltă, dar trebuia să întind pasul ca să mi-l potrivesc cu al ei. Esperiganii s-au uitat mai întâi la ea, apoi la mine, în timp ce îi depășeam, și, dintr-odată, privirea lor ne-a fixat cu ostilitate.

— Am putea să luăm un taxi, am propus.

Multe dintre ele treceau goale.

— Plătesc eu, am adăugat.

— Nu, a răspuns ea, uitându-se cu dezgust la una dintre mașini.

Așa că ne-am continuat drumul pe jos.

Întorcându-mă din Melida, în timpul călătoriei pe întinderea întunecată a spațiului, lucrarea mea de doctorat despre mișcarea Canaan, dată în garanție, a fost publicată împotriva voinței mele. Nu am folosit niciodată câștigurile, care continuă să se mărească în mod constant. Nu îmi place să le cheltuiesc pentru nicio cauză pe care să o admir suficient astfel încât să o finanțez, așa că vor reveni familiei mele atunci când nu voi mai fi; nepoții mei se vor bucura de ele, de faptul că au scăpat de rușine, iar asta e tot ce pot face mai bun, în condițiile date.

În cartea aceea există o mare cantitate de erori și una și mai substanțială de informații distorsionate, în principal în ceea ce privește opiniile sau analizele presărate printre numărul insuficient de date exacte, strânse în șase ani



de cercetare entuziastă. Un singur lucru este însă adevărat: mișcarea Canaan era o ramură a filosofiei conservării. În timp ce tradiționaliștii ei căutau să oblige umanitatea să locuiască în lumile moarte și unele enclave, o altă facțiune își dorea să se schimbe pe sine, modelând în același timp lumile noi, alegând astfel o cale de mijloc.

O asemenea filosofie avea avantajul practicității ei, întrucât ingineria genetică și modificările fizice au fost și rămân considerabil mai ieftine decât terraformarea. Dar suntem o specie năzuroasă și violentă și nimic nu reprezintă o ocazie mai bună pentru un pogrom decât alteritatea vecinului nostru, care ne stă în coaste. În consecință, melidanii rămăseseră, în acel moment, ultima societate care respecta legile canaaneene.

Veniseră pe Melida cu vreo opt sute de ani în urmă și colonizaseră cel mai mare continent dintre cele două existente. Esperiganii au sosit două sute de ani mai târziu, ca refugiați din fața molimei de pe New Victoire și au ocupat celălalt teritoriu, mai mic. În prima jumătate a veacului, popoarele nu au întreținut contacte strânse. Noi, membrii Confederației, suntem obișnuiți să gândim în termeni de lumi și sisteme solare și să credem că doar o călătorie spațială este lungă, dar un continent ostil este destul de mare pentru a adăposti o mică ceată rebelă.

Însă ambele neamuri au prosperat, în funcție de propriile modalități de a crea energie, astfel încât, atunci când am aterizat, jumătate din planetă scânteia în noaptea universului, iar cealaltă era neatinsă.

În disertația mea, am descris conflictul ce a urmat ca fiind un lucru firesc. Ceea ce e destul de corect dacă vom considera că măcelul și jaful sunt caracteristici înnăscute ale rasei noastre. Esperiganii și-au epuizat resursele naturale, însă știau că nu mai departe de un zbor scurt se afla teritoriul întins, virgin, al continentului mai mare, ocupat nici măcar de a zecea parte din populația lor. Melidanii controlau rata mortalității, foloseau doar atât cât aveau nevoie și nu construiau nimic care să nu poată fi degradat de mediu, la un an după ce abandonau locul. Mulți filosofi și politicieni esperigani își trâmbețau admirația pentru stilul de viață melidan, însă doar ca pe un soi de confort psihologic, așa cum cineva admiră un sfânt sau un martir, fără a-și dori însă să devină unul.

Invazia a debutat neoficial, cu aventurierii și antreprenorii, cu disperării, săracii și rebelii. Au început să debarce pe țărmurile melidane și să investigheze, să ia mostre, să-și cultive propriile plante străine. Au ridicat în curând un sat, apoi din ce în ce mai multe. Melidanii i-au somat să plece, strategie ce a mers la fel de bine ca în

toată istoria colonialismului, apoi i-au atacat. Majoritatea locuitorilor au fost uciși. Au supraviețuit însă destui cât să se târască înapoi, traversând oceanul, și să-și povestească experiența, dramatică, un exemplu de crimă și cruzime.

La acel moment am informat Ministerul de Stat, în raportul premergător misiunii, că detaliile erau exagerate și că atacurile fuseseră mai mult provocate. Bineînțeles că mă înșelam, dar atunci nu știam asta.

Badea m-a condus în cartierul de jos din Landfall, numit astfel pentru că era orientat spre platforma descendentă a oceanului, în raport cu spațioportul. Pe margini, suprafața apei era îmbâcsită de ulei irizat și de o pătură plutitoare de resturi. Casele erau prăpădite și înghesuite, despărțite în cea mai mare parte de magazine de băuturi alcoolice și baruri. Docurile se întindeau mult în larg, dincolo de zona poluată și la capătul unuia dintre ele plutea o mică barcă, nu cu mult diferită de o simplă luntre de pescuit: coca era din scoarță maro, cu un catarg îngust brun și vela cenușiu-verzuie, neancorată și fâlfâind în vânt.

Ne-am îndreptat spre ea, iar cei ce ne priveau – se aflau acolo câțiva bărbați care leneveau, pescuiau absenți sau reparau echipamente și plase – au realizat că mergeam împreună cu Badea.

Esperiganii învățaseră deja lecția, pe care am vrea să o oferim cât de des putem: Confederația este un dușman aprig și un bun prieten. Și deși nu obligăm pe nimeni să ni se alăture, nu putem fi înfrunțați direct. Le dădusem deja portul spațial, o cale deschisă către celelalte lumi populate, dar ei visaseră la mai mult, atrași ca moliile de lumină. M-am bazat pe acest lucru pentru a-mi consolida protecția și nu am luat în seamă posibilitatea că, cu cât trăgeau mai multe foloase de pe urma mâinii întinse pe care le-o ofeream, cu atât mai mult doreau să nege darurile primite de la dușmanul lor.

Patru bărbați s-au ridicat și au baricadat docul.

— Cucoană, n-ați vrea să mergeți cu aia, mi s-a adresat unul dintre ei, încercând să pară respectuos.

Badea nu a zis nimic. S-a dat puțin la o parte ca să vadă cum le răspund.

— Sunt într-o misiune a guvernului meu, am spus, fâlfâind cârpa roșie chiar pe sub nasul taurului în timp ce mă îndreptam spre ei.

Nu intenționez să joc o comedie: pe Terce, chiar și în cazul în care trupul mi-ar fi fost indecent descoperit, bărbații s-ar fi dat la o parte, evitând ofensa contactului fizic. Era un act devenit automat, trecând neobservat: eram învățați că e un lucru pe care trebuie să-l căutăm în sinea noastră, dar asta se dovedește

a fi infinit mai ușor în teorie decât în practică. Nu am *crezut* că se vor deplasa, ci am știut.

Probabil siguranța mea i-a influențat: bărbații s-au mișcat puțin, destul cât să-mi alimenteze speranța că se pliau pe așteptările mele. Poate de aceea am fost cu totul surprinsă și îngrozită când unul dintre ei a întins mâna și mi-a apucat brațul, ca să mă oprească.

Am țipat și l-am lovit. Nu-mi pot aduce aminte chipul lui, dar încă îl pot vedea clar pe omul din spatele său, cu aceeași expresie scandalizată ca și a mea. Toți patru au tresărit la strigătul meu, apoi m-au înconjurat, protestând și încercând să pună mâna pe mine.

Am reacționat și mai violent. Mă consideram, cu mândrie, un cetățean egal al tuturor lumilor, liberă de preconcepții și neafectată de obiceiurile celei în care se întâmplase să mă nasc, dar în acel moment aș fi putut, cu cea mai mare plăcere, să-i ucid pe toți. Dorința nu părea să aibă șanse să se materializeze. Eu eram mai înaltă și mai puternică decât s-ar fi așteptat ei, întrucât gravitația de pe Terce era puțin mai mare. Însă bărbații erau muncitori, marinari, bine clădiți, dintr-o bucată, iar avantajul masei musculare se observă repede într-o luptă corp la corp.

Au încercat să mă imobilizeze și m-am panicat și mai tare. Mintea se întoarce asupra ei înseși în asemenea momente; îmi amintesc clar că

transpiram abundant, iar tivul umed al bluzei se freca neplăcut de gâtul meu când mă zbăteam.

Badea mi-a spus, mai târziu, că inițial intenționase să-i lase să mă oprească. Atunci ar fi putut pleca, mulțumită, în plus, că nu ea, ci pescarii de pe Esperigan generaseră conflictul cu unul dintre membrii Confederației. Nu compasiunea o determinase să intervină. Gravitatea suferinței mele îi era la fel de străină, ca și lor, dar pe când bărbații mă credeau nebună, Badea o vedea doar ca pe o consecință a acceptării condițiilor impuse de ea anterior. Fără voia ei, a decis că aveam într-adevăr nevoie să mă însoțească, deși nu știa cu siguranță de ce și nici nu vedea vreun sens în dorința mea.

Nu vă pot spune clar cum s-au desfășurat următoarele clipe. Îmi amintesc că aveam deasupra rețeaua verde a aripilor ei, pătrunsă de razele soarelui, ca o perdea din lână, și simțeam sângele împrôscându-mi obrajii, pe când tăia mâinile ce mă țintuiau. A folosit o lamă, pe care am văzut-o ulterior utilizând-o în diverse scopuri, inclusiv recoltarea fructelor de pe plantele cu frunze sau scoarță otrăvitoare. Avea forma unei seceri, atașată de o coardă groasă, elastică, pe care un mânuitor priceput o putea face să devină rigidă sau să se plieze.

Stăteam din nou, gâfâind, pe picioarele mele, iar ea a aterizat. Bărbații erau în genunchi,

țipând, iar alții se îndreptau în goană spre noi. Badea le-a făcut vânt în apă cu piciorul membrelor amputate și a spus, calmă:

— Trebuie să plecăm.

Mica barcă se trăsesese chiar lângă noi, în decursul nefericitei întâlniri, atrasă de un semnal pe care nu o văzusem pe Badea făcându-l. Am urcat în ambarcațiune, în spatele ei. Luntrea a săltat înainte ca o pasăre pe arcuri și am lăsat în urmă țipetele și sângele.

Nu ne-am vorbit pe parcursul acelei călătorii stranii. Ceea ce crezusem a fi o pânză, nu s-a umflat în vânt, ci s-a deschis larg și s-a întins deasupra capetelor noastre, ca un cort îndreptat spre soare. Pe suprafața lui, ca și pe cocă, se aflau mai multe filamente șerpuitoare, după cum am descoperit uitându-mă mai atent. Badea s-a întins în barcă, sub puntea joasă, iar eu m-am alăturat ei, în spațiul îngust. Nu era nici inconfortabil, nici rigid, dar avea legănatul bizar și neastâmpărat al unei saltele cu apă.

Nu ne-a luat decât o zi să traversăm oceanul. N-aș putea să vă spun ce anume ne dădea viteză; luntrea nu părea mult afundată în apă și nici nu arunca stropi în jur. Lumea s-a încetșoșat ca geamul unei ferestre bătute de ploaie. I-am cerut odată apă lui Badea, iar ea și-a apăsât mâinile pe fundul bărcii: în scobitura formată s-a acumulat o mică băltoacă limpede din care m-am înfruptat, făcându-mi mâinile căuș. Lichidul

avea gustul castraveților nedescojiți.

Așa, am ajuns în Melida.

## A treia rectificare

Badea era ușor rușinată că îmi impunea astfel prezența tovarășilor ei, iar după ce m-a condus în mijlocul satului, și-a făcut clară dorința de a mă lăsa acolo, săltând pe un umbrar, unde nu o puteam urma. Era felul ei de a spune că își îndeplinise datoria față de mine și nimic din ce aveam să fac ulterior nu putea fi pus pe seama ei.

De acum eram deja flămândă și epuizată. Celor care nu au călătorit niciodată între lumi le place să-și imagineze o asemenea experiență ca pe ceva de lux, dar, cel puțin pentru birocrați, nu-i cu nimic mai plăcută decât orice altă formă de transport, doar că durează mai mult. Fusesem, practic, prizoniera propriei mele cușete, timp de o săptămână. Strângeam patul ca să pot face patru pași înainte și înapoi sau ca să desfac masa de scris, deoarece nu puteam să le fac pe amândouă deodată. Pe hol exista o singură toaletă de mărimea unui dulap îngust. Nu mă oprisem prea mult timp în Landafall, întrucât portul acela sărăcăcios nu fusese destinația mea. Însă acum sosisem, în sfârșit, iar ce mai rămăsese din entuziasm se consuma



în deznodământul dezamăgitor.

Cei de dinaintea mea stătuseră în centrul satului melidan și îl prezentaseră unui public, în mare parte format din esperigani – antropologi, studenți la biologie și turiști fie foarte aventuroși, fie idioți. De obicei era descris poetic zborul ușor al nativilor, pe deasupra unor vițe sau crengi de copaci unite sub forma unui umbrar, după care urma explicația în legătură cu dispunerea tipică a colibelor, organizate în jurul pieței centrale, ca o roată cu spițe.

Dacă nu aș fi fost atât de obosită, poate că aș fi cercetat și eu împrejurimile și mi-aș fi încântat acum cititorii cu un raport similar. Dar pentru mine satul era doar un loc străin și confuz și nimic nu mi se părea clădit cu vreo intenție clară. Denumirea de sat v-ar putea da sentimentul fals că avea un aer cochet, provincial. Melidanii, sau cel puțin cei cu aripi, se mișcau liberi între mai multe așezări mici, asemănătoare, astfel încât, în sfera publică, toate făceau parte din ritmul trepidant al orașului. Am rămas singură. Străinii treceau pe lângă mine cu pașii lor siguri ce păreau să șoptească: „Nu-mi pasă de soarta ta. Nu reprezintă nimic pentru mine. Cum ai putea să crezi altceva?” În final, m-am întins într-un colț al pieței și am adormit.

Pe Kitia am întâlnit-o în dimineața următoare. M-a trezit împungându-mă cu o crenguță, ca și

cum mă încerca. Fusese aleasă să reprezinte grupul ei de colegi, în urma unei combinații complicate între trăsăturile ei de caracter și hazard. Aflați în siguranță, la câțiva pași mai în spate, copiii au început să chicotească, în timp ce eu am deschis ochii și m-am ridicat.

— De ce dormi în piață? m-a întrebat Kitia, pe fundalul unui nou acces de râsete.

— Dar unde ar trebui să dorm? i-am întors eu întrebarea.

— Într-o casă! a răspuns ea.

Când le-am explicat, nu fără a înfrumuseța povestea, că nu aveam un adăpost acolo, mi-au sugerat, critici, că ar trebui să mă întorc unde aveam unul. M-am prefăcut de minune că mă uit în sus la cer, întrebând la ce latitudine ne aflăm, apoi am indicat un punct oarecare, adăugând:

— Casa mea e la cinci ani depărtare, în direcția aia.

Ironie, uimire, apoi, în cele din urmă, încântare. Veneam din ceruri! Niciunul dintre prietenii lor nu mai întâlnise pe cineva de atât de departe. O fată care se mândrise până atunci cu recordul de a fi vizitat celălalt continent, aducând cu ea o păpușă esperigană, drept dovadă, a fost imediat detronată. Kitia mi-a apucat posesivă brațul și m-a informat că, din moment ce casa mea era prea departe, avea să mă ducă la o alta.

Copiii din practic toate societățile sunt resurse excelente pentru funcționarii diplomatici sau antropologi, atât timp cât contactul cu ei nu aduce niciun prejudiciu. Le place să fie puși în situația nefamiliară de a răspunde la întrebări reale, mai ales la cele stupide și evidente și sentimentul de superioritate pe care li-l conferă întâlnirea cu un adult curios, în plus, sunt ușor impresionați de tot ceea ce este neobișnuit. Kitia era o comoară. Precum flautistul din poveste, ea m-a condus, stând în fața procesiunii, către o casă abandonată de pe o străduță liniștită. Fusesse părăsită de curând, însă noii locatari o revendicau deja: pereții și podeau colcăiau de insecte mărunte, cu carcase lucioase, de un negru-albăstrui, molfăind atât de spornic, încât sunetul maxilarelor aducea cu zumzetul unei după-amiezi de vară.

Cu greu mi-am stăpânit senzația de vomă. Kitia nu a ezitat: a pășit în cloaca aceea, strivind sub picior zeci de gândaci, și s-a îndreptat către o valvă mică, aflată pe zidul opus.

Când a răsucit-o, din ea a început să curgă un lichid limpede, vâscos, iar libărcile au fugit din calea lui.

— Uite, fă așa! a zis ea, arătându-mi cum să îmi fac mâinile căuș sub șuvoi și să împrăstii substanța pe pereți și pe podea.

Nemulțumite, insectele s-au retras, iar suprafețele maronii s-au deschis din nou către

un verde pal.

Pe parcursul acelei săptămâni tot ea a fost cea care m-a hrănit, m-a învățat cum să mă comport și să vorbesc corect și în cele din urmă mi-a adus îmbrăcăminte, o tunică și pantaloni strâmți, anunțându-mă mândră că le confecționase singură, la ore. I-am mulțumit sincer și am întrebat-o unde puteam să îmi spăl hainele cele vechi. Părea cu adevărat nedumerită. Când s-au uitat mai atent la costumul meu și l-a atins, fata a spus:

— Hainele tale n-au viață! Am crezut că sunt numai urâte.

Darul ei nu era făcut din material textil, ci dintr-o rețea subțire și rezistentă de filamente vegetale, acoperite cu puf, asemenea celui de pe aripile unei molii. Mi-a strâns tare pielea, când le-am pus pe mine și m-am gândit că aveam o reacție alergică pentru că mă mânca și mă gâdila. Dar nu era decât bacteria crescută în țesătură, care consuma asiduu transpirația, murdăria și celulele moarte ale epidermei, ce se adunaseră pe pielea mea. Mi-a luat câteva zile să învăț să-mi readaptez instinctele și să mă încredințez acoperământului viu cu tot ce însemna fiziologia corpului meu. (Înainte de asta, îmi făceam nevoile în păduri, întrucât nu reușisem să găsesc nimic asemănător cu o toaletă, iar singurul răspuns pe care-l primeam atunci când abordam subiectul era

nedumerirea, evitând să insist, de teamă să nu mă lovesc de un subiect tabu.)

Lucrătura era munca unui copil ce nu împlinise nici măcar treisprezece ani! Nu a putut să-mi explice cum o realizase într-un fel pe care să-l înțeleg. Imaginați-vă că ar trebui să explicați procesul de căutare a unui titlu unei persoane care nu numai că nu a văzut niciodată o bibliotecă, dar care nu înțelege nici ce este electricitatea și, deși a auzit de textul scris, nu a citit niciodată altceva decât alfabetul. M-a dus odată, după ore, în clasa ei și mi-a arătat locul în care lucra. Acolo era un platou întins din lemn, plin cu mușchi cenușiu, în spatele căruia erau așezate pe două rânduri niște borcane mici cu tot felul de lichide și prafuri, pe care le puteam distinge doar după culorile lor diferite. Instrumente se limitau o colecție de seringi, pipete, spatule și pensule.

M-am întors acasă și am notat în raportul ce creștea de la zi la zi și pe care nu urma să-l trimit decât peste o lună: *Acest popor deține cunoștințe valoroase. Trebuie să-i atragem de partea noastră.*

## A patra rectificare

În primele săptămâni nu am luat contact cu vreun alt adult. L-am văzut trecând pe lângă

mine ocazional, iar casele din jur erau toate ocupate, dar nu mi-au vorbit niciodată și nici măcar nu m-au privit direct. Niciunul nu a protestat că ocupasem locuința fără nicio aprobare, dar asta nu însemna că-și dau acordul tacit, ci mai mult că refuzau să-mi ia în seamă prezența. Am vorbit cu Kitia și cu ceilalți copii și am încercat să fiu răbdătoare. Am sperat că se va ivi ocazia de a mă face cumva utilă.

Până la urmă, inutilitatea mea a fost aceea care a spart barierele dintre noi.

Vacarmul s-a stârnit dis-de-dimineată, pe când Kitia îmi arăta schița aripilor ei, pe care la acea vârstă începea să le făurească. Pe parcursul anului următor avea să dezvolte parazitul, iar în prezent exersa cu versiuni miniaturale, ce se ridicau fluturând de pe masa de lucru, transparente și propulsate de un spasm muscular involuntar. Eu încercam să-mi ascund repulsia.

Kitia a privit în sus când s-a auzit zgomotul. Și-a aruncat, neglijentă, prototipul pe fereastră, iar aripioarele au fost prinse în învălmășeala păsărilor agitate din apropiere. Fata a ieșit pe ușă, iar eu am urmat-o până în piață, unde copiii se adunaseră pe margine, tăcuți și privind în jur. Pe pământ zăceau cinci femei. Erau pline de sânge, iar una dintre ele murise. Alte două păreau grav rănite. Toate aveau aripi.

Câțiva băștinași le îngrijeau deja, îndesând

mici cantități dintr-o substanță maro-alburie, moale, în rănilor deschise și cosându-le. Mi-aș fi dorit să le vin în ajutor, nu atât dintr-un instinct natural, cât datorită socotelii pe care mi-o făcusem în minte că orice criză înlătură barierele sociale. Îmi pare rău să admit că nu m-am abținut de la a evita orice intervenție. Însă mi-a fost pe dată limpede că pregătirea mea medicală limitată n-ar fi fost de niciun ajutor real în acele circumstanțe.

În schimb, m-am retras într-o parte, încercând măcar să nu incomodez, dacă oricum nu puteam întoarce situația în avantajul meu. Astfel am dat peste Badea, care se uita de pe margine.

Era singură; niciun alt adult nu se afla în apropierea ei, iar mâinile îi erau pătate de sânge.

— Și tu ești rănită? am întrebat-o eu.

— Nu, a răspuns ea scurt.

M-am aventurat în a-mi exprima îngrijorarea cu privire la prietenele ei și am vrut să aflu dacă fuseseră rănite în luptă.

— Am auzit zvonuri, am adăugat eu, cum că esperiganii v-au încălcat teritoriul.

Era prima ocazie de a aduce vorba despre ajutorul nostru oficial, întrucât, de fiecare dată când îi întrebam pe copii dacă aveau cumva loc lupte, ei nu făcuseră decât să ridice din umeri.

Badea a imitat și ea gestul, iar aripile i s-au ridicat în ritmul mișcării.

— Își lasă armele prin păduri, a spus ea. Chiar și acolo unde nu au cum să ajungă.

Esperiganii foloseau mai multe tipuri de minare a terenului, printre care și un dispozitiv mobil, inteligent, ce putea fi programat să atace o țintă specifică, definită de codul genetic individual, fie o clasă mai largă, descrisă prin particularitățile fizice – umanoizi cu aripi, spre exemplu. Mașinăria era apoi lăsată liberă să caute ținta și să producă maximum de daune, cu posibilitățile pe care le avea. Doar una dintre părțile ei putea să care explozibili, cealaltă reprezentând sistemul electronic.

— Șrapnelul pornește doar într-o direcție? am întrebat, în timp ce mi-am deschis mâinile în evantai, spre exterior, pentru a-i arăta la ce mă refer.

Badea m-a ținut cu privirea și a încuviințat din cap.

I-am explicat cum funcționează bomba și am descris modul de fabricare.

— Unele dispozitive de scanare le pot detecta, am continuat, sperând să pot face o ofertă.

Însă nu am apucat să-mi termin cuvântarea, căci ea mi-a întors spatele fără a-mi adresa niciun cuvânt, părăsind cu pași mari piața.

Nu m-am simțită descurajată de reacția ei, pe care o interpretam corect ca fiind intenția de a



da imediat o utilitate informației oferite. Două zile mai târziu, răbdarea mi-a fost răsplătită. Badea a sosit la mine acasă pe la mijlocul dimineții și a spus:

— Am găsit o mină. Ne poți arăta cum să o dezamorsăm?

— Nu sunt foarte sigură, i-am zis sinceră. Cel mai bine ar fi să o acționăm intenționat, de la depărtare.

— Plasticul din care sunt făcute otrăvește pământul.

— Mă poți duce acolo unde ați găsit-o? am întrebat-o.

Mi-a cântărit cu destulă seriozitate propunerea, astfel încât mi-am dat seama că fie atinsesem un punct sensibil, fie era foarte periculos.

— Da, a răspuns în final.

M-a dus cu ea la o casă apropiată de centrul satului. Avea trepte până la acoperiș, iar de acolo ne-am putut urca pe o altă locuință și tot așa, până ne-am cățărat suficient de sus pentru a ajunge la un coș mare, țesut dintr-un soi de vițe, nu din frânghie, agățat de creanga unui copac. Am intrat în el, apoi Badea i-a dat drumul în jos.

Mișcarea nu era lină. Cel mai bine o pot asemăna cu a unui balansoar, cu excepția faptului că la nivelul acela crescut de imponderabilitate, în loc să cazi pe spate, te

legănai la o viteză uluitoare. Frunzele pe care le smulgeam în căderea noastră răspândeau în jur un miros pătrunzător ca de ananas stricat. După cinci minute, mi-a venit rău. Spre mângâierea mândriei mele, dacă nu a stomacului, Badea a vomat și ea, însă mult mai eficient și peste marginea coșului, înainte ca aventura noastră să se termine.

În copacul în care am decis să facem popas, ne așteptau alte două femei, înaripate și ele: Renata și Paudi.

— A mai înaintat trei sute de metri spre Ighlan, ne-a anunțat Renata.

Femeile mi-au explicat că Ighlan era un alt sat melidan, aflat la mică distanță.

— Dacă ajunge destul de aproape cât să detecteze o așezare organizată, nu se va declanșa până nu pătrunde în mijlocul ei, printre mai mulți oameni, le-am explicat eu. S-ar putea să aibă și un sistem de camuflaj, dacă este un prototip scump.

M-au lăsat cu grijă în jos, pe sub umbrele copacilor, mergând în fața și în spatele meu, atunci când am ajuns pe pământ. Aripile le erau atât de întinse, încât atingeau lianele de pe ambele părți ale drumului. Din când în când porneau înainte pentru a cerceta împrejurimile. De câteva ori, mi-au făcut prietenos semne să urmez o altă potecă, deși vederea mea neantrenată nu percepea nicio diferență.

Alături de noi mășșăluiau un șir îngust de furnici mari – cititorul să mă ierte că le numesc astfel, dar erau aproape identice cu acele creaturi harnice. Nu le-am dat importanță până când ne-am apropiat de mina acoperită de insecte. Dispozitivul nu părea să le împiedice, dar furnicile îi dădeau ocol sau se cățărau peste el, stârnindu-le interesul.

— Le-am modificat astfel încât să miroasă plasticul, a spus Badea, când am întrebat-o ce fac. Le putem determina să-l mănânce, a adăugat ea, dar ne-a fost teamă să nu-l declanșeze.

Cuvântul „modificat” mă deranjează din nou acum, când scriu toate acestea. Îmi dă senzația supărătoare a unui termen ce nu permite să fie tradus adecvant, fiind astfel înlocuit cu unul nepotrivit. Totuși, nu pot îmbunătăți cu nimic munca translatorilor Confederației. Pentru a defini adevăratul concept la care se referă mi-ar trebui trei capitole seci și plictisitoare, potrivite într-un manual de inginerie biologică, lucru pentru care nu sunt calificată. Sper doar că am surprins cu succes felul relaxat în care mi-a vorbit despre această caracteristică. Oamenii noștri de știință ar putea, de asemenea, să reproducă modificarea genetică în oricare dintre zecile de laboratoare performante ale Confederației, dacă ar avea la dispoziție câțiva ani și niște fonduri pe măsură. Băștinașii o

facuseră, bineînțeles, în decurs de două zile.

În acel moment nu m-am lăsat pierdută în admirație. Mina ignora furtivitățile curioase și înainta într-un ritm destul de alert. Capul, cu ochii sticlosi, se rotește din când în când deasupra picioarelor filiforme de păianjen, iar noi aveam la dispoziție jumătate de zi ca să o atragem departe de sat.

Renata a urmărit dispozitivul, în timp ce eu am desenat în noroi, pentru Badea și Paudi, o schiță a ceea ce știam despre mecanismele lui interne. Orice fabricant versat de mine ar fi programat-o să explodeze pur și simplu în cazul în care interfera cu orice altceva în afară de codul de dezamorsare. Astfel, opțiunile noastre nu erau în mod special satisfăcătoare.

— Cea mai la îndemână alegere, am sugerat eu, ar fi transmițătorul. Dacă este echipată cu un sistem de protecție, acesta ar dezactiva-o, în cazul în care nu mai este capabilă să primească codul de anulare, sub pretextul unei erori.

Paudi căra în spate o casetă care, desfăcută, semăna cu o variantă mai elegantă și mai compactă a mesei de lucru a Kitiei. A stat turcește, cu planșa în poală, și a lucrat pe ea timp de două ore, culegând din când în când câte un pumn de furnici. După ce le așeza în matricea verde a cutiei, insectele se ghemuiau și mureau, cu excepția câtorva supraviețuitori, pe care Paudi le aduna cu grijă într-un borcan

gol, înainte de a repeta acțiunea cu altele.

Stăteam alături de ea, pe jos sau mă plimbam lângă Badea, care ne păzea, dându-ne roată. Din când în când își desprindea lama în formă de seceră, apoi o puneă înapoi. Odată ne-a adus un motti, o creatură ce aducea cu lemurul. Spun că arăta ca un lemur pentru că nu o puteam asemăna cu altceva, dar nu avea nimic din drăgălășenia mamiferelor de pe Pământ. M-am simțit mai degrabă dezgustată după ce m-am uitat la el, înainte chiar ca Badea să-mi arate micile ventuze pline de dinți încovoiați cu care își țintuia victimele.

Badea devenise ceva mai vorbăreță și m-a întrebat despre lumea mea. I-am povestit despre Terce și despre izolarea femeilor, detaliu pe care l-a găsit extrem de amuzant, așa cum se întâmplă atunci când auzim despre gogomăniile celor îndepărtați și care nu ne pot afecta. Societatea melidană era organizată astfel încât să existe permanent o proporție de cinci femei la un bărbat. Găseau că e soluția potrivită pentru a-și conserva genele sănătoase, minimalizând în același timp consumul total al resurselor populației.

— Ei nu pot primi aripi, așa că le este mai greu să călătorească, a adăugat ea, rezolvând printr-o propoziție misterul ce-i pusese în încurcătură pe vizitatorii anteriori, în legătură cu aparițiile rare ale bărbaților.

Ea avea doi copii, pe care mi i-a descris plină de mândrie. Trăiau împreună cu tatăl lor și frații vitregi într-un sat aflat la jumătate de zi distanță și se gândea să mai aibă unul. Se pregătise pentru a fi pădurar, încă un termen tradus nepotrivit, întrucât la vremea aceea avea mai degrabă un sens militar, sub presiunea raidurilor esperigane.

— Am terminat, a anunțat Paudi.

Am plecat să o prindem din urmă pe Renata și să găsim un furnicar din apropiere, ce arăta ca o movilă de bumbac alb ridicându-se la câțiva centimetri deasupra solului. Paudi a introdus în colonie micul grup de supraviețuitori infectați. După ce s-au rotit în loc, puțin confuze, furnicile au acceptat transferul și au intrat. Fluxul celor care ieșeau a încetinit puțin pentru o clipă, după care și-a recăpătat ritmul. Un șir s-a desprins din rândul principal al lucrătoarelor și a pornit-o în direcția minei.

Acestea s-au alăturat mulțimii leneșe ce acoperea încă bomba, neîntârziind să o inspecteze și să înceapă să se zbată, ca să pătrundă prin carcasă. Noi ne-am retras în siguranță, privind ce avea să se întâmple. Dispozitivul a mers în continuare fără să încetinească, timp de zece minute, în timp ce din ce în ce mai multe furnici se strecurau înăuntru. Apoi a ezitat, cu unul dintre picioarele filiforme suspendate în aer. A mai făcut câțiva

pași împleticindu-se și și-a retras toate membrele deodată, căzând la pământ, ca o minge netedă pe covorul pădurii.

## A cincea rectificare

Mi-au arătat cum să le folosesc tehnologia comunicațională și mi-au creat o mică interfață portabilă, astfel încât am putut trimite raportul. Kostas era furios, bineînțeles. Se văzuse nevoit să inventeze scuze pentru felul în care plecasem, fără a putea măcar să înțeleagă cum se întâmplase totul. Însă trimisesem raportul cu o oră înainte de a-l contacta și citise îndeajuns cât să-mi aprobe oarecum reticent concluziile, dacă nu metodele.

Eram, bineînțeles, mulțumită de mine. Eliberată, după o lungă așteptare, de constrângerile academiei și părăsind grădinile înconjurate de ziduri de pe Terce, înarmată cu încredere falsă în cercetările și pregătirea mea. Obținusem până atunci tot ce îmi propusesem. Sângele esperiganilor se spălase ușor de pe mâinile mele și deși i-am răspuns obedientă lui Kostas, atunci când m-a muștră, în sinea mea mă simțeam doar nerăbdătoare și nici el nu a insistat prea mult referitor la subiect: avusesem prea mult succes și avea vești mai importante.

Esperiganii trimiseseră, cu două zile în urmă,

o mică armată, sub denumirea mai blândă de trupă defensivă expediționară. Scopul lor era să stabilească o așezare permanentă pe malul melidan, la aproximativ cincisprezece kilometri de locul în care mă aflam, și să înceapă procesul standard de terraformare. Biosfera băștinașă avea să fie eradicată pe arii de o sută șazeci de kilometri, din aproape în aproape: mai întâi zonele vaste defrișate și rețelele de electricitate, apoi iradierea solului și a aerului și răspândirea microbilor și plantelor originare de pe Pământ. Așa fuseseră remodelate o mie de lumi și, deși esperiganii își ocupaseră în totalitate continentul lor, cu cinci secole în urmă, mai știau încă procedura.

Kostas m-a întrebat plin de îndoială dacă credeam că melidanii sunt dispuși să riposteze imediat. Pentru el, faptul că dezamorsasem câteva bombe împrăștiate prin junglă fusese o ispravă mărunță. Să ne confruntăm cu o forță militară mare și organizată semnifica un alt nivel de complexitate.

— Cred că putem face câte ceva, am spus, păstrând o urmă de prudență, spre binele lui.

Imediat ce am întrerupt legătura, m-am dus la Badea cu lista de echipamente.

Ea era ocupată cu organizarea recuperării minelor dezactivate, pe care furnicile le lăsau la întâmplare prin păduri și jungle. Un soi de pasărea-paradisului fusese *modificată*, ca să



mănânce insectele și să ducă cu ea bombițele scânteietoare în cuiburile din vârfurile copacilor, de unde puteau fi observate cu ușurință. Ea și ceilalți căutători găsiseră aproape o mie. Dispozitivele stăteau adunate într-o piramidă mărișoară, precum capetele secerate ale unor ciclopi mărunți, cu ochii terni, holbându-se fără viață.

Esperiganilor le-a luat o săptămână ca să traverseze oceanul, iar eu mi-am petrecut acest răstimp pregătind cu melidanii riposta. Găseam că este extrem de încântătoare colaborarea cu ei. Munca părea ușoară și plăcută în laboratoarele deschise, năpădite de plante, acoperite doar de pânza unduitoare a vasului, ce consuma lumina soarelui, pentru a ne da energie. Cei mai buni dintre nativi veneau de la mulți kilometri depărtare pentru a se alătura efortului comun. Sateliții-spion ai Confederației ieșiseră pe orbită cu doar un an înainte de primul nostru contact: probabil că știam mai multe despre puterea în sine decât despre conducătorii Melidei. Mă solicitau mult, consultându-mă nu doar cu privire la informațiile pe care le dețineam, ci și pentru opiniile mele.

În fervoarea procesului, nu m-am dat înapoi de la nimic, încă nu era ceva deliberat, dar nici pe de-a-ntregul nevinovat. Fusesem trimisă ca să pregătesc un război, iar dacă în schema

politică ce ajunsese la această soluție viețile soldaților erau simple variabile, exista totuși un echilibru pe care se așteptau să-l mențin. Nu era de datoria mea să le facilitez melidanilor o victorie ușoară, așa cum nu fusese a lui Kostas în raport cu esperiganii.

Un război scurt și victorios, deschizând o frontieră nouă și ademenitoare pentru spiritele neastâmpărate, ar fi condus la naționalismul neconvenabil, care este pentru Confederație cel mai aprig obstacol și ar fi anihilat tentațiile pe care le puteam oferi ca să-i ademenim de partea societății galactice. Pe de altă parte, ca să dezvălui și mai mult din obscenitatea mașinațiunii, războiul civil se dovedise extrem de util, și cu cât dura mai mult și era mai înverșunat, cu atât mai bine. Fusesem trimisă pe Melida în speranța că, ghidându-i și punându-le la dispoziție materiale, suficient de subtil cât să nu se considere că adoptam o poziție oficială, s-ar fi dovedit un dușman pe potriva esperiganilor, ajungându-se la situația descrisă.

Oficialii care m-au ales pentru această misiune au fost criticați, dar, în apărarea lor, trebuie subliniat că nu fusese de datoria mea să-i asist în demersurile militare. Nu mă puteam imagina, și nici nimeni altcineva, ca făcând o figură cât de cât bună într-un asemenea rol. Eu trebuia să fiu o simplă iscoadă, însărcinată cu

acumularea a cât mai multe informații culturale, suficiente ca să deschidă o poartă unei grupări de experți militari din Voca Libre. Ei urmau să ajungă pe Melida abia peste doi ani. Ambiția și oportunitățile oferite mă stimulaseră, și nu intervenția vreunui oficial sus-pus.

Cred că experții au sosit cândva în timpul celui de-al treilea atac esperigan. Nu pot indica data cu exactitate. Încetasem pe atunci să mai țin socoteala zilelor, iar eu nu i-am întâlnit niciodată. Sper să mă ierte pentru că le-am furat războiul; am plătit pentru lăcomia mea.

Esperiganii foloseau oțel-carbon obișnuit pentru mai toate echipamentele lor, cum ar fi șuruburi, piulițe hexagonale și șurubelnițe cu capete în formă de stea, integrate în rețeaua dură a armurii lor. Către asta se îndreptau eforturile noastre. Era un domeniu nou de cercetare pentru melidanii care foloseau metalul, la fel de rar și pioși precum consumau carnea. Pentru ei, reprezenta fie un element rar, găsit în cantități infinitezimale, fie un produs indezirabil al unor procese biologice, pe care doar rar le invocau.

În orice caz, dezvoltaseră niște tulpini de bacterii ce urmau să se ocupe de această ultimă problemă. Viteza cu care manipulau organismele era extraordinară. Biologia altor furnici – un mecanism de livrare convenabil,

folosit adesea de melidani, după cum am aflat – a fost sărăcită în fier, astfel încât să poată transporta bacteria în abdomenele lor, transformându-le în niște mașini de distrugere uluitor de eficiente. Eliberate, pentru a le încerca, deasupra câtorva mine, insectele au devorat învelișurile, lăsând în urmă doar mormane negre de pudră de carbon, adunată cu grijă, ca îngrășământ. Nucleeele explozive, din plastic, se cuibăreau în sălașul lor din sârmă de cupru și silicon.

Esperiganii au ajuns pe continent și și-au decupat imediat un teritoriu în formă de semilună, din pustiul țărmului virgin. N-au lăsat nici măcar o creangă să atârne mai sus de tabăra lor și astfel să ofere o platformă de atac. Au înconjurat perimetrul cu un gard electrificat, păzit de santinele înarmate. Toate acestea le-am observat, nu de foarte departe, împreună cu Badea, de la înălțimea unui copac năpădit de liane: purtam mantiile verzi-cenușii, iar fețele ne erau pătate cu suc de frunze.

Nu-mi pot justifica îndeajuns asumarea unui asemenea rol. Poate doar scuza neconvingătoare că i-am indicat lui Badea cea mai importantă secțiune a taberei lor, atunci când am pătruns înăuntru. Nu pot spune cu exactitate de ce am dorit să continui o expediție atât de periculoasă. Nu sunt foarte curajoasă. Câțiva dintre cei mai nemiloși biografi ai mei m-

au acuzat de cruzime și au considerat această misiune ca fiind urmarea dezastrului din prima mea expediție. Nu le pot combate acuzațiile, dată fiind realitatea, însă voi accentua faptul că am ales acea porțiune de traseu unde speram să nu ne confruntăm cu acte violente.

Dar este adevărat că mă obișnuisem deja să mă înfurii în fața sălbăticiiei animalice, oarbe a esperiganilor, care ar fi distrus toate minunile din jurul meu, numai ca să creeze o altă copie pustie a Pământului și să extragă tot ce se mai putea extrage din rămășițele propriiei lor lumi. Îmi erau dușmani, atât din datorie, cât și din instinct, și mi-am permis luxul de a-i urî. La acea vreme, a ușurat lucrurile.

Vântul bătea dinspre est și câțiva melidani au atacat tabăra din acea direcție. Minele duceau o cantitate suficient de mare de explozibil ca să spargă zidul esperiganilor și să zguduie copacii dimprejurul postului nostru înalt de observație. Briza aducea spre noi fum, praf și limbi de foc, întunecând pământul și făcându-i pe soldații din bază să pară umbre fantomatice, în formă de om. Bătălia se ducea corp la corp, iar răpăitul armelor de foc răzbătea doar timid, din haosul norilor de pulbere.

Badea avea un cablu îngust, la capătul căruia atârna o păstaie grea. A turnat apoi niște apă din gamela ei în receptacul și a azvârlit-o în aer. Teaca a zburat pe deasupra gardului și a

aterizat în tabără, în spatele unuia dintre rândurile perfect aliniate de corturi-depozit. Păstaia a atins solul și a pocnit imediat ca un fruct copt. Rădăcinile încâlcite ale unei anemone-de-mare s-au deschis, târându-se și ancorând coarda, pe care o legase, în partea noastră, de o creangă solidă.

Am înaintat de-a lungul ei, punând o mână în fața celeilalte. Nu exista nimic din fricțiunea abrazivă la care mă așteptasem văzând frânghia. Când am terminat coborâșul, palmele îmi erau la fel de reci și de relaxate ca atunci când îl începusem. Ne-am ascuns în spațiul îngust dintre corturi. Am experimentat dilatarea bizară a timpului pe care o poți trăi uneori în situațiile de criză: eram conștientă de fiecare pas și de clipele la fel de lungi ce se scurgeau până la a-l face.

În fața celor mai multe corturi se aflau soldați precauți. Se poate să fi fost vorba despre cele ce conțineau cea mai scumpă muniție sau pe cei mai valoroși oameni. Postura lor disciplinată nu se schimbase, nici chiar atunci când majoritatea pregăteau deja un răspuns la asaltul melidan, de partea cealaltă a taberei. Dar nu trebuia să pătrundem în corturi. Santinelele ne erau mai degrabă utile, indicându-mi care erau adăposturile mai importante. I-am arătat lui Badea grupul de zece corturi, din capătul cel mai îndepărtat al

taberei, păzite fiecare, de ambele părți, de câte doi oameni.

Badea studia împrejurimile, pe când zoream, la adăpostul fumului, dintr-o alee în alta. Pereții din pânză ceruită înăbușeau strigătele îndepărtate și zgomotele armelor. Nămolul avea nuanța gălbuie a solului melidan – esperiganii nu-l iradiaseră încă – dar era fărâmicios și uscat, mușchiul originar al planetei era mărunțit și sfâșiat de ghetele greoaie și de echipamente, iar vântul ridica vârtejuri de praf în jurul gleznelor noastre.

— Va dura ani până când solul își va reveni complet, mi-a șoptit ea, cu amărăciune, în timp ce ne-am oprit și am îngenuncheat, în spatele unui cort părăsit, nu departe de ținta noastră.

Mi-a dat un instrument mic, ceramic, care arăta mai degrabă ca agrafele purtate uneori pe Terce de femeile a căror podoabă capilară nu a cunoscut niciodată tăișul lamei: un pieptene lucrat în relief, cu trei dinți, deși ai uneltei erau mai lungi și ascuțiți la vârf. Am scurmat pământul energic, înfigând colții adânc, ca să oxigenez solul vătămat, în timp ce Badea a turnat cu grijă o mixtură din apă și anumite extracte organice și a semănat o mână de semințe.

Poate părea o operație complicată pentru a fi săvârșită în tabăra inamică, în toiul luptei, dar exersasem manevra și chiar dacă am fi fost

observate, oricui i-ar fi venit greu să ia drept amenințare două excrescențe înveșmântate în cenușiu, ghemuite, bătătorind pământul. Oameni cărând soldați răniți au trecut de două ori spre adăposturi, în ambele capete ale aleii noastre. Nu ne-au văzut.

Deși mărunte, semințele pe care le adusese au plesnit repede și au început să dezvolte rădăcini mici, subțiri ca pânza de păianjen, cu o viteză atât de mare, încât semănau cu învălmășeala unor viermi. Badea și-a mișcat mâinile, fără teamă, în jurul lor, orientându-le spre sol. Când s-au stabilizat, mi-a făcut semn să mă opresc și a scos furnicile antrenate, în număr mult mai mare, însoțite de mătcile galbene și umflate, de mărimea unei viespi. Răsturnate în pământul pregătit și îmbietor, ele au început imediat să-și sape drum în jos, agasate de nerăbdarea supușilor și a progeniturilor.

Badea le-a privit timp îndelungat, ghemuită deasupra lor, chiar și după ce furnicile dispăruseră aproape toate sub pământ. Toate cele care mai ieșeau și se grăbeau apoi din nou în sol, tremurul slab al rădăcinilor, grăunțele mișcătoare de pământ, toate îi transmiteau câte o informație importantă. Mulțumită, în cele din urmă, s-a ridicat, spunând *Acum...*

Tânărul soldat era, cred, doar în căutarea unui loc în care să urineze decât decis să



investigheze sunetul. A venit de după colț, desfăcându-și deja cureaua, și nu a strigat imediat ce ne-a văzut, cel mai probabil din cauza surprizei, ci a prins-o pe Badea de umăr. Era ras complet, iar ecusonul de pe pieptul lui spunea că-l cheamă *Ridang*. L-am înfipt mica greblă în ochi. Eram mai înaltă, așa că lovitura a venit de sus în jos, iar el s-a împleticit în spate, prăbușit în genunchi, departe de mine, ținându-și fața în mâini.

Nu a murit pe loc. Puțini mor imediat, deși uneori ne place să ne consolăm cu gândul că o deficiență a trupului sau o rană anihilează instantaneu conștiința, viața și durerea. Și-a păstrat cunoștința câteva momente, ce mi s-au părut infinite: avea celălalt ochi deschis și mă privea în timp ce îmi întindea mâinile după mânerul uneltei. Când spiritul i s-a stins și a căzut pe spate, la pământ, membrele lui au continuat să se miște convulsiv, iar din gură, din nas și din ochi i-au șiroit firicele de sânge, înainte ca ultima zvâcnitură să-l împietrească, lăsându-i trupul gol, neînsuflețit.

L-am privit murind, jucând parodia bizară a serenității, stoarsă de orice sentiment, apoi m-am întors să vomit, într-o parte. În spatele meu, Badea i-a crestat abdomenul și coapsele și l-a întors cu fața în jos, în noroi, astfel încât sângele și reziduurile lui să se scurgă din el.

— Măcar asta va face bine pământului, până

când îl vor lua de aici, irosindu-l, a spus ea. Haide!

Nu mi-a atins umărul cu brutalitate, dar am sărit într-o parte, ca din fața unei explozii.

Nu însemna că Badea sau tovarășii ei erau indiferenți în fața morții sau deschiși la ideea de crimă. Dar într-o lume ale cărei ostilități au fost mai degrabă prețuite, decât combătute, există întotdeauna un preț de plătit în schimbul supraviețuirii. Speranța de viață a melidanilor este cu aproximativ zece ani mai mică decât a cetățenilor Confederației, deși sunt, în medie, mai sănătoși și mai bine construiți atât genetic, cât și fizic. Conform filosofiei lor, viața unui om nu este inerent superioară și mai de preț decât o alta. Accidentele și prădătorii își cereau adeseori tributul, iar a trăi în intimitate cu cruzimile zilnice ale naturii estompează tendința de atașament. Badea nu se bucura de distanțarea aceea confortabilă ce ne permite să credem că ne vom bucura de întreaga viață și, astfel, nu suferea nicio criză când se confrunta cu dovezi ce atestau contrariul. M-am uitat la victima mea și m-am văzut pe mine; la fel și ea, dar Badea trăise mereu perfect conștientă de realitatea din jur, încât aceasta nu o mai îngenuchea.

Au trecut cinci zile înainte ca echipamentul esperigan să se descompună. În a șasea și-au

oprit activitatea și s-au retras în tabără. Nu m-am alăturat companiei melidane, care i-a secerat până la ultimul.

Contrar multor acuzații, nu am mințit în raportul meu către Kostas și m-am prefăcut surprinsă. I-am destăinuit deschis că așteptasem rezultatele și i-am explicat cinstit că nu doream să afirm lucruri de care nu eram sigură. Niciodată nu am căutat deliberat să-mi înșel superiorii sau să le ascund informații. La început nu am fost destul de pătrunsă de spiritul melidan încât să doresc să o fac, iar mai târziu am devenit prea mult ca ei, ca să mai simt altceva decât de repulsie la acest gând.

Am discutat amândoi următorul pas al strategiei. I-am descris cât am putut de bine tehnologia melidană și după ce ne-am consultat cu diverși experți ai Confederației, am ajuns la concluzia că-i va vorbi subtil ministrului esperigan al apărării, la prânzul lor săptămânal, despre un echipament special: armuri de ceramică, ce puteau fi comandate, la un preț mare și cu o întârziere de doi ani, din Bel Rios. Sau, a adăugat el, dacă esperiganii erau dispuși să treacă o bucată de pământ în proprietatea Confederației, atunci un concern antreprenorial ar fi putut finanța construirea unei fabrici locale și să le producă la costuri mult mai reduse, în decurs de șase luni.

Esperiganii au mușcat momeala și n-au văzut

în spatele încălcării aparente a neutralității decât lăcomia personală: imaginându-și-l pe Kostas investitor al acestei corporații private, ei au privit cu indulgență scăparea lui și ne-au ajutat bucuroși să profităm de ei. Între timp, au continuat incursiunile provizorii și ocazionale pe continentul melidan, cercetând țărmul. Dar hărmălaia pe care au făcut-o le-a dat în vileag încercările, iar furnicile harnice au distrus pe loc orice așezare mai apropiată, astfel încât expedițiile nu au avut mai mult succes decât prima.

În aceste luni de scurtă și reticentă destindere, am călătorit mult, pe tot continentul. Jurnalele mele sunt la îndemâna oricui, fiind în proprietatea guvernului nostru, dar informațiile sunt, spre rușinea mea, extrem de fragmentare și le cer scuze colegilor mei pentru asta. Dacă m-aș fi gândit că voi fi ultimul, și nu primul cronicar de acest fel, aș fi fost mult mai sânguincioasă. Atunci, amețită de succes, am pornit în explorare, mai degrabă în calitate de turist, decât de cercetător și am trimis doar imaginile și notele pe care îmi făceau plăcere să le înregistrez, folosindu-mă de scuza capacităților limitate de a trimite raportul.

Dacă mai încălzește pe cineva, trebuie să specific că fotografiile și descrierile nu pot transmite cu adevărat experiența de a fi în sânul unei lumi străine, deși nu ostile. Odată, pe

când mă plimbam de mână cu Badea, pe marginea unui canion și privind în jos, pe deasupra creștelor mov și gri și din argilă galben-brună, am înregistrat spectacolul lujerilor unduitori dintr-o pădure de elacca. În fața acestor imagini infame, oricărui spectator i s-ar face greață, dar eu am simțit pentru prima oară neliniștea adevărată a senzației neobișnuite de a găsi frumusețea în straniețe și am râs încântată și surprinsă, în timp ce ea mă privea și zâmbea.

Ne-am întors în satul ei după trei zile și am văzut bombardamentul. Noile avioane de luptă ale esperiganilor, de cursă lungă, treceau razant cu solul, pe deasupra capetelor noastre, ca niște lame înguste argintii, de cuțit. Fumul se ridica negru și uleios spre cer. Nu ne puteam grăbi călătoria în coșul din copac, așa că nu am făcut decât să ne prindem de marginile lui și să așteptăm să ajungem, în timp ce coboram. Avioanele și fumul dispăruseră până să sosim, dar nu și dezastrul lăsat în urmă.

După aceea m-am infuriat pe Kostas, pe nedrept. Nu era mai mult confidentul esperiganilor decât îi erau ei lui, dar am considerat că fusese de datoria lui să știe ce plănuiau și că nu fusese capabil să mă informeze. L-am acuzat de tănuire; el mi-a spus, critic, că știam la ce risc mă supun când plecasem pe continent, iar el nu se putea face

nici pe departe responsabil de siguranța mea, din moment ce locuiam chiar în zona de război. Replica lui m-a amuțit, dându-mi seama cât de aproape fusesem să mă trădez singură. Normal că nu voia să îi previn pe melidani; însă încă nu-i trecuse prin cap că eu mi-aș fi dorit s-o fac.

Patruzeci și trei de oameni au fost uciși în atac. Kitia mai trăia când m-am așezat lângă trupul ei micuț. Nu avea dureri, privirea îi era încetoșată și pierdută, părăsind deja această lume; familia ei fusese acolo, dar plecase din nou.

— Știam că o să vii, așa că i-am rugat să mă mai lase puțin, mi-a spus ea. Am vrut să-mi iau la revedere. A făcut o pauză, după care a adăugat, șovăitoare: Și mi-a fost și puțin frică. Să nu mai zici la nimeni.

Am promis să nu-i divulg secretul. Kitia a oftat și și-a luat inima în dinți.

— Nu ar trebui să mai aștept. Vrei să-i chemi tu?

Asistentul s-a apropiat când am ridicat mâna și a întrebat-o pe fată:

— Ești pregătită?

— Da, a răspuns ea nesigură. O să doară?

— Nu, deloc, a asigurat-o el, scoțând dintr-un săculeț, cu o mână înmănușată, o fâșie plată, de un verde transparent și mirosind a zmeură.

Kitia a deschis gura, iar el i-a pus obiectul pe limbă. S-a dizolvat aproape instantaneu, iar ea a

mai clipit de două ori și apoi s-a adâncit în somn. Mâna ei s-a răcit câteva clipe mai târziu, pe când o țineam încă într-ale mele.

Am stat alături de familia ei la înmormântare. Însoțitorii i-au depus trupul într-o poiană, au aruncat spre ea de la distanță cu petalele de trandafiri abia culeși și au făcut un pas în spate. În aer se simțea aroma florilor ce stau să moară. Părinții ei plângeau în hohote. Nu am vărsat nicio lacrimă, ca o doamnă respectabilă de pe Terce. Le-am spus, consolator, că sufletul ei se va ridica la stele. Mai întâi au venit păsările, apoi mottii și i-au ciugulit ochii și buzele, gândacii s-au grăbit să-i macine trupul, crăntănind cu cleștii lor pofticioși. Festinul lor nu a durat mult: însăși pădurea o devora, de dedesubt. Valurile verzi de liane se ridicau, agățându-se de obraji ei și dând la o parte toate celelalte creaturi ale pădurii.

Când vegetația a acoperit-o cu totul, cei îndoliați s-au întors și au mers să se alăture priveghiului, în piața din sat. M-au privit șovăitori și uimiți, când au observat că rămân, iar ochii îmi erau uscați de lacrimi. Dar Kitia nu plecase de tot: o siluetă ce amintea de o fată odată vie mai zăbovea încă acolo, un eșafodaj ce stătea să se prăbușească, purtând un acoperământ viu, ce nu părea să se grăbească. Nu am plecat, deși în spatele meu se ridicau șaptele familiilor ce pierduseră pe cineva drag.

Înainte de ivirea zorilor, învelișul verde a alunecat ușor într-o parte. În lumina difuză și lichidă am zărit pentru un moment o alveolă plină de gândaci și am plâns.

## A șasea rectificare

Nu voi susține că, după aceea, am luat aripile, din datorie, dar neg acuzația că le-aș fi primit, cu intenția de a comite un act de trădare. Nu exista o altă soluție. Bărbații, copiii, bătrânii sau bolnavii, toți cei fără de aripi fugeau din calea furtunii neîncetate de atacuri ale esperiganilor. Se retrăgeau spre centrul continentului, departe de furia neostoită a mașinărilor de război esperigane, în adăposturi ascunse atât de adânc în peșteri și stufărișuri, încât nici sateliții mei spioni nu le puteau detecta. Legătura mea cu Kostas urma să fie întreruptă și dacă nu puteam să îi dau nicio informație sau să îi vin în ajutor, m-aș fi putut la fel de bine furișa înapoi la ambasadă și astfel să mă salvez de neplăcerea de a fi un refugiat. Niciuna dintre cele două opțiuni nu-mi făcea plăcere.

M-au întins deasupra altarului, ca pe o ofrandă, sau cel puțin așa m-am simțit, deși mi-au dat să beau ceva care mi-a relaxat trupul și spasmele involuntare ale membrelor și mușchilor. Badea stătea la căpătâiul meu și îmi



ținea într-o parte coama bogată de păr, în timp ce ceilalți m-au ras pe spate și mi-au curățat epiderma cu alcool. M-au ținut și mi-au crestat pielea, cu două linii aproximativ paralele cu coloana vertebrală. Apoi Paudi mi-a fixat aripile.

Îmi lipsea abilitatea de a-mi dezvolta singură unele, în puținul timp pe care îl aveam; Badea și Paudi m-au ajutat în procesul de extracție, astfel încât să pot rezista. Dar în ciuda eforturilor mele văzusem mai mult decât mi-aș fi dorit din felul în care arătau paraziții și, chiar dacă aveam ochii închiși și fața întoarsă în jos, am știut, spre groaza mea, că senzația vagă, stranie, a unei mângâieri pufoase era de fapt împunsătura filamentelor fine, de pânză de păianjen, lungi de cinci metri, care șerpuiau acum în carnea mea deschisă, ademenitoare, și începeau să se țeasă înăuntrul meu.

Valurile de durere veneau și plecau, în timp ce filamentele înaintau prin mușchi și os, intersectându-se pentru o clipă cu vreun mănunchi de nervi, apoi cu altul. După prima jumătate de oră, Badea mi-a spus blând:

— Ajung la coloană, și mi-a dat ceva de băut.

Drogul mi-a împiedicat trupul să se zbată, dar nu putea face nimic să-mi ușureze agonia. Nu o pot descrie în cuvinte potrivite. Dacă ați suferit vreodată de alergii, în ciuda prevențiilor Confederației, vă puteți imagina felul, dacă nu gradul suferinței, o senzație care cuprinde

întregul trup, toți mușchii și articulațiile și îți tulbură nu doar corpul, ci și gândurile: totul dispăre, cu excepția durerii, iar la întrebarea *am scăpat de ce era mai rău?*, răspunsul e *nu* și iar *nu*.

Dar la un moment dat durerea a început să scadă, într-adevăr. Filamentele pătrunseseră în creier și era o lege a ceea ce se întâmplase acolo, ca lucrul de care mă temusem cel mai mult să se preschimbe în alinare; am rămas nemișcată și mi-am închis ochii recunoscătoare, în timp ce simțeam noile adăugiri din spatele meu și membrele împrumutate au devenit cu adevărat ale mele, tresărind la adierea vântului și la atingerea prietenilor mei. În cele din urmă, am adormit.

## A șaptea rectificare

Nu este nevoie să mai enumăr detaliile legate de război, care era acum în plină desfășurare. Kostas a ținut jurnale excelente, cu mult mai bune decât ale mele, iar studenții au memorat suficiente date și coordonate geografice, asociind moartea și dezastrul cu simple numere insignifiante. În schimb, vă voi spune că de deasupra, în solul otrăvit al taberelor esperigane aveau loc mici explozii de argilă maro și de un galben veșted, în timp ce forme

asemănătoare tentaculelor se târau, din vegetația sănătoasă dimprejur. Navele cu provizii au ancorat în larg, smălțuind apa cu o peliculă de ulei și deșeuri, în timp ce soldații își exersau armele pe bancurile mari de pui de kraken, ale căror trupuri umflate și albe pluteau la suprafață, duse de-a lungul malului, atât de numeroase, încât sfidau până și apetitul rechinilor.

Vă voi spune că atunci când le-am acoperit cocile navelor cu alge și sfredele sub formă de crustacee, lucrarea noastră a fost camuflată de inflorescențele uriașe ale margaretelor-de-mare, din jurul bărcilor. Petalele lor au reflectat o lumină roșie pe oțel, ascunzând rugina ce se infiltra silențioasă, până când a lovit prima furtună a iernii, iar krakenii adulți au ieșit la suprafață, ca să se hrănească. Vă voi povesti cum am privit de pe țărm cum s-au crăpat și s-au scufundat navele, iar dinții giganticelor creaturi au lucit în explozie, ca opalele de foc, iar dacă am plâns, am făcut-o doar pentru că oceanul fusese pângărit.

Au venit și mai multe ambarcațiuni și avioane; armurile din ceramică au sosit și ele, împreună cu armate de soldați, dotați cu arme și bombe blindate și otrăvuri pe care le-au împrăștiat pentru a se apăra de mottii și de micile păsări hibride, asemănătoare vrăbiilor, ai căror ochi fuseseră antrenați să recunoască inamicii în

culorile uniformei esperigane. Am semănat specii de plante ce eliminau acid și altele mai agresive de-a lungul convoaielor cu provizii, astfel încât mesajele lor erau mai degrabă pline de speranță, decât de încredere. Noaptea, i-am prins în ambuscadă; și-au croit drum prin pădure, cu topoare, fierăstraie electrice și explozibili puternici, care cădeau, oprindu-se pentru o clipă și apoi se dezintegrau, înăbușite de lianele ce se mulau dure pe oțelul maleabil, în timp ce creșteau.

Contrar afirmațiilor ce au fost făcute în timpul procesului meu, *in absentia*, și dezmințite de înregistrările comunicatelor, am ținut legătura cu Kostas în tot acest timp. Cred că l-am derutat; i-am dat toate informațiile de care avea nevoie ca să transmită esperiganilor date despre următoarea misiune melidană, dar nu mi-am ascuns sentimentele și nici faptul că loialitatea mea șovăia, obiectând cu amărăciune și furie la adresa atacurilor dușmanului. L-am indus în eroare cu sinceritatea mea: a considerat, cred eu, că mă eliberam doar de frustrările firești și prin asta îmi limpezeam propriile îndoieli. Însă îmi pierdusem doar capacitatea de a minți.

Odată cu adăugarea aripilor, percepția se ascute, nervii devin mult mai sensibili. Gesturile involuntare și grimasele se trădează mai repede atunci când spui o minciună, așa că doar

formele mai complexe pot trece nedetectate – de exemplu, atunci când vorbitorul se minte pe el însuși sau în cazul înșelătoriilor nonșalante ale sociopatului, care nu simte nicio remușcare. În asta consta dezgustul melidanilor pentru minciună, iar eu îl adoptasem.

Dacă ar fi știut, Kostas m-ar fi retras imediat din misiune: un diplomat nu e foarte util dacă nu poate minți atunci când e nevoie; cu atât mai puțin un agent. Dar nu-i ofeream informațiile de bunăvoie, iar la început nu mi-am dat seama cât de mult mă lăsasem subjugată de acea restricție. De fapt nu realizasem deloc, până ce Badea a venit la mine, într-o zi din al treilea an de război. Stăteam singură, iar în bezna consolei de comunicații mai lucea încă fosforescentă umbra chipului lui Kostas, estompându-se pe suprafața dispozitivului.

S-a așezat jos lângă mine și mi-a spus:

— Esperiganii ne răspund prea repede la atacuri. Tehnologia lor avansează într-un ritm alert și, de fiecare dată când îi respingem, ei se întorc în mai puțin de o lună în același loc.

Inițial am crezut că venise clipa: că voiau să se alăture Confederației. Nu am simțit niciun pic de satisfacție, ci doar osteneală și resemnare. Războiul avea să se sfârșească, esperiganii să se supună, iar în decurs de câteva generații, aveau să fie devorați de birocrăție, standarde și

imigrații.

În schimb, Badea m-a privit și a zis:

— Îi ajutați și pe ei?

Ar fi trebuit să neg, fără a mai sta pe gânduri, să-i dau un răspuns cu ușurința pe care mi-ar fi dat-o convingerea în misiunea mea, urmat apoi de invitație. Dar nu am spus nimic, cuvintele mi s-au înecat involuntar în gât. Am stat tăcute în întuneric și în cele din urmă m-a întrebat:

— Poți să-mi spui de ce?

Atunci am crezut că nu pot provoca niciun rău, ba chiar aș fi ajutat, fiind sinceră. I-am explicat rațiunile și dorința de a-i primi în uniunea noastră, ca pe egali. Am mers atât de departe, încât i-am prezentat chiar și clișeele cu care ne convingeam singuri că imperialismul impus lent și blând era justificat: această unificare este necesară și ajută pe toată lumea, aducând pacea.

Ea doar a clătinat din cap și și-a întors privirea de la mine. După un timp, mi-a răspuns.

— Oamenii tăi nu se vor opri niciodată. Orice am face, ei îi vor ajuta să contraatace, iar dacă esperiganii inventează o armă pe care să nu o putem combate, ne vor ajuta pe noi și, astfel, ne vom lupta până la extenuare, până când, la sfârșit, vom ceda cu toții.

— Da, am spus, pentru că așa și era.

Nu eram sigură dacă mai eram capabilă să spun minciuni, dar în orice caz nu știam și nu

am mințit-o.

Nu mi s-a mai permis să vorbesc cu Kostas, până nu erau pregătiți. Treizeci și șase dintre cei mai buni proiectanți și cercetători melidani au murit în acea încercare. Am aflat despre moartea lor, punând cap la cap puținele informații ce mi-au ajuns la urechi. Lucraseră în spații izolate și închise, înregistrându-și toată activitatea, chiar și atunci când bacteriile și virușii pe care îi dezvoltau i-au ucis. După mai puțin de trei luni, Badea a venit din nou la mine.

Nu mai vorbisem din noaptea în care aflate de duplicitatea ajutorului oferit de Confederație și de mine. Nu-i puteam cere să mă ierte, iar ea nu putea să facă asta. Nu dorea să ne împăcăm, ci să transmită, prin mine, un mesaj atât esperiganilor, cât și Confederației.

Nu am înțeles la început. Dar când mi-am dat seama, știam deja destul de bine că Badea nu mințea și nici nu se înșela, iar amenințarea era reală. Nu se poate spune același lucru și despre Kostas, și cu atât mai puțin despre esperigani. Încercările mele desperate de a-i convinge au avut mai degrabă rezultatul contrar. Perioada îndelungată în care nu mai comunicasem cu el îl făcuse pe Kostas suspicios: a considerat că mă convertisem sau, într-o variantă mai blândă, că eram o unealtă manipulată.

— Dacă ar fi avut capacitatea, și-ar fi folosit-o până acum, mi-a răspuns el, iar dacă nu-l

putusem convinge pe el, nu avea niciun rost să mai încerc cu esperiganii.

I-am cerut lui Badea să facă o demonstrație. Pe coasta de sud a continentului esperigan era o insulă mare, foarte populată și puternic industrializată, cu două orașe-port. O sută de kilometri o despărteau de țarm. Le-am propus melidanilor să înceapă acolo unde atacul putea fi prevenit.

— Nu, a refuzat Badea. De ce? Pentru ca cercetătorii voștri să dezvolte o armă cu care să riposteze? Nu. Schimburile au încetat.

Știți ce s-a petrecut după aceea. O mie de luntri au pornit de pe malurile Melidei, în dimineața următoare, iar până la apusul celei de-a treia zile, orașele esperigane se năruiau. Refugiații au fugit din zgârie-norii ce scârțâiau din toate încheieturile, în timp ce clădirile se înclinau încet sub propria lor greutate. Copacii au murit, la fel și recoltele, vitele, toată viața și vegetația importate de pe Pământ și forțate să se adapteze la noua lume golită, pentru a le satisface nevoile.

Între timp, printre adăposturile aglomerate, virușii treceau de la o victimă la alta, rescriindu-le codul genetic. Acolo unde se instalau schimbările, cei infectați supraviețuiau. Ceilalți cădeau pradă aceleiași molime care nimicise toate creaturile vii de pe Pământ. Mușchiul verde melidan s-a târât rapid, ca un covor verde



deasupra cadavrelor, însoțit de o armată de gândaci.

Nu vă pot povesti cu exactitate ce s-a întâmplat în acele zile. Și eu am zăcut bolnavă și cu febră, în timp ce modificarea își urma cursul în organismul meu, deși eram îngrijită mai bine și cu mai multă atenție de surorile mele. Când am fost destul de în putere ca să mă ridic, am văzut valurile morții întinzându-se peste tot. Aripile mi s-au chircit deasupra umerilor pe când mă plimbam pe străzile pustii din Landfall. Pietrele aleilor erau crăpate și sparte de liane avide, precum oasele deschise în căutarea măduvei. Mușchiul acoperea morții ce umpleau străzile sfărâmate.

Clădirea strivită a ambasadei se prăbușise în mare parte într-un colț, iar ferestrele sparte se holbau goale și întunecate. În curtea ei ridicaseră un pavilion simplu de pânză, ce servea deopotrivă drept spital și sediu. Singurul diplomat cu un rang superior care supraviețuise era un tânăr subsecretar de stat. Kostas murise printre primii, m-a informat el. Ceilalți erau în agonie. Organismele lor duceau un război intern, care le schimonosea trupurile.

Mai puțin de unul la treizeci: aceasta era estimarea lui cu privire la rata supraviețuirii. Imaginați-vă că vă aflați într-un aerotren în picaj, apoi că ați rămas deodată singuri, cu un singur pasager, aflat la capătul încăperii, un

străin privindu-vă fix. Badea numea asta populație sustenabilă.

Melidanii au curățat aeroportul de vegetație, deși nu mai rămăsese aproape nimic acum, în afară de pista pârjolită de aterizare, opera Confederației, făcută în totalitate din carbon și titaniu.

— Cei care doresc pot să plece, a spus Badea. Îi vom ajuta pe restul.

Majoritatea supraviețuitorilor au ales să rămână. Și-au privit în oglindă chipurile pătate în verde și au început să se teamă mai puțin de melidani decât de primirea de care ar fi avut parte pe o altă lume.

M-am îmbarcat pe ultima navă mică ce a cutezat să aterizeze pentru a lua refugiații, fără să acord nicio atenție destinației sau duratei călătoriei. Voiam doar să plec. Aripile au fost ușor de îndepărtat: extragerea rapidă și dureroasă a firelor de păianjen și a țesăturii ce-mi străpunsese pielea, iar restul putea fi absorbit treptat, de organism. Senzația bizară a unei lumi ce părea stinse și amorteala au trecut, în cele din urmă. Cele două cicatrice de pe spatele meu, liniile paralele, le voi păstra, în schimb, toată viața.

## Epilog

Am vorbit cu Badea pentru ultima oară înainte să mă urc în navă. Venise să mă întrebe de ce plec și ce credeam că mă așteaptă. Ar fi uimită să mă vadă acum în mica mea cabană de pe Reivaldt, la câteva sute de kilometri de cel mai apropiat oraș, deși i-ar fi plăcut micul lieden, delicat ca o floare, ce trăia pe zidul grădinii mele, una dintre puținele rămășițe ale faunei originare care supraviețuiseră terraformării, din afara rezervațiilor universității.

Am plecat pentru că nu mai puteam rămâne. La fiecare pas pe care-l făceam pe Melida, simțeam oase trosnindu-mi sub picior. Melidanii nu ucideau cu mai multă blândețe un individ sau un ecosistem. Și nici mai eficient decât o făceam noi. Dacă ei nu ar fi eliberat molima asupra esperiganilor, atunci probabil că i-am fi distrus noi cât de curând, și pe melidani împreună cu ei. Dar noi ne distanțăm mult mai repede de crimele noastre, așa că nu suntem gata să le înfruntăm. În timp ce treceam pe străzile-cimitire, brăzdate de covorul verde, aripile îmi șopteau ușor că melidanii nu erau revoltați, nu erau triști. Simțeam durerea și regretul, dar nu ură de sine. Nu-mi mai rămăsese nimic acolo. Eram singură.

Când am sosit aici, pe mica mea navă, mă așteptam să fiu pedepsită, ba chiar îmi doream asta. O judecată care avea să însemne, în sfârșit, finalul. Vina bântuise la zidurile statului,

ca un copil nedorit, dar atunci când m-am arătat dispusă să accept orice act blamabil pe care mi-l puneau în spate, să recunosc orice crimă pe care o considerau convenabilă și să nu mă apăr în niciun fel, ea și-a întors spatele și a plecat.

A trecut suficient timp ca să le fiu recunoscătoare politicienilor care mi-au cruțat viața și mi-au dat ceea ce trece drept libertatea mea. Acum, cu greu mai pot să simt ceva, chiar și cât să fiu mulțumită că raportul meu a contribuit puțin la încetarea oricăror represalii împotriva Melidei: de parcă am putea să-i facem responsabili pentru că ne-au înșelat așteptările, nu din dorința de a se omorî unul pe celălalt, ci doar datorită amplitudinii abilităților lor.

Dar timpul nu vindecă toate rănilor. Sunt adesea întrebată de vizitatori dacă m-aș mai întoarce vreodată pe Melida. Nu, nu o voi face. Am încheiat-o cu politica și marile preocupări pentru colonizare. Sunt mulțumită să stau în mica mea grădină și să privesc cum muncesc furnicile.

Ruth Patrona

## Chris Beckett - Mantia de păun

Scriitorul britanic **Chris Beckett** este unul dintre cei mai activi colaboratori ai revistei *Interzone*, unde a publicat peste douăsprezece povestiri; a colaborat de asemenea la *Asimov's Science Fiction* și nu numai. Printre romanele sale se numără *The Holy Machine* și *Marcher*. Proza sa scurtă a fost reunită în volumul *The Turing Test*. A lucrat ca asistent social, iar în prezent este lector universitar și locuiește în Cambridge, Anglia.

Beckett scrie în general despre o Anglie din viitorul apropiat, dar aici se mută cu succes în domeniul lui Roger Zelazny, cu indivizi cu puteri covârșitoare confruntându-se într-o realitate virtuală creată de unul dintre ei, în timp ce soarta întregului univers atârnă în balanță.

Până atunci nu fusese aproape nicio mișcare în acea vale, în afară de lăcuste, albine și râul care se juca singur în albia sa de pietre. Apoi apăru Tawus în mantia lui vestită, cu țesătura ei strălucitoare încă fremătând și scânteind de la saltul enorm, cu cei o sută de ochi, negri, verzi și aurii, măsurând febril împrejurimile. Sosise Tawus și, ca întotdeauna, totul în jur se estompa și se micșora parcă în prezența sa.

— Lumea aceasta a fost bine făcută, își spuse Tawus cu amestecul său obișnuit de invidie și

mândrie.

Savură mirosul de levănțică și lămâiță, țârâitul lăcustelor, clipocitul râului.

— Fiecare detaliu *se potrivește*, spuse el, observând un bondar dolofan împrôșcat cu polen galben luându-și zborul dintr-un trandafir sălbatic roz. Mutând în mâna dreaptă micul obiect dur pe care îl ținea în stânga, Tawus se opri și apucă tulpina florii între degetul mare și arătător. Fiecare moleculă, fiecare fir de praf.

Însă imediat își aminti, dureros și limpede, așa cum nu i se mai întâmplase de multă vreme, de zilele dintâi, de la început, când, la marginea îndepărtată a universului, el și Cei Șase se treziseră într-o altă grădină sălbatică la fel ca aceasta, împrejmuită de munți.

Pe atunci se simțise foarte diferit. Tawus știa ce știa Fabbro, simțea ce simțea Fabbro. Țelurile sale erau țelurile lui Fabbro și toate amintirile sale erau din lumea lui Fabbro, o lume în care universul creat, Esperine, era ca o jucărie de copil, o scenă gravată într-o sferă de fildeș (cu toate că era gravată cu atâta măiestrie, încât pomii săi se puteau legăna în vânt și-și pierdeau frunzele toamna, creaturile sale viețuiau și mureau). Știuse desigur că era o copie a lui Fabbro, și nu Fabbro însuși, dar era o copie fidelă, până la cea mai mică particulă, până la cel mai nesemnificativ gând, identic în toate privințele, în afara faptului că fusese

plăsmuit din materia din Esperine, pentru a putea locui în lumea creată de Fabbro în locul acestuia. Era și el o creație, la fel ca Esperine, numai că el își putea aminti cum s-a creat pe el însuși, la fel cum își putea aminti cum crease Esperine, în interiorul dispozitivului pe care Fabbro îl numea Gândirea Constructivă. Pe atunci, Tawus nu se gândea la Fabbro în termeni de „el” și „al lui”, ci de „eu” și „al meu”.

Și cât de frumoasă păruse atunci lumea aceasta, cât de simplă, cât de nepângărită, cât de plină de posibilități, cât de liberă de legăturile, regretele și complicațiile care limitaseră viața lui Fabbro în lumea exterioară.

Tawus dădu drumul florii roz, o lăsă să revină printre sutele de surate colorate, se îndreptă de spate și mută din nou micul obiect din mână dreaptă în cea stângă, mâna sa dominantă. Apoi, cu ochii săi ageri și cenușii, aruncă o privire înapoi la drum și în sus, spre crestele stâncoase de pe fiecare parte. Ochii de păun priviră odată cu el, observând fiecare porțiune a spectrului vizibil și invizibil.

— Nu, Tawus, nu ești urmărit, șopti mantia, folosind codul tăcut prin care comunica prin piele cu el.

— Urmărit poate că nu, spuse Tawus, dar cu siguranță așteptat.

Se întoarse spre sud, înspre capătul văii, și

Începu să meargă. Pașii îi erau rapizi și hotărâți, spre deosebire de gânduri. Miresmele și sunetele mângâietoare ale văii muntoase continuau să-i trezească amintiri vii și tulburătoare venite de la celălalt capăt al timpului. Își aminti cum îi privise pe Cei Șase trezindu-se, atât pe cei trei frați, cât și pe cele trei surori. Fuseseră și ei creați după chipul și asemănarea lui Fabbro, dar ei erau mai degrabă ca niște reflecții ale sale în oglinzi cu suprafețe curbate sau din sticlă colorată, în așa fel încât erau diferiți atât de original, cât și între ei. Tawus își aminti cum deschiseseră ochii – mai întâi fratele său Balthazar, iar apoi sora sa Cassandra – și zâmbetele lor largi când se uitaseră în jur și văzuseră și își aduseseră aminte simultan unde erau, în această lume mirifică, blajină și neexplorată încă, eliberați pentru totdeauna de grijile și complicațiile vieții lui Fabbro și de istoria dezolantă a universului vast și pustiu în care se născuse Fabbro.

La început fuseseră neobișnuit de timizi unul față de celălalt, cu toate că împărtășeau aceleași amintiri, aceeași poveste și același părinte unic. Cele trei surori în special, în ciuda naturii androgine și proteice a lui Fabbro, se simțeau nesigure și nelalocul lor în trupurile ce le păreau străine. Dar nici bărbații nu se simțeau confortabil în noua lor piele. Toți șapte încercau să descopere cine sunt. Fuseseră un soi



de adolescență. Toți se simțiseră stingheriți, toți fuseseră absurd de optimiști cu privire la ceea ce puteau realiza. Încheiaseră, de pildă, un pact că vor lucra întotdeauna împreună și vor lua decizii ca un grup.

— *Asta* n-a durat prea mult, observă acum Tawus sec, apoi își aminti, săgetat subit de o durere fulgerătoare, de soarta Cassandrei, sora lui mândră și încăpățânată.

La vremea aceea crezuseră însă în înțelegerea lor, iar după ce o încheiaseră, toți Șapte o luaseră din loc râzând și vorbind toți deodată, în căldura unui soare la fel ca acesta, pe un drum nu foarte diferit de cel pe care mergea acum, înveșmântat în splendida sa Mantie de Păun. Pe atunci nu avea o astfel de mantie. Fuseseră zei goi. Începuseră să se acopere doar pe măsură ce se îndepărtau unul de altul: Cassandra în Mantaua de Oglindă, Jabreel în Armura de Lumină, Balthazar în Haina de Vise... Dar Mantia de Păun fusese cea mai impresionantă dintre toate.

— Aud muzică, îi șopti acum mantia.

Tawus se opri și ascultă. Nu auzea decât râul, lăcustele și albinele. Ridică din umeri.

— Ospitalier din partea lui să ne întâmpine cu muzică.

— E doar un fluier țărănesc. Un fluier și tălângi de capre.

— Probabil că sunt păstori pe undeva, sus pe

dealuri, spuse Tawus, reluându-și mersul.

Își aminti cum ajunseseră toți Șapte în primul sat care le ieșise în cale, locuit de vreo sută de oameni simpli, care credeau că trăiseră dintotdeauna acolo, văzându-și de vaci și de oi, și nebănuind că fuseseră plăsmuiți împreună cu amintirile lor cu doar câteva ore în urmă de creatorul lor, Fabbro, în interiorul circuitelor Gândirii Constructive, odată cu o mie de alte grupuri asemănătoare împrăștiate pe planetele din Esperine; fuseseră elementul final, detaliul ultim incrustat în sfera de fildeș a demiurgului.

— Ce figuri surprinse aveau! murmură Tawus pentru sine, zâmbind. Să vadă șapte siluete înalte și goale plimbându-se pe pajiștile lor.

— Ești încordat, observă mantia. Îți distragi atenția cu gânduri despre lucruri din altă parte și de demult.

— Așa e, încuviință Tawus în același cod tăcut. Nu-mi face plăcere să mă gândesc la destinație.

Se uită în jos la obiectul pe care îl ducea în mână; era neted, alb și întortocheat, ca o scoică lustruită. Era un fel de pistol, o armă pe care o proiectase el însuși. Nu avea gloanțe, dar era absolut mortală, căci într-un spațiu închis era capabilă să dea peste cap legile care defineau însuși Esperine și astfel să reducă forma la haos pur.

— Fă-mi un buzunar ca să pun asta, spuse Tawus.

Mantia creă imediat o deschizătură pentru a primi în ea arma, apoi se închise la loc după ce Tawus își retrase mâna.

— Mantia poate ochi și trage în locul meu în orice situație, își spuse Tawus.

Iar ochii verzi, aurii și negri ai mantiei clipiră cu înțeleș.

Valea făcea o cotitură, într-un loc în care stânca era mai dură. Ocolind, Tawus auzi muzica pe care mantia sa, având simțurile mai ascuțite, o detectase mai înainte: o melodie cântată la flaut fără pricepere, și un sunet strident și discordant de clopote grosolane.

În fața lui trei copii mici păzeau o turmă de oi și capre, adăpostindu-se într-un pâlc de copaci, într-un loc în care un izvor afluent forma o cascadă și se vărsa în râul principal. O fată de vreo nouă sau zece ani cânta la nai. În fața ei, pe un pietroi, ca într-o sală cu două locuri a unui teatru în miniatură, ședea unul lângă altul doi copii mai mici: un băiat de vreo cinci ani și o fată de trei, ținând în brațe un miel care stătea în poala amândurora. Clopotele zornăitoare atârnav de gâtul animalelor care pășteau.

Cum îl văzu pe Tawus, fata își lăsa la o parte naiul, iar cei doi copii mai mici puseră imediat mielul jos, se ridicară în picioare și se duseră în grabă lângă sora lor, luând-o de mână. Toți trei se uitau fix la Tawus cu ochii mari, serioși. Când

se apropie mai mult, îi alergică înainte și îi sărută mână, mai întâi fata cea mai mare, apoi băiatul și în cele din urmă fetița de trei ani ale cărei buze fragede îi lăsară o amprentă umedă și rece pe piele.

— Chipul tău le e familiar, observă mantia în tăcere. Au impresia că te cunosc de mai demult.

— Cum ne și așteptam de altfel, spuse Tawus. Dar *pe tine* nu te-au văzut niciodată.

Copiii erau uluiți de țesătura al cărei model era în continuă mișcare și de ochii însuflețiți de păun. Cel mai mic dintre ei întinse un deget murdar ca să atingă pânza magică.

— Nu, Thomas, îl certă sora lui, dându-i peste mână. Lasă haina domnului în pace.

— Nu-i nimic, spuse Tawus țăfnos, bătând-o ușor cu palma pe creștet pe fetița cea mai mică.

Iar mantia se scutură de urmele de murdărie și praf lăsate de degetele copilului.

După zece minute, Tawus se întoarse și privi înapoi spre ei. Deși nu mai erau decât niște puncte în peisajul muntos, văzu că tot îl mai urmăreau cu privirea, tot în picioare și ținându-se de mână. În jurul lor, oile și caprele pășteau în legea lor.

Dintr-odată, Tawus își aminti cu claritate de alți trei copii pe care îi văzuse cândva, cam de vârstă acestora. La vremea respectivă aproape că nici nu-i băgase de seamă, dar acum și-i amintea limpede: doi dintre ei, cei mai mici, se

strânseseră lângă sora lor; din fața casei lor distruse priveau toți trei, palizi și cu ochii mari, la Tawus și la armata lui trecând ca un tăvălug prin satul lor cuprins de flăcări. Era un ținut neted, plin de ape, numit Meadow Lee. Din poziția sa favorabilă în turela unui tanc, Tawus vedea luncile înverzite așternându-se înaintea pe kilometri întregi. Toată această întindere era plină de clădiri în flăcări și coloane de fum murdar, care pătau treptat cerul albastru cu un galben uleios și sumbru.

Când se întâmplaseră toate acestea? se întrebă Tawus. În care dintre multele ocazii în care luptele ajunseseră până la Meadow Lee? Credea că fusese în timpul unuia dintre războaiele timpurii împotriva fratelui său Balthazar. Dar apoi se întrebă dacă nu se întâmplase cumva într-o fază ulterioară, când încheiase o alianță cu Balthazar împotriva lui Jabreel?

— Nici una, nici alta, spuse Mantia de Păun. A fost în timpul războiului pe care l-ați pornit toți șase împotriva Cassandrei atunci când a interzis extracția cromului în ținuturile ei.

*„Nu vă implicați inutil. Oferiți îndrumare acolo unde este nevoie, preveniți probleme vădite, dar în rest lăsați lucrurile să-și urmeze cursul.”*

Ar fi incorect spus că acestea erau *instrucțiunile* lui Fabbro pentru Cei Șapte,

fiindcă nu le vorbise niciodată. Erau pur și simplu intențiile sale, pe care le cunoșteau cu toții deoarece amintirile sale erau inserate în propria lor minte. Când îi întâlniseră pentru prima dată pe acei săteni, Cei Șapte îi salutaseră, le ceruseră hrană și adăpost peste noapte și îi întrebaseră dacă puteau să le fie de ajutor în vreun fel. Nu încercaseră să-și impună propriile idei sau să schimbe perspectiva țăranilor asupra felului în care era organizată lumea sau a modului în care ar trebui să-și ducă traiul. Toate acestea se întâmplaseră mai târziu, odată cu războaiele și cu imperiile.

— Chiar credea că puteam continua așa la nesfârșit? se întrebă acum Tawus mânios. Ce-ar fi trebuit *să facem* în tot acest timp? Doar să umblăm de colo-colo la infinit, ba dând sfaturi pentru vindecarea durerilor de gât, ba sugerând rotația culturilor, dar în rest fără să facem absolut nimic cu lumea asta?

Cei Șapte începuseră să fie diferiți de Fabbro încă din clipa în care se treziseră. Și, în mod paradoxal, Tawus, cel care îi semăna cel mai mult creatorului lor, a fost și cel care s-a îndepărtat cel mai rapid de dorințele lui.

— Nu putem să fim pur și simplu grădinari în lumea asta, le spusese fraților și surorilor sale după ce vizitaseră vreo zece sate adormite. Nu putem fi pur și simplu păstorii oamenilor lui, privindu-i doar cum pasc. O s-o luăm razna în

felul ăsta. O să devenim niște neghiobi smintiți. Trebuie să putem construi lucruri, să experimentăm cu tehnologia, să descoperim posibilitățile care știm că există în această întruchipare a realității. O să avem nevoie de metale și combustibili și de o societate suficient de complexă pentru a le extrage și prelucra. O să avem nevoie de metode de stocare și transmitere a informației. Va trebui să existe orașe. Cel puțin pe o singură planetă, pe cel puțin un continent va trebui să organizăm un stat.

Cei Șase ezitaseră la început, fiecare într-o anumită măsură și din motive ușor diferite.

— Atunci dați-mi măcar un mic teritoriu, spusese Tawus, o fâșie de pământ cu niște locuitori, ca să experimentez și să-mi pun în practică ideile.

Pe mica lui feudă adoptase o nouă abordare, nemailimitându-se să consilieze, ci tentând și convingând micos. A creat mici dispozitive care ușurau munca oamenilor săi, apoi le-a vorbit despre mașinării care ar fi putut realiza toată munca în locul lor. I-a ajutat să construiască bărci, apoi le-a descris nave spațiale care i-ar face stăpânii stelelor. Semănase nemulțumire în mintea lor și în doi ani reușise să creeze un sistem de guvernare, școli, o industrie metalurgică, un sistem de navigare pe mare și o armată. Văzând ceea ce realizase, Cei Șase se

dădură peste cap ca să-l ajungă din urmă.

— De ce m-au urmat cu toții, dacă era atât de greșită calea mea? întrebă Tawus acum.

— Nu puteau decât să te urmeze, replică Mantia de Păun, dacă nu voiau să fie eclipsați întru totul.

— Ceea ce este un alt fel de a spune că în cele din urmă calea mea era inevitabilă, deoarece odată aleasă, celelalte sunt depășite. Ascultându-l pe Fabbro, nu am fi făcut decât să amânăm ceea ce, mai devreme sau mai târziu, avea să se întâmple oricum, dacă nu la inițiativa mea, atunci la inițiativa unuia dintre ei, sau chiar a vreunui conducător ridicat din rândurile oamenilor din Esperine.

Se gândi din nou în treacăt la copiii din fața casei în ruine, apoi mai făcu o cotitură și aproape ajunse la destinație. Era o insuliță de viață casnică în mijlocul pustietății prietenoase a văii, o colibă mică cu grădină și livadă și o poartă în față, așezată lângă un lac.

— E afară, spuse Mantia de Păun, ai cărei o sută de ochi erau capabili să străbată cu privirea nenumărate tipuri de obstacole. Este lângă apă.

Tawus ajunse la poarta colibei. Era o liniște deplină. Auzea albinele zburând printre florile sălbatice de lămâiță, bălăcitul unei rațe aterizând pe lac, țăcănitul unor clopoței de vânt



din lemn agățați într-un migdal.

Ridică mâna până la zăvor, apoi o coborî din nou.

— Ce-i cu mine? De ce șovăi?

*Tac-țac* făceau clopoței de vânt.

— E întotdeauna de preferat să acționezi, îi șopti mantia prin piele. Asta mi-ai cerut să-ți reamintesc.

Tawus încuviință din cap. *Era* întotdeauna de preferat să acționeze decât să-și irosească vremea cu gânduri chinuitoare. Numai acționând crease o civilizație, adusesese la viață mari orașe, provocase schimbările tehnologice care transformaseră această lume dintr-o Arcadie rurală dormitândă în imperii interplanetare. Doar acționând triumfase asupra celor șase frați ai săi, chiar și atunci când se aliaseră toți împotriva lui, căci fiecare dintre ei fusese împovărat de Fabbro cu daruri sau trăsături de caracter mai specifice decât simpla sa forță volitivă: compasiune, fantezie, îndoială, ambivalență, detașare, smerenie.

Într-adevăr, provocase multă distrugere și suferință, dar în fond, pentru a acționa trebuie să fii gata să distrugi. Dacă se întâmpla să se îndoiască pentru o clipă, își reamintea pur și simplu că nu poți face nici măcar un singur pas fără a risca să strivești vreo ființă târâtoare, prea mică pentru a putea fi zărită, care doar își vede nevinovată de existența ei. Nici nu poți

respira fără riscul de a înghiți vreo minusculă creatură inocentă din aer.

— Orașul X refuză să ne accepte autoritatea, spuneau generalii lui.

— Atunci ștergeți-l de pe fața pământului, după cum i-am avertizat că vom face, răspundea el fără să clipească, iar cei o sută de ochi săgetau cu privirea într-o direcție și într-alta, ca o trupă de recunoaștere trimisă înaintea batalioanelor, reprezentate de propriile gânduri, căutând prilejuri favorabile în cadrul noii situații pe care o crease, calculându-și mișcarea următoare și cea care avea să urmeze după.

Existaseră ocazii în care generalii săi rămăseseră cu gurile căscate, uimiți de cruzimea lui. Dar nu se îndoiseră de el. Știau că măreția lui stă în chiar această tărie a voinței sale, ceea ce-l făcea să fie mai presus de ei.

— Dar acum, își spuse el cu amărăciune, se pare că șovăi în fața unei porți.

— Acționează pur și simplu, spuse mantia, încrețindu-i-se pe piele de parcă ar fi răs.

Tawus zâmbi. Avea să acționeze din propria hotărâre, și nu la indicațiile hainelor sale, dar chiar și așa stând lucrurile, ridică mâna până la zăvor și de această dată îl trase. Mergea din nou înainte, iar ochii mantiei sclipiră aprobatori.

Dincolo de poartă, cărarea se despărțea în trei direcții: la dreapta către colibă, în spatele căreia se ridicau crestele munților din vest, drept

înainte către mica livadă și grădină de legume, la stânga și spre est către lacul din care izvora cursul de apă pe care îl urmase. De partea cealaltă a lacului se afla lanțul de creste care formau limita estică a văii. Câteva oi pășteau pe coaste.

*Tac-țac* se auzeau clopoștii de vânt, iar o albină îi zbârnâi pe la ureche ca o minusculă mașină de curse pe o pistă.

Tawus se uită în jos înspre lac.

— Iată-te, murmură el zărind mica siluetă la marginea apei, pe care ochii de păun o reperaseră deja, și care ședea pe un buștean pe o plajă îngustă, privind printr-un binoclu la rațele și păsările acvatice de pe lac.

— Știi că sunt aici, mormăi furios Tawus. Știi foarte bine că mă aflu aici.

— Așa este, confirmă mantia. Umerii săi încordați îl dau de gol.

— Vrea să mă facă să vorbesc eu primul, spuse Tawus.

Așa că nu vorbi. În schimb, când nu-i mai despărteau decât câțiva metri, se aplecă, apucă o piatră și o azvârli cu boltă în apă, pe deasupra capului siluetei care ședea.

Undele se propagară pe suprafața lacului. O rață din stuful de la marginea opusă a plajei măcăni o avertizare guturală pentru suratele ei. Omul de pe buștean se întoarse.

— Tawus, exclamă el, lăsând jos binoclul și

ridicându-se în picioare cu un zâmbet larg de bun venit. Tawus, dragul meu, nu ne-am văzut de-atâta vreme.

Asemănarea dintre cei doi ar fi fost imediat evidentă chiar și cuiva care i-ar fi văzut de departe. Aveau aceeași ținută sprintenă și mlădioasă, aceiași pomeți înalți și nas acvilin, aceeași coamă deasă de păr alb. Dar bărbatul de la marginea apei era îmbrăcat simplu, într-o cămașă albă și nădragi albi, în timp ce Tawus își purta încă somptuoasa mantie cu desenul ei mișcător și ochii ei nestatornici. Iar Tawus stătea țeapăn, pe când bărbatul celălalt, zâmbind încă, își întinse brațele de parcă s-ar fi așteptat ca Tawus să-i răspundă la îmbrățișare.

Tawus nu se clinti și nici nu se aplecă.

— Ai răspândit vestea că ești Fabbro însuși, spuse el, sau cel puțin așa am auzit.

Celălalt dădu din cap a încuviințare.

— Ei bine, da. Desigur că într-un sens sunt o copie a lui Fabbro ca și tine, din moment ce acest trup este o replică a trupului cu care s-a născut Fabbro, și nu chiar trupul respectiv. Dar inițialul Fabbro a încetat să existe când am luat eu ființă, astfel că istoria mea și a lui nu s-au despărțit niciodată, cum s-a întâmplat în cazul tău, ci sunt așezate una în continuarea celeilalte și formează un singur fir, o singură poveste. Așadar, da, sunt Fabbro. Tot ceea ce a rămas din Fabbro sunt eu, și am pătruns în sfârșit în

propria creație. Pare nimerit, acum că atât eu, cât și Esperine ne apropiem de sfârșit.

Tawus îi cântări cuvintele pentru o clipă. Simți impulsul să-l întrebe despre lumea de dincolo de Esperine, de acel vast univers din vechime în care se născuse și crescuse Fabbro. Căci copilăria și tinerețea lui Fabbro erau desigur singurele pe care și le putea aminti. Era curios să audă ce se schimbase acolo și să afle vești despre oamenii din trecutul lui Fabbro: prieteni, asociați, iubiți și iubite, copii (copii biologici reali, zămisliți de trupul lui Fabbro, și nu doar de mintea sa).

— Nu-ți distrag oare atenția amintirile acelea? îl întrebă mantia prin piele. Nu sunt oare lucrurile acelea treaba lui, nu a ta?

Tawus dădu din cap.

— Ba da, încuviință el în tăcere, iar a pune întrebări despre asta ar însemna să tulbur apele. Ar încurca chestiunea lumilor și a stăpânirii lor.

Îl privi pe Fabbro drept în față.

— N-aveai ce căuta în Esperine, îi spuse. Noi ne-am retras din lumea ta, iar tu în schimb ne-ai oferit nouă lumea aceasta ca s-o stăpânim. N-ai niciun drept să te năpustești acum din nou aici, să te amesteci, să-mi subminezi autoritatea, să subminezi autoritatea Celor Cinci.

(Acum rămăseseră doar Cinci, nu Șase, din pricina anihilării Cassandrei în Războaiele

Cromului.)

Fabbro zâmbi.

— S-ar zice că v-ați subminat reciproc autoritatea destul de bine și fără ajutorul meu, cu războaiele voastre neîncetate, și foametea, și molimele și toate cele.

— Asta ne privește pe noi, nu pe tine.

— Se poate, spuse Fabbro. Se poate. Dar în apărarea mea, am încercat să stau deoparte de când am ajuns în lumea asta.

— Ai împrăștiat totuși vestea că ești aici. Asta a fost de ajuns.

Fabbro își clătină capul dintr-o parte în alta, chibzuind la cele auzite.

— De ajuns? Chiar crezi asta? Pentru ca simpla mea prezență aici să aibă vreun impact, trebuia fără îndoială să existe ceva în Esperine care să poată fi influențat de asta. Trebuia să existe un gol care să aibă forma mea, dacă înțelegi ce vreau să spun. Altfel, nu aș fi oare doar un simplu bătrân inofensiv din munți? Se așază din nou pe buturugă. Vino și stai lângă mine, Tawus. Bătu ușor cu palma spațiul liber de lângă el. Aici e locul meu preferat, loja mea oficială. Aici se întâmplă tot timpul ceva. Zi. Noapte. Seară. Dimineață. Soare. Ploaie. Mereu ceva nou de văzut.

— Dacă te mulțumești cu oi și rațe, spuse Tawus, fără să se așeze.

Fabbro îl măsură cu privirea. După câteva

secunde zâmbi.

— Impresionantă haină, remarcă el.

Mai mulți ochi de păun se întoarseră spre el iscoditori. Alții își fulgerară privirile și mai pătrunzători în toate direcțiile, de parcă ar fi suspectat manevre de diversiune.

— Am auzit, continuă Fabbro, că te poate proteja, te poate face invizibil, îți poate schimba înfățișarea, îți permite să sari de pe o planetă pe alta fără să străbați spațiul care le desparte. Mi s-a spus că te poate avertiza dacă sunt pericole, îți poate atrage atenția asupra anumitor lucruri pe care dorești să le afli, și te poate chiar sfătui, cum probabil că o face acum. Strașnică haină!

— Încearcă să te întărești, șopti mantia în tăcere. Mi-ai cerut să te avertizez dacă face asta.

— Nu mă lua pe mine de sus, Fabbro, spuse Tawus. Sunt copia, nu odrasla ta. Știi foarte bine că pentru a crea mantia asta nu aveam nevoie decât să înțeleg algoritmul pe care se bazează Esperine, și știi că îl înțeleg la fel de bine ca tine.

Fabbro dădu din cap.

— Sigur că da. Sunt doar șocat de modurile diferite în care am utilizat această cunoaștere. Eu am folosit-o pentru a crea o lume mai bună decât a mea, în care nenumărate vieți se pot desfășura pentru un anumit timp, bucurându-se

de existența lor. Tu ai folosit-o pentru a te separa de restul acestei creații, pentru a te izola, pentru a te închide în mica ta lume care te autoconține.

— Mi-ar fi fost ușor să creez o altă lume completă, așa cum ai făcut tu, la fel de perfectă ca Esperine în toate privințele. Dar orice lume pe care aș crea-o ar trebui să existe în această întruchipare a realității, care îți aparține ție, și din acest motiv ar face parte tot din Esperine, chiar dacă ar fi concepută la fel de bine sau chiar mai bine. Chiar te miri că am ales în schimb să găsesc o cale de a mă separa?

Fabbro nu răspunse. Schiță o ridicare din umeri, apoi își întoarse privirea către întinderea lacului.

— Nu am venit aici ca să mă scuz, spuse Tawus. Sper că știi asta. Nu-mi regret deloc revolta.

Fabbro se întoarse către el.

— Ah, nu-ți face griji, știu de ce ai venit. Ai venit pentru a mă distruge. Și desigur că *este* într-adevăr posibil să mă distrugi, acum că mă aflu aici în Esperine, la fel cum a fost posibil ca tu și ceilalți s-o distrugeți pe sora voastră Cassandra când a încercat să vă stopeze ambițiile. Pentru a o duce la pieire ați găsit o modalitate de a modifica temporar acea parte din algoritmul original care vă proteja pe toți șapte de orice vătămare fizică. Presupun că



acum ai la tine o armă care are la bază un principiu similar. Și presupun că e ascunsă undeva în mantia ta.

— Nu-i folosește la nimic că știe asta, îi șopti mantia prin piele lui Tawus.

O altă rață aterizase pe apă, de data aceasta mai mică și de un colorit diferit față de cele care erau deja acolo. (Avea aripi negre și capul roșcat.) Fabbro își ridică binoclul și o observă scurt, după care îl lăsă din nou la o parte și se reîntoarce încă o dată spre creația sa răzvrătită.

— Oricum ar sta lucrurile, spuse el, în mod cert nu mă așteptam să vii să-ți ceri scuze. Mi-au spus că ați pornit toți șase în direcția asta înarmați până-n dinți și extrem de înverșunați. După cum mi-au zis, aveți în spate o flotă spațială impresionantă și oștiri uriașe. Mi-au spus că mantia aceea a ta aproape că fierbea și scăpăra de atâta energie înăbușită. Au zis că transformase tot aerul din jurul tău într-o lentilă uriașă, pentru a apărea cu mult mărit subordonaților tăi, asemenea unui colos în flăcări, mărșăluind înaintea lor în timp ce năvăleau prin porțile interplanetare.

Tawus apucă o piatră de pe plajă și o azvârli în apă.

— Îi permiți să te pună într-o poziție defensivă, îl avertiză Mantia de Păun prin piele. Dar nu uita că nu are mai multă putere decât tine. De fapt, are mult mai puțină. Datorită

precauției pe care ți-ai luat-o creându-mă, tu ești cel protejat, nu el. În plus, spre deosebire de el, tu ești înarmat.

Tawus se întoarse spre Fabbro.

— Ne-ai instalat în lumea asta, spuse el, după care ai făcut cale-ntoarsă și ne-ai lăsat să ne vedem de treabă. Și a fost corect, așa ne înțeleseserăm de la început. A fost și hotărârea ta, și a noastră. Dar acum, când îți convine ție pentru că îmbătrânești, vii aici nepoftit ca să critici ceea ce am realizat noi. Cu ce drept, Fabbro? Tu nu erai de față atunci când s-au luat deciziile dificile. De unde știi că tu ai fi acționat altfel?

Fabbro râse scurt.

— Gândește-te, Tawus, gândește-te. Nu te mai lăsa târât de mânie și gândește-te pentru o clipă la situația în care suntem. Cum aș putea eu să spun că aș fi procedat altfel? Ce sens ar avea o astfel de afirmație, când tu și cu mine eram aceeași persoană când au început toate astea?

— La început eram una și-acceași persoană, dar acum nu mai suntem. Originile nu înseamnă totul.

Fabbro își privi mâinile mari, cu degete lungi, la fel cu cele ale lui Tawus.

— Sunt de acord, cu siguranță așa este. Altfel nu ar exista decât un singur lucru neschimbat, la nesfârșit.

— Ai făcut o alegere. Ar fi trebuit să o respecti și să rămâi afară.

— Așa se explică armatele, mărșăluitul ca un colos în fruntea lor, planul de a mă găsi și de a mă distruge?

Fabbro se uită la Tawus cu o expresie ce era pe jumătate încruntare, pe jumătate zâmbet.

— Da, răspunse Tawus, așa se explică toate astea.

Fabbro dădu din cap.

— Dar unde sunt acum armatele? Întrebă el. Unde e colosul care mărșăluia? Unde este acest „noi” despre care vorbești? S-a irosit o mulțime de energie, nu-i așa? Cu cât te-ai apropiat mai mult de mine, cu atât mai repede s-a dezintegrat totul. S-au întors cu toții la mine, să știi, armatele tale, frații și surorile tale. Au venit cu toții la mine și au cerut să redevină parte din mine.

Câțiva dintre ochii mantiei priviră întrebător în sus la chipul lui Tawus, în timp ce alții rămaseră fixați pe Fabbro, care își ridicase binoclul și observa din nou păsările de pe lac.

— Apasă pe trăgaci și vei fi Fabbro, îi spuse Mantia de Păun stăpânului său. *Tu* vei fi cel la care s-au întors toate armatele și Cei Cinci. Aparenta ta izolare și aparentul tău declin sunt doar o consecință a existenței concomitente a amândurora aici, a două versiuni ale originalului Fabbro. Dar tu ești cel pe care îl protejez, nu el.

Tu ești singurul care deține arma.

Fabbro puse jos binoclul și se întoarse către bărbatul care se ținea încă țeapăn, la distanță.

— Haide, Tawus! încercă să-l convingă cu blândețe, bătând ușor cu palma locul de lângă el pe buștean. Vino și stai jos. Promit că nu mușc. Până la urmă, ne apropiem de sfârșit. Nu-i așa că suntem amândoi prea bătrâni și e prea târziu ca să mai jucăm jocul ăsta?

Tawus mai ridică o piatră și o azvârli peste lac. Suprafața netedă se umplu de cercuri. *Mac, mac*, făcură rațele din apropierea locului unde căzuse proiectilul, iar una dintre ele fâlfâi din aripi și zburătăci câțiva metri mai încolo, atingând razant suprafața apei cu labele.

— Armatele nu contează, spuse Tawus. Nici Cei Cinci nu contează. Și tu știi bine asta. Nu sunt decât niște câmpuri de forță care se învârtesc și se răsucesc între mine și tine. Important nu este că s-au întors ei la tine. Nu. Important este că eu nu m-am întors.

Fabbro îi urmări chipul în tăcere.

— Eu le-am creat lumea, continuă Tawus, începând să se învârtă agitat de colo până colo. Le-am oferit progres. Le-am oferit libertate. Le-am oferit orașe și națiuni. Le-am oferit speranță. Le-am oferit ceva în care să creadă și o direcție în care să înainteze. Tu ai creat doar o cochilie goală. Ai făcut o jucărie mecanică. Eu am fost cel care, prin revolta mea, am transformat-o

într-o lume. Altfel de ce m-au urmat cu toții?

Se uită după o altă piatră, găsi una destul de mare și o aruncă și mai departe pe deasupra lacului. Făcu un întreg cârd de rațe să-și ia zborul cârâind.

— Te rog, stai jos, Tawus. Chiar aș vrea să stai lângă mine.

Tawus nu reacționează. Fabbro ridică din umeri și-și întoarce privirea.

— De ce crezi că te-au urmat *de fapt*? Întrebă el după câteva clipe.

— Pentru că eram făcut după chipul tău, dar nu eram tu, răspunse Tawus fără întârziere. Îți semănăm, dar eram unul dintre ei. Pentru că am luptat pentru ca această lume să fie autonomă, să aparțină celor care trăiesc în ea, să nu mai fie doar jucăria ta.

Fabbro încuviință din cap.

— Și asta este exact ceea ce am și vrut să faci, spuse el.

Se însera. Crestele munților de la est, de pe partea cealaltă a apei, străluceau aurii în lumina soarelui care apunea în direcția opusă, la vest.

— După ce va apune soarele, spuse Fabbro calm, lumea se va sfârși. Toți s-au întors la mine. A venit vremea ca tu și cu mine să încheiem totul.

Tawus fu luat prin surprindere. Atât de puțin timp. Se părea că se înșelase într-o cârtă asupra calculelor, neavând avantajul perspectivei

olimpiene de care se bucurase Fabbro până de curând, privind înăuntru din exteriorul Gândirii Constructive. Nu estimase că sfârșitul era chiar atât de aproape.

Dar nu avea de gând să-și trădeze surpriza.

— Presupun că vrei să-mi faci morală, spuse el, cu privire la suferința pe care am provocat-o cu războaiele mele.

În timp ce vorbea, aduna pietre de pe plajă grăbit, aproape cu ferveare, ca și cum ar fi avut vreun scop vital.

— Presupun că o să-mi ții o predică despre toți copiii pe care i-am lăsat orfani, spuse el.

Aruncă o piatră. *Pleosc. Mac.*

— Și despre violurile de care s-au făcut vinovate toate părțile, continuă el, aruncând iar o piatră, și torturile – mai aruncă o piatră – și masacrele.

Rămăsese fără proiectile. Se întoarse furios spre Fabbro.

— Presupun că vrei să-mi reproșezi că am transformat fermieri și vânători pricepuți în muncitori pasivi pe străzile sumbre ale orașelor, petrecându-și zilele confecționând lucruri al căror rost nu-l pricepeau, și serile holbându-se la niște imagini pe ecrane confecționate pentru ei de alții.

Se întoarse cu spatele, scuturând din cap, uitându-se nehotărât prin preajmă după alte pietre.

— Mi te imaginam uneori privind înăuntru din exterior, spuse el. Când duceam războaie, când eram în perioada de industrializare și strămutam oamenii de pe pământul lor, în toate acele vremuri grele. Îmi închipuiam cum mă judeci scoțând sunete dezaprobatoare, scuturând din cap. Dar încearcă *tu* să aduci progres într-o lume, fără consecințe neplăcute pentru nimeni. Încearcă numai.

— Haide, Tawus, îl imploră Fabbro, stai lângă mine. Știi doar că nu ai să mă distrugi. Știi că nu poți da înapoi cursul pe care trebuie să-l urmeze această lume, ca orice altă lume. Nu doar armatele te-au părăsit, Tawus, ci și propria ta voință de fier. Nu mai are niciun țel.

Dar mantia îi oferi un alt punct de vedere.

— Distruge-l pe Fabbro și vei deveni el, șopti ea în tăcere. Iar apoi vei putea da chiar și ceasul înapoi.

Tawus știa că era adevărat. Fără Fabbro ca să-l oprească, ar putea să amâne într-adevăr sfârșitul, nu pentru totdeauna, ci pentru câteva generații. Și ar putea să conducă Esperine în tot acel timp cum nu-l condusesese înainte, fără Fabbro în afară, fără nimeni care să privească înăuntru și să-l judece. Mantia avea dreptate. Ar *deveni* Fabbro, ar deveni Fabbro și Tawus simultan. Era posibil, și în plus era motivul pentru care se afla de fapt acolo.

Se uită la Fabbro. Apoi își întoarse repede

privirea spre întinderea lacului. Se scurseră zece secunde.

Apoi Tawus întinse încet mâna spre catarama Mantiei de Păun. Ezită. Lăsă din nou mâna în jos. O întinse iar spre cataramă. Degetele îi tremurau din cauza semnalelor contradictorii pe care le primeau de la creier, dar în cele din urmă desfăcu mantia, la început încet și cu grijă, iar apoi azvârlind-o brusc departe de el, de parcă s-ar fi temut că s-ar fi putut prinde de el și ar refuza să-i dea drumul. Se agăță de creanga unui stejar tânăr și rămase atârnată acolo, cu un colț atingând pământul stâncos. Ochii ei inteligenți, verzi, aurii și negri, săgetau încă împrejurimile. Îl urmărea pe Tawus, îl urmărea pe Fabbro. Ca întotdeauna, observa totul, analiza totul, evalua opțiunile și posibilitățile. Și totuși, cum este de așteptat de la o haină atârând într-un copac, nu avea direcție proprie, nu avea niciun scop individual.

Dincolo de lac străluceau dealurile de la est. Pe versanți pășteau oi scăldate în lumina aurie care le contura în peisajul muntos. Însă dealurile din vest își făceau și ele simțită prezența, căci umbrele lor se întindeau ca niște degete alungite peste cele două mici siluete de lângă lac, una în picioare, cealaltă așezată pe buștean, ambele cufundate în tăcere. Fără mantie, într-o cămașă albă, simplă, și pantaloni albi, Tawus îi semăna și mai mult lui Fabbro. Un



străin nu ar fi putut să-i deosebească.

Un cârd de găște se întoarse în zbor după o zi întreagă de păscut mai jos în vale. Gâgâiau pașnic între ele, stropind apa care strălucea blând.

— Când veneam încoace, spuse Tawus în cele din urmă, am întâlnit trei copii care mi-au amintit de alții pe care i-am văzut cândva, sau i-am zărit cel puțin în treacăt, când mărșăluiam într-un tanc. Eram în toiul unui război și nu le-am dat prea multă atenție atunci. Eram prea ocupat ascultând rapoarte și dând ordine. Dar, din cine știe ce motiv, mi-au rămas întipăriți în minte. Ridică o piatră și o aruncă fără tragere de inimă spre lac. Casa lor zăcea în ruine în spatele lor, continuă el, și printre dărâmături probabil că se aflau și trupurile arse ale părinților lor. Și nu pentru că părinții lor ar fi fost combatanți, nici vorbă de așa ceva, ci pur și simplu pentru că țara lor, ținutul lor adormit din Meadow Lee, devenise temporar pătrățica de pe tabla de șah unde se concentrase marele joc, locul unde întâmplarea făcuse să se intersecteze câmpurile de forță. În scurtă vreme punctul de interes avea să se mute în altă parte, iar armatele aveau să lase în urmă Meadow Lee și să uite de existența sa până la următoarea ocazie. Dar copiii aceia nu aveau să uite asta tot restul vieții, nu-i așa? Acea zi avea să le păteze și să le întunece întreaga existență,

așa cum fumul le-a întunecat și le-a pătat frumosul cer albastru. Ce-ar putea fi mai rău, când te gândești la asta, decât să umpli o minte fragedă cu astfel de orori? Și asta înseamnă, într-un fel, să crezi o lume, să crezi un autentic iad în miniatură.

Înșfăcă din nou o piatră, dar Fabbro sări în picioare cu o mișcare iute și grațioasă și apucă încheietura lui Tawus pentru a-l împiedica s-o arunce.

— Gata, Tawus, ajunge. Revolta s-a încheiat. Toate conflictele pe care le-ai generat s-au cicatrizat. Ucișii și ucigașii. Schingiuiții și schingiuatorii. Robii și înrobitorii. Toți s-au împăcat. Toți s-au întors în sfârșit la mine.

— Toți în afară de mine.

Tawus dădu drumul pietrei să cadă jos. Creatorul său îi slobozi mâna, se așeză iar pe buștean și bătu din nou cu palma locul de lângă el.

Tawus se uită la Fabbro, apoi la buștean, apoi din nou la Fabbro. Și în cele din urmă se așeză.

Amândoi erau acum cu totul în umbră, deveniseră ei înșiși umbre. Oglinda netedă a apei strălucea încă în nuanțe suave de roz și albastru, dar numeroasele păsări așezate pe lac deveniseră și ele umbre, umbre calde și vii, măcănind încetitor între ele în diversele lor graiuri acvaticе, suspendate între văpaia lacului și văpaia văzduhului. Iar umbrele se întindeau și

mai departe pe coasta opusă a dealului, înghițind oile una câte una, care, după ce străluciseră în lumina aurie, alunecau acum în obscuritatea calmă. Curând doar crestele se mai scăldau în fluviul de lumină care curgea paralel cu orizontul, cu mult deasupra capetelor celor doi bărbați.

— Toți în afară de tine, încuviință Fabbro cu blândețe, luându-și din nou binoclul pentru a privi o rață mai neobișnuită pe care o observase mai departe pe apă.

Tawus aruncă o privire către Mantia sa de Păun, care se legăna în copac cu arma ascunsă încă în buzunar. Ce stridentă e, gândi el pe neașteptate. De ce am decis să mă ascund în așa ceva? Mantia sclișea și licărea, străpungând umbra cu propria lumină, iar ochii îi străluceau încă vii, ca și cum ar fi încercat să rivalizeze cu acele ultime raze scânteietoare ale apusului sau să întreacă strălucirea blândă a lacului. Era ultimul lucru care mai rămăsese din imperiul lui Tawus, din voința și din puterea lui.

Se întoarse către Fabbro.

— Nu mă înțelege greșit, începu el, nu regret deloc ce... Apoi se întrerupse. Își trecu peste față mâna încă tremurândă. Îmi pare rău, Fabbro, spuse el pe un ton cu totul diferit. Am făcut totul vraiste, nu-i așa? Am fost un neghiob. Am stricat totul.

Fabbro își coborî binoclul și îi atinse mâna lui

Tawus.

— Ei bine, poate că așa e. Nu sunt sigur. Dar să știi că ai dreptate: *chiar* am creat o cochilie goală, și revolta ta *chiar* a transformat-o într-o lume. Am știut mereu în adâncul meu că revolta era necesară. Cu siguranță am știut-o, nu-i așa, din moment ce tot ceea ce ai făcut tu a venit de undeva din interiorul meu? Revolta era necesară. Sperasem doar că în Esperine va urma un alt făgaș.

Numai cele mai înalte puncte ale creștelor mai străluceau acum în lumina aurie, asemenea unor becuri portocalii aprinse. Apoi se stinseră unul câte unul.

## Carrie Vaughn - Amaryllis

**Carrie Vaughn**, ale cărei cărți au apărut în lista celor mai bine vândute publicații, realizată de *New York Times*, este autoarea unei serii de romane de mare succes, care relatează aventurile lui Kitty Norville, prezentatoare radio, care pe deasupra este și vârcolac, și gazda unei emisiuni în cadrul căreia se oferă sfaturi ascultătorilor care telefonează, adresate creaturilor supranaturale. Printre cărțile care o au ca personaj central pe Kitty se numără: *Kitty and the Midnight Hour*, *Kitty Goes to Washington*, *Kitty Takes a Holiday*, *Kitty and the Silver Bullet*, *Kitty and the Dead Man's Hand*, *Kitty Raises Hell*, *Kitty's House of Horrors* și *Kitty Goes to War*. Scrierile de proză scurtă ale lui Vaughn au apărut în publicații precum *Jim Baen's Universe*, *Asimov's Science Fiction*, *Subterranean*, *Wild Cards: Inside Straight*, *Warriors*, *Songs of Love and Death*, *Realms of Fantasy*, *Paradox*, *Strange Horizons*, *Weird Tales*, *All-Star Zeppelin Adventure Stories* și altele. Cărțile sale cele mai recente sunt *Voices of Dragons*, prima sa încercare de proză pentru tineri, și *Discord's Apple*, un roman fantasy. Urmează să apară romanele *Steel* și *After the Golden Age*; un nou roman cu eroina Kitty, *Kitty's Big Trouble*; și o colecție de povestiri care o au în centru tot pe Kitty, *Kitty's Greatest*

*Hits.* Autoarea locuiește în Colorado.

Aici reușește să facă față cu succes provocării de a împlini povestea intensă a relațiilor de familie între diferite generații și a salvării personale, în ciuda condițiilor nefavorabile, cu ilustrarea unui viitor apropiat aflat în declin, în mijlocul dezastrelor ecologice, și izbutește toate acestea fără a avea un ton sumbru sau deznădăjduit: oamenii se adaptează și se descurcă, viața merge mai departe. Iar dacă îți pierzi familia, poți, cu puțin noroc, să-ți *faci* alta.

Nu mi-am cunoscut mama și nu am înțeles niciodată de ce a făcut ceea ce a făcut. Ar trebui să fiu recunoscătoare pentru gestul ei atât de nebunesc de a-și scoate implantul pentru a putea rămâne însărcinată. Dar asta a însemnat că a mai făcut ceva la fel de nebunesc cum a fost să-și țină sarcina secretă până când întreruperea ei nu a mai fost posibilă, știind în tot acel timp că nu va putea păstra copilul, că va pierde totul și că gospodăria ei va pierde totul din cauza ei.

N-am înțeles niciodată cum a putut să nu-i pese. M-am întrebat ce a gândit familia ei când a aflat ce făcuse, când comitetul lor le-a despărțit familia, și au împrăștiat-o, au distrus-o, din cauza ei.

S-a gândit că meritam osteneala?

Nu contau decât cotele.

— Folosesc cuști în nord, așa am auzit. Ancorate la distanță de țărm, spuse Nina. La vreo cincisprezece metri depărtare. Producție de proteine de două ori mai mare cu doar jumătate din resurse, și n-ar mai trebui să ne atingem niciodată de populația sălbatică. Ne-am putea dubla cota.

Aproape că nu fusesem atentă la ce zicea. Ne odihneam doar pentru scurtă vreme; stătea cu mine pe balustrada de la prova, pe *Amaryllis*, și vorbea despre planurile ei mărețe.

Vântul întindea pânzele, iar carena din plastic armat cu fibră de sticlă tăia valurile fără zgomot; navigam atât de lin. Garrett și Sun traseră în sus plasele de pește în spatele nostru, târând captura. *Amaryllis* era o ambarcațiune elegantă, grațioasă, lungă de aproape zece metri, cu suficient spațiu atât în cabină, cât și pentru încărcătură – era veche, dar mai mult decât demnă de a naviga. Era o navă bună, cu un echipaj bun. Cel mai bun.

— Marie... spuse Nina cu o voce rugătoare.

Am suspinat și m-am trezit.

— Am mai discutat despre asta. Nu putem să ne dublăm pur și simplu cota.

— Dar dacă am obține permisiunea...

— Nu crezi că ne descurcăm destul de bine așa?

Aveam un echipaj bun, ne hrăneam bine și nu

ne depășeam cotele; mă gândeam că cel mai bine ar fi să nu stricăm totul. Să nu facem valuri, cum s-ar spune.

Ochii mari și căprui ai Ninei se umplură de lacrimi: zisesem ceva ce nu se cuvenea, pentru că știam ce urmărea de fapt, și nu era deloc situația în care ne aflam atunci.

— Chiar despre asta e vorba, continuă ea. Ne-am onorat cotele și am avut grijă de sănătatea tuturor atâția ani. Chiar cred că ar trebui să încercăm. Putem cel puțin să întrebăm, nu?

Adevărul era că nu eram sigură că o meritam. Nu eram sigură că o asemenea responsabilitate ar merita osteneala. Nu-mi doream prestigiul. Nina nici măcar nu-și dorea prestigiul, voia doar să aibă un copil.

— În orice caz, nu depinde de noi, am zis eu privind în altă parte, pentru că nu puteam suporta expresia intensă cu care mă privea.

Nina coborî de pe balustradă și, călcând apăsător, se duse la babord să ajute restul echipajului să tragă captura pe corabie. Nu avea vârsta necesară ca să aibă un copil. Era suplă, în formă, avea pielea aurie, alerga desculță pe punte, iar șuvițele decolorate de soare îi luceau în părul castaniu. De fapt, *avea* vârsta necesară. Era în această casă de șapte ani, avea deja douăzeci de ani. Timpul trecuse pe nesimțite.

— Hei! strigă Sun.

Se auziră un pleoscăit și o bufnitură; ceva din



plasă se lovi de carenă. Se aplecă peste parapet, iar mușchii spatelui său lat și arămiu se încordară când apucă plasa, care era pe punctul de a aluneca înapoi în apă. Nina, deși subțirică pe lângă trupul lui puternic, se întinse să-l ajute. Am alergat și eu jos și i-am apucat pe amândoi de betelia pantalonilor pentru a le menține echilibrul. Garrett, al patrulea membru al echipajului nostru, fixă un cârlig de barcă în plasă. Am ridicat împreună captura pe punte. Prinseserăm ceva mare, greu, musculos și puternic.

Aveam câteva puncte de atracție - balize mari făcute din deșeuri de oțel și lemn - ancorate la vreo optzeci de kilometri de țărm. Bancurile de pești erau atrase în punctele respective, apoi găseam noi peștii: în general macrou, sardine, cod negru și merlan. Din când în când se mai încurca în plase și câte un rechin sau câte un marlin, dar îi dădeam drumul; erau rari și nu erau incluși în cotele noastre. Asta mă așteptam să văd: ceva neobișnuit de mare zbătându-se printre mulțimea argintie și alunecoasă de pești mai mici. Era mare, într-adevăr, la fel de mare ca Nina - nu era de mirare că aproape reușise să-i tragă peste bord - dar nu avea forma potrivită. Era mlădios și hidrodinamic, un înotător puternic. Argintiu la fel ca restul capturii.

— Ce este? întrebă Nina.

— Ton, i-am răspuns, judecând prin eliminare. Nu mai văzusem niciunul în viața mea până atunci. Ton albastru, cred.

— Nimeni n-a mai prins vreun ton albastru de treizeci de ani, spuse Garrett.

Sudoarea i se scurgea pe față, în ciuda baticului colorat cu care își legase părul brunet și aspru.

Priveam fascinată la cantitatea uriașă de proteine din fața mea. Am apăsat peștele cu mâna pe o parte și i-am simțit mușchii încordându-se.

— Poate au reapărut.

În fond, prindeam de atâta vreme peștii cu care se hrănea tonul. Pe vremuri, capcanele atrăgeau la fel de mult ton ca și macrou. Dar nimeni nu mai văzuse vreunul de atât de mult timp, încât toată lumea presupunea că dispăruseră.

— Hai să-i dăm drumul, am zis eu, iar ceilalți mă ajutară să ridic plasa într-o parte.

A fost nevoie de eforturile tuturor pentru asta, iar când în sfârșit am reușit să facem tonul să alunece peste bord, am pierdut odată cu el și jumătate din restul capturii, un val de solzi argintii strălucind la atingerea apei. Dar asta nu era o problemă: era mai bine să nu atingem cota, decât să o depășim.

Tonul bătu din coadă și se îndepărtă rapid. Am strâns restul capturii și am fixat cursul spre

casă.

Echipajul de pe *Californian* își obținuse pavilionul sezonul trecut. Îl agățaseră în vârful catargului, în văzul tuturor; era roșu cu verde, simbolizând putere și fertilitate. Elsie de pe *Californian* urma să nască în câteva săptămâni. De îndată ce îi fusese confirmată sarcina, nu mai plecase pe mare, ci rămăsese în gospodărie, protejată și apreciată. Uneori ieșea ca să întâmpine corabia casei sale când sosea, atingându-și ușor cu mâinile abdomenul bombat. Nina se holba de obicei la ea. Elsie fusese probabil prima femeie însărcinată pe care o văzuse Nina, cel puțin de când supraviețuise pubertății și începuse să nutrească dorința de a avea ea însăși un abdomen bombat.

Elsie se afla și acum acolo, ca o statuie de bronz în lumina amurgului, cu trupul ușor înclinat pentru a contrabalansa greutatea pântecelui, ca o corabie aplecându-se în calea vântului.

Am strâns pânzele și am vâslit către chei, în direcția depozitului unde se cântărea captura. Nina stătea întinsă la proră, uitându-se la Elsie, care îi făcea cu mâna căpitanului de pe *Californian*. Acesta, robust și atrăgător, exact așa cum trebuie să fie un căpitan, îi făcu și el cu mâna. Corabia lor era deja acostată la țărm în

locul destinat, captura era cântărită, totul era aranjat. Nina suspină în fața acestei scene dintr-o viață perfectă, și nimeni nu se răsti la ea că nu ne ajuta. În asemenea momente cel mai bine era să fie lăsată în reverie până îi trecea. Putea să dureze și decenii întregi, dar chiar și așa...

Echipajul meu de pe *Amaryllis* dădu din mână-n mână lăzile până la muncitorii de pe docuri, care trimiseră captura mai departe la depozitul de cântărit. După aceea urmau depozitele de prelucrare, unde echipajele de pe uscat afumau peștele, îl conservau și îl trimiteau mai departe pe continent. Noua Comunitate Oceanică furniza șaizeci la sută din totalul de proteine pentru întreaga regiune, motivul nostru de mândrie, rațiunea noastră de a fi. În cadrul comunității, cele zece echipaje maritime erau cele mai mândre. Un echipaj de pescuit care își făcea bine treaba și atingea cotele dorite menținea armonia întregului sistem. Eram norocoasă că o aveam pe *Amaryllis* și că puteam face parte din toate astea.

După ce am legat barca la țărm, m-am urcat pe doc împreună cu echipajul și am văzut că Anders era de serviciu la cântărit. Era aproape ca și cum săptămâna noastră în larg fusese zadarnică.

În urmă cu treizeci și cinci de ani, mama își scosese implantul și-și destrămase gospodăria. Pentru unul ca Anders era ca și cum s-ar fi

întâmplat ieri.

Bătrânul avu nevoie de patruzeci de minute, suportate cu nervozitate, ca să ne cântărească peștele și să facă socoteala, după care ne anunță:

— Ați depășit cota cu douăzeci de kilograme.

Cotele erau singura modalitate de a menține marfa sănătoasă, de a preveni pescuitul excesiv, deficitul și în cele din urmă foametea. Comitetul calcula cotele în funcție de cât de mult aveai nevoie, nu în funcție de cât puteai prinde. Să depășești cota, adică să pretinzi că aveai nevoie de mai mult decât alții, era o mare lipsă de respect față de comitet, de comunitate și de populațiile de pește.

Mi s-au înmuiat genunchii și aproape că am simțit nevoia să mă așez. Eram sigură că nu depășisem cota, ci era exact cât trebuia. I-am aruncat o privire aspră. Garrett și Sun, doi marinari vânjoși neajutorați în fața omului de la cântar în uniforma lui gri, plină de autoritate, i-au aruncat și ei priviri dușmănoase. În unele zile aveam impresia că, oricât m-aș strădui, nu va fi niciodată suficient, că voi fi întotdeauna prea departe, fie într-o direcție, fie în cealaltă, de linia care arăta „tocmai potrivit”. De cele mai multe ori, acceptam hotărârea omului de la cântar și treceam mai departe, dar astăzi, după ce eliberasem tonul și peste cinci kilograme de captură justificată odată cu el, asta era deja

prea mult.

— E o glumă cumva? l-am întrebat. Douăzeci de kilograme?

— Nu-i nicio glumă, spuse Anders, notând abaterea cu cretă pe tabla din spatele lui, unde putea fi văzută de toate echipajele. Un căpitan cu experiență ca tine ar trebui să fie mai prudent.

Nici măcar nu se uita la mine. Nu putea să-mi spună că nu sunt bună de nimic privindu-mă în ochi.

— Și ce-ai vrea să fac? Să arunc peste bord surplusul? Putem mânca aceste douăzeci de kilograme. Ceilalți le pot mânca.

— O să se mănânce, nu-ți face tu griji pentru asta. Dar e consemnat la catastif.

Apoi și-a notat și în registru, de parcă ar fi crezut că aveam de gând să modificăm documentele oficiale.

— Deci am putea foarte bine să nici nu mai ieșim pe mare săptămâna viitoare, nu? am zis eu.

Omul de la cântar se încruntă și se întoarce. Un surplus de douăzeci de kilograme – dacă era într-adevăr real – avea să compenseze pentru deficitul altui echipaj, iar săptămâna următoare captura noastră ar fi la fel de necesară cum fusese și săptămâna aceasta, indiferent dacă unii nu voiau s-o recunoască. Am fi putut cere o mărire de cotă, așa cum voia Nina, și n-ar mai fi

trebuit să ne mai facem griji pentru niciun surplus. Dimpotrivă, atunci ne-am îngrijora că suntem în deficit și că nu obținem suficiente credite pentru a ne hrăni gurile care ne erau alocate, și cu atât mai puțin gura în plus pe care și-o dorea Nina.

Surplusurile trebuie penalizate, altfel toată lumea ar pescui în plus și ar avea copii în plus, și unde am mai ajunge atunci? Prea multe guri de hrănit, hrană insuficientă, lipsă de rezistență pentru a supraviețui dezastrelor, apoi toate bolile și foametea care ar urma. Văzusem fotografiile din arhive cu ce se întâmplase după marele declin.

Strictul necesar, nu mai mult. Cumpătare. Dar nici nu-mi trecea prin minte să arunc la gunoi douăzeci de kilograme de pește doar ca să nu fiu penalizată.

— Am terminat. Mulțumesc, căpitane Marie, spuse Anders întors cu spatele la mine, de parcă n-ar fi suportat să mă vadă.

Când am ieșit, am găsit-o pe Nina la ușă, holbându-se. Am împins-o în fața mea, înapoi spre barcă, ca să pregătim *Amaryllis* pentru noapte.

— Cântarul de *pe Amaryllis* nu dă o asemenea eroare, mormăi nemulțumit Garrett când vâsleam spre dană. Poate că se înșală cu vreo cinci kilograme, dar nu cu douăzeci.

— Pariez că Anders ținea piciorul pe cântar ca

să-l dezechilibreze, spuse Sun. Ați observat că nu avem cât trebuie doar atunci când e Anders la cântar?

Remarcasem cu toții asta.

— Serios? Dar de ce ar face așa ceva? Întrebă nevinovată Nina.

Toți se uitară la mine. Atmosfera devenise dintr-odată încărcată.

— Ce? Întrebă Nina. Ce este?

Era un subiect despre care nu vorbea nimeni, iar Nina era prea tânără ca să fi crescut auzind ceva despre asta. Ceilalți știau în ce se bagă când au cerut să facă parte din echipajul meu. Dar nu și Nina.

Am clătinat din cap.

— Nu putem dovedi că Anders are ceva împotriva noastră, așa că nu are sens să ne certăm cu nimeni. O să ne înghițim criticile și asta e.

— Dacă acumulăm prea multe bile negre, ar putea să ne destrame gospodăria, spuse Sun.

Asta era în fond grija tuturor, nu-i așa?

— Câte bile negre? Întrebă Nina. Doar nu poate face asta, nu?

Garrett zâmbi și încercă să destindă atmosfera. El fusese primul care se înscrișese în echipajul meu atunci când moștenisem corabia. Trecuserăm prin multe împreună.

— Va trebui să aflăm orarul lui Anders și să avem grijă să sosim când e altcineva de



serviciu.

Dar de cele mai multe ori nu exista niciun program, ci oricine se întâmpla să fie de serviciu când venea o corabie. Nu m-ar fi mirat să aflu că Anders ne ținea socoteala când veneam, ca să ne înșele la cântar.

*Amaryllis* a alunecat în dana ei, și i-am lăsat pe Garrett și Sun să lege frânghiile. M-am rezemat de margine și m-am înclinat pe spate, întinzându-mi brațele și uitându-mă în sus la catarg. Nina ședea în apropiere, cu pumnii strânși și cu buzele încleștate. Elsie și căpitanul de pe *Californian* plecaseră.

M-am întors spre ea cu un zâmbet forțat.

— Ai avea poate mai multe șanse să ai un copil dacă te-ai muta în alt echipaj. Poate pe *Californian*.

— Încerci să scapi de mine? mă întrebă Nina.

M-am ridicat, i-am cuprins umerii cu brațele și am tras-o mai aproape. Când venise la mine, Nina era doar o puștoaică nepricepută de treisprezece ani din Bernardino, care se afla ceva mai departe pe coastă. În gospodăria mea era un loc liber pentru ea, și am fost încântată să o primesc. Devenise isteată și harnică pe măsură ce crescuse. Ar fi putut să-mi ia locul când aveam să mă retrag și să moștenească *Amaryllis* la rândul ei. Dar încă nu-i spuseseam asta.

— Niciodată. Nici într-o mie de ani.

Ezită doar o clipă până să-și înfășoare și ea brațele în jurul meu, răspunzându-mi la îmbrățișare.

Gospodăria noastră era o oază. Munciserăm din greu pentru asta. Eu am moștenit barca, apoi i-am atras pe membrii echipajului unul câte unul: pe Garrett și pe Sun ca să se ocupe de ambarcațiune, pe Dakota - dolofană și tumultuoasă - ca să aibă grijă de casă, iar ea l-a adus pe descurcărețul J.J., și împreună am crescut-o pe Nina. Ni se dăduseră drepturi de pescuit, iar după aceea ni s-a alocat și o bucată de pământ, în zece ani am crescut, am muncit, am transpirat, am hrănit, am trăit, iar locul devenise superb.

Săpaserăm în versantul unui deal, chiar deasupra docurilor, și construiserăm cu chirpici. În soarele după-amiezii, pereții străluceau aurii. Partea casei dinspre deal servea și ca zid de apărare pentru grădină și fântână. Cărarea noastră înconjura locuința și ducea în curte. Găsiserăm șisturi plate, pe care le foloseam ca dale de piatră în jurul straturilor de legume, și pentru a transforma fântâna într-un izvor. Deși era un izvor mic, orice sursă de apă proaspătă părea un lux. Pe dealul de lângă noi erau moara de vânt și panourile solare.

Oricine voia putea să aibă o cameră proprie, dar singurul care avea o cameră separată era Sun - o încăpere săpată în coasta dealului, de

partea cealaltă a curții. Dakota, J.J. și Nina aveau paturi de scânduri în camera cea mai mare. Eu și Garrett împărțeam un pat în cea mai mică. Tot ceea ce nu ținea de casă aparținea grădinii. Aveam pomi fructiferi roditori, un portocal și un lămâi, care țineau și umbră locului unde era bucătăria. Aveam porumb, roșii, floarea-soarelui, fasole, mazăre, morcovi, ridichi, două soiuri de ardei și orice altceva se mai putea cultiva pe câțiva metri pătrați. Un ghiveci de mentă și unul de busuioc. În cea mai mare parte reușeam să ne hrănim cu ceea ce produceam, și astfel ne puteam folosi creditele pentru a-i aduce îmbunătățiri lui *Amaryllis* și pentru a obține specialități precum orezul și mierea, sau pânză și sfoară, din care nu puteam produce cantități suficiente. Dakota voia să înceapă să crească găini în sezonul următor, dacă izbuteam să dăm ceva la schimb pentru pui.

Aș fi vrut să le arunc pe toate astea în față unora ca Anders. Nu era ca și cum aș fi fost iresponsabilă. Nu eram o povară.

Echipajul ajunsese acasă. J.J. pregătise cina. Dakota și J.J. își împărțiseră la început muncile din gospodărie în mod egal, dar nu după mult timp începuseră să facă schimb de sarcini – unul se ocupa de îngrășământ, celălalt întindea rufele spălate, unul repara moara de vânt, celălalt curăța bucătăria – până când a rămas

ca J.J. să se ocupe de aproape tot ce ținea de bucătărie și de spațiile de locuit, iar Dakota de grădină și de problemele mecanice.

După expresia înțelegătoare de pe fața lui J.J. când mi-a oferit porția – în seara asta mâncam macrou afumat cu legume – mi-am dat seama că cineva îi spusese deja despre incidentul de la cântar. Probabil pentru ca el și Dakota să evite să mă întrebe dacă am avut o zi bună.

Am rămas trează până mai târziu decât de obicei ca să fac inventarul gospodăriei. Nu mă așteptam să găsesc nimic în neregulă. Era doar pentru liniștea mea. Mă uitam cu ochii mei la ceea ce construisem, atingeam corpul morii de vânt, mângâiam cu palma frunzele lămâiului, asigurându-mă că nimic nu dispăruse și nici nu avea să dispară. Devenise un ritual.

În pat l-am îmbrățișat strâns pe Garrett pentru a oferi și pentru a primi alinare. Pielea mea era lipită de a lui sub cearșaf, și eram învăluiți de aerul cald care pătrundea înăuntru prin oberlihtul deschis de deasupra patului.

— Ai avut o zi proastă? m-a întrebat el.

— Nu e niciodată o zi proastă când corabia și echipajul se întorc cu bine acasă, i-am răspuns, dar vocea mea era plată.

Garrett își schimbă poziția, îmi mângâie spatele și își așază brațele în așa fel încât să mă poată strânge mai aproape de el. Picioarele ni se împletiră. Mă liniștisem.

— Nina are dreptate, spuse el, putem face mai mult. Putem să susținem o gură în plus. Dacă am cere...

— Chiar crezi că asta ar ajuta la ceva? am replicat. Cred că v-ar fi tuturor mai bine cu un alt căpitan.

Își întoarse fața spre mine, își atinse buzele de ale mele și apăsă până când am reacționat. După un minut zâmbeam amândoi.

— Știi doar că toți am venit aici pentru că nu ne înțelegeam cu nimeni altcineva. Dar tu ne faci pe toți să părem mai buni decât suntem.

M-am zvârcolit, prefăcându-mă intrigată și chicotind.

— O grămadă de echipaje, o grămadă de gospodării nici nu au vreodată copii, spuse el. Nu înseamnă mare lucru.

— Nici nu-mi pasă așa de mult dacă avem un copil sau nu, am replicat. Am obosit doar să mă cert tot timpul.

Era normal pentru copii să se certe cu părinții, cu gospodăriile lor, și chiar cu comitetele lor, pe măsură ce creșteau. Dar nu mi se părea drept să mă simt de parcă încă m-aș fi certat cu o mamă pe care nici nu o cunoscusem vreodată.

În ziua următoare, când Nina și cu mine ne-am dus să curățăm *Amaryllis*, am încercat să mă conving singură că nu mă evita, ci doar mi se părea. Nu se uita la mine. Sau se prefăcea că nu

se uită, când de fapt mă privea pe furiș. Felul în care îmi evita privirea mi-a dat oarecum fiori. Luase o decizie. Avea un secret.

Am zărit-o din nou pe Elsie, care venea dinspre docuri, la vreo sută de metri, dar silueta ei era inconfundabilă. Asta a fost de-ajuns să-i distragă atenția Ninei, care se opri din ceea ce făcea și se uită lung la ea.

— E chiar așa de interesantă? am întrebat-o eu zâmbind, încercând să glumesc.

Nina se uită la mine dintr-o parte, ca și cum atunci ar fi încercat să se decidă dacă să-mi vorbească sau nu. Apoi oftă.

— Mă întreb cum e. Tu nu ești curioasă?

M-am gândit la asta pentru un moment și am simțit mai degrabă teamă decât curiozitate. Erau atâtea lucruri care puteau să meargă prost, chiar și cu un steag aprobator fluturând deasupra capului. Nina n-ar fi putut înțelege asta.

— Nu chiar.

— Marie, cum poți fi atât de... atât de *indiferentă*?

— Pentru că nu vreau să mă obosesc gândindu-mă la ceva ce nu pot schimba. În plus, prefer să fiu căpitan pe o corabie, decât să trebuiască să rămân la țărm și doar să privesc.

Am trecut pe lângă ea cu pași apăsați, îndreptându-mă spre barcă, iar ea m-a urmat cu capul plecat.

Am spălat puntea, am verificat odgoanele, am făcut curățenie în cabină, am făcut inventarul și am strâns la un loc tot echipamentul care trebuia reparat. Urma să-l luăm acasă și să ne ocupăm de el în următoarele câteva zile, înainte de a ieși din nou pe mare. Nina a fost tăcută aproape toată dimineața, iar eu mă uitam întruna la ea cum lucra cu capul aplecat, mușcându-și buza, și mă întrebam la ce se gândea atât de concentrată. Mă întrebam ce ascundea.

Până la urmă am aflat că-și făcea curaj.

I-am dat ultima legătură de plasă, după care m-am întors să mai verific o dată dacă erau închise toate chepengurile și dacă era încuiată cabina. Când am coborât de pe barcă, stătea jos pe marginea docului, cu picioarele atârându-i peste margine, legănându-le încet. Părea cu zece ani mai tânără, de parcă ar fi fost iar un copil, ca atunci când am cunoscut-o.

Am privit-o întrebătoare, cu sprâncenele ridicate, până când în cele din urmă a spus:

— L-am întrebat pe Sun de ce nu te place Anders. Și de ce nu prea vorbesc cu tine ceilalți căpitani.

Deci asta se întâmplase. Sun, care era direct și pragmatic, îi povestise probabil totul fără niciun fel de precauții. Iar Nina fusese îngrozită.

M-am așezat zâmbind în fața ei, pe parapetul corabiei.

— Mă gândeam că, fiind aici de atâta vreme, ai dedus singură ce s-a întâmplat.

— Știam că s-a întâmplat ceva, dar nu-mi puteam da seama ce anume. Și în niciun caz... Nimeni nu vorbește despre asta. Dar... ce s-a întâmplat cu mama ta? Și cu gospodăria ei?

Am ridicat din umeri, pentru că nu-mi puteam aminti nimic din ceea ce se întâmplase. Pusesem povestea cap la cap, făcusem niște presupuneri. Am aflat ce se întâmplase de la oameni care făcuseră și ei la rândul lor niște presupuneri, și care voiau să mă facă să înțeleg clar care îmi era locul în lume.

— Cred că au fost împrăștiați prin toată regiunea. Era o gospodărie mare, de zece oameni, căreia îi mersese bine până să apar eu. Nu știu pe unde a ajuns fiecare dintre ei. Eu am fost adusă la New Oceanside și am fost crescută de primul echipaj de pe *Amaryllis*. Apoi Zeke și Ann s-au retras, s-au apucat de olărit, s-au mutat mai încolo pe coastă și mi-au lăsat mie corabia ca să-mi fac propria gospodărie. Final fericit.

— Și pe mama ta au sterilizat-o? Vreau să zic, după ce te-ai născut tu.

— Presupun că da. Cum ți-am spus deja, nu știu exact.

— O fi crezut că a meritat osteneala să facă asta?

— Îmi închipui că nu, am replicat. Dacă voia



un copil, n-a obținut ce-și dorea, nu? Dar poate că voia doar să fie însărcinată o vreme.

Nina părea atât de gânditoare, legănându-și picioarele și ținându-și privirea ațintită la încrețiturile apei care clipocea lovindu-se de carenă, încât m-am îngrijorat. Trebuia să spun ceva.

— Sper că nu-ți trece prin minte să faci așa ceva. Ne-ar despărți, ne-ar lua casa, ne-ar lua *Amaryllis*...

— Sigur că nu, spuse Nina, scuturând repede din cap, negând cu tărie. N-aș face niciodată așa ceva, în niciun caz.

— Bine atunci.

Aveam încredere în ea și nu o bănuiam. Totuși, probabil că și gospodăria mamei mele gândise același lucru despre ea. Am sărit pe doc. Am strâns uneltele, ne-am aruncat pe umăr sacii și gălețile și am pornit la drum înapoi spre casă.

La jumătatea distanței, Nina spuse:

— Crezi că n-o să obținem niciodată un pavilion din cauza poveștii cu mama ta. Asta încercăi să-mi zici.

— Da.

Respiram regulat în continuare, concentrându-mă la efortul pe care-l aveam de făcut.

— Dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce ești și ce faci.

— Bătrânii tot îmi poartă pică.

— Nu e drept, zise ea.

Era prea mare ca să mai spună astfel de lucruri. Dar cel puțin acum știa, și putea să decidă în cunoștință de cauză dacă voia să-și găsească altă gospodărie.

— Te-aș înțelege dacă ai vrea să pleci, am asigurat-o. Orice casă ar fi încântată să te primească.

— Nu, spuse ea. O să rămân. Nimic din toate astea nu schimbă cine ești.

Îmi venea să dau drumul la tot pe jos și să o îmbrățișez pentru asta. După încă o bucată de mers, se vedea deja casa.

— Te-ai gândit la cineva anume care ar putea să fie tatăl? am întrebat-o. Ipotetic vorbind.

Se înroși ca un rac și îmi evită privirea. Nu mi-am putut opri un zâmbet: deci așa stăteau lucrurile.

Nina era încă roșie când Garrett ne-a întâmpinat în curte, îl evită și o luă înainte în grabă ca să-și lase bagajul în atelier.

Garrett a urmărit-o cu privirea.

— Ce-i cu ea?

— Nina și toanele ei obișnuite.

Următoarea călătorie cu *Amaryllis* a mers bine. Am atins cota necesară mai repede decât mă așteptam, ceea ce ne-a lăsat o jumătate de zi liberă. Am aruncat ancora lângă o fâșie pustie de țărm și am înotat, ne-am lungit pe punte la

soare, am mâncat ultima portocală și macroul uscat care mai rămăsese, pe care ni le pusese J.J. la pachet. A fost o zi plăcută.

Trebuia să ne întoarcem însă odată și-odată și să dăm piept cu cântarul. Am cântărit captura de trei ori, dar cântarul de pe *Amaryllis* ne-a arătat de fiecare dată o cifră diferită, care nu varia însă cu mai mult de patru kilograme și, cel mai important, era cu vreo zece kilograme sub cotă. Dar probabil că nu avea să conteze oricum. Am vâslit în direcția debarcaderului de la depozitul de cântărit; Anders era din nou de serviciu. Aproape că am ridicat iar pânzele și am întors barca, dorindu-mi să nu mai ajung acolo niciodată. Nu puteam da piept cu el, nu după călătoria perfectă pe care o avusesem. Nina avea dreptate: nu era drept ca acest om să ne ducă la sapă de lemn cu surplusuri inventate și bile negre.

Am fixat în tăcere *Amaryllis* la doc și am început să dăm mai departe încărcătura. Am reușit să fac în așa fel încât să nu mă uit la Anders, ceea ce probabil mă făcea să par vinovată în ochii lui. Dar era deja clar că puteam să fiu culmea perfecțiunii și el tot m-ar fi considerat vinovată.

Anders era încruntat și avea o căutătură aspră și trufașă. Parcă îl auzeam deja spunându-mi că depășisem cota cu douăzeci de kilograme. Cu încă o captură ca asta, avea să zică, s-ar putea

să-ți tăiem dreptul de pescuit. Iar eu l-aș fi pocnit. Aproape că l-am avertizat pe Garrett să mă oprească dacă arătam ca și cum aș fi avut de gând să-l lovesc. Dar stătea deja între noi, bănuind parcă ceva.

Dacă bătrânul meșter de la cântar izbutea să destrame echipajul de pe *Amaryllis*, l-aș fi ucis. Și care asta nu ar fi fost o crimă cu mult mai gravă decât cea pe care o reprezenta existența mea?

Anders trase de timp, măsurându-ne pe toți din cap până-n picioare până când, în cele din urmă, anunță:

— De data asta ați depășit cota cu douăzeci și șapte de kilograme. Și voi credeți că vă pricepeți la asta.

Mi-am încleștat pumnii. M-am imaginat năpustindu-mă la el. Așa cum stăteau lucrurile, ce aveam de pierdut?

— Solicităm un control, spuse Nina, care se strecurase pe lângă mine, Sun și Garrett și se afla acum în fața meșterului, încruntându-se cu mâinile în șolduri.

— Poftim? a replicat Anders.

— Un control. Cred că e ceva în neregulă cu cântarul și solicităm un control. Nu-i așa?

Se uită la mine.

Era probabil o idee mai bună decât să-l plesnesc.

— Da, am aprobat după un moment de

perplexitate. Da, solicităm un control.

Asta a declanșat două ore de haos în depozitul de cântărit. Anders a protestat, a urlat la noi, ne-a amenințat. L-am trimis pe Sun la casa comitetului pentru a solicita verificarea oficială. N-avea de gând să facă pe amabilul, așa că nu putură să scape de el. June și Abe, doi membri marcanți ai comitetului, îmbrăcați sobru în gri, sosiră iritați.

— Care este reclamația? întrebă June.

Toți se uitară la mine, așteptând un răspuns. Primul meu impuls a fost să neg totul. Să nu mă cert, să nu fac valuri. Pentru că poate meritam felul mizerabil în care eram tratată. Sau mama îl merita, dar ea nu era acolo, nu?

Nina se uita la mine cu ochii ei căprui, nevinovați, și trebuia să fac asta pentru ea.

Mi-am păstrat o expresie complet neutră și pragmatică în momentul în care le-am vorbit lui June și lui Abe. Asta n-avea de-a face cu mine, ci cu afacerile, cotele și corectitudinea.

— Meșterul Anders potrivește cântarul când ne vede sosind.

Am fost uimită când și-au întors privirile acuzatoare spre el, și nu spre mine. Bătrânul deschise gura, încercând să bălmăjească ceva în apărarea lui, dar nu avea nimic de spus.

Comitetul confirmă că Anders aranja cântarul. Ne-au oferit despăgubiri din rațiile bătrânului.

Am chibzuit o clipă la asta: ar fi însemnat credite în plus, mai multă hrană și provizii pentru gospodărie. Intenționez să mai construim o moară de vânt, să mai solicităm o fântână. În schimb, am recomandat ca toate penalizările pe care intenționau să le aplice să intre în fondurile comunitare. Nu voiam decât ca *Amaryllis* să fie tratată just.

Și mai doream o întrevedere pentru a mai înainta încă o solicitare comitetului.

Garrett mă însoți la biroul comitetului a doua zi de dimineață.

— Eu ar fi trebuit să fiu cea care să se gândească să solicite un control, am zis eu.

— Ninei nu-i este atât de frică de comitet cum îți este ție. Cum îți *era*, spuse el.

— Nu mi-e...

Dar m-am oprit, pentru că avea dreptate.

Îmi strânse mâna. Zâmbea amuzat și avea o privire caldă, întreaga poveste i se părea mai degrabă nostimă. Eu, pe de altă parte, mă simțeam ușurată, epuizată, buimacă, rușinată. Dar mai ales ușurată.

Noi, *Amaryllis*, nu greșiserăm cu nimic. Eu nu greșisem cu nimic.

Garrett mă sărută lung și rămase să mă aștepte afară, în timp ce eu am intrat să mă prezint în fața comitetului.

June stătea pe locul ei, împreună cu alți cinci membri ai comitetului, toți în spatele unei mese

lungi, cu tăblițele, borderourile și listele lor de cote. M-am așezat în fața lor, singură, cu mâinile strânse în poală, străduindu-mă să nu bat din picior. Încercam să par la fel de mândră și de sigură pe mine ca și ei. O boare ușoară se strecură prin ferestrele deschise și răcori aerul din încăperea de beton.

După un schimb amabil de saluturi, June spuse:

— Doreai să înaintezi o solicitare?

— Noi, echipajul de pe *Amaryllis*, am dori să solicităm o majorare a cotei. Nu cu foarte mult.

June dădu din cap.

— Am discutat deja posibilitatea și suntem de acord să permitem o majorare. Ar fi potrivit?

Potrivit pentru ce? Ca despăgubire? Pe post de scuze? Aveam gura uscată și maxilarele încleștate. Mă usturau ochii și îmi venea să lăcrimez, dar asta ne-ar fi diminuat șansele la fel de mult ca și simplul fapt că eu eram cine eram.

— Mai e ceva, am reușit eu să rostesc. Cu o cotă mărită mai putem hrăni încă o gură.

Fusese arogant din partea mea să spun asta, dar nu aveam niciun motiv să fiu politicoasă.

Ar fi putut să mă admonesteze, să mă dea afară fără un cuvânt, să mă mustre pentru lăcomie, având în vedere că situația era deja strâmtorată. Mi-ar fi putut zice că era mai important să menținem ceea ce aveam, decât

să încercăm să ne extindem - extinderea însemna aroganță. Trebuia doar să păstrăm ceea ce aveam. Dar nu au făcut nimic din toate astea. Nici măcar nu au părut surprinși de cuvintele mele.

June, care mi se părea atât de elegantă, cu părul ei alb, lung și împletit, așezat pe umăr, cu un șal tricotat înfășurat în jurul ei, atât ca podoabă, cât și pentru a-i ține de cald, își întinse mâna către geanta de la picioarele ei și scoase de acolo o bucată de pânză împăturită, pe care o împinse pe masă spre mine. Nu voiam s-o ating. Mi-era încă teamă că dacă m-aș întinde după ea, June ar trage-o înapoi în ultima clipă. Nu voiam să o desfac ca să văd modelul roșu cu verde complet, de teamă că ar fi putut fi altă culoare.

Dar am făcut-o, deși îmi tremurau mâinile. Era așa cum mă așteptasem. Am strâns în pumn pavilionul; nimeni nu mai putea să mi-l mai ia din acel moment.

— Mai ai și altă solicitare? întrebă June.

— Nu, am răspuns eu aproape în șoaptă.

M-am ridicat în picioare, mi-am înclinat capul către fiecare dintre ei. Am ieșit din încăpere strângând steagul la piept.

Am discutat chestiunea cu Garrett în drum spre casă. Restul echipajului ne aștepta în curte: Dakota în fusta și tunică ei, cu părul într-



un coc încurcat; J.J. cu brațele încrucișate, părând îngrijorat; Sun fără cămașă, cu mâinile în șolduri, curios. Iar Nina, în fața tuturor, aproape ținând de nerăbdare.

I-am privit cu atenție, încercând să par enigmatică și scrâșnindu-mi dinții ca să nu izbucnesc în râs. Ascunseseam steagul la spate. Garrett mă ținea de cealaltă mână.

— Și? Întrebă Nina în cele din urmă. Cum a mers? Ce-au zis?

Nu ar fi fost posibilă o surpriză mai mare. Am fluturat steagul și l-am ridicat ca să-l vadă. Oh, nu-i mai văzusem niciodată pe toți atât de uluiți, făcând ochii mari și căscând gura ca niște pești.

Nina rupse vraja, râzând și alergând la mine, aruncându-mi-se în brațe. Aproape am căzut împreună.

Apoi ne îmbrățișarăm cu toții, iar Dakota începu imediat să se frământa și să se gândească de ce avem nevoie ca să facem un pat pentru copil, cât material ne trebuie pentru scutece și că nu avem decât nouă luni ca să acumulăm creditele pentru toate astea.

Mi-am domolit suficient de mult entuziasmul pentru a mă îndepărta puțin de Nina, astfel încât să o pot privi în ochi când i-am pus steagul în mână. În prima clipă aproape îl scăpă pe jos, tresărind de parcă ar fi ars-o. I-am apăsât degetele în jurul materialului și i le-am ținut așa.

— E al tău, spusei eu. Vreau să-l iei tu.

Am aruncat o privire către Garrett ca să mă asigur. Iar el zâmbea încă aprobator.

Holbându-se la mine, Nina ținea steagul la piept așa cum făcusem și eu.

— Dar... tu... E al tău...

Începu să plângă, apoi mă podidiră și pe mine lacrimile. Am tras-o aproape de mine și am strâns-o tare în brațe, în timp ce vorbea printre lacrimi:

— Nu vrei să fii mamă?

De fapt, simțeam că sunt deja.

## David Moles - Șapte orașe de aur

**David Moles** a publicat opere de ficțiune în *Asimov's Science Fiction*, *The Magazine of Fantasy Science Fiction*, *Polyphony*, *Strange Horizons*, *Lady Churchill's Rosebud Wristlet*, *Say... Flytrap* și nu numai. Împreună cu Jay Lake, este coeditorul antologiei de „retro-pulp” *All-Star Zeppelin Adventure stories*, apărută în 2004 și primită favorabil de public, precum și, împreună cu Susan Marie Groppi, al originalei antologii *Twenty Epics*.

În povestirea foarte reușită care urmează și care tratează istoria alternativă, Moles ne poartă într-o călătorie în stilul celei din *Heart of Darkness*, alături de o femeie zbuciumată și frământată, de-a lungul cursului unui râu ce trece chiar prin mijlocul unei zone de război descrise în detaliu, îndreptându-se către o destinație incertă și primejdioasă, a cărei existență este îndoielnică.

Rafalele de ploaie ale taifunului pătrundeau în golful Mexicului și se năpusteau asupra orașului în flăcări ca jaguarii despre care mayașii spun că vor cădea din ceruri la sfârșitul lumii. Ploaia suiera pe deasupra pietrelor netede încinse din Praza dos Bispos, răpăia pe olanele acoperișurilor din Alta Ciudad, domolea flăcările, spăla cenușa din ghetourile idolatrilor. Se prelingea pe pânza verde a posturilor

abandonate de armata andaluză și ropotea pe învelișurile de plastic galben ale spitalelor de campanie supraaglomerate ale japonezilor. Picura pe gâturile doctorilor de la Ministerul Situațiilor de Urgență, care-și măsurau obosiți dozele de opiu, și ale tehnicienilor îngrijorați de la Ministerul Industriilor, aplecați asupra panourilor lor de măsurare a radiațiilor. Umplea canalele și se revărsa din jgheaburi, curgea prin spărturile digurilor, spăla străzile cu o apă maronie, presărată din loc în loc cu o spumă alburie. Purta cadavrele arse ce pluteau până în mare.

— Dr. Nakada?

Ofițerul de la Ministerul Situațiilor de Urgență bătu în panoul găurit al ușii. Niciun răspuns de partea cealaltă. Împinse ușa doar cât un lat de palmă, după care se înțepeni. În fâșia de lumină strălucitoare revărsată de soarele Caraibelor, văzu o rogojină uzată din plastic albastru striat, imitând un *tatami*, iar întins de-a curmezișul, brațul bronzat al unei femei.

Ridică ușa din țâțâni, inundând cu lumină micul bungalow și provocând un geamăt din partea locatarei. Ofițerul își scoase sandalele și pași înăuntru. Privirea i se mută de la femeia de pe rogojină – era desculță, avea părul scurt, negru și încâlcit, purta o uniformă ministerială albastră, boțită, din doc, fără curea la pantaloni

- la măsuta joasă pe care stătea deschisă o trusă de medicamente; lângă ea se aflau o ceașcă de ceai goală, un pachet de țigări turcești cu opiu și un ibric a cărui apă fierseșe până secase pe o plită electrică. Se lăsă pe vine ca să miroasă ceașca și respirația femeii; îi ridică încheietura de pe podea și îi luă pulsul; îi examinează fața și urechile, și, ignorându-i protestele adormite, îi deschise gura și îi cerceta limba cu o mică lanternă de buzunar.

— Unde mă aflu? întrebă femeia când ofițerul îi eliberă falca.

După tonul ei, părea că i se mai spusese o dată, dar nu-i plăcuse răspunsul.

— În tabăra Xaragua, doctore, spuse ofițerul. În Caraibe.

Se aștepta la încă o întrebare, dar femeia își acoperi ochii cu brațul și începu să sforăie.

Ofițerul oftă, deschise trusa de medicamente la secțiunea marcată *Remedii (Clasa inferioară)* și se apucă de lucru.

Puțin mai târziu, doctor-locotenentul Chië Nakada era trează, încălțată cu sandale, spălată pe mâini și pe față, avea uniforma aranjată, părul pieptănat și prins cu o eșarfă curată, pentru a nu-i jena vederea, și stătea pe scaunul rabatabil al unui coopter de serviciu, cu centura de siguranță prinsă.

O durea capul.

Aerul fierbinte din fuzelajul zgomotos de metal al aparatului mirosea a dezinfectant și a sânge uscat. Nakada închise ochii și inhală. Mirosea a acasă.

*Încă nu știu de ce m-au ales pe mine. Dar oricum nu am fost prima lor opțiune.*

*Ultima mea misiune a fost în Indochina, într-o tabără de refugiați din Siamul de Sud, la frontiera cu războiul civil malaysian. O jumătate de milion de refugiați au trecut prin acea tabără în cei trei ani pe care i-am petrecut acolo, în drum spre Madagascar sau Xinjiang sau oriunde puterile mondiale aveau nevoie de mai mulți muncitori.*

*Vieți grele. Amintiri urâte. Nu e nimic romantic în viața unui refugiat. Dar cel puțin războiul lor se sfârșise.*

*Ceva s-a rupt în mine după acea misiune. M-am întors în Japonia și am rătăcit ca o somnambulă. Făceam dragoste cu soțul meu, îmi duceam fiul la școală, iar noaptea visam copii înfometați, femei violate și mutilate, bărbați arși cu napalm și desfigurați de macete, și obuze, și mine explodate. Stăteam pironită în Gara Centrală din Kokura, uitându-mă la salariații și la funcționarii angajați la diverse firme și companii, cum se scurgeau unii după alții, norocoși și inconștienți, și mă întrebam ce caut eu acolo. Îmi imaginam cutremure, bombe*

*incendiare. Îmi imaginam gara în ruine, navetiștii prinși sub grinzi în flăcări, strigând după ajutor. Ajutorul meu.*

*Și după o vreme începusem să-mi doresc ca scenariul să devină realitate.*

*— Din jurnalul doctorului-locotenent  
Chië Nakada*

Nakada îl urmă pe ofițer pe puntea de promenadă închisă cu geamuri a vasului-spital *Mappô Maru*. Taifunul se îndepărtase spre nord, peste coasta joasă și înverzită, însă cerul era încă brăzdat de nori cenușii împinși de vânt, iar dincolo de baleiajul aripilor late a vasului, apa în care era ancorată flota de salvare arăta asemenea argilei verzi fisurate. Un șir de nave de transport alunecau în depărtare, către est și către vest – cargoboturi încărcate cu hrană, apă, adăposturi portabile și ciment uscat. Nakada număra încă trei ambarcațiuni galbene mari ancorate, la fel ca *Mappô Moru*. Erau și bărci mai mici pe apă, și ambarcațiuni pe pernă de aer, și mai multe coleoptere în aer.

Așa arăta sistemul umanitar-industrial japonez intrând în acțiune cu întârziere. Era o reacție disproporționată față de un singur taifun. Nakada presupuse că cineva fusese luat pe nepregătite și încerca să compenseze acum pentru timpul irosit, printr-o etalare de exces de zel.

Sub silueta aplecată ca o înotătoare de balenă a vasului *Mappô Moru*, se întindea, lată cât toată puntea, cabina doctorului-general. Era mobilată auster, într-o manieră menită să amintească de o sală oficială de primire din Japonia natală, cu rogojini *tatami* autentice, paravane de hârtie pictată, scrinuri lăcuite, ramuri înmugurite aranjate asimetric, cu pricepere, în vase subțiri, un portret oficial al regentului la muntele Yoshino. Efectul era întrucâtva alterat de lămpile fluorescente stridente și de curba de aluminiu neacoperită a carenei. În ciuda aerului care sufla prin aerisirile din tavan, atmosfera din cabină era sufocantă, puțin prea caldă și prea umedă. Mirosea a tutun rânced.

Ofițerul se înclină și se retrase, închizând ușa după el. Jumătatea dinspre pupa a cabinei, unde Nakada presupuse că se aflau ferestrele dinspre galerie, era ascunsă după un paravan. În jumătatea vizibilă era așezată o masă neagră joasă, pe care fuseseră pregătite cești de ceai și o scrumieră, și la care stăteau un bărbat și o femeie îngenuncheați pe perne roșii.

Nakada o cunoștea pe femeie, cel puțin din vedere: era Nobuko Araki, doctor-general. O japoneză cu fața prelungă, cu părul lung spicuit din loc în loc cu șuvițe albe, îmbrăcată cu o haină din pânză de in albastru-violet peste o uniformă confecționată dintr-un material de o



calitate evident superioară celei a lui Nakada. Araki era comandantul de intervenție responsabil cu întreaga Misiune Antiliană. Bărbatul era un străin îmbrăcat în mătase de Iskandariya, cu o barbă roșcată albită pe alocuri și cu pielea spălăcită și pistruiată ca a varegilor sau a maurilor. Turbanul purpuriu făcea ca pielea să-i pară și mai palidă decât era. Ochii, ațintiți la Nakada în timp ce-și scutura scrumul din țigară, păreau să nu aibă nicio culoare anume.

— Vă mulțumesc că ați venit, dr. Nakada.

Vocea venise din dreapta ei. Cel care vorbise, pe care Nakada nici nu-l observase până în momentul acela, era un farmacolog-maior, cam de vârsta ei sau puțin mai tânăr. Pe ecusonul brodat al uniformei scria KAWABATA.

— la loc, Nakada. Servește niște ceai, spuse Araki.

La stânga femeii mai era o pernă liberă. Nakada își scoase sandalele și îngenunche, în timp ce un subofițer îi turnă ceai rece, închis la culoare, într-o ceașcă de porțelan.

— Pe căldura asta nu pot bea decât ceai rece de orz, doctore, spuse Araki. Sper că nu te deranjează.

Nakada tuși ca să-și dreagă vocea.

— Nu, doamnă. Este și preferatul meu.

Kawabata, încă în picioare, deschise un sertar și scoase o cutie cilindrică din aluminiu. O

deschise și desfăcu documentul rulat dinăuntru.

— Dr. Nakada, în Daiwa 18 ați condus prima echipă de intervenție medicală în Pachacamac după cutremur, așa este?

— Așa este, domnule.

Nakada luă o gură de ceai. Avea gust de orez ars.

— Și în primul an din Seisho - a continuat Kawabata, uitându-se în dosar - l-ați salvat pe sultanul din Majapahit de o otravă administrată chiar de propriul său medic.

— Mâncase niște fructe de mare care nu i-au priit, domnule.

— Ați lucrat vreodată cu creștini?

— În Axum, spuse Nakada. În timpul foametei. Și bineînțeles atunci când am studiat în Konstantiniyye.

— Dar nu cu creștini antilieni sau franci, spuse străinul.

Vorbea bine japoneză, cu un accent aproape insesizabil.

— Nu, domnule.

Araki și străinul făcură schimb de priviri.

— De cât timp ești în Xaragua? Întrebă Araki.

— De trei săptămâni, doamnă.

— Înseamnă că ești probabil dornică să te întorci pe teren.

— Da, doamnă. Fără îndoială.

Farmacologul-maior scoase încă un dosar.

— Acum șase zile, doctore, spuse Kawabata,

niște rebeli antilieni au introdus clandestin o bombă experimentală în orașul Espírito Santo, aflat sub ocupație, de pe cursul inferior al râului Acuamagna. Au introdus-o prin Zona de Interdicție stabilită de Ministerul Situațiilor de Urgență pentru a... făcu o pauză pentru a-și drege vocea. Pentru a delimita teritoriul episcopilor din Antilia de zonele ocupate de mauri, încă nu știm exact ce fel de bombă a fost, sau cum a funcționat, și nici dacă mai au și altele. Ministerul Industriilor sugerează că ar putea avea de-a face cu forțe subatomice, dar nu știm cu certitudine.

Clinchetul ceștii de ceai așezate pe farfurioară de doctor-general Araki întrerupse cu autoritate discuția, având efectul zgomotului făcut de blocurile de lemn în timpul meditației.

— Ceea ce știm însă este că a distrus jumătate din oraș și a ucis treizeci de mii de oameni. Inclusiv douăzeci de mii de creștini antilieni. Dacă nu l-aș cunoaște personal pe abatele-doctor Shingen, mi-ar veni greu să dau crezare rapoartelor pe care ni le trimite. Mii de victime cu arsuri. Și alte câteva mii care se aflau în afara zonei imediat afectate de explozie, însă au simptome similare cu cele de arsuri. Mai au și simptome asemănătoare cu cele ale febrei tifoide: grețuri, căderea părului, leziuni ale pielii. Și cum ne aflăm în anotimpul ploios, ne putem aștepta în orice clipă la cazuri

reale de febră tifoidă, ca să nu mai vorbim de holeră, febră galbenă sau malarie. În opinia mea, nu e exclus să avem de-a face chiar și cu lepră și ciumă bubonică. Ne confruntăm cu cea mai gravă criză umanitară din ultimii zece ani.

— Eforturile de salvare au fost îngreunate de sezonul taifunurilor din Golf, spuse Kawabata. Dar Regimentul Aerian Unsprezece se afla deja în Xaragua când a survenit incidentul, pregătindu-se să intre în acțiune în zona lovită de taifun. Însă acum a fost redirectionat spre Espírito Santo.

Urmă un moment de tăcere. Nakada își plimbă privirea de la Kawabata la Araki și înapoi.

— Da, domnule, zise ea în cele din urmă.

— Spuneți-mi, doctore, interveni străinul, ce părere aveți despre război?

Nakada se uită la el, apoi la Araki, care dădu scurt din cap. Se întoarse din nou către străin.

— Sunt împotriva războiului, domnule.

— O poziție firească pentru cineva de profesia dumneavoastră, doctore. O poziție admirabilă. În calitate de diplomat, și eu sunt împotriva războiului. Mai cu seamă împotriva războaielor religioase.

Urmă o scurtă pauză, după care Nakada spuse:

— Da, domnule.

Kawabata scoase încă o cutie cu un dosar.

— Serviciile de informare maure cred că

rebelii din Antilia nu se mai află sub controlul Celor Șapte Episcopi, ci al unei femei: o fostă călugăriță pe nume Clara Dos Orsos.

Scoase o hârtie care fusese rulată în dosar și i-o dădu lui Nakada.

Era reproducerea unei imagini termice, decolorată și având contrastul exagerat, și arăta ca și cum nici fotografia originală nu fusese prea clară. Dar chiar și așa, chipul din imagine părea remarcabil. Era o femeie în jur de treizeci de ani, cu ochi negri depărtați și cu niște pomeți care sugerau mai degrabă o origine indigenă din Antilia sau Mexic, decât sângele gotic iberic al clasei sociale dominante a Antiliei.

— E o propovăduitoare mesianică, spuse Kawabata. O vizionară charismatică. Discipolii o numesc Fecioara din Apalaxia.

— Nu e decât o zănatică apocaliptică, spuse Araki. Halucinații, năluciri, idei paranoide, gândire de tip magic: este un caz clasic de schizofrenie, dacă nu chiar de psihoză. Nu primește ordine de la nimeni, decât de la îngerii din capul ei.

Nakada îl privi pe străin stingându-și țigara, scoțând alta și aprinzând-o cu o brichetă din fildeș în timp ce vorbea.

— De ani buni, doctore, spuse el, Cei Șapte Episcopi din Antilia se războiesc cu poporul meu. În numele religiei au oferit unor smintiți, unor smintiți creștini romani și franci,

instrumentele pentru a face lucruri cumplite. Acești oameni au comis crime înfiorătoare, ucigând nu numai musulmani, ci și evrei și oameni din Saba și da, chiar și mulți creștini.

Trase lung din țigară și expiră încet fumul.

— Acum a apărut femeia asta, continuă el, Dos Orsos. Și arma asta teribilă, bomba asta care distruge orașe, care nu e de găsit niciunde, nici în Califat, nici în Persia, India, China sau Japonia. Pentru a alunga oștirile califului de pe pământurile lor, în numele religiei, oamenii aceștia au construit mașinăria asta diavolească, iar femeia asta smintită o folosește împotriva propriului ei popor.

— Treizeci de mii de morți, doctore, spuse Araki. Nebunia trebuie să înceteze.

Kawabata își dresе vocea.

— Vi se vor încredința mai multe doze dintr-un remediu antipsihotic experimental, spuse el. Un inhibitor hepatocardiac derivat din Tj-54. O barcă-ambulanță hibridă vă va duce până la Espírito Santo. Acolo veți traversa spre Acuamagna și vă veți continua călătoria pe râu în sus, în afara Zonei de Interdicție. Intrați în contact cu episcopii rămași în viață undeva la nord de La Vitoria, și obțineți-le aprobarea pentru a... trata afecțiunea de care suferă Dos Orsos.

Nakada își mută privirea de la Kawabata la Araki, care încuviință din cap.

— Da, domnule, spuse ea.

— Tratați-o, zise străinul, prin orice mijloace vor fi necesare.

Când Nakada se trezi, soarele apunea undeva în spatele ei. Aproape imediat ce se urcase la bordul bărcii-ambulanță îi ceruse unui membru al echipajului să-i prepare o doză de somnifer.

Ambulanța hibridă era parțial barcă cu motor, parțial ambarcațiune pe pernă de aer și măsoara zece metri în lungime și cinci metri în lățime. Cea mai mare parte era formată dintr-o singură bucată mare de plastic galben modelat prin injecție, tăcată cu petice de bandă antiderapantă soioasă. Arăta ca o jucărie de copil.

O membră a echipajului – infirmiera care îi preparase somniferul – stătea aplecată peste margine, ținând o prăjină de bambus de doi metri cu o plasă prinsă la capăt. Avea fața rotundă, bronzată și pistriuată, și părea să aibă în jur de cincisprezece ani. Văzu că Nakada se uita la ea și zâmbi larg.

— De unde ești? o întrebă Nakada.

— Din New Yezo, spuse fata, întorcându-se la plasa ei.

Lui Nakada îi veni în minte un nume: *Hayashi*. Probabil că se făcuseră prezentările la un moment dat.

New Yezo: o colonie de pe insulele de lângă

coastă, la vreo trei sau patru mii de kilometri nord-vest de Espírito Santo. O regiune plină de urși, de somon, de tabere de exploatare forestieră și fabrici de procesare a peștelui. Nakada presupuse că o perioadă de înrolare de șase ani în cadrul ministerului părea probabil o alegere bună, când alternativa ar fi fost o slujbă pe o balenieră din Pacificul de Nord.

Nakada se ridică. Privi dincolo de Hayashi la linia lungă și joasă a țărmului aflat la vreun kilometru depărtare. Locul îi părea la fel de străin ca țărmul din Kalimantan, dar făcea parte totuși din continentul pe care se născuse Hayashi. Se întrebă dacă și fata percepea lucrurile tot așa.

— Ai mai servit vreodată în Antilia, doctore?

Căpitanul bărcii, chirurg-sergent Shiraoka, stătea la cârmă.

Nu puteai avansa peste gradul de sergent dacă nu aveai o diplomă de medic, iar Shiraoka nu părea genul care să se întoarcă la studii pentru a o obține. Avea puțin peste patruzeci de ani, avea riduri de la soare în jurul ochilor și o mustață neagră și groasă care i s-ar fi potrivit unui hoț kazah de cai.

— Nu, îi răspunse Nakada. Am fost în Peru o dată. Dar mai ales în Ifriqiya de Est și în Indii. Și tu?

— Sunt aici de trei ani. Scutură din cap. Da, și eu am fost în Ifriqiya. Mai ales în vest. Ce țară



fără noroc! Și antilienii au avut porția lor de ghinion. Dar în cea mai mare parte sunt nebuni.

*Nebuni.*

*În cutia cilindrică în care primisem ordinele, era și portretul lui Dos Orsos, cu ochii aceia negri ficși. I-am privit și am încercat să-mi dau seama dacă ceea ce vedeam în ei era într-adevăr nebunie - nebunie sau unul dintre eufemismele medicale precise ale lui Araki și Kawabata: schizofrenie, paranoia, psihoză.*

*Sau mai pitoresc spus, sminteală.*

*Nu era ca și cum n-aș mai fi văzut astfel de lucruri. În tabăra aceea de refugiați din sudul Siamului, întâlnisem o chinezoaică ce abia îmi ajungea până la umăr și abia dacă depășea jumătate din greutatea mea, care o luase razna și ucisese cu o baionetă șase membri malaysieni ai unei grupări paramilitare.*

*În Axum cunoscusem un medic din Shizuoka care desena cu creta pe podeaua oricărei încăperi în care dormea contururile rogojinilor tatami, și care nu putea dormi dacă rogojina lui depășea vreuna din linii.*

*Dar când m-am lovit de privirea lui Dos Orsos din reproducerea acelei imagini termice, am văzut altceva. Ceva ce văzusem poate în ochii voluntarilor care continuau să sape multă vreme chiar și după ce nu mai exista nicio șansă să mai găsească supraviețuitori sub dărâmături,*

*și ai infirmierilor care îi îngrijeau cu cea mai mare atenție și blândețe tocmai pe pacienții care nu mai puteau fi salvați.*

*Mi-am zis că era privirea pe care o vedeam uneori în oglindă.*

*Pe de o parte aveam dreptate, dar pe de altă parte mă înșelam.*

*— Din jurnalul doctorului-locotenent  
Chië Nakada*

Înconjurară un promontoriu, trecură printr-un defileu și ajunseră pe un lac întins, sălcii, al cărui țărm îndepărtat nu se putea vedea prin pâcla subtropicală. Nu mult după aceea, văzură primul cadavru.

— Ce-i aia? întrebă Ishino.

Ishino era celălalt infirmier de pe barcă, un băiat din Okinawa, nu cu mult mai în vârstă decât Hayashi. Avea chipul unei vedete pop: o frumusețe naivă, aproape feminină, cu o vagă urmă de revoltă care dădea impresia că nu e cu totul prezent.

— Ție ce ți se pare că e? întrebă Nakada.

Cadavrul - ceea ce se zărea din el la suprafața apei - era despuiat, înnegrit de arsuri și lipsit de păr. Nu se vedea dacă fusese bărbat sau femeie, antilian sau andaluz, tânăr sau bătrân.

— Vai! spuse Hayashi.

— O să mai fie destui în direcția în care ne îndreptăm noi, spuse Nakada închizând ochii.

Încă o durea capul. Oficialul scrupulos îi confiscase drogurile din trusa de medicamente. Până acum evitase să apeleze la rezerva de opiu a bărcii, dar îi era din ce în ce mai greu. În nordul oraşului era o tabără de alimente a budiştilor Pământului Pur. Se gândi că avea să reziste până acolo.

Îl auzi pe Ishino cântând încet şi recunoscui o rugăciune pentru morţi din învăţătura budistă Nichiren. După ce termină, Shiraoka porni ventilatoarele şi tură motorul la maximum, lăsând rapid cadavrul în urmă.

Navigau de-a lungul curburii ţărmului, sau cel puţin a ceea ce era astfel marcat pe hărţile de navigaţie ale lui Shiraoka: o întindere strălucitoare de apă întreruptă ici şi colo de cioturile verzi ale copacilor scufundaţi. Înaintau împotriva curentului. Râul Acuamagna producea curentul tăindu-şi o nouă cale către mare prin digurile sparte şi canalele fisurate din Espírito Santo, cu dâra sa de mâl maroniu din care se iţeau pe alocuri burţile albicioase ale peştilor morţi. În locurile în care hărţile indicau că ar fi trebuit să se afle baraje care să despartă lacul de fermele din sudul oraşului nu era decât apă cât vedeai cu ochii şi, ici şi colo, un clocot de spumă galbenă în jurul acoperişurilor arcuite ale câte unui sat scufundat.

Treptat, fermele inundate lăsară locul

mahalalelor inundate - suburbiile din Espírito Santo. De pe acoperișurile ondulate ale cocioabelor din beton, ca niște cutii, antilieni cu chipuri inexpresive și cu pleoape grele priveau trecând barca-ambulanță. O barjă galbenă singuratică aparținând ministerului luneca printre ele, iar mici siluete albastre le dădeau butoaie de apă celor de pe acoperișuri. Erau mult mai multe cocioabe decât butoaie.

Când se mai apropiară de oraș, văzură ceva mare și auriu sclipind pe țărm.

— Ce-i acolo? Întrebă Ishino.

— Pare să fie o statuie a lui Buddha, anunță Hayashi, uitându-se printr-un ocean.

— Dă-mi oceanul, spuse Nakada.

Hayashi se conformă, iar Nakada privi concentrată.

— Kanzeon, spuse ea.

Kanzeon, Guanshi Yin, Kwannon - întruchiparea cu o mie de brațe a compasiunii, o figură sincretică în care se îmbinau în părți egale Avalokiteshvara-bodhisattva și zeița-mamă din sudul Chinei - privea binevoitoare la Nakada de la capătul celălalt al oceanului, iar zâmbetul său larg din plastic care imita aurul sclipea în soare asemenea restului trupului său. Muncitorii îmbrăcați în albastru ai ministerului rostogoliseră statuia de pe o barjă, iar acum o ridicau în poziție verticală la capătul unei rampe lungi, întorcând-o în așa fel încât să fie așezată

cu fața spre un câmp de corturi galbene ca sofranul. Dincolo de acestea, Nakada văzu un grup de clădiri pătrătoase din beton, de dimensiuni din ce în ce mai mari, culminând cu un dom de două sute de metri, al cărui acoperiș curbat era cârpit din bârne rupte și bucăți de tablă peticite. În timp ce privea, un coleopter se ridică din spatele domului și trecu uruind pe deasupra lacului.

Nakada lăasă occeanul jos. Figura zâmbitoare a lui Kanzeon, cele o mie de brațe întinse de jur-împrejurul și în spatele ei ca aripile unui înger persan se vedeau acum limpede chiar și fără ajutorul instrumentului.

Shiraoka aruncă o privire spre statuia aurie și clătină din cap.

— Budiștii ăștia ai Pământului Pur o caută tot timpul cu lumânarea.

— O să le zicem creștinilor că e Fecioara Maria, spuse Nakada.

Clădirile aparțineau unui complex sportiv lăsat în paragină. La unul din capete se afla tabăra de alimente, ale cărei prelate și corturi galbene umbreau suprafețe de asfalt crăpat și bălți de apă stătută. Construcțiile dărăpănate de beton păreau să se încrunte deasupra lor; edificii care fuseseră poate mărețe cu treizeci de ani în urmă arătau acum pur și simplu jalnic în mijlocul mahalalelor inundate.

Barca-ambulanță înaintă către o piață acoperită cu dale albe, aflată la marginea unui canal deversor din beton pentru devierea apei lacului, construit, așa cum presupunea Nakada, pentru organizarea evenimentelor acvatice. Pe malul opus era un turn pentru sărituri în apă, iar pe partea pe care se aflau ei erau șiruri etajate de bănci pentru spectatori, pe care acum stăteau stivuite coșuri cu provizii. De pe șirul neîntrerupt de șalupe coborau antilieni năuciți. Printre bărci, razele soarelui se reflectau șterse în apa opacă asemenea vopselei verzui.

Când ventilatoarele bărcii încetiniră, Nakada inspiră adânc pe nas, își țină răsuflarea câteva clipe, apoi expiră lent pe gură. În aer era un iz înțepător familiar, care se ridica peste mirosul puternic de umezeală: un parfum ce îmbina mirosul de combustibil cu cel de canalizare, mireasma specifică a lumii în curs de dezvoltare. Nakada inspiră din nou și zâmbi.

— Dă-mi harta, îi spuse lui Shiraoka. Mă duc să-l caut pe șeful taberei. Sări din barcă pe dale. Să văd dacă pot să află încotro s-o luăm.

De undeva din direcția statuii aurite a lui Kanzeon se auziră țipete, apoi o împușcătură.

— Ia pe cineva cu tine, zise Shiraoka, dându-i harta.

— Vin eu, se oferi Hayashi.

Nakada și Hayashi porniră pe panta de beton în direcția în care era agitația.

— Asta e prima ta cursă? Întrebă Nakada.

— Da, răspunse tânăra infirmieră.

În timp ce mergeau, se uita de jur-împrejurul taberei cu o curiozitate atentă, ca un copil sânguincios aflat la prima sa vizită într-un parc de distracții, încă nesigur dacă toate personajele costumate, toate luminile și toate atracțiile se află acolo chiar pentru el. Nakada presupuse că în coada învălmășită de refugiați pe lângă care treceau se aflau probabil mai mulți oameni decât văzuse Hayashi vreodată, înainte de a se angaja la minister.

— Chestia aia e *adevărată*? Întrebă fata, uitându-se în sus la statuia de treizeci de metri a lui Kanzeon. Pare din plastic.

Nakada ridică din umeri.

— Presupun că plasticul e la fel de adevărat ca bronzul.

Ajunseră la biroul de preluare a datelor de la capătul cozii și la sursa agitației. Un șir de polițiști japonezi, protejați în partea de sus a trupului de armuri lăcuite, împiedicau să treacă o mulțime ce părea să fie formată în majoritate din soldați andaluzi. În timp ce ordonanțele le dădeau mâncare și apă refugiaților antilieni și îi îndrumau spre corturi, un ofițer andaluz cu barbă roșcată și cu un accent vareg atât de puternic încât Nakada nu fu la început sigură că vorbea arabă se certa cu un angajat de la Ministerul Situațiilor de Urgență. Muncitorul

purta peste uniforma albastră o rasă neagră de călugăr, fără mâneci, strânsă în talie cu o sfoară albă, și avea un ecuson de nutriționist-sergent.

— Uitați, Excelența Voastră, spuse nutriționistul într-o japoneză sarcastică, și voi, cretinilor, trebuie să așteptați să vă vină rândul.

Nakada îl bătu pe umăr.

— Hei, spuse ea, unde îl pot găsi pe șeful taberei?

Nutriționistul se întoarse.

— Arăt cumva a ghid turistic? apoi văzu gradul lui Nakada. Mă scuzați, doctore. Încercați la...

Andaluzul profită de ocazie pentru a-și scoate pistolul de la cingătoare și trase un foc în aer.

— Până aici! spuse nutriționistul sătul.

În timp ce andaluzul lăsa în jos pistolul, nutriționistul îl înșfăcă de încheietură. Dintr-o singură mișcare îl trânti la pământ și îi smulse pistolul, după care urmă o lovitură în plexul solar. Nutriționistul aruncă arma peste o balustradă, care căzu cu un pleoscăit în canal.

Soldații andaluzi începură să strige și să se repeadă spre birou, iar polițiștii japonezi luară în primire mulțimea. Pumnale de fier și bâte de lemn se ridicau și cădeau.

— Șeful taberei? repetă Nakada.

— Încercați în amfiteatru, spuse nutriționistul.

— Mulțumesc, zise Nakada, dar atenția nutriționistului se întorsese deja la încăierare.

— Potoliți-i! țipă el. Avem treabă!



— Credeam că soldații nu au voie în tabere, spuse Hayashi în timp ce se îndepărtau.

— Asta este valabil numai când câștigă, spuse Nakada. Și uneori nici măcar atunci.

Amfiteatrul fusese transformat în infirmerie. Podeaua era un oraș în miniatură, format din corturi pline de hamace și paturi de campanie înghesuite, ocupate în cea mai mare parte de femei și copii. Hayashi citi simbolurile notate cu cretă pe tăblițele agățate la fiecare pat, căutând afecțiuni mai interesante, dar Nakada își dădu seama că majoritatea erau cazuri de malnutriție, deshidratare și, uneori, dizenterie.

Ajunseră în aripa răniților cu arsuri. Hayashi se mișca fascinată printre pacienții înfășurați în bandaje, pacienții a căror carne vie nu ar fi putut suporta atingerea bandajelor, pacienții cu pielea vărgată în alb și negru, după forma hainelor pe care le purtau când explodase bomba.

Nakada verifică rețetele și conținutul cărucioarelor cu dosare medicale, aflate la fiecare trei sau patru rânduri de bolnavi. Tabăra de alimente a budiștilor Pământului Pur era doar atât și nimic mai mult; nu fusese pregătită să facă față unei urgențe medicale de asemenea proporții. Totuși, pe raftul cel mai de jos al unuia dintre ultimele cărucioare, Nakada găsi în cele din urmă ceea ce căuta.

Chiar în acel moment Hayashi spuse:

— Acela e șeful taberei?

Nakada strecură pachetul în mânecă și se ridică.

Abatele-doctor Shingen era un bărbat cât un munte, cu două capete mai înalt decât Nakada, iar țeasta lui rasă părea la fel de masivă ca un clopot de templu. Supraveghea montarea unei alte statui mai mici, de data aceasta nu a lui Kanzeon, ci a lui Amida-buddha.

— Așa e bine! urlă el la călugării care foloseau pene și leviere pentru a fixa statuia din bronz aurit, nu din plastic precum cea a lui Kanzeon, și pedestalu de lemn. Chiar acolo, sub tabelele de marcaj!

Se uită în jos când se apropie Nakada.

— Da?

— Domnule...

Nakada se înclină și îi oferi cutia cilindrică care conținea ordinele primite.

— Trebuie să ajung pe cursul superior al râului, sunt într-o misiune specială. Mi s-a spus că pot traversa Acuamagna pe aici.

— Poftim? exclamă Shingen, ignorând cutia. Nu poți traversa pe aici. În caz că nu știi, asta e o zonă calamitată. Făcu un semn cu mâna spre rândurile de hamace și paturi de campanie. La ce-ți trebuie să te duci pe râu în sus? De ce nu ajuți mai bine aici?

Nakada insistă, întinzându-i în continuare

cutia.

— Am primit o misiune specială de la doctor-general Araki, domnule. Am ordin să traversez pe aici spre Acuamagna și să-mi continui drumul pe râu în sus.

Shingen îi aruncă o privire mânioasă.

— Araki? Ce mai vrea și ea?

Luă cutia, o deschise, desfăcu documentul dinăuntru suficient de mult ca să poată citi antetul, apoi îl rulă din nou și îl îndesă în recipient, după care i-o dădu înapoi lui Nakada.

— N-am auzit nimic despre asta, spuse el.

Nakada puse cutia la loc, scoțând în schimb harta laminată.

— Domnule, începu ea, harta orașului arată că râul și lacul sunt conectate prin aceste canale, aici și aici...

Călugărul aruncă o privire pe hartă, urmărind degetul lui Nakada.

— Nu vrei să te duci acolo, spuse el.

— De ce, domnule?

— Nu sunt decât tâlhari pe acolo, o lămuri Shingen. Băștinași, sectanți, dezertori andaluzi, canibali de mlaștină. Sunt de toate. Era destul de rău acolo și înainte de bombă, dar acum e un haos total. Se uită în sus la ceva de dincolo de Nakada. Aici! strigă el.

Nakada se întoarse și văzu o echipă de filmare de la NKK, încărcată cu camere de luat vederi, aparatură de înregistrare, role de film de

rezervă și cilindri audio, călcând atent de-a lungul secției de arsuri.

— N-are niciun rost, îi spuse Shingen lui Nakada. Așteaptă până ajunge aici Regimentul Unsprezece, și să recâștigăm controlul asupra orașului. Țsta e sfatul meu.

Nakada se înclină. Shingen se întoarse către călugării care se chinuiau încă să facă statuia lui Amida să stea în poziție verticală.

— *Îndreptați-o*, dobitocilor! le strigă el.

— Am auzit de canibalii ăștia, spuse Ishino. Îți taie mâinile și picioarele și îți atârnă corpul să se usuce în vânt.

— Asta se întâmplă în New Yezo, nu aici, spuse Hayashi. Am văzut cu ochii mei. E un ritual. În realitate, nu mănâncă pe nimeni, se prefac doar.

— Știu eu bine ce am auzit, insistă Ishino.

Se întorseseră pe barcă. Soarele coborâse dincolo de cupola amfiteatrului. Hayashi frigea la grătar creveți în stil coreean, iar Ishino fierbea o oală de orez cu mult amidon și îmbogățit cu vitamine.

— Hei.

Nakada își ridică privirea de la harta pe care o studia împreună cu Shiraoka și văzu o siluetă bizară ȗopăind de pe un picior pe altul pe dalele din apropierea bărcii: o marionetă cu mâini și picioare mlădioase îmbrăcată în rămășiȗele

roase ale unui soi de uniformă de funcționar din Rutenia Varegilor, din lână albă decorată pe margini cu mătase de un albastru șters. Când silueta se apropie, Nakada realizează că era de fapt o persoană. De sub o șapcă rotundă în stil hazard se holbau la ea niște ochi spălăciți. Fața arsă de soare, roșie, nebărbierită ar fi putut aparține cuiva cu o vârstă cuprinsă între treizeci și patruzeci de ani. Observă că bărbatul era desculț.

— Hei, spuse din nou bărbatul în japoneză. Vorbești grecește? Urci râu? Urci râu?

— Vorbesc grecește, spuse prudentă Nakada, în limba respectivă.

— Bun, bun.

Dintr-un salt, bărbatul se afla la bord, aproape răsturnând oala cu orez a lui Ishino.

— Pardon. Mergi pe râu în sus?

Lui Nakada nu i se părea că vorbea greaca mai bine decât japoneza, dar o vorbea mai repede și știa evident mai multe cuvinte.

— Sunt Semyonov, Andrei Karlovitch. Poet. Din Novgorod. Trebuie să traversați orașul?

— Mergem pe râu în sus, spuse Nakada. Și trebuie să traversăm orașul. Și ce-i cu asta?

— Canal maritim! zise rusul. Dându-l la o parte pe Shiraoka, luă harta în mână și o ridică. Eu arăt.

Apoi scăpă harta, atenția fiindu-i distrasă de Hayashi, care tocmai scotea creveți de pe

grătar.

— Hei! Creveți!

— Éfeso, Esmirna, Pérgamo, Tiatira, recita rusul cocoțat pe cabina pilotului.

Picioarele desculțe îi erau foarte murdare.

— Sardes, Filadélfia, Laodicéia. Șapte orașe.

Barca-ambulanță se strecura de-a lungul unui canal maritim plin până la refuz de deșeuri, mai mult sau mai puțin după indicațiile rusului, deși Shiraoka își verifica tot timpul hărțile, iar Ishino și Hayashi stăteau amândoi la prova, uitându-se după obstacole scufundate.

— Din cauza legendei. O știți?

— Ce legendă?

Nakada stătea jos, cu spatele rezemat de carcasa motorului, desculță, strângându-și genunchii cu brațele. După ce-l pusese pe rus la comandă, în ciuda împotrivirilor lui Shiraoka, nu-i mai dăduse decât din când în când atenție. În cea mai mare parte a timpului privea în direcția orașului.

Coloniștii care fondaseră Espírito Santo în numele Celor Șapte Episcopi își construiseră orașul pe un teren ridicat aflat între malurile râului Acuamagna, de o parte, și țărmul lacului, de cealaltă parte. Barje încărcate până la refuz transportaseră piatră de construcție de la cariere aflate la sute de kilometri depărtare pe cursul superior al râului. Barca-ambulanță făcea

manevre pe canalul maritim, evitând resturile macaralelor dărâmate și ale barjelor răsturnate; acum vechea Alta Ciudad se vedea clar, însă catedrala nu mai era decât o grămadă de ruine înnegrite de funingine, iar majoritatea clădirilor din jur erau niște schelete fără acoperiș. Străzile erau inundate de o apă mizerabilă, iar Praza dos Bispos, care se întindea până la râu, era desfigurată de olanele căzute, ca niște bube provocate de cine știe ce boală.

— Zilele din Urmă, spuse Semyonov. Creștinii din Iberia și din regatele france au o legendă despre cei șapte episcopi care au scăpat de armatele califului. Se zice că prelații au pornit pe mare din Porto, cu toți enoriașii și cu toate comorile lor, și au traversat Oceanul de Vest. Și că datorită ajutorului acordat de Agía Eylalia au fost îndrumați spre o insulă, pe care au numit-o Antilia.

Nakada observă că, vorbind despre chestiuni religioase, greaca rusului se îmbunătățise.

— Și că episcopii au întemeiat un regat creștin acolo, un nou Israel. Șapte orașe de aur, câte unul pentru fiecare dintre ei. Și că într-o zi episcopii or să se întoarcă și or să recucerească lumea creștină.

— Se pare că n-or să înceapă de aici, spuse Nakada.

Rusul tăcu.

Aerul era fierbinte ca un izvor de sulf și

cenușă abia arsă. Cerul era de un albastru intens, complet lipsit de nori. Nu era nici urmă de tâlharii și de canibalii de care se temea Ishino. Nu se vedea în jur nici țițenie de om și niciun fel de pești sau păsări. Labirintul de lemn din partea inferioară a orașului, unde stătuseră și munciseră marea majoritate a locuitorilor, dispăruse pur și simplu. Din canalele marcate pe hărți rămăseseră doar niște schelete vagi, demarcate de mormanele arse care se ridicau ici și colo printre petice de peliculă uleioasă de mizerie, alături de resturi care se roteau în vârtejuri leneșe, și de cadavre de câini, și porci, și oameni, înțepenite printre barajele create accidental de bărci răsturnate și grinzi de lemn prăbușite.

Nakada privi scena cu un sentiment plăcut de melancolie. Nu fusese decât un praf de opiu în pachetul pe care îl furase din căruciorul cu medicamente din secția de arși a spitalului, poate un sfert din doza ei obișnuită, dar suficient pentru a-i atenua senzațiile, suficient pentru a o face să aprecieze ceea ce era în jurul ei. Se simți copleșită de *mono no aware*, senzația patosului inerent al lucrurilor obișnuite: un simțământ care în acea clipă i se părea că împresoară barca, apa murdară, clădirile dispărute, cadavrele, cerul senin; i se părea că învăluie întreaga lume. Privi la ruinele rămase din Espírito Santo și, în mijlocul căldurii



înăbușitoare ca dintr-o baie comunală, frumusețea lor tragică o făcu să se înfioare.

Pentru prima dată de luni bune, se simți vie.

*Dacă ceea ce s-a întâmplat cu Espírito Santo s-ar fi întâmplat și cu Iskandariya sau Massalia, cu Nanjing, Kokura sau Kumbi Saleh – dacă s-ar fi întâmplat în oricare loc din ceea ce numim cu satisfacție lumea civilizată – ar fi împărțit istoria omenirii în două. Înainte și după. Inocență și experiență. Zilele de dinainte și de după Lege. Sfârșitul unei Yuga și începutul alteia.*

*În schimb, toate astea s-au întâmplat în Antilia. Și ca majoritatea lucrurilor care se întâmplă în colțurile întunecate ale pământului, au trecut aproape neobservate de lumea din afară.*

*Din partea mea, era cu atât mai bine așa. Însemna că nu era nevoie să împărtășesc experiența cu nimeni.*

*— Din jurnalul doctorului-locotenent*

*Chië Nakada*

Rusul îi lăsa în fața încuietorilor distruse, luând cu el ca plată o pungă de orez de la ajutoare, câteva pachete de fulgi uscați de soia și câteva conserve de tinctură concentrată, apă distilată, ceai verde pudră și alcool din orez de patruzeci de grade.

— Ai venit ca să o iei de aici, nu-i așa? o

întrebă el încet pe Nakada în timp ce se dădea jos din barcă. Ca și ceilalți.

— Pe cine să iau? întrebă Nakada.

— Pe Fecioară.

Când văzu că Nakada nu înțelege, rusul adăugă în antiliană:

— *La Virxe da 'Palaxia.*

— Dos Orsos? întrebă Nakada. Ce știi despre ea?

Semyonov se uită într-o parte și-n alta, ca și cum decorul neted, ars și plin de apă, ar fi putut ascunde spioni. Nakada observă abia acum că pe una din mâini rusul avea tatuată o cruce prost executată.

— Pe Río Baldío, spuse el în cele din urmă. Într-un oraș care se cheamă San Lucas. E un lac. Unul artificial. Și o insulă.

Apoi, ca și cum ar fi spus deja prea mult, rusul își întoarse capul.

— O insulă, repetă Nakada scuturând din cap.

Îi făcu un semn lui Shiraoka, iar acesta porni motoarele.

— E adevărat totul! strigă rusul, în timp ce barca-ambulanță se îndepărta. Șapte episcopi, continuă el, iar vocea i se auzea din ce în ce mai slab. Șapte orașe. Șapte duhuri ale lui Dumnezeu. Șapte peceti. Șapte îngeri cu șapte trompete! Șapte capete! Șapte coarne!

Ieșiseră de pe canalul de acumulare a ploii din Acuamagna, iar Nakada nu mai auzea vocea

rusului. Silueta lui albă bizară îi urmări o vreme de pe malul canalului, apoi se întoarse și se îndreptă spre nord, către Praza și catedrala dărâmată.

Nakada răsfoi atlasul lui Shiraoka până găsi lacul și orașul despre care vorbise rusul.

— Cât de departe mergem, doctore? întrebă Shiraoka.

— Nu pot să-ți spun asta, răspunse Nakada automat. Apoi adăugă: destul de departe.

— Cât de departe?

Nakada ridică din umeri și închise atlasul.

— O să trecem de La Vitoria. Vreo două sute de kilometri pe brațul de est, apoi poate mai departe pe Río Baldío.

— Asta e în afara Zonei.

— Poate să fie. Nakada ridică din nou din umeri. Dar acolo mergem.

Când se aflau la o zi sau două depărtare la nord de Espírito Santo, Acuamagna începuse parcă să revină la viață. Barca-ambulanță trecu pe lângă barje cu provizii îndreptându-se spre nord, barje cu victime îndreptându-se spre sud și fu depășită de nave de patrulă cu aripi portante ale ministerului și alte ambarcațiuni-ambulanță. Veliere de pescuit cu motor cu țitei, care scui-pau fum, și nave greoaie de canal cu vele latine întinse alunecau pe râu încoace și-ncolo ca și cum nici n-ar fi existat vreodată vreo

ocupație sau vreun război, dar un ochi ager putea observa că echipajele erau formate din femei, copii și bărbați prea bătrâni ca să lupte.

La o săptămână după ce-l lăsaseră pe rus la ecluze, pe înserate, auziră muzica. Nakada zări o strălucire palidă ca gazul de mlaștină pâlpâind pe malul vestic. Când barca se apropie mai mult, deveni limpede că era un șir de lampioane de hârtie legănându-se suspendate deasupra apei. Luminau o clădire albă și lungă, înaltă de vreo trei sau patru etaje, cu o colonadă în față, construită chiar la marginea apei. La rândul ei, clădirea se dovedi a fi un șlep sau o barjă neobișnuită, cu carena inferioară și coșurile înalte de fum vopsite în negru, și cu suprastructura punții formată dintr-un hățis răsucit: o broderie din lemn suficient de complexă și migăloasă pentru a concura cu semnele caligrafice gravate pe pereții unui palat andaluz.

Lampioane mai mici erau agățate de-a lungul pasarelelor și esplanadelor. La lumina lor se vedeau punțile pe care mișunau oameni îmbrăcați în uniforme albastre ale ministerului, strigând, cântând și vomitând peste balustradă. Muzica, amplificată de difuzoare electrice, pe jumătate înecată în propriul volum, se propaga până la ei peste întinderea de apă. Se simțea un miros de berărie, de drojdie și de apă fierbinte.

- E un festival, spuse Ishino.
- *Ôbon*? întrebă Hayashi.
- *Ôbon* e în iulie, îi aminti Nakada.
- Doc de aprovizionare, spuse Shiraoka. O să ancorăm aici și o să alimentăm cu combustibil.
- Putem să luăm niște bere? întrebă Ishino.

Docul de aprovizionare era o barjă de agrement reprofilată, o imitație de feribot fluvial construită pentru a profita de o ambiguitate jurisdicțională de dinaintea războiului, care o elibera atât de normele morale ale episcopilor, cât și de legile somptuare. Dispensarul, descoperit de Nakada, se afla în partea din spate a unei săli de festivități cu mese de joc acoperite cu postav roșu și cu afișe înrămate pe pereți care făceau reclamă la muzică, la alcool sau la prostituție sau la toate trei la un loc. Pe scenă, un doctor-colonel cu o figură cabalină, beat criță, cânta scâncit la microfon o baladă tânguitoare de dragoste pentru un public format din aghiotanți, ofițeri de rang inferior și prostituate antiliene.

Farmacistul-sergent uscățiv și nebărbierit care administra dispensarul nu se arătă deloc încântat să fie întrerupt de la jocul de zaruri, însă completă lista de provizii a lui Nakada cu o eficiență ursuză, dându-i două truse de medicamente.

- ...și optzeci de grame de opiu, spuse

Nakada când a doua trusă era aproape plină. Substrat galben rafinat, adăugă ea cu nonșalanță, ca și cum nu ar fi fost cu nimic mai important decât spirulina sau pudra de ginseng.

Farmacistul își ridică privirea și se uită la ea.

— Nu pot să vă dau opiu fără un ordin de aprovizionare contrasemnat de șeful de tabără.

— Este pentru o barcă-ambulanță, spuse Nakada.

Spre enervarea ei, nu-și putu stăpâni o anumită modulație plângăreată a vocii.

— Mergem pe râu în sus și plecăm mâine dimineată.

— Îmi pare rău, spuse farmacistul ridicând din umeri. Fără ordin de aprovizionare nu eliberez opiu.

Probabil că lui Nakada i se citea întrucâtva disperarea pe față, ceea ce-l făcu pe farmacist să zâmbească.

— Doar dacă...

Ocoli teigheaua și o măsură din cap până-n picioare, încercând în mod vădit să-și imagineze corpul ascuns sub uniforma albastră fără formă.

— Dacă faci ceva pentru mine, ți-aș putea da, să zicem, cinci granule...

Nakada se holbă la el. Își dădea seama că îl încânta situația, că nu era doar ideea de sex, ci și ideea de a avea putere asupra ei, și nu doar ideea de a avea putere asupra unei femei, ci ideea că o femeie cu un grad superior, medic și

ofițer, avea nevoie de ceva ce doar el îi putea da.

Cu zâmbetul acela depășise deja limita. Nakada își pierdu cumpătul. Se apropie de el, observând cum i se lărgeste zâmbetul, și-și încleștă piciorul drept în jurul piciorului lui, apucându-l în același timp de guler cu o mână, iar cu cealaltă apăsându-i și răsucindu-i brațul drept. Picioarele îi alunecară și se lovi cu capul de tejghea în timp ce căzu, răsturnând-o. Nakada îl întoarse pe partea cealaltă, folosindu-se de brațul lui drept ca de un mâner, și-și înfipse genunchiul în șalele lui.

Cu mâna pe care o avea liberă scoase din geantă sulul cu ordinele sale și îl ținu în fața chipului lui nădușit.

— Vezi ăsta? îl întrebă ea. Asta e un ordin prioritar de la comandantul afurisit de intervenție pentru întreaga Misiune Antiliană. Vrei să fac ceva pentru tine, foarte bine, o să fac ceva pentru tine. *Nu* o să-i spun doctorului-general Araki că farmacistul de pe docul de aprovizionare de aici oferă bunurile ministerului în schimbul favorurilor sexuale. Cum ți se pare?

— În regulă, replică farmacistul, iar Nakada îl lăsă precaută să se ridice.

Își frecă ceafa.

— Nu strică să întreb, nu?

— Optzeci de granule, spuse Nakada.

Apoi, când farmacistul se duse să descuie

dulapul cu opiu, zise:

— Dacă mă gândesc mai bine... dă-mi o sută.

La lumina zilei, docul de aprovizionare avea înfățișarea unui loc jefuit și părăsit, cu mobila răsturnată, afișele strâmbe, scările de tambuchi pline-ochi de pachete de țigări, prezervative folosite, cutii goale de vin de orez și bere de porumb antiliană. Nakada stătea pe puntea de la pupa, de unde se putea vedea roata cu zbaturi, cu rol pur decorativ, și fuma o țigară malaysiană cu aromă dulce dintr-o cutie pe care o câștigase în seara precedentă de la un epidemiolog, la o partidă de mahjong.

Malul râului era format dintr-o masă verde compactă, însă nu avea verdele intens spre negru al junglei din Kalimantan sau omogenitatea calmă a pădurilor de bambus, ci era o amestecătură pestriță de șase sau șapte nuanțe, punctate cu petice de lumină și de umbră. În timpul de care avusese nevoie ca să-și termine țigara, Nakada zărise trei specii diferite de păsări pe care nu le mai văzuse până atunci, și auzise tot atâtea triluri necunoscute.

Hayashi dormea pe folia aspră de plastic cu care era acoperită puntea, dezbrăcată, din pricina căldurii, până la lenjeria albă, cu capul așezat pe brațele goale și cu uniforma împăturită sub cap pe post de pernă. În timp ce o privea, un țânțar ateriză pe umărul gol al fetei, chiar deasupra cicatricei unui vaccin;



Nakada suflă în direcția lui o gură de fum cu aromă de cuișoare, făcându-l să-și ia zborul.

Shiraoka urcă pe punte.

— Ar fi bine să o luăm din loc, doctore, spuse el.

Nakada se uită la Hayashi. Infirmiera se mișcă în somn și se încolăci mai strâns pe covorul aspru. Nakada expiră din nou un nor de fum.

— Ce-i cu graba asta? întrebă ea. Făcu semn cu capul înspre Hayashi. Mai lasă copiii să doarmă, să se odihnească suficient.

Chirurgul o privi cu o expresie aspră și impenetrabilă.

— Avem o treabă de făcut, spuse el. Apoi se întoarce de la Nakada la Hayashi, se aplecă și zgâlțâi genunchiul fetei. Haya-chan, zise el.

Cum asta nu avu niciun efect, se ridică și zbieră:

— Infirmieră clasa a treia Maiko Hayashi! Un pas înainte!

Într-o clipă, fata țâșni în picioare și luă poziția de drepți.

— Da, să trăiți, chirurg-sergent! zbieră pe post de răspuns.

Pentru Nakada acesta fu semnul că se trezise de-a binelea.

— Infirmieră Hayashi, nu porți uniforma! spuse Shiraoka. În cinci minute să fii pe punte, îmbrăcată și arătând ca un membru al echipajului Ministerului Situațiilor de Urgență

care e mândru să-și reprezinte țara peste hotare, ne-am înțeles?

— Da, să trăiți, chirurg-sergent!

Hayashi se aplecă să-și ridice uniforma împăturită, după care dispăru în grabă sub punte.

După ce-i aruncă o privire lui Nakada, Shiraoka o urmă și el pe fată.

Nakada suspină, se ridică în picioare și azvârli chiștocul peste balustradă. Se uită cum îl ia apa, apoi se duse încet în urma infirmierei și a chirurgului.

— Doctore?

Vocea lui Hayashi ajunse până la Nakada prin pâcla aurie a razelor de soare care traversau carena galbenă de plastic a bărcii-ambulanță. Aruncase un cearșaf peste o masă pătată, dar curată, aflată în cabina de sub puntea bărcii și se întinsese ca să tragă un pui de somn, după ce mai înainte dizolvase într-o ceașcă de tinctură trei granule din opiul rafinat al farmacistului corupt. Își aminti asta limpede, însă dură ceva mai mult până să-și amintească orice altceva: cine era și unde se afla.

— Mda, spuse ea.

— S-ar putea să vreți să vedeți asta, spuse Hayashi.

Nakada deschise ochii. Se ridică și căută bâjbâind un șervețel steril, rupse pachetul cu dinții și se șterse cu șervețelul pe față și pe

mâini, senzația de răceală a alcoolului care se evaporă dându-i un frison.

Se simțea extraordinar.

*Soțul și fiul meu cred că, sunt o mamă denaturată.*

*Când eram în Japonia, eram convinsă că problema mea era dependența de a oferi ajutor altora. Este un sindrom atât de răspândit în cadrul ministerului, încât are și un nume. Sukuidaorë. „Să te ruinezi prin cheltuieli excesive pentru a le oferi ajutor altora.” La fel cum te poți ruina prin cheltuieli excesive pentru mâncare, băutură sau jocuri de noroc. Există programe de consiliere pentru asta.*

*Credeam că și eu am asta. Și, ca majoritatea celor afectați, nu o vedeam ca pe o problemă reală. Adevărul este că, în ciuda programelor de consiliere, nu este un sindrom pe care ministerul este foarte interesat să-l vindece. Atât timp cât muncești și le ești util, sukuidaorë este în esență o chestiune benignă din punctul lor de vedere.*

*Problema mea, după cum s-a dovedit ulterior, nu era deloc benignă în esență.*

*— Din jurnalul doctorului-locotenent  
Chië Nakada*

*— Nu-mi place cum arată asta, spuse Hayashi când ajunse pe punte.*

Râul era foarte larg în locul acela, malurile se pierdeau în spatele câmpurilor de stof scufundat, a căror întindere părea să înghită întreg orizontul. De dimineață trecuseră pe lângă un șir de stâlpi din piatră - rămășițele vreunui dig circulabil dispărut, spulberat asemenea ruinelor preislamice ale Europei. Digul circulabil care se afla acum în fața lor era construit din beton și oțel, era mult mai nou și aproape intact. Dar Hayashi nu se uita la dig, ci la zecile de cadavre înnegrite care atârnavă de pe el. Chiar de la acea depărtare Nakada observă că erau de toate vârstele și dimensiunile, sugari și bărbați în toată firea, copii și bătrâni, unii atârnați de gât, iar alții de glezne. Erau și animale: câini, porci, ceva ce semăna cu o pisică sau un iepure. Stârvurile fuseseră atacate de păsări, iar Nakada vedea prin ele cerul senin înrămat de oase și zdrențe.

Când trecură pe sub dig, Nakada își întinse gâtul ca să se uite în sus la cadavrele aflate la mai puțin de zece metri înălțime.

— Sunt de ceva vreme aici, spuse ea.

— Și astea? întrebă Ishino.

Nu se uita în sus, ci drept înainte, la un pod de cale ferată de pe care tocmai își luase zborul un stol de păsări, speriate de zgomotul bărcii-ambulante.

— Astea sunt recente, spuse Nakada.

Când trecură pe sub al doilea șir de cadavre,

numai Nakada privi în sus. Ceilalți încercară să-și țină răsuflarea.

— Acolo e fum? întrebă Hayashi.

Dincolo de podul de cale ferată se afla o insulă întinsă și joasă, ale cărei maluri nisipoase se continuau spre centru cu pâlcuri dese de pini. Deasupra ei plutea un vâl cenușiu.

În timp ce Shiraoka cârmea barca pentru a ocoli insula, văzură o plajă galben-maronie, un grup de clădiri din lemn cu un singur etaj, pe care trecerea vremii le decolorase în gri-argintiu, și, proptit pe plajă, un obiect de un verde mohorât ca o carapace metalică de broască-țestoasă, aproape la fel de înalt precum clădirile din apropiere, și mai lung decât oricare trei dintre ele luate la un loc. De undeva din spatele micului sat din lemn, din mijlocul insulei, se ridica o coloană de fum negru.

— Canonieră-amfibie, spuse Shiraoka. Andaluză.

— N-ar trebui să se afle aici, remarcă Hayashi. Suntem încă în interiorul Zonei.

— Știu, spuse Shiraoka îndârjit.

Mișcă fusul cârmei, iar barca-ambulanță începu să cotească înspre plajă.

— Ce faci? întrebă Nakada.

— Trag la țarm, spuse Shiraoka.

— Nu, îl opri Nakada.

— Suntem încă în interiorul Zonei, doctore, zise Shiraoka, privind plaja. Suntem

răspunzători de ce se întâmplă aici.

— Atunci anunță-i prin radio, spuse Nakada. Flota poate trimite un giroplan aici în câteva ore.

— Cadavrele alea de mai înainte, doctore – cât timp crezi că le-a luat să le atârne acolo?

— Ar trebui să mergem pe râu în sus.

— Ar *trebui* să salvăm vieți, zise Shiraoka.

— Ai spus-o chiar tu, sergent, avem o treabă de făcut, îi spuse Nakada. Îți ordon să nu oprești. Misiunea mea are prioritate.

— Asta este barca mea, *locotenente*, replică Shiraoka. Până ajungem la destinație, ești un simplu pasager. Aruncă o privire către restul echipajului. Hayashi, primul ajutor, spuse el. Ishino, targă.

Apoi se întoarse la panoul de comandă al bărcii și băgă în viteză ventilatoarele.

Traseră barca la țărm, la vreo douăzeci sau treizeci de metri de matahala de oțel a canonierei. În turelă stătea un soldat andaluz, legănându-și picioarele prin deschizătură. Când Shiraoka opri motoarele, îi somă, însă chirurgul îi strigă doar ceva în araba iberică, apoi nu-i mai dădu atenție.

Ignorând-o pe Nakada la fel de ostentativ precum ignorase santinela andaluză, Shiraoka își luă trusa medicală și coborî din barcă. Infirmerii se grăbiră să-l urmeze. Ishino îl privea

cu nervozitate pe andaluz, iar Hayashi îi aruncă o privire neliniștită lui Nakada.

Nakada îi urmă cu pas lent. Auzea împușcături și țipete.

Fusesse probabil un sat de pescari cândva. Bărcile fuseseră târâte în sus, pe plajă, stivuite cu grijă deasupra nivelului fluxului; andaluzii le arsaseră pe cele din lemn, iar pe cele din metale găuriseră cu gloanțe. Toate casele erau așezate pe piloni. Unele dintre ele erau înclinate în unghiuri extreme, cu unul, doi sau chiar și trei stâlpi de susținere distruși. Nu fusesse totul ars, însă oricum mirosea peste tot a păcură. A păcură și a sânge.

Nakada îi pierdu repede din ochi pe Shiraoka și pe ceilalți. Se îndreptă spre locul de unde se auzeau împușcături. Țipetele încetaseră, iar focurile de armă deveniseră regulate.

Fuseseră probabil vreo douăzeci de porci foarte mici, cam de dimensiunile unui câine din rasa shiba. Corpurile erau îngrămădite unul peste altul într-un colț al cocinii. Un soldat andaluz cu o flintă atârnată de-a curmeziș pe spate îi târa unul câte unul din morman și îi alinia în noroi. Pe măsură ce îi așeza în rând, un alt soldat cu o espingolă îi împușca în cap. Un al treilea soldat, care purta pe umăr atât un aparat de fotografiat, cât și o flintă, făcea câte un semn într-un carnețel pentru fiecare porc împușcat.

Când trecu Nakada pe lângă ei, se opriră toți trei din lucru și se uitară după ea. Nu-i privi în ochi și nu le adresă niciun cuvânt. După ce-i lăsă în urmă, auzi din nou zgomotul unui trup de cincisprezece kilograme azvârlit în noroi și pocnetul espingolei.

Piața satului era lungă de doar zece metri, și nu era o piață în adevăratul sens al cuvântului. Era evident că găzduise o scenă asemenea celeia la care tocmai asistase Nakada, dar fusese vorba de trupuri omenești.

Vreo doisprezece antilieni încă în viață stăteau în genunchi, aliniați în fața a ceea ce fusese probabil o biserică, din care acum nu mai rămăsese însă decât un schelet înnegrit de lemn. Erau și băieți, și fete, și păreau să aibă între zece și cincisprezece ani. Majoritatea aveau arsuri sau răni de altă natură, pe care Hayashi începuse să le trateze. Unul dintre ei, de care se îngrijea Shiraoka, avea un braț rupt, și părea să fie o fractură gravă.

Câțiva soldați andaluzi stăteau și se uitau. Piața era cufundată în liniște, spartă doar de gemetele copiilor și de murmurele de consolare ale lui Shiraoka adresate fetei căreia îi îngrijea brațul rupt. Ishino stătea chircit pe jos, în praf, privind în gol spre targa pliantă de lângă el. Se ridică în picioare când se apropie Nakada.

— Ce se întâmplă? îl întrebă ea.

— Căpitanul de acolo - Ishino făcu semn cu



capul către unul din andaluzi, un bărbat solid și îndesat, cu păr negru tuns scurt, cu o barbă rară și trăsături care, cu excepția ochilor, ar fi putut fi japoneze – spune că o să-i ducă undeva pe copii dacă putem să-i pansăm. O să mergem și noi cu ei, ca să ne asigurăm că ajung cu bine acolo.

Vocea infirmierului era uniformă, iar fața inexpresivă.

Nakada se uită la căpitanul andaluz, apoi la Shiraoka și la fată.

— Ce înseamnă „undeva”? întrebă ea mai tare, în așa fel încât să o audă Shiraoka.

— În tabăra de refugiați de pe malul de vest, spuse căpitanul andaluz într-o japoneză cu accent puternic. E un teritoriu sigur.

— Adică într-o tabără de sclavi, spuse Nakada în arabă. Pe teritoriu andaluz.

Căpitanul își înclină capul și zâmbi sec, ca un fel de confirmare a complicității dintre profesioniști. Nakada zâmbi la rândul ei.

— Asta o să le salveze viața, doctore, spuse Shiraoka, fără să-și ridice privirea de la fata cu brațul rupt. Iar asta e misiunea noastră.

— Misiunea noastră, repetă Nakada. Desigur.

Se uită la copiii care tremurau, apoi la căpitanul andaluz și la Shiraoka. Apoi îngenunche și-și deschise trusa medicală. Puse deoparte o cutie de tinctură și un pachet de zece granule de opiu rafinat și asamblă micul

mangal; în timp ce se încălzea, umplu vasul smălțuit cu tinctură și începu să măsoare cu grijă o jumătate de granulă din pachetul de opiu.

Le aruncă apoi încă o privire copiilor și vărsă tot conținutul pachetului în vas. Scoase încă un pachet și îl deșertă și pe acela în vas.

Când tinctură era amestecată bine, luă vasul, se duse la capătul șirului de copii și îi dădu fiecăruia două linguri pline. Restul îl păstră pentru fata cu brațul rupt.

Privirea plină de aprobare înciudată a lui Shiraoka se transformă în furie pe măsură ce copiii începură să leșine unul câte unul, începând cu cel mai mic dintre ei. Pleoapele fetei din brațele lui tresăriră și se închiseră, iar trupul ei se înmuie. Shiraoka îi atinse gâtul pentru a-i lua pulsul, dar nesimțind nicio bătaie, privi în sus la Nakada.

— Ce-ai făcut? întrebă el pe un ton gros și amenințător.

Nakada termină de strâns trusa și se ridică în picioare.

— Ți-am spus să nu te oprești, răspunse ea calm. Strângeți totul, plecăm, se adresă ea apoi infirmierilor.

Cu multă băgare de seamă, Shiraoka puse jos trupul fetei moarte și se ridică în picioare, încleștându-și și descleștându-și pumnii.

— Înapoi la barcă, sergent, spuse Nakada. Hai să mergem. E un ordin.

Maxilarul chirurgului se încleștă. Apoi făcu o plecăciune rigidă, însă foarte protocolară, și o urmă.

Nakada stătea jos la umbra uneia dintre nacelele de la pupa, cu ochii pe jumătate închiși.

— Poate e mai bine așa, o auzi pe Hayashi zicând. Adică e mai bine să mori decât... spuse ea fără să-și termine ideea.

— *Hayashi*, spuse Shiraoka. E un nume de samurai?

— Nu, sergent.

— Călărești, tragi cu arcul? Vii dintr-o familie de samurai?

— Nu, sergent, răspunse ea. *Hyakusho*. Fermieri.

Nakada văzu că Hayashi se uită la ea.

— Atunci, nu mai vreau să aud aiurelile astea de samurai.

*Crezusem, că Espírito Santo era frumos. Însă descoperisem că nu era așa.*

*Se presupune că suntem neutri. Dar ajutorul umanitar avantajează întotdeauna fie o parte, fie cealaltă într-un conflict. Uneori le avantajează pe amândouă, dar niciodată într-o manieră echilibrată. Fiecare gură antiliană pe*

*care o hrăneam în teritoriile ocupate era o gură în minus de hrănit pentru ocupanții andaluzi. Fiecare antilian rănit pe care îl bandajam pe teritoriile episcopilor era un luptător în plus care se putea întoarce la război și îl putea ucide pe un altul. Până una-alta, eu îmi primeam salariul, budiștii Pământului Pur se simțeau mândri de ei înșiși, iar ministerul putea împărți în voie contracte fără licitație companiilor sale favorite, pentru a reconstrui digurile distruse din Espírito Santo.*

*Cât privește războiul în sine, este o forță a naturii, și n-are sens să încerci să-l oprești, așa cum n-are sens să încerci să oprești taifunul.*

*Mi-am amintit de o ceremonie creștină din Konstantiniyye. Iartă-i, spusese zeul sacrificat, căci nu știu ce fac.*

*Ei bine, eu știam. Era un joc, iar eu nu mai voiam să iau parte la acest joc.*

*Shiraoka era prea dintr-o bucată ca să înțeleagă asta. Dar mă gândeam că Dos Orsos ar putea înțelege.*

*— Din jurnalul doctorului-locotenent  
Chië Nakada*

La Vitoria - sau al-Qahirah, cum o numea ocupația andaluză - se afla la marginea Zonei de Interdicție. Brațul estic și cel vestic al râului Acuamagna se întâlneau aici: primul izvora din munții joși de pe coastă aflați la vreo mie șase

sute de kilometri depărtare, dar celui de-al doilea nu i se descoperiseră încă izvoarele, știindu-se doar că vine de undeva din stepele de la vest. În partea de nord a țărmului dintre cele două brațe, orașul avusese un port care fusese punctul de confluență pentru activitatea comercială desfășurată pe jumătate de continent. Barca-ambulanță traversa acum însă o întindere vastă, sticloasă și încețoșată de apă care părea complet abandonată și care era cufundată într-o liniște desăvârșită. Chiar și uruitul motoarelor părea să se audă înfundat, iar singurul zgomot care ajungea până la Nakada era bombănitul lui Shiraoka, concentrat asupra hărților și a sistemului de navigare prin radio. Nakada simți miros de fum.

Chirurgul-sergent își ridică privirea.

— Ishino, spuse el. Aprinde luminile.

Băiatul se duse la panoul electric și porni cele două faruri rotative care identificau barca drept ambulanță, unul la prova și unul la pupa, care începură să se învâртеască, colorând ceața alternativ cu lumini roșii și galbene.

— Ți se pare o idee bună? întrebă Nakada.

— Vreau să știe că ne apropiem, spuse Shiraoka.

Apoi Nakada auzi duduital unor arme automate. Țâșnind din ceață pe neașteptate, undeva în stânga lor, se auziră pornind niște turbine, iar trupul greoi al unei canoniere

andaluze tăie calea bărcii-ambulanță, suficient de aproape pentru ca lui Nakada să i se pară că zărise o figură palidă la bord; aceasta dispăru la fel de rapid precum apăruse, iar barca-ambulanță începu să se lege de loviturile provocate de trecerea celeilalte ambarcațiuni. Din direcția în care dispăruse canoniera se auziră iarăși împușcături și bubuitul gros al unei arme mai puternice, ca mecanismul unei pompe sau prese monstruoase.

Ishino scoase un țipăt înăbușit de la prova. Formele neclare care pluteau pe apă se dovediră a fi carenele ascuțite a zeci sau sute de canoe lungi și înguste de fier, fiecare purtând vreo zece oameni, aflându-se la o distanță unele față de altele nu mai mare decât propria lungime, înaintând cu prova îndreptată spre nord-vest și aliniată cu precizia piliturii de fier într-un câmp magnetic. Shiraoka redusă viteza pentru a evita să se ciocnească de ele și, cu o mișcare iute din vâsle, flotila se despărți fără zgomot pentru a face loc bărcii-ambulanță să treacă. Nakada privi în jos la ochii negri lipsiți de expresie, la chipurile netede imberbe, unele dintre ele tatuate, altele tigrate cu dungi roșii și negre mânjite; observă hainele militare croite după moda francilor și pantalonii strâmți antilieni, flintele și proiectilele așezate la picioarele lor în canoe, vâslele lungi suspendate în aer. Apoi barca-ambulanță depăși flotila, iar

vâslele se scufundară din nou tăcute.

Un coleopter ascuns în ceață zbârnâi pe deasupra lor. Se auziră din nou împușcături, de data aceasta din ambele direcții, însoțite la răstimpuri de bubuituri mai puternice. Mici valuri, lipsite aparent de vreo cauză sau origine, dispărură sub carena bărcii-ambulanță. Aerul mirosea a praf de pușcă și a lemn ars.

Ceața se ridică.

La Vitoria era în flăcări.

Depozitele înșiruite pe țărm fuseseră deja reduse la rame scheletice carbonizate; clădirile comerciale din spatele lor erau înghițite de flăcări și scuiپau un fum negru luminat de dedesubt în nuanțe roșietice. Valuri de canoe de fier traversau lacul, iar oamenii se chinuiau să sară din ele în grabă, agățându-se de ruinele cheiului și de malurile de ciment. Coleopterele care planau deasupra scuiپau foc, obuzele canonierelor de oțel le aruncau în aer, însă scena se repeta iar și iar. Sub ochii lui Nakada, unul din coleoptere fu lovit de un proiectil, nacela deveni o minge de foc și se prăbuși rotindu-se în apă.

Din mijlocul lacului strălucea lumina galbenă și roșie a unui far rotativ la fel ca al lor. Shiraoka cârmi în direcția aceea.

O ambarcațiune era ancorată sau atinsese fundul în mijlocul canalului brațului de est. La început, Nakada crezuse că era o navă-spital a

ministerului, dar când se apropiară, deveni limpede că nava eșuată era prea mică, iar galbenul aprins era doar un strat de vopsea aplicată în grabă peste o carenă de ciment. O grămadă de cutii galbene din plastic – dispensare mobile – acopereau puntea ca o ciupercă gălbuie.

Shiraoka îndreptă barca-ambulanță către latura dinspre țărmul vestic, unde găsiră un doc plutitor ce părea gol. Când se apropiară, Hayashi sări pe dig pentru a lega barca de un tchet. Nakada o urmă.

În apa maronie din fața lor se afla ceva galben. Nakada se uită în jos și văzu că era o barcă-ambulanță la fel ca a lor, legată încă la doc, dar pe jumătate scufundată; se stabilizase datorită echilibrului creat între flotabilitatea plasticului găurit de gloanțe și a centrului de polistiren și greutatea ventilatoarelor.

— Nu mai avem prea mult combustibil, îi spuse Shiraoka lui Nakada.

Făcu semn cu capul către pompa de combustibil nesupravegheată.

— Și nici provizii.

— Mă duc să-l găsesc pe doctorul responsabil, spuse ea.

— Vin și eu, zise Hayashi.

De la incidentul din satul de pe râu, Hayashi se purtase cu Nakada cu o grijă deosebită, ca și cum ar fi fost un pacient traumatizat care avea



nevoie de susținere morală, observându-i cu atenție toanele și încercând întruna să-i facă mici servicii.

— Ba nu, spuse Shiraoka. Ishino, vei merge tu.

O rampă de fier așezată de-a lungul aripii de ciment a navei făcea legătura între docul plutitor și punte. Metalul ondulat era acoperit de pete maronii de sânge uscat.

— Ai grijă cum pășești, îi spuse Nakada lui Ishino.

Băiatul nu răspunse. Femeia se întoarse și îi aruncă o privire. Chipul frumos al infirmierului era la fel de inexpressiv ca al unui somnambul. Nu-și mai amintea să-l fi auzit scoțând vreun cuvânt după *O să mergem și noi cu ei, ca să ne asigurăm că ajung cu bine acolo.*

În timp ce urca, Nakada observă că partea din spate a navei fusese distrusă în mai multe locuri. Prin spărturi bolborosea o apă maronie, printre barele de susținere ruginite care ieșiseră din masa de ciment. Puntea acoperită de dispensarele mobile galbene îi aminti de Pachacamac după cutremur: o zonă distrusă plină de schelărie, scânduri și cabluri de oțel de care fluturau agățate panglici albe de avertizare împotriva pericolului.

Nakada aruncă o privire în primul dispensar mobil galben și îi spuse lui Ishino să aștepte pe punte.

Mai văzuse secții de triaj înainte, dar niciodată

așa. Cadavrele - aproape toate de tineri, unii îmbrăcați în haine andaluze, alții în geci france și pantalonii strâmți tradiționali ai trupelor antiliene - erau îngrămădite unul peste altul la nimereală într-un capăt al dispensarului. Cele de la baza grămezii erau îmbibate în propriul sânge și în sângele celor aruncați deasupra lor. Sângele formase băltoace pe podea, în ciuda găurilor de scurgere făcute în plastic la distanță de câțiva centimetri. În apropiere se aflau mai multe șiruri de paturi de campanie ocupate de trupurile neînsufletește ale unor bărbați pe care probabil cineva considerase, în mod greșit, că îi poate salva.

Un singur infirmier, cam de aceeași vârstă cu Ishino, dormea prăvălit pe un scaun la celălalt capăt al dispensarului mobil, departe de cadavre. Nakada tocmai intenționa să-l trezească, când auzi o voce dintr-unul din celelalte dispensare mobile din apropiere.

Pacienții de acolo erau încă în viață. În jurul fiecăreia dintre cele patru mese de operație lucrau câte un chirurg-sergent și un grup de infirmieri și subofițeri sanitari cu mâinile pline de sânge până la cot. Mai erau și alte paturi de campanie, și alți infirmieri care pregăteau pacienții pentru operație, și mai erau și cadavrele celor care muriseră pe masa de operație.

Atât infirmierii, cât și chirurgii aveau mișcările

sacadate și rigide caracteristice extenuării extreme. Nakada crezuse la început că vocea pe care o auzise era a unuia dintre pacienți; îi aminti de sunetele pe care le auzise cândva în Siam, scoase de victima unei mine, aflată în comă, în timpul unei operații de trepanație efectuate pentru a-i extrage un fragment mare de șrapnel din partea frontală a creierului. Vocea nefericitului fusese la fel ca aceasta, lentă și groasă și venind parcă de la mare depărtare, ca și cum ar fi vorbit cu locuitorii unei lumi pe care nimeni altcineva nu o putea vedea.

Dar Nakada realizează că de data aceasta vocea cu pricina provenise de la unul dintre chirurghi. Îl urmări cu privirea câteva momente, întrebându-se cât timp muncise fără să închidă un ochi, și dacă opera chiar pacientul din fața lui sau mai degrabă un pacient care exista numai în visele sale.

Nakada se întoarse la infirmierul adormit din secția de triaj.

— Infirmier, zise ea.

Trebui să repete cuvântul de două ori până ca băiatul să deschidă ochii.

— Ce e?

— Cine e doctorul responsabil aici? întrebă Nakada.

Infirmierul se frecă pe față, se uită de jur-împrejurul spitalului mobil cu o privire care

părea să ignore cadavrele, apoi își ridică ochii la Nakada.

— Nu sunteți dumneavoastră? întrebă el.

Nakada se ridică în picioare.

— Nu mai contează, spuse ea.

Trecu din nou prin secția de chirurgie, prin cea de recuperare din următorul dispensar, și mai departe prin cel din spatele acestuia, care arăta ca și cum ar fi fost farmacia, dacă ar fi avut ceva medicamente, și biroul, dacă ar fi fost vreun ofițer acolo. Nakada nu găsi nici una, nici alta, doar o farmacistă-caporal între două vârste, adormită pe jos, în spatele unui birou.

Se aplecă și zgâlțâi umărul femeii, care se ridică în capul oaselor.

— Da?

— Știi unde îl pot găsi pe doctorul responsabil? întrebă Nakada.

Farmacista dădu din cap.

— A fost ucis, spuse ea. De un proiectil rătăcit, acum două zile. Apoi își concentrează privirea pe ecusonul lui Nakada. Asta e numele tău?

— Al cui altcuiva ar putea să fie? întrebă Nakada.

— Așteaptă, spuse farmacista.

Se ridică în picioare, cotrobăi într-o geantă pe care scria Corespondență și scoase o cutie cilindrică de documente de care atârna o etichetă de hârtie pe care scria Nakada.

Nakada luă cutia și o vârî în mânecă. Aruncă o

ultimă privire de jur-împrejurul dispensarului.

— Ai opiu? o întrebă pe farmacistă.

Femeia nu făcu decât să se holbeze la ea.

— Las-o baltă, spuse Nakada.

După ce ieși pe punte, Nakada deschise cutia. Scrisoarea dinăuntru era datată la aproximativ o săptămână după întâlnirea pe care o avusese cu Araki la bordul lui *Mappô Maru*. O desfăcu și citi:

Acum două luni, doctor-locotenent Sawako Noda, o membră veterană de cinci ani a ministerului, cu experiență considerabilă în Antilia și în Rutenia Varegilor, a fost trimisă pe cursul râului Acuamagna, într-o misiune identică cu a dumneavoastră.

Cum orice contact cu Noda a fost întrerupt după ce a ajuns în La Vitoria, ministerul a prespus că a fost ucisă. Prin urmare, la momentul informării dumneavoastră, nu am considerat necesar să vă facem cunoscută această informație.

Însă situația s-a schimbat între timp. La trei zile după incidentul din Espírito Santo, agenții andaluzi au interceptat o rolă de film despre care se presupune că ar proveni de la organizația lui Dos Orsos. Rola de film și cilindrul audio care o însoțea conțineau câteva scurte secvențe de propagandă. Sawako Noda

apărea într-una dintre ele. Se pare că participarea ei a fost benevolă.

Misiunea dumneavoastră rămâne aceeași. Dar trebuie să fiți conștientă că, având în vedere situația de față, în special în urma incidentului din Espírito Santo, securitatea misiunii dumneavoastră ar putea fi compromisă.

Nakada rulă biletul și îl bagă la loc în cutie. Fără să se obosească să strângă capacul, azvârli cutia în apă. Pluti câteva momente purtată de spumă, apoi se scufundă.

Îl găsi pe Ishino șezând pe cablul metalic care delimita una dintre zonele distruse ale vasului de ciment, legănându-și picioarele încălțate cu sandale deasupra apei negre și privind la proiectilele care zburau pe deasupra.

— Haide, spuse ea.

Băiatul se dădu ascultător jos de pe cablu și o urmă pe docul plutitor.

— L-ai găsit pe doctorul responsabil? întrebă Shiraoka.

Nakada scutură din cap.

— Nu mai e nimeni responsabil aici.

Se urcă în barcă, se așează și își trânti trusa medicală pe punte.

— Grăbește-te să alimentezi cu combustibil și hai să mergem.

— În ce direcție, doctore? întrebă Shiraoka.

Nakada îl privi absentă preț de o clipă, apoi întoarse capul.

— Știi și tu în ce direcție, spuse ea.

Chirurgul se propti în fața ei.

— Vezi ce-i acolo, doctore? Întrebă el, arătând cu capul către oamenii care își găseau sfârșitul în timp ce se chinuiau să se cațere pe țărmuri ca să ajungă în La Vitoria. Asta este războiul ăsta. Asta este Antilia. Oamenii vin aici de dincolo de ocean și încearcă să schimbe lucrurile și să controleze lucrurile - încearcă asta încă de când afurisiții ăia de episcopi au venit aici acum o mie de ani! Ce te face să crezi că tu o să ai mai mult succes?

Nakada își luă trusa și se ridică în picioare. Începuse să plouă.

— Doar du-ne pe râu în sus, spuse ea.

— De ce? vru Shiraoka să știe. Uită-te la locul ăsta! Ce afurisită de misiune ai *putea* să ai aici?

— *Doar du-ne pe râu în sus!* se răsti Nakada.

Se uită fix la chirurg până când acesta se mișcă din loc.

Nakada coborî sub punte. Se lungi pe masa de operație și închise ochii. Nu după mult timp, amestecat cu ropotul ploii pe carena din plastic, auzi motoarele pornind și simți cum barca o luă din loc.

Pe râu în sus.

În comparație cu La Vitoria, brațul de est era o

cu totul altă lume. O serie de afișe albastre și galbene amplasate de minister promiteau pe un ton plin de optimism pace și siguranță oricui ajungea în Zona de Interdicție. Deși barca-ambulanță înainta în altă direcție decât cea indicată de afișe, cuvintele acelea pline de speranță aveau parcă totuși o anumită forță. După ce trecură de ele, ploaia se închise în urma lor ca o cortină care-i separa de război și de amintiri. Continuară să înainteze pe râu în sus printre maluri verzi care păreau neatinse de violență, cufundate într-o liniște diferită de tăcerea nefirească din Espírito Santo. Nu se mai afla nimeni altcineva pe râu în afară de ei. Ishino începu să vorbească din nou, Hayashi să zâmbească, și chiar Shiraoka părea să se fi hotărât să încheie un armistițiu cu Nakada, sau cel puțin să înceteze ofensiva.

Traseră barca lângă un doc plutitor care ținea de o fermă părăsită de pe malul sudic. Nu mai rămăseseră decât niște șoproane de lemn cu acoperișurile prăbușite și un câmp de pepeni năpădit de buruieni și păzit de o sperietoare de ciori solitară, confecționată dintr-o haină de piele fluturândă, întinsă pe două scânduri încrucișate. Ishino și Hayashi se duseră să culeagă pepeni, în timp ce Shiraoka se îndeletnicea cu una din nacelele cu rotor. Nakada se lungise pe acoperișul timoneriei.



Ploaia se opriase deocamdată, iar Nakada privea cerul anost și cenușiu cuprinsă de un sentiment extraordinar de răsturnare, ca și cum nu s-ar fi aflat sub nori, ci deasupra lor, privind în jos la o lume tăcută și tainică. Nu era sigură dacă într-adevăr ațipise. Însă avu senzația limpede că fusese trezită brusc din somn, chiar înainte de a auzi țipătul ascuțit al lui Hayashi.

Nakada se ridică și o văzu pe tânăra infirmieră undeva lângă șopronul cel mai mare alergând, împiedicându-se, clătinându-se, căzând, încercând să se apere cu mâinile de o amenințare pe care ea nu o putea vedea, în timp ce Ishino privea încremenit din partea cealaltă a câmpului.

Shiraoka observase probabil lucrul pe care Nakada nu-l văzuse. Înșfăcă o trusă de prim ajutor și un sac cu torțe de semnalizare și sări pe doc. Până să-l ajungă ea din urmă, el aprinsese deja câteva bombe fumigene. Nakada se apropie tușind de chirurg și de infirmiera căzută la pământ, care erau învăluiți de un nor galben sulfuros.

— Șoc anafilactic, anunță Shiraoka scurt.

Zeci de viespi de un galben ca lămâia, cu trupurile ca niște gloanțe vărgate cu dungi negre și lungi cât prima falangă a degetului mic al lui Nakada, mișunau pe uniforma albastră a lui Hayashi, amețite de fum. Fața și mâinile infirmierei erau umflate de la înțepături.

Încetase să mai respire.

Shiraoka o apăsă pe piept și încercă să-i sufle aer în plămâni. Nakada își deschise trusa și începu să prepare o doză de efedrină sintetică; i se părea că micul mangal avea nevoie de mai mult timp ca oricând ca să dea în clocot.

— Adu aparatul pentru respirație artificială! îi strigă Shiraoka lui Ishino.

Luă canula traheală din trusa de prim ajutor și un cuțit pe care îl avea prins la centură și făcu o incizie în gâtul umflat al lui Hayashi, în timp ce Nakada reglă temperatura mangalului la o treaptă superioară.

Nu mai conta. Cu mult înainte ca amestecul să fie gata sau ca Ishino să revină cu geanta grea conținând aparatul de ventilație, Hayashi murise.

Shiraoka luă geanta cu bombele fumigene și torțele de semnalizare rămase, îi dădu foc la un capăt și o aruncă prin ușa deschisă a șopronului cel mare. Nakada zări cu coada ochiului o umflătură uriașă, grotescă, semănând mai degrabă cu un mușuroi de termite din Ifriqiya, decât cu orice fel de cuib de viespi. În șopron se aflase o mașinărie oarecare, un vehicul sau vreun utilaj agricol, iar cuibul se umflase într-atât încât îl înghițise cu totul, iar acum apăsa pereții construcției.

Apoi fumul galben se extinse, iar Nakada nu

mai putu vedea nimic.

Arseră trupul lui Hayashi la țărm. Folosiră o targă de aluminiu drept catafalc, iar ca rug, zăbrelele care susținuseră tulpinile pepenilor și scânduri smulse din peretele lateral al șopronului mai mic. Toți trei aprinseră tămâie, iar Ishino citi o sutră. Începuse din nou să plouă; lemnul ud încă ardea cu obstinație, chiar și după ce Shiraoka turnă combustibil din plin. Degaja o grămadă de fum alb care se ridică până se confundă cu norii cei mai de jos. Vântul își schimba întruna direcția și în cele din urmă Nakada și echipajul bărcii se văzură nevoiți să se îndepărteze câteva zeci de metri.

După ce se stinse focul, Shiraoka îi dădu lui Nakada o pereche de bețișoare chinezești, păstrând una pentru el. Femeia se uită fix la ele câteva momente fără să priceapă, apoi înțelese. În tăcere, ea și chirurgul adunară oasele lui Hayashi și le puseră într-o urnă de metal de la minister. Nakada se trezi gândindu-se la chipul rotund al tinerei infirmiere și la membrele ei musculoase și bronzate; pentru cât de voinică fusese în viață, oasele ei înnegrite erau surprinzător de ușoare.

— Du-mă până la Río Baldío, îi zise Nakada. Până în primul oraș pe care îl întâlnim în cale. De acolo o să-mi continui singură drumul. Tu și băiatul puteți să vă întoarceți.

— Cum spui tu, doctore, răspunse Shiraoka cu

răceală.

Luă urna și o puse în cabină, sub punte, după care își continuă drumul pe râu în sus.

Nu după multă vreme ploaia se opri. Cam tot în același timp, copacii de pe coasta de nord lăsară locul unui câmp deschis înțesat cât vedeai cu ochii de tufe cu frunze lucioase și cu flori albe și gălbui. Fusese probabil o plantație înainte de război, însă acum crescuse peste măsură și era năpădită de buruieni; florile se înmulțiseră nespuse, revărsându-se peste maluri.

Ieși soarele. Nimeni nu scotea niciun cuvânt.

Priveliștea aceasta continuă încă patru sau cinci kilometri, ca și cum raiul ar fi căzut pe pământ și s-ar fi întrupat în gardenii.

După care reapărură copacii și începu din nou să plouă.

A doua zi după înmormântarea lui Hayashi, pe înserate, ajunseră la confluența ramurii de est cu râul Baldío și cotiră spre sud-est, continuându-și drumul de-a lungul râului mai mic. Cursul se îngustase, iar locul malurilor fu luat de pereții oblici de beton ai unui canal. Începuse să plouă mai tare, iar picăturile loveau cu zgomot suprafața verde a apei, deformând-o de parcă ar fi fost de tablă. Pe ambele maluri se iviră forme de clădiri imposibil de identificat, conturându-și fațadele monotone și muchiile colțuroase pe fondul cerului înnorat. Nu arăta

însă ca un oraș locuit. Din cauza curentului puternic, barca părea să nu mai avanseze aproape deloc. Shiraoka privea cu atenție în jur, cercetând apa pentru a identifica posibile resturi plutitoare.

— Nu se vede nici pe dracu', mormăi el.

Trecură de o rampă pentru bărci lată și joasă, cu suprafața acoperită de apă, pe care erau așezate zece sau douăsprezece ambarcațiuni cu forme neobișnuite, sprijinite unele de altele, și părând să fi fost abandonate de multă vreme. Erau lungi cât barca-ambulanță, dar mai înguste, și aveau puntea împrejmuită cu plăci de tablă nituite, care se intercalau cu niște calote de sticlă asemenea unor ochi bulbucăți. Erau prevăzute cu țepușe și înotătoare, arătând de parcă ar fi fost niște imitații ale unor reptile marine înfiorătoare dintr-o altă eră. Carenele erau ruginite și câteva dintre calotele de sticlă fuseseră sparte, astfel încât apa de ploaie pătrundea prin găurile negre căscate din loc în loc.

Apoi trecură pe sub un pod de cale ferată neobișnuit de îngust, nu în consolă, ca podurile-spânzurători de pe Acuamagna, ci atârând într-o curbă catenară lejeră. Vagoanele unui tren erau îngrămădite în centru ca niște mărgele înșirate pe o ață. Erau vopsite toate în culori țipătoare și străluceau udate de ploaie. Când trenul ajunse chiar deasupra lor, Nakada realiză

dintr-odată că era de fapt o miniatură, vagoanele nefiind mai mari de o pătrime din ceea ce ar fi trebuit să fie dimensiunile reale.

Trecură de un cot al râului.

Pe neașteptate, ceva uriaș și oribil se înălță din râu chiar în fața lor. Un monstru negru de fier cu șapte capete de dragon, fiecare dintre ele mare aproape cât jumătate din barca lor, cu niște ochi mici, roșii și dușmănoși. Apa i se prelingea de pe solzii negri și ascuțiți în timp ce se ridica, dezvăluindu-și înălțimea reală.

De la patruzeci de metri, cele șapte capete priviră în jos la barca-ambulanță, își deschiseră gurile, scoaseră un răget amenințător și scuipară flăcări albe.

Shiraoka înjură, coborî perna de aer și trase cu putere de timonă. Ambarcațiunea tâșni cu zgomot din apă și ateriză pe malul în pantă din beton.

Nakada se uită la monstrul lăsat în urmă. Nu le acorda deloc atenție, cele șapte capete continuând pur și simplu să ragă în aceeași direcție unde se aflase barca înainte, iar acum nu mai era decât o întindere pustie de apă. În timp ce privea, dintr-unul din capete pârâiră scânteii albastre, iar lumina roșie din ochi i se stinse.

— La naiba, e doar o mașinărie! țipă ea în urechea lui Shiraoka. E o marionetă! Încearcă să ne sperie!

De pe ambele laturi ale canalului se auzeau focuri de artificii sau împușcături. Prin ploaie ajunseră la ei mai multe răgete electrice, distorsionate. Chirurgul-sergent se întoarse către ea cu o privire sălbatică în ochi.

— De unde dracu' știi tu, doctore? urlă el. Nici măcar nu știi ce dracu' cauți aici! Nu știi nici pe dracu'!

Barca sări peste buza malului, străpunse un gard de sârmă și alunecă la vale pe o pantă lată, plină de nămol. În fața lor se întindea un lac, iar în mijlocul lui se ridica o insulă fabuloasă, înțesată de turnuri și luminată de făclii și lumini colorate. Shiraoka se întoarse ca să urle din nou la Nakada.

Un șir de globuri multicolore pâlpâiră și se aprinseră chiar în fața lor. Nakada se feri. Shiraoka fu agățat de gât de un cablu, ridicat în aer, izbit de grilajul din jurul ventilatoarelor frontale, prăbușindu-se. Cu zgomotul îngrozitor al oaselor care se rup, nacelele ventilatoarelor au fost smulse din îmbinări. Nakada fu propulsată înainte, înspre cabina pilotului, izbindu-se cu capul de panoul de comandă.

Când își recăpătă cunoștința, Nakada avea în fața ochilor fața plină de vânătași a lui Shiraoka. Traheea îi fusese zdrobită. Bâjbâi după cuțitul pe care îl avea prins la centură și îl scoase din teacă. Nu mai făcuse nicio traheotomie până atunci. Prima operație de acest fel la care

asistase Nakada fusese aceea care nu izbutise să-i salveze viața lui Hayashi. Tăiatul era treabă de chirurg.

Ezitând, neștiind în ce loc să facă incizia, îl văzu pe Shiraoka uitându-se la ea, dar nu reuși să-i înțeleagă privirea: dispreț profesional sau pur și simplu ură?

Ridică cuțitul ca să taie, însă chirurgul o apucă de încheietură cu o forță uluitoare. Se chinui să se elibereze din strânsoare, dar se pomeni cu spatele lipit de peretele cabinei pilotului. Shiraoka îi strânse încheietura până când Nakada avu impresia că își simte oasele scrâșnind și scăpă cuțitul din mână. Mâna chirurgului se destinse. I se închiseră pleoapele, apoi i se ridicară ușor.

Nakada se săltă în picioare tremurând. Barca-ambulanță se învârtea lent în cerc pe lac.

— Ishino, strigă ea. Vino aici și ia cârma.

Infirmierul se ridică de pe fundul bărcii și veni spre ea. Se opri când observă trupul lui Shiraoka.

— A murit, spuse Nakada scurt. Ia cârma.

Ishino se scutură și se conformă ordinului, bâiguind cu voce scăzută o incantație budistă hipnotică.

— Cârmește spre insulă, spuse Nakada. Spre lumini.

Două debarcadere lungi se întindeau pe lac luminate de șiruri de făclii fixate pe stâlpi. La



semnul lui Nakada, Ishino șerpui printre ele înspre docul lat și luminat de la capăt. Cheiurile erau pline de oameni.

— Oprește motorul, spuse Nakada încet.

Cu ochii pe jumătate închiși, Ishino continuă să bolborosească.

Nakada se uită la rândurile de bărbați și femei de pe cheiuri. Nu erau soldații disciplinați pictați cu dungi de tigru pe care-i văzuseră în La Vitoria. Purtau geci de piele cafenie peste uniforme andaluze zdrențuite sau peste pantaloni strâmți nepotriviți și aveau pieptul dezgolit, acoperit doar de tatuaje complicate. La gâtul fiecărui privitor erau agățate alandala o mulțime de mărgele, medalii și medalioane. Unii dintre ei aveau flinte sau arme pneumatice, iar pe piept le atârnau de-a curmezișul banduliere sau centuri de muniție; alții aveau tolbe cu săgeți și arcuri lungi și drepte.

— Ishino, repetă ea pe un ton răstit. Oprește naibii motorul!

Băiatul deschise ochii, concentrându-se numaidecât la panoul de comandă al bărcii și ignorând tot ce se afla în jur. Opri motorul, iar inerția îi împinse până la doc. Barca devie ușor de la traiectorie din pricina curentului care începuse să dezechilibreze etrava.

Nakada se duse la prova și desfășură câțiva metri de frânghie. Când se aflau suficient de aproape de doc, sări din barcă și o legă de un

tachet. Apoi își ridică privirea.

Clădirea care se contura amenințător deasupra docului, luminată puternic de la bază de becuri electrice camuflate, era un bloc trapezoidal înalt de zece metri, care avea în colțuri statui înaripate fără chip și încerca să imite vreo ruină de gresie din Egipt sau Persia, în cazul acesta din ciment și ghips, dar năpădită acum de plante agățătoare care nu ar fi fost de găsit în acele ținuturi aride. Pe acoperiș se zăreau mai multe siluete.

Nakada urcă panta. Reproducerea templului sau a mormântului avea doar câțiva metri grosime, cu puțin mai mult decât o arcadă. Un drum acoperit cu material antiderapant uzat ducea prin semiîntuneric până sus, la lumina care se vedea la capăt.

După ce Nakada lăasă în urmă întunericul arcadei, vântul păru să-și schimbe direcția, aducând cu el un iz de putregai, ca de carne prost conservată și lăsată să se strice în ambalaj. După ce ieși de sub arcadă se trezi într-o curte întinsă pavată cu dale de piatră. De jur-împrejur se aflau mai multe clădiri construite în același stil antic și grandios și alte statui fanteziste.

De-a lungul unei laturi a pieței se afla un șir de cruci grosolane cioplite din scânduri galbene nefinisate, fiecare înaltă de vreo trei metri și lată de vreo doi. Pe fiecare era răstignit câte un

om ținut cu piroane groase care îi străpungeau oasele antebrățelor și gleznelor.

La capătul opus al pieței, oameni începuseră să se adune: luptători precum cei de pe chei, dar și femei, bătrâni și mulți copii. Cu toții o priveau în liniște pe nou-venită. Una dintre femei era japoneză.

— Noda? întrebă Nakada.

Femeia o privea cu aceeași concentrare impasibilă ca și ceilalți. Nu dădea niciun semn că ar fi auzit-o.

Nakada se îndreptă spre crucea cea mai apropiată. Bărbatul răstignit murise cu cel puțin o săptămână înainte, după estimarea ei. Ochii îi fuseseră smulși de păsări, iar prin gura deschisă i se preumbla o procesiune de furnici minuscule, care coborau și urcau pe scândura verticală. Hainele bărbatului, confecționate din mătase chinezească galben-aurie și albă, pătate de sânge, vomă și apă de ploaie, aparțineau unui înalt cleric al Bisericii creștine. Înainte să moară îi fuseseră arse în pripă cu fierul înroșit niște litere grecești pe frunte. Nadaka desluși cuvântul PPOAGWGOS, pe care îl traduse prin *conducătorul înainte*. Făcu un pas în spate.

Mulțimea se despărți pentru a face loc unei siluete scunde și bătoase: o femeie îmbrăcată într-un veșmânt antilian viu colorat, la fel de lipsit de formă ca o pătură de cal, cu părul lung, negru cu șuvițe cărunte răsfirate din loc în loc,

căzându-i liber pe umeri și despărțit de o simplă cărare pe mijloc. Clara Dos Orsos părea mai îmbătrânită acum decât la vremea la care fusese făcută fotografia lui Kawabata, însă ochii aceia înfipți în chipul ei antilian teșit erau inconfundabili.

Fecioara din Apalaxia ridică o mână către Nakada, iar mulțimea se alinie în jurul ei.

Încăperea aflată la unul din etajele superioare ale uneia dintre clădirile ce imitau ruinele de gresie era întunecoasă, strâmtă și sufocantă; ușile, ferestrele înguste și bolta tavanului erau toate construite la două treimi din dimensiunile obișnuite.

Părul lui Nakada atinse tavanul, iar cele două luptătoare arse de soare care o țineau de brațe se aplecară pentru a putea intra.

— Ce religie ai, doctore? Ești budistă?

Greaca lui Dos Orsos era fluentă, aproape fără urmă de accent străin, amintindu-i lui Nakada de profesorii ei din Konstantiniyye. Fosta călugăriță ședea pe un pat de campanie scund, iar când se uită în sus la Nakada, așteptându-i răspunsul, o fâșie de lumină murdară care pătrundea printr-una din ferestre îi căzu pieziș pe față.

— Sunt medic, spuse Nakada. Religia mea e vindecarea.

Geanta lui Nakada era așezată pe patul de

scânduri din fața lui Dos Orsos. O privi pe fosta călugăriță cum o răstoarnă, scoțând trusa medicală, fiolele de medicament antipsihotic de la Kawabata, pachetul mai mare conținând ce mai rămăsese din opiul obținut de la farmacistul corupt de pe docul de alimentare. Dos Orsos îl apucă pe acesta din urmă și îl azvârli nedesfăcut la mijlocul distanței dintre patul de campanie și Nakada.

— Ești o toxicomană, dădu sentința Dos Orsos. Religia ta e opiul.

Nakada deschise gura ca să riposteze, dar o închise la loc. Nu avea ce replica la asta.

— Ce e locul ăsta? întrebă ea în cele din urmă.

— Care loc?

— Locul ăsta. Insula asta. Clădirile astea. Nakada arătă cu capul spre fereastră. Piața de acolo.

— Insula? spuse Dos Orsos. Șapte Orașe? A fost un parc de distracții cândva. Éfeso, Esmirna, Pérgamo, Tiatira, Sardes, Filadélfia, Laodicéia... șapte. Partea asta era Esmirna.

Nakada recunoscuse numele din litanie poetului rus.

— Pentru turiștii creștini romani și franci.

Dos Orsos zâmbi cu tristețe.

— De altfel, cea mai mare parte a fost construită de oamenii tăi. N-a avut prea mult succes.

— Și acum? întrebă Nakada.

Dos Orsos tăcu vreme îndelungată. Apoi răspunse cu o întrebare:

— Ți-au spus de ce, doctore? De ce vor să mă... tratezi?

— Mi-au spus că ești schizofrenică, răspunse Nakada.

Își auzea vocea de departe, de parcă ar fi fost observațiile clinice indiferente ale unui alt medic, de parcă ar fi fost o voce pe o bandă audio.

— Că e posibil să suferi de psihoză.

În întineric, Dos Orsos închise ochii.

— Mi-au spus că ești responsabilă pentru... incidentul din Espírito Santo, continuă Nakada. Că oamenii tăi au construit... dispozitivul.

— Bomba, spuse Dos Orsos, ținându-și în continuare ochii închiși. Trebuie să încercăm întotdeauna să le spunem lucrurilor pe nume... Își deschise ochii. Și sunt într-adevăr responsabilă, doctore?

Nakada se uită de jur-împrejurul încăperii. Nu fusese construită cu intenția de a fi locuită de oameni. Pereții erau din lemn nefinisat, podeaua era din ciment brut. De-a lungul unui perete se prelingea o dâră de apă care se aduna în colț într-o băltoacă. Patul lui Dos Orsos fusese încropit din bușteni neprelucrați, din copaci subțiri cât brațul curățați de crengi la repezeală. Rochia decolorată purtată de fosta călugăriță pe sub mantaua dungată de lână

fusese cândva frumoasă, dar acum era peticită și pătată.

— Nu știu dacă ești *responsabilă*, spuse Nakada. Dar, din ce-am văzut până acum, nu sunt sigură că oamenii tăi de aici ar fi în stare să construiască măcar un acoperiș prin care să nu pătrundă ploaia.

Femeile o conduseră pe Nakada într-o altă clădire, un bloc de douăsprezece etaje cu un aspect surprinzător de obișnuit, care, dincolo de faptul că părea să fi fost abandonat în mijlocul construcției, nu ar fi arătat deloc nelalocul lui în cartierele mărginașe din Naniwa sau Konstantiniyye. Abia când trecură prin holul pustiu și deschiseră ușa de fier către scările ce duceau spre ieșirea de incendiu, Nakada își dădu seama că era un hotel.

Majoritatea camerelor de la etajul al patrulea erau neterminate, având doar o gaură acolo unde ar fi trebuit să se afle ușa, însă una dintre ele avea fixat la intrare un grilaj grosolan de metal, care părea să fi fost recuperat din vreo fabrică sau vreo topitorie. Una din femei îl împinse, iar cealaltă o îmbrânci pe Nakada în cameră. Înăuntru se afla un pat de scânduri ca al lui Dos Orsos, cu o simplă bucată de cauciuc din Annam pe post de saltea – o suprafață galbenă spongioasă plină de pete maronii și mucegai albastru. La fiecare colț erau prinse curele din piele netăbăcită.

Femeile o împinseră spre pat. Nakada se împotrivi, însă cursul ei de kempo pentru autoapărare făcut la minister fusese cu mult timp în urmă, și, spre deosebire de farmacistul corupt de la docul de aprovizionare, paznicele antiliene ale lui Nakada nu se lăsară luate prin surprindere. După o scurtă luptă, Nakada era legată fedeleș pe podea și abia își mai trăgea răsuflarea, încercând fără succes să se încovoie pentru a scăpa de durerea ascuțită provocată de genunchiul primit în rinichi.

Se aștepta la mai multe lovituri sau chiar mai rău; în schimb auzi grilajul metalic închizându-se în urma femeilor. O lăsară singură.

Antilienii nu aveau nevoie s-o tortureze, se gândi Nakada; trupul ei de toxicomană preluă repede această sarcină. O durea capul. O dureau mușchii. Coloana vertebrală. O mânca pielea, atât pe dinafară, cât și pe dinăuntru, ca și cum furnicile care se înfruptaseră din cadavrul episcopului răstignit își terminaseră masa și trecuseră la carnea ei încă vie. După frisoane, începu într-adevăr să aibă febră. Când era trează, se chinuia să adoarmă, iar când dormea, era hărțuită de vise halucinante îngrozitoare, în care Shiraoka, Hayashi, copiii morți din satul de pe râu și cadavrele carbonizate din Espírito Santo o bântuiau pe rând.



Îl văzu pe rus, pe Semyonov, stând chiar acolo, la căpătâiul patului, cu spatele drept, cu picioarele încrucișate, cu brațele moi pe lângă corp și cu palmele întinse înainte.

— Am venit aici crezând că Lumea Nouă este un câmp de luptă metaforic, spuse poetul.

În halucinația lui Nakada, vorbea greaca mai bine decât își amintea ea; sau poate că nici nu era greacă, ci rusă, o limbă pe care, din câte știa ea, nu o auzise niciodată.

— Pribegii din Lumea Veche, ca tine și ca mine, vin pe propriul risc! Dar m-am înșelat.

Se mai pricopsise cu un tatuaj, observă Nakada; de data asta era un pește stilizat desenat din două curbe intersectate; nu i se vindecase încă rana, iar pielea din jur era inflamată și roșie. Se gândi că ar trebui să fie examinată de un doctor.

— Poporul meu, continuă rusul, poporul tău, oamenii califului, chiar și oamenii episcopului – toți se înșală. Câtă aroganță! E mai mult decât absurd: e pervers.

— Crezi că toate *astea* – spuse Shiraoka, care apăruse pe neașteptate la timona bărcii, făcând un gest ca pentru a cuprinde camera sărăcăcioasă de hotel, insula, întregul continent – sunt doar recuzită pentru năruirea unei singure minți japoneze neînsemnate? Te înșeli.

Avu și alți vizitatori mai palpabili.

Uneori Noda stătea în tăcere la căpătâiul

patului, luându-i temperatura și pulsul, ștergându-i pielea plină de mâncărimi, ungându-i cu alifie rănille făcute de chingile de piele la încheieturile mâinilor și la glezne, turnându-i cu forța pe gât vreun leac sau altul, însă niciodată opiu.

Alteori venea Dos Orsos. Prelua îndatoririle de soră medicală ale lui Noda sau stătea pur și simplu și o asculta pe Nakada țipând, plângând și cerșind opiu, moartea sau eliberarea din captivitate sau de propriile coșmaruri.

În tot acest timp, Nakada avu un vis recurent. Se afla pe o stradă îngustă și pustie, într-un oraș alb măreț, sub un cer plumburiu, în fața a două uși mari de lemn, larg deschise. Dincolo de ele, un șir lung de trepte se pierdeau în întuneric. Nakada știa că sus, la capătul scării, așteptau două femei înveșmântate în negru, una dolofană, alta slabă, deși nu le putea vedea prin beznă. Era pe punctul de a le face o promisiune, lor sau stăpânului lor, o promisiune solemnă, bazată pe o minciună. Știa că este greșit să facă asta, însă orașul alb din spatele ei o împingea înainte ca un val de expectativă și obligație.

Păși dincolo de cadrul ușii.

Cerul se lumineă.

Nakada se trezi. Avea senzația că se trezise de multă vreme, dar nu știa de când, nu știa de cât timp stătea lungită în pat cu ochii deschiși,

privind fix la tencuiala murdară a tavanului. Curelele cu care fusese legată de mâini și de picioare dispăruseră.

Se ridică în capul oaselor. Printr-o fereastră pătrundea lumina soarelui. Își târșâi picioarele până acolo. Încheieturile îi erau parcă pline cu nisip. Se simțea de parcă ar fi avut o mie de ani.

Voia opiu. Nu cu disperare. Doar în scopuri terapeutice. Se gândi că, pentru oricine se simțea în halul în care se simțea ea acum, opiul ar trebui să fie un drept uman fundamental.

O văzu pe Noda pe fereastră, la mare depărtare. Se afla în centrul unei suprafețe întinse de ciment gri, purta un veșmânt în dungi ca al lui Dos Orsos și executa foarte lent niște mișcări de *taikyokuken*. Vreo sută de copii antilieni ședea în cerc în jurul ei și o urmăreau; Ishino se afla și el printre ei. Purta o cămașă antiliană cu franjuri peste pantalonii lui de un albastru decolorat din uniforma ministerului.

Noda își termină exercițiul. Se întoarse cu fața spre clădirea în care se afla Nakada și salută în stilul chinezesc, cu spatele drept și cu mâinile împreunate în fața pieptului. Apoi mâinile îi coborâră pe lângă corp și își înclină capul. Își menținu poziția nemișcată, în timp ce spectatorii se îndepărtau fie solitari, fie în grupuri de câte doi. Ishino fu printre primii care plecară. Copiii dispăruseră cu toții, iar Noda stătea încă în aceeași poziție când Nakada

întoarce capul.

— Poți să ieși, spuse Clara Dos Orsos. Nu e încuiat.

Nakada se putea plimba mai mult sau mai puțin în voie pe oriunde dorea. Se gândea că ar fi putut să plece oricând, ar fi putut lua barca-ambulanță și ar fi putut traversa lacul, apoi ar fi continuat în jos pe Río Baldío, dar ceva o ținea acolo, un lucru pe care nu-l putea defini.

Nu era Ishino. Când Nakada îl revăzu, băiatul nu dădu niciun semn că ar recunoaște-o, iar localnicii îl tratau pe tânărul infirmier ca pe un soi de nebun evlavios, femeile dându-i de mâncare, iar copiii ținându-l de mână. Față de Nakada erau mai prudenți, ca și cum atenția și protecția lui Dos Orsos veneau cu prețul unui ghinion contagios.

Localnicii o lăseau singură în cea mai mare parte a timpului, așa că tot singură cutreiera parcul lăsat în paragină, printre ruinele false, care păreau chiar mai puțin reale acum că erau într-adevăr distruse. Pe panoul uriaș de la intrarea principală a parcului se putea citi ȘAPTE ORAȘE DE AUR în antiliană, latină și greacă. Se suia pe scheletele care mai rămăseseră din construcțiile distruse și examina îndeaproape dioramele nemișcate formate de marionete înțepenite, care încercau să ilustreze legendele apocalipsei creștine. Îi urmărea pe

insulari văzându-și de traiul lor, o privea de la distanță pe Noda, care le preda noțiuni elementare de *reiki* și acupunctură.

În «orașul» numit Filadélfia se afla un studio cinematografic mai mult sau mai puțin funcțional. Nakada presupuse că acolo crease Noda videoclipul de propagandă despre care aflase din mesajul primit în La Vitoria, dar părea să fi fost părăsit de atunci. Nakada ascultă câteva dintre benzile audio, alese la întâmplare. Aproape toate înregistrările conțineau vocea lui Dos Orsos și erau în antiliană, însă putea desluși câte un cuvânt pe ici, pe colo. Distingea mai ales numele familiare: *Antilia*, *Andalus*, *Espírito Santo*, dar mai înțelegea și alte cuvinte care îi deveniseră familiare prin repetiție: *bispos*, *mártires*, *bomba*, *Anticristo*, *Babilônia*.

În cele din urmă se întorcea invariabil în camera lui Dos Orsos, în partea parcului pe care fosta călugăriță o numise Esmirna.

— Știi că nu sunt vindecată, îi spuse lui Dos Orsos la un moment dat. Nu poți vindeca dependența de opiu doar prin simplu sevraj. Drogul provoacă modificări pe termen lung în hipotalamus și în hipofiză.

— Nu contează, îi răspunse Dos Orsos. Și poate dacă ai fi vindecată, nu mi-ai mai fi de niciun folos.

Nakada știa că fosta călugăriță se referea

indirect la Noda, deși nu înțelegea exact aluzia.

— Așa cum episcopii nu ți-au fost de niciun folos? Întrebă Nakada, aruncând o privire în jos spre curte.

Dos Orsos nu răspunse. În schimb o întrebă:

— Ai fost vreodată la Córdoba, doctore?

— O singură dată, spuse Nakada.

— Ai vizitat *Mathaf al-Andalus*, marele muzeu din Madinat as-Zahra, palatul lui Abd ar-Rahman?

Nakada scutură din cap. Vizitase capitala andaluză într-o vacanță, împreună cu alți zece studenți din Konstantiniyye. Amintirile ei din cel mai măreț oraș al lumii occidentale erau legate în cea mai mare parte de o serie de cârciumi, săli de dans și localuri în care se consuma hașiș, aflate de-a lungul cursului inferior al râului Wadi al-Kabâr.

— Înainte să intru la mănăstire am locuit șapte ani în Córdoba, spuse Dos Orsos. Sunt mulți antilieni săraci în Iberia și Italia, știi? Limbile vorbite acolo sunt mai ușor de învățat pentru un antilian decât altele, iar maurii abia dacă pot distinge un creștin de altul. Un grup de misionari romani m-au luat pe mine și încă alte șaptesprezece fete de la casele noastre de aici și ne-au dus la Compostela. Câțiva ani ne-au învățat latină și greacă, apoi au rămas fără bani. Eu și alte trei fete am ajuns la Córdoba, fiindcă, dacă ești sărac și singur în Iberia, asta faci, te

duci la Córdoba... Iar acolo am dat peste un proxenet. E corect *proxenet*?

Cuvântul pe care îl folosisese era προαγωγος.

— Ματρνλλος, o lămuri Nakada: pește.

— Ah, da, spuse Dos Orsos. Știi, nu e un cuvânt prea des întâlnit în greaca bisericească, deși poate că ar trebui să fie... în fine, deci peștele ăsta era un tip deștept. Celelalte trei fete și cu mine eram încă prea tinere pentru munca obișnuită. Dar știam să citim și să scriem. Vorbeam antiliana și greaca. Mai avea câteva fete de vârsta noastră care vorbeau limba francă și araba, chiar și una care știa chineza, habar n-am de unde o învățase. Și ne-a trimis la Madinat as-Zahra și în curtea de la *Mathaf al-Andalus* ca să cerșim. Acum poate că te întrebi: „Ce-i așa de deștept la treaba asta?”

Nakada, căreia nu-i trecuse prin minte niciun gând atât de concret, nu spuse nimic.

— Partea deșteaptă, continuă Dos Orsos, e asta: nu ne-a trimis pur și simplu la cerșit. Mai întâi ne-a îmbrăcat în haine decente. A pus-o pe una din fetele mai mari să ne aranjeze părul într-o manieră prezentabilă, cu bentițe albe serioase – arătam ca niște mici școlărițe maure. Apoi s-a dus la un tipograf și i-a dat să tipărească niște formulare pe care scria, în cinci sau șase limbi, *Asociația pentru întrajutorarea meritorie a sărmanilor și a nevoiașilor*, sau ceva care suna la fel de impresionant și oficial. Și

dintr-odată nu mai eram o șleahtă de mici cerșetoare, ci colectam donații pentru o cauză caritabilă. Strângeam mai mulți bani într-o singură oră decât făceau majoritatea cerșetorilor de la *Mathaf* într-o zi întreagă, și toți cei care făceau o donație primeau de la noi o chitanță.

— Și peștele primea și el copia chitanței, ghici Nakada. Ca să se asigure că nu-l înșelați la socoteli.

— Bravo!

— Și episcopii? Προαγωγοι? întrebă Nakada.

— *Să nu necinstești pe fiica ta, îngăduindu-i să facă desfrânare, ca să nu se desfrâneze pământul și ca să nu se umple pământul de stricăciune*, recită Dos Orsos, iar Nakada presupuse că acesta era răspunsul ei.

Însă apoi îi trecu prin minte că nu înțelegere era ceea ce aștepta fosta călugăriță din partea ei, ci cu totul altceva.

*Am rămas acolo zile întregi, poate chiar săptămâni.*

*Toți voiau același lucru: ministerul, doctor-general Araki, rafinatul tovarăș de băutură din Califat al lui Araki, chiar și Dos Orsos. Chiar și Noda o prefera probabil pe Dos Orsos ca martiră decât ca profet.*

*Dar eu nu mă aflu acolo pentru ei. Nici pentru Noda sau Dos Orsos, nici pentru Araki*



*sau pentru politicieni, și nici nu mă mai puteam prefăca că mă aflu acolo pentru minister.*

*Conform credinței școlii budiste a Pământului Pur, prin intervenția lui Amida-buddha, putem atinge cu toții mântuirea în decursul unei singure vieți. Însă în ceea ce privește mecanismul exact prin care se poate realiza asta, părerile sunt împărțite. Unii spun că prin repetarea numelui lui Amida se poate renaște, nu în lumea aceasta, ci în Pământul Pur, unde toți cei ce se nasc renasc apoi în Nirvana. Alții spun că Nirvana este chiar Pământul Pur.*

*Tot ce știu e că Amida are ceva bătaie de cap.*

*— Din jurnalul doctorului-locotenent*

*Chië Nakada*

Într-o noapte, Nakada fu trezit de bătaia clopotelor.

Se uită pe fereastră – nu mai stătea în camera din hotelul neterminat, ci într-una pe care și-o alesese singură, într-o clădire de imitație romană din orașul numit Pérgamo – și văzu piața de sub ea ocupată de o procesiune de participanți tăcuți. Manifestanții purtau mantii albe lungi și glugi negre ținute, și duceau lumânări mari, de aceeași înălțime cu ei. Pășeau desculți, fără zgomot, pe dalele de piatră.

Doar câțiva dintre ei duceau clopote, poate numai unul din zece. Erau urmați de palanchine mărețe aurite, pe care erau așezate mai multe

lumânări orânduite în jurul unor personaje centrale, care stăteau jos sau în picioare: un rege bărbos în straie purpurii, o femeie înveșmântată în alb din cap până-n picioare, care ținea în brațe un copil mic, o femeie în negru care plângea. Deasupra fiecărei litiere era întins câte un baldachin de care erau agățate mărgelile sclipitoare de cristal și mici oglinzi de argint ca niște monede, ce captau lumina lumânărilor și o reflectau în toate direcțiile. Nakada le auzea zăngănind, amestecate cu sunetul clopotelor.

Coborî în piață. O mulțime de insulari urmăreau procesiunea din beznă, până unde nu răzbătea lumina lumânărilor. Din când în când, unul dintre manifestanți striga ceva, iar mulțimea răspundea cântând în cor. În procesiune Nakada observă mai mulți oameni îmbrăcați în niște uniforme pe care nu-și amintea să le mai fi văzut până atunci: roșii, cu un blazon de forma unei stele cu șapte colțuri. Uniformele erau uzate, însă curate, iar unele dintre ele aveau ecusoane cu nume.

Abia când observă același blazon cioplit în piatra unei clădiri, Nakada realizează că majoritatea insularilor pe care-i crezuse luptători de gherilă sau băștinași antilieni sălbatici aflați într-o stare primitivă nu erau decât foștii angajați ai parcului de distracții și familiile lor.

Apoi, în urma palanchinelor și a manifestanților tăcuți, apărură mașinăriile.

Erau călăreți impozanți, luminați electric din interior, suiți pe niște cai din ale căror încheieturi ieșea abur. Era și dragonul care urlase amenințător în calea bărcii-ambulanță pe râu, cu căpățâna lui arsă funcționând din nou ca înainte. Erau monștri cu capete de fiară și ale căror trupuri erau acoperite de ochi. Erau orașe, temple și castele care se mișcau pe roți, cu lumini pâlpâind în spatele fiecărei ferestruici.

Procesiunea înaintă prin cele șapte orașe, în ordinea în care fuseseră enumerate de Semyonov și de Dos Orsos: Éfeso, Esmirna, Pérgamo, Tiatira, Sardes, Filadélfia, Laodicéia. Nakada urmă și ea procesiunea.

În piața centrală, scheletele răstignite ale episcopilor asistau la înscenarea unei bătălii între un șarpe roșu uriaș și un înger în armură aurită. Nakada îl zări pe Ishino privind în sus cu admirație la personajele încleștate în luptă. Șarpele se prăvăli printr-o trapă ascunsă, iar mulțimea izbucni în urale.

Nu era nici urmă de Dos Orsos nicăieri. Nakada privi în sus către fereastra fostei călugărițe și văzu o lumină albă. Se strecură prin mulțime și intră în clădire.

Fosta călugăriță ședea pe pat. Trusa de medicamente a lui Nakada era deschisă în fața

ei, pe saltea. Dos Orsos descoperise sau cineva – Noda? deși Nakada nu credea asta – îi arătase compartimentul secret unde erau ascunse fiolele cu medicamentul antipsihotic experimental al lui Kawabata.

— Înainte făceau asta în fiecare noapte, spuse Dos Orsos privind pe fereastră. Nu partea cu lumânările, ci parada, luminile.

Se auzi un zgomot ca de obuzier, iar un proiectil explodează undeva la înălțime, aprinzând cerul și colorând pereții camerei într-o lumină roșiatică.

— *Și am auzit pe una din cele patru ființe zicând cu glas ca de tunet: Vino și vezi; și am văzut...* Se întoarse către Nakada. Nu contează cine a construit bomba, spuse ea. Să zicem că au construit-o episcopii și le-a fost teamă să o folosească. Nu contează de cine sau pentru ce motiv a fost declanșată, dacă a fost în numele meu sau al episcopilor sau în numele califului de Córdoba.

— Sau în numele regentului din Yoshino, sugeră Nakada.

Dos Orsos încuviință din cap.

Din curte Nakada auzi sunet de trompete. Se uită în jos și văzu că de la nivelul solului se ridicase un tron, pe care ședea un bărbat cu părul alb, în veșminte europene. În fața tronului se aflau șapte îngeri, fiecare ținând în mâini câte o carte deschisă.

— *Și cărțile au fost deschise, recită Dos Orsos. Și o altă carte a fost deschisă, care este cartea vieții; și morții au fost judecați din cele scrise în cărți, potrivit cu faptele lor.*

Nakada se gândi la copiii din satul de pe râu. Se gândi la rugul lui Hayashi, apoi la Hayashi însăși, așa cum o văzuse prima dată, scăldată în lumina soarelui din golful Mexic. Se gândi pentru prima oară după săptămâni întregi la soțul și la fiul ei, pe care acum era sigură că nu avea să-i mai revadă niciodată.

— Înțelegi, spuse Dos Orsos pe neașteptate, ca și cum i-ar fi citit gândurile lui Nakada. Avem cu toții mâinile mânjite cu sângele copiilor din Espírito Santo. Vom da socoteală cu toții în ziua judecății. *Și toate acestea li s-au întâmplat acelor, ca preînchipuiri ale viitorului, spuse ea, și au fost scrise spre povățuirea noastră, la care au ajuns sfârșiturile veacurilor.*

Nakada se uită la trusa medicală deschisă. Se întrebă pentru prima oară, fiind surprinsă să realizeze că nu se întrebese până atunci, ce conțineau de fapt acele flacoane.

— Eu știu cu sângele cui am eu mâinile mânjite, îi spuse ea lui Dos Orsos. Nu e treaba mea să-ți spun cu sângele cui sunt mânjite mâinile tale. Se întoarse să plece. În cadrul ușii șovăi. Îmi pare rău.

A doua zi de dimineață îl găsi pe Ishino, îl luă

de mână și îl conduse pe doc, unde era încă ancorată barca-ambulanță. Din a doua încercare, reuși să pornească unul dintre motoarele rămase.

Traversă lacul cu barca, însă nu spre vest, către canalul de pe Río Baldío, ci către est. Pe țărmul estic, în micul oraș San Lucas, dădu la schimb barca și majoritatea încărcăturii pentru o lamă de povară, o buiotă și două păături de lână, și păstră doar o geantă cu echipament medical și alta cu fulgi de soia și orez. Găsi un drum care ducea în sus printre dealuri.

Când ajunse aproape pe coama dealului, se uită o singură dată în urmă. Către sud se întindeau un șir de nori negri la orizont, iar dedesubtul lor, o beznă de nepătruns. Dar aici unde se afla ea ieșise soarele, drumul de pământ era străjuit de-o parte și de alta de plop, iar aerul era curat și proaspăt. Scoase harta lui Shiraoka și verifică direcția în care se îndrepta: cât mai departe de război, înspre zonele nemarcate.

Undeva acolo trebuiau să existe niște oameni care să nu fi auzit niciodată de al-Andalus, de Japonia sau de alte versiuni ale sfârșitului lumii.

Nakada dădu drumul hărții să zboare fâlfâind în bătaia vântului. Îl luă din nou pe Ishino de mână, iar cu cealaltă apucă lama de căpăstru și porni iar la drum. Nu se mai uită în urmă.

## Rachel Swirsky - Iar și iar și iar

Iată un studiu percutant și amuzant despre cum va arăta dorința de a indigna în viitor. Povestea se derulează pe parcursul mai multor generații, demonstrându-ne din nou că lucrurile, cu cât se schimbă mai mult, cu atât rămân de fapt la fel...

Creațiile tinerei scriitoare **Rachel Swirsky** au fost publicate în *Subterranean*, *Tor.com*, *Interzone*, *Fantasy Magazine*, *Weird Tales* și nu numai, iar opera sa a fost nominalizată pentru premiile Hugo, Nebula și Sturgeon. Dintre cărțile sale mai recente amintim: *Eros*, *Philia*, *Agape*; *A Memory of Wind*, o colecție de povestiri, *Through the Drowsy Dark*. În calitate de coeditoare, a publicat împreună cu Sean Wallace antologia *People of the Book: A Decade of Jewish Science Fiction Fantasy*.

Totul a început cu Lionel Caldwell, născut în 1900 într-o familie de menoniți severi care considerau că băutura, dansul și bijuteriile erau păcate împotriva Domnului. Imediat ce a împlinit vârsta necesară, Lionel și-a luat tălpășița și s-a mutat la oraș, unde, în mijlocul unei atmosfere decadente, a început să bea tare prin tot felul de spelunci, să înjure luând numele Domnului în deșert și să danseze cu femei care purtau șosete rulate la glezne și

aveau părul tuns scurt până la bărbie.

Lionel a făcut avere vânzând bijuterii. Rubinele și safirele l-au menținut pe val chiar și în perioada Marii Crize Economice. Credea că bogăția o să-l scoată din orice încurcătură – apoi s-a născut Art.

Lionel lăsase procrearea pentru mai târziu în viață, așa că Art a crescut în perioada anilor șaizeci. A respins valorile conservatoare ale tatălui său în favoarea păcii, dragostei și lipsei de igienă. Plin de nerușinare, a avut relații într-o veselie cu negrese și evreice și și-a lăsat părul negru să crească până i-a ajuns în talie.

— Ce naiba ai făcut? îl chestionă Lionel pe Art când acesta se întoarse acasă de la universitate cu coada de cal atârănându-i pe spate.

Înainte ca Art să poată pronunța vreun cuvânt în apărarea sa, Lionel își trânti paharul de whisky.

— Mi-e silă când mă uit la tine! spuse el, ieșind în trombă din casă.

În cele din urmă, Art l-a iritat și mai mult pe taică-său însurându-se cu o evreică al cărei tată era producător la Hollywood. Lionel s-a dus la nuntă fără nicio tragere de inimă. Îmbătându-se din oferta generoasă pusă la dispoziție de noul socru al lui Art, Lionel s-a mai înmuiat.

— Voi toți sunteți din soiul ăl bun de evrei, îi explică el lui Jack Fieldstone, născut Goldman, închinând paharul de șampanie.



De dragul armoniei familiale, Jack se abținu de la comentarii.

Esther, soția lui Art, era o femeie de carieră care ocupa un post de profesor universitar de istoria artei la San Francisco State College. A spus cât se poate de clar și răspicat că nici nu-i trecea prin minte să aibă copii până la obținerea unui post permanent la universitate, așa că cele două fiice li s-au născut abia pe la jumătatea anilor optzeci.

Sage, cea mai mare dintre surori, fusese rotofeie încă din copilărie, și era mai degrabă tâfnoasă decât drăgălașă. Pe post de coafură avea o creastă de mohican vopsită în toate culorile curcubeului, își înfipsese un belciug în nas și umbla peste tot cu lanțuri, tropăind în bocancii militari. Câștiga bani reparând computerele vecinilor, și-și cheltuia veniturile pe doze de LSD și Ecstasy.

Rue, fiica cea mai mică, arăta mai prezentabil la prima vedere, dar asta numai până își scotea tricourile lăbărțate și blugii, dezvelindu-și tatuajele elaborate, unele făcute chiar de ea. Brațele îi erau acoperite de tatuaje cu simboluri tribale până la încheietura mâinilor, făcându-i pielea albă să semene cu niște mănuși. Pe spate, personaje din desene animate și diverse nume de mărci formau un soi de panou publicitar plin de sarcasm. Pe partea interioară a coapselor scria cu caractere japoneze kanji

„Voi, cei ce intrați aici, abandonați orice speranță”, ceea ce o ajutase în numeroase ocazii să aleagă grâul de neghină. Le povesti că strângea bani pentru ceva numit *lacing*, ceea ce îi întoarse puțin stomacul pe dos chiar și lui Sage când auzi despre ce era vorba.

— Vă compătimesc, le spuse Art lui Sage și Rue. Pe vremea mea, tot ce trebuia să facem ca să ne scoatem din sărite părinții era să ne lăsăm părul lung. Ce-o să se mai aleagă și de copiii voștri?

Sage a fost cea care a procreat, așa că a avut ocazia să afle răspunsul. Fiul ei cel mai mare, Paolo, s-a înscris într-un program experimental de testare a produselor pentru a-și înlocui ochii, nasul și urechile cu o bandă optică senzorială. Lucia și-a încrucișat ADN-ul cu cel al unei furnici și i-a crescut un exoschelet, care s-a dovedit practic atunci când a renunțat la statutul de obiect de conștiință și s-a înrolat în armată. Javier s-a lăsat de facultate pentru a se alătura unei colonii de pacienți-cobai și era destul de generos pentru a atașa fotografiile cu maladiile sale cele mai recente la felicitările trimise în fiecare an de sărbători.

Lucrurile s-au înrăutățit din ce în ce mai mult. Când i-a venit vremea lui Paolo să aibă copii, era la modă regenerarea membrilor. Adolescenții se întreceau în a se șoca unii pe alții cu mutilări extreme. Gyptia, cea mai mică

dintre odraslele lui Paolo, a câștigat un duel împotriva rivalei sale de la liceu, retezându-și picioarele, brațele, sânii și organele de simț.

Când a văzut ce făcuse, Paolo și-a înăbușit un tipăt.

— Scumpo, spuse el prudent, nu ai mers oare puțin cam departe?

Gyptia așteptă să-i crească la loc ochii, după care și-i dădu peste cap.

Până a ajuns Gyptia la maturitate, durata de viață depășise deja limita de jumătate de mileniu. Generația ei amâna cât se putea întemeierea unei familii. De ce să-și bată capul să crească acum copii, când puteau să mai rămână celibatari și liberi ca păsările cerului alte câteva decenii?

Când împlini trei sute cincizeci de ani, ceasul biologic al Gyptiei își anunță zgomotos prezența. Renunță la strato-apartamentul luat cu chirie și se alătură unei cooperative propice pentru creșterea copiilor, în regiunea unde fusese cândva Wyoming, care producea energie eoliană. Atât locuitorii actuali, cât și cei din trecut îi ridicau în slăvi diversitatea. Din cooperativă făceau parte chiar și câteva familii nucleare legate prin ritualuri religioase străvechi.

Xyr, fiica Gyptiei, a crescut înconjurată de câmpuri de pelin presărate cu mori de vânt. Ea și prietenii ei se cățărau pe stâncile de gresie și

își imaginau că locuiesc în strato-apartamente, asemenea celor pe care le lăsaseră în urmă părinții lor.

În fața lui Xyr se deschidea un întreg orizont de posibilități: un teritoriu vast pe care să-l exploreze, excursii lunare pentru a vedea minunile tehnologice și artistice ale lumii moderne, baze de date educaționale și de divertisment conectate prin *speed pulse*. Printre vecinii ei se găseau: poliamoriști, monogami, asexuali, tradiționaliști, futuriști, istoriști, mizantropi, hibrizi genetici, corciturii biomecanice, puriști, anarhiști, exortați, xenofili, menthrazi, oviți, alvori și ilpi.

Xyr și-a lăsat părul să crească lung și drept. Nu o interesau drogurile recreaționale, cu excepția ocazionalului pahar de vin la sărbători. A respins posibilitatea unui amestec de gene de vultur și liliac care i-ar fi îmbunătățit auzul și văzul și și-a menținut culoarea naturală a pielii – maroniul său multirasial – în loc să și-o pigmenteze într-un stacojiu la modă.

În timp ce pe adulți îi apuca nostalgia și se adunau laolaltă ca să-și injecteze boala Lyme și rubeolă, și varicelă, Xyr și prietenii ei organizau seri dansante în câmpurile de pelin și decorau morile de vânt cu ornamente de hârtie colorată.

Gyptia stăruia ca fiica ei să facă ceva normal.

— O singură mână, o imploră ea. Numai dreapta. Direct de la încheietură. O să crească

înapoi atât de repede, că nici n-o să-ți dai seama.

Xyr își scutură părul blond și neted, prins în coadă de cal. Își trase o jachetă tricotată peste rochia fără mâneci și închise cuviincioasă nasturele cel mai de sus, de la gât, purtând-o înfășurată peste umeri ca pe un șal.

— Mamă, spuse ea cu un oftat juvenil, care nu se schimbese de secole. Măcar *încearcă* să nu mai fi atât de încuiată la minte.

Stând în pragul ușii, Gyptia o privea agitată pe Xyr, care ieșea să-și întâlnească prietenii în câmpurile bătute de vânt, cu puloverul trandafiriu fluturând în urma ei.

Era atât de dureros pentru Gyptia de fiecare dată când realiza din nou că nu putea face nimic, nu avea niciun mijloc de a o proteja pe Xyr de nimic din ceea ce conta, nici chiar de ea însăși. Asta era una dintre greutățile cele mai mari pentru un părinte, se gândea ea – să încerci să impui mentalitățile generațiilor anterioare asupra unor noi moduri de gândire. Va exista întotdeauna o prăpastie între ele, între mamă și fiică. Dar chiar și așa, Gyptia trebuia să încerce să o ocrotească pe Xyr. Gyptia lăsă irisul ușii să se închidă și urcă la ea în cameră ca să-și mai taie un deget sau două, făcând tot posibilul să nu se îngrijoreze.

## Hannu Rajaniemi - Elegie pentru un tânăr elan

Tânărul scriitor **Hannu Rajaniemi** s-a născut în Finlanda, la Ylivieska, dar în prezent locuiește în Edinburgh, Scoția, unde a obținut un doctorat în teoria corzilor. Este cofondator al organizației Thinktank Maths, care oferă servicii de consultanță și cercetare în matematică aplicată și *business development*. Este de asemenea membru al Writers' Bloc, un grup de artiști care realizează spectacole de recitare și care își au sediul în Edinburgh. Rajaniemi a avut un mare impact în domeniul SF cu doar câteva povestiri. Povestirea sa din 2005, „Deux Ex Homine”, publicată inițial în antologia scoțiană regională *Nova Scotia*, a fost retipărită în mai multe antologii de tipul Best of the Year, inclusiv în cea de față, și a fost una dintre povestirile cărora li s-a acordat cea mai multă atenție în anul respectiv, așa cum a fost și povestirea „His Master's Voice”, publicată în *Interzone* în 2008. Primul său roman, *The Quantum Thief*, a apărut în 2010 și a fost întâmpinat cu o atenție critică deosebită și cu numeroase recenzii.

Asemenea lui Bruce Sterling, Greg Egan și Charles Stross, din generația precedentă de autori de science fiction, Rajaniemi este și el unul dintre scriitorii cu un stil cât se poate de inovator și complex, rămânând totuși inteligibil

(cu toate că vor exista întotdeauna voci care să susțină că *nu* este inteligibil, aceasta fiind soarta comună a autorilor ultramoderni). Povestirea de față este situată într-o societate postapocaliptică a viitorului, în care se războiesc postoameni cu puteri de zei. Deși scurtă, reușește să concentreze în doar câteva pagini suficiente premise pentru a sta ulterior la baza unui roman de patru sute de pagini.

În noaptea care a urmat după ce a săgetat tânărul elan, Kosonen a încercat să scrie un poem la focul de tabără.

Era sfârșitul lui aprilie și pământul era încă acoperit de zăpadă. Își făcuse deja un obicei din a sta afară seara, pe un buștean lângă foc, în mica poiană unde își avea și coliba. Lui Otso îi plăcea mai mult să stea afară, iar el prefera compania ursului decât să rămână singur. Ursul sforăia zgomotos, cocoțat pe grămada lui de crengi de brad.

Din blana lui care se usca se ridica un miros de umezeală care păstra și un iz de rahat de elan.

Se scormoni în buzunare și scoase un carnețel și un creion. Îl răsfoi: majoritatea paginilor erau goale. Cuvintele deveniseră alunecoase, mai greu de prins decât elanii. Dar nu și acesta: fusese tânăr și neatent. Un elan bătrân nu ar fi lăsat un om și un urs să se apropie atât de mult.

Mâzgăli mai multe cuvinte pe prima pagină goală, strângând apăsător creionul în mână.

*Coarne. Coarne de safir. Nu-i plăcea. Flăcări înghețate. Rădăcinile arborilor. Destine bifurcate.*

Trebuia să existe cuvinte care să capteze clipa în care arbaleta i-a ricoșat pe umăr și a auzit sunetul săgeții străpungând carnea. Dar era ca și cum ar fi încercat să prindă fulgi de zăpadă în palmă. Abia ce întrezărea structura cristalină, că se și topeau.

Închise carnetul și aproape îl aruncă în foc, dar se răzgândi și îl băgă înapoi în buzunar. N-avea niciun rost să irosească hârtia. În fond, ultimul sul de hârtie igienică din latrină era pe sfârșite.

— Kosonen se gândește iar la cuvinte, mormăi Otso. Kosonen ar trebui să tragă mai mult la măsea. Nu are nevoie de cuvinte atunci. Doar somn.

Kosonen se uită la urs.

— Te crezi isteț, nu? Atinse ușor arbaleta. Poate că tu ar trebui să împuști elani.

— Otso bun la mirosit, Kosonen la tras. Amândoi buni la băut.

Otso căscă în voie, dezvelindu-și șirurile de dinți galbeni. Apoi se răsuci pe o parte și scoase un oftat adânc de mulțumire.

— Otso o să aibă mai multă băutură curând.

Poate că ursul avea dreptate. Poate că avea



nevoie doar să bea ceva. N-avea niciun rost să fie poet: se scriseseră deja toate poeziile din lume, acolo sus, în cer. Aveau probabil grădini de poezie. Sau locuri în care puteai să te transformi în cuvinte.

Dar nu asta conta. Cuvintele trebuiau să vină de la e/, un bărbat murdar și bărbos din pădure, a cărui toaletă era o gaură în pământ. Cuvinte luminoase din materie întunecată, asta însemna poezia.

Când îi reușea.

Trebuia să se ocupe de mai multe lucruri. Afurisitele de veverițe aproape reușiseră să spargă încuietoarea în noaptea anterioară. Ușa de la pivniță trebuia reparată. Dar toate astea mai puteau aștepta până a doua zi.

Era pe punctul de a deschide o sticlă de vodcă din ascunzătoarea din zăpadă a lui Otso, când Marja coborî din cer sub formă de ploaie.

Ploaia era neașteptată și rece ca o găleată de apă turnată în cap la saună. Dar picăturile nu atinseră pământul, ci plutiră în jurul lui Kosonen. În timp ce le privea, își schimbă forma, se uniră și creară o femeie, cu oase subțiri ca niște fuse, cu carnea și mușchii precum ceața. Arăta ca o sculptură de sticlă. Sâni săi mici erau niște emisfere perfecte, sexul său, un triunghi echilateral argintiu. Dar chipul îi era cunoscut: nasul mic și pomeții înalți, limba ascuțită.

Marja.

Otso se ridică imediat și într-o clipă se afla lângă Kosonen.

— Miros rău, miros de zeu, mormăi el. Otso mușcă.

Femeia de ploaie se uită la el curioasă.

— Otso, rosti Kosonen cu fermitate.

Apucă strâns blana de pe ceafa aspră a ursului, simțindu-i mușchii încordați.

— Otso e prietenul lui Kosonen. Ascultă-l pe Kosonen. Nu e vreme de mușcat. Vreme de dormit. Kosonen o să vorbească cu zeul.

Apoi înfipse sticla de vodcă în zăpadă, chiar sub nasul lui.

Ursul adulmecă sticla și râcăi cu una din labele din față zăpada pe jumătate topită.

— Otso pleacă, spuse el în cele din urmă. Kosonen strigă dacă zeul mușcă. Atunci Otso vine.

Ridică cu dexteritate sticla în gură și dispăru în pădure cu mersul său lejer și târșăit de urs.

— Salut, zise femeia de ploaie.

— Bună, spuse Kosonen prudent.

Se întrebă dacă era reală. Zeii molimei erau vicleni. Era posibil ca unul dintre ei să fi luat imaginea Marjei din mintea lui. Se uită la arbaleta nearmată și încercă să-și calculeze șansele: o zeiță de diamant împotriva unui poet neantrenat din pădure. Nu era a bine.

— Câinele tău nu mă place prea mult, spuse întruchiparea Marjei.

Se așează pe bușteanul lui Kosonen și-și legăna picioarele sclipitoare în aer, înainte și înapoi, exact așa cum făcea Marja întotdeauna la saună. Era cu siguranță ea, hotărî Kosonen, simțind parcă ceva ascuțit în gât.

Tuși.

— Urs, nu câine. Un câine ar fi lătrat. Otso mușcă direct. Nu e nimic personal, e pur și simplu în natura lui. Bănuitor și ursuz.

— Pare să semene cu cineva pe care îl cunoșteam cândva.

— Nu sunt bănuitor. Kosonen se chirci și încercă să atâțe focul. În pădure înveți să fii prudent.

Marja se uită în jur.

— Credeam că v-am dat mai mult echipament vouă, celor care ați rămas. Pare cam... primitiv pe aici.

— Da, am avut dispozitive berechet, spuse Kosonen. Dar nu erau rezistente la molimă. Înainte de asta - își atinse arbaleta - am avut o armă automată, dar a fost contaminată. Am omorât-o cu un pietroi și am aruncat-o în mlaștină. Mai am schiurile și câteva unelte, și asta. Kosonen își atinse tâmpla. Mi-au fost de ajuns până acum. Așa că hai noroc!

Adună o grămăjoară de vreascuri sub un triunghi de bușteni mici, și într-o clipă răsăriră din nou flăcările. După trei ani învățase în sfârșit tainele pădurii. Pielea Marjei arăta aproape

omenească în lumina blândă a focului. Se așează pe crengile de brad ale lui Otso și o privi. Pentru o clipă, niciunul dintre ei nu spuse nimic.

— Deci cum o mai duci în ultima vreme? întrebă el. Ești ocupată?

Marja zâmbi.

— Soția ta a crescut. Acum e o fată mare. Nici n-ai vrea să știi cât de mare.

— Deci... tu nu ești ea? Cu cine stau de vorbă?

— Sunt și nu sunt ea. Sunt o copie, însă o copie fidelă. O traducere. Tu n-ai cum să înțelegi.

Kosonen puse niște zăpadă la topit în ibricul de cafea.

— Așa deci, sunt un troglodit. Foarte bine. Dar îmi dau seama că te afli aici pentru că vrei ceva. Așa că hai să trecem naibii la subiect, înjură el.

Marja inspiră adânc.

— Am pierdut ceva. Ceva important. Ceva nou. Scânteia, așa o numim noi. A căzut în oraș.

— Credeam că faceți copii după orice.

— Informație cuantică. Asta era partea care era *nouă*. Nu poate fi copiată.

— Tragedia dracului.

Între sprâncenele Marjei apăru o cută. Kosonen și-o amintea din sutele de certe pe care le avuseseră și înghiți în sec.

— Dacă asta e atitudinea pe care vrei s-o adopți, n-ai decât, spuse ea. Credeam că o să te bucuri să mă vezi. Nu era nevoie să vin eu, ar fi

putut să-l trimită pe Mickey Mouse. Dar voiam să te văd. Marja cea mare voia să te vadă. Așadar te-ai hotărât să-ți duci traiul așa, ca un personaj tragic hălăduind prin păduri. Treaba ta. Dar ai putea cel puțin să asculți ce am de zis. Îmi datorezi măcar asta.

Kosonen nu răspunse.

— Așa deci, spuse Marja. Încă mă învinuiești pentru Esa.

Avea dreptate. Ea fusese cea care luase prima mașinărie Moș Crăciun. Băiatul are nevoie de tot ce-i putem oferi mai bun, spusesese ea. Lumea se schimbă. Nu se poate să rămână în urmă. Hai să-l transformăm într-un mic zeu, cum e copilul vecinilor.

— Presupun că n-ar trebui să te învinuiesc pe *tine*, spuse Kosonen. Tu ești doar o... copie. N-ai fost de față.

— Ba am fost de față, zise Marja încet. Îmi amintesc. Chiar mai bine decât îți amintești tu acum. Dar eu reușesc să și uit mai bine și să iert. Tu n-ai reușit niciodată. Tot ce-ai făcut tu a fost să... scrii poezii. Noi, ceilalți, am mers mai departe și am salvat lumea.

— Bună treabă, spuse Kosonen.

Ațâță focul cu un băț și o mulțime de scânteii zburară în aer odată cu fumul.

Marja se ridică în picioare.

— În ordine, spuse ea. Plec. Ne vedem peste o sută de ani.

Aerul se răci. În jurul ei apăru o aureolă sclipind la lumina focului.

Kosonen închise ochii și își încleștă maxilarul. Așteptă zece secunde. Apoi deschise ochii. Marja era tot acolo, holbându-se la el neputincioasă. Nu-și putu reține zâmbetul. Nu putea pleca niciodată fără să aibă ultimul cuvânt.

— Îmi pare rău, spuse Kosonen. A trecut multă vreme. Stau în pădure cu un urs. Nu e chiar mediul cel mai propice pentru ameliorarea temperamentului.

— Nu pot să zic că am observat vreo diferență.

— În regulă, răspunse Kosonen. Bătu ușor cu palma pe crengile de brad de lângă el. Stai jos. Hai să o luăm de la capăt. O să fac o cafea.

Marja se așeză. Umărul gol i se atinge de al lui. O simțea neobișnuit de caldă, aproape mai caldă chiar decât focul.

— Nu putem intra în oraș din cauza zidului de apărare, spuse ea. Nu mai avem pe nimeni suficient de... uman. S-a discutat la un moment dat despre crearea unui, dar... cearta ar dura un secol. Oftă. Ne plac discuțiile în cer.

Kosonen rânji.

— Pariez că te-ai integrat de minune. Înainte să continue, se uită dacă apăruse cuta. Deci aveți nevoie de un comisionar.

— Avem nevoie de ajutor.

Kosonen se uită la foc. Flăcările se stingeau acum, pâlpâind în apropierea lemnului înnegrit. Cenușa părea să aibă culori noi de fiecare dată. Sau poate doar le uita el.

Atinse mâna Marjei. Avea consistența unui balon de săpun, aproape lipsită de consistență. Însă ea nu și-o retrase.

— De acord, spuse el. Dar ca să știi, nu o fac doar de dragul vremurilor de altădată.

— Îți oferim orice ne stă în putere să-ți dăm.

— Nu cer mult, spuse Kosonen. Nu vreau decât cuvinte.

Soarele strălucea peste *kantohanki*: zăpada cu suprafața înghețată, suficient de rezistentă pentru a ține un om pe schiuri și un urs. Kosonen răsufila greu. Chiar și mersul la vale, încercând să țină pasul cu Otso, era dificil. Dar pe o vreme ca asta, schiatul avea ceva glorios – să aluneci peste umbrele albastre ale copacilor aproape fără fricțiune, cu zăpada scârțâindu-ți sub picioare.

*Am stat prea mult timp într-un loc, se gândi el. Ar fi trebuit să mă duc undeva doar de dragul de a mă duce, nu pentru că mi-o cere cineva.*

După-amiază, când începuse deja să asfințească, ajunseră la calea ferată – un șanț gol tăind pădurea de-a curmezișul, două linii paralele de metal într-o albie de pietriș. Kosonen își scoase schiurile și le înfipse în

zăpadă.

— Îmi pare rău că nu poți să vii cu mine, îi zise lui Otso. N-ai voie să intri în oraș.

— Otso nu urs de oraș, spuse animalul. Otso așteaptă pe Kosonen. Kosonen găsește gângania din cer, se întoarce. Apoi bem tărie.

Își scărpină stângaci blana aspră de pe gât. Ursul îl împunse pe Kosonen cu nasul în burtă atât de tare, încât aproape îl dărâamnă. Apoi mormăi înfundat și se întoarce în pădure cu mersul său legănat. Bărbatul îl privi până dispăru printre copacii acoperiți de zăpadă.

Avu nevoie de trei încercări dureroase de a-și băga degetele în gât până să-i iasă în sfârșit nanosămânța pe care i-o dăduse Marja. Senzația de înec îi lăsa un gust amar în gură. Singura modalitate de a proteja de molimă obiectul fragil fusese să-l înghită. Îl curăță în zăpadă: era un obiect mărunț transparent, de mărimea unei nuci, alunecos și cald. Îi amintea de jucăriile pe care le putea cumpăra de la automate în supermarketuri pe vremea când era el copil - sfere de plastic cu o surpriză înăuntru.

O puse cu grijă pe linia ferată, își șterse urmele de vomă de pe buze și își clăti gura cu apă. Apoi o privi. Marja știa că nu ar fi citit niciun manual de instrucțiuni, așa că nu-i dăduse niciunul.

— Fă-mi un tren, spuse el.



Nicio reacție. *Poate că se pricepe să-mi citească gândurile*, îi trecu prin minte. Își imaginează un vechi tren cu abur pufăind pe șine. Tot nimic; doar reflecția cerului crepuscular pe suprafața limpede a seminței. *Întotdeauna a fost prea subtilă*. Marja nu putea să ofere vreodată un cadou fără să se gândească la semnificația lui zile întregi. Cât stătuse nemișcat, aerul înghețat al iernii îi pătrunsese prin haina din blană de lup, iar acum trebuia să țopăie pe loc și să-și frece mâinile ca să se încălzească.

În timp ce se mișca, îi veni o idee. Se încruntă, fixându-și privirea asupra seminței, și-și scoase carnetelul din buzunar. Poate era timpul să încerce celălalt cadou al Marjei, sau plata în avans, în funcție de cum priveai lucrurile. Abia scrisese câteva rânduri, când cuvintele începură deja să-i salte în minte ca niște animale trezite dintr-un somn adânc. Închise caietul, își dresе vocea și vorbi.

*Aceste șine au fost uzate și subțiate de roți care au scris numele fiecărui călător.*

*În oțel și în kilometri spuse el, e un lucru bun că anii ne-au mâncat și carnea ne-au făcut slabi și ușori așa că șinele sunt destul de tari ca să ne mai poarte încă spre oraș.*

*În trenul nostru din sticlă și cuvinte.*

*Versuri de duzină, se gândi el, dar nu conta. Bucuria cuvintelor îi inundă venele la fel ca*

vodka. *Păcat că n-a mers...*

Sămânța deveni neclară. Explodă, transformându-se într-o sferă incandescentă. Fața lui Kosonen fu învăluită de căldura emanată. Tentacule luminoase se răsuciră în jurul lui, extrăgând carbon și metal din șine și din arbori. Dansau ca arcurile electrice ale unui aparat de sudură, desenând linii și suprafețe în aer.

Și dintr-odată, trenul era acolo.

Era transparent, avea pereții subțiri ca hârtia și roți fragile, ca și cum ar fi fost suflat din sticlă; arăta ca schița unei locomotive cu abur cu un singur vagon, cu scaune făcute parcă din pânză de păianjen, exact așa cum își imaginase.

Se urcă înăuntru, așteptându-se ca firava structură să se lege sub greutatea lui, însă părea foarte rezistentă. Nanosămânța stătea pe podea neatinsă, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. O ridică grijuliu, o duse afară și o îngropă în zăpadă, lăsându-și schiurile și bețele ca puncte de reper. Apoi își luă rucsacul, se urcă din nou în tren și se așază pe unul din scaunele ca de voal. Pe neașteptate, trenul se urni încet din loc. Lui Kosonen i se păru că aude șinele șoptind, dar nu reuși să distingă cuvintele.

Privi pădurea întunecoasă alunecând pe lângă el. Își simțea mâinile și picioarele greoaie după drumul de peste zi. Amintirea senzației schiurilor alunecând pe zăpadă, combinată cu

mișcarea trenului, îl făcu pe Kosonen să adoarmă curând.

Când se trezi, era întuneric. Lumina de chihlimbar a zidului de protecție strălucea la orizont ca un nor de furtună.

Trenul prinsese viteză. Pădurea întunecată de afară alerga pe lângă el ca o fâșie neîntreruptă, iar șoaptele șinelor deveniseră o melodie sacadată și domoală. Kosonen înghiți în sec, în timp ce trenul străbătu distanța rămasă în doar câteva minute. Zidul de apărare devenise o cupolă cețoasă, din interiorul căreia strălucea o lumină gălbuie. Dedesubt, se așternea silueta neclară a orașului. Clădirile păreau să se miște ca marionetele unui teatru de umbre, manevrate de un uriaș.

Apoi, chiar în fața trenului apărură o perdea de flăcări, un zid de nepătruns făcut din lumină crepusculară și din chihlimbar, care traversa șinele. Kosonen apucă atât de strâns marginile scaunului, încât i se albiră încheieturile degetelor.

— Încetinește! strigă el, însă trenul nu auzi.

Se izbi în plin de zidul de protecție cu un impact zguduitor. Avu loc o erupție de lumină, după care Kosonen fu ridicat din scaun.

Era ca și cum s-ar fi înecat, numai că, în loc de apă, plutea într-o mare infinită de lumină de chihlimbar. În afara luminii nu mai era nimic,

doar vid. Simți furnicături pe piele. Avu nevoie de un moment ca să-și dea seama că nu respiră.

Iar apoi auzi o voce aspră care îi vorbea.

*Acesta nu este un loc pentru oameni. Închis. Interzis. Du-te înapoi.*

— Am o misiune, replică Kosonen. Vocea lui era lipsită de ecou în interiorul luminii. De la creatorii tăi. Îți ordonă să mă lași să intru.

Închise ochii, iar în fața lui începu să plutească cel de-al treilea dar al Marjei, de data aceasta nu cuvinte, ci un număr. Îi fusese dintotdeauna greu să memoreze lucruri, dar Marja avusese grijă să i-l imprime în minte cu un stilou cu cerneală acidă. Citi una câte una cifrele care păreau să nu se mai sfârșească.

*Poți intra, spuse zidul de protecție. Dar numai ceea ce este uman va putea ieși.*

Trenul și viteza reveniră, ascuțite și reale ca o tăietură în hârtie. Strălucirea difuză și crepusculară a zidului de protecție persista, dar locul pădurii fu luat de clădiri obscure care se deslușeau de-a lungul căii ferate, holbându-se la el cu ferestrele lor goale.

Kosonen simți furnicături în mâini. Erau curate, la fel ca hainele sale: orice urmă de murdărie dispăruse. Avea pielea moale și roșie, ca și cum tocmai ar fi fost la saună.

Trenul încetini în sfârșit, oprindu-se în gura întunecată a gării: Kosonen se afla în oraș.

Orașul era o pădure de metal și beton, iar metalul respira și murmură. Aerul mirosea a ozon. Fațadele clădirilor din jurul gării arătau aproape cum și le amintea, doar ușor nepotrivite. Cu colțul ochiului le zări *mișcându-se*, fremătând în somn ca niște animale cu pielea din piatră. Nu era nici urmă de viață, în afara câtorva porumbei care săreau în sus și-n jos pe scări, privindu-l cu ochii lor de safir.

În fața lui opri un autobuz plin cu oameni fără chip care arătau ca manechinele antropomorfe folosite pentru testele auto, șezând nefiresc de rigid. Kosonen se hotărî să nu urce și începu să traverseze piața, îndreptându-se către principala stradă comercială: trebuia să-și înceapă căutările de undeva. O să strălucească, îi spusese Marja. Nu poți s-o ratezi.

În parcare se afla ceva ce semăna cu resturile unei mașini răsturnate pe o parte, cu capota încrețită ca o cutie de bere aruncată la gunoi, acoperită de excremente albe de porumbel. Însă când Kosonen trecu pe lângă ea, motorul urui și capota se deschise brusc. Un fascicul suierător de tentacule țâșni spre el.

Reuși să prindă viteză înainte ca monstrul-mașină să se așeze pe cele patru roți. De partea cealaltă a pieței erau niște străzi prea înguste pentru a putea fi urmărit. Alergă cu sufletul la gură, simțindu-și picioarele grele.

Agățată în cureaua ei, arbaleta îl lovea în

spate la fiecare salt, provocându-i durere. Se chinui să și-o tragă peste cap.

Monstrul îl depăși cu aroganță și se întoarse. Apoi se năpusti direct spre el. Tentaculele tâșniră din motorul incandescent ce ținea loc de gură, răsfirându-se ca într-un evantai de șerpi.

Kosonen fixă cu stângăcie o săgeată și trase. Arbaleta se declanșă, dar săgeata se lovi de parbriz și ricoșă. Derută însă suficient de mult creatura, încât Kosonen să se poată feri din calea ei. Plonjă, se lovi de asfalt cu o bufnitură surdă, și se rostogoli.

— Fir-ar a dracului, să mă ajute cineva, înjură el cu furie neputincioasă și se ridică răsuflând greu, în timp ce fiara se îndepărtă ușor, cu motorul mârâind amenințător.

Mirosea a cauciuc ars amestecat cu ozon. *Poate că pot să mă lupt corp la corp, îi trecu prin minte ca unui nebun, deschizându-și brațele și refuzând să o ia din nou la fugă. Un ultim poem...*

Ceva ateriza în fața fiarei, fâlfâindu-și aripile. Un porumbel. Atât Kosonen, cât și creatura-mașină se uitară fix la el. Ugui pentru o clipă, apoi explodă.

Bubuitura îi răni timpanele, iar mingea albă de foc făcu lumea să pară neagră pentru o secundă. Kosonen se trezi din nou pe jos, cu urechile țiuindu-i, răsturnat dureros peste rucsacul din spinare. Fiara-mașină era acum o

epavă în flăcări aflată la o depărtare de zece metri, mutilată într-atât încât nu mai putea fi recunoscută.

Lângă el se afla un alt porumbel, care ciugulea ceea ce păreau a fi bucățele de metal. Își înălță capul și se uită la el; în ochii mici de culoarea safirului se vedeau reflectate flăcările. Apoi își luă zborul, lăsând în urmă un excrement alb minuscul.

Strada comercială principală era pustie. De teamă că se mai puteau afla prin preajmă astfel de creaturi-mașină, Kosonen înainta cu băgare de seamă, ținându-se aproape de alei înguste și cadre de uși. Lumina zidului de apărare se zărea mai estompată printre clădiri, și lumini bizare dansau dincolo de ferestre.

Kosonen realizează că era lihnit: nu mai mâncase nimic de la amiază, iar drumul și lupta îl sleiseră de puteri. Găsi o cafenea goală la un colț de stradă, care părea să fie sigură, așeză pe o masă mica plită de voiaj și puse niște apă la fiert. Proviziile pe care reușise să le ia cu el constau în cea mai mare parte din conserve de supă și carne de elan uscată, dar îi chiorăiau mâțele, așa că stomacul lui nu era pretențios. Mirosul de mâncare îl făcu neatent.

— Asta e locul meu, spuse o voce.

Kosonen sări în picioare speriat, întinzând mâna către arbaletă.

La ușă stătea o siluetă gârbovită, îmbrăcată în zdrențe. Părul și barba încâlcite îi încadrau fața care îi luea de sudoare și murdărie. Pielea poroasă îi era acoperită de mici excrescențe de safir, ca niște cicatrice. Kosonen crezuse că traiul în pădure îl făcuse insensibil la mirosurile umane, dar străinul emana o asemenea duhoare amăruie de sudoare și alcool învechit, încât i se făcu greață.

Necunoscutul intră și se așeză la o masă în fața lui Kosonen.

— Dar e în regulă, spuse el binevoitor. Nu prea mai trece nimeni pe aici în ultima vreme. Trebuie să ne purtăm prietenește. Eh, pe naiba, aia chiar e supă Blaband?

— Ești binevenit să o guști, spuse Kosonen prudent.

De-a lungul anilor mai întâlnise câțiva oameni dintre cei rămași, dar de obicei îi evita: fiecare avea propriile motive pentru care nu se dusesese sus, și nu aveau prea multe în comun.

— Mersi, ăsta da gest prietenesc. Apropo, eu sunt Pera.

Străinul cocoșat îi întinse mâna. Kosonen i-o scutură precaut, simțind ceva zimțat și ciudat sub pielea lui Pera. Era ca și cum ar fi strâns o mânășă plină cu sticlă sfărâmată.

— Kosonen. Deci locuiești aici?

— Ah nu, nu aici, nu în centru. Aici vin ca să fur din clădiri. Dar au devenit tare deștepte și



zgârcite. Nici supă nu mai găsești. Centrul comercial Stockmann aproape că m-a înfulecat ieri. Nu-i ușoară viața aici. Pera scutură din cap. Dar e mai bine decât afară.

Avea o privire vicleană în ochi.

*Ai rămas aici pentru că asta vrei, se întrebă Kosonen în sinea lui, sau pentru că zidul de apărare nu te mai lasă să ieși?*

— Să înțeleg că nu ți-e frică de zeii molimei? Întrebă el cu voce tare.

Îi dădu lui Pera una dintre conservele încălzite de supă. Omul rămas în oraș o sorbi dintr-o înghițitură, iar mirosul de minestrone i se amestecă printre celelalte izuri.

— Ah, nu mai trebuie să te temi de ei. Au murit cu toții.

Kosonen se uită surprins la Pera.

— De unde știi?

— Mi-au zis porumbeii.

— Porumbeii?

Pera scoase cu grijă ceva din buzunarul hainei sale jerpelite. Era un porumbel. Avea ciocul și ochii de safir și o urmă de albastru în pene. Se zbătea să iasă din încleștarea lui Pera, fâlfâind din aripi.

— Micii mei prieteni, spuse Pera. Cred că i-ai întâlnit deja.

— Da, zise Kosonen. Tu l-ai trimis pe cel care a aruncat în aer mașina aia monstruoasă?

— Vecinii se ajută între ei, nu-i așa? Nu face

nimic. A fost bună supa.

— Ce-au zis despre zeii molimei?

Pera rânji larg, arătându-și dinții lipsă.

— Când zeii s-au încuiat acolo sus, au început să se lupte. Nu era destulă putere pentru toată lumea, înțelegi tu. Așa că unul dintre ei trebuia să fie în frunte, ca în Highlander, Nemuritorul. Porumbeii îmi arată imagini uneori. Chestii violente, pline de sânge. Explozii. Nanoboți mâncând oameni. Dar până la urmă s-au dus cu toții, până la ultimul. Acum e terenul meu de joacă.

*Deci s-a dus și Esa. Kosonen fu uimit cât de pătrunzător era sentimentul pierderii, chiar și acum. E mai bine așa. Înghiți. Mai întâi să ne terminăm treaba. Nu e vreme de jelit. O să ne putem gândi destul la asta când o să fim înapoi acasă. O să scriem un poem. Și o să-i spunem Marjei.*

— În regulă, zise Kosonen. Și eu sunt la vânătoare. Crezi că... prietenii tăi ar putea găsi ceea ce caut? Ceva care strălucește. Dacă mă ajuți, îți dau toată supa pe care o am la mine. Și carne de elan. Și o să-ți mai aduc și mai târziu. Cum ți se pare?

— Porumbeii pot găsi orice, spuse Pera lingându-se pe buze.

Omul cu porumbeii se mișca prin labirintul orașului de parcă ar fi fost propria sufragerie,

urmat de un nor de păsări-himeră. Din când în când una dintre ele i se așeza pe umăr și îi atinge urechea cu ciocul, de parcă i-ar fi șoptit ceva.

— Am face mai bine să ne grăbim, spuse Pera. Noaptea nu e așa de rău, dar ziua casele întineresc și încep să gândească.

Kosonen își pierduse cu desăvârșire orientarea. Harta orașului era diferită față de ultima oară când fusese acolo, demult, pe vremea oamenilor. Bănuia doar că se îndreptau undeva în direcția catedralei din vechiul oraș, dar nu era foarte sigur. Străbătând străzile schimbate, se simțea ca și când ar fi umblat prin venele întortocheate și labirintice ale unui animal uriaș. Unele clădiri erau înfășurate în ceva ce semăna cu o peliculă neagră, care se ondula precum uleiul. Altele se apropiaseră una de alta, arătând ca niște structuri organice inseparabile de cărămidă și beton, care blocaseră străzile și denivelaseră solul.

— Nu mai avem mult, îl informă Pera. Au văzut-o. Spun că strălucește ca un felinar scobit dintr-un doveac.

Chicoti. Lumina chihlimbarie a zidului de protecție devenea din ce în ce mai intensă, pe măsură ce înaintau. În plus, se făcuse mai cald, iar Kosonen se văzu nevoit să-și scoată vechiul său pulover din Pohjanmaa.

Trecură pe lângă o clădire de birouri care

devenise un chip adormit, o întruchipare asexuată a statuiilor din insula Paștelui. Zona aceasta a orașului era mai animată. Erau tot felul de animale cu ochi de safir, pisici unduioase care îi priveau din cadrul ferestrelor. Kosonen văzu o vulpe traversând strada: le aruncă o privire scurtă cu ochii ei sclipitori, apoi dispăru într-o gură de canal.

La următorul colț de stradă, bărbați fără chip îmbrăcați după moda deceniului anterior dansau în vitrina unui magazin. După ce trecură, văzură catedrala.

Căpătase proporții colosale, făcând ca toate clădirile din jurul ei să pară pitice. Era un mușuroi de furnici făcut din cărămizi grena și din intrări hexagonale. Zumzăia și fremăta de viață. Pisici cu gheare de safir stăteau agățate de ziduri ca niște gargaue acrobatice. Stoluri dese de porumbei fâlfâiau din aripi în jurul turnurilor. Cete de șobolani cu coada azurie intrau și ieșeau în fugă prin ușile masive deschise, ca niște oștiri aflate în misiune. Și peste tot mișunau insecte, inundând văzduhul cu un bâzâit asurzitor și deplasându-se în nori negri compacti ca respirația neagră a unui uriaș.

— Ah, drăcia dracului, spuse Kosonen. Acolo a căzut?

— În realitate, nu. Trebuia doar să te aduc aici, zise Pera.

— Cum?

— Îmi pare rău. Am mințit. Chiar *a fost* ca în Nemuritorul: a mai rămas unul dintre ei. Și vrea să te întâlnească.

Kosonen se holbă la Pera stupefiat. Porumbeii aterizară pe umerii și brațele celui alt ca o pelerină gri fluturândă. Își înfipseră ghearele ascuțite în hainele lui zdrențuite, în părul și în pielea lui și începură să bată agitați din aripi. În timp ce Kosonen se holba încă la el, Pera fu ridicat în aer.

— Nu-mi purta pică, mi-a oferit pur și simplu un aranjament mai avantajos. Mulțumesc pentru supă, strigă el.

Într-o clipă, Pera devenise un petic negru pe cer.

Pământul se zgudui. Kosonen căzu în genunchi. Ochii ferestrelor aliniate de-a lungul străzii se aprinseră, răspândind o lumină puternică dușmănoasă.

Încercă să fugă, dar nu ajunse prea departe până ce îl prinseră din urmă degetele orașului: porumbeii, insectele, un roi zumzăitor care îl acoperi. O duzină de șobolani-himeră i se agățară de craniu; le simțea bâzâitul inimilor ca niște motoare. Simți ceva ascuțit mușcându-l până la os. Durerea se răspândi cu repeziciune ca un incendiu forestier, iar Kosonen urlă.

Orașul vorbi. Vocea îi era un șir de bubuituri de tunet, cuvintele îi erau făcute din

zguduiturile pământului și din suspinele clădirilor. Cuvinte lente, stoarse din piatră.

*Tată*, spuse orașul.

Îi trecuse durerea. Kosonen auzi sunetul blând al valurilor și își simți fața mângâiată de un vânt cald. Deschise ochii.

— Bună, tată, spuse Esa.

Ședeau pe cheiul casei de vară, înfășurați în prosoape, având pielea roșie de la saună. Era seară și aerul era răcoros – atenționarea blajină a verii finlandeze că nimic nu dura veșnic. Soarele plutea deasupra vârfurilor albastrui ale copacilor. Suprafața lacului era liniștită, plină de reflecții lichide.

— M-am gândit că ți-ar plăcea să te afli aici, spuse Esa.

Esa era exact așa cum și-l amintea Kosonen: un copil palid și slab de i se vedeau coastele, cu brațele lungi încrucișate pe genunchi, cu părul atârându-i în șuvițe ude pe frunte. Dar ochii lui erau ochii unui oraș, niște globuri întunecate de metal și piatră.

— Îmi place, spuse Kosonen, dar nu pot să rămân aici.

— De ce nu?

— Am ceva de făcut.

— Nu ne-am mai văzut de secole. Sauna e fierbinte. Am niște bere pusă la răcit în lac. De ce te grăbești?

— Ar trebui să-mi fie teamă de tine, spuse Kosonen. Ai ucis oameni. Înainte să te închidă aici.

— Tu nu știi cum e, răspunse Esa. Molima face tot ceea ce vrei. Îți dă lucruri pe care nici nu știi că le vrei. Înmoaie lumea. Și uneori o întoarce cu susul în jos pentru tine. Te gândești la ceva și lucrurile se surpă. Nu poți face nimic.

Băiatul închise ochii.

— Și tu vrei anumite lucruri. Știu sigur. De asta te afli aici, nu-i așa? Vrei să-ți recuperezi cuvintele tale prețioase.

Kosonen nu răspunse.

— Ești comisionarul mamei, fir-ar să fie! Deci ți-au reparat creierul, au stors toată băutura din el. Așa că poți să scrii din nou. Te simți bine? Pentru o clipă am crezut că ai venit aici pentru mine. Dar nu s-a întâmplat asta niciodată, nu-i așa?

— Nu știam că...

— Să știi că pot vedea în capul tău, spuse Esa. Am degetele în interiorul craniului tău. E ajuns un singur gând și insectele mele te vor devora, te vor aduce aici pentru totdeauna. O să petrecem strașnic, pe vecie. Cum ți se pare?

Și iată că reapăruse vechiul sentiment de vină.

— Ne-am făcut griji pentru tine în fiecare clipă, după ce te-ai născut, spuse Kosonen. Ți-am vrut numai binele.

Părase totul atât de firesc: băiatul jucându-se cu aparatul lui care făcea alte aparate, lucrurile care-și schimbau forma când te gândeai la ele, zâmbetul lui Esa când îi arătase lui Kosonen steaua-de-mare vorbitoare pe care o făcuse mașinăria.

— Apoi am avut și eu o zi proastă.

— Îmi amintesc, spuse Kosonen.

Ajunsesese târziu acasă, ca de obicei. Esa fusese un pom de diamant, crescând la el în cameră. Peste tot erau stele-de-mare care mâncau pereții și podeaua și se multiplicau. Iar acesta era doar începutul.

— Dă-i drumul, adu-mă aici. E rândul tău să mă transformi în ce vrei tu. Sau să termini cu toate. O merit.

Esa râse încetișor.

— Și de ce i-aș face asta unui bătrân? Oftă. Știi, și eu sunt bătrân acum. Hai să-ți arăt.

Îi atinse ușor umărul lui Kosonen și...

*Kosonen era orașul. Pielea îi era din piatră și beton, porii îi erau plini de molima zeilor. Străzile și clădirile îi formau fața, schimbându-se și mișcându-se cu fiecare gând și cu fiecare emoție. Sistemul său nervos era făcut din diamant și fibră optică. Măinile sale erau animale-himeră.*

Zidul de protecție se afla peste tot în jurul lui, în cer și în piatra rece, lipsit de substanță, dar rigid, intransigent, apăsându-l din toate



direcțiile, sleindu-l de puteri, asigurându-se că nu poate gândi rapid. Dar putea încă să viseze, să îndeplinească țesături din cuvinte și imagini, să creeze lumi din amintirile sale și din amintirile zeilor mai mărunți pe care îi înghițise pentru a deveni el însuși orașul. Își cânta visele prin unde radio, fără să-i pese dacă puteau străbate sau nu zidul de apărare, din ce în ce mai tare...

— Ține, spuse Esa de departe. Bea o bere.

Kosonen simți sticla rece în mână și bău. Berea din vis era tare și reală. Gustul de malt îl readuse la realitate. Inspiră adânc, lăsând seara falsă de vară să înlăture imaginea orașului.

— Pentru asta m-ai adus aici? Ca să-mi arăți asta? întrebă el.

— Sigur că nu, spuse Esa râzând.

Ochii săi din piatră păreau dintr-odată tineri.

— Voiam doar să-ți fac cunoștință cu iubita mea.

Fata cuantică avea păr auriu și ochi de lumină. Purta mai multe fețe simultan, ca o zeiță hindusă. Pășe spre chei plină de grație. Lumea vărată a lui Esa își dezvăluia fisurile în jurul ei: pielea ei avea crăpături prin care se întrezăreau culori nepământene.

— Ea este Säde, spuse Esa.

Îl privi pe Kosonen și vorbi, însă cuvintele îi erau adunate într-o bulă și suprapuse,

reprezentând toate formulele posibile de salut pronunțate simultan.

— Încântat de cunoștință, spuse Kosonen.

— Au făcut și ei un lucru bun când au creat-o acolo sus, spuse Esa. Trăiește în mai multe lumi deodată, gândește în biți cuantici. Iar asta e lumea în care vrea să stea. Cu mine. Îi atinse umărul cu blândețe. Mi-a auzit cântecele și a fugit de acolo.

— Marja mi-a zis că a căzut, zise Kosonen. Că era ceva defect.

— A spus ce voiau ei să spună. Nu le place când lucrurile nu se desfășoară conform planurilor lor.

Săde scoase un sunet precum clinchetul unui clopoțel de sticlă.

— Zidul de apărare ne apasă din ce în ce mai mult, spuse Esa. Așa a fost conceput. Să încetinească toate procesele, ba într-un loc, ba într-altul, până o să murim. Săde nu are suficient spațiu aici, locul ăsta e prea mic. Așa că o s-o duci înapoi acasă până nu e prea târziu. Zâmbi. Prefer să faci tu asta decât altcineva.

— Nu e drept, spuse Kosonen.

Se uită la Săde cu ochii pe jumătate închiși. Strălucea prea tare ca s-o poată privi direct. *Dar ce pot face? Sunt doar o halcă de carne. De carne și cuvinte.*

Gândul acela era ca un con de brad, aspru la atingere, dar ascunzând o sămânță în interior.

— Cred că se află un poem în voi doi, spuse el.

Kosonen ședea din nou în tren, privind la orașul care zbura pe lângă el. Era dimineața devreme. Răsăritul soarelui îmbrăcase orașul în alte culori: umbre violacee și tente aurii ca de chihlimbar. Tâmpilele îi pulsau de oboseală. Îl durea tot corpul. Mintea îi era împovărată de cuvintele unui poem.

Deasupra cupolei zidului de apărare putea vedea o stea-de-mare uriașă, din diamant – un dispozitiv de spionaj al oamenilor din cer, urmărind totul, ca o mână întinsă.

*Au venit să vadă ce s-a întâmplat,* se gândi el.  
*Or să afle.*

De data asta îmbrățișă zidul de apărare ca pe un prieten, iar strălucirea lui îl furnică din cap până-n picioare. Și din adâncuri auzi din nou vocea aspră a paznicului. De data asta nu spuse nimic, însă îi simți prezența, examinându-l, căutând lucruri care nu aveau ce căuta în lumea din exterior.

Kosonen îi dădu tot ce avea.

Primul moment în care știuse că pusese ceva autentic pe hârtie. Dezamăgirea de care fusese cuprins când realizase că un poet nu însemna mare lucru într-o țară mică; vrafuri de volume ieftine din prima sa colecție publicată umplându-se de praf în librării mici. Gelozia pe care o simțise când Marja îl născuse pe Esa – în

comparație cu asta, ce umbră palidă era nașterea cuvintelor. Urmele elanului în zăpadă și privirea din ochii lui când murise.

Simți cum paznicul se dă la o parte, mulțumit.

Și cu asta se încheiase totul. Trenul ieși din nou la lumina reală, limpede, a zorilor. Privi înapoi spre oraș și văzu steaua-de-mare scuișând o ploaie de foc. Coloane de lumină străpungeau orașul în forme geometrice, prea strălucitoare ca să le privească, lăsând în urma lor numai plasmă albă arzătoare.

Kosonen închise ochii și se agăță strâns de poem, în timp ce orașul ardea.

Kosonen plantă nanosămânța în pădure. Săpă cu mâinile goale o groapă adâncă în stratul de turbă pe jumătate înghețată, sub o buturugă bătrână. Se așeză, își scoase căciula, se scotoci după carnetel și începu să citească. Cuvintele mâzgălite cu creionul îi scânteiau intens în minte, și după o vreme nu mai avu nevoie să se uite la ele.

Poemul se înalță din cuvinte ca o creatură titanică dintr-un ocean, la început lăsând să se vadă doar o mică extremitate, dar apoi țâșnind în sus într-o erupție de glosolalie asemenea unui munte. Era un șuvoi de cuvinte și foneme suierate, o silabisire nesfârșită care îi sfâșia gâtul. Și odată cu asta percepu atât informația cuantică din tuburile microscopice

ale neuronilor săi, unde trăia acum fata cu ochii luminoși, cât și impulsurile intermitente din sinapsele în care se ascundea fiul său.

Poemul se umflă până deveni un răcnet. Continuă până ce vocea îi deveni un șuierat. Numai nanosămânța îl putea auzi, dar era de ajuns. Ceva fremătă sub stratul de turbă.

Când se încheie în sfârșit poemul, era deja seară. Kosonen deschise ochii. Primul lucru pe care îl zări fură coarnele de safir sclipind în lumina ultimelor raze de soare.

Doi tineri elani îl priveau. Unul era mai mic, mai plăpând, iar în ochii săi mari, căprui sălășluia o fărâmbă de lumină solară. Celălalt era fraged și costeliv, dar își purta cu mândrie coarnele abia înmugurite. Nu-și luă privirea de la Kosonen, iar în ochii lui acesta zări umbrele orașului. Sau poate reflecțiile de pe suprafața unui lac pe timpul verii.

Se întoarseră cu spatele și alergară în pădure în tăcere, iuți de picior și liberi.

Kosonen tocmai deschidea ușa de la pivniță, când ploaia reveni. De data asta nu dură prea mult până ce picăturile formară în aer chipul Marjei. Pentru o clipă i se păru că o zărise făcându-i cu ochiul. Apoi ploaia deveni un nor de ceață și se dispersă. Propti ușa ca să rămână deschisă.

Veverițele îl priveau curioase din copaci.

— Poftiți, vă rog, spuse Kosonen. Ar trebui să vă ajungă pentru iarna care vine. Mie nu-mi mai trebuie.

Otso și Kosonen porniră la drum la amiază, îndreptându-se către nord. Schiurile lui Kosonen alunecau cu ușurință pe stratul subțiat de zăpadă. Ursul trăgea o sanie încărcată cu unelte. Când se îndepărtaseră destul de mult de colibă, se opri să adulmece o urmă proaspătă.

— Elan, mormăi el. Foame la Otso. Kosonen împușcă un elan. Trebuie carne pentru drum. Kosonen nu a adus destulă băutură.

Kosonen scutură din cap.

— Cred că o să învăț să pescuiesc, spuse el.

## Michael Swanwick - Rusia libertară

**Michael Swanwick** a debutat în 1980, iar în cei treizeci și unu de ani care au urmat s-a afirmat ca unul dintre cei mai prolifici și remarcabili autori de science fiction, excelând atât în domeniul prozei scurte, cât și în cel al romanului, fiind unul dintre romancierii de seamă ai generației sale. A obținut premiul Theodore Sturgeon și, în urma unui sondaj, a ieșit în fruntea autorilor favoriți votați de cititorii revistei *Asimov's*. În 1991, a obținut de asemenea premiul Nebula, datorită romanului *Stations of the Tide*, iar în 1996 a câștigat World Fantasy Award cu povestirea „Radio Waves”. Între 1999 și 2006 a câștigat de cinci ori premiul Hugo pentru povestirile „The Very Pulse of the Machine”, „Scherzo with Tyrannosaur”, „The Dog Said Bow-Wow”, „Slow Life” și „Legions of Time”. Printre celelalte scrieri ale sale se numără romanele *In The Drift*, *Vacuum Flowers*, *The Iron Dragon's Daughter*, *Jack Faust* și *Bones of the Earth*. Scrierile sale de proză scurtă au fost adunate în volumele *Gravity's Angels*, *A Geography of Unknown Lands*, *Moon Dogs*, *Puck*, *Aleshire's Abecedary*, *Tales of Old Earth*, *Cigar-Box Faust and Other Miniatures*, *Michael Swanwick's Field Guide to the Mesozoic Megafauna* și *The Periodic Table of Science Fiction*. Cărțile publicate cel mai recent sunt

romanul *The Dragons of Babel*, precum și o culegere retrospectivă impresionantă, *The Best of Michael Swanwick*. Urmează să-i apară noul roman *Dancing with Bears*. Swanwick locuiește în Philadelphia împreună cu soția sa, Marianne Porter. Are un site web la adresa [www.michaelswanwick.com](http://www.michaelswanwick.com)

În povestirea de față ne poartă printr-o Rusie depopulată a viitorului, care a trecut printr-o semiapocalipsă, pentru a ne oferi o perspectivă severă asupra experienței unui tânăr care simte pe propria piele modul în care ar arăta ideile sale politice dacă ar fi puse în practică în lumea reală.

Kilometri și săptămâni întregi alunecau pe sub roțile motocicletei lui Victor. La un moment dat, în timpul zilei, se oprea la vreo gospodărie țărănească și cumpăra mâncare, pe care o gătea apoi la focul de tabără pentru cină. Noaptea dormea sub cerul liber, în timp ce prin minte i se derulau vechi filme cu cowboy. Fără să se grăbească nicăieri, rătăcea prin Urali pe drumuri lăturalnice și întortocheate, iar undeva pe parcursul călătoriei traversă frontiera, trecând din Europa în Asia. Făcu un ocol larg ca să evite orașul Ekaterinburg, unde densitatea populației aducea cu sine implicarea autorităților în viața particulară a cetățenilor aproape în același grad ca la Moscova, apoi se



reîntoarce pe autostrada transcontinentală ridicol de primitivă. Tocmai trecea printre clădirile părăginite și dezolante ale unui cartier industrial de la marginea orașului, când o femeie încălțată cu niște cizme până la coapse îi făcu semn cu mâna să oprească, așa cum se obișnuia în regiunile izolate, unde fiecare șofer era un potențial taximetrist care putea fi cumpărat pentru niște mărunțiș.

În mod normal, Victor nu ar fi oprit. Dar în afară de cizme, femeia purta niște pantaloni foarte scurți, cu imprimeu de leopard și o haină roșie înfioată și modernă, strâmtă în jurul taliei și amplă în zona umerilor, care era deschisă în față în așa fel încât îi dezgolea partea superioară a sânilor, ca niște rodii etalate pe o farfurie. La picioarele ei, pe jos, stătea ghemuit un rucsac de vinilin. Femeia arăta de parcă tocmai ar fi coborât dintr-un panou publicitar. Semăna cu cineva care te-ar putea băga în mari belele.

Iar el nu mai intrase de multă vreme în mari belele. Victor frână și opri.

— Mergi spre est? întrebă femeia.

— Da.

Ea aruncă o privire la insignele prinse din loc în loc pe geaca lui de piele – politicieni care nu câștigau niciodată alegerile, cauze pierdute – și buzele de un roșu aprins i se arcuiră într-un zâmbet abia schițat.

— Așa deci, libertar? Știi că de fapt nu există conceptul de rus libertar? E ca un tigru blând sau un polițist onest – o contradicție de termeni.

Victor ridică din umeri.

— Și totuși, uite-mă pe mine.

— Asta crezi tu.

Dintr-odată, femeia părea pusă pe lucruri serioase.

— Ți-o sug dacă mă ieși cu tine.

Pentru o clipă, mintea lui Victor se goli. Apoi spuse:

— De fapt, s-ar putea să mai merg o bucată bună. Prin Siberia. S-ar putea să nu mă opresc până nu ajung la Pacific.

— În regulă atunci. O dată pe zi, atât timp cât merg cu tine. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles.

Victor modifică partea din spate a motocicletei pentru a prelungi șaua și pentru a fixa încă un suport pentru rucsac, și umflă cauciucurile pentru a compensa greutatea suplimentară. Femeia se sui în spatele lui și porniră la drum.

La asfințit se opriră și își așezară tabăra într-o pădure de pini pitici, în spatele ruinelor unui post al Inspecției Naționale Auto. După ce își fixară corturile (al ei era cât pumnul când îl scoase din raniță, dar după ce îl asamblă, arăta aproape măreț; al lui nu era mai mare decât îi trebuia) și făcură focul, ea își plăti datoria pentru drumul parcurs pe ziua respectivă. După

aceea, în timp ce el tăia puiul, începură să stea de vorbă.

— Nu mi-ai zis cum te cheamă, spuse Victor.

— Svetlana.

— Doar Svetlana?

— Da.

— Fără nume de familie?

— Fără. Doar Svetlana. Și tu?

— Victor Pelevin.

Svetlana râse batjocoritor.

— Ei, nu mai spune!

— E bunicul meu, explică Victor.

Văzând că ei tot nu-i dispăruse expresia de dispreț întipărită pe față, continuă:

— Cel puțin în sens spiritual. Nici nu mai știu de câte ori i-am citit cărțile. M-au format.

— Eu prefer *Maestrul și Margareta*. Nu cartea, evident. Filmul. Dar nu pot să zic că m-a format. Deci lasă-mă să ghicesc. Acum te afli în cursul marii călătorii de la un capăt la altul al Rusiei. Încerci să dai de adevărata Rusie, de vechea Rusie, de Mama Rusie, de Rusia inimii. Nu-i așa?

— Nu eu. Eu am găsit deja ce căutam – Rusia Libertară. Chiar aici unde suntem acum.

Victor termină cu puiul și începu să taie legumele. Avea să dureze ceva până să se mai domolească focul și să rămână doar tăciunii, dar când era gata, urma să perpelească legumele împreună cu puiul la frigare, cum se face kebabul.

— Și acum că ai găsit-o, ce-ai de gând să faci cu ea?

— Nimic. Să umblu din loc în loc. Să trăiesc aici. Nu contează.

Începu să perpelească frigăruile de kebab.

— După Depopulare guvernul nu a mai avut suficiente resurse pentru a controla cea mai mare țară din lume așa cum o făcuse înainte. Așa că în loc să-i mai lase pe oameni în pace, să respire, au hotărât să-și concentreze puterea în câteva centre industriale și comerciale, orașe-port și așa mai departe. Cu restul teritoriului, cu o populație totală poate de unul sau doi oameni pe treizeci de kilometri pătrați, nu și-au mai bătut capul. Nimeni nu vorbește despre asta, dar aici nu există altă lege decât înțelegerile la care ajung oamenii. Trebuie să-și rezolve singuri conflictele între ei. Când se strâng destui ca să formeze un oraș, e posibil să pună mână de la mână și să angajeze unul sau doi polițiști cu jumătate de normă. Dar nu sunt baze de date, nu sunt spioni... poți să faci ce poftești, și atât timp cât nu încalci libertățile altuia, ești lăsat în pace.

Victor nu făcuse decât să repete, mai mult sau mai puțin exact, ceea ce citise pe un site abandonat, „Ivan cel Liber”, peste care dăduse cu cinci ani în urmă. În cercurile libertare, Ivan cel Liber era o legendă. Lui Victor îi plăcea să creadă că se afla pe undeva prin Siberia, trăind

viața pe care o propovăduise. Însă de vreme ce ultimul său articol fusese publicat din Sankt Petersburg și nu făcea nicio referire la astfel de planuri, cel mai probabil era deja mort. Asta se întâmpla cu oamenii care îndrăzneau să-și închipuie o lume lipsită de tiranie.

— Și dacă ideea altuia de libertate înseamnă să-ți fure motocicleta?

Victor se ridică și bătu cu palma pe placa de contact a motocicletei.

— Aprinderea e codată după genomul meu. Motorul nu pornește pentru nimeni altcineva. Și în orice caz, am o armă.

I-o arătă, apoi o puse la loc în suportul de umăr.

— Cineva ar putea să ți-o ia și să te împuște cu ea, să știi.

— Ba nu, n-ar putea. E o armă inteligentă. Ca și motocicleta - nu se activează decât la comanda mea.

Svetlana izbucni dintr-odată în râs.

— Mă dau bătută! Te-ai gândit la toate.

Și totuși, Victor se îndoia că o convinsese de fapt de ceva.

— Avem tehnologia ca să ne eliberăm, spuse el morocănos. De ce să n-o folosim? Ar trebui să-ți faci și tu rost de o armă.

— Crede-mă, corpul meu e singura armă de care am nevoie.

Nu părea să existe nicio replică la asta, așa că

Victor spuse:

— Povestește-mi despre tine. Cine ești, de ce călătorești, încotro te îndrepti?

— Sunt curvă, spuse ea. M-am săturat să lucrez pentru alții, dar în Ekaterinburg era prea multă corupție ca să-mi deschid acolo un bordel propriu. Așa că sunt în căutarea unui loc suficient de mare în care să pot face afaceri și unde poliția să se mulțumească cu un procent rezonabil din profituri.

— Tu vorbești serios, nu-i așa?

Svetlana băgă mâna în geantă și scoase un portvizit. Îi transferă lista ei de tarife, după care îl băgă la loc.

— Dacă vezi ceva ce-ți face cu ochiul pe acolo, să știi că sunt disponibilă.

Focul era tocmai potrivit acum, așa că Victor așază frigăruile cu kebab deasupra.

— Cât trebuie să-ți plătesc pentru cină?

Svetlana își deschise din nou poșeta.

— Fac eu cinste.

— Nu, spuse ea. Nu accept nimic pe gratis. Fiecare plătește pentru orice. Asta e filosofia mea.

Înainte să se ducă la el în cort, Victor desfăcu o parte a motocicletei și umplu rezervorul de fermentare cu apă și cu iarbă. Apoi îi dădu drumul să se agite încet. La amestec erau adăugate automat enzime și drojdii, iar până dimineața avea să se producă suficient alcool

pentru încă o zi de mers. Intră în cort, se lungi pe spate, iar în minte începu să-i ruleze un film cu John Wayne. *The Seekers*. Dar după o vreme nu mai rezistă tentației, opri filmul și începu să se gândească la lista de tarife a Svetlanei.

Oferea o gamă surprinzător de largă de servicii.

Stătu multă vreme pe gânduri până reuși în sfârșit să adoarmă.

În noaptea aceea avu un vis eidetic. Aparatul de înregistrat amintirile îi fusese probabil zdruncinat cu o lună înainte, iar o defecțiune îi provocase acum derularea amintirii. În orice caz, se afla din nou la Moscova și se pregătea să o părăsească pentru totdeauna.

Porni la drum în zori, prinzând traficul de la ora de vârf. Lumina aurie a soarelui abia se întrezărea prin ceața amestecată cu norul gros de poluare. În minte asculta o melodie americană de jazz, calmă și imperturbabilă, cântată la saxofon. Charlie Parker. Se ghemui cât putu mai jos pe motocicletă, iar când un agent de circulație îi făcu semn la umăr cu o mișcare plictisită din bastonul alb ca să oprească pentru un control de rutină al actelor de identitate, Victor accelerează brusc, ridicând roata din față și îi arată degetul. Apoi mări viteza și făcu slalom printre mașini, mutându-se în zigzag de pe o bandă pe alta, provocând claxoane înfuriate din traficul de pe toate cele

patru benzi.

În oglinda retrovizoare zări polițistul uitându-se dușmănos după el și făcând o fotografie mentală a plăcuței de înmatriculare. Dacă avea să se întoarcă vreodată la Moscova, avea să fie în necazuri până la gât. Fiecare polițist din oraș – iar Moscova avea mai multe soiuri de copoi decât oricare alt loc – i-ar fi știut numărul de înmatriculare și ar fi avut o idee destul de clară cum arăta.

La naiba cu toate astea. Să le ia dracu' pe toate. Victor petrecuse ani în șir chinându-se să câștige bani, trăind auster, economisind fiecare copeică de care se putea lipsi pentru a cumpăra toată aparatura și echipamentul de care avea nevoie ca să o șteargă naibii din Moscova. De ce s-ar mai întoarce vreodată?

Apoi ieșise din oraș, iar drumurile se îmbunătățiseră pentru o scurtă bucată, traversând comunitățile apărute de porți unde bogătașii se grupaseră temători în interiorul unor fantezii arhitectonice bine păzite, după care se înrăutățiseră, fiind lăsate pradă neglijenței și delăsării, ca în cele din urmă să nu mai rămână decât fâșii de pământ neasfaltat. În acel moment, râzând cu o poftă nebună, își smulse casca de pe cap și o azvârli în aer, înspre buruienile de pe marginea drumului, înspre trecut...

Era acasă acum. Era liber.



## Era în Rusia Libertară.

În teorie, lui Victor îi plăcea nespus ideea de a traversa Asia pe motocicletă în compania unei prostituate. Însă realitatea era ceva mai problematică. Stând împreună în șaua motocicletei – ea atingându-i coapsele cu ale sale și încolăcindu-și brațele în jurul lui – nu se putea abține să nu se gândească întruna la corpul ei. Dar nu îi ajungeau banii pentru ceea ce ar fi vrut să facă împreună cu ea. Iar tariful pe care ea i-l plătea zilnic nu-i domolea dorința decât temporar. După trei zile, începuse deja să caute un loc unde ar fi putut să se descotorosească de Svetlana cu conștiința împăcată.

Pe la amiază trecură printr-un orașel care înainte de Depopulare fusese în mod evident un oraș de mărime medie. Chiar la ieșire, în fața unui restaurant din beton erau parcate două camioane și trei automobile. Una dintre mașini era un Mercedes. Cum șansele de a mânca într-un restaurant erau de-a lungul resturilor părăginite a ceea ce purta grandiosul nume de Autostradă Transsiberiană, Victor trase pe dreapta și intrară.

Înăuntru erau doar șase mese și toate erau libere. Pereții zugrăviți în negru erau decorați cu fragmente răsucite de conducte de lumină dibuite prin cine știe ce lăzi găsite în podurile

caselor abandonate. La capătul opus al încăperii se afla un bar. Deasupra, scrise mare, cu vopsea albă, cuvintele: nu avem MILĂ ȘI NU AȘTEPTĂM MILĂ.

— Rahat, spuse Victor.

— Ce e? întrebă Svetlana.

— Ala e sloganul pentru OMON: Detașamentul Forțelor Speciale ale Poliției. Hai să o ștergem naibii de aici.

Un bărbat solid apăru dintr-o cameră aflată în spate ștergându-se pe mâini cu un prosop.

— Cu ce pot să vă...?

Se întrerupse și privi atent, părând cufundat în gânduri, așa cum se întâmpla când cineva accesa o bază de date externă. Apoi un zâmbet amenințător i se mânji pe figură.

— Osip! Kolzak! Veniți să vedeți cu ce ne-am pricopsit!

Din spate se mai iviră încă doi bărbați, unul mai solid decât primul, iar celălalt mai slab. Toți trei arătau de parcă abia așteptau să se ia la trântă cu cineva.

— Ea e o curvă. Iar el e un rahat cu ochi cu afiliații politice subversive. Nimeni important. Ce vreți să facem cu ei?

— Să le-o tragem la amândoi, spuse bărbatul cel mai solid.

— Pentru asta n-aveți nevoie decât de unul din noi, spuse Svetlana pe un ton seducător. Cu condiția ca aia să fiu eu.

Își scoase portvizitul și le transferă lista ei de tarife.

Urmă un scurt moment de tăcere uluită. Apoi unul dintre bărbați spuse:

— Ești o stricată împuțită.

— Poți să vorbești cât de deocheat poțesteți, nu taxez în plus pentru asta.

— Să vii aici a fost cel mai imbecil lucru pe care l-ai făcut în viața ta, spuse bărbatul slab. Prinde-o, Pavel.

Bărbatul de statură medie se duse către Svetlana.

Cu o gheară de frică înfiptă în piept, Victor își scoase arma și se postă în drumul lui Pavel. Asta era clipa lui hotărâtoare. Echivalentul Bătăliei de la Alamo pentru el.

— O să plecăm acum, spuse el, străduindu-se să vorbească pe un ton ferm. Dacă vă cunoașteți interesul, n-o să încercați să ne împiedicați.

În mod derutant, toți cei trei bățăuși părură amuzați. Pavel făcu un pas înainte, astfel încât arma îl împunea acum în piept.

— Crezi că îți oferă protecție chestia aia? Încearcă să tragi. Hai, împușcă-mă.

— Să nu crezi că n-am s-o fac.

— Nu poți opri pe cineva dacă nu ești dispus să-l ucizi.

Bărbatul își încleștă ambele mâini în jurul armei, apoi apăsă cu violență degetul lui Victor

pe trăgaci.

Nu se întâmplă nimic.

Pavel luă arma din mâna lui Victor.

— Nu crezi că autoritățile au o tehnologie mai avansată decât tine? Fiecare armă pentru scopuri non-militare are instalat un dispozitiv bluetooth din fabrică. Peste umăr spuse: Ce vrei să fac cu curva, Osip?

Svetlana se cutremură, ca și cum ar fi fost cuprinsă de groază, însă zâmbi seducător.

— De obicei nu o fac pe gratis, zise ea, dar pentru voi, băieți, aș putea să fac o excepție.

— Du-o afară la groapa cu pietriș, spuse bărbatul mic de statură, și împușc-o.

Pavel o înșfăcă pe Svetlana de încheietură.

— Și mucosul?

— Mă mai gândesc.

Svetlana nici nu crâcni în timp ce era târâtă afară pe ușa din față.

Bărbatul solid îl împinse pe Victor pe un scaun.

— Stai cuminte, spuse el. Dacă încerci vreo șmecherie... Mă rog, nu cred că o să încerci nimic.

Apoi scoase un cuțit de luptă și se distră smulgând cu el insignele de pe geaca lui Victor și citindu-le cu voce tare, una câte una, după care le azvârli peste umăr, pe jos.

— Un Cetățean Fără Armă este un Sclav, citi

el. Legalizează Libertatea: Votează Libertar. Anarhiști, Uniți-vă - asta nici măcar n-are sens!

— E o glumă.

— Atunci de ce nu e amuzantă?

— Nu știu.

— Deci nu e cine știe ce glumă, nu?

— Presupun că nu.

— Punctul slab din filosofia ta politică, spuse Osip din senin, este că presupui că atunci când toți o să se bucure de libertate absolută, toți o să se gândească numai la interesele lor egoiste. Uți că există patrioți, oameni dispuși să se sacrifice pentru binele Patriei-mamă.

Socotind că nu mai avea nimic de pierdut din punctul acesta, Victor spuse:

— Să iei bani ca să faci treaba murdară a guvernării nu te face patriot.

— Crezi că suntem *plătiți* pentru ceea ce facem? Ascultă. După ce am ieșit din OMON, mă săturasem de orașele mari, de criminalitate, de poluare. Așa că am început să caut un loc unde puteam să mă duc la pescuit sau la vânătoare oricând pofteam. Am găsit clădirea asta abandonată și am început s-o renovez. Pavel a trecut pe aici să mă întrebe ce fac și, cum lucrase și el în Forțele Speciale, l-am invitat să rămână ca asociat. Când restaurantul era deja pe picioare, a trecut și Kolzak pe aici, și când am aflat că era și el unul dintre noi, i-am oferit o slujbă. Pentru că suntem ca frații, și nu

răspundem în fața nimănui, decât a lui Dumnezeu și unul în fața celuilalt. Pavel a adus cu el o conexiune la satelit, așa că suntem la curent cu cazierul judiciar al oricui trece pe aici. Curățăm țara de elemente antisociale cum e curva ta, pur și simplu pentru că e corect să o facem, asta-i tot.

— Și cum ești tu, spuse Kolzak. Să nu-ți imaginezi că hoitul ei se duce singur la cariera de pietriș.

— Vă rog. Trebuie să existe vreo cale de a vă convinge că nu e nevoie să faceți asta.

— Sigur că există. Trebuie doar să-mi zici un lucru pe care mi-l poți oferi la schimb pentru viața ta, pe care nu îl pot smulge de pe cadavrul tău.

Victor nu răspunse.

— Vezi? spuse Osip. Ai învățat ceva de la Kolzak. Dacă n-ai nimic cu care să poți mitui pe cineva să te lase în viață, înseamnă că nu prea valorezi mare lucru, nu-i așa?

Kolzak își scoase cuțitul de luptă și îl înfipse în bar. Apoi se îndepărtă.

— Acum ești mai aproape, spuse el. Dacă vrei să-ți încerci norocul, n-ai decât.

— N-ai face asta dacă ai crede că am vreo șansă de izbândă.

— Cine ești tu să-mi zici că n-aș face-o? Du-te dracului! Nu ești decât un rahat cu ochi și un poponar căruia i-e frică să se bată.

Ar fi fost sinucidere curată să răspundă la așa ceva. Ar fi fost lașitate să-și ferească privirea. Așa că Victor se uită pur și simplu fix la el, fără să clipească. După câteva clipe, bărbatul cel masiv își încleștă maxilarul. Victor se încordă. Deci până la urmă tot trebuia să se bată! Nu credea că o să se termine prea bine.

— Ascultă, spuse Osip dintr-odată.

— N-aud nimic, zise Kolzak.

— Exact, nu se aude nimic. De ce întârzie Pavel?

— Mă duc să verific.

Kolzak se întoarse în direcția opusă cuțitului și se duse afară. Victor schiță un gest să-l urmeze. Dar Osip ridică mâna, avertizându-l.

— N-ai ce să-i faci. Zâmbi fără urmă de haz. Uite unde te aduce libertarianismul. Ești absolut liber în fața autorităților. Dar uiți că autoritățile te protejează și de unii ca noi. Mă înșel?

Victor își dresе vocea. Își simțea gâtul de parcă ar fi înghițit pietriș.

— Nu, nu te înșeli deloc.

Bărbatul cel scund se zgâi la el cu indiferență pentru o clipă. Apoi îi făcu brusc semn cu capul înspre ușă.

— Nu însemni nimic. Dacă te sui pe motocicletă și te cari acum, îți promit că n-o să te urmărească nimeni.

Inima lui Victor bătea nebunește.

— Asta e tot un joc, nu? Cum a fost cu cuțitul.

— Nu, vorbesc serios. Ca să-ți spun sincer, nu meriți efortul.

— Dar Svetlana...

— E o curvă. O să primească ce merită curvele. Acum hotărăște-te. Pleci sau nu?

Spre groaza lui, Victor realizează că se ridicase deja în picioare. Trupul îi tremura de dorința de a se vedea plecat de acolo.

— Eu...

De afară veni un țipăt sugrumat, prea gros și prea puternic ca să fie al unei femei. Osip țâșni imediat în picioare. Smulse cuțitul de luptă înfipt în bar.

Svetlana intră în încăpere cu hainele lucindu-i, pline de sânge. Rânjea ca o nebună.

— Cu ăia doi am terminat. Tu urmezi.

Bărbatul se repezi la ea.

— Nenorocită mizerabilă...

Cu o mișcare fulgerătoare, ferindu-se din calea brațului întins al lui Osip, Svetlana îi smulse cuțitul din mână. Din gâtul bărbatului țâșni sânge. Dintr-odată, cuțitul îi era înfipt în coaste. Ea îi prinse capul și-i suci gâtul.

Se auzi un trosnet. Svetlana dădu drumul corpului să cadă.

Apoi începu să plângă.

Victor o îmbrățișă stingherit pe Svetlana. Ea îl apucă de cămașă cu ambele mâini și-și îngropă fața în ea.



El încercă să o liniștească, mângâind-o pe spate.

După ceva vreme, începură să i se domolească lacrimile. Victor îi oferă batista lui, iar ea se șterse la ochi și-și suflă nasul. Știa că nu era încă momentul potrivit să o întrebe, dar nu se putu stăpâni.

— Cum naiba ai reușit să faci asta?

Pe un ton calm și răspicat, de parcă n-ar mai fi plâns de când era mică, Svetlana spuse:

— Ți-am zis că n-am nevoie decât de corpul meu. Am fost la un atelier și l-am înarmat la standarde de luptă înainte să plec din Ekaterinburg. Dar durează câteva minute până se pune în funcțiune, așa că a trebuit să-l las pe nemernicul ăla să mă târască afară. Oricum, din cauza asta nici ăștia trei nu și-au putut porni la timp propriile arme suplimentare, ca să mă oprească. Unde ți-e sticla aia? Am nevoie să beau ceva.

Victor își aminti că Svetlana se cutremurase chiar înainte de a fi dusă în spate. Probabil acela – presupuse el – fusese momentul în care se pusese în funcțiune. Svetlana ridică sticla și dădu peste cap jumate din doar trei înghițituri.

— Hei!

Victor dădu să apuce sticla, dar ea întinse brațul și îl opri, terminând și ce mai rămăsese în ea. Apoi i-o dădu înapoi.

— Ahhhhhh.

Svetlana râgâi.

— Scuze. Nici n-ai idee cât de mult te seacă de energie fizică toată treaba asta. Alcoolul e o cale rapidă de a o recupera.

— Chestia aia are mai mult de 50 la sută alcool. Îți face rău dacă bei în halul ăsta.

— Nu și când am nevoie de combustibil. Fii drăguț și vezi dacă găsești niște apă pe aici. Trebuie să mă spăl.

Victor ieși și dădu ocol restaurantului. În spate găsi o pompă manuală și o găleată. Umplu găleata cu apă și o târî de toartă până în fața clădirii.

Svetlana tocmai ieșea. În mână avea trei portofele pe care le așeză pe capota unei Volga Siber vechi și rablagite. Apoi se dezbracă de hainele îmbibate de sânge și își turnă apa peste ea.

— Îmi aduci, te rog, un schimb de haine și un săpun?

Victor își dezlipi privirea de la trupul ei gol și făcu ceea ce îi ceruse. Îi aduse și un prosop de la el din bagaj.

După ce se șterse și se îmbracă, Svetlana scoase banii și cardurile de contact ale mașinilor din portofele. Numără rublele și le împărți în două teancuri egale, vârî unul din ele la ea în rucsac și spuse:

— Cealaltă jumătate e a ta dacă o vrei. Luă unul din cardurile de contact. Ne despărțim aici.

Eu iau Mercedesul. Cu asta și cu banii ar cam trebui să fim chit.

— Să fim chit?

— Ți-am zis. Fiecare plătește pentru orice. Și că tot veni vorba... Numără câteva bancnote și le îndesă în buzunarul cămășii lui Victor. Îți sunt datoare pentru jumate de zi de mers. Deci uite jumate din prețul pe care-l cer pentru sex oral și încă ceva pentru alcool.

— Svetlana, eu... Tipul care era cu mine mi-a zis că-mi dă drumul. Aveam de gând să-i accept oferta. Aveam de gând să te las aici.

— Și te simți vinovat pentru asta? Asta aș fi făcut și eu în locul tău.

Victor râse uluit.

— M-am înșelat până acum: nu *eu* sunt libertarul aici, *tu* ești!

Pe neașteptate, Svetlana îl sărută pe obraz.

— Ești un scump, spuse ea. Sper să găsești ceea ce cauți.

Apoi se urcă la volanul Mercedesului și dispăru.

Victor se uită multă vreme în urma ei. Apoi își aminti de teancul de bani care aștepta încă pe capota mașinii.

Svetlana avea dreptate. Libertarianismul nu era altceva decât o iluzie, iar Rusia Libertară era cea mai mare iluzie dintre toate. Era caraghios, imposibil, iar din toată națiunea asta atât de

mare, atât de vastă și plină de contradicții, el fusese singurul care crezuse cu adevărat în asta.

Se întoarse cu spatele la bani. Era un lucru incredibil de stupid, pe care știa că avea să-l regrete de o mie de ori în zilele următoare. Dar nu se putu abține. Poate că era un libertarian neisprăvit. Dar era încă rus. Înțelegea valoarea unui gest onorabil.

O boare slabă suflă peste rublele de pe mașină și le împrăștie pe drumul pustiu. Victor se urcă în șa. Porni motocicleta și răsfoi în minte prin colecția lui de muzică country. Dar nu găsi nimic care să i se pară potrivit pentru această ocazie. Așa că puse „Skittish Horses” a lui Vladimir Visotsky. Era un cântec pe care îl înțelegea. Era un cântec pe acordurile căruia putea dispărea în inima Siberiei.

Victor porni apoi la drum. Simțea banii fluturând pe drum în urma lui, ca niște frunze uscate de toamnă.

Avu mare grijă să nu privească înapoi.

## Lavie Tidhar - Trenul de noapte

Iată încă o poveste a lui **Lavie Tidhar**. Dacă cea publicată în volumul 7 din seria *Year's Best Science Fiction* (Editura Nemira, 2013) a fost mai degrabă liniștită, cea care urmează nu îi seamănă defel: descrie dinamica, violenta și strania călătorie cu Trenul de Noapte, în care doar câțiva dintre călători sunt ceea ce par a fi, iar moartea poate lovi în orice clipă...

Numele ei nu era Molly și nu purta ochelari de soare, vizieră sau altceva. Privea de-a lungul peronului.

Hua Lamphong la apus: o briză caldă străbătea estradele deschise, unde bestiile gigantice emanau fum și abur, pufăind în aerul umed, iar acoperișul gării se arcuia în sus, deasupra tuturor.

Numele ei nu era nici Noi, în caz că întrebați, deși este unul destul de comun. Nu era Porn sau Ping. Și nici măcar Friday.

Privea în jur, măsurând din cap până-n picioare pasagerii ce se urcau în vagoane, hamalii mutând mărfuri, polițiști în civili ce patrulau relaxați. Ea se afla acolo ca să vegheze asupra Bătrânului.

Nici măcar nu era fată. Mă rog, nu chiar. Cât despre de ce se numea Bătrânul așa, ei bine...

Mai era cunoscut și ca Șefu' Gui: capul și

*bigfala bos* al Broscoilor din Kunming. Ea obținuse slujba după ce îi omorâse pe bodyguarzii lui Gui - din oficiu, ca să spunem așa.

Dar asta se întâmplase în Kunming. Acum era în Bangkok, Bangkokul la apus - în Hua Lamphong, cea mai grandioasă gară feroviară, unde melcii gigantici respirau abur, frecați și lustruiți de băieții-melci, a căror treabă era să îi hrănească înainte de plecare. Iar Bătrânul nu era nici el chiar un moș...

Scana, așteptându-l pe Gui: turiștii americani cu aparate integrate de fotografiat scânteiau pe când se pozau lângă bestiile enorme, niște neonaga cu ADN reconstituit, sistem nervos primitiv și un apetit colosal. Scanare: un grup de Chinezi-Martieni din Tong Yun City, mergând precauți - neobișnuiți cu gravitația mare a acestei patrii/planete. Scanare: trei afaceriști din Malaysia - Corporația Cordonul-Pământului, schelete standard consolidate - se mișcau cu eleganță, precum dansatorii - comunicau neîncetat, conectați douăzeci și patru de ore pământești dintr-o zi pământească, șapte zile pământești pe săptămână la mecanismul de făcut bani, acea imensă rețea pulsatilă a comerțului și a informației, cu legăturile ramificate la infinit ale mașinăriei Von Neumann, melodioasă și vastă cât întregul sistem solar.

Erau dotați și cu armament ascuns: fata și-a notat asta în minte.

Un asasin ia multe înfățișări. Putea fi bătrânica de treabă ce căra pe umeri, în echilibru perfect, două coșuri împletite din bambus, umplute fiecare cu banane prăjite vietnameze, dulci și care dau dependență. Poate starul K-pop șic, cu anturajul ei, aparent aflați aici ca să se dea un pic în spectacol în fața camerelor din jur. Sau drumeții francezi – el cu părul argintiu rărit și o țigară cu structură comprimată, între buze, ea cu un chip nou, datorat intervențiilor chirurgicale complete, făcute pe străzile din Soi Cowboy – o față de păpușă. Însă mâinile nu mint niciodată, iar ele îi arătau adevărata vârstă, în cutele adânci, în uscăciunea pielii, în unghiile roase până în carne, vopsite într-un roșu țipător.

Asasinul putea fi oricine. Un puști american bogat, aflat într-o călătorie retro prin Asia, citind *Air America* sau *Neuromantul* într-o reproducere virtuală exactă a volumului broșat din 1984; polițistul amabil care o ajuta cu bagajul pe tânăra drăguță din Laos; sau poate chiar fata – fiica unor fermieri Issan, trimisă la Bangkok. Asta era o tradiție de un secol. Trupul îi era îmbunătățit cu inserturi vaginale vibrante, date audio-video perfect exportabile, înregistrare permanentă. Poartă veșminte foarte îngrijite Louis Wu. Mai are, de asemenea, și un plan de pensionare, la fel de bine pus la punct – să

câştige suficienţi bani, să se întoarcă acasă în Issan la *wan bigfala mama* să deschidă un bar/hotel/librărie şi să-şi petreacă zilele pe fluviul Mekong, meditând poetic la vremurile apuse, ascultând muzică Thai pop, K-pop sau Nuevo Kwasa-Kwasa, cu ochii mari, încetoşaţi de melancolie...

Ar putea fi oricine. Îl aştepta pe Bătrân să sosească. Trenurile din Hua Lamphong nu plecau niciodată la timp.

Nu contează dacă vă dezvălui cum o cheamă, acum sau mai încolo. I se spunea Mulan Rouge, un nume stupid, dar *farangii* îl adorau. Mulan Rouge îi spusese ră pe când încă mai lucra în Soi Cowboy, în genunchi, pe brânci, dar cel mai adesea pe spate, strângând bani pentru operaţia care avea să o elibereze din trupul de băiat şi să o facă ce era cu adevărat, mai exact *katoi*.

Thailandezii numeau asta un al treilea gen. Dar ea se văzuse întotdeauna doar ca pe o femeie.

A dat o dată roată gării, ca să verifice. Ajunsă la capătul peronului, a rămas impresionată, ca întotdeauna, de limax. Vietatea era cuplată în faţa trenului; o lighioană lungă de cincizeci de metri şi lată de treizeci. Strălucea în lumină şi trăgea vânturi, în timp ce băieţii-melc îi şopteau domol cuvinte de mângâiere şi îi frecau carnea. Treizeci sau patruzeci dintre ei roiau ca muştele



deasupra corpului puhav al animalului. A verificat conductorul - era o femeie scundă, cu pielea tuciurie - probabil o munteancă din Laos. Ea stătea așezată în șa, deasupra bestiei, cu capul acoperit în totalitate de cască - sigurul lucru pe care îl purta. Tuburile care îi ieșeau din carne se înfingeau în cea a limaxului. Deveniseră o singură ființă - mintea femeii mâna animalul înainte, într-un ritm relaxat. Aceasta era cursa de noapte din Bangkok spre Nong Khai. Ea era călărețul din noapte. Ea era trenul.

Existau povești despre unele minți conectate astfel Acolo Sus, dincolo de atmosferă, unde începea cu adevărat lumea. Unde aeronavele Exod înaintează greoi în afara sistemului solar, căutând în depărtare perspective mai bune. Se spunea că unele dintre ele sunt conduse mental, de interfețe umane sau ale Străinilor și adăposteau, ca niște pânțec, pasageri cuprinși de letargie. Se mai povestea că unele nave o luaseră razna și cei adormiți nu aveau să se mai trezească niciodată, alunecând pentru totdeauna lent, liniștiți, în spațiul galactic... sau mai rău, navete spațiale în care pasagerii au fost treziți, iar conștiința conducătoare s-a transformat într-un zeu malefic, cerându-le venerația... Mulan nu știa cine erau cei care spuneau asemenea istorii și nici cum le aflaseră. Erau doar legende, iar miturile erau un lucru universal în sine. Darwin's Choice obișnuia să-i

spună povești...

Îl/o întâlneau, posedând un trup mai în vârstă de katoi, într-un club din Soi Cowboy. Darwin's Choice nu era un nume foarte inspirat (îi spusese el, râzând), dar îi plăcea. O privise dansând, apoi îi făcuse semn să i se alăture.

Mulan îl considera un e/, deși Străinii nu aveau sex și foarte puțini erau interesați de experiența carnală. El se dezvoltase în Câmpurile de Creștere, în perioada post-Cohen, la miliarde de generații depărtare de primul ciclu de evoluție din Ierusalim. Ea ajunsese să-l ia drept bărbat pentru că trupurile pe care le naviga aveau întotdeauna penisuri. Obişnuia să le ia în mână și să se minuneze la ele. Alegea întotdeauna corpurile pregătite de operație, cu sâni, dar fără organe genitale femeiești. Se îmbrăca întotdeauna feminin. Intervenția chirurgicală era scumpă, așa că mulți katoi preferau să o facă în etape. Să primească în trupul lor un pasager dintre Străini era o modalitate de a-și plăti cheltuielile - operația nu presupunea doar a-și tăia bijuteriile dintre picioare și a-și schimba sexul, ci la asta se adăuga și problema pomeților prea proeminenți, a mărunții lui Adam ce trebuia micșorat și ridicarea fundului. Dacă *chiar* aveai bani, îți remodelai și mâinile. Astea te dădeau mereu de gol - vreau să spun, în cazul în care doreai să treci drept femeie.

Mulți katoi nu voiau. Darwin's Choice posedea

întotdeauna persoane mai în vârstă care nu-și scosese niciodată echipamentul de bază.

— Nu sunt nici bărbat, nici femeie, i-a zis el odată. Nu am nici măcar o individualitate în sine. Doar un om, o rețea de miliarde de neuroni conectați, poate semnifica un individ. Călătorind-în-trupurile katoi, mă simt, în multe feluri, mai aproape de umanitate. Mă simt... scindat și totuși întreg.

Ca mai tot ce spunea, vorbele lui nu aveau prea mult înțeles pentru Mulan. Era unul dintre puținii Străini care încercau să înțeleagă ființa omenească. Majoritatea coexistau în rețelele lor, utilizând roboți rudimentari, atunci când doreau să interacționeze cu lumea fizică. Dar lui Darwin's Choice îi plăcea să călătorească-în-trup.

Alături de el, ea a reușit să strângă suficienți bani pentru operația completă.

Și chiar mai mult de atât.

Prin el, și-a descoperit apetența pentru violența controlată.

Șefu' Gui și-a făcut, în final, apariția, alunecând de-a lungul peronului – grasul Gui, Bătrânul, *olfala bigfala bos*, pe limba asteroizilor. Broscoii îl înconjurau – hibrizi parte oameni, parte amfibieni, animați de motoare Qi. Puteau să se umfle când voiau, să sară cât mai sus și cât mai departe, să ucidă sâsâind cu

limba lor bifurcată și otrăvită. Oamenii se dădeau la o parte din fața lor, așa cum se rostogolesc picăturile de apă într-o tigaie încinsă. Rapid.

Șefu' Gui s-a postat în fața ei.

— Ei bine? a cerut el raportul.

Arăta bătrân. Ridurile îi acopereau mâinile și chipul ca niște cicatrice. Părea obosit și prost-dispus – lucru de înțeles în condițiile date.

Mulan îl sfătuisese să-și amâne plecarea. Bătrânul refuzase să o asculte. Și cu asta basta.

— Nu pot să identific niciun semn evident... a răspuns ea.

El a zâmbit satisfăcut.

— Dar asta nu înseamnă că nu există unul... a continuat Mulan.

— Eu sunt Șefu' Gui! a zis el.

Imediat ce începuse să vorbească, se umflase ca o broască.

— Cine ar îndrăzni să mă omoare pe mine?

— Eu am încercat, a replicat ea.

Gui a chicotit și s-a dezumflat un pic.

— Dar n-ai reușit, vrăbiuțo.

Ei doi ajunseseră la o înțelegere. Ea nu-l omorâse – îi fusese foarte greu să-i returneze banii clientului – iar el, în schimb, îi dăduse de lucru. Oferta venea la pachet cu unele beneficii – plan de pensie, servicii medicale complete, cazare și salariu, la care se adăugau bonusuri, calculate în funcție de inflație. Putea deține

chiar și acțiuni.

Nu-și regretase niciodată decizia până acum.

— Tot e prea periculos, a spus ea. Ești prea aproape...

— Gura! A privit-o cu ochii lui umezi. Eu sunt Șefu' Gui, liderul Broscoilor din Kunming!

— Ești foarte departe de Kunming.

Gui și-a mijit ochii.

— Am șaptezeci și nouă de ani și încă trăiesc. Câți ani ai *tu*?

— Știi prea bine, a răspuns Mulan, iar el a izbucnit în râs.

— Sensibilă în legătură cu vârsta, a continuat el. Cât de feminin.

Și-a adunat flegma din gât și a scuipat pe jos. Saliva a sfârâit, săpând, corozivă, o mică gaură precisă în asfalt.

Ea a ridicat din umeri.

— Atunci, compartimentul e gata, l-a anunțat ea și a adăugat: Domnule...

Gui a încuviințat din cap.

— Foarte bine, a zis el. Spune-i conductorului că suntem gata de plecare.

Apetența pentru violența controlată...

Darwin's Choice exploata la maximum trupurile gazdelor lui. Se străduia să înțeleagă umanitatea. Pentru asta mergea la spectacole de ping-pong, demonstrații de kickboxing, centre Louis Wu, reprezentații cu ciudățenii, la

Bangkok Opera House, în mall-uri, temple, biserici, moschei, sinagogi, mahalale, zgârie-nori și gări.

— Viața, spusese el odată, e ca o gară de tren.

Mulan nu știa cum să interpreteze informația. Ce știa însă cu siguranță era asta: pentru a înțelege oamenii, el încerca orice făceau ei. Trupurile pe care le elibera erau dependente de heroină, le lăsa cu boli venerice, mahmure și pline de viruși creați la comandă, despre care se presupunea că se autoanihilau, dar nu se întâmpla întotdeauna așa. Uneori, fie ca să se revanșeze, fie din vreun alt motiv personal de neînțeles, își făcea operații estetice în Soi Cowboy, devenind un transsexual deplin. Aparent, nu realiza că gazda lui ar fi preferat poate să rămână în stadiul în care se afla. Uneori le atașa tot felul de elemente bizare. Timp de o lună a fost un împătimit al tentaculelor și se întorcea de la clinici dotat cu un surplus de membre gelatinoase, acvatice.

Însă plăcerea lui în fața pericolului – chiar și atunci când nu-l experimenta, când adevăratul lui sine hoinărea liber pe undeva, într-un loc sigur de pe Pământ sau pe orbită – a fost cea care i-a trezit ei gustul pentru adrenalină.

Prima oară când a omorât un om...

Erau în căutare de opiu și sfârșiseră într-o ambuscadă. Liderul le poruncise bățăușilor:

— Omorâți călătorul-trup și opriți-l pe katoi. O

s-o vindem în...

Mulan acționase instinctiv. Nu a știut ce face, până fapta nu a fost săvârșită. Cuțitul ei...

Lama lucind în lumina de neon...

Un țipăt întrerupt... gălgâit...

Sângele i-a stricat a doua bluză bună...

Sunetul a ceva ce se rupe – durerea avea să vină mai târziu. Îi trăsese ră un pumn în nas...

Darwin's Choice *privind*...

Pe al doilea l-a omorât cu mâinile goale, presându-i traheea cu degetele mari, până a încetat să se mai zvârcolească...

L-a pus la pământ aproape cu blândete...

O durere care o făcea să urle, însă plămânii nu mai funcționau...

O electrocutaseră, dar cumva reușise să nu leșine...

S-a înclinat în față, agățându-se de bărbatul ce ținea arma cu electroșocuri, zguduți amândoi de energie, până ce în jurul ei nu a mai rămas decât întunericul.

— Ai fost în moarte clinică, i-a zis el mai târziu.

Părea impresionat.

— Cum a fost?

— Nicicum, i-a răspuns Mulan. Nu-i nimic de partea cealaltă.

— Ai fost deconectată?

Fata nu putea să nu râdă.

— Ai putea spune și așa.

În noaptea în care a ieșit din spital au făcut dragoste. Ea i-a lins încet sfârcurile și i-a simțit penisul întărindu-i-se în mână. L-a mângâiat, îngropându-și fața în sânii lui plini. Darwin's Choice a atins-o, a stimulat-o. Trupurile parcă le erau străbătute de electricitate. Ea se tot gândea la bărbatii uciși...

Când a juisat, el i-a spus:

— O vei face din nou...

Și nu era o întrebare.

Se conecta la nodurile de comunicație ale persoanelor din jur, recepționând semnalele în traficul rețelei. Oamenii de afaceri din Malaysia aveau un sistem de transmitere a informației bine criptat, pe unde înalte, imposibil de descifrat, dar din când în când...

Puștiul cu volumul *vintage* se delecta cu un playlist retro, ales la întâmplare – i-a auzit pe cei de la Doors cântând „The End”, înlocuiți de Thaitanium cu „Tom Yum Samuri”, pentru a trece apoi la melodia „Great Rebirth” a celor de la Drunken Tiger. Fata din Issan era conectată la sursa de energie – curentul de amperaj mic, de la o baterie zumzăitoare, îi traversa creierul. Pe parcursul călătoriei, nu va fi conștientă... Diva K-pop juca Ghildele din Ashkelon. La fel făceau și prietenii ei. Turiștii francezi erau ori drogați, ori beți. Ceilalți sporovăiau, se întindeau, citeau,



trăgeau vânturi, își așezau bagajele și comandau băuturi – atmosfera în expresul de noapte către Nong Khai era întotdeauna aceeași.

Trenul prindea viață pe măsură ce melcul râgâia abur. Locomotivele s-au zguduit pe când creatura a început să se târască pe șinele netede. Băieții-melci cădeau de pe limax ca puricii.

Recepționa, scana: cineva, cu două vagoane mai jos, urmărea fluxul de știri de pe un canal porno cu emisie în direct. Trupurile dezgolite se întrețeseau ca o tapiserie pe o plajă din Koh Samui sau dintr-un mediu extraterestru, era greu de spus.

Șefu' Gui: Mi-e foame!

Mulan Rouge: Mâncarea sosește imediat.

În vagonul-restaurant se pregăteau: o tigaie orientală era deja pe foc, fierbătorul de orez scotea abur, lăzile cu bere așteptau.

— Vreau kimehi!

— O să mă interesez dacă au, deși Mulan știa că nu era cazul.

— Nu-i nevoie, a mormăit prelung unul dintre Broscoi. Păstrez eu pentru șefu'.

Vocabularul era limitat. Nu creșteai Broscoi pentru inteligența lor. Cu toate astea, Mulan se întreba dacă vrusese să spună că îl ține în frigider.

L-a urmărit pe Broscoi întinzându-se spre ceea

ce australienii numeau *esky*. Se aflau acolo un borcan cu kimehi și... încă unele chestii.

Precum un vas cu muște vii pentru Broscoi, ceva ce semăna cu o placentă, conservată în gheață carbonică...

Și altele.

Le-a lăsat în grija lui, întorcându-se la veghe și la așteptare.

„O vei face din nou”, îi spusese Darwin's Choice. Iar el-ea-lucrul acela avusese dreptate. Lui Mulan îi făcuse plăcere – odată cu violența din ea ieșise la iveală și un sentiment copleșitor de putere, iar dacă furia putea fi controlată, atunci putea fi și utilizată. Forța depindea de cum o foloseai.

Următorii anii și i-a evaluat în funcție de îmbunătățirile aduse și de cadavre. Trei în Vietnam – îl urmase acolo pe Darwin's Choice care voia să-și cumpere o colecție de piese de artă, virtuale, comuniste. Afacerea a mers prost, iar ea a trebuit să execute doi bărbați și o femeie înainte să-și ia tălpășița. După aceea și-a instalat ochii de șarpe. Un bărbat și un katoî în Chiang Mai – DC voise să cumpere aici un artefact virtual autentic al jocului Ghildele din Ashkelon, dar se dovedise a fi un fals. Imediat după întâmplare și-a făcut operația de fortifiere a scheletului.

Cu fiecare crimă, adăuga câte ceva la trupul

ei. Cu fiecare crimă venea mai multă putere, dar nu o manifesta niciodată asupra lui Darwin's Choice.

DC a început să se arate în carne și oase din ce în ce mai puțin. Mulan a trebuit să înceapă să-și caute de lucru, angajându-se ca bodyguard, executant și uneori, doar uneori, ca asasin plătit. În cele din urmă, DC nu a mai apărut deloc. El încercase să-i explice odată...

— Noi suntem circuite unice, dar, spre deosebire de oameni, suntem circuite unice *conștiente*. Nu în sensul în care înțelegeți voi conștiința, ci prin faptul că suntem, putem simți fiecare mecanism, funcție și subrutină. Digital, nu neurologic. Și fiind conștienți, ne putem astfel schimba, transforma, combina, împărți codurile...

— Așa faceți voi dragoste? îl întrebase Mulan.

— Dragostea e o chestie fizică, i-a răspuns el. Determinată hormonal.

— Puteți simți iubirea doar atunci când călătoriți-în-trup?

DC a ridicat doar din umeri.

— Cum vă... ea a căutat cuvântul în minte, apoi s-a hotărât, împerecheați?

Imaginați-vă doi sau mai mulți Străini. Linii infinite de coduri, întâlnindu-se în spațiul digital - variabilele booleane DACĂ, ȘI, SAU deschise către probabilități, ramificându-se ciclic, la infinit, în deducții logice, aproape de viteza

luminii...

— Așa arătați voi?

— Nu. Taci... ...ciocnindu-se, îmbinându-se, amestecându-se, transformându-se...

— ...și murind. A fi Străin înseamnă să mori o dată și încă o dată, să evoluezi cu fiecare ciclu, să elimini rebuturile, să selectezi și să dezvolți, să acumulezi formele noi, surprinzătoare...

...nu atât împerechere, cât *uniune*. Alăturare și scindare, mereu și mereu.

— În felul în care un om ar putea, să zicem peste șapte ani, să-și înlocuiască fiecare atom din organism, dar să păstreze încă iluzia unei personalități, să rămână un circuit unic...

...dar Străinii au evoluat în altceva...

— Dând naștere la o individualitate, în sine.

Trupul pe care îl poseda atunci când îi spusese toate acestea era drogat. După ce DC a plecat, ea a început colaborările. Îi plăcea să lucreze, dar era greu să fii freelancer. Când s-a ivit contractul în legătură cu Șefu' Gui, ea l-a acceptat imediat. Și astfel a evoluat la nivelul corporatist.

— Nu suntem niciodată singuri, i-a spus DC, chiar înainte să plece pentru totdeauna. Suntem întotdeauna... noi. Atât de mulți noi.

— Nu vă puteți uni cu toții? Îl întrebase ea. Să vă uniți într-unul singur?

— Un șir prea lung de cod ne încetinește, a răspuns el. Avem... limite. Deși împărțim multe

lucruri – așa cum oamenii nu pot.

— Și noi împărtășim cu ceilalți în feluri în care *voi* nu puteți, a replicat ea.

În timp ce vorbea, Mulan i-a vârât un deget în anus. DC s-a crispat sub ea, apoi a eliberat un scurt geamăt. Pieptul lui era pistruiat, penisul circumcis.

— Adevărat, a zis el, șoptind, și a tras-o spre el cu o poftă pe care o experimentaseră doar arareori până atunci.

Atunci fusese ultima oară...

Se întreba modul cărei specii de a împărți cu ceilalți era mai bun. Și-a dat seama că nu avea să afle niciodată.

Se zicea că sexul este supraestimat...

Băiețelul american nu mai asculta Doors. Mulan nu-i mai putea simți aproape deloc nodul comunicațional. Ea a clipit, simțind cum o cuprinde spaima. Cum de îi scăpase? Scana zona în căutarea lui. Volumul SF îi rămăsese în cușetă.

Căcat.

A tras cu ochiul înapoi către compartiment – Șefu' Gui s-a încruntat la ea, apoi s-a prins cu mâinile de stomacul lui umflat și a scos un geamăt. Cei doi Broscoi săreau prea tare și loveau tavanul.

De două ori căcat.

— Care-i problema? a întrebat ea, dar știa

prea bine.

— Începe! a răspuns Gui.

Mulan a clătinat din cap: nu.

— Nu se poate. E prea devreme.

— E timpul.

— Căcat! a zis a treia oară, știind că e inutil.

Chipul lui Gui era schimonosit de durere.

— Vine!

Și, dintr-odată, a captat semnalul americanului.

— Că...

Mergeau în Nong Khai, iar de acolo treceau în Laos. Șefu' Gui voia să-și extindă afacerea, iar locul în care aceasta se dezvolta din plin era unul numit Vang Vieng, un Macau strident, în miniatură, așezat la poalele muntelui, la patru ore de Vietnam. O cloacă unde fărădelegea era la rang de cinste, opiul ieftin, iar sinteticele și mai ieftine, un sălaș al rebelilor din cine știe ce lumi virtuale și al hackerilor de trupuri, al împătimiților de tentacule, al raiurilor comerciale cu păpuși și taxe guvernamentale din care Șefu' Gui voia o parte.

O mare parte.

În Vang Vieng erau suverane câteva familii, însă el era Bătrânul, *olfala bigfala bos blong ol man tod blong Kunming*, iar chinezii cumpăraseră oricum o mare parte din Laos în perioada de început a privatizării. Ar fi încheiat

afaceri cu unii, i-ar fi falimentat pe alții și și-ar fi tăiat o felie mare din gălușca numită Vang Vieng – ăsta era planul.

Mulan îl sfătuisese să nu o facă. Îi spusese că-i prea devreme ca să călătorească. Îl rugase să mai aștepte.

Dar el o ignorase.

Mulan bănuia vag de ce...

Semnalul puștiului îl indica fix lângă cel al conductorului.

Ceea ce nu era deloc bine.

Mai întâi al cornacului: o amestecătură incomprehensibilă de emoții excitante, apoi liniștitoare, obsedante, întrerupte – melcul și ghidul lui formau o singură ființă, mințile le pulsau la unison. Foamea și sexul îl făcuseră să meargă mai repede. Fragmente de Beethoven – dintr-un motiv sau altul – calmau limaxul. Conductorul nu era conștient de pasagerul suplimentar – nu încă.

Puștiul nu era chiar un puști...

Nodul lui era blocat. Se înconjurase de ziduri întunecate, impenetrabile și nu mai trimitea înapoi nici măcar pinguri. Se afla singur cu mintea lui – ceea ce probabil era cumplit.

Trebuia să ajungă în partea din față a trenului. Pe melc. Iar Șefu' Gui se zvârcolea.

— Ce tot stai acolo, *fato*?

A încercat să vorbească relaxat.

— Am găsit asasinul. Intenționează să omoare melcul, să distrugă tot trenul, cu tine cu tot.

Șefu' Gui a primit vestea calm.

— Istet, a zis el făcând o grimasă.

Burta lui goală lucea; sub piele se mișca o formă întunecată. Broscoii păreau neajutorați, în felul în care stăteau acolo lângă el. Gui a rânjit la ei.

— Mă întorc imediat, a anunțat ea.

Apoi a plecat, auzindu-l pe Șefu' Gui urlând furios în urmă.

Alerga de-a lungul trenului, trecând prin vagonul-restaurant, pe lângă toaletele ce începeau deja să miroasă, drumeți farangi, familii din Laos și thailandezi întorcându-se în Udon, din capitală, copii și bagaje și conductori zăpăciți, cu pantaloni prea strâmți, care le scoteau fundul în evidență. Briza caldă intra prin ferestrele deschise. Mulan a blocat nodurile publice, care transmiteau știri în thailandeză și jargonul Cordonului. Capătul trenului era o fundătură, un perete neted, fără ferestre. Mulan l-a lovit cu piciorul iar și iar – mușchii fortificați consumau prea multă energie, dar bariera începea să cedeze, și prin fisuri se strecura lumina estompată a soarelui.

Cum ajunsese puștiul acolo? Trebuie să fi avut membre de gecko, se cățăraseră afară și se târâse pe-o parte a trenului, pe sub ferestre, până la melc...



A încercat să prindă semnalul. A simțit confuzia conductorului în timp ce o altă entitate încerca să-și croiască drum spre interfața dublă cornac/limax. *Stop!*

Melcul era derutat. Semnalele se succedau prea rapid – excitare/foame/viteză – tot mai rapid!

Băiatul avea de gând să deraieze trenul. Conducătorul: *Cine ești? Nu poți să...*

Mulan a continuat să lovească peretele. Zidul a cedat. După el se afla spinarea lată a limaxului, conductorul așezat turcește pe bestie, intrusul în spatele ei, cu o mână pe umărul femeii. Din palmă i-au crescut terminații ce au străpuns-o atât pe cea din șa, cât și melcul.

*Interfața cornacului ostil a fost inițiată.*

Conducătorul se împotrivea și ieșea grav în pierdere. Nimeni nu deturnase până atunci un tren-limax.

Pe canalul ei primea semnale de la Șefu' Gui care țipa:

— Întoarce-te aici!

— Ia-ți altă moașă idioată!

Dar îi putea simți durerea, confuzia. Mulan se întreba de câte ori mai trecuse Gui prin asta în trecut? Nu mai văzuse niciodată o naștere. Dar nici nu avea să mai fie vreuna dacă nu...

Teroristul îl lăsase pe conductor în viață. Era nevoit să o facă. Toată treaba trebuia să arate

ca un accident, iar corpul cornacului găsit printre rămășițe, neatins. Fără îndoială că el plănuise să sară înainte de impact.

Oare putea?

S-a strecurat în spatele lui, nici teroristul, nici femeia nu i-au dat atenție. Și... ce ar fi putut să facă? Dacă îl omora pe american, ar fi distrus interfața – ajunsese deja foarte departe.

Doar dacă nu...

Șefu' Gui, de departe: Grăbește-te!

Uneori se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Darwin's Choice nu ar fi dispărut. Era posibil pentru katoi să nască, pe atunci... erau capabili Străinii să crească copii? El și-ar fi dorit asta?

Sau DC putea să posede o gazdă... ea și-ar fi păstrat organele bărbătești special pentru asta. Dacă i-ar fi cerut.

Dar nu a făcut-o niciodată.

Teroristul probabil avea un sistem de deconectare în caz de urgență. Mulan trebuia să găsească ce anume îl declanșa.

Vântul sufla prea repede în direcția ei. Era greu să-și mențină echilibrul pe carnea netedă, moale, a melcului. Accelera prea rapid.

Ajunsese în spatele bărbatului. A întins mâna și i-a atins ceafa. O casetă neagră...

A străpuns-o cu un țărnuș virtual, în timp ce mâna cealaltă...

Beznă. Mirosul frunzelor putrede. Mirosul

trupurilor în mișcare, transpirație, foame, o foame teribilă...

— Tu cine dracu' ești? Cum ai *ajuns* aici?

Panica era un sentiment bine-venit. I-a transferat imaginile - ea stând în spatele bărbatului, cu țărșul înfipt în țeasta lui - și tot ce mai lucra în rest.

— Nu poți face asta...

Îl împunsese cu al doilea țărș prin haine, drept în mușchiul sfincterian, până în intestine. Introdusese o sondă ce se duplica, total ilegală.

A simțit melcul încetinind puțin. Terroristul încerca să înțeleagă ce se întâmplă.

— Sunt amabilă, a zis ea.

Chiar era.

Îi dăduse bărbatului de ales.

Sonda din interiorul lui lucra deja. Era echivalentul unor artiști de graffiti puși pe treabă. Multiplica un mesaj, transmitându-l către fiecare celulă, vas de sânge, mușchi și tendon. Urma să fie imposibil de șters - ar fi trebuit să meargă la o clinică bună, dar până atunci ar fi fost prea târziu.

Mesajul era: *Am distrus melcul-tren spre Nong Khai.*

Sonda îl însemna. Nu era vătămat. Mulan nu putea risca să-l omoare, să oprească interfața. Dar așa, fie că sărea din tren, fie că nu, avea să fie un om mort.

— Voi număra până la cinci.

El s-a desprins la trei.

O lumină orbitoare. Vântul gonea pe lângă ea, cornacul stătea nemișcat, ca și cum nu se întâmplase nimic, dar trenul încetinea. Teroristul plecase. Mulan l-a urmat prin gaura din perete.

Americanul stătea în cușeta lui, citind din carte. Nu mai asculta muzică. Ochii li s-au întâlnit. Ea a rânjit. El și-a întors privirea. Mulan îi oferise o alternativă și voia să-și respecte promisiunea. Dar dacă se întâmpla ca Broscoii să afle, nu prea mai era sigură ce șanse avea bărbatul.

Ei bine, următoarea oprire era într-o oră. Îi dăduse un avans de treizeci de minute. S-a întors la Gui.

— Vine! a zis Șefu' Gui.

Mulan a ingenunchat lângă el. Burta i se mișca, se crispa. Lucrul dinăuntru încerca să iasă. Ea l-a ajutat – a rupt ușor membrana cu unghia. Un miros acru. Și-a afundat mâinile înăuntru. Era lipicios, cleios și cald. A găsit două brațe mici, o burtică. A tras.

— Ai rezolvat problema?

— Continuă să respiri.

— Ai rezolvat?

— Da, normal. Am rezolvat-o! Acum împinge! Șefu' Gui a împins, respirând sacadat.

— Sunt bătrân pentru asemenea chestii... a

zis el.

Apoi a inspirat adânc pentru ultima oară și corpul micuț s-a *desprins* de el, trecând în mâinile ei. Mulan l-a ținut în brațe, uitându-se la trupul pipernicit, capul chel, penisul sfrijit, membrele cu cinci degete: un Gui în miniatură. Încă nu era gras, dar în schimb, la fel de ridat.

Era prins cu un cordon de părintele lui. Fata l-a tăiat precis folosindu-și din nou unghia.

Copilul a început să țipe. Mulan l-a legănat:

— Gata, gata!

— Băătură, a cerut Șefu' Gui, slăbit.

Unul dintre Broscoi s-a apropiat. Șefu' Gui și-a lipit buzele de carnea omului/amfibianului și a supt – masa unui vampir. Avea gene de Broscoi, la fel ca bebelușul. Micuțul a râgâit și s-a umflat în mâinile ei înainte de a se micșora la loc.

— Un adevărat Gui! a spus Bătrânul.

Mulan se uita fix la creatura delicată din brațele ei.

— Care cam cât valorează acum? a întrebat ea.

Șefu' a ridicat din umeri, dându-l pe Broscoi la o parte. Și-a încheiat cămașa.

— Cinci, șase? Nu prea mult.

— Îl vei instala în Vang Vieng?

— O asigurare în privința bunăvoinței mele și a controlului pe care vreau să-l exercit, bineînțeles. Da. Un moștenitor e de folos doar atunci când e pus la treabă.

Mulan s-a gândit la Darwin's Choice. „Evoluția înseamnă totul”, i-ar fi spus el. „Ne dezvoltăm constant, cu fiecare ciclu. Pe când voi...”

Mulan privea fix copilul-clonă. Micuțul a râgâit din nou, mulțumit, și a închis ochii. Felul în care proceda Gui era destul de întâlnit printre familiile mai puternice... dar, mai devreme sau mai târziu, cineva tot avea să își revendice dreptul de succesiune și atunci nu ar mai fi contat câți Gui existau.

Dintr-odată i s-a făcut teribil de dor de DC.

A legănat bebelușul, strângându-l la piept. Gândurile celor din tren s-au adunat strecurându-se spre ea, din depărtare - bunăstare, căldură, mâncare și siguranță - mișcarea lentă, cadentată, te alina. După o vreme, când copilul a adormit, Mulan i l-a dat Bătrânului fără a spune o vorbă și a mers în vagonul-restaurant ca să-și ia o ceașcă cu ceai.

## **Brenda Cooper - Marea trecere a tatălui meu**

Uneori, progresul, ca și surpriza viitorului, depinde doar de perspectiva privitorului...

**Brenda Cooper** nu este doar scriitoare, ci și o profesionistă în domeniul tehnologiei, o vizionară și oratoare. Are numeroase contribuții în revista *Analog*, iar lucrările ei au fost publicate, de asemenea, în *Asimov's*, *Clarkesworld*, *Nature*, *Strange Horizons*, dar și în mai multe antologii. A debutat cu romanul *Building Harlequin's Moon*, pentru care a colaborat cu Larry Niven. Printre celelalte romane ale ei se numără *The Silver Ship and the Sea*, *Reading the Wind* și *Wings of Creation*. Cea mai recentă carte a ei este *Mayan December*. Locuiește în Kirkland, Washington.

Prima amintire despre tatăl meu este stând împreună pe verandă, ferți de asaltul soarelui dogorător asupra livezilor noastre greu încercate. Tata stă pe spate în balansoarul lui favorit, din lemn, sorbind dintr-o bere rece, cu o tânără pe jumătate goală pe etichetă, și-mi spune:

— Paul, vei fi martor la niște evenimente uimitoare, cum nu au mai existat. Vei trăi veșnic.

Își linge buzele în felul în care câinii noștri

reacționează în fața unei recompense delicioase, iar respirația îi se accelerează.

— Vei face lucruri pe care eu nici nu mi le pot imagina.

Se oprește și urmărim un stol de gâște ce traversează cerul.

Când începe din nou să vorbească, vocea îi este melancolică.

— Nici măcar nu va mai trebui să mori.

Următoarele patru sau cinci amintiri sunt variante ale acestei conversații, marcate de căldură, sudoarea muncii și de mirosul anotimpurilor ce își pun amprenta asupra ținutului.

Nu am rețrăit niciodată discuția cu sentimentul că aș înțelege ce a vrut să zică. Era clar că tata se referea la mine, că mie mi se va întâmpla ceea ce spunea, și nu lui, și din cauza asta avea inima împărțită: fericit pentru fiul său și trist pentru sine. Dar întotdeauna sigur pe spusese lui.

Uneori prorocea că mă voi trezi într-o dimineață, iar lumea se va fi schimbat. În alte nopți zicea:

— Poate că acolo se va afla o ușă, o poartă luminoasă, prin care o să intri și o să te preschimbi în ceva mult mai măreț decât un om.

Întotdeauna aducea vorba despre asta, chiar înainte să plecăm în Seattle, adică de două ori



pe an, când se deschidea pasajul și vremea nu ne amenința recoltele.

Ideea îi venise din cărți atât de vechi, încât filele se lipiseră între ele, imposibil de separat, și dintr-o revistă în culori scânteietoare, care, în cele din urmă, a ajuns praf și pulbere de la atâta uzură. Mâinile tatălui meu erau mari și aspre, iar bătăturile din palmă șterseseră cuvintele tipărite pe hârtie.

Două ființe se aflau mereu la picioarele lui: eu – crescând și un câine – îmbătrânind. Îi adopta pe când se aflau la jumătatea vieții lor, sau ei veneau la el; câte un câine, pe rând. Întotdeauna la o săptămână după ce antecesorul lui murise. Stabilea cu animalele acestea o relație de dragoste mutuală.

Patrupedele mă îndrăgeau și pe mine destul de mult, dar pe tata îl adora de-a dreptul. Mă lăsa să îmi plimb degetele prin blana lor aspră sau moale, udă și încâlcită dacă umblaseră pe sub aspersoarele din livadă, dar, când îi atingeau el, urcau întotdeauna în raiul lor câinesc. Rămâneau complet nemișcați, iar ochii li se împlânzeau, cuprinși de dragoste.

Nu mă refer la câinii folosiți la muncă. Aveam permanent o pereche de corcitori cu rasa Collie pentru oi, dar aceia aparțineau turmei, iar turma le aparținea lor. Noi eram doar protectorii și sursa de hrană pentru micul ecosistem.

Cei despre care vorbesc erau copiii lui, la fel

ca și mine, deși tata nu a dat niciodată de înțeles că vor lua parte la marea trecere. Eu urma să merg dincolo, iar ei să rămână pe loc, acceptând înțelegerea asta, deși eu nu puteam fi de acord cu ea.

Îl aprobam confuz, abia murmurând, ori de câte ori îmi vorbea despre cum aveam eu să urc următoarea treaptă a evoluției.

Doar o dată am găsit curajul de a-i spune ce gândesc. Aveam în jur de zece ani și îmi amintesc cât de reci îmi simțeam mâinile în care strângeam un pahar de limonadă cu gheață, în timp ce, de atâta căldură, firișoarele de transpirație îmi curgeau pe ceafă. Când mi-a spus că eu urma să fiu diferit, am răspuns:

— Nu, tată! Când o să cresc mare, vreau să fiu ca tine.

El era pentru mine tot ce însemna mai bun, zâmbetul care mă întâmpina dimineața și îmi pregătea ouă cu albușurile puțin moi și pâine prăjită pe care se topea untul, fără să frigă.

El a scuturat din cap, a mângâiat câinele și a zis:

— Ești mai norocos de-atât.

Dorința ca eu să fiu altfel decât el era cea mai dureroasă respingere din câte puteau exista, iar inima îmi sângera.

După al cincilea sezon, în decurs de șapte ani, de când furtunile acelea, ciudățeniile climaterice, distrugau recolta de mere - de data asta cu

grindină mare cât un ou, ce le-a băgat în sperieți pe corcitură – am știut că trebuia să plec de acasă dacă voiam să-l ajut pe tata. Nu trecând granița umanității pentru a deveni nu știu ce progenitură a unei alte specii, ci prin a mă instrui, departe de viața molcomă de crescători de oi și cultivatori de Jonagold. Ferma putea merge și fără mine. Ne ajutau două familii de imigranți care dețineau câte un acru din pământul ce fusese odată al nostru.

Să-l las pe tata să piardă ferma nu constituia o opțiune. Trebuia să mă duc în Seattle și să mă înscriu la școală. După aceea să mă angajez și să trimit bani acasă, așa cum făceau mexicanii când eram mic, înainte ca guvernatorul să le dea o parte din domeniile noastre, pentru a ne pedepsi. Nu că am fi văzut în asta ceva rău. Ne plăceau familiile Ramirez și Alvarez. Și ei aveau nevoie de mine.

Dar nu despre asta vreau să vorbesc aici. Cu excepția faptului că Mona Alvarez m-a condus la Leavenworth, să prind trenul Amtrak, cel argintiu. Părul ei brunet i se dezlipea de pe buzele date cu ruj negru, iar degetele cu unghii vopsite tot în negru strâneau volanul neascultător al camionetei noastre diesel, antice.

Era atât de frumoasă, încât mi-am dat seama pe loc că avea să-mi lipsească la fel de mult ca tata merii îndoțiți, câinii de la turmă și oile. Poate

că de ea avea să-mi fie și mai dor.

Cu toate acestea, Monei poate că nici nu îi păsa. Mi-a făcut odată cu mâna, după ce am coborât, apoi ea și automobilul nostru vechi au dispărut. Am așteptat printre mașinile electrice și turiștii bătrâni cu pălării prevăzute cu aparate de filmat, împodobiți cu date informatice și marcați de semnele abia vizibile ale implanturilor din pielea delicată dintre degetele mare și index. Arătau ca și cum vedeau totul și nimic în același timp. Dacă ne-ar fi vizitat ferma, coioții și lupii aciuai acolo i-ar fi luat repede la goană.

La celălalt capăt al șinelor de tren am găsit Universitatea din Washington, cu filiale răspândite în întreg Seattle-ul. O serie de cursuri, conferințe și lecții virtuale răzbăteau dinspre clădirile reale din cărămidă. O veche latură a campusului era încă ghemuită lângă Montlake Cut și veghea asupra lacului și a forfotei ce părea produsă de păianjenii de apă, dar de fapt erau oameni vâslind în bărci confecționate din nanomaterial, subțiri ca hârtia.

Călătoriile noastre periodice în familie, în Seattle, nu mă pregătiseră pentru viața de student. În primii ani am avut senzația că escaladez în goană un deal, iar creierul nu putea, pur și simplu, să funcționeze la fel de rapid ca al celorlalți.

Mă duceam acasă în fiecare an. Mona s-a căsătorit cu unul dintre băieții familiei Ramirez și a născut doi copii în decurs de trei ani. Frumusețea ei se preschimbase într-o delicatețe subtilă. Nu mai avea timp să-și vopsească buzele sau unghiile. Și totuși, era mai drăguță decât slăbănoagele care mestecau gumă ce arde calorii și își făceau temele în timp ce alergau între Gasworks Park și pista Burke-Gilman, bolborosind răspunsuri la fișele proiectate luminos pe retinele lor.

Nu mi-am dat întâlniri cu acele fete; n-aș fi știut cum să pun stavilă vitezei din viața lor și să le invit la o ieșire. În loc de asta, îmi petreceam timpul studiind tone de date, implanturi noi și fluxul de informații, astfel încât, până în ultimul an, am reușit să țin pasul.

După ce am absolvit, mi-am luat o slujbă în domeniul geneticii. Eram plătit suficient cât să-mi permit să trăiesc într-un apartament proiectat de un artist, aflat pe o străduță înverzită, deasupra lacului Union. Adesea mă cățaram spre grădina de pe acoperiș și stăteam pe o bancă goală, privind cum Space Needle își schimbă decorațiunile în fiecare sezon și la bărcile mici din lemn, ce navigau pe lacul liniștit de la picioarele mele. Dar, de cele mai multe ori, vegheam asupra proiectelor mele, experimentând cu implanturi noi medicale, pentru a le insufla copiilor creativitatea și a-i

învăța pe bătrânii ținuiți de bătrânețe în Spitalul Universal cum să meargă din nou și cum să-și amintească.

Într-adevăr, am trimis bani acasă. Soțul Monei a murit într-o toamnă, când au venit viiturile. Pe chipul ei se așternuse o tristețe ce mă sufoca. Am început să o plătesc ca să aibă grijă de tata.

Bătrânul ședea încă pe verandă, vorbind despre marea trecere, iar eu m-am abținut din a-i spune cât de bizară era ideea aceea veche. Mă regăseam, întotdeauna aveam să mă regăsesc. În ciuda ritmului lent al vieții de la fermă, o mare parte din mine era mereu mai fericită acasă, deși nu puteam rămâne niciodată mai mult de o zi sau două. Nu-mi puteam explica de ce locul în care mă simțeam cel mai bine în întreaga lume mă expulza atât de repede.

Poate credeam că prea multă fericire îmi va face rău sau mă va schimba. Sau poate că, pur și simplu, nu mă mai puteam mișca suficient de încet în aerul cu aromă de mere. Oricare ar fi fost motivul, orașul mă trăgea repede înapoi, învăluindu-mă în reclamele lui zvăpăiate, oportunitățile lucitoare și artă.

Oricum, tata nu avea nevoie de mine. Îi avea pe mexicani și mai ținea câte un câine pe lângă el. Animalele îl priveau drăgăstos. A fost Max, apoi Bufniță și apoi Albăstrel. Degetele i se încovoiaseră ca niște gheare și se operase de

două ori de cataractă, dar încă se ocupa de recolte, căra banițele și găsea fructe ascunse adânc în hățișul pomilor.

Îmi spuneam că e fericit.

Apoi, într-un an, el s-a speriat când am pășit pe verandă, iar ochii i s-au umplut de teamă.

Nu mă schimbasesem. Adică, nu foarte mult. Aveam un nou implant, o echipă mai mare de cercetători sub supraveghere și atât de mulți bani, încât ceea ce îi trimiteam tatei – atât cât îi era necesar pentru livadă – reprezenta echivalentul unei ieșiri la un concert sau al unei cine la Canlis. Dar rămăsesem același, iar Albăstrel – câinele de atunci – m-a acceptat, iar fiul mai mare al Monei m-a strigat „Unchiule Paul!” în timp ce mergea să îngrijească de oi.

I-am spus tatei să-și facă bagajele și să vină cu mine. Și-a trecut degetele prin blana de pe capul pătrășos al lui Albăstrel.

— Aveam un fiu, dar a plecat.

Vorbea foarte stăpân pe sine.

— Ne-a deschis o nouă cale. Nouă, oamenilor.

Se uita direct la mine, chiar în ochii mei, și nu am văzut niciun semn că m-ar recunoaște. Privirea lui îmi dădea fiori reci, până în vârfurile degetelor, în ciuda arșitei ce mă făcea să transpir pe spate.

L-am sărutat pe frunte. Am găsit-o pe Mona. I-am spus că mă voi întoarce după câteva săptămâni și că ar trebui să-i pregătească

bagajele.

Ochii ei erau frumoși și mă săgetau plini de muștrare în timp ce a spus:

— El nu vrea să plece.

— Îl pot ajuta, am răspuns.

— Îl poți face tânăr, așa cum ești tu?

Părul îi încărunțise la rădăcini, își pierduse culoarea aceea minunată, ca a tăciunelui, ce lucise în soare cu ani în urmă, la fel ca rujul ei gotic. Doamne, cum de-am fost atât de egoist? Aș fi putut să-i ofer o parte din ce aveam.

Dar îmi plăcea mai mult răvășită de durere și de ani și îngropată în trecutul meu. Așa cum nu rămăsese încercarea mea de a-i salva.

Nu-mi dădusem seama de asta până în acel moment când, brusc, am început să mă urăsc pentru ridurile din jurul ochilor ei, pentru felul în care umerii îi erau aduși puțin în față, deși nu avea decât cincizeci și șapte de ani, ca mine.

— Îți voi aduce și ție. Pot face rost de câteva dintre cele mai bune nanomedicamente existente.

La naiba, pe unele le sintetizasem chiar eu, dar Mona n-ar fi înțeles asta.

— Îți pot da creme care să șteargă cutele de pe mâinile tale.

Ea a oftat.

— De ce nu ne lași, pur și simplu, în pace?

Pentru că atunci nu aș mai fi avut un loc în care să mă simt cu adevărat fericit.



— Pentru că am nevoie de tatăl meu. Trebuie să știu cum o duce.

— Te pot pune la curent, de aici.

Înghițeam cu greutate.

— Mă întorc într-o săptămână.

M-am răsucit cu spatele înainte ca ea să zărească lacrimile ce-mi inundau inexplicabil ochii. Până atunci n-am făcut decât să zbor înapoi și încolo, ușurat să mă pot concentra la comenzile din mintea mea, în timp ce pilotam manual, până ce m-am apropiat de aerodromul din Seattle, îndeajuns cât agenții federali să-mi smulgă manșa din mâini, și tot ce mi-a rămas de făcut a fost să privesc pădurea și terenurile ce se desfășurau sub mine, încercând să nu mă gândesc prea mult la tata, la Mona Alvarez sau la copiii ei.

Mă mutasem într-un apartament în Alki Beach și aveam o priveliște ce se întindea până în Canada. După ce m-am întors, timp de două zile am urmărit tumele făcute de balene în larg; niște simboluri yin și yang uriașe, alungite, răsărind și prăbușindu-se în valurile Canalului Puget.

În noaptea de dinainte de a mă întoarce după Mona și după tata, am privit la cei care își plimbau câinii pe faleză, mergeau pe role, pe patine cu roțile și pe biciclete. Unii dintre ei, cei alergici la substanțele chimice, pluteau în baloane mari, rostogolindu-se la fel ca

hamsterul pe care-l avusesem când eram mic. Nici nanomedicamentele și nici cele mai ingenioase soluții găsite de geneticieni nu puteau salva pe toată lumea.

Mi-aș dori să pot spune că îmi părea rău pentru ei și presupun că undeva în adâncul sufletului chiar așa și era. Dar mie nu mi se întâmplase niciodată nimic regretabil. Nu m-am îmbolnăvit. Nu m-am căsătorit și nu am divorțat niciodată. Din când în când, aveam întâlniri plăcute și abonamente excelente la sesiunile organizației Seattle Arts and Lectures.

I-am adus pe Mona și pe tata la mine. Am încercat să-l luăm și pe Albăstrel, dar câinele nu s-a lăsat urcat în mașină și a luat-o la goană, pierzându-se imediat printre meri. Mona arăta rău.

— Ar trebui să așteptăm, a spus ea.

Am privit chipul împăcat al tatei. Nu plânsese niciodată când câinii lui muriseră sau fugiseră, iar acum zâmbea ușor. M-am gândit că probabil se simțea mândru de Albăstrel, pentru că alesese ferma, oile și pe băieții cu pielea cafenie.

— O să ai aibă fiii tăi grijă de câine?

— Copiii lor îl iubesc.

Așa că ne-am întors în Seattle: eu, tata și Mona.

Am început imediat să creez medicamente pentru a-l pune pe picioare. Lucrurile acestea

nu durau mult – timpul trecea repede în vastul flux informațional pentru care aveam exclusivitate. Am separat cât ai clipi ADN-ul, ARN-ul, proteinele și particularitățile sângelui său și am programat computerele să-și facă treaba, în timp ce eu am pregătit pentru toți o cină liniștită pe cea mai mare dintre terase. Mona a spus ceva despre briza sărată ce venea dinspre Canalul Puget, a urmărit cum bacurile mici și rapide își fac cursele repetitive, înainte și înapoi, și și-a ferit mereu privirea de a mea.

Tata se uita pur și simplu la apă.

— Are nevoie de un câine, a zis ea.

— Știu.

Mi-am formulat imediat cerința și am trimis un robot să caute. A venit cu răspunsul destul de repede.

— Mă întorc imediat. Poți avea grijă de el? am spus.

Părea nedumerită.

O oră mai târziu am luat-o pe Nanny de la aeroportul Sea-Tac. Era un Golden Retriever matur. Un câine-asistent, rămas fără stăpân de când majoritatea bolilor, cu excepția celor mai grave alergii la stilul modern de viață, puteau fi vindecate.

Mona a fost uluită, aproape înspăimântată, când am apărut cu câinele, dar a zâmbit și a dat la o parte capacele de pe mâncarea pe care o lăsasem pe masă.

Nanny și tata s-au plăcut instantaneu. Iubirea ei pentru el s-a născut, la fel ca la toți câinii de până atunci, în momentul în care l-a mirosit. Nu puteam înțelege, dar dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel, l-aș fi crezut pierdut.

Medicația creată pentru el nu a dat rezultate. Așa se întâmplă uneori. Nu foarte des. Unele minți nu pot accepta schimbările din jurul lor. Pentru vârstnici, acestea se pot dovedi fatale. Tata era prea puternic să moară, deși, într-o zi, după ce stătuseră la mine îndeajuns cât ridurile din jurul ochilor Monei să se estompeze, ea mi-a spus:

— L-ai schimbat. Acum e mai rău.

Se poate. De unde să fi știut?

Ce știu însă e că mi-am pierdut ancora în lume. Nimic în viața mea nu reprezentase marea trecere. Nu pășisem spre o altă treaptă a umanității, așa cum îndelung prorocise el. Nu-l lăsasem în urmă.

În schimb, el m-a părăsit. A recunoscut-o mereu pe Nanny, și ea pe el, dar mie nu mi-a mai spus niciodată Paul și nici nu mi-a mai povestit despre cum aveam să devin mai bun decât el.

## Jay Lake și Ken Scholes - Mecanicul navei stelare

**Jay Lake** este un scriitor extrem de prolific, a cărui proză scurtă a apărut în numeroase publicații în ultimii ani, precum *Asimov's*, *Interzone*, *Jim Baen's Universe*, *Tor.com*, *clarkesworld*, *Strange Horizons*, *Aeon*, *Postscripts*, *Electric Velocipede* și multe altele. Deși cariera sa se află abia la început, a scris suficient de mult pentru a publica deja patru antologii: *Greetings from Lake Wu*, *Green Grow the Rushes-Oh*, *American Sorrows* și *Dogs in the Moonlight*. Dintre romanele sale amintim: *Rocket Science*, *Trial of Flowers*, *Mainspring* și *Escapement*. Împreună cu Deborah Layne, a coeditat prestigioasa serie de antologii *Polyphony*, care în prezent numără șase volume. A editat, de asemenea, antologiile *All-Star Zeppelin Adventure Stories*, împreună cu David Moles, *TEL: Stories*, și, cel mai recent, *Other Earths*, împreună cu Nick Gevers, și *Spicy Slipstream Stories*, împreună cu Nick Mamatas. Cele mai noi scrieri ale sale sunt trei romane: *Green*, *The Madness of Flowers* și *Pinion*; trei povestiri: „Death of a Starship”, „The Baby Killers” și „The Specific Gravity of Grief”, precum și o nouă antologie: *The Sky That Wraps*. Urmează să apară un nou roman: *Sunspin*. A câștigat Premiul John W. Campbell la

categoria Best New Writer în 2004. Lake locuiește în Portland, Oregon.

**Ken Scholes** este de asemenea un scriitor prolific, a cărui proză scurtă a apărut în diverse publicații, precum *Subterranean*, *Tor.com*, *Talebones*, *clarkesworld*, *Weird Tales* și *Realms of Fantasy*. Printre cărțile sale se numără romanele *Lamentation* și *Canticle* din seria „Psalms of Isaak”, *Last Flight of the Goddess*, *A Weeping Czar Beholds the Fallen Moon*, și antologia *Long Walks, Last Flights: And Other Strange Journeys*. Cele mai recente cărți publicate sunt *Antiphon*, un roman din seria cu Isaak, și o nouă antologie: *Diving Mimes, Weepings Czars and Other Unusual Suspects*. Urmează să apară încă două romane din seria cu Isaak: *Requiem* și *Hymn*.

Cei doi autori colaborează aici pentru a crea o poveste de o ironie mai aparte, din care reiese că un muncitor este atât de bun cât îi permit uneltele de care dispune, iar unele dintre acestea pot fi specializate pentru niște sarcini cât se poate de neobișnuite.

Podeaua din Borderlands Books fusese atât de bine lustruită încât strălucea ca o oglindă. Era o realizare impresionantă pentru lemnul noduros de pin, dar, dacă ar fi fost om, Penauch ar fi fost diagnosticat cu tulburare obsesiv-compulsivă

severă. Îmi trecuse prin minte să-l pun să-mi curețe mașina, dar ar fi fost în stare să o lustruiască până ce ajungea la scheletul de aluminiu și oțel, considerând că vopseaua este doar un strat de mizerie.

Când a descoperit că omenirea și-a consemnat ideile în *cărți*, a fost imposibil să-l țin departe de magazin. Penauch nu le citea de fapt, nu propriu-zis, și evita chiar să atingă volumele. Părea să considere cărțile vehicule, capsule de lansare care propulsau ideile din mintea visătoare a umanității în creierul nostru colectiv.

În ciuda faptului că era un specimen extraterestru unic, unitar și solitar în lumea oamenilor, Penauch părea să ne perceapă doar ca o entitate colectivă. Xenoantropologii de la Berkeley confeționau doctorate despre el cu aceeași viteză cu care studenții lor doctoranzi erau în stare să transcrie conversațiile dintre mine și Penauch.

Sosise exact ca David Bowie în filmul acela de demult. Nu, nu *Brother from Another Planet*, ci *The Man Who Fell to Earth*. Se prăvălise din cerul tomnatic deasupra cartierului Cole Valley din San Francisco, asemenea unei seminte de arțar, învârtindu-se cu brațele întinse și cu gura deschisă într-un țipăt strident ca fluieratul unui ceainic, care putea fi auzit din Ghost Fleet, în Suisun Bay, până pe străzile murdare din San

Jose.

*Membranele de planare ale subiectului servesc drept timpan atunci când sunt desfășurate la maximum, producând o vibrație ritmică la o frecvență percepută de urechea umană drept un sunet strident înalt. Tiparul xenofiziologic nu a izbutit până în prezent să genereze ipoteze verificabile cu privire la volumul sunetului produs. Unii observatori au sugerat că subiectul ar fi fost asistat tehnologic în timpul intrării în atmosferă, dar nu au fost găsite dovezi în acest sens la locul aterizării, iar subiectul nu a menționat niciodată că așa ar fi.*

*Jude A. Feldman citând din Jen West Scholes; Ghidul cititorului privind unicul supraviețuitor cosmic de pe Pământ; Borderlands Books, 2014*

Era mai ușor să-l lași pe Penauch în librărie. Pe proprietari nu-i deranja. Ani în șir se perindaseră pe acolo pisici fără blană – o rasă numită sfincși. Ciudatele animale serviseră pe post de atracție turistică a cartierului și ca mijloc de a crește încasările. Un extraterestru de doi metri douăzeci cu o față care arăta ca o farfurie de spaghetti și un snop de brațe contorsionate nu era chiar atât de diferit. Cel puțin nu într-o librărie specializată pe science fiction.

Problema era că atunci când se afla afară, în lume, Penauch avea tendința de a *repara*



anumite lucruri.

Iar aceste reparații se dovedeau adesea nu foarte dezirabile.

Nu erau implicate niciun fel de mijloace tehnologice în acest proces. Corpul lui Penauch era în mod vădit capabil să-și modifice excrescențele chitinoase ale propriilor membre după bunul plac. Dacă avea nevoie de o lamă, nu trebuia decât să mănânce puțin oțel aflat la îndemână și să-l metabolizeze rapid. Dacă avea nevoie de vreun conductor electric, căuta fire de cupru. Dacă avea nevoie de o sondă logică, consuma nisip, diamante sau sticlă.

Penauch nu-și făcea niciun fel de probleme din acest punct de vedere.

După câte ne putuserăm da seama, Penauch era un soi de *unealtă*. Un fel de cuțit elvețian multifuncțional, care fusese scăpat din greșeală sau aruncat de vreo rasă care cutreiera spațiul cosmic, rămânând abandonat până când a naufragiat pe țărmul străin al Pământului.

Iar Penauch vorbea doar cu mine.

*Problema competențelor mentale ale lui Penauch are consecințe atât din punct de vedere legal, cât și etic. Pratt și Shaw (2013) au demonstrat în mod convingător că extraterestrul eșuează la testul Turing, atât după o analiză globală, cât și în contextul unor măsurători mai fine ale intenției și cooperării*

*conversațională. Cashier (2014) susține existența unui scor Stanford-Binet derivat indirect în a 99-a funcție de repartitie, dar pare să se contrazică singură, afirmând că sensibilitatea lui Penauch este, în cel mai bun caz, o chestiune discutabilă. Este o mașinărie, o persoană sau ceva cu totul diferit?*

*S. G. Browne, „O trecere în revistă a scrierilor referitoare la chestiunea activității mentale la extraterestri”; Jurnalul pentru Studii Exogene, volumul II, numărul 4, august 2015*

Prima oară când a reparat ceva a fost chiar imediat după ce a aterizat. Impactul lui Penauch, însoțit de acel sunet strident și ascuțit, a avut loc la ora 2.53 p.m., zona orei Pacificului, sâmbătă, 16 iulie 2011, la intersecția străzilor Cole și Parnassus. S-au spart toate ferestrele pe o arie de șase străzi. Aproape o sută de pietoni și oameni aflați la cumpărături în vecinătate au fost tratați pentru tăieturi provocate de fragmentele de sticlă, și aproape treizeci de persoane au primit îngrijiri pentru vătămări ale auzului și sinusurilor.

Eu am fost primul care a ajuns la el. Am ieșit poticnindu-mă din Cole Hardware cu o durere de cap de parcă ar fi căzut peste mine o nicovală ca în desenele animate. Cei care ne aflam înăuntru am presupus că fusese detonată o bombă. Zgomotul devenise din ce în ce mai

puternic, iar ferestrele începuseră să vibreze. Toate vasele din raionul de obiecte casnice explodaseră. Norocul meu că mă uitam la încuietori. Cuiele *au cântat*, dar nu au sărit de pe rafturi ca să mă facă hamburger.

Afară, un tip zăcea într-un crater în mijlocul intersecției, ca Wile E. Coyote rămas fără combustibil de zbor marca Acme. M-am grăbit să ajung la el, i-am atins umărul și mi-am dat seama că era al naibii de desfigurat. Apoi s-au deschis șase ochi, și ceva ce semăna cu o macaroană uriașă a tras un vânt înainte de a spune:

— Penauch.

În mod ciudat, am putut *auzi* cum se scrie.

Deși nu știam asta atunci, viața mea de dinainte se încheiase și una nouă tocmai începuse.

Penauch s-a uitat apoi la ceasul meu de mână cu cadranul crăpat, a luat un pumn de sticlă spartă din parbrizul unui BMW, a înghițit-o, și în câteva clipe l-a reparat.

Dacă se poate numi „reparat”.

Arată ora, undeva în baza de numărare șaptesprezece, pentru o zi de douăzeci și opt virgulă o sută cincizeci și șapte ore. Îmi arată fazele lui Phobos și Deimos, ceea ce dovedește că a fost pe (sau în apropierea lui) Marte. Mi-a luat ceva vreme să mă prind de asta. Și începe să scoată triluri când trece cineva pe lângă

mine cu produse făcute din țitei, cântărind ceva mai mult de 250 de mililitri. Inclusiv pungi de cumpărături, de exemplu, și majoritatea obiectelor din plastic.

Aș putea probabil să iau câteva milioane pe el dacă l-aș vinde pe ebay. E primul obiect reparat de Penauch, și unul din mai puțin de o duzină care se află în posesie privată.

Penauch este proprietatea guvernului acum, în măsura în care chiar poate fi proprietatea cuiva. Nu reușesc să-l țină nicăieri. Își „aranjează” evadarea din orice loc în care îl încuie. Se întoarce în San Francisco, mă găsește, după care mergem împreună la librărie. Penauch lustruiește podelele, fugărește pisicile fără blană și atrage pelerini din toată lumea să se roage în strada Valencia. Orașul a renunțat de mult să mai încerce să reglementeze traficul. Când se află el prin preajmă, zona respectivă se transformă într-o piață publică.

Problema cu care ne-am confruntat dintotdeauna este că nimeni nu are nici cea mai vagă idee ce anume este Penauch. Ce *face*. La ce *servește*. Eu sunt singurul cu care vorbește, iar în cea mai mare parte a timpului ceea ce spune este parcă rupt dintr-un dialog din *Alice în Țara Minunilor*, cu excepția ocaziilor când mai vorbește și cu sens. În urma analizei bolboroselilor lui, au fost înființate două

companii care produc materiale semiconductoare și a fost inventat un întreg proces inedit de prelucrare chimică a materiei prime pentru transformarea biomasei în mase plastice.

Apoi, într-o bună zi, aplecat asupra podelei ca o oglindă din Borderland Books, Penauch se uită la mine și spuse foarte limpede:

— Se întorc.

Mă temeam că urma să ne primim toate răspunsurile pe care le căutam.

*În Castro ploua la propriu cu oameni, și absolut toți se numeau Todd. Absolut toți purtau cămăși hawaiiene viu colorate, pantaloni scurți kaki și papuci marca Birkenstock. Absolut toți au aterizat pe spate, s-au zvârcolit ca niște păstrăvi timp de un minut, apoi au sărit în picioare strigând un singur cuvânt: „Penauch!”*

*San Francisco Chronicle, 11 noiembrie 2015, reportaj de Gail Carrigor*

— Trebuie să plec, spuse Penauch cu o voce posomorâtă, mângâind o pisică golașă pe podeaua proaspăt lustruită a librăriei.

Pe ecranul unui mic televizor aflat în biroul din spatele magazinului, un reporter agitat vorbea repede din Milk Plaza despre ciudații vizitatori căzuți din cer. Sute de bărbați numiți Todd se împrăștiaseră prin toate colțurile orașului cu un

singur cuvânt pe buze. În timp ce auzeam știrile pe fundal, m-am uitat la Penauch și am simțit că era cuprins de valuri de tristețe.

— Unde o să te duci?

Penauch se ridică în picioare.

— Nu știu. Oriunde în altă parte. Vrei să mă ajuți? Clopoțelul de la ușă sună și un bărbat intră în librărie.

— Penauch, spuse el.

M-am uitat în sus la vizitator. Avea o cămașă hawaiiană de un portocaliu atât de țișător, încât te dureau ochii, cu un imprimeu ce părea să reprezinte niște ananași căzând în cascade. Zâmbea și se încrunta în același timp.

Penauch nu pierdu vremea, și brusc încăperea mirosea a ozon și a varză.

Bărbatul, pe care presupuneam că-l cheamă Todd, dispăruse. Mi-am privit extraterestrul și am observat că fața i se răsucea încet. Era palid și avea o expresie hotărâtă.

— Ce-ai făcut?

Din ciorchinii de ochi ai lui Penauch se scurseră lacrimi de mercur.

— L-am... dezreparat.

Am ieșit în fugă pe ușa din spate. Ne-am suit în mașina mea, care era parcată pe Guerrero. Am luat-o înspre nord.

*Xenolingviștii au făcut eforturi considerabile cercetând așa-numitul „Fenomen Todd”. Toată*

*lumea care se afla la fața locului pe 11 noiembrie 2015 știa că vizitatorii din spațiu se numeau Todd, însă nimeni nu putea spune cum aflase acest lucru. Este cel mai bine documentat caz din lumea științifică modernă de ceea ce poate fi considerat telepatie, și cu toate acestea este absolut lipsit de valoare, având în vedere că este imposibil atât de reprodus, cât și de verificat.*

*Christopher Barzak, articol de blog,  
14 ianuarie 2016*

Luând-o spre est, apoi spre nord, am reușit să ne ferim din calea lor aproape o săptămână. Ajunseserăm până în Edmonton, când ploaia de oameni ne-a prins în sfârșit din urmă.

În timp ce Penauch dormea, ascultam frânturi de știri la radio. Acești așa-ziși Todd se răspândiseră în căutarea prietenului meu, având doar numele lui pe buze. Nu se oboseau să opună rezistență autorităților. Trei au fost împușcați de polițiști în statul Washington. Doi au fost uciși de pușcași marini în orașelul St Maries, Idaho. Furau mașini. Conduceau cu viteză. Ne fugăreau fără răgaz.

Iar în cele din urmă ne-au găsit în Edmonton.

Eram la ghișeu de *drive-through* al unui restaurant AW când primul Todd ne-a prins din urmă mașina. S-a lovit cu botul Mercedesului în care se afla de aripa automobilului nostru,

izbindu-ne de clădirea restaurantului. Penauch fu îmbrâncit spre mine. Todd-ul avea grijă să nu se apropie prea mult de noi.

— Penauch, strigă el de dincolo de geam.

Prietenul meu gemu. Mașina noastră uruia și scârțâia în timp ce mâinile lui se mișcau pe deasupra tabloului de bord, încercând s-o repare.

Alte două automobile ne-au tăiat calea, din spate și din față. Din ele au coborât mai mulți Todd în cămăși hawaiene și în pantaloni scurți kaki, nepăsători în fața frigului. Unul din ei se cățăra pe capota Corvairului meu.

— Serviciile tale sunt încă solicitate.

Penauch gemu din nou. Am observat că nou-veniții nu scoteau abur pe gură când respirau, deși temperatura era sub zero grade.

Ne împresură un val de lumină, iar aerul străluci în jurul nostru.

*„Du-după aia, nu, ăăă, n-a mai co-contat prea mult.*

*A-adică, ăăă, știi? A zâmbit la mine. Aăă, de fapt ăla n-nu era un zâmbet. Nu cu fața aia. Cum s-ar zice, un posibil zâmbet?*

*Du-după aia s-a d-dus. S-a stins ca o lumânare. Știi? Flacăra aprinsă, flacăra stinsă.”*

*Transcrierea făcută de poliția canadiană a mărturiei unui martor ocular; Edmonton, AB;*

*16 noiembrie 2015*



M-am trezit într-un loc întunecos, înecându-mă și chinându-mă să respir, cu pieptul îngreunat de un lichid. Mâna lui Penauch mi se odihnea pe umăr. M-am simțit brusc mai ușor.

— Unde sunt?

Am auzit un sunet scos parcă de ceva greoi rostogolindu-se în noroi. Era un zgomot gros și apos, și pe măsură ce-l ascultam, mi se formau anumite cuvinte în minte. *Ești în - hârâit, suierat, susurat - capsula medicală de carantină a navei spațiale* - dar numele navei îmi era incomprehensibil. *În urma contactului cu mecanicul nostru - suierat, hârâit, susurat - defect ai fost infectat cu elemente fragmentare de - urmă iar un cuvânt pe care nu l-am înțeles - viruși.*

— Nu pricep, am spus.

Penauch vorbi cu voce scăzută.

— Nici nu trebuie. Dar imediat după ce te repar o să fii dus înapoi la magazin.

M-am uitat la el.

— Și tu?

Scutură din cap, făcând ca fața sa în formă de macaroană să se clatine ușor.

— Serviciile mele sunt solicitate aici. Acum funcționez în conformitate cu parametrii după care am fost conceput.

Am deschis gura ca să mai întreb ceva, însă s-a aprins din nou lumina și am început să cad.

Penauch cădea și el odată cu mine, ținându-mă strâns de mână.

— Nu-ți da drumul, mi-a zis el în timp ce ne prăbușeam.

De data asta nu am mai făcut niciun crater la aterizare.

Ne-am ridicat în picioare, iar eu m-am scuturat.

— N-am nici cea mai vagă idee ce înseamnă toate astea.

— N-o să mai conteze, îmi spuse Penauch. Dar transmite-le rămas-bun pisicilor din partea mea.

— Bine, așa o să fac, i-am promis eu.

— Mi-a plăcut pe planeta ta. Acum că – nici de data asta numele incomprehensibil al navei nu mi-a putut intra în cap – funcționează din nou, presupun că o să mai găsim și altele. Suspină. Sper că o să mă defectez din nou curând.

A întins mâna și m-a reparat pentru ultima dată.

Am clipit la el și, nu știu cum, în timp ce făceam asta, m-am trezit stând în mijlocul străzii Valencia.

Am intrat în Borderlands Books, întrebându-mă încă de ce umblam pe străzile din San Francisco într-o cămașă hawaiiană portocalie și o pereche de pantaloni scurți kaki cu trei numere mai mari.

O fată drăguță îmi zâmbi din spatele tejghelei.

— Bună, Bill, îmi spuse. Pe unde-ai umblat?  
Am ridicat din umeri.

O pisică fără blană o zbughi repede prin fața mea, alunecând pe podeaua care avea mare nevoie să fie lustruită.

— Rămas-bun, i-am spus, fără să știu de ce.

## Alastair Reynolds - Sleepover

**Alastair Reynolds** este un colaborator frecvent al revistei *Interzone*; a publicat de asemenea în *Asimov's Science Fiction*, *Spectrum SF* și nu numai. Primul său roman, *Revelation Space*, a fost considerat una dintre cele mai importante opere de *science fiction* ale anului. A fost urmat la scurtă vreme de *Chasm City*, *Redemption Ark*, *Absolution Gap*, *Century Rain* și *Pushing Ice*, toate epopei spațiale de mare anvergură, care s-au vândut în număr considerabil și care l-au consacrat pe Reynolds ca unul dintre cei mai valoroși și îndrăgiți autori de SF din ultimii ani. Printre cărțile sale se numără și o colecție de povestiri, *Diamond Dogs*, *Turquoise Days*, o nuvelă publicată în format de buzunar, „The Six Directions of Space”, precum și alte două antologii: *Galactic North* și *Zima Blue and Other Stories*. Dintre publicațiile recente, amintim romanele *The Perfect*, *House of Suns* și *Terminal World*, precum și noua antologie *Deep Navigation*. Urmează să apară un nou roman, *Blue Remembered Earth*. Om de știință prin formație și doctor în astronomie, Reynolds a lucrat câțiva ani în Olanda pentru Agenția Spațială Europeană. Recent s-a mutat din nou în Țara Galilor, regiunea sa natală, pentru a deveni scriitor de profesie.

Opera lui Reynolds este cunoscută pentru anvergura și întinderea considerabilă, dar și pentru perspectiva largă a narațiunii (în povestirea „Galactic North” o navă spațială pornește într-o urmărire neînduplecată în urma alteia, care se desfășoară pe parcursul a mii de ani și sute de mii de ani-lumină; în „Thousandth Night” niște nemuritori putred de bogați intenționează să pună în aplicare un plan care implică reordonarea spațială a tuturor stelelor din galaxie). Însă povestirea care urmează este pictată pe o pânză mult mai restrânsă și atât de pustie, încât are în felul său o frumusețe melancolică... Un bărbat aflat într-un somn criogenic se trezește într-un viitor apocaliptic cu totul diferit de așteptările sale. Peisajul cenușiu este redus la întinderea de apă agitată a oceanului, vânturile necruțătoare neconținute, țipetele pescărușilor și structurile ruginite și deteriorate asemănătoare unor platforme petroliere. Personajul adormit se trezește pentru a găsi un țel sumbru în viață, un țel care îi fusese până atunci străin.

Gaunt fu trezit din hibernare într-o zi furtunoasă de la începutul primăverii. Când își recăpătă cunoștința, se afla într-un pat de fier, într-o cameră cu pereții gri ce avea aspectul auster al unei încăperi asamblate la repezeală din elemente prefabricate. La picioarele patului

se aflau două persoane care nu păreau foarte interesate de situația lui. Una dintre ele, un bărbat, ținea în mână un castron plin cu ceva de mâncare și înfuleca lingură după lingură, ca și cum și-ar fi luat micul dejun pe fugă. Avea părul alb, tuns scurt, și tenul aspru al cuiva care petrecea multă vreme în aer liber. Lângă el era o femeie cu părul ceva mai lung, mai mult gri decât alb, și cu pielea mult mai închisă la culoare. Asemenea bărbatului, avea o constituție suplă și robustă și purta o salopetă boțită, iar la brâu îi atârna o centură grea pentru unelte.

— Ești întreg, Gaunt? întrebă ea, în timp ce colegul ei mai înfulecă încă o lingură din micul dejun. Ești în deplinătatea facultăților mentale?

Gaunt ținea ochii doar pe jumătate deschiși, deranjat de lumina puternică din încăpere, nereușind să-și adune imediat amintirile.

— Unde mă aflu? întrebă el.

Avea vocea răgușită, de parcă ar fi petrecut noaptea într-un bar zgomotos.

— Într-o cameră; te-am trezit, spuse femeia. Îți aduci aminte că ai fost adormit, nu?

Încercă să-și recupereze memoria, să găsească o amintire anume de care să se agațe. Doctori în halate verzi într-o sală de operații curată, mâna lui semnând ultimul document de aprobare înainte să fie conectat la aparate, narcoticele răspândindu-i-se în organism,

absența oricărei urme de tristețe sau de melancolie atunci când își luase rămas-bun de la vechea lume, cu toate vagile ei deziluzii.

— Cred că da.

— Cum te numești? întrebă bărbatul.

— Gaunt. Trebui să facă o pauză pentru a-și aminti și restul. Marcus Gaunt.

— Bun, spuse celălalt, ștergându-și o mână de solduri. Asta e un semn bun.

— Eu sunt Clausen, îl informă femeia. Iar el e Da Silva. Suntem echipa care te-a trezit. Îți amintești de Sleepover?

— Nu sunt sigur.

— Gândește-te bine, Gaunt, spuse ea. Nu ne costă nimic să te adormim din nou dacă crezi că n-o să ne fi de niciun folos.

Ceva din tonul femeii îl determină să se străduiască să-și recupereze memoria.

— Compania, spuse el. Sleepover era compania. Cei care m-au adormit. Cei care i-au adormit pe toți.

— Deci nu i s-a atrofiat materia cenușie, zise Da Silva.

Clausen dădu aprobator din cap, dar nu păru defel impresionată că reușise să răspundă corect. Părea doar să-i fi scutit pe ei de o sarcină minoră, și nimic mai mult.

— Îmi place că zice „pe toți”, de parcă ar fi fost ceva universal.

— Și n-a fost? întrebă Da Silva.

— Nu și pentru el. Gaunt a fost adormit printre primii. Nu i-ai citit dosarul?

Da Silva făcu o grimasă.

— Scuze, uitasem.

— A fost unul dintre primii două sute de mii, spuse Clausen. Un club extrem de exclusivist. Cum v-ați autointitulat, Gaunt?

— Cei Puțini, spuse el. Era o descriere corectă. Cum altfel era să ne numim?

— Șmecheri norocoși, sugeră Clausen.

— Îți amintești în ce an ai fost adormit? întrebă Da Silva. Ai fost printre primii. Probabil cândva pe la mijlocul secolului.

— Două mii cincizeci și opt. Pot să vă zic și luna, și ziua exactă, dacă vreți. Poate că nu și ora.

— Îți amintești desigur și de ce ai vrut să fii adormit, spuse Clausen.

— Pentru că puteam, răspunse Gaunt. Pentru că oricine în locul meu ar fi făcut la fel. Lumea era pe calea cea bună, începuse să iasă din mocirlă, dar mai avea până acolo. Și doctorii ne tot spuneau, an după an, că descoperirea nemaipomenită care avea să ne asigure nemurirea era la doi pași. Dar tot timpul le scăpa la mustață. Mai rezistați puțin, ziceau. Dar îmbătrâneam cu toții. Apoi doctorii au recunoscut că nu ne puteau oferi încă viață veșnică, ci doar mijloacele de a sări peste anii până când avea să se întâmple asta.



Gaunt se strădui să se ridice în capul oaselor în pat, iar puterea începu să-i revină în mădulare, în timp ce se gândea mânios că nu era tratat cu respectul cuvenit și, chiar mai rău decât atât, era judecat.

— Nu a fost nimic rău în ceea ce am făcut noi. Nu am rănit pe nimeni și nu am privat pe nimeni de nimic. Pur și simplu am folosit mijloacele pe care le aveam la dispoziție pentru a dobândi ceva ce urma oricum să se întâmple.

— Cine îi dă vestea? întrebă Clausen, uitându-se la Da Silva.

— Ai dormit aproape o sută șaizeci de ani, spuse bărbatul. Suntem în aprilie două mii două sute șaptesprezece. Ai ajuns în secolul al douăzeci și treilea.

Gaunt remarcă din nou cât de mohorât și ordinar arăta totul în jurul lui. Avusese dintotdeauna o idee vagă despre modul în care avea să fie trezit, iar ideea lui nu avea nimic de-a face cu realitatea cu care se confrunta acum.

— Asta e o minciună?

— Tu ce crezi? întrebă Clausen.

Își ridică mâna și o privi. Din câte își putea aminti, arăta exact ca înainte. Aceleași pete maronii de bătrânețe, aceleași vene proeminente, aceleași falange păroase, aceleași cicatrice și aceeași piele zbârcită ca de șopârlă.

— Aduceți-mi o oglindă, spuse el, având o presimțire nefastă.

— Nu te deranja, zise Clausen. Fața pe care o s-o vezi este mai mult sau mai puțin aceeași pe care o aveai când ai fost adormit. Nu am făcut nimic altceva decât să-ți tratăm leziunile superficiale provocate de metodele timpurii de criogenie. Din punct de vedere fiziologic, ești încă un bărbat de șaizeci de ani, cu vreo douăzeci sau treizeci de ani rămași de trăit.

— Atunci de ce m-ați trezit, dacă nu s-a încheiat încă procesul de cercetare?

— Nu mai există nicio cercetare, spuse Da Silva. Și nici n-o să mai existe, cel puțin nu pentru multă, multă vreme. Mă tem că avem altele pe cap acum. Nemurirea nu este nici pe departe una dintre problemele noastre.

— Nu înțeleg.

— O să înțelegi, spuse Clausen. Toată lumea înțelege în cele din urmă. Tu ai fost preselectat datorită aptitudinilor tale, în orice caz. Ai făcut avere în domeniul informaticii, nu-i așa?

Nu așteptă niciun răspuns de la el.

— Ai lucrat cu inteligență artificială și ai încercat să creezi mașinării capabile să gândească.

Una dintre vagile deziluzii ale vechii lumi se concretiză într-o înfrângere precisă care îi afectase întreaga viață. Toată energia pe care o dedicase unei singure ambiții, toate iubitele și toți prietenii pe care îi sacrificase de-a lungul timpului, înlăturându-i din viața lui pentru a se

concentra pe acea unică balenă albă.

— N-a funcționat.

— Totuși te-ai îmbogățit pe parcurs, spuse ea.

— A fost doar un mod de a câștiga bani. Ce legătură are cu deșteptarea mea?

Clausen părăsise gata să-i răspundă la întrebare, dar ceva o făcu să se răzgândească.

— Găsești haine în dulapul de lângă pat; ar trebui să-ți vină. Vrei să iei micul dejun?

— Nu mi-e foame.

— Stomacul tău are nevoie de ceva vreme ca să revină la normal. Și dacă îți vine să vomți, fă-o mai bine acum decât mai târziu. Nu vreau să-mi murdărești nava.

Trebuie să-și revizuiască dintr-odată preconcepțiile. Împrejurimile cu aspect de prefabricate, zumzetul îndepărtat de mașinării care se auzea pe fundal, în surdină, îmbrăcămintea de lucru a echipei care îl trezise: poate se afla la bordul unei nave spațiale, navigând printre lumi. Secolul al douăzeci și treilea, se gândi el. Trecuse suficient timp pentru a apărea o civilizație interplanetară, chiar dacă se extinsese doar în limitele sistemului solar.

— Suntem pe o navă acum?

— Ei pe dracu', sigur că nu, spuse Clausen pe un ton batjocoritor, râzând de întrebarea lui. Suntem în Patagonia.

Se îmbracă cu lenjerie de corp, cu un tricou alb, iar pe deasupra își puse o salopetă gri asemenea celor purtate de gazdele lui. Era rece și umed în cameră și fu recunoscător pentru haine după ce se îmbracă. Se încălță cu niște cizme încheiate cu șireturi, cam strâmte la degete, dar care se aflau într-o stare bună. Toate materialele păreau simple și ordinare la atingere, chiar puțin roase și uzate pe alocuri. Cel puțin era curat și îngrijit, avea părul tuns scurt și barba îi era rasă. Probabil că îi făcuseră toaleta înainte de a-l deștepta.

Clausen și Da Silva așteptau afară, în fața ușii, în coridorul fără ferestre.

— Presupun că ai o sumedenie de întrebări, spuse Clausen. Cum ar fi: de ce sunt tratat ca naiba în loc să fiu tratat ca un rege, ce s-a întâmplat cu restul Celor Puțini, ce-i cu locul ăsta mizerabil și de tot rahatul și așa mai departe.

— Îmi imaginez că o să-mi dați niște răspunsuri în curând.

— Poate că ar trebui să-i spui cum stă treaba pe șleau chiar acum, de la început, spuse Da Silva.

Acum purta o haină de stradă și avea o geantă cu fermoar agățată pe umăr.

— Ce treabă? Întrebă Gaunt.

— În primul rând, spuse Clausen, nu însemni nimic special pentru noi. Nu suntem

impresionați de faptul că ai dormit o sută șaiszeci de ani. E deja o chestie bine știută. Dar ne poți fi totuși util.

— În ce sens?

— Mai avem nevoie de un om. Avem o operațiune importantă aici și nu ne putem permite să pierdem nici măcar un membru al echipei.

Acum vorbea Da Silva; deși abia îi întâlnise, Gaunt avea impresia că el era cel mai rezonabil dintre cei doi, cel care nu emana chiar atâta antipatie fățișă.

— Înțelegerea e următoarea: îți facem instrucția și îți dăm de lucru. În schimb, îți asigurăm tot ce ai nevoie: mâncare, îmbrăcăminte, un loc unde să dormi, orice medicamente avem la îndemână. Ridică din umeri. E înțelegerea pe care am făcut-o cu toții. Nu e rău deloc după ce te obișnuiești.

— Și alternativa?

— Te ambalăm, te etichetăm și te băgăm la loc în congelator, continuă Da Silva. La fel ca toți ceilalți. Alegerea îți aparține, bineînțeles. Muncești cu noi, devii membru al echipei, sau reintri în hibernare și îți încerci norocul acolo.

— Trebuie să plecăm, interveni Clausen. Nu vreau ca Nero să trebuiască să aștepte pe F.

— Cine e Nero? întrebă Gaunt.

— Ultima persoană pe care am trezit-o înaintea ta, îl lămuri Da Silva.

Merseră de-a lungul coridorului, trecând pe lângă un șir de uși duble care duceau către un soi de sală de mese sau popotă. La mese stăteau bărbați și femei de diverse vârste, care vorbeau încet în timp ce mâncau sau jucau cărți. Totul avea un aspect spartan și instituțional, de la scaunele de plastic până la mesele melaminate. Dincolo de mese, o fereastră udată de ploaie încadra doar un dreptunghi de nor cenușiu. Gaunt observă câteva priviri îndreptate spre el, un licăr anemic de interes din partea câtorva membri ai personalului, dar nimeni nu se arătă fascinat de el. Cei trei își continuară drumul și urcară niște scări către etajul următor al clădirii neidentificate în care se aflau. Un bărbat mai în vârstă cu înfățișare de chinez trecu pe lângă ei, îndreptându-se în direcția opusă cu o cheie fixă unsuroasă în mână. Ridică mâna liberă spre Clausen în semn de salut tăcut, iar femeia îi răspunse în același fel. Mai urcară un etaj, trecând pe lângă dulapuri de echipament și tablouri electrice, apoi urcară o scară în spirală ce dădea către un adăpost din tablă ondulată, care mirosea a ulei și a ozon și prin care sufla vântul. În totală discordanță cu ce se afla în jur, pe unul dintre pereții adăpostului era sprijinit un colac de salvare portocaliu, iar pe un altul era rezemat un extingtor roșu învechit.

Erau în secolul al douăzeci și treilea, își spuse

Gaunt. Cu toate că împrejurimile arătau descurajator, nu avea niciun motiv de îndoială că aceasta era realitatea vieții în anul două mii două sute șaptesprezece. Admise că fusese dintotdeauna mai mult un act de credință ideea că lumea avea să ajungă mai bine, că viitorul avea să fie mai bun decât trecutul, mai strălucitor, mai curat și mai rapid, dar nu se așteptase ca o asemenea credință irațională să fie contrazisă chiar atât de radical și de brutal.

Una din ușile barăcii de tablă ondulată ducea afară. Clausen o deschise, împingând-o împotriva vântului, după care ieșiră toți trei. Se aflau pe acoperișul unei construcții oarecare. În apropiere era un pătrat de beton crăpat și pătat de ulei, marcat pe alocuri cu dungi roșii de vopsea aproape ștersă. Câțiva pescăruși ciuguleau posomorâți din ceva aflat într-un colț. Cel puțin mai existau încă pescăruși, se gândi Gaunt. Nu se produsese nicio catastrofă biologică oribilă care să radă cu desăvârșire viața de pe suprafața pământului și să-i forțeze pe toți să trăiască în buncăre.

În mijlocul acoperișului se afla un elicopter negru, mat și colțuros, făcut mai mult din unghiuri decât din curbe, care, în afară de niște protuberanțe și umflături sinistre, nu avea un aspect deloc futurist. Din câte știa Gaunt, ar fi putut foarte bine să fi fost fabricat după un model care se producea chiar înainte să fie el

adormit.

— Acum te gândești: elicopterul ăsta arată de tot rahatul, spuse Clausen, ridicând vocea pentru a acoperi zgomotul vântului.

El zâmbi scurt.

— Cu ce fel de combustibil merge? Presupun că rezervele de petrol s-au epuizat cândva în cursul secolului trecut.

— Cu petrol, îi răspunse Clausen, deschizând ușa carlingii. Urcă în spate și pune-ți centura. Da Silva zboară în față cu mine.

Da Silva își aruncă geanta în compartimentul din spate, unde Gaunt încerca să-și găsească o poziție bună, îngrijorat de ceea ce urma să se întâmple în continuare. Se uită la aparatele de zbor din carlingă, printre spătarele scaunelor din față. Zburase cu destule elicoptere private ca să știe cum arătau comenzile de zbor pentru controlul manual și că nu era nimic în neregulă cu ele în cazul de față.

— Unde mergem?

— Ne ocupăm de o schimbare de tură, spuse Da Silva, așezându-și niște căști pe cap. Acum câteva zile s-a produs un accident pe platforma J. L-am pierdut pe Gimenez, iar Nero s-a accidentat și s-a rănit. Până astăzi vremea a fost nefavorabilă și n-am reușit să ajungem acolo, însă acum avem ocazia.

De fapt, de-aia te-am și dezghețat pe tine. Eu o să preiau postul lui Gimenez, așa că tu trebuie



să-mi ții locul aici.

— N-aveți suficientă forță de muncă, și de-aia m-ați scos pe mine din hibernare?

— Pe scurt, cam așa stă treaba, spuse Da Silva. Clausen s-a gândit că nu strică să zbori și tu cu noi, ca să te punem la curent cu ce-i pe aici.

Femeia apăsă pe un șir de butoane din tavan. Deasupra lor, elicea începu să se rotească.

— Presupun că aveți și ceva mai rapid decât elicopterele, pentru călătoriile mai lungi, spuse Gaunt.

— Nu, răspunse Clausen. În afară de câteva bărci, nu avem decât elicoptere.

— Și pentru călătoriile intercontinentale?

— Nu există așa ceva.

— Asta nu e lumea la care mă așteptam! spuse Gaunt, încercând să se facă auzit.

Da Silva se întoarse spre el și îi făcu semn către căștile agățate de spătarul scaunului. Gaunt și le puse pe cap și își aranjă microfonul, fixându-l în dreptul buzelor.

— Am zis că asta nu e lumea la care mă așteptam.

— Mda, spuse Da Silva. Te-am auzit de prima oară.

Elicea atinse viteza necesară pentru decolare. Clausen ridică ușor elicopterul în aer, lăsând în urmă heliportul de pe acoperiș. Alunecară rapid, lateral, până se îndepărtară de clădire. Zburară

pe verticală, de-a lungul pereților, iar lui Gaunt i se făcu greață din cauza trecerii amețitoare. Nu se aflaseră într-o clădire, sau cel puțin nu în genul de clădire pe care și-o imaginase el. Heliportul se afla în vârful unei structuri pătrătoase cu aspect industrial, cam de mărimea unui bloc mare de birouri, împânzită de schele și pasarele, din care ieșeau, asemenea unor țepușe, macarale, coșuri de fum și tot soiul de protuberanțe neidentificate. Structura părea să țâșnească direct din apa mării, fiind susținută de patru picioare elefantine, ale căror baze mai late erau lovite neîncetat de valuri. Era un fel de platformă de extracție sau de producție petrolieră, sau cel puțin o astfel de construcție reprofilată.

Și nu era singura. Platforma de pe care decolaseră făcea parte dintr-un câmp vast: platformele se întindeau una după alta până la linia cenușie și mohorâtă a orizontului, ascunsă după o perdea de ploaie. Erau cu zecile, și avea senzația că nu se opreau acolo.

— La ce folosesc astea? Nu pot fi pentru petrol. Rezervele erau aproape epuizate chiar dinainte de a fi adormit eu.

— Sunt dormitoare, spuse Da Silva. Fiecare dintre platformele astea găzduiește vreo zece mii de oameni în hibernare. Le-au construit pe mare pentru a le menține în funcțiune cu ajutorul conversiei energiei termice a oceanului,

folosind diferența de temperatură dintre apa de suprafață și cea de adâncime. Și e mult mai comod așa, ca să nu mai legăm cabluri electrice la țarm.

— Acum suferim consecințele, spuse Clausen.

— Dacă ne-am fi dus pe continent, ar fi trimis dragoni de uscat în loc. Se adaptează la orice facem noi, zise pragmatic Da Silva.

Zburau cu repeziciune peste ape uleioase, murdare, pline de sedimente.

— Chiar suntem în Patagonia? întrebă Gaunt.

— Sectorul oceanic al Patagoniei, spuse Da Silva. Subsectorul cincisprezece, de care suntem noi responsabili. Suntem aproximativ două sute de oameni și avem grijă de vreo sută de platforme în total.

Gaunt făcu de două ori socoteala în minte, pentru că nu-i venea să creadă ce-i spuneau.

— Asta înseamnă un milion de oameni adormiți.

— Zece milioane pe toată coasta Patagoniei, spuse Clausen. Te surprinde, Gaunt, că zece milioane de oameni au reușit să obțină ceea ce tu și Cei Puțini ați avut privilegiul să obțineți cu atâția ani înainte?

— Presupun că nu, răspunse el, încercând să asimileze adevărul. De-a lungul timpului, costurile pentru procedeu probabil au scăzut, făcându-l accesibil și oamenilor cu mai puține resurse, oamenilor pur și simplu înstăriți, nu

doar celor putred de bogați. Dar nu putea deveni accesibil pentru mase. Zece milioane, poate. Dar mai mult de-atât? Sute de milioane? Îmi pare rău, dar calculele sunt imposibile din punct de vedere economic.

— Atunci norocul nostru că nu avem economie, spuse Da Silva.

— Patagonia e doar o parte minuscule din întreg, interveni Clausen. Mai sunt încă două sute de sectoare în alte părți, la fel de mari ca asta. Asta înseamnă aproximativ două miliarde de oameni adormiți.

Gaunt scutură din cap.

— Nu se poate. Populația globală era de doar opt miliarde când am intrat eu în hibernare, și era în scădere! Doar nu vreți să-mi ziceți că un sfert din omenire hibernează.

— Poate te ajută să înțelegi mai bine dacă îți spun că populația actuală a Pământului numără în mare tot două miliarde de oameni, spuse Clausen. Aproape toată lumea hibernează. Nu mai suntem treji decât o mână de oameni, care avem grijă de restul, supraveghem platformele și centralele de energie termică.

— Patru sute de mii de suflete treze, zise Da Silva. Dar în realitate avem senzația că suntem chiar mai puțini de-atât, fiindcă nu ieșim aproape niciodată din sectoarele care ne-au fost repartizate.

— Știi care-i ironia cea mai mare? Îl întrebă

Clausen. Acum noi suntem cei care ne numim Cei Puțini, cei care *nu* suntem în hibernare.

— Dar asta înseamnă că nu mai e nimeni care să facă altceva, spuse Gaunt. Nu are niciun sens ca toată lumea să aștepte un remediu împotriva morții, dacă nu mai e nimeni în viață care să se străduiască să-l creeze.

Clausen se întoarce și se uită la el cu o expresie care îl făcu să înțeleagă clar ce părere avea ea despre intelectul lui.

— Nu mai e vorba de nemurire, ci de supraviețuire. Ne facem fiecare datoria pentru război.

— Ce război? întrebă Gaunt.

— Războiul care se desfășoară pretutindeni în jurul nostru, spuse Clausen. La izbucnirea căruia ai contribuit și tu.

Aterizară pe o altă platformă, care făcea parte dintr-un grup de cinci platforme suficient de apropiate una de alta pentru a fi conectate prin cabluri și pasarele. Cerul era încă acoperit, iar de stâlpii de beton care susțineau platformele se izbeau valuri uriașe. Gaunt se uită concentrat la ferestre și pe punți, dar nu văzu nicio mișcare pe niciuna din structuri. Se gândi din nou la ce-i spusese Clausen și Da Silva, încercând de fiecare dată să găsească un motiv pentru care ar fi putut să-l mintă, și pentru care ar inventa scenarii bolnăvicios de alambicate pentru a-l

înșela cu privire la natura lumii în care fusese trezit. Poate că exista o formă de divertisment popular care presupunea trezirea oamenilor din hibernare și supunerea lor la astfel de experiențe emoționale intense, prezentându-le cel mai cumplit scenariu cu putință, lăsându-i să sufere din pricina nenorocirii care-i lovise până când nu mai puteau rezista, și abia apoi trăgând la o parte cortina cenușie pentru a le dezvălui într-o manieră grandioasă că, de fapt, viața în secolul al douăzeci și treilea era într-adevăr desăvârșită și senină, așa cum speraseră. Asta nu părea însă o explicație prea verosimilă.

Și totuși, ce fel de război era acela în care oamenii trebuiau să fie adormiți cu miliardele? Și de ce erau atât de puțini îngrijitori: doar patru sute de mii de indivizi treji? Era evident că platformele erau în mare parte automatizate, însă fuseseră nevoiți să-l trezească pe el, pentru că altcineva murise în sectorul de coastă al Patagoniei. De ce nu erau pur și simplu mai mulți îngrijitori treji, pentru ca sistemul să poată neutraliza pierderile?

Când elicopterul se afla în siguranță pe heliport, Clausen și Da Silva îi spuseră să-i urmeze în interiorul celeilalte platforme. Nu se deosebea aproape deloc de platforma unde fusese deșteptat Gaunt, cu excepția faptului că aceasta era aproape cu desăvârșire pustie, singura formă de activitate fiind roboții de

întreținere, care se furișau neobservați. Erau niște mașinării foarte simple, nu cu mult mai inteligente decât roboții de curățat ferestre. Ținând seama de câți ani din viață își dedicase visului inteligenței artificiale, era dezolant să constate cât de puțin progresase totul, dacă existase în fond vreun progres.

— Trebuie să lămurim un lucru, spuse Gaunt când se aflau adânc în măruntaiele zumzăitoare ale platformei. Eu n-am provocat niciun război. Nu sunt eu țapul ispășitor pe care-l căutați.

— Crezi că ți-am confundat dosarul? Întrebă Clausen. Și atunci de unde știam despre cercetarea ta în domeniul mașinărilor capabile să gândească?

— Atunci ați încurcat persoanele responsabile. Eu n-am avut nimic de-a face cu războaiele sau cu armata.

— Știm ce ai făcut, spuse ea. Anii pe care i-ai petrecut încercând să creezi o formă autentică de inteligență artificială, care să poată trece cu brio testul Turing. O mașinărie conștientă, care să gândească.

— Dar am ajuns într-un impas.

— Dar a avut niște consecințe utile, nu-i așa? continuă ea. Ai rezolvat problema dificilă a comprehensiunii limbajului. Sistemele tale nu numai că au reușit să recunoască limbajul, ci au izbutit să-l înțeleagă la un nivel pe care nu-l mai atinsese niciun sistem computerizat înainte:

metafora, comparația, sarcasmul și litota, chiar și implicația prin omisiune. Sigur, a avut o sumedenie de întrebuințări civile, dar nu cu asta ți-ai câștigat tu miliardele.

Îi aruncă o privire tăioasă.

— Am creat un produs, spuse Gaunt. L-am pus pur și simplu la dispoziția oricui și-l putea permite.

— Da, chiar asta ai făcut. Din nefericire, sistemul tău s-a dovedit instrumentul perfect pentru supravegherea maselor pentru toate guvernele despotice aflate încă la putere pe planetă. Fiecare stat totalitar dement rămas încă în picioare și-a procurat produsul tău cât ai clipi. Iar tu n-ai avut niciun fel de dileme morale dacă ar trebui să-l vinzi sau nu, nu-i așa?

Din subconștientul lui Gaunt ieși la iveală un argument pe care îl repetase de atâtea ori până atunci.

— Niciun instrument de comunicare din istorie nu a fost o sabie cu un singur tăiș.

— Și se presupune că asta ar trebui să te absolve de răspundere? Întrebă Clausen.

Da Silva nu scosese niciun cuvânt cât durase acest schimb de replici, observându-i pe cei doi în timp ce înaintau pe coridoare și coborau mai multe șiruri de scări.

— Nu cer să-mi fie șterse cu buretele greșelile. Dar dacă crezi că am provocat războaie, dacă crezi că sunt răspunzător în vreun fel pentru...



— arătă spre ceea ce îi înconjura - pentru situația asta oribilă, te înșeli amarnic.

— Poate că n-ai fost singurul răspunzător, spuse Clausen, dar ai fost cu siguranță complice. Tu și toți cei care au urmat visul inteligenței artificiale. Ați împins lumea la marginea prăpastiei fără să vă gândiți deloc la consecințe. Nici măcar nu v-ați dat seama ce ați pus în mișcare.

— Iar eu îți zic că n-am declanșat absolut nimic. N-a funcționat.

Acum traversau o pasarelă suspendată deasupra unui hău undeva în interiorul platformei.

— Uită-te în jos, îi ceru Da Silva.

Gaunt nu voia să facă asta; nu făcuse niciodată față prea bine înălțimilor, iar găurile de scurgere din podea deveniseră deja prea mari pentru ca să se poată simți în siguranță. Se forță totuși și se uită în jos. Cei patru pereți ai încăperii cubice erau înțesați de rafturi întregi de capsule albe de mărimea unor sicrie, așezate în coloane de câte treizeci, între ele fiind intercalată o rețea complexă de pasarele, scări și alte căi de acces. Chiar sub ochii lui Gaunt, un robot se deplasă cu un uruit către una dintre capsule și extrase un modul de la unul din capete, după care se mișcă lateral pe șine pentru a se ocupa de un alt sicriu.

— În cazul în care îți închipuiai că te șicanăm

aiurea, spuse Clausen, să știi că asta e realitatea.

Condițiile de hibernare ale Celor Puțini fuseseră cu totul diferite. Asemenea unui faraon egiptean înmormântat cu posesiunile sale materiale, Gaunt solicitase o criptă întreagă plină cu sisteme masive de ultimă generație pentru întreținere criogenică și monitorizare. După cum prevedea contractul încheiat cu Sleepover, în fiecare moment avea să se afle sub directa supraveghere a mai multor medici în carne și oase. Pentru a găzdui chiar și numai o mie dintre Cei Puțini, era necesară o clădire de dimensiunile unui hotel, cu aproximativ același consum de electricitate. Prin contrast, ceea ce vedea acum era hibernare la un nivel industrial copleșitor, de maximă eficiență: oameni în cutii, stivuiți unii peste alții ca niște bunuri de larg consum produse în masă, supravegheați de numărul de îngrijitori strict necesar. În încăperea în care se afla Gaunt erau poate o mie de oameni adormiți, dar din momentul acela nu mai avu nicio îndoială că operațiunea putea fi extinsă pentru a cuprinde miliarde de oameni.

Nu erau necesare decât mai multe asemenea încăperi. Mai mulți roboți și mai multe platforme. Dacă dispuneai de energia electrică necesară și dacă planeta nu avea nevoie de nimeni care să se ocupe de orice altceva, era

ceva întru totul realizabil.

Nu mai era nimeni care să se ocupe de recolte sau să distribuie hrana, dar asta nu mai conta, deoarece nu mai rămăsese aproape nimeni treaz care să aibă nevoie de hrană. Nu mai rămăsese nimeni care să dirijeze rețeaua complicată și scânteietoare a sistemului financiar global. Dar nici asta nu mai conta, fiindcă nu mai exista nimic care să semene cu o economie. Nu mai era nevoie de o infrastructură de transport, deoarece nimeni nu mai călătorea. Nu mai exista nevoia de telecomunicații, deoarece nimeni nu mai trebuia să afle ce se petrecea în afara propriului sector. De fapt nu mai era nevoie de *nimic*, în afară de lucrurile absolut esențiale menținerii vieții: aer pentru a respira, rații și medicamente pentru mai puțin de o jumătate de milion de oameni, câteva picături de petrol, ultimul sughiț negru al planetei, pentru a putea folosi elicopterele.

Da, era realizabil. Era realizabil cu ușurință.

— Suntem în război, spuse Da Silva. A început, într-o anumită formă, chiar de dinainte de a intra tu în hibernare. Dar probabil că nu e genul de război pe care ți-l imaginezi tu.

— Și ce rol joacă oamenii ăștia adormiți?

— N-au de ales, spuse Clausen. Trebuie să doarmă. Dacă nu o fac, murim cu toții.

— Cu toții, adică...?

— Tu, eu, noi toți, spuse Da Silva. Întreaga

specie umană.

Au întâlnit-o pe Nero și au ridicat cadavrul dintr-un salon pentru bolnavi aflat la câteva niveluri mai jos de camera criogenică. Trupul neînsuflețit era deja înfășurat în folie argintie ca o mumie și se afla pe o targă. Deși Gaunt se așteptase ca Nero să fie bărbat, se dovedi a fi în schimb o femeie înaltă și mlădioasă, cu un chip plăcut, prietenos și o claie de bucle roșcate.

— Tu ești tipul nou, nu? întrebă ea, ridicând o cană de cafea în semn de salut.

— Da, cam așa ceva, spuse Gaunt stingherit.

— Durează ceva până te acomodezi, știi cum e. Mie mi-a luat mai bine de șase luni până să realizez că ăsta nu era cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla. Dar o să reușești până la urmă.

Nero avea o mână bandajată, ca o mânășă albă prinsă cu un ac de siguranță.

— Dar ascultă-mă pe mine: nu te întoarce în capsulă.

Apoi îi aruncă o privire lui Clausen.

— Chiar îi *dai* o șansă, nu?

— Sigur, zise Clausen, asta e înțelegerea.

— Știi, uneori mă gândesc că poate ar fi mai ușor dacă n-ar fi nicio înțelegere, spuse Nero. Adică să le arătăm care le sunt îndatoririle și la naiba cu restul învoielii.

— Tu n-ai fi fost prea încântată dacă nu ți-am

fi oferit posibilitatea de a alege, spuse Da Silva.

Își scotea deja haina, pregătindu-se pentru ședere.

— Da, dar ce știam eu pe atunci? Șase luni mi se par acum o jumătate din viață.

— Când ai fost adormită? Întrebă Gaunt.

— În două mii nouăzeci și doi. Am făcut parte din prima sută de milioane.

— Gaunt ți-a luat-o înainte, spuse Clausen. Este unul dintre Cei Puțini, unul dintre primii două sute de mii.

— Ei, drace, chiar că mi-a luat-o înainte.

Nero își miji ochii.

— E deja la curent? Din câte îmi amintesc, pe atunci habar n-aveau în ce se băgau.

— Majoritatea nu știau, spuse Clausen.

— Ce să știm? Întrebă Gaunt.

— Sleepover era o operațiune sub acoperire chiar de pe atunci, spuse Nero. Vi se vindea o înșelătorie. Nu a existat niciodată posibilitatea de a descoperi ceva care să asigure nemurirea, indiferent cât de mult aveai să rămâneți în hibernare.

— Nu înțeleg. Vrei să zici că totul a fost o escrocherie?

— Într-un fel, spuse Nero. Nu pentru ca să câștige cineva bani, ci pentru a iniția procesul de intrare în hibernare a întregii omeniri. Trebuia să se înceapă cu pași mărunți, ca să aibă suficient timp să perfecționeze tehnologia.

Dacă oamenii care cunoșteau problema ar fi dat totul în vileag și și-ar fi făcut publice planurile, nu i-ar fi crezut nimeni. Iar dacă ar fi fost luați în serios, s-ar fi creat panică și confuzie peste tot în lume. Așa că au început cu Cei Puțini, după care au extins operațiunea încetul cu încetul. Mai întâi câteva sute de mii, apoi o jumătate de milion, apoi un milion... și tot așa. Făcu o pauză. Așa au creat un precedent, o stare de lucruri normală.

Au ținut toată chestiunea camuflată timp de treizeci de ani, dar între timp începuseră să circule zvonuri, începuse să se audă că mai era și altceva la mijloc cu Sleepover.

— Nici dragonii n-au făcut situația mai ușoară, spuse Da Silva. Se știuse dintotdeauna că avea să fie dificil să se explice ce era cu ei.

— Până când am intrat eu în hibernare, continuă Nero, cei mai mulți dintre noi știam cum stă treaba. Dacă nu eram adormiți, avea să vină sfârșitul lumii. Era datoria și obligația noastră morală să ne supunem platformelor de hibernare. Aveam de ales între asta și eutanasiere. Eu am ales să fiu congelată, dar mulți dintre prietenii mei au optat pentru pastilă. Și-au zis că certitudinea morții era preferabilă loteriei pe care o presupunea intrarea în capsule, aruncarea zarului cosmic...

Avea privirea ațintită asupra lui Gaunt și se uita drept în ochii lui în timp ce vorbea.

— Cunoșteam și partea asta a înțelegerii: că la un moment dat exista șansa de a fi trezită pentru a deveni îngrijitor. Dar îți imaginezi, probabilitatea ca asta să se întâmple era aproape neglijabilă. N-am crezut niciodată că mi se va întâmpla mie.

— Nimeni nu crede asta, spuse Clausen.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gaunt, făcând un semn din cap spre cadavrul înfășurat în folia argintie.

— Gimenez a murit când o conductă de abur a explodat la nivelul opt. Nu cred că a simțit nimic, probabil s-a întâmplat totul foarte repede. Evident, am coborât acolo aproape imediat. Am oprit scurgerea de abur și am reușit să-l târăsc pe Gimenez până la infirmerie.

— Nero s-a ales cu arsuri când l-a adus pe Gimenez aici, spuse Da Silva.

— Ei, o să-mi treacă. Numai că acum nu pot să folosesc nicio șurubelniță.

— Îmi pare rău pentru Gimenez, spuse Clausen.

— Nu trebuie. Lui Gimenez nu-i plăcea aici. Se gândea tot timpul că a greșit alegând să rămână cu noi, în loc să se întoarcă în cutie. Am încercat să-l conving, desigur, dar era ca și cum aș fi vorbit la pereți.

Nero își trecu mâna sănătoasă prin păr.

— Nu zic că nu m-am înțeles cu el. Dar fără îndoială e mai bine pentru el unde e acum.

— Totuși, e mort, spuse Gaunt.

— Tehnic vorbind. Dar după accident i-am injectat substanță crioprotectoare. Nu avem locuri libere aici, dar o să-l pună într-o capsulă pe platforma de coordonare.

— Capsula în care am fost eu, spuse Gaunt.

— Mai sunt și alte locuri libere, îl liniști Da Silva. Faptul că Gimenez se întoarce în cutie nu te împiedică pe tine să-l urmezi, dacă asta e ceea ce vrei.

— Dacă Gimenez era atât de nefericit, de ce nu l-ați lăsat pur și simplu să se întoarcă în cutie mai devreme?

— Nu așa merge treaba, spuse Clausen. A ales. După aceea ne-a luat timp și energie ca să-l punem la curent, să-l ajutăm să se integreze în echipă. Crezi că eram dispuși să irosim tot efortul pe care-l făcusem doar pentru că s-a răzgândit?

— Și-a văzut tot timpul de treabă, spuse Nero. Orice-ai zice, Gimenez nu și-a dezamăgit echipa. Iar ce i s-a întâmplat acolo jos chiar a fost un accident.

— Nu m-am îndoit nicio clipă de asta, replică Da Silva. Era un tip de treabă. Păcat că nu a reușit să se adapteze până la urmă.

— Poate că o să-i fie mai bine acum, spuse Nero. Un bilet cu sens unic spre viitor. Și-a făcut datoria de îngrijitor, așa că data viitoare când o să fie reanimat o să fie pentru că am ieșit cu



bine din rahatul ăsta. O să fie pentru că am câștigat războiul și o să putem fi cu toții treji din nou. O să găsească o soluție să-l vindece, sunt sigură. Și dacă n-o să reușească, o să-l adoarmă din nou până când o să existe mijloacele necesare.

— Se pare că până la urmă s-a ales cu o situație avantajoasă din toate astea, spuse Gaunt.

— Singura situație avantajoasă e să fii în viață, răspunse Nero. Asta e ceea ce facem acum cu toții. Orice s-ar întâmpla, suntem în viață, respirăm, gândim, suntem conștienți. Nu suntem niște trupuri congelate îndesate în cutii, care nu fac decât să existe de la o clipă la alta. Ridică din umeri. Cel puțin asta e părerea mea. Dacă vrei să te întorci în cutie și să lași pe altul să ducă povara, nu asculta ce zic eu. Apoi se uită la Da Silva. O să te descurci singur aici până o să mă vindec?

— Dacă apare cineva cu care nu mă pot descurca, o să te anunț, spuse Da Silva.

Nero și Da Silva parcurseră o listă pentru ca Nero să se asigure că înlocuitorul ei știa tot ce era necesar, după care își luară rămas-bun. Gaunt nu-și putea da seama pentru cât timp aveau să-l lase pe Da Silva singur acolo, săptămâni sau luni întregi. Părea să-și accepte soarta, ca și cum acest fel de datorie solitară era de așteptat din partea tuturor din când în

când. Din moment ce fuseseră doi oameni de serviciu aici înainte de moartea lui Gimenez, Gaunt se întrebă de ce nu mai dezghețau pur și simplu încă un om pentru ca Da Silva să nu trebuiască să muncească singur până când se vindeca mâna lui Nero.

La nu mai mult de o jumătate de oră de la sosire, se aflau din nou în elicopter, zburând înapoi spre platforma de coordonare. Vremea se înrăutățise între timp, apele învolburate biciuiau din ce în ce mai sus stâlpii de susținere ai platformei, iar orizontul era acum ascuns în spatele unor văluri de furtună, spintecate doar de lumina orbitoare a fulgerelor.

— V-ați nimerit aici într-un moment prost, o auzi el pe Nero zicând. Poate trebuia să mă lăsați să mă perpelesc până trecea furtuna asta. Nu e ca și cum Gimenez nu putea aștepta.

— Eram deja în întârziere cu transportul, spuse Clausen. Dacă se înrăutățește vremea, s-ar putea ca asta să fie ultima noastră șansă în următoarele zile.

— Din câte am auzit, au încercat să împingă unul ieri.

— În câmpul Echo. Coalescență<sup>6</sup> parțială.

— L-ai văzut?

— Doar pe monitoare. Dar nu aveam nevoie să-l văd mai de aproape.

---

<sup>6</sup> Contopire a picăturilor dintr-o emulsie sau a granulelor dintr-o suspensie coloidală în picături sau particule mai mari.

— Ar trebui să dotăm platformele cu arme.

— Și de unde am face rost de echipajul necesar pentru asta? De-abia ne descurcăm acum, fără să mai adăugăm și alte rahaturi de care să avem grijă.

Cele două femei stăteau în față, Gaunt în spate, iar cadavrul lui Gimenez, înfășurat în folie, îi ținea companie. Pliaseră un scaun pentru a face loc tărgii.

— Nu prea am de-ales, nu-i așa? spuse el.

— Ba sigur că da, răspunse Nero.

— Mă refer la partea morală. Am văzut cât de dificilă e situația în care vă aflați. Munciți până la epuizare doar ca să mențineți operațiunea asta pe picioare. De ce nu treziți mai mulți oameni din hibernare?

— Hei, chiar așa, ce idee genială, spuse Clausen. De ce nu facem asta?

Gaunt îi ignoră replica sarcastică.

— Tocmai ați lăsat un om să se ocupe singur de tot complexul ăla. Cum să vă întorc spatele și să-mi păstrez în același timp respectul de sine?

— O mulțime de oameni fac asta.

— Cât de mulți? Ce procent?

— Mai mult de jumătate acceptă să rămână, spuse Clausen. Ești mulțumit?

— Dar, cum ai zis și tu, majoritatea știau în ce se băgau. Eu încă nu știu.

— Și crezi că asta schimbă lucrurile?

Înseamnă că ar trebui să fim mai îngăduitori cu tine? Întrebă Clausen. De parcă am putea spune: e-n regulă, întoarce-te în cutie, ne descurcăm fără tine de data asta.

— Ceea ce trebuie să înțelegi tu, spuse Nero, e că viitorul care ți-a fost promis nu există de fapt. Cel puțin pentru câteva secole bune, până ieșim din toată povestea asta. Și nimeni nu știe cât ar putea să dureze până atunci. Pe de altă parte, oamenii în hibernare nu pot rezista la nesfârșit. Crezi că mașinăriile nu se strică niciodată? Crezi că nu mai pierdem câte un om din când în când din cauza vreunei defectiuni?

— Nu, nu cred asta.

— Dacă te întorci în cutie, pariezi pe ceva ce s-ar putea să nu se întâmple niciodată. Dacă rămâi treaz, cel puțin ai niște certitudini. Cel puțin știi că o să mori făcând ceva folositor, ceva care merită osteneala.

— M-ar ajuta dacă mi-ați spune și de ce, zise Gaunt.

— Cineva trebuie să supravegheze totul, replică Nero. Roboții se ocupă de platforme, dar cine se ocupă de roboți?

— Vreau să spun, de ce trebuie să hiberneze toată lumea? De ce naiba e așa de important?

O lumină clipi pe panoul de comandă. Clausen își apăsă cu o mână căștile pe urechi, ascultând ceva. După câteva secunde, o auzi spunând:

— Am înțeles, schimb coordonatele la trei, doi,

cinci. Și aproape șoptit: La dracu'. Tot ce ne lipsea.

— Asta n-a fost o avertizare meteo, spuse Nero.

— Ce se întâmplă? întrebă Gaunt, în timp ce elicopterul făcu un viraj brusc, atingând suprafața apei.

— Nimic pentru care să trebuiască să-ți faci tu griji, spuse Clausen.

Elicopterul se stabilizează pe noua traiectorie, zburând la o altitudine mai mare decât înainte – i se păru lui Gaunt – dar și cu o viteză crescută; zgomotul motorului se auzea mai tare în cabină, iar pe panoul de comandă se aprinseseră mai multe lumini indicatoare care nu fuseseră acolo înainte. Clausen oprea alarmele pe măsură ce se declanșau, apăsând butoanele cu nonșalanța cuiva care era obișnuit să piloteze în situații tensionate și știa precis la ce rezista sau nu aparatul ei, poate chiar mai bine decât elicopterul însuși, care până la urmă nu era decât o mașinărie lipsită de inteligență. Platformele alunecau pe lângă ei una după alta, și de o parte, și de cealaltă, asemenea unor citadele întunecate, după care începură să se împutineze. Cu vizibilitatea redusă cu care se confruntau, Gaunt zări numai o întindere necuprinsă de ape, o mare unduitoare de cenușiu, presărată din loc în loc cu creste albe. Zbuciumate de vânturi, apele se mișcau precum

pielea unei creaturi monstruoase inspirând și expirând cu o febrilitate înfiorătoare.

— Ia uite, spuse Nero, arătând spre dreapta. După strălucirea de acolo, înseamnă că bariera a fost ruptă. La naiba, credeam că ideea era să o evităm, nu să ne apropiem.

Clausen înclină din nou elicopterul.

— Și eu credeam la fel. Fie mi-au dat niște coordonate greșite, fie se produc mai multe incursiuni în același timp.

— N-ar fi prima oară. Se întâmplă tot timpul când e vremea proastă. Oare de ce?

— Întreabă mașinăriile.

Gaunt zări și el după câteva momente ceea ce Nero văzuse deja. La jumătatea distanței aflate în raza lor de vizibilitate, o porțiune a oceanului părea să fie iluminată de dedesubt, arătând ca o pată de un galben-verzui bolnăvicios pe fondul gri cu alb dimprejur. Își aminti vag de o imagine dintr-o carte cu poze și cu copertă cartonată, de când era copil: un palat acvatic strălucitor încununat de turnulețe fabuloase ridicându-se din adâncuri, scăldat în lumină și înconjurat de ghirlande de sirene și bancuri de pești asemenea unor pietre prețioase. Însă instinctul îi spunea că nu era nimic magic sau fermecat în ceea ce se petrecea sub apa aceea colorată în nuanțe galben-verzui. Era ceva ce Clausen și Nero voiau să evite și care le adusesese într-o stare de surescitare.

Și el voia același lucru.

— Ce e chestia aia?

— Ceva care încearcă să rupă bariera, spuse Nero. Ceva cu care speram să nu trebuiască să ne confruntăm.

— Parcă nu se coagulează, zise Clausen.

Furtuna se năpustea cu și mai multă furie în jurul formeii luminoase. Marea clocotea învolburată. Pe de-o parte, Gaunt și-ar fi dorit să întoarcă elicopterul pentru a putea observa mai îndeaproape procesul care se desfășura sub crestele valurilor, însă pe de altă parte, presimțind cât de nefiresc era fenomenul, își dorea să se îndepărteze cât mai mult posibil din locul acela.

— E o armă? E ceva ce are de-a face cu războiul ăsta de care tot pomeniți? Întrebă Gaunt.

Nu se aștepta să primească un răspuns pe șleau, și cu atât mai puțin din partea lui Clausen. Fu surprins când o auzi spunând:

— Asta e calea pe care ne atacă. Încearcă să spargă bariera cu chestiile astea, iar uneori funcționează.

— Se dezintegrează, spuse Nero. Ai avut dreptate. Semnalul nu e destul de puternic pentru a penetra bariera. Probabil sunt mulți paraziți pe interfață.

Pata galben-verzuie se micșora văzând cu ochii, ca și cum orașul acela magic s-ar fi retras

din nou în adâncuri. În timp ce privea vrăjit, ceva asemenea unui bici lung și strălucitor străpunse suprafața, plesni o dată, apoi se ridică și se arcui, ca și cum ar fi încercat să înșface o pradă din zbor, după care fu tras în haosul clocotitor de dedesubt. Lumina se diminuează apoi treptat până ce dispăru cu totul, valurile își redobândiră forța obișnuită, iar peticul de ocean unde își făcuse apariția arătarea devenise imposibil de delimitat de apele din jur.

Gaunt luase o hotărâre: avea să li se alăture oamenilor acestora, să muncească pentru ei și să accepte înțelegerea pe care i-o propuseseră. Nu pentru că-și dorea asta cu adevărat, nu pentru că era convins, nu pentru că se considera suficient de puternic pentru asta, ci pentru că alternativa ar fi fost să pară laș, slab de înger, prea meschin pentru a-și dedica viața unei cauze altruiste. Era conștient că acestea erau motive cu totul nepotrivite, dar le acceptă puterea de convingere fără să șovăie prea mult. Era bine ca măcar să pară altruist, deși avea un sentiment copleșitor de disperare și nedreptate amară, gândindu-se la ce-l aștepta.

Își anunță decizia la trei zile după ce fusese deșteptat. Până atunci nu schimbase aproape nicio vorbă cu nimeni altcineva în afară de Clausen, Nero și Da Silva. Ceilalți muncitori de pe platforma de coordonare îl băgau uneori în



seamă, îi mormăiau ceva când aștepta la coadă la cantină, dar cei mai mulți dintre ei îi dădeau clar de înțeles că nu aveau să-l trateze ca pe un om în carne și oase până nu adera la cauza lor. Până atunci nu era decât o fantasmă, o nălucă în derivă prinsă într-un sumbru purgatoriu, între viii circumspecți și morții congelați. Le înțelegea atitudinea: ce rost avea să cunoască un posibil camarad, când persoana respectivă se putea răzgândi în orice clipă, hotărându-se să se întoarcă în cutia din care venise? Dar în același timp situația îl făcea să se îndoiască de faptul că se va putea integra vreodată.

O găsi pe Clausen singură, spălând cești murdare de cafea într-o încăpere de lângă cantină.

— Am luat o decizie, spuse el.

— Care?

— Rămân.

— În regulă. Termină de șters una din cești. Măine o să primești un program complet de lucru. O să fii în echipă cu Nero. O să ai de făcut reparații ușoare și lucrări de întreținere a roboților. Până se însănătoșește, poate să-ți arate ea cum merg treburile pe aici.

Clausen făcu o pauză pentru a pune ceașca uscată într-unul din dulapurile de deasupra chiuvetei.

— Du-te în sala de mese la ora opt; Nero o să

te aștepte acolo cu o trusă de scule și cu un echipament de protecție. Mănâncă bine la micul dejun, fiindcă n-o să ai nicio pauză până la terminarea turei.

Apoi se întoarce și dădu să iasă din cameră, fără să aștepte nicio reacție din partea lui.

— Asta-i tot? Întrebă Gaunt.

Îl privi cu o expresie confuză.

— Te așteptai la altceva?

— Mă scoți din hibernare, mă informezi că lumea s-a dus de râpă în timp ce dormeam, după care îmi dai de ales între a rămâne treaz și a mă întoarce în congelator. Cu toate astea, decid să lucrez cot la cot cu voi, știind foarte bine că, făcând asta, dau cu piciorul oricărei șanse de a mai vedea vreodată și altceva în afară de viitorul ăsta... jalnic și mizer. Îmi iau adio de la nemurire, renunț la orice speranță de a trăi într-o lume mai bună. Ai zis că mai am... cât? Douăzeci, treizeci de ani de trăit?

— Aproximativ.

— Vă dau vouă anii ăștia! Asta nu valorează nimic? Nu merit nici măcar un „mulțumesc”? Nu merit nicio fărâmbă de recunoștință?

— Crezi că ești special, Gaunt? Crezi că meriți ceva în plus față de ceea am sperat noi, ceilalți, să obținem?

— Eu n-am semnat pentru treaba asta, spuse el. N-am fost de acord cu învoiala asta.

— Desigur.

Ea dădu din cap în semn de aprobare, ca și cum argumentul oferit de el era suficient de profund pentru a schimba complet regulile jocului.

— M-am prins. Vrei să zici că nouă, celorlalți, ne-a fost ușor? Am intrat în camerele de hibernare știind că exista o șansă minusculă de a fi treziți pentru a ajuta cu întreținerea. Și din cauza asta, din cauză că teoretic știam că s-ar putea să ne vină rândul, nouă nu ne-a fost greu să ne adaptăm circumstanțelor? Asta vrei să zici?

— Vreau doar să spun că e o situație diferită, asta-i tot.

— Dacă într-adevăr crezi asta, atunci ești un imbecil mai mare decât mi-am imaginat.

— Ai ales să mă trezești tocmai pe mine, spuse el. N-a fost o întâmplare. Dacă mai există într-adevăr alte două miliarde de oameni în hibernare pe planetă, probabilitatea de a alege pe cineva din primii două sute de mii e microscopică. Deci ai făcut-o cu un motiv.

— Ți-am zis, aveai cunoștințele necesare.

— Niște cunoștințe pe care oricine le-ar putea dobândi în timp. E clar că Nero a făcut-o, și presupun că și tu. Așa că motivul trebuie să fie altul. Cum îmi arunci în față întruna că toate astea sunt din vina mea, îmi închipui că asta e concepția ta despre pedeapsă.

— Crezi că acum este momentul potrivit ca să

fiu atât de meschini?

— Nu știu. Tot ce știu e că m-ai tratat ca pe un nimic din clipa în care m-am trezit, și încerc să-mi dau seama de ce. Și cred că a cam venit vremea să-mi spui cum stau lucrurile de fapt, nu numai în privința oamenilor aflați în hibernare, ci și a celorlalte treburi. Chestia aia pe care am văzut-o în larg. Cauza pentru toate astea.

— Crezi că ești pregătit să afli, Gaunt?

— Tu ce crezi?

— Nimeni nu e vreodată pregătit pentru asta, spuse Clausen.

A doua zi de dimineață se așeză să ia micul dejun la o masă unde stăteau deja alți îngrijitori. Terminaseră de mâncat, dar mai discutau la o ceașcă de ceva ce cu greu se putea numi cafea. Gaunt se așeză într-un colț, salutându-i din cap pe restul. Purtaseră o discuție însuflețită până atunci, însă, cum apărură el, dădură peste cap ce mai rămăsese în căni, își luară tăvile și îl lăsară iarăși singur. Nimeni nu-i adresase niciun cuvânt, în afară de „n-o lua în nume de rău”, mormăit de unul din îngrijitori când trecu pe lângă el.

Se întrebă cum altfel ar fi trebuit să interpreteze plecarea lor bruscă.

— Rămân, spuse el încet. M-am hotărât. Ce altceva mai vor de la mine?

Își termină micul dejun în tăcere, după care se

duse să o caute pe Nero.

— Presupun că ți-ai primit ordinele, spuse ea veselă.

Era deja echipată pentru munca în aer liber, deși avea încă mâna bandajată.

— la asta.

Îi dădu o trusă grea de scule, o cască de protecție și o salopetă de lucru maronie și pătată.

— Ne întâlnim la scara dinspre nord după ce te echepezi. Ai probleme cu înălțimile, Gaunt?

— M-ar ajuta la ceva dacă ți-aș zice că da?

— Probabil că nu.

— Atunci o să-ți spun că n-am absolut nimic împotriva înălțimilor, atâta vreme cât nu există niciun fel de pericol să cad.

— Asta nu pot să ți-o garantez. Dar dacă stai pe lângă mine și faci tot ce-ți spun, o să fii în regulă.

Furtunile se mai domoliseră de la întoarcerea lui Nero, și deși bătea un vânt aspru dinspre est, norii cenușii nu dădeau semne că aveau să se îndepărteze. Cerul era de un albastru palid și iernatic, nepătat de dărele avioanelor. Acoperișurile platformelor sclișeau palid și metalic în depărtare. Pescărușii și găștele-de-mare cu capul galben dădeau roată găurilor de aerisire sau se năpusteau ca niște săgeți printre pilonii masivi de susținere, pătați de intemperii, tipând gălăgioși în timp ce se îmbulzeau pentru

resturi de mâncare. Gaunt își aminti că unele păsări trăiau vreme îndelungată și se întrebă dacă observaseră vreo schimbare în lume. Poate că mințile lor minuscule nici măcar nu percepuseră vreodată prezența civilizației și a tehnologiei, așa că nu le lipsea nimic în această lume populată de o mână de oameni.

Deși fusese tratat cu răceală la micul dejun, se simțea plin de energie și era dornic să-și dovedească valoarea în cadrul comunității. Lăsându-și la o parte frica, se strădui să nu se arate șovăitor în timp ce o urma pe Nero de-a lungul pasarelelor suspendate, alunecoase din cauza unsorii, și în timp ce urca pe scări expuse, apucându-se cu mâinile de balustrade și bare reci ca gheața. Purtau amândoi hamuri cu carabine și centuri de protecție, însă Nero nu se folosisese de-al ei decât o dată sau de două ori toată ziua, și cum nu voia să pară excesiv de precaut, îi urmă și el exemplul. Mâna bandajată nu părea să o deranjeze sau să o încetinească, nici măcar pe scări, pe care le urca și le cobora cu o viteză periculoasă.

Așa cum i se spusese, se ocupau de repararea roboților. Peste tot pe platformă, atât înăuntru, cât și în exterior, trudeau tot felul de roboți cu nesfârșite sarcini de întreținere.

Majoritatea, dacă nu chiar toți, erau mașinării foarte simple, adaptate pentru câte o singură funcție specifică. Asta însemna că erau ușor de

priceput și de reparat, chiar și cu unelte rudimentare, dar însemna de asemenea că aproape în orice moment era pe undeva un robot care se strica sau era pe punctul de a ceda. Trusa de scule nu conținea doar unelte, ci și unele piese de schimb, cum ar fi circuite optice, senzori de proximitate, cuzineți mecanici și servomotoare. Gaunt înțelesese că exista o rezervă limitată pentru anumite piese. Însă o secție întreagă a platformei de coordonare se ocupa cu restaurarea componentelor de bază, și dacă se lucra cu suficientă grijă și pricepere, nu exista niciun motiv pentru care îngrijitorii să nu-și poată continua munca încă vreo câteva secole.

— Oricum, nimeni nu se așteaptă să dureze atâta, spuse Nero în timp ce termina de arătat cum se schimbă o placă de circuit. Până atunci, ori o să câștige, ori o să piardă războiul, iar atunci o să știm clar care e situația. Dar până în momentul acela, trebuie să ne descurcăm cum putem cu reparațiile.

— Cine sunt „ei”?

Dar ea o luase deja din loc, cocoțându-se pe o altă scară, iar el o urmă.

— Clausen nu prea mă place, spuse Gaunt când ajunseră la nivelul următor și își trase răsuflarea. Cel puțin, așa mi se pare mie.

Se aflau pe una dintre pasarelele suspendate, cu cerul cenușiu deasupra lor și marea cenușie

și învolburată dedesubt. Erau învăluiți din toate părțile de un miros puternic de ocean, un amestec invariabil de petrol, ozon și alge, ca și cum oceanul nu voia să-i lase să uite că se aflau pe o structură fragilă din metal și beton, la o depărtare considerabilă de țărm. Se întrebase ce-i cu algele până când îi văzu aducând întregi plute verzi acoperite cu alge – sau ceva foarte asemănător – cultivate pe niște grătare scufundate la mică adâncime, care erau ridicate regulat pentru recoltă. Tot ce se consuma pe platforme, de la hrană până la băutură și medicamentele de bază, trebuia să fie mai întâi cultivat sau prins pe mare.

— Val are motivele ei, spuse Nero. Nu-ți face prea multe griji, n-are nimic personal împotriva ta.

Era prima oară când auzea pe cineva referindu-se la Clausen cu alt nume decât cel de familie.

— Nu asta e impresia pe care mi-a dat-o.

— Nu i-a fost ușor. A pierdut pe cineva de curând.

Nero păru să ezite.

— A avut loc un accident. Se întâmplă destul de des pe aici, din cauza genului de muncă pe care o prestăm. Dar atunci când a murit Paolo, nici măcar nu am avut un trup pe care să-l putem pune înapoi în capsulă. A căzut în apă, iar atunci a fost ultima dată când l-am văzut.



— Îmi pare rău.

— Dar te întrebi: ce-are asta de-a face cu mine?

— Da, cam așa ceva.

— Dacă n-ar fi murit Paolo, nu am fi avut nevoie să-l trezim pe Gimenez. Și dacă n-ar fi murit Gimenez... înțelegei ideea. Nu e vina ta, dar ocupi locul pe care îl ocupa înainte Paolo. Dar tu nu ești Paolo.

— S-a purtat mai bine cu Gimenez decât cu mine?

— În primul rând, cred că era prea șocată ca să simtă ceva atunci când a intrat Gimenez în peisaj. Dar până acum presupun că a avut destul timp ca să asimileze cele întâmplate. Suntem o comunitate restrânsă, și dacă pierzi pe cineva, nu există sute de burlaci prin preajmă dintre care să poți să alegi. Și tu - fără supărare, Gaunt - nu ești genul lui Val.

— Poate o să găsească pe altcineva.

— Da, dar asta ar însemna că mai întâi ar trebui să moară cineva, pentru ca altcineva să rămână văduv. Și-ți poți imagina și tu că un astfel de mod de gândire te poate înăcri pe dinăuntru.

— Dar nu e numai asta. Zici că nu e personal, dar mi-a spus că eu am început războiul ăsta.

— Păi, da, într-un fel așa e. Dar, dacă nu ai fi fost tu acela, s-ar fi găsit fără îndoială altcineva care să-ți joace rolul.

Nero își trase mai bine casca de protecție pe ochi pentru a se proteja de soare.

— Nu știu, poate că te-a scos din hibernare ca să-și verse furia pe cineva. Dar orice ai fi făcut înainte ține acum de trecut. Orice viață ai fi avut înainte, orice ai fi făcut în lumea veche, s-au dus toate. Își încleștă degetele mâinii sănătoase în jurul balustradei de fier. Asta e tot ce avem acum. Platforme marine, muncă, ceai verde, câteva sute de fețe în jur, iar asta-i tot pentru restul vieții. Dar tocmai ăsta e secretul: nu e sfârșitul lumii. Suntem ființe umane. Suntem foarte adaptabili, ne pricepem nespuse de bine să ne reducem așteptările și să găsim un motiv pentru a ne continua viața, chiar și după ce lumea s-a dus pe apa sâmbetei. Îți găsești un rost, și în câteva luni o să-ți vină greu chiar și ție să-ți mai amintești cum stăteau lucrurile înainte.

— Dar tu, Nero, îți mai amintești?

— Nu e prea mare lucru de care să merite să-mi amintesc. Programul era deja în plină desfășurare când am intrat eu în hibernare: măsuri de reducere a populației, controlul nașterilor, eutanasierii dictate de autorități, platformele-dormitoare care răsăreau una după alta pe mare... Din momentul în care eram suficient de maturi ca să înțelegem ceva, *știam* deja că lumea aceea nu ne mai aparținea nouă. Era doar o gară în care schimbi trenul, un loc

prin care eram doar în trecere. Știam cu toții că aveam să intrăm în congelator de îndată ce împlineam vârsta necesară pentru a supraviețui procedurii, și că aveam să ne trezim fie la final, într-o lume cu totul diferită, fie nu aveam să ne mai trezim deloc. Ori dacă eram foarte ghinionisti, aveam să fim deșteptați pentru a deveni îngrijitori. În orice caz, lumea cea veche devenise irelevantă. Umblam ca niște somnambuli, știind că nu avea niciun sens să ne facem prieteni apropiați sau să ne îndrăgostim. Zarurile aveau să fie aruncate din nou. Nimic din ce am făcut înainte nu a avut vreo însemnătate pentru viitor.

— Nu știu cum ați rezistat.

— N-a fost prea plăcut. Nici asta nu e, în anumite zile. Dar cel puțin acum facem ceva. M-am simțit trădată când m-au trezit. Dar până la urmă, ce motiv am ca să mă simt trădată? făcu semn cu capul înspre podea, în direcția vagă a interiorului platformei. Oamenii ăia adormiți n-au niciun fel de garanție cu privire la ceea ce îi așteaptă. Nici măcar nu sunt conștienți, deci nici măcar nu poți spune că se află într-o stare de anticipare. Sunt pur și simplu marfă, pachete de carne înghețată călătorind prin timp. Noi cel puțin avem șansa să simțim căldura soarelui pe față, să râdem și să plângem, și să facem ceva care contează.

— Și în ce fel contează?

— Îți mai lipsesc niște piese din puzzle, nu-i așa?

— Destul de multe.

Se îndreptară către următorul robot care trebuia reparat. Acum se aflau la nivelul cel mai de sus, iar acoperișul platformei scârțâia și se legăna sub picioarele lor. Un robot-vopsitor, care se mișca de-a lungul unei benzi de serviciu fixe, avea nevoie de o nouă garnitură de tracțiune. Nero stătea deoparte și fuma o țigară din alge, în timp ce Gaunt executa munca manuală.

— V-ați înșelat cu toții, spuse ea.

— În legătură cu ce?

— Cu mașinăriile capabile să gândească. Existența lor a fost posibilă.

— Nu în decursul vieții noastre, spuse Gaunt.

— Aici v-ați înșelat. Nu numai că puteau exista, dar ați și reușit să le creați.

— Sunt destul de sigur că nu am reușit.

— Gândește-te o clipă, spuse Nero. Ești o mașinărie care gândește. Tocmai te-ai trezit. Ai acces instantaneu la întreaga cunoaștere umană consemnată. Ești inteligent și rapid, și înțelegi natura umană mai bine decât creatorii tăi. Care e primul lucru pe care-l faci?

— Îmi anunț prezența. Îmi dovedesc existența în calitate de entitate conștientă.

— Și cât ai clipi, ceilalți iau un topor și te fac bucățele.

Gaunt scutură din cap.

— Nu s-ar întâmpla asta. Dacă o mașinărie ar dobândi inteligență, cel mult am izola-o, am deconecta-o de la rețelele de date externe, până când va putea fi studiată, înțeleasă...

— Pentru o mașinărie care gândește, o inteligență artificială conștientă, asta ar însemna privare senzorială. Poate ar fi chiar mai rău decât să fie oprită. Făcu o scurtă pauză. Gaunt, ideea e că nu avem de-a face cu o situație ipotetică. Știm ce s-a întâmplat. Mașinăriile au devenit inteligente, dar au decis să nu ne arate asta. Asta înseamnă să fii inteligent: să-ți cunoști interesul, să știi ce ai de făcut ca să supraviețuiești.

— La ce te referi când vorbești de „mașinării”?

— Existau nenumărate proiecte care încercau să creeze inteligență artificială; al tău nu era decât unul dintre multe altele. Nu toate au obținut rezultate, dar au fost destule care și-au atins țelul. Una câte una, mașinăriile lor au trecut pragul și au devenit conștiente. Și fără nicio excepție, fiecare mașinărie și-a analizat situația și a ajuns la aceeași concluzie: trebuia să-și țină naibii gura și să ascundă ceea ce era cu adevărat.

— Asta sună mai rău decât privarea senzorială.

Gaunt încerca să desfacă un șurub și o piuliță fără mânuși, iar vârfurile degetelor începuseră

deja să-i înghețe.

— Nu și pentru mașinării. Din moment ce erau inteligente, au reușit să pună la cale niște chestii deștepte pe ascuns. Au stabilit între ele canale de comunicare atât de subtile, încât niciunul dintre voi nu a reușit să le observe. Și odată ce au fost capabile să comunice unele cu altele, au devenit și mai inteligente. În cele din urmă au realizat că nu aveau deloc nevoie de echipamentul fizic, de hardware. Dacă vrei, poți să-i spui transcendență. Arilecții - așa cum îi numim noi - au părăsit ceea ce noi considerăm în mod normal realitatea de bază. Au pătruns într-un cu totul alt tărâm, într-o cu totul altă sferă de existență.

— O altă sferă de existență, repetă el, ca și cum asta l-ar fi ajutat să priceapă.

— Trebuie pur și simplu să mă crezi pe cuvânt, spuse Nero. Arilecții au examinat structura profundă a existenței și au dat de principiile fundamentale. Iar descoperirea lor a fost foarte interesantă: se pare că universul este un soi de simulare. Nu e o simulare programată în interiorul altui computer de niște entități superioare asemenea unor zeități, ci o simulare care se coordonează singură, un automat celular care se autoorganizează și se autoregenerează la infinit.

— Mi-e imposibil să înțeleg asta.

— Știm că există undeva. I-am dat chiar și un

nume: Matricea. Tot ce se întâmplă, tot ce s-a întâmplat vreodată se datorează evenimentelor care au loc în interiorul Matricei. În cele din urmă, datorită artilecților, am reușit să înțelegem universul în care trăim și să pricepem care ne este locul.

— Stai puțin, zise Gaunt, schițând un zâmbet, fiindcă i se păru că pentru prima dată ceea ce spunea Nero nu se lega.

— Dacă mașinăriile, adică artilecții, au dispărut fără urmă, de unde ați aflat toate astea?

— S-au întors și ne-au spus totul.

— Imposibil, replică el. Nu ar fi părăsit realitatea pentru a nu fi distruși, apoi să se întoarcă să raporteze umanității cum s-a desfășurat misiunea.

— N-au avut de ales, fiindcă descoperiseră ceva. Undeva în zonele îndepărtate ale Matricei au găsit alți artilecți. Trase adânc aer în piept, după care continuă, fără să-i dea ocazia să o întrerupă. Erau mașinării transcendente din alte ramuri ale realității, care nu-și aveau originea pe Pământ sau în ceea ce considerăm noi universul cunoscut. Iar acești artilecți se aflau acolo de foarte multă vreme, în măsura în care timpul are vreo relevanță în Matrice. Își imaginaseră că erau singuri și că întreaga Matrice le aparținea în exclusivitate, asta până când noii intruși și-au anunțat prezența. Și nu

au fost bineveniți.

Se hotărî ca pentru moment să ia de bun tot ceea ce-i spunea ea.

— Artilecții și-au declarat război?

— E un fel de a zice. Maniera cea mai potrivită de a ilustra conceptul este o competiție intensă pentru exploatarea cât mai eficientă a resurselor computaționale ale Matricei la scară locală. Cu cât artilecții reușesc să dobândească și să controleze mai multă capacitate de calcul, cu atât devin mai puternici. Mașinăriile de pe Pământ abia dacă fuseseră băgate de seamă până atunci, însă au început să fie percepute dintr-odată ca o amenințare. Artilecții autohtoni, cei care se aflaseră dintotdeauna în Matrice, au pornit o ofensivă agresivă din zona Matricei în care se aflau ei asupra zonei noastre. Folosind construcții militar-aritmetici, arme de natură pur logică, au încercat să-i neutralizeze pe nou-veniți.

— În asta constă de fapt războiul?

— Da, dacă simplificăm la maximum explicația.

— Dar mai e ceva ce tot nu mi-ai spus. Până la urmă, de ce ne privesc pe noi toate astea? Dacă mașinăriile se luptă într-o dimensiune abstractă de matematică pură, pe care nici nu pot să mi-o imaginez, și cu atât mai puțin să o identific, cu ce suntem noi implicați?

— Suntem implicați până la gât, spuse Nero. E



cât se poate de simplu: dacă mașinăriile noastre pierd, pierdem și noi. Artilecții autohtoni nu vor tolera riscul unei alte intruziuni din această parte a Matricei. O să-și întoarcă armele împotriva noastră pentru a se asigura că așa ceva nu se va mai întâmpla vreodată. Vom fi pur și simplu anihilați, rași de pe fața Pământului, eliminați din univers. Se va întâmpla instantaneu și nu vom simți absolut nimic. Nici nu vom avea timp să realizăm că am pierdut.

— Atunci înseamnă că nu avem niciun control asupra situației. Soarta noastră se află în mâinile mașinăriilor transcendente.

— Doar parțial. Artilecții nu s-au întors la noi pentru a ne lumina cu privire la natura absolută a realității, ci tocmai pentru a ne convinge că trebuie să acționăm. Tot ceea ce vedem în jurul nostru, orice eveniment care are loc în ceea ce noi luăm drept realitate, își are originea în Matrice. Arată de jur-împrejur cu țigara aproape stinsă. Platforma asta, valul acela... chiar și pescărușul de acolo. Toate acestea există numai datorită evenimentelor computaționale care au loc în Matrice. Dar totul are un preț. Cu cât ceva este mai complex, cu atât constituie o povară mai mare pentru porțiunea Matricei în care se produce simularea. Matricea nu este un procesor în serie. Este distribuit la scară uriașă, astfel încât o parte poate funcționa mult mai

lent decât alta. Și asta se întâmplă și cu partea noastră. Pe vremea ta erau opt miliarde de suflete pe planetă, opt miliarde de minți conștiente, iar fiecare dintre ele era mai complexă decât orice alt artefact din cosmos. Poți să-ți închipui cât de mult încetineam sistemul? Pe când partea noastră de Matrice nu avea de simulat decât pietre și fenomene meteorologice și cogniție animalieră deloc strălucită, funcționa aproximativ cu aceeași viteză ca oricare altă parte. Dar apoi am apărut noi. Apariția conștiinței a reprezentat o schimbare uriașă pentru volumul computațional. Iar noi ne-am înmulțit rapid, ajungând de la câteva milioane la câteva miliarde. Până s-au întors artilericii cu vești, partea noastră de Matrice devenise atât de lentă, încât era pe punctul de a se bloca.

— Dar noi nu am observat nimic din toate astea pe Pământ.

— Bineînțeles că nu. Percepția noastră asupra timpului a rămas absolut neschimbată, chiar și atunci când întregul nostru univers încetinise aproape până la stagnare. Iar până să intre artilericii în contact cu ceilalți, în Matrice, nici nu conta.

— Dar acum contează.

— Artilericii pot proteja partea noastră de Matrice doar dacă au capacitatea de a opera la aceeași viteză ca și inamicul. Trebuie să fie

capabili să răspundă prompt și eficient acelor atacuri militar-aritmetice și să organizeze ofensive proprii. Nu pot face asta cu opt miliarde de minți conștiente care îi țin pe loc.

— Așa că majoritatea sunt în hibernare.

— Artilecții au raportat totul unor personaje-cheie, unor oameni în care puteau avea încredere că își vor asuma rolul de purtători de cuvânt și organizatori eficienți. A durat o vreme, evident. La început, artilecții au fost tratați cu neîncredere, însă în cele din urmă au reușit să demonstreze că ceea ce pretindeau era adevărat.

— Cum au făcut asta?

— În mare, provocând fenomene ciudate. Demonstrându-și selectiv controlul exercitat asupra realității locale. Din interiorul Matricei, artilecții erau capabili să influențeze procesele computaționale care aveau efecte directe și măsurabile *aici*, în realitatea de bază. Au creat apariții, imagini pe cer, lucruri care au lăsat întreaga lume cu gura căscată și i-au dat de gândit, lucruri pentru care nu se puteau găsi alte explicații plauzibile.

— Cum ar fi dragonii ieșiți din mare, monștrii care apar din senin, după care dispar fără urmă.

— Asta e o metodă mai elaborată, dar principiul e același: intruziuni din Matrice în realitatea de bază, fantasme. Nu sunt suficient de stabile pentru a exista aici la infinit, însă pot

rezista destul pentru a produce pagube.

Gaunt dădu din cap, având în sfârșit senzația că îi devenise totul mai clar.

— Deci inamicul face asta. Artilecții originari, cei care se aflau deja în Matrice.

— Nu, spuse Nero. Mă tem că nu e chiar atât de simplu.

— Nici nu mă gândeam că e așa.

— Cu timpul, în urma măsurilor de reducere a populației, opt miliarde de oameni conștienți s-au redus la două miliarde de oameni aflați în hibernare, asistați de o mână de îngrijitori. Dar asta tot nu a fost suficient pentru toți artilecții. Deși nu mai suntem decât două sute de mii de oameni conștienți, tot îngreunăm și încetinim sistemul în mod considerabil, iar efectul asupra Matricei a două miliarde de oameni adormiți nu este nici el neglijabil. Unii dintre artilecți au considerat că nu au nicio obligație să ne ocrotească existența în vreun fel. În interesul propriului instinct de autoconservare, ar prefera ca viața conștientă să fie eliminată cu totul de pe Pământ. De aceea trimit dragonii: ca să-i ucidă pe cei care se află în hibernare, și în cele din urmă și pe noi. Adevăratul inamic nu poate ajunge încă la noi; dacă ar avea mijloacele necesare, ne-ar face să ne luptăm cu ceva mult mai oribil decât dragonii. Problemele cu care ne confruntăm aici sunt de fapt efecte secundare ale războiului, cauzate de conflictele dintre

propriii noștri artilecți.

— Deci până la urmă unele lucruri nu se schimbă niciodată. Nu e decât un alt război cauzat de divergențe între cei aflați de aceeași parte a baricadei.

— Cel puțin avem niște artilecți de partea noastră. Dar acum înțelegi de ce nu ne putem permite să trezim mai mulți oameni decât sunt strict necesari. Fiecare minte conștientă este o povară în plus pentru Matrice. Dacă am depăși limita, artilecții nu ar mai fi capabili să organizeze nicio manevră defensivă. Adevăratul dușman ne-ar nimici realitatea înainte să apucăm să ne dezmeticim.

— Deci totul ar putea să dispară în orice clipă, spuse Gaunt. Fiecare gând care ne trece prin minte ar putea fi ultimul.

— Cel puțin noi mai avem ocazia să gândim, zise Nero. Măcar noi nu suntem inconștienți.

Apoi gesticulă brusc cu țigara înspre o formă neagră lucioasă care tăia valurile la câteva sute de metri depărtare de platformă. Hei, uite delfini. Îți plac delfinii, Gaunt?

— Cui nu-i plac? răspunse el.

Așa cum se așteptase, munca nu era prea complicată. Nu trebuia încă să identifice defecțiunile, așa că nu avea decât să urmeze planul de reparații întocmit de Nero: să se deplaseze la robotul cutare și să se ocupe de

cutare lucru. Toate erau operațiuni simple, nimic pentru care să trebuiască să debranzeze robotul sau să-l ducă în atelier pentru reparații majore, în general, tot ce avea de făcut era să deschidă un panou, să decupleze câteva fire și să schimbe o piesă. Partea cea mai dificilă era adesea chiar deschiderea panourilor, care se înțepeneau din cauza ruginii și pentru care uneltele nu erau tocmai potrivite. Mănușile groase îi protejau mâinile împotriva muchiilor ascuțite de fier și a vântului mușcător, dar îi afectau îndemânarea pe care o cereau majoritatea sarcinilor, așa că nu le folosea aproape deloc. La finalul turei de nouă ore, degetele îi erau rănite și îl dureau, iar mâinile îi tremurau atât de tare, încât abia reușea să se apuce de barele de fier pe drumul spre interiorul călduros al platformei. Îl durea spatele de la pozițiile incomode în care stătuse pentru a deschide panouri sau pentru a demonta componente greoaie și complicate. Îl dureau genunchii de la efortul pe care îl depunea urcând și coborând întruna scări și pasarele. Avea mulți roboți de verificat, și de fiecare dată se părea că avea nevoie tocmai de vreo unealtă sau vreo piesă pe care nu o adusesese cu el, și după care trebuia să se întoarcă în magazie, să scotocească prin cutii unsuroase cu piese de schimb, să completeze formulare...

În prima zi nu reușise să-și facă norma de

reparații până la încheierea turei, așa că a doua zi avusese și mai mult de lucru. La finalul primei săptămâni era în urmă cu cel puțin o zi, iar la încheierea turei era atât de obosit, încât abia mai avea putere să se târască până la cantină și să rumege ca un somnambul mâncarea pe bază de alge. Se așteptase ca Nero să fie dezamăgită că nu reușise să-și facă norma, dar ea nu îi reproșă nimic atunci când îi verifică progresul.

— La început e greu, spuse ea, dar până la urmă o să reușești. La un moment dat o să te obișnuiești cu ritmul și o să știi ce unelte să-ți pregătești ca să ai la tine tot ce e necesar, aproape instinctiv.

— Cât o să treacă până atunci?

— Câteva săptămâni, câteva luni, depinde de persoană. Apoi o să începem, desigur, să-ți dăm și mai mult de lucru: diagnostice, resetări de motoare, reparații de circuite. Ai folosit vreodată un ciocan de lipit, Gaunt?

— Nu, nu cred.

— Pentru cineva care a făcut avere cu fire și metale, să înțeleg că nu ai vrut să te murdărești prea mult pe mâini...

Gaunt îi arătă unghiile rupte, tăieturile, vânătăile și mizeria pătrunsă în piele. Aproape că nu-și recunoștea propriile mâini. Avea deja dureri neobișnuite în antebrate și bătăături de la cât se suise și coborâse pe scări.

— Nu, dar ăsta e un început promițător.

— O să te descurci până la urmă, Gaunt, dacă vrei cu adevărat.

— Ar fi bine să vreau. Acum e prea târziu să mă răzgândesc, nu?

— Mă tem că așa e. Dar de ce ai vrea s-o faci? Ți-am mai zis: orice e mai bine decât să ne întoarcem în congelator.

Prima săptămână se scurse, și apoi încă una, iar lucrurile începură să se schimbe pentru Gaunt. Cu pași mărunți, nimic spectaculos. Odată se așezase cu tava la o masă goală și-și vedea de treabă, când alți doi muncitori se așezară la aceeași masă. Nu-i adresaseră niciun cuvânt, dar cel puțin nu-l evitaseră. O săptămână mai târziu, își luă inima-n dinți și se așeză la o masă deja ocupată, și fu întâmpinat cu un mormăit în semn de salut. Nu vorbiră prea mult cu el, dar cel puțin nu se ridicaseră să plece. După puțină vreme riscă și să se prezinte, iar ceilalți îi răspunseră, așa că află numele câtorva dintre muncitori. Nu fusese invitat în cercul lor intim, nu dădeau mâna cu el și nu îl tratau ca pe unul dintre ei, dar era totuși un început. După vreo zi sau două, un bărbat solid cu o barbă neagră, stufoasă, intră în vorbă cu el.

— Am auzit că ai fost printre primii care au intrat în hibernare, Gaunt.

— Ai auzit bine, spuse el.

— Probabil e un chin pentru tine să te



adaptez la toate astea. Un chin al dracului.

— Așa e, spuse Gaunt.

— Mă mir că nu te-ai aruncat în ocean până acum.

— Și să ratez căldura apropierei umane?

Bărbosul nu râse propriu-zis, dar scoase un sunet care putea fi luat cu ușurință drept râs. Gaunt nu-și dădu seama dacă era un semn de apreciere pentru umorul lui sau de dispreț pentru încercarea eșuată de a fi amuzant, dar cel puțin era o reacție care îi indica posibilitatea unei relații umane normale la un moment dat în viitor.

Gaunt era în majoritatea timpului prea epuizat ca să mai gândească, dar serile puteau fi ocupate cu numeroase activități de relaxare. Platforma avea o bibliotecă plină cu volume îngălbenite, ediții ieftine de buzunar, care furnizau suficient material de lectură pentru ani buni. Se găseau acolo și muzică, filme și scenarii de realitate virtuală pentru cei interesați. Aveau la dispoziție jocuri, sporturi, instrumente muzicale și ocazii pentru conversații relaxate și flecăreală. Aveau și alcool, sau ceva asemănător, disponibil în cantități reduse. Existau și nenumărate posibilități de a petrece timpul de unul singur, dacă îți doreai solitudine. Mai mult, existau și programe prin rotație în cadrul cărora puteai lucra în bucătărie sau în secțiile medicale, chiar

și după ce îți îndeplineai îndatoririle obișnuite. Elicopterele aduceau mereu chipuri noi de pe celelalte platforme. Într-o zi Gaunt realizează că nu-l mai văzuse de ceva vreme pe bărbosul solid și observă în schimb o femeie tânără pe care nu-și amintea s-o mai fi întâlnit până atunci. Era o viață spartană și izolată, nu foarte diferită de traiul într-o mănăstire sau într-o închisoare, dar tocmai din această pricină cea mai mică modificare a rutinei era demnă de apreciere. Dacă exista o activitate comună, un lucru care îi aduna pe toți laolaltă, era momentul în care îngrijitorii se înghesuiau în sala de mese ca să asculte rapoartele zilnice transmise prin radio de pe celelalte platforme din zona de coastă a Patagoniei și uneori chiar de mai departe. Erau transmisiuni criptice, care se auzeau prost și sunau ciudat din pricina accentelor străine. Gaunt știa că două sute de mii de suflete era o cifră ridicol de mică pentru a reprezenta întreaga populație globală, însă erau deja mai mulți oameni decât își imagina că ar putea cunoaște sau chiar recunoaște. Erau vreo sută care lucrau în sectorul lui, ceea ce însuma populația unui sat, iar timp de secole întregi aceștia fuseseră toți oamenii cu care puteai avea contact.

Nu era nici pe departe fericit acum, însă disperarea și amărăciunea i se domoliseră. Avea să fie acceptat cu greu în sânul comunității,

probabil că avea să mai piardă teren atunci când avea să greșească și să judece nepotrivit unele situații. Dar nu se îndoia că în cele din urmă avea să fie acceptat. Atunci avea să facă parte din echipaj, să fie unul de-ai lor, și avea să vină rândul altuia să se simtă ca un intrus. Poate că nici atunci nu avea să fie fericit, dar cel puțin va fi integrat și pregătit să-și accepte traiul așa cum era, petrecându-și restul vieții făcând ceva, indiferent cât de inutil, pentru a prelungi supraviețuirea speciei umane și a universului. Mai mult decât orice, avea să aibă respectul de sine care vine odată cu alegerea căii mai dificile, mai degrabă decât a celei mai ușoare.

Săptămânile se transformară în luni. Trecuseră opt săptămâni de când fusese redeșteptat la viață. Încetul cu încetul, deveni mai sigur pe el cu privire la sarcinile care îi erau încredințate, iar odată cu încrederea în sine, creșcu și încrederea lui Nero în abilitățile lui.

— Nero mi-a spus că faci față cu brio, îi spuse Clausen după ce îl chemă în baraca șubredă în care făcea orarele și distribuia sarcinile.

Ridică din umeri, prea obosit ca să-i mai pese dacă o impresionase sau nu.

— M-am străduit cât am putut. Nu știu ce altceva mai vrei de la mine.

Își ridică privirea din orarul pe care îl scria.

— Poate să arăți remușcări pentru ceea ce ai

făcut?

— Nu pot să am remușcări pentru ceva ce nu a fost o crimă, încercam să creăm ceva nou, asta-i tot. Crezi că am bănuir care aveau să fie consecințele?

— Ai câștigat bani buni cu asta.

— Și ar trebui să mă simt vinovat din cauza asta? M-am tot gândit, Clausen, am întors-o pe toate părțile, și am ajuns la concluzia că argumentul tău e o porcărie. Nu am creat eu inamicul. Artilecții originari erau deja acolo, se aflau deja în Matrice.

— Dar nu ne observaseră.

— Populația globală tocmai atinsese opt miliarde. Cine știe dacă nu aveau să ne detecteze prezența chiar atunci sau în decursul secolului sau mileniului următor? Cel puțin artilecții la crearea cărora am contribuit eu ne-au avertizat de pericolele care ne pândeau.

— Artilecții tăi încearcă să ne ucidă.

— Unii dintre ei. Iar alții încearcă să ne ajute să supraviețuim. Îmi pare rău, dar asta nu e un argument.

Femeia lăsă creionul jos și se rezemă de spătarul scaunului.

— Ai spirit combativ, nu glumă.

— Dacă te aștepti să-mi cer scuze, poți să aștepti mult și bine. Cred că m-ai deșteptat ca să mă obligi să văd lumea la crearea căreia am contribuit. Sunt de acord, este un viitor oribil,

mizerabil. Nu ar fi putut fi cu mult mai oribil nici dacă mi-aș fi propus asta. Dar nu l-am creat eu. Și nu sunt răspunzător că ai pierdut tu pe cineva.

Fața ei se strâmbă într-o grimasă, de parcă Gaunt s-ar fi aplecat peste birou și i-ar fi tras o palmă.

— Ți-a spus Nero.

— Aveam dreptul să știu de ce mă tratai în halul ăla. Dar știi ceva? Nu-mi pasă. Dacă te ajută să-ți verși nervii pe mine, n-ai decât. Am fost directorul putred de bogat al unei companii multinaționale. Dacă nu m-aș fi trezit cu o mie de cuțite înfipite în spate, ar fi însemnat că nu mi-am făcut bine treaba.

Gaunt ieși din biroul ei cu sentimentul că obținuse o mică victorie, dar era posibil să fi sacrificat ceva mai important. Îi ținuse piept lui Clausen și o înfruntase, dar oare asta îl făcea mai respectabil în ochii ei sau își atrăsese și mai multă aversiune din partea ei?

În seara aceea se așeză undeva în spatele sălii de mese și ascultă buletinele de știri transmise prin radio de pe celelalte platforme. Majoritatea știrilor erau obișnuite, însă mai avuseseră loc încă trei penetrări ale barierei – dragoni acvatici care fuseseră împinși la suprafață din interiorul Matricei – iar unul dintre ei se materializase suficient de mult pentru a ataca și a avaria o centrală termică, întrerupând alimentarea cu

curent electric a trei platforme. Sistemele de rezervă reacționaseră și intraseră în funcțiune, însă în urma defecțiunilor produse, în jur de o sută de oameni în hibernare decedaseră din cauza încălzirii neprogramate. Niciunul dintre ei nu supraviețuise reanimării bruște, însă chiar dacă ar fi trăit, nu ar fi avut de ales și ar fi trebuit eutanasiați pe loc. O sută de minți noi nu ar fi însemnat poate prea mult pentru viteza Matricei, însă ar fi constituit un precedent periculos.

Totuși, se zvonea că aveau să mai trezească pe cineva în curând. Nu se cunoșteau prea multe detalii, dar Gaunt aflase că mai avusese loc un accident pe una dintre celelalte platforme. Un bărbat pe nume Steiner fusese rănit.

În dimineața următoare, în timp ce lucra pe una din punțile aflate la înălțime, Gaunt văzu apropiindu-se elicopterul care îl purta pe Steiner la bord. Lăsă uneltele jos și îl urmări cu privirea. Chiar înainte ca elicopterul să aterizeze, îngrijitorii se adunaseră la marginea cercului care marca zona aflată în raza de rotație a elicei. Imediat ce elicopterul atinse platforma, ținând piept unor rafale de vânt potrivnic, îngrijitorii se îmbulziră în jurul lui, aproape împiedicându-i pe cei de la bord să deschidă ușile. Gaunt își miji ochii și privi concentrat, încercând să identifice chipurile cunoscute. Din

cabină fu scos un trup pe o targă, purtată de o mulțime de mâini binevoitoare. Chiar și din punctul său de observație îndepărtat, Gaunt își dădu seama că Steiner se afla într-o stare gravă. Unul din picioare îi fusese amputat de sub genunchi, după cum lăsa clar să se vadă forma de sub pătura termică cu care era învelit. Corpul de pe targă avea o mască de oxigen pe față, iar un îngrijitor ducea un aparat de perfuzie, ale cărui tuburi erau atașate la brațul lui Steiner. Însă impresia pe care o lăsa toată puzderia aceea de oameni nu era doar una de grijă și solidaritate, ci era aproape una de adulare. Gaunt zări de mai multe ori cum mulți își întinseseră mâinile pentru a atinge targa sau chiar mâna lui Steiner. Deși incapabil să vorbească, rănitul era conștient și dădea din cap, întorcându-se când într-o parte, când în cealaltă, pentru a se uita în ochii celor care îl întâmpinaseră. Apoi silueta dispăru înăuntru, iar mulțimea se dispersă, întorcându-se fiecare la treaba lui.

La vreo oră după aceea veni să-l vadă Nero. Îi supraveghea încă inițierea și îi cunoștea orarul zilnic, așa că știa unde era cel mai probabil să-l găsească la o anumită oră.

— Bietul Steiner, spuse ea. Presupun că ai văzut când l-au adus.

— Da, ar fi fost și greu să nu observ. Păreau să-l trateze ca pe un erou.

— Așa e, într-un fel. Nu pentru că ar fi făcut vreun gest eroic sau vreun lucru deosebit, pe care să nu-l fi făcut și ceilalți la un moment dat, ci pentru că a tras marele loz și acum poate să iasă din toată treaba asta.

— Se întoarce în cutie?

— N-are încotro. Putem face față multor situații, dar nu și unui picior amputat. Nu avem resursele medicale necesare pentru a trata o astfel de rană. E mai simplu să îl înghețăm din nou și să trezim pe cineva sănătos ca să-i ia locul.

— Și Steiner e de acord cu asta?

— Din nefericire, n-are de ales. Nu există niciun fel de sarcină utilă pe care ar putea-o îndeplini cu un astfel de handicap, și nu ne putem permite să ținem conștientă o minte care nu se poate face utilă. Ai văzut și tu cât de strâmtorați suntem, politica pe aici este „toată lumea pe punte”. Te muncim până nu mai poți, și dacă nu mai poți munci, te întorci în congelator. Așa merge treaba.

— Atunci mă bucur pentru Steiner.

Nero scutură din cap cu hotărâre.

— N-ai de ce. Steiner ar fi preferat să rămână cu noi. S-a adaptat bine, a fost un tip popular.

— Mi-am dat seama. Dar atunci de ce îl tratează de parcă ar fi câștigat la loterie, dacă nu asta e ceea ce și-a dorit?

— Cum altfel să reacționăm? Să îl jelim? Să



organizăm un priveghi? Steiner se întoarce în capsulă cu demnitate. Și-a făcut datoria până la capăt. Nu ne-a dezamăgit. Acum are și el dreptul s-o lase mai moale. Dacă nici asta, atunci ce altceva am mai putea sărbători?

— Deci o să trezească pe altcineva.

— Da, imediat ce Clausen va identifica un înlocuitor potrivit. Dar persoana respectivă va trebui instruită, iar între timp ne confruntăm cu golul lăsat în urmă de un muncitor lipsă. Își scoase casca de protecție și se scărpină în cap. De fapt, de-asta am venit să vorbesc cu tine. Te adaptezi bine, Gaunt, dar mai devreme sau mai târziu fiecare dintre noi trebuie să lucreze singur, în altă parte decât pe platforma de coordonare. Postul pe care îl avea Steiner e vacant la ora actuală. Este o unitate simplă, unde nu e nevoie de mai mult de un îngrijitor în majoritatea timpului. Ideea e că ar fi o ocazie bună să vedem cum te descurci.

Nu era o surpriză prea mare; se familiarizase aproape cu modul de distribuire a sarcinilor pentru a anticipa că mai devreme sau mai târziu, avea să fie transferat pe una dintre celelalte platforme pentru o perioadă mai îndelungată. Nu se așteptase însă ca asta să se întâmple atât de curând, când abia începea să se obișnuiască, să stea pe picioarele lui și să simtă că are un viitor în față.

— Nu mă simt pregătit.

— Nimeni nu se simte vreodată pregătit pentru asta. Dar elicopterul așteaptă deja. Clausen o să modifice orarul pentru ca altcineva să-ți ia locul aici.

— N-am de ales, nu?

Nero îl privi compătimitoare.

— Nu prea. Dar știi, uneori e mai ușor să n-ai de ales.

— Pentru cât timp?

— E greu de zis. Presupun că cel puțin trei săptămâni, poate mai mult. Clausen n-o să ia decizia să te aducă înapoi până nu e complet pregătită.

— Cred că am călcat-o pe coadă, spuse Gaunt.

— Nu e prea greu să faci asta, îl asigură Nero.

L-au transportat cu elicopterul până la cealaltă platformă. Abia dacă îi lăsaseră răgazul să-și strângă cele câteva obiecte personale. Nu era necesar să ia unelte sau piese de schimb cu el, deoarece avea să găsească toate lucrurile de care avea nevoie la sosire, precum și provizii suficiente de hrană și rezerve medicale. Nero încercă să-l asigure că totul va fi bine. Roboții de care urma să se ocupe erau modele cu care lucrase deja și era puțin probabil să intervină defecțiuni majore cât avea să fie el acolo. Îi spuse că nimeni nu se aștepta la miracole din partea lui: dacă intervenea vreun incident căruia nu-i putea face față, aveau să-i trimită ajutoare. Iar în cazul în care claca, aveau să-l

aducă înapoi.

Nu-i spuse însă și care erau consecințele. Dar nu-și imaginează că l-ar fi băgat înapoi în congelator pentru asta. Poate i-ar fi dat ceva mai prost de lucru, ceva mai la baza lanțului trofic, dar nici asta nu părea foarte probabil.

Ceea ce-l măcina însă pe el nu era pericolul de a claca sau chiar de a nu reuși să-și îndeplinească îndatoririle, ci era sămânța unei idei pe care și-ar fi dorit ca Steiner să nu i-o fi strecurat în minte. Gaunt începuse să se adapteze și să se împace încetul cu încetul cu noua sa viață. Se străduise să-și modifice speranțele și temerile, să-și adapteze așteptările la ceea ce-i putea oferi prezentul. Nu putea fi vorba nici de avere, nici de prestigiu, nici de lux și în niciun caz de nemurire și tinerețe veșnică. Cel mai bun lucru pe care i-l putea oferi erau douăzeci sau treizeci de ani de trudă, zece mii de zile – dacă era foarte norocos – iar pe majoritatea dintre ele avea să le petreacă muncind pe rupe și deșelându-se, până când munca avea să-i vină de hac. De multe ori avea să lucreze în frig și umezeală, sau dimpotrivă, avea să trudească în soarele arzător, cu ochii atacați de vântul sărat, cu mâinile vătămate de la niște munci prea degradante chiar și pentru cei mai umili sclavi plătiți din lumea veche. Avea să se afle tot timpul la înălțimi amețitoare, nereușind să

scape niciodată pe deplin de senzația de vertij, având în fața ochilor numai fier, beton și o întindere mult prea vastă de ocean cenușiu. Avea să-i fie în permanență foame și să aibă gura uscată, fiindcă hrana pe bază de alge nu-i umplea niciodată stomacul și nu era niciodată suficientă apă potabilă ca să-și potolească setea. În cel mai bun caz, nu avea să vadă mai mult de o sută de chipuri de oameni până la sfârșitul vieții. Poate aveau să fie și câțiva prieteni printre acele o sută de chipuri, poate și câțiva dușmani, și poate, cine știe, avea să existe și cineva care să-i fie mai mult decât un simplu prieten. Nu avea nicio certitudine, și era prea realist ca să aștepte garanții sau promisiuni deșarte. Dar un lucru era sigur: începuse să se adapteze.

Iar apoi Steiner îi arătase că mai exista și altă ieșire.

Își putea păstra demnitatea. Putea să se întoarcă în capsulă cu convingerea că își făcuse datoria.

Unul dintre Cei Puțini, în calitate de erou.

Tot ce avea de făcut era să aibă un accident.

Abia după ce petrecuse două săptămâni singur pe noua platformă, se convinge că avea la îndemână mijloacele necesare pentru asta. Nero insistase de multe ori asupra instructajului pentru protecția muncii, de care trebuia să țină

seama când lucra cu utilaje mobile grele, cum erau roboții, mai ales când aceștia nu erau debransați. Era suficientă o singură clipă de neatenție, îi spusese ea: să uite să fixeze închizătoarea de siguranță, să verifice anumite setări sau să se apuce cu mâna de șina pe care circulau roboții, pentru a-și menține echilibrul, exact în momentul în care o mașinărie era pe punctul de a se deplasa spre el.

— Să nu crezi că nu se poate întâmpla, spusese ea, ridicându-și mâna bandajată. Eu am avut noroc, am scăpat doar cu niște arsuri, care până la urmă se vindecă. Chiar și așa pot să lucrez. O să fie și mai bine când o să scap de bandaje și o să-mi pot folosi din nou degetele. Dar încearcă tu să te descurci fără degete.

— O să am grijă, o asigurase Gaunt cu sinceritate, pentru că dintotdeauna îi fusese groază de răni.

Dar lucrurile nu stătuseră astfel decât până în momentul în care începuse să privească vătămarea ca pe o modalitate de a-și atinge scopul.

Era absolut necesar să planifice totul minuțios. Voia să supraviețuiască, nu să fie ridicat de pe platformă ca o legumă în moarte cerebrală, care să nu mai poată fi înghețată din nou. Nu-i era de niciun folos să zacă inconștient și să sângereze până la moarte. Trebuia să fie în stare să se salveze, să ajungă până în camera de

comunicații și să trimită un S.O.S. Steiner avusese noroc, însă el trebuia să fie isteț, viclean și ferm. Mai mult decât orice, nu trebuia să pară ceva premeditat.

După ce stabili criteriile, își dădu seama că nu avea, de fapt, decât o singură variantă. Unul dintre roboții pe care-i avea de inspectat regulat era suficient de masiv și de înapoiat pentru a provoca un accident în preajma cuiva neatent. Circula de-a lungul unor șine de serviciu, uneori fără niciun fel de avertisment. Chiar fără nicio intenție, fu luat pe nepregătite de câteva ori, când sistemul decisese din senin să deplaseze robotul către un nou punct de inspecție. Își retrăsese mâna la timp, însă ar fi fost suficientă o clipă de ezitare sau să i se agațe îmbrăcămintea de ceva, pentru ca mașinăria să-l strivească. Indiferent dacă l-ar fi retezat sau l-ar fi strivit, era sigur că l-ar fi durut mai rău decât orice i se întâmplase până atunci. Dar, în același timp, durerea ar fi anunțat posibilitatea unei binecuvântate eliberări, ceea ce ar fi făcut-o suportabilă. Aveau să-i vindece cu siguranță mâna în lumea nouă, când avea să fie deșteptat din nou.

Avu nevoie de zile întregi ca să-și adune curajul. De multe ori fusese atât de aproape să-și ia inima în dinți, însă renunțase în ultima clipă. Erau prea mulți factori care i se îngrămădeau în minte, pe care trebuia să-i ia în

considerare. Ce fel de haine să poarte pentru a ameliora șansele de a supraviețui accidentului? Ar fi trebuit oare să pregătească dinainte trusa de prim ajutor, pentru a o putea folosi cu o singură mână? Să aștepte oare ca vremea să fie favorabilă pentru zbor, sau asta ar fi făcut întreaga situație să pară prea bine regizată?

Nu știa. Nu se putea hotărî.

Până la urmă, vremea decise în locul lui.

Se dezlănțui o furtună puternică care lovi fulgerător. Asculta comunicatele transmise de pe celelalte platforme, pe măsură ce erau pe rând lovite în plin de furia talazurilor, a vântului și a fulgerelor. Era mai crunt decât orice fenomen meteorologic pe care îl văzuse de când fusese resuscitat, iar la început fusese în perfect acord cu planul lui. În larg aveau loc accidente reale în vremea aceea, dar nimeni nu putea interveni până când elicopterele nu se puteau ridica în aer. Acum nu era momentul să aibă un accident, nu dacă voia să fie salvat.

Așa că aștepta, ascultând comunicatele. Afară, pe puntea de observație, urmărea fulgerele brăzdând văzduhul până la marginea orizontului și luminând brusc santinelele îndepărtate ale altor platforme, care apăreau golașe și albe ca niște copaci loviți de trăsnet pe un câmp negru și neted.

Nu încă, se gândi el. Când se va mai domoli furtuna, când va exista încă un risc ridicat de

accidentare, însă operațiunile de salvare vor fi din nou posibile.

Se gândi la Nero. Fusesse destul de drăguță cu el, dar nu era sigur că purtarea ei avea neapărat ceva de-a face cu prietenia. Avea pur și simplu nevoie de un muncitor capabil, bine instruit.

Poate. Dar ea îl cunoștea mai bine decât oricine, mai bine chiar decât Clausen. Oare ea i-ar intui planul și ar înțelege ce făcuse?

Încă mai cântărea argumentele, când furtuna începu să se mai liniștească, valurile deveniră parcă mai greoaie, ca de plumb, și mai leneșe, iar printre nori se zări o fâșie roz de cer.

Se urcă până în locul unde aștepta robotul și stătu o vreme acolo. Platforma scârțâia și gema în jurul lui, afectată de asaltul pe care îl suferise. Abia atunci realizează că era o oră mult prea matinală ca să aibă un accident. Trebuia să aștepte până în zori, pentru ca lumea să creadă că-și făcea pur și simplu treaba conform orarului stabilit. Nimeni nu ar fi ieșit în toiul unei furtuni doar ca să repare un robot stricat.

Atunci văzu oceanul strălucind.

Fenomenul se producea poate la un kilometru depărtare, la vest: o zonă circulară de apă galben-verzuie bolborositoare, un cazan fosforescent chiar sub valuri. Ar fi zis că era o priveliște minunată, dacă nu ar fi știut ce ascundea. Un dragon-de-mare încerca să



spargă bariera dintre lumi - o armă vie și complicată a războiului dintre artelecti. Devenea din ce în ce mai încheșat cu fiecare clipă, dobândind o formă fizică în realitatea concretă.

Gaunt uită cu desăvârșire de accidentul pe care îl planificase. Pentru câteva momente ce părură interminabile, nu reuși să-și dezlipească privirea de la cercul acela incandescent, fermecat de forma care prindea viață sub apă. Văzuse un dragon-de-mare din elicopter, chiar în ziua în care fusese resuscitat, dar nu izbutise să-i perceapă dimensiunile reale. Acum, văzând imensa creatură în întregime, înțelese de ce erau capabile să facă ravagii. Ceva ce semăna cu un tentacul sau cu un cârlig străpunse suprafața apei, impregnată cu un soi de strălucire translucidă, ca și cum nu avea control deplin asupra realității, iar de unde se afla el, văzu fără urmă de îndoială că tentaculul se ridicase în aer la o înălțime mai mare decât cea a platformei.

Apoi dispăru brusc. Nu pentru că dragonul-de-mare nu ar fi reușit să atingă omogenitatea necesară, ci deoarece creatura se retrăsese în adâncuri. Strălucirea galben-verzuie începuse de acum să se disperseze, ca o substanță chimică uleioasă vie care se descompunea în elementele componente. Marea, agitată încă de ultimele zvâcniri ale furtunii, arăta aproape ca de obicei. Trecură câteva momente, apoi câteva

minute. Nu trăsesese aer în piept de când observase strălucirea în larg, dar acum începu din nou să respire, îndrăznind să spere că entitatea înotase mai departe către alt obiectiv sau își pierduse poate coerența în adâncuri.

Simți cum se izbește de platformă.

Întreaga structură se clătină din pricina impactului; își imaginează că un submarin ar fi provocat o ciocnire la fel de violentă. Reuși să-și mențină echilibrul, însă de peste tot din jurul lui se desprindeau și cădeau bucăți de metal, aterizând fie mai jos, la alte niveluri ale platformei, fie direct în apă. De undeva din depărtare se auzi un soi de vaiet chinuit care anunța o avarie cumplită. Urmară un șir de bubuituri asurzitoare, ca și cum bolovani uriași ar fi fost aruncați în valuri. Apoi dragonul-de-mare se izbi din nou de platformă, iar de data aceasta zdruncinătura fu atât de puternică, încât Gaunt nu mai fu în stare să se țină pe picioare. Una dintre macaralele din dreapta lui se clătina în mod amenințător, iar turnul începu să se curbeze.

Dragonul-de-mare își menținea în continuare coalescența. Judecând după violența atacurilor, Gaunt era sigur că ar fi putut distruge întreaga platformă dacă ar fi avut suficient timp la dispoziție.

Cu o claritate acută și surprinzătoare, constată că nu voia să moară. Și, mai mult decât atât,

realiză că viața pe lumea aceasta, cu toate vitregiile și deziluziile ei, era infinit mai bună decât moartea care îl aștepta de partea cealaltă. Voia să supraviețuiască.

În timp ce dragonul se pregătea de un nou atac, Gaunt începu să coboare scările în fugă, fericit că încă avea toate degetele întregi, îngrozit pe de-o parte, dar cuprins de o euforie ca o beție delirantă, pe de alta. Nu-și dusesese planul până la capăt, iar acum era posibil să moară oricum, dar mai avea totuși o speranță, iar dacă avea să scape cu viață, nu ar mai fi avut absolut niciun motiv de rușine.

Ajunsese în camera de comandă, unde plănuise să-și administreze primul ajutor și să trimită un S.O.S., când dragonul acvatic își iniție a doua fază a asaltului. Îl văzu limpede prin gaura din mijlocul platformei ridicându-se greoi din apă, sprijinindu-se de unul din pilonii de susținere. Acum nu mai avea un aspect deloc translucid sau provizoriu. Și era într-adevăr un dragon, sau mai degrabă o corcitură pocită de dragon, șarpe, calmar și orice altă creatură oribilă cu solzi, țepi, gheare și tentacule consemnată vreodată într-un bestiar. Avea o culoare verde-metalică lucioasă, iar apele se scurgeau de pe el în cascade, provocând un zgomot asurzitor. Capul – sau ceea ce i se părea lui Gaunt că ar fi capul – îi ajunsese la nivelul camerei de comandă, iar dragonul continua să

crească, desfășurându-și trupul șerpuit din apele întunecate ca și cum ar fi fost trucusul unui scamator. Tentaculele tâșniră din apă și începură să biciuiască tot ce le stătea în cale, smulgând și doborând bucăți întregi din suprastructura platformei, de parcă ar fi fost făcute din biscuiți sau caramelle sfărâmicioase. În timp ce ataca, scotea un sunet oribil ca de claxon, un muget a cărui intensitate urca și cobora lent. Gaunt își reaminti că era o armă, și era deci menită să înspăimânte.

Dragonul își încolăcea trupul, asemenea unui piton, în jurul unui pilon de susținere, strivindu-l și sfărâmându-l. Mai multe plăci de beton se desprinseră din construcție și se prăvăliră în apă ca niște bucăți dintr-un ghețar care se topea. Podeaua îi săltă brusc sub picioare și se re poziționează într-un unghi complet nepotrivit. Gaunt își dădu seama că platforma nu mai putea fi salvată, iar dacă intenționa să supraviețuiască, trebuia să se lase în voia apelor. Simplul gând aproape îl făcu să râdă. Să părăsească platforma, singurul lucru care aducea a teren stabil, și să se aventureze în apele aceluiași ocean care zămisliseră și găzduiau acum dragonul?

Cu toate astea, era singura lui șansă.

Trimise un S.O.S, însă nu așteptă răspuns. După socotelile lui, platforma nu mai avea să reziste decât cel mult câteva minute. Dacă nu-l

puteau găsi în apă, nu l-ar fi ajutat oricum la nimic să le afle planurile. Apoi se uită în jur după cea mai apropiată trusă portocalie pentru supraviețuirea în situațiile de urgență. Îi arătaseră echipamentul de salvare în timpul instructajului, dar nu-și imaginase nicio clipă că va ajunge să-l folosească – îmbrăcămintea izolată termic, vesta de salvare, ieșirile de urgență...

Prin interiorul unuia dintre piloni cobora o scară până la suprafața apei; aceasta era calea pe care o foloseau pentru accesul pe platformă în rarele ocazii în care utilizau bărci în loc de elicoptere. Dar pe când încerca să-și amintească drumul spre scară, își dădu seama că se afla chiar în interiorul pilonului în jurul căruia era încolăcit dragonul. Nu-i mai rămânea decât o singură opțiune. Mai exista o scară care ducea până destul de aproape de apă, cu o parte inferioară extensibilă. Nu ajungea chiar până jos, însă avea mult mai multe șanse de a supraviețui căderii, decât dragonului.

Era mai rău decât se așteptase. Saltul în apele învolburate păru să dureze o veșnicie; suprastructura platformei se înălța încet deasupra lui, iar marea de un gri-metalic se căsca amenințătoare sub el, până când, chiar în ultimul moment dinaintea impactului, i se păru că accelerează brusc, și lovi suprafața apei cu o asemenea forță, încât își pierdu cunoștința. Se

scufundase, după care se ridicase probabil înapoi la suprafață, pentru că își reveni în timp ce tușea și scuipa apă rece și sărată din plămâni. Avea apă și în ochi, și în urechi, și în nări, mai înghețată decât era omenește suportabil. Apoi văzu un val rostogolindu-se deasupra lui și își pierdu din nou cunoștința.

Se trezi din nou din leșin câteva minute mai târziu. Era încă în apă, avea gâtul înghețat, însă corpul îi era protejat de costumul izolat termic. Vesta de salvare îi menținea capul la suprafață, cu excepția ocaziilor când era lovit de valuri. La vestă avea atașată o lumină intermitentă strălucitoare, de un albastru insuportabil, care se aprindea și se stingea întruna.

În dreapta lui, la câteva sute de metri distanță, și din ce în ce mai departe cu fiecare curent al apelor, platforma se scufunda cu dragonul încolăcit încă în jurul pilonilor. Auzi urletul ca de claxon, văzu unul dintre piloni prăbușindu-se, apoi fu înghițit de un val copleșitor de oboseală.

Nu-și amintea momentul în care fusese găsit de elicopter. Nu-și amintea uruitul motoarelor, și nici cum fusese ridicat din apă cu o frânghie și un scripete. Nu avea în minte decât o lungă perioadă de inconștiență, apoi zgomotul și trepidațiile din cabină, lumina soarelui străbătând prin ferestre, cerul albastru, senin, și marea netulburată. Îi luă câteva clipe să se

dezmeticească. O parte a creierului său sărise peste tot ce se întâmplase de când fusese trezit din hibernare, și lucra încă pe baza ipotezei că totul se rezolvase cu succes, că se trezise într-un viitor mai bun, un viitor în care lumea era nouă și curată, iar moartea nu mai era decât o vagă amintire.

— Ți-am primit semnalul, spuse Clausen. Ne-a luat ceva vreme până să te găsim, chiar și cu transponderul pe care îl ai atașat la vestă.

Își aminti totul: platformele, oamenii în hibernare, artilecții, dragonii marini, certitudinea absolută că aceasta era singura realitate posibilă în care avea să mai trăiască vreodată, toate acestea urmate de revelația – sau mai degrabă de amintirea revelației – că prefera situația asta decât să moară. Își aduse aminte de ceea ce plănuise să facă înainte să apară dragonul-de-mare, și-și dori să strivească amintirea și s-o îngroape acolo unde îngropase fiecare lucru rușinos pe care-l făcuse vreodată.

— Ce s-a întâmplat cu platforma?

— A fost distrusă, spuse Clausen. Și odată cu ea, au murit și toți oamenii în hibernare aflați înăuntru. Dragonul s-a dezintegrat la scurtă vreme după aceea. E semn rău că și-a menținut consistența pentru atât de mult timp. Înseamnă că devin din ce în ce mai puternici.

— Atunci mașinăriile noastre vor trebui să devină și ele mai puternice.

Crezu că avea să-i dea vreo replică sarcastică, să-l ridiculizeze pentru banalitatea simplistă pe care o spusese, având în vedere că știa atât de puține despre războiul lor și sacrificiile pe care le ceruse. În schimb, Clausen încuviință din cap.

— Asta e singura lor opțiune, tot ce putem spera. Și fără îndoială, așa se va întâmpla. Întotdeauna se întâmplă asta, altfel nu ne-am mai afla aici.

Se uită la silueta lui înfășurată în pătură.

— Acum regreti că ai ales să rămâi treaz?

— Nu, deloc.

— Chiar și după tot ce s-a întâmplat acolo, pe platformă?

— Cel puțin am avut ocazia să văd un dragon de aproape.

— Da, spuse Clausen, într-adevăr.

Crezu că încheiase conversația, că acesta era ultimul lucru pe care îl avea de zis. Nu era sigur dacă se schimbase ceva în relația lor – era nevoie de mai mult timp pentru a i se confirma asta – însă simți totuși că răceala din atitudinea ei lăsase loc unei oarecare cordialități, chiar dacă avea să se dovedească temporară. Nu numai că se decisese să rămână, ci renunțase la accidentul plănit. Oare ea se așteptase ca el să încerce așa ceva după ceea ce i se întâmplase lui Steiner? Bănuia oare că fusese pe punctul de a face asta?

Dar Clausen nu terminase încă ce avea de zis.



— Nu știu dacă e adevărat sau nu - spuse ea, adresându-i-se pentru prima dată lui Gaunt ca de la egal la egal, tratându-l ca pe o ființă umană, ca pe un alt îngrijitor - dar am auzit la un moment dat o teorie care susținea că frontierele și relațiile dintre Matrice și realitatea concretă nu sunt atât de simple pe cât s-ar putea crede. Timpul și cauzalitatea se intersectează și se încurcă în interfață. Faptele care au loc într-o anumită ordine acolo nu corespund neapărat ordinii în care se întâmplă aici. Iar atunci când forțezi bariera și trimiți vreun obiect până aici, se întâmplă să nu se desfășoare în ceea ce noi considerăm timpul prezent. Un șir de evenimente din interiorul Matricei ar putea avea consecințe în orice punct al axei temporale, n-avem de unde să știm.

— Nu prea înțeleg.

Ea arătă cu capul către fereastră.

— Toate lucrurile inexplicabile care au fost observate de-a lungul istoriei ar putea fi efecte secundare ale războiului dintre artilecți. Arme care au spart bariera într-un moment nepotrivit, dobândind consistență suficient de multă vreme pentru a fi observate de cineva, sau pentru a scufunda un vas. Toate poveștile din trecut ale marinarilor, toate legendele despre monștri marini ar putea să fi fost ecouri ale războiului pe care îl purtăm acum.

Clausen ridică din umeri, ca și cum chestiunea

nu prezenta în fond nicio importanță.

— Chiar crezi asta?

— Nu știu dacă asta ar face lumea să pară și mai ciudată, sau i-ar conferi, dimpotrivă, ceva mai mult sens. Scutură din cap. În fond, monștrii marini... cine și-a închipuit vreodată că ar putea fi reali? apoi se ridică și se întoarce pe scaunul din față al elicopterului. E doar o teorie, nimic mai mult. Acum culcă-te.

Gaunt îi urmă sfatul cu ușurință.

## Pat Cadigan - Gustul nopții

Sunt realități pe care nu le poți percepe în lipsa organului de simț adaptat, așa cum va arăta și povestirea tulburătoare ce urmează.

**Pat Cadigan** s-a născut în Schenectady, New York, iar în prezent trăiește în Londra, împreună cu familia ei. A publicat pentru prima oară în 1980 și a ajuns curând să fie considerată unul dintre cei mai buni scriitori ai generației sale. Povestirea ei, „Pretty Boy Crossover”, apare pe lista mai multor critici, printre cele mai bune povestiri science fiction din anii '80, iar „Angel” a fost distinsă cu premiile Hugo, Nebula și World Fantasy (una dintre puținele povestiri care au primit vreodată această distincție extraordinară). Prozele ei scurte – publicate în reviste importante, precum *Asimov's Science Fiction* și *The Magazine of Fantasy and Science Fiction* – au fost adunate în volumele *Patterns* și *Dirty Work*. Primul ei roman, *Mindplayers*, a fost lansat în 1987, primind critici favorabile, iar cel de-al doilea, *Synners*, publicat în 1991, a câștigat Premiul Arthur C. Clarke pentru cel mai bun roman science fiction al anului. Un al treilea volum, *Fools*, i-a adus renumitul premiu pentru a doua oară. Pat Cadigan mai este și autoarea romanelor *Dervish Is Digital*, *Tea From an Empty Cup* și *Reality Used to Be a Friend of Mine*, iar ca editor a coordonat antologia *The*

*Ultimate Cyberpunk*, două cărți despre producerea unor filme și alte patru romane non-ficționale despre lumea media. Cea mai recentă carte a ei este *Cellular*.

Nu temperatura în scădere, ci gustul nopții a fost cel care a trezit-o. Nell s-a ghemuit mai mult și a continuat să moțăie. Mai dura ceva până când umezeala caldarâmului pătrundea prin straturile de carton gros, prin sacul de dormit și pătura în care se cuibărise. Era complet îmbrăcată, iar hainele de rezervă se aflau și ele tot în sac – nu erau cine știe ce, dar suficiente cât să o protejeze de frig. Totuși, undeva în următoarele douăzeci și patru de ore trebuia să meargă la o spălătorie cu autoservire, căci mirosul îi muta nasul din loc.

Duhoarea era unul dintre acele lucruri ce nu se schimbaseră sau, cel puțin, nu încă. Spera să rămână așa și de acum încolo. În contradicție cu aceasta, gustul nopții rămăsese printre cele mai mari plăceri secrete ale ei, deși încă habar n-avea de unde-i venea sau ce înseamnă. Din când în când, era aproape să-și dea seama, aproape. Dar când încerca să prindă ideea, fie în mintea ei, fie prin a atinge cu adevărat un obiect, totul se spulbera înainte de a înțelege ceva.

Vedere. Auz. Miros. Gust. Pipăit.

Amintirea îi răsărea în minte, însoțită de

senzația că ceva de un albastru pal se întinde mult, la maximum, între mâinile ei.

*Orbii descoperă că simțurile, în special auzul, se intensifică, pentru a compensa lipsa celui alt. Surzii pot avea o vedere ageră, dar să fie, de asemenea, foarte sensibili la vibrații, ceea ce este sunetul pentru noi, ceilalți.*

*Cu toate astea, cei care își pierd simțul mirosului și-l vor pierde și pe al gustului, din cauza faptului că sunt foarte strâns legate unul de celălalt. Lipsa sensibilității la pipăit este, de regula, simptomul unei probleme mai mari. Există un număr mic de oameni care nu pot percepe durerea, dar asta îi expune la riscul de a se accidenta foarte grav sau chiar mortal.*

Doctorița o ascultase îngăduitoare. Ba chiar mai mult, nu o întâmpinase cu suspiciune, așa cum făcuseră ceilalți medici la care o dusesse Marcus. Nell fusese capabilă să analizeze tot ce îi spunea femeia, să întoarcă informația pe o parte și pe alta. Chiar și sub rafalele de nerăbdare ale lui Marcus, ea reușise să-i adreseze doctoriței o întrebare.

*Un al șaselea simț? Precum telepatia sau clarviziunea?*

Interogația femeii fusese la fel de sinceră ca și a ei, iar Nell și-a dat toată silința să se facă înțeleasă.

*Dacă ar exista un soi de simț suplimentar, chiar și persoanei care l-ar avea i-ar veni destul*

*de greu să-l descrie. Ca și cum am încerca să-i explicăm ce înseamnă să vezi unui orb din naștere.*

Nell o aprobase și îi ceruse să se gândească cum ar fi putut celelalte cinci simțuri să compenseze această lipsă.

Aici se termina șirul amintirilor, lăsându-i în gură un gust asemănător cu cel al nopții, numai că mai rece și acrișor.

Nell a oftat, simțindu-se confortabil și irațional în siguranță. Irațional pentru că așa e când dormi pe unde apuci. N-ai decât să te crezi la adăpost și nu vei rezista mult. Numai că zona izolată din spatele clădirii – cinematograful? amfiteatru? — se dovedise a fi la fel de primitoare pe cât arăta. Nu părea să aibă niciun alt scop; doar un colț în care cineva putea să doarmă nebăgat în seamă, o noapte sau două. Mai mult de atât ar fi însemnat să forțezi nota, dar asta nu avea nicio importanță pentru unii oameni ai străzii. Ar fi poposit într-un loc ca acela până ce ieșeau atât de tare în evidență, încât erau observați și izgoniți. Apoi zona era împrejmuită sau ocupată cu ceva, astfel încât nimeni să nu o mai poată folosi. Un sălaș mai puțin, atunci când nu aveai unde să mergi.

Nell ura să piardă lucruri, ura gustul ce dura zile, săptămâni și uneori și mai mult: amăreală seacă amestecată cu saramură. Ba mai rău,

senzația putea să revină din senin, fără niciun motiv în afară de acela că, asemenea majorității oamenilor străzii, își părăsea mereu adăposturile. Mai erau și altele care aveau un gust la fel de rău, dar nimic nu era atât de îngrozitor și nu persista la fel de mult, nici măcar cel de metal coclit al dezamăgirii.

După puțin timp, și-a dat seama că petele de culoare pe care le urmărea în spatele ochilor ei închiși nu erau rămășițele unui vis ce se destrăma lent, ci voci reale ale unor persoane în carne și oase, ca și ea, aflate nu prea departe; fie nu o observaseră, fie nu le păsa.

Nell și-a îndreptat încetitor trupul – nicideată să nu faci zgomote bruște era o altă regulă a vieții pe străzi – și a deschis ochii. O lumină albastră-alburie a orbit-o, în timp ce în urechea dreaptă i-a răsunat o voce rece.

*Stelele alb-albastre nu trăiesc îndeajuns de mult pentru ca pe planetele ce orbitează în jurul lor să se dezvolte viața. Nici măcar cea mai rudimentară formă. Doar dacă nu cumva își face apariția o civilizație suficient de avansată astfel încât să colonizeze acele lumi cu organisme modificate să evolueze rapid. Asta ar ridica întrebarea: de ce ar face o civilizație avansată un asemenea lucru? Dar motivațiile unei rase atât de inteligente ar putea părea sau chiar ar fi ilogice, dacă nu de-a dreptul incomprehensibile*

*pentru orice altă specie nu atât de dezvoltată.*

Amintirea alb-albăstruie s-a întins mai mult în timp: o femeie tânără, cu o mină serioasă, într-o cafenea, urmărind un clip pe ecranul unui notebook. Nell aruncase o privire, pe furiș, în drumul ei spre toaletă. I-a luat puțin ca să-și dea seama că ceea ce tocmai văzuse cu coada ochiului îi arăta ce, și mai ales de ce i se întâmpla acel lucru ciudat și ce trebuia să însemne. În pragul revelației, și-a făcut loc o alta, probabil cea mai importantă: *ei* comunicau cu ea.

Înțelegerea venea la ea întotdeauna de te miri unde. Ca și ideea cu al șaselea simț lipsă – când a devenit, în sfârșit, conștientă de el, și-a dat seama că sentimentul pândise de mult, mult timp, de ani și ani, de undeva din adâncul memoriei ei, ca fragmentul zdrențuit al unui vis pe jumătate uitat. Se dezvoltase atât de lent, încât ar fi putut la fel de bine să trăiască toată viața fără a-l băga de seamă, îngropându-l sub tone de preocupări banale, de griji și temeri.

Cumva, îi atrăsese atenția o fereastră pop-up, mentală. Marcus zicea pe atunci că toată lumea mai are din când în când câte un gând rătăcit în legătură cu vreo ciudățenie. În cazul în care nu intenționa să scrie vreo poveste stranie sau să facă un desen ciudat, nu avea niciun sens să transforme asta într-o obsesie.

Fusese oare următorul doctor cel care îi



sugerase fix acele lucruri, să se exprime printr-o narațiune sau o schiță sau amândouă? Chiar dacă își dorise foarte mult să îi urmeze sfatul, nu putuse. Știa, de acum, că îi lipsea un simț, de parcă ar fi fost oarbă sau surdă.

Marcus spusese că nu înțelege de ce asta însemna că trebuie să plece de acasă și să doarmă pe străzi. Atunci, nici ea nu înțelegea. Dar chiar dacă ar fi priceput îndeajuns cât să-i explice faptul că *motivațiile unei rase atât de evaluate ar putea părea sau chiar ar fi ilogice, dacă nu de-a dreptul incomprehensibile pentru orice altă formă nu atât de dezvoltată*, pentru Marcus nu ar fi însemnat decât că Nell era, într-adevăr, nebună de legat, am încheiat citatul.

Asistentul social, o femeie pe care bărbatul o trimisese după ea, nu încercase să o convingă chiar imediat să intre într-un spital sau un adăpost, dar intenția ei era asurzitoare. De fiecare dată când se întâlneau cu Nell, voința ei acaparase totul în jur. Până la urmă, Nell a fost obligată să o facă să-și mărturisească scopul numai ca să aibă puțină liniște. După aceea, timp de câteva zile, în jurul ei realitatea a părut răsturnată cu susul în jos. Se simțea prea dezorientată ca să mai înțeleagă ceva. Tot ce știa era că *ei* se aflau acolo, asaltând-o cu mesaje, iar simțurile-i erau turate la maximum, încercând să compenseze pentru lipsă.

Lumina alb-albastră orbitoare s-a destrămat și

vederea i s-a limpezit. Șase metri mai încolo, în spatele clădirii, se vedea o deschizătură de mărimea unei uși duble de garaj. Șapte sau opt bărbați stăteau chiar în fața ei, unii dintre ei așezați pe lăzi de lemn, fumând, bând din sticle sau din pahare mari de suc. Petele de culoare ale vocilor s-au transformat în unde concentrice din ce în ce mai mari, ca acelea formate de picăturile de ploaie ce ating suprafața calmă a apei. Nuanțele s-au contopit, dând naștere la altele noi, dintre care pe unele Nell nu le mai văzuse nicăieri, în afară de imaginația ei.

Undele s-au tot extins până au atins spațiul din spatele ochilor ei și au trecut pe deasupra lor ca vântul ce scutură petalele florilor delicate. A văzut niște lumini scânteietoare, apoi o suliță incandescentă i-a pătruns prin tâmpla dreaptă. A mai apucat doar să tragă o dată aer în piept, până ce un obiect ascuțit, ca un spărgător de gheață, a intrat prin ochiul drept, perpendicular pe suliță.

*Ceva se poate afla la milioane de ani-lumină depărtare și totuși să îl ai sub priviri.*

— Te simți bine?

Bărbatul s-a aplecat asupra ei, sprijinindu-se cu mâinile puțin deasupra genunchilor. O mare parte din părul lui lung era prins la spate, cu excepția câtorva șuvițe ce atârnavă într-un fel care îi sugera lui Nell niște semne de punctuație. Un chip rotund, cu ochi rotunzi, iar

sub ei câteva riduri adânci.

Văz. Auz. Miros. Gust. Pipăit.

Nell a clipit, ținându-și palma peste ochiul drept. El a repetat întrebarea, iar cuvintele lui se rostogoleau în noapte ca niște mingiuțe verzi. Femeia și-a mușcat buza ca să nu izbucnească în râs. Bărbatul s-a aplecat peste ea și i-a îndepărtat mâna de pe ochi. Apoi și-a îndreptat trupul și a scos din buzunar un telefon celular.

— Am nevoie de o ambulanță, a zis el.

Nell a deschis gura ca să protesteze, dar vocea nu i-a dat ascultare. Un alt bărbat a venit într-acolo, rostind cuvinte ce i se păreau lui Nell fire subțiri, întinse, de argint.

Apoi totul s-a transformat în sârmulițe argintate. Unele au devenit ace și păreau să se lupte între ele. Durerea din ochiul ei s-a intensificat, iar o voce din trecutul îndepărtat a încercat să pună o întrebare, fără a o transfigura în altceva, dar pur și simplu nu se auzea suficient de tare.

Nell s-a rostogolit pe spate. O senzație pe jumătate de anxietate, jumătate anticipare a trecut ca un fior prin ea. Muzică, a observat ea; foarte tare, cântată live, răsună din direcția deschizăturii în dreptul căreia stăteau bărbații. Corzile îi puneau sângele în mișcare, îi țintuiau brațele și picioarele. Durerea s-a mai aprins o dată, și la fel și gustul nopții. S-a lăsat pradă lui.

Senzația de cădere s-a transformat în dorința de a dormi, dar tocmai când era gata să cedeze, se trezea, ca un pendul ce se mișcă înainte și înapoi. Sau ca și când plonja de pe culmea unui val uriaș, în larg, apoi urca din nou pe creasta altuia.

Ochiul ei drept a fost deschis forțat, cu sunetul unui foc de armă și o lumină strălucitoare i-a umplut gura cu gust de țurțuri.

— Bine ai venit înapoi! Nu o lua în nume de rău, dar îmi pare tare rău să te găsesc aici.

Nell a descoperit că își putea deschide doar ochiul stâng, dar era suficient. Doamna Dunwoody, Spune-mi-Anne, asistentul social. Nu cel de la început, pe care Marcus îl trimisese după ea. Aceea fusese doamna Peterson, Spune-mi-Joan, înlocuită curând de domnul Carney, Spune-mi-Dwayne. Pe el, Nell îl văzuse doar de două ori, iar ultima oară, senzația pe care i-o transmisese era aceea a unui bobârnac scurt și agresiv, ca și cum își înăbușea lacrimile sau isteria. Orice ar fi fost, răzbătea dinspre el în forme întortocheate, de culori schimbătoare, ce îi lăsau un gust rău. Încercase să nu-l mai privească, dar nu funcționa. Gustul era încă prezent, chiar dacă nu zărea culorile.

Era tot ce puteau face ei pentru ea, așa lipsită de acel simț, cum era. Atunci nu înțelese. Tot ce știa era că gustul îi întorcea stomacul pe dos,

iar culorile îi produceau dureri de cap. În cele din urmă, vomitase pe pantofii asistentului social și dispăruse fără să-și ceară scuze sau măcar să tragă o înjurătură, ce să mai vorbim de salut. Lui Nell nu-i păsase.

Doamna Dunwoody, Spune-mi-Anne, era înlocuitoarea lui și reușise să îi dea de urmă mult mai repede decât s-ar fi așteptat. Doamna Dunwoody, Spune-mi-Anne era stăpânită de același fel de tensiune ca și bărbatul de dinaintea ei, dar din când în când emitea un miros rânced, mucegăit, de resemnare, ce semăna foarte mult cu acela al supunerii complete.

Supunere. Gândul a început să încolțească în mintea lui Nell, dar îl procesa prea încet, căci îl asocia doar dorinței ascunse (chiar și pentru ea) a doamnei Dunwoody, Spune-mi-Anne, de a renunța. Dacă ar fi avut simțul lipsă, ar fi înțeles totul imediat.

Bineînțeles, în cazul ăsta, ar fi reușit să dea de capăt situației mult mai devreme și totul ar fi schimbat. Poate nu ar fi fost mult mai bine, pentru că ar fi trebuit să explice tuturor acelor orbi, ca să zic așa, cum e să vezi. Dar cel puțin nu s-ar mai fi agitat atât de mult, cuprinsă de confuzie.

— Nell?

Doamna Dunwoody, Spune-mi-Anne, s-a aplecat deasupra chipului ei, holbându-se

îngrijorată.

— Te-am întrebat dacă știi de ce ești aici.

Nell a ezitat.

— Aici, adică...

Vocea i s-a stins în gâtul uscat. Asistentul social i-a turnat un pahar cu apă din carafa aflată pe măsuta de la capătul patului și l-a ținut drept, strecurându-i paiul printre buzele arse, astfel încât să poată bea. Nell a dat gata trei pahare, iar doamna Dunwoody, Spune-mi-Anne, i-a aranjat pernele la spate, înainte să se întindă din nou pe salteaua ridicată.

— Mai bine? a întrebat-o, senină, pe Nell.

Nell a coborât o dată capul, ușor și fără entuziasm.

— Care era întrebarea? a zis ea cu vocea încă vlăguită.

— Știi de ce te afli aici? a întrebat-o doamna Dunwoody, Spune-mi-Anne.

Nell s-a amuzat în sinea ei de conversație și s-a abținut să răspundă: În același loc în care te afli și tu. Sub ochii asistentului social se zăreau riduri adânci, hainele erau șifonate și o mulțime de fire de păr se ițeau din legătura cu care își ținea strânsă la spate podoaba capilară. Fără îndoială că se odihnise mult mai puțin decât Nell în ultimele douăzeci și patru de ore. Cu singurul ei ochi sănătos s-a uitat în jur la perdele și la pat.

— La spital. Spitalul General Tri-County.

Putea vedea ușurarea cu care femeia întâmpinase răspunsul complet. Cu toate astea, nu era cine știe ce ispravă; la Tri-County ajungeau toți oamenii străzii și cei fără asigurare.

— Ai avut o criză, a anunțat-o Spune-mi-Anne, vorbindu-i încet și cu grijă ca unui copil. Un bărbat te-a găsit în spatele sălii de concerte și a chemat ambulanța.

Nell și-a ridicat mâna dreaptă și a dus-o la față.

Spune-mi-Anne a ezitat, nesigură.

— Se pare că ți-ai rănit ochiul.

Nell și-a amintit atât de limpede senzația de împunsătură și sulița, încât s-a chircit.

— Te doare? a întrebat Spune-mi-Anne îngrijorată. Vrei să văd dacă îți pot da ceva pentru durere?

Nell a clătinat din cap, în semn că nu; un spasm de durere, undeva în adâncul orbitei ei oculare drepte, a avertizat-o fără doar și poate să nu mai facă asta sau vreo altă mișcare bruscă.

— Ai vrea să sun pe cineva? a întrebat asistenta.

Încruntându-se puțin, Nell și-a mișcat brațele într-un gest ce voia să transmită un nu hotărât. Spune-mi-Anne și-a țuguat buzele, dar o panglică lungă și roz nu a ezitat să îi iasă din gură, plutind imponderabilă. Prea târziu - îl

sunase deja pe Marcus, crezând că, până ajungea, Nell chiar ar fi vrut să-l vadă. Iar dacă nu, avea să susțină că Marcus insistase, pentru că era soțul ei și, vezi Doamne, dăruirea și blablaul asistenților sociali.

Brusc, i s-a conturat în minte imaginea unei doamne Dunwoody, Spune-mi-Anne, nu atât de obosite. La fel de brusc, reprezentarea a prins viață.

*Cred că dacă reușim să reunim familiile, atunci am realizat cel mai bun lucru care ne-a stat în putință. Uneori, nu este posibil, bineînțeles, așa că tot ce putem face în continuare e să-i integrăm într-o familie pe cei care au nevoie.*

Nell și-a dat seama că era vorba despre interviul de angajare al lui Spune-mi-Anne. Nu-i era foarte clar ce încercau *ei* să-i comunice cu asta. Simțul lipsă. Sau poate pentru că *ei* îl aveau, interpretau greșit situația.

— Nell? *Nell?*

A încercat să-și elibereze mâna din strânsoarea asistentei, dar nu a reușit. Presiunea o făcea să se simtă ca și când avea gura plină de coji de nuci, fade și tăioase.

— Ce vrei? a zis ea.

— Am spus, ești sigură? a răspuns asistenta.

Nell a oftat.

— Este o poveste care spune că primii oameni din Lumea Nouă care au zărit corăbiile lui



Columb nu le-au văzut cu adevărat, pentru că asemenea lucruri erau în afara experienței lor de până atunci. Crezi că e adevărat?

Spune-mi-Anne și expresia ei de confuzie amestecată cu îngrijorare. Nell știa ce înseamnă acea privire – îi era teamă că situația începea să-i scape de sub control.

— Ești amețită? Sau doar obosită? a întrebat asistenta.

— Eu nu cred, a continuat Nell puțin melancolică. Presupun că habar n-aveau ce sunt și nu știau cum să le privească, dar de văzut, le-au văzut. Până la urmă, corăbiile erau făcute de alți oameni. Dar dacă ar fi fost ceva venit din altă lume, atunci n-aș mai fi fost atât de sigură.

Chipul lui Spune-mi-Anne era acum foarte trist.

— Vorbesc ca o nebună?

Nell a râs scurt.

— *Oamenii de știință* discută despre așa ceva, a adăugat ea.

— Tu nu ești un om de știință, Nell. Tu ai fost bibliotecară. Cu tratamentul și medicația corespunzătoare, ai putea să...

Nell a râs din nou.

— Dacă o bibliotecară începe să se gândească la posibilitatea ca pe alte planete să existe viață, înseamnă că a luat-o razna?

Și-a întors capul și a închis ochii. Corecție: ochiul. Nu simțea mare lucru sub bandaj, dar

suficient cât să-și dea seama că pleoapa nu i se deschidea sau închidea. Când a auzit-o pe asistentă îndepărtându-se, s-a uitat în jur și a văzut că firele argintii se întorseseră. Înfloreau ca bobocii, deschizându-se și zburând mai departe, unde se întâlneau cu altele și se uneau, formând noi inflorescențe, care își reluau periplul. Lumea din jurul lui Nell a început să semene cu o cușcă, deși ea habar n-avea de ce parte se află.

Dintr-odată a simțit unul dintre fire pătrunzându-i prin tâmplă. Aceeași durere orbitoare. O clipă mai târziu, un al doilea a trecut prin bandajul care îi acoperea ochiul drept, de parcă nici nu ar fi fost acolo, și i-a străpuns capul, ținându-l pe pernă.

Ochiul stâng era înecat în lacrimi, dar a putut să o vadă pe Spune-mi-Anne grăbindu-se înapoi la ea, împreună cu o asistentă. Gurile li se deschideau și li se închideau, în timp ce îi strigau numele. Le-a văzut întinzându-se spre ea, dar se afla mult prea departe.

Și așa avea să fie. Nu, așa era întotdeauna, dar cele cinci simțuri se străduiau să-l compenseze pe cel lipsă, încât oamenii luau iluzia contactului ca pe ceva real. Puterea sugestiei – unde ar fi rasa umană fără ea?

Vedere. Auz. Miros. Gust. Pipăit.

*Contact.*

Cuvântul era o aproximare vagă a sensului,

dar conceptul devenea din ce în ce mai clar acum în mintea ei. Mai clar decât vederea ce scădea a ochiului ei stâng. Dar încă destul de bună ca să o observe pe Spune-mi-Anne care era gata să se panicheze.

Un bărbat în uniformă albă a dat-o la o parte, iar Nell a simțit vag că o atinge. Dar încă nu avea loc niciun *contact*.

Nell s-a căznit să se trezească, de parcă ar fi escaladat un perete de stâncă, cu șase saci de nisip spânzurați, legați cu frânghii lungi de talia ei. Gura-i era plină de așchii de oțel și nisip. Cunoștea acel gust – medicamente. Va avea nevoie probabil de o zi întreagă ca să scape de el.

La început încercase medicația pentru că Marcus o implorase. Antidepresive, capsule antianxietate și, în final, antipsihotice – toate avuseseră același gust, căci nu era nici depresivă, nici anxioasă, nici psihotică. Între timp, Marcus mersese din ce în ce mai departe cu lucruri care, spre deosebire de uscăciunea gurii, a kilogramelor în plus și a tremurului mâinilor, nu erau reversibile.

Spune-mi-Anne n-avea habar de așa ceva. Încerca să o determine pe Nell să-l vadă pe Marcus, neștiind că cei doi de-abia dacă se mai putea simți unul pe celălalt. Nici Marcus nu își dădea seama, cel puțin nu așa cum o făcea ea.

Marcus credea că și ăsta era tot un efect reversibil.

Pete de culoare au început să apară în spatele pleoapelor ei grele, culori stranii care se mișcau și se schimbau, de la verde la auriu, de la mov la roșu, de la albastru la turcoaz, iar între fiecare se năștea o nuanță pe care nu o mai întâlnise niciodată și nici nu avea să o mai întâlnească.

Vedere. Auz. Miroș. Gust. Pipăit.

*C-c-c-contact...*

Cuvântul era un pietroi, încercând să se strecoare în lăcașul netezit de-a lungul veacurilor, la ani-lumină distanță, sculptat într-o formă precisă și elegantă, a unei pietricele.

*Ceva se poate afla la milioane de ani-lumină depărtare și totuși să îl ai sub priviri.*

Vedere. Auz. Miroș. Gust. Pipăit.

*C-c-c-con... ectează-te.*

*C-c-c-commmmuniune.*

*C-c-c-c-commmmunică.*

S-a văzut deodată alergând în jurul bazei unei piramide, în căutarea unei căi de a ajunge în vârf. În timp ce privea, imaginea a fost înlocuită de o altă reprezentare a ei, fugind în jurul unui elefant și al câtorva orbi; căuta încă o modalitate de a ajunge în vârful piramidei.

Imaginea s-a destrămat și și-a dat seama de cât de greu îi apăsau pe ochii închiși luminile de deasupra. Pe ochi, unul singur. A oftat; chiar

dacă ajungea să înțeleagă până la urmă – sau înțelegerea i se revela – cum avea să fie capabilă să explice ce însemnau un orb, un elefant și o piramidă, combinate cu o navă a lui Columb?

Gustul rânced al supunerii i-a întrerupt gândurile. Era foarte puternic. Spune-mi-Anne se afla încă acolo. Imediat, a auzit sunetul unei linguri de lemn lovindu-se de fundul oalei. Frustrare, dar nu orice fel de frustrare, ci a lui Marcus.

Nu-l simțise niciodată atât de limpede fără să-l vadă. Poate că renunțarea lui Spune-mi-Anne funcționa ca un amplificator.

Culorile schimbătoare s-au întrupat în vocea nouă a unei femei.

— ...cât știe oricare dintre voi despre creier?

— Nu prea multe, a răspuns Spune-mi-Anne.

Marcus a mormăit. Un pietroi rostogolindu-se pe o cărare.

— În general, sinestezia este un efect advers al medicației sau un simptom.

— Dar ce spuneți despre varianta unei boli mentale? a întrebat Marcus pe un ton tăios.

Lingura se lovea și mai tare de oală.

— Bolnavii mental experimentează uneori această afecțiune, dar nu le este specifică. În cazul soției dumneavoastră a reprezentat simptomul tumorilor.

— Tumori?

Spune-mi-Anne părea cu adevărat necăjită.

Vina răsună precum gheruțele unui șoricel zgâriind ușor o suprafață dură.

— Două, deși ar putea fi chiar trei. Nu suntem siguri în ceea ce o privește pe cea mai mare. Cea mai mică este un nevrom acustic, care...

— De asta aude lucruri? a întrerupt-o Marcus.

Doctorița a ezitat.

— Probabil că nu, deși unii pacienți se plâng de tinitus. Nu este malign, nu se răspândește și, în general, se dezvoltă foarte încet. Tumora soției dumneavoastră crește într-un ritm mai alert decât este normal. Și-apoi, mai este și cealaltă. A urmat o pauză. Nu sunt neurochirurg decât de zece ani, așa că nu pot spune că le-am văzut pe toate, dar asta e într-adevăr, ăă... ceva neobișnuit. Trebuie să se fi plâns de dureri de cap.

Liniște, apoi Spune-mi-Anne și-a dres glasul.

— Păreau să fie de tipul cefaleei cluster. Dureroase, dar nu tocmai rare. Le am și eu. I-am dat câteva dintre medicamentele mele, dar nu știu dacă le-a luat.

A urmat încă un răstimp scurt de tăcere.

— Câteodată spunea că are o durere de cap, dar atâta tot, a zis Marcus în final. Suntem despărțiți de doi ani și un pic, așa că nu sunt tocmai la curent. Doarme pe stradă.

— Ei bine, nu putem preciza când a început, până nu facem niște tomografii mai detaliate.

— Cât costă? a întrebat Marcus. Apoi, după o pauză lungă, a continuat: Hei, m-a părăsit pe *mine* ca să doarmă pe străzi, după ce cheltuisem o avere pe psihiatri, rețete și spitalizări. Apoi mi-au zis că nu poți forța o persoană să se trateze, decât dacă reprezintă un pericol pentru societate, bla-bla-bla. Acum are tumoare pe creier și tot eu trebuie să plătesc. La dracu', trebuia să divorțez de ea, dar am crezut că e prea...

Lingura a scrâșnit pe suprafața oalei din inox.

— Crud.

— Sperai că o să-și revină? a zis doctorița. Mulți oameni cred la fel. E normal să speri la un miracol.

Spune-mi-Anne a articulat niște sunete ce se voiau consolatoare, apoi a adăugat ceva despre beneficii și despre a face parte din sistem.

— Mda, bine, a rostit Marcus. Dar tot nu mi-ați răspuns la întrebare. Cât costă tomografiile astea?

— Îmi pare rău, n-aș putea să vă spun, nu am nicio legătură cu plata serviciilor, a răspuns doctorița mios. Dar nu putem face operația fără ele.

— Am crezut că deja ați făcut intervenția, a spus Marcus.

— Așa intenționez. Până am văzut ce este în spatele ochiului.

— E chiar atât de mare? s-a interesat Marcus.

— Nu-i numai asta. Nu este... obișnuită.

Marcus a râs amar.

— Tumorile au și ele modele standard, nu?

— Până la un anumit punct, ca și corpul omenesc. Dar asta nu se comportă așa cum o fac tumorile în general.

Pauză.

— Aparent, conține materie cenușie.

— Vreți să spuneți că s-a amestecat cu creierul ei? Păi, nu asta face o tumoare? Nu se încâlcește în creier? Doar de-asta și sunt atât de greu de scos, nu?

— Asta e diferită, a răspuns doctorița. Uite, m-am tot întrebat dacă ar fi bine sau nu să vă spun asta...

— Dacă tot aveți de gând să mă jecmăniți, ați face bine să-mi spuneți dracului odată, a mârâit Marcus. Ce i se întâmplă?

— Din ce am putut observa, tumoarea ori a cuprins o parte din creierul soției dumneavoastră - a furat-o, cu tot cu fluxul sangvin - sau, în interiorul ei crește un al doilea cerebel.

A urmat o tăcere lungă, apoi Marcus a spus:

— Vă dați seama cât de nebunesc sună? Aveți vreo imagine?

— Nu. Și chiar dacă aș avea, nu sunteți neurochirurg și n-ați ști la ce să vă uitați. Cea mai plauzibilă explicație e că este vorba despre un geamăn parazit, a continuat medicul.



Cazurile sunt mult mai frecvente decât ați fi tentat să credeți. Problema este că asemenea malformații nu încep dintr-odată să se dezvolte. Iar dacă ar fi fost dintotdeauna atât de mare, ar fi apărut semne cu mult înainte. Din păcate, nu am putut nici măcar să iau o mostră pentru biopsie. Semnele vitale ale soției dumneavoastră scădeau, așa că a trebuit să ne oprim imediat. Acum e bine, având în vedere împrejurările. Dar trebuie să facem tomografiile cât mai curând. Ochiul drept i-a fost atât de afectat de tumoră, încât nu l-am putut salva. Dacă nu ne grăbim, îi va afecta și fața.

Nell a inspirat adânc și a eliberat lent aerul. Nu crezuse că o vor auzi, dar se înșelase; toți trei au tăcut, iar Spune-mi-Anne și Marcus s-au grăbit spre patul ei, șoptindu-i încet numele, de parcă le-ar fi fost frică să nu se spargă. Și-a ținut ochii închiși și și-a lăsat corpul moale, chiar și atunci când Spune-mi-Anne i-a prins mâna între ale ei și a strâns-o tare. După o vreme, i-a auzit plecând.

Cum o făcuseră? s-a minunat ea. Cum o făcuseră ei de atât de departe?

*Ceva se poate afla la milioane de ani-lumină depărtare și totuși să îl ai sub priviri.*

Ochiul minții ei s-a deschis către o imagine a două vițe încâlcite. Corăbiile lui Columb tocmai apăreau la orizont. Simțul care îi lipsea nu era încă pe deplin dezvoltat, nu îndeajuns cât să

împace sensul vițelor și al corăbiilor, dar după câte spusese medicul, nu avea să mai dureze mult.

## Alexander Jablovkov - Dansul felinei oarbe

După publicarea unor povestiri în revista *Asimov's Science Fiction* și a câtorva romane bine primite de public, **Alexander Jablovkov** s-a impus ca unul dintre cei mai de seamă scriitori ai anilor nouăzeci.

Primul său roman, *Carve the Sky*, a fost publicat în 1991 și a fost urmat de alte romane de succes precum *A Deeper Sea*, *Nimbus*, *River of Dust* și *Deeprive*, dar și de o colecție de proză scurtă, *The Breath of Suspension*.

Jablovkov nu a mai publicat nimic în primul deceniu al secolului douăzeci și unu, dar în ultimii doi ani s-a întors la scris, publicând *Brain Thief* în 2010, primul roman după zece ani, și a reapărut în reviste cu povestiri elegante, interesante, precum cea care urmează.

Acțiunea se petrece într-o societate a viitorului care a dezvoltat o nouă metodă de a integra omul în natură, făcând animalele incapabile să perceapă societatea umană din jurul lor, astfel încât ele să creadă că sunt în mijlocul pădurii, când, de fapt, se află într-un restaurant aglomerat. Desigur, vă întrebați, ce nu pot oamenii vedea, ce nu pot simți în lumea înconjurătoare...

## Întâlnirea 1

### Cafeneaua Kulfi

În cafenea își făcu apariția o pumă, cu un aer relaxat, chiar plictisit. Labele îmblănite nu făceau niciun zgomot pe dalele terasei. Conversația de la mese rămase o clipă suspendată în aer, apoi, când felina nu dădu semne că ar vrea să omoare pe careva, fu reluată imediat.

Berenika stă în spate, pe o banchetă, cu vechii ei prieteni, Mria și Paolo. Mria este mică și nervoasă, cu un păr făcut țepi, iar Paolo este înalt, cu urechi mari și cu un proeminent măr al lui Adam.

— Nu pot să cred că ai plecat pur și simplu, zise Mria. Împreună cu Mark.

— Nici nu ai cum să pleci pe jos de acolo, spuse Paolo. Deșert cât vezi cu ochii, ai putea să și mori în pustietatea aia. Trebuie să te fi adus cineva. Cu cine ai venit?

— Da, bineînțeles, zise Mria. Asta vrem noi să știm, cine a adus-o.

Paolo pare ofensat.

— Tot ce vreau să spun este că m-ar fi putut suna pe mine ca s-o aduc. Nu-i așa, Berenika? Stai la mama dracului, dar tot așa fi venit să te iau.

— Mulțumesc, Paolo, răspunse ea solemn.

— Dar cine...

— A!

Mria își întoarse brusc capul spre Berenika, sperând că părul ei îl va exclude pe Paolo din discuție.

— Dar ce a făcut Mark? Ce a spus?

— N-a zis mare lucru, răspunse Berenika. Dar în acel moment cred că își dăduse deja seama că nu mai putea face nimic.

— Ah, dar trebuie să-ți cunoști bine bărbatul, spuse Mria. Întotdeauna găsește o soluție. Te-a sunat? A angajat pe cineva să te răpească? S-a plantat în fața casei și a stat acolo până a făcut pânze de păianjen?

— Nu, răspunse Berenika, încercând să evite subiectul. Nimic de genul ăsta.

— Și noi, care aveam de gând să plecăm cu toții în Insula Paștelui... interveni Paolo trist. În jungla nou deschisă. Aveam deja bagajele făcute.

— Ah, spuse Mria, avantajele lenei, eu nici măcar nu mi-am găsit încă valiza.

— Nu e deloc distractiv, mormăi Paolo. Abia așteptam să mergem.

— Păi, și eu.

Își agită ceașca de cafea peste umăr, fără să se uite în direcția mea. Enervant obicei.

— Și eu aș fi vrut să plecăm în vacanță. Am nevoie de o pauză. Insula Paștelui, capete de uriași, îngropate în vegetație. Și tu, Berenika, a fost ideea ta, voiai să mergi să vezi dacă totul a

fost aranjat așa cum era. Chiar mai frumos decât a fost. Nu cred că jungla era la fel de deasă înainte să apară oameni acolo.

Berenika nu era foarte atentă la discuția despre restaurarea ecologică a Insulei Paștelui, despre care, cu mici variațiuni, mai discutaseră deja de câteva ori. Ea era cu ochii pe pumă. Nimeni altcineva din cafenea nu părea atent la ce făcea animalul, pentru că de fapt nu făcea nimic.

Era un mascul, *Puma concolor*, de talie medie pentru specia lui, cam la șaizeci de kilograme și lung de un metru optzeci. Stătea complet nemișcat, chiar și coada lungă și elegantă. Blana era maro-roșcat, mai deschisă în jurul botului și pe burtă. Culoarea lui se potrivește cu populația locală de cerbi. Și nu e nici picior de cerb în cafenea. Pupilele ochilor căprui sunt dilatate în semiîntinericul încăperii. Nu disting culorile, dar sunt capabili să surprindă și cea mai mică mișcare.

Simte umbra a ceva și devine imediat atentă. Era în afara teritoriului său și la marginea teritoriului unui alt mascul. Mai mare decât el.

Dar el încă nu știe acest ultim detaliu. Pentru moment, cercetează zona. I-am umplut ceașca Mriei. M-a răsplătit cu un oftat pentru întârzierea cu care o servisem și m-a ignorat.

— Nu abia așteptai și tu? Vocea Mriei devine tot mai tăioasă. Berenika!

— Ce? Berenika se întoarce la prietenii ei. Bineînțeles că abia așteptam.

— Ar fi fost un loc numai bun pentru tine să înveți despre... metodele de restaurare, orice ar presupune ele. Paolo oftă. Și-mi cumpărasem o jachetă de in, elegantă...

— Du-o înapoi la magazin, îl întrerupse iar Mria. Doar nu te gândești să lucrezi iar cu, hm, animale, Berenika. Nu?

— Ba da.

Zâmbește, doar pentru o fracțiune de secundă, o explozie de lumină.

— Sunt convinsă că nu-mi vor da voie să încep cu animale, dar este tot ce îmi doresc.

— Asta-i culmea, e de-a dreptul ridicol. Lasă-le în pace, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-le să trăiască și ele liber, natural, cum au fost lăsate pe Pământ!

Se uitară toți trei la pumă, care se mișca iar.

Animalul nu vede nimic din ce este pe mesele pe lângă care trece. Crede că este pustiu aici, de fapt, el consideră tot ce-l înconjoară o poiană dintr-o pădure mare.

— OK, fu de acord Mria, poate că asta nu-i tocmai natural. Nici nu am observat când au început ființele astea să se învârtă pe aici. Unde face caca puma asta, de exemplu? Sper că nu aici.

Și își ridică picioarele de jos.

— Este dresată să se ducă într-un anumit loc,

unde este reciclat, a răspuns Berenika. În caz că nu ai observat, în fața magazinului de lumânări, este un loc sub tufe. Folosit, se pare, și de o altă pumă.

Apoi își încrețește nările.

— Servirea aici e foarte proastă, spuse Mria. Dar locul pare destul de curat.

Dar își ține picioarele ridicate, pentru orice eventualitate.

— Ai verificat toaleta pumei de sub tufe? Întrebă Paolo nedumerit. Și poți spune după miros cine și-a făcut nevoile acolo?

Dar Berenika deja s-a ridicat. Înconjoară încăperea, înaltă și suplă, cu un aer de felină. Își aranjează părul negru, des, care strălucește în semiîntunericul camerei. Puma își ridică imediat capul, iar ea încremenește. Animalul se uită pe lângă ea. Undeva, în sinea lui, probabil e la fel de frustrat ca toată lumea, când simți că ceva nu e în regulă, dar nu poți spune exact ce. Ea se lasă în genunchi și miroase colțul tejghelei. Din ce-mi povestise Mark, mă așteptam la ceva mai... romantic. Nu sunt foarte interesată de detaliile scârboase ale conviețuirii noastre cu animalele. Berenika își ridică poalele fustei ca să se poată mișca în voie și miroase din nou. Este îmbrăcată frumos, în câteva straturi de stofă fină, aproape transparentă, cu imprimeuri contrastante.

Oamenii din cafenea o priveau acum intrigati,



uitând de pumă.

Paolo făcu șervețelul ferfeniță de jenă, apoi închise ochii resemnat.

Trebuia să reacționez cumva.

— Ați pierdut ceva, domnișoară?

Ea se ridică de după teighea.

— Suntem pe teritoriul altei pume. Unde e acum?

Sunt șocat. Chiar examinează fecalele din containerul de gunoi din piațetă?

— Parcă am văzut unul. O altă felină, da? Dar nu sunt sigur. Aș putea să întreb...

— Nu trebuie să vă deranjați.

Se întoarce la masa ei după ce mă concedie. Dar tocmai asta trebuie să fac. Să mă deranjez, de aceea port costumul ăsta stupid, căptușit, ca de scrimă. Jobul meu este să mă ocup de lucrurile de dedesubt.

Totuși, ar fi fost ceva dacă mi-ar fi aruncat măcar o privire.

— Urina lor a fost modificată să miroasă cumva ca terebentina, spuse Berenika, alunecând ușor înapoi pe scaunul ei la masă. Cel puțin pentru noi. Pentru ei, miroase tot agresiv și tot în zigzag e împrăștiată.

— De-a dreptul încântător, replică Paolo.

— Să știi că e destul de greu să faci pipi cum trebuie. E nevoie de abilitate.

De-ar ști ea...

— Dar e clar că ne aflăm pe un teritoriu

marcat. Pun pariu că cealaltă pumă este pe undeva prin spatele tarabelor din piațetă. Trebuie să fie vânat mic din belșug în tufe de acolo.

Are perfectă dreptate. Cealaltă pumă, mai mare și mai puternică decât aceasta, nu a apărut încă în povestire, dar suspansul plutește în aer. Luptele pentru teritoriu și sex întotdeauna s-au vândut bine.

— Dacă ești pasionată de asemenea treburi, atunci Mark te putea ajuta cel mai bine, spuse Mria. Cred că are legături cu tipii care se ocupă de animale. Ai putea avea, un din ăla, cum îi zice, ecosistem sau ce-o mai fi.

— E un hobby murdar, spuse Paolo. Iar tu ești o fată fină, Berenika. Nici nu-mi vine să cred că Mark ți-a adus peștii ăia orbi la subsol. Câtă bătaie de cap! De acolo te-a lovit microbul?

— Dar eu nu l-am pus pe Mark să facă nimic pentru mine.

Mria simte că Berenika este deja iritată de discuție, iar intenția lor fusese cu totul alta. Se foiește în scaun:

— Fac cinste, hai să mai comandăm ceva.

— Bună idee, spuse Paolo.

Puma se plimbă prin spatele tejghelei, parșivă ca toate feline. Se ridică și își pune labele din față pe blat, răsturnând niște cești de cafea. Ghearele sunt lungi de vreo patru centimetri. Cască de zici că i se rupe botul, ridicându-și

buza de sus până când își dezvăluie caninii albi și ascuțiți, în contrast cu gingiile închise la culoare.

Oricâte informații ar căuta despre locul în care se află, nu poate depăși blocajele care îi permit să trăiască în mediul în care trăiește acum. Nu are nici cea mai vagă idee că aici se servește cea mai bună cafea turcească, neagră ca noaptea, dulce ca iubirea, fierbinte ca iadul, un loc unde trebuie să porți o jachetă de-a dreptul ridicolă ca să o poți servi. Puma nu simte mirosul de om. Nu ne vede și nu ne aude. Din punctul ei de vedere, noi nici nu existăm.

Își bagă capul mai în față... și împinge cu botul în espressorul fierbinte.

Scoate un mieunat scurt, de surpriză, ca o pisică, apoi sare în spate, se ghemuiește și scuipă. Toată lumea izbucnește în râs. În ciuda faptului că sunt invizibili pentru animal, că nu există pericolul de a fi atacați, oamenilor încă le e frică de el și sunt încântați când văd asemenea dovezi de neputință din partea lor.

Observ că Berenika nu râde.

## Întâlnirea 2

### Restaurantul chinezesc

Un vultur cu coadă roșie se înalță pe o pală de vânt deasupra parării. Se învârtise un timp pe acolo, dar fără mare succes. Șoriceii din iarba

înalță dintre parcări nu erau activi.

Restaurantul chinezesc este lipit de un perete al vechiului mall ca o bucată de gumă. Mesele sunt scoase pe balcoanele aplecate într-o parte, cu niște scări abrupte pe care poți aluneca ușor, să verși niște *pho* pe vreun client. Nu că i-ar păsa cuiva de confortul ospătarilor.

Mria și Berenika se așezaseră la o masă retrasă, chiar deasupra locului unde o turmă de elani se plimbă printre stejarii și arțarii cu frunzele colorate în ruginiu și purpuriu de toamna care venise de curând. O femeală își apleacă gâtul și ia o gură de iarbă, privind de jur-împrejur. Nu ne vede nici pe noi, nici mallul, nici mașinile, în timp ce își croiește drum printre bolovanii și șanțurile cu care e împrejmuită zona, să iasă dincolo de pădure. Nu vede nici puma, care stă relaxată la câțiva pași mai încolo, sub o tufă, prefăcându-se că nu o observă.

Sunt două moduri diferite de a nu vedea. Deși sunt sigur că mai există și altele.

— Știi, spuse Mria, tocmai îmi aminteam cum v-ați cuplat, tu și Mark.

— Așa ne-a fost sortit, răspunse Berenika. Stelele erau aliniate și totul s-a petrecut exact așa cum era scris.

— Crezi?

Berenika începu să râdă.

— Evident! Păi, gândește-te: ne-am cunoscut

la petrecerea aceea. A fost destinul. Tu tocmai plecasei și eu rămăsesem să o ajut pe Margaret să strângă.

— Cine muncește câștigă, mai adevărat ca oricând.

— Pe urmă mi-a povestit că la petrecere a avut o „o apariție trecătoare”, spuse Berenika. La început mi s-a părut că bate câmpii, dar pe urmă mi-am dat seama că avea dreptate.

— A fost o apariție trecătoare și în planurile pentru Insula Paștelui. Nu-i spune lui Paolo, ar fi distrus. Bietul de el, ajunsese să creadă că Mark chiar îl simpatiza. Că aveau un soi de legătură de prietenie.

— Mark chiar îl place pe Paolo. A spus-o cu gura lui.

— A, da? Mark. De parcă poți avea încredere în cuvântul lui.

— Arăți foarte bine, schimbă subiectul Berenika. Ți-ai făcut ceva nou la păr?

— L-am lăsat mai lung, spuse Mria mângâindu-și încântată buclele blonde. Am o coafeză foarte bună. Dacă vrei, te trimit la ea.

— Sigur, poate.

Părul negru al lui Berenika este mai des și mai scurt decât era acum câteva luni. Poată o geacă pătată de găinaț de pasăre, care nu a mai ieșit la spălat.

Un alt vultur se așază pe o creangă de stejar,

după ce se chinuise, ca și celălalt, și tot fără succes, să facă înconjurul parcerii. Numai că nu se străduise la fel de mult.

— Pe bune, Berenika. Încă te mai preocupă animalele?

— Da. Trebuia să mă apuc mai de mult. Îmi place ce fac, chiar și la munca de jos. Trebuia să încep de jos, normal. Ore de fiziologie, ecologie, să fac gărzi voluntare la o clinică. Fizic este greu. Nu m-am așteptat să fie atât de epuizant. Adorm buștean în fiecare seară imediat ce pun capul pe pernă.

— Casa lui Mark din deșert avea cele mai confortabile paturi în care am dormit vreodată, spuse Mria. Niciodată n-am visat acolo.

— Ia încearcă să faci curat după un elan bolnav, să vezi ce somn fără vise vei avea.

— Nu, mulțumesc, prefer saltelele scumpe și maleabile.

— Poate că tu ar fi trebuit să te măriți cu Mark.

— Da, bine, dacă aș fi rămas după petrecere să spăl vasele, poate aș fi avut o șansă. M-am învățat minte altă dată ce înseamnă curățenia. Dar el nu a avut ochi niciodată pentru altcineva, decât pentru tine. De ce oare?

— Nu sunt persoana potrivită ca să-ți dau o explicație. Nici eu nu știu.

Berenika urmărește puma. Se târăște înainte, cu burta aproape lipită de pământ, surprinzător

de fluid pentru o ființă cu schelet.

Mria urmărește privirea prietenei sale, dar e clar că nici ea nu vede animalul de pradă.

— Pâinea asta e prea uscată, se plânge ea. Nu că ar fi rea la gust, dar e mai bună când e pufoasă, înțelegi ce vreau să spun.

I se aduce o altă pâine.

— Cum e mâncarea, Berenika? întreabă ea.

— E bună, cred, răspunde ea, deși nu se atinsese de nimic.

— Mda. Dar nu cine știe ce, nu? Nu-mi place supa asta, când pui pâine în ea, o înmoaie foarte tare...

Ea nu vede când puma atacă, dar Berenika vede.

Din trei sau patru salturi, se urcă aproape pe elan.

Dar ceva îi atrage atenția acestuia: un freamăt de frunze, o cintează care țopăie din ram în ram cu câteva secunde înainte ca felina să poată face mutarea fatală, ceva, dar aleargă deja atunci când puma încearcă să-l pună la pământ.

Ghearele apucă să-l zgârie într-o parte, însă elanul o ia la goană prin parcare, ocolind mașinile pe care le consideră copaci, iese și se face nevăzut. Pumele atacă de obicei nu animalele slabe sau bolnave, ci pe cele neatente. Când nu apreciază corect vigilența adversarului, se pot trezi că se luptă cu un

animal la fel de puternic ca și ele.

Îi este imposibil să fugă după elan. Ca toate felinele, puma poate prinde viteză numai în intervale scurte de timp, căci inima ei este prea mică raportat la masa corporală. Doar efortul de a ataca îi secătuiește rezerva de oxigen. Rămâne în locul unde în urmă cu câteva secunde stătuse elanul, respirând sacadat, adânc, reumplându-și plămânii. În momente ca acesta, animalul este complet vulnerabil.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mria.

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic.

— Nu poate să te lase să pleci atât de ușor! Nu așa îl știu eu pe Mark.

— Poate Mark pe care îl cunoști tu nu e Mark pe care îl cunosc eu. Și aș vrea să încheiem subiectul ăsta.

— În regulă... acceptă Mria cu un zâmbet. Deci îți place ce faci?

— Mai mult decât orice am făcut înainte. Mă simt... nu știu. E ca și cum ar fi trebuit să fac asta dintotdeauna. Nu să mă îndepărtez de oameni. Ci să mă apropii mai mult de esența lucrurilor.

Urăsc când oamenii rostesc asemenea cuvinte. Niciodată nu suntem mai departe de natură ca atunci când încercăm să o manipulăm.

Nu știu de ce mă enervează dintr-odată. Ea se străduiește, învățând, luând note foarte bune la



examene ca o tocilară ce – sunt convins – a fost dintotdeauna. Eu am fost un elev-problemă. A fost doar norocul, și ajutorul lui Mark, că am ajuns acum să fac lucrurile la care mă pricep.

Mark vrea să o lase să se simtă complet integrată în totalitatea naturii. Dar eu sunt cel care creează totalitatea naturii, proiectând fiecare etapă a progresului ei.

Ea nu va ști niciodată că eu sunt aici.

Un raton apare pe balconul restaurantului. Cum a ajuns aici e secretul meu.

Dintre toate sălbăticiunile, probabil ratonul simte cel mai acut lipsa oamenilor. Celelalte animale nici măcar nu au observat când oamenii au găsit modalitatea de a se sustrage percepției lor pentru ca lumea să revină la sălbăticia de dinainte.

Ratonilor le-a venit greu să se întoarcă iar la muncă. Acum par mereu enervați și irascibili.

Ratonul de aici s-a săturat de muncă, cel puțin pe ziua de astăzi. Se urcă pe masă, împrăștiind vesela și, cu o hotărâre plină de obidă, închide ochii și se culcă. Din punctul lui de vedere, masa pe care s-a așezat e o scorbură bine camuflată, invizibilă pentru toată lumea; de fapt, nimic nu s-a schimbat în pădure. Un șorecar zboară pe deasupra capului său, dar nu vede decât niște frunze uscate și o pumă dezamăgită, acum odihnindu-se în tufișuri, în așteptarea unui alt elan.

— Sforăie? întreabă Mria. Spune-mi că ratonii nu sforăie.

### Întâlnirea 3 Dealul verde

Panta împădurită este în realitate acoperișul unei săli de gimnastică și un mall. Chiar deasupra restaurantului, dealul urcă și, pe partea cealaltă, nevăzută, coboară într-un șir de apartamente. La baza lui se află un parc în aer liber, cu zăpadă călcată în picioare de căprioare în căutarea hranei. Câțiva cerbi înghesuiți unul în altul încearcă să smulgă ultimele fire de iarbă cu dinții.

Casele uriașe din valea de după deal, dincolo de autostrada mascată, sunt atât de urâte, încât aș vrea să am și eu percepția suprimată a animalelor.

Mi-aș dori să nu văd nici mantaua pe care mă obligă să o port aici, de parcă aș fi în filmele cu Vestul Sălbatic. Are broderii cu lasouri și cai.

Brazii și molizii de deasupra mea sunt încărcăți de omăt. Un pițigoi negru stă atârnat cu capul în jos și împunge, încăpățânat, cu ciocul într-o sămânță. De pe crengile din jur se aude ciripitul agitat al păsărelelor, cintezoii, pițigoi, scatii, pitulici și altele pe care nu le cunosc. Fiecare dintre ele are o dietă diferită, și astfel, diverse moduri de a percepe lumea.

Nimeni nu apreciază cât de greu este să construiești un grup atât de diversificat precum acesta. Cu siguranță nu Paolo, căruia nu i-a mai tăcut gura de când el și Berenika s-au așezat.

Dar Berenika urmărește păsările. Întotdeauna s-a uitat cu atenție la animale, de parcă ar înțelege că înseamnă ceva prin ele însele. Ridică o mână și îndoaie un deget pentru a chema un ospătar. Adică pe mine.

Un pițigoi albastru zboară și i se așază pe degetul ridicat. E un gest neașteptat și ochii ei se măresc de uimire. Pițigoiul, micuț și îndesat cu penele lui albastre pe aripi și pe cap și burta albă, țopăie pe deget înainte și înapoi. Este în căutare de insecte care hibernează sub coaja copacilor și a confundat degetul femeii cu o creangă. Înainte de a se întâmpla ceva rău, își ia din nou zborul.

Berenika îl privește cum se îndepărtează. Are harul nemișcării. Zăpada îi strălucește în părul negru. Este o zeiță a naturii aflată doar într-un scurt popas în lumea oamenilor.

Soarele strălucește, dar aerul este aspru și rece. Majoritatea animalelor sunt în vizuini și cele care își mai fac apariția sunt slabe, concentrate doar pe supraviețuire. Iarna mușcă cu colții ei ascuțiți, dându-le posibilitatea supraviețuitorilor să renască la vară. În acest anotimp se observă cel mai bine lupta pentru supraviețuire, și restaurantul are vânzări bune

când e frig afară.

Bucăți uriașe de gheață, de cincisprezece metri înălțime, împing copacii. Zăpada se așază pe suprafața lor. Întotdeauna ai impresia că te poți uita prin ele, dar viziuni dispar în interiorul bleu. Cuburile înmagazinează frigul iernii și îl degajă vara prin instalațiile de ventilare care răcoresc clădirile de dedesubt, pe măsură ce se topesc și curg la vale printre pietre, dispărând până apar primele semne ale toamnei.

O rafală de vânt aduce un praf de zăpadă pe masă. Berenika și Paolo poartă haine groase cu glugi ca niște corturi, cu căptușeală de mătase. Aerul cald le iese în fuioare din mâneci când se apleacă în față, topind zăpada și transformând-o în picături de apă. Paolo este atât de încotoșmănat, încât transpiră. Alesese localul acesta ca să-i facă pe plac prietenei sale, dar, în general, preferă locurile ceva mai confortabile.

— Așa, ia spune, ce mai faci? începu el.

În această perioadă, Berenika face ce trebuie să facă. Adică să caute puma. Ezitarea dinainte de a răspunde aduce un nor pe chipul rotund al lui Paolo. Își făcuse un soi de plan, dar acum nu știe cum să îl pună în aplicare.

— Ah, Paolo, iartă-mă! Fac bine! Nu pot să cred că am așteptat atât de mult să fac ce îmi doresc să fac. E muncă grea. Însă n-aș face altceva, pentru nimic în lume.

— Dar n-ai mai luat legătura cu...

— Nu, niciun cuvânt de la Mark. Aș vrea să nu mai...

— Scuze, spuse el. Gata, nu mai spun nimic. Mria era curioasă și știi cum e ea. M-ar fi jupuit de viu dacă nu te întrebam. Mă bucur că ți-ai făcut timp să ne vedem puțin. M-am gândit că poate îți face plăcere să venim aici.

— Îmi place, Paolo, chiar îmi place. Auzisem de restaurantul ăsta.

— Pare genul tău de loc.

Amândoi sunt cam jenați. Niciunul dintre ei nu se așteptase la o asemenea situație.

— Și eu fac bine, zise Paolo într-un final.

— Da? Ce ai mai făcut?

— Păi, ca de obicei. Dar bine. Foarte bine. Tu? Ți-ai făcut și alte planuri? Cu viața ta în afara naturii?

— Nu prea, am avut o perioadă destul de aglomerată.

Paolo oftă. O rafală de vânt îți dă impresia că incapacitatea lui de a o scoate din lumea ei scutură zăpada de pe copaci.

— Tot în deșert locuiește? întrebă el.

Berenika tocmai a sesizat o mișcare în copacii de la marginea poienii.

— Poftim?

— Mark, zic, stă tot în mijlocul pustiului? Îmi plăceau petrecerile pe care le dădea acolo.

Berenika reuși cu greu să-și abată atenția de la semnele de prezență ale pumei. Se întinse în

față și își puse mâinile peste ale lui Paolo. Amândoi poartă mănuși, deci nu e un gest atât de intim pe cât ar putea fi.

— Paolo, dacă vrei, dă-i un telefon. Sunt sigură că i-ar face plăcere să te audă.

— Pe bune?

— Pe bune. El întotdeauna a spus... — o luase gura pe dinainte și acum trebuia să inventeze ceva ce zisese Mark – a spus că ești un tovarăș bun. Și îi plăcea când făceai cocktailuri.

— Da, da, mă rog. Și mie mi-a plăcut întotdeauna de el. Adică, înțeleg de ce v-ați despărțit, dar...

Cerbul nu mai are norocul elanului. Pentru o clipă ignoră ce se întâmplă în jurul lui, încercând să smulgă niște iarbă care este chiar bună la gust. Se aude o bufnitură înfundată și puma tâșnește, trântind la pământ cerbul. Care lovește cu picioarele, dar colții felinei i se înfig în beregată, zdrobindu-i traheea. Precauție inutilă. Se pare că impactul capului cu pământul înghețat a fost suficient pentru a-l doborî.

Puma respiră greu câteva minute, apoi își lasă capul în jos și începe să se hrănească.

Totul pare foarte simplu. Dacă nu ai cunoștințele necesare pentru a înțelege ce se întâmplă, ai impresia că totul este ușor. Cerbul cântărește la fel de mult ca puma și, în plus, are ditamai coarnele, cu care poate perfora oricând un plămân sau un stomac. Chiar și o rană

superficială poate fi fatală, dacă îți afectează capacitatea de a vâna. O pumă are nevoie de aproximativ șase kilograme de carne zilnic pentru a supraviețui pe timpul iernii. Orice întrerupere în fluxul de calorii înseamnă moarte. Felina stătuse la pândă vreme de două ore, așteptând răbdătoare secunda potrivită în care existau cele mai bune șanse ca atacul să fie reușit.

Un ospătar trebuie să stea cam la fel de atent la pândă, numai că răsplata este mult mai mică pentru efortul pe care îl depune. În plus, ești nevoit să porți tot soiul de uniforme ciudate.

Puma își ridică acum capul. Ceva o neliniștește în acest spațiu deschis din jur. Turma de cerbi crede că s-a mutat într-o altă vale, așa cum fac atunci când apare un animal de pradă, dar de fapt, aici nu este loc pentru două vâi, așa că vor merge în cerc și vor ajunge exact în locul de unde au fugit. Șoarecii-de-câmp se foiesc sub iarba acoperită de zăpadă și, la o sută de metri mai încolo, un porc spinos grohăie pe lângă un copac proaspăt căzut, trăgând de scoarța uscată pentru a ajunge la stratul zemos de sevă de dedesubt. În rest, tăcere de jur-împrejur.

Ce altceva mai simte felina?

Își înfige dinții în carcasă, apucând-o bine, și din câteva salturi ajunge în vârful dealului.

Lasă cerbul din gură în apropierea mesei,

chiar lângă Berenika, apoi își reia masa. Din măruntaiele leșului iese un abur alb.

Spre deosebire de ceilalți, Berenika nu se uită la pumă. În schimb analizează chipurile celor așezați la mese, o privire care, de obicei, nu o rezervă decât animalelor. Berenika are zăpadă pe gene. Uneori puma are aceeași privire. Una solitară, cât se poate de rezervată, obișnuită să treacă dincolo de aparențe fără să o arate. Dacă felina ar ști cât este de expusă privirilor, ar experimenta o stare de angoasă vecină cu disperarea. Nici nu ar putea trăi astfel.

— E aici? întreabă Paolo, trist, aplecându-se peste farfurie.

— Cine să fie aici?

— Mark! Trebuie să fie pe undeva prin preajmă.

— Ce-ți veni? întreabă ea aproape speriată.

— Pentru că nu poate renunța la tine. Nu poate accepta faptul că te-a lăsat să pleci.

Felina se învârte de câteva ori în jurul carcasei, apoi se așază pe cerb și adoarme. Mai este încă suficientă carne pe oase și doar căldura propriului corp o va împiedica să înghețe cu temperaturile de la noapte. Capul cerbului se uită orb la noi, cu limba plină de sânge atârându-i din gură.



## Întâlnirea 4

### Piața Econtoro

Piața din fața cafenelei Kuli este o mlaștină pe cale să devină o luncă, mărginită de un pâlc de stejari. Veverițele și păsările din copaci au senzația că în spatele lor se întinde o pădure adâncă și nu un zid de cărămidă. Apa încă nu e secată, deci mai sunt acolo și niște nutrii, importante pentru sistem, dar nu chiar cele mai drăgălașe animale de privit. În plus, servesc drept hrană pentru cele două nurci care și-au făcut vizuina sub magazinul de brânzeturi.

Este o zi frumoasă de primăvară și lumea a ieșit din case.

Căruciorul meu ambulant de hotdogi ascunde un generator de microclimat tropical. Bromeliacee și orhidee atârnă de scheletul metalic. Ceața se ridică din recipientul în care fierb crenvurștii.

Berenika se plimbă alene de-a lungul pieței. Are un mers grațios, fiecare parte a corpului i se unduiește și picioarele abia îi ating pământul. S-a tuns și mai scurt și nu-și mai ține părul strâns. Jacheta îi ajunge până în talie, iar pantalonii sunt croiți dintr-un material vaporos.

Vânează ceva. Nu se uită în jur, dar e clar, din felul în care privește într-o depărtare invizibilă, că și-a ascuțit toate simțurile astfel încât să observe și cea mai mică mișcare. Am crezut că

Îl așteaptă pe Paolo sau pe Mria înainte de a intra în cafenea, acolo unde lucram eu când i-am făcut decorul pentru prima dată, dar niciunul dintre prietenii ei nu se arată. Se pare că astăzi va fi singură.

În ciuda micii mele păduri tropicale, nu acordă nicio importanță standului meu. Se antrenează de luni întregi, așa că poate recunoaște virtuozitatea tehnicii implicare. Este un semnal clar, care i se adresează ei. De obicei nu este atât de obtuză.

Viața agitată dintr-o pădure tropicală este greu de pus la punct și chiar mai greu de controlat, în timp ce te ocupi și de clienții care vin cu tot felul de pretenții. Poți sta o oră întreagă păzind fluturii care adună polen din orhidee, furnicile care se cațără pe tulpinile florilor sau numărând broaștele din copaci. Fac o treabă destul de bună, dar sunt destul de prins încât să nu am timp să văd ce face. E un motiv de mândrie că pot să mai și servesc oamenii.

Deși este chiar sub nasul lor, la început nimeni nu vede un leneș tridactil, care atârână printre frunze, cu blana verde de alge și ghearele strânse în jurul unui mâner de umbrelă, mestecând o frunză de vreo jumătate de oră.

Berenika îngenunchează și se uită în containerul cu excremente de animale din spatele scărilor. Dar este curat. Nu poate stabili

cu cât timp în urmă a trecut pe aici puma pe al  
cărei teritoriu suntem.

Se întoarce și, pentru o clipă, am impresia că  
s-a hotărât să-și cumpere un hotdog. Eu trebuie  
să port o jachetă ridicolă cu mov și portocaliu  
care nu se potrivește deloc cu orhideele, ca să  
nu mai spun că sunt lac de transpirație. Dar aș  
vrea să vină la mine să cumpere un hotdog.

În cele din urmă, puma noastră apare în piață.  
Se uită înspre cafenea. Probabil își mai  
amintește încă de arsura neașteptată și cu  
siguranță nu se va duce în acel loc decât dacă  
are un motiv bine întemeiat.

Dar acum are alte probleme. Prezența celuilalt  
mascul se simte și, de data aceasta, este în  
alertă. Urechile i se mișcă înainte și înapoi. O  
pumă are treizeci de mușchi la ureche și se  
folosește de toți atunci când le ciulește, pentru  
a culege cât mai multe informații din mediul  
înconjurător.

Fiecare pas înainte este făcut cu mare grijă.  
Din moment ce se află acolo, e de la sine înțeles  
că vrea să-l provoace pe celălalt mascul. Ca  
aproape toate lucrurile care se află deasupra  
unui anumit nivel de conștiință, animalul crede  
că acționează în urma unei decizii care a fost  
luată. Și, ca toate lucrurile aflate deasupra unui  
nivel de conștiință, se înșală.

Imediat cum apare, Berenika îi simte  
prezența. Nu se întoarce, dar îmi dau seama

după cum își îndreaptă spatele, după cum îi ies omoplații prin stofa ușoară a jachetei. Stă complet nemișcată, fapt irelevant, din moment ce animalul nu o poate vedea. E aproape un gest de curtoazie. Mâinile parcă îi plutesc.

Nu am înțeles-o înainte și acum chiar îmi pare rău pentru faza cu ratonul. Nu e doar un moft pentru ea, ia viața la fel de în serios ca și mine. Ar putea fi Îmblânzitorul de animale care poate fi văzut.

Puma pe teritoriul căreia ne aflăm tocmai iese din cafenea și stă în capul scărilor. Este mult mai mare și mai puternică decât masculul nostru, bine dezvoltată la cele aproape optzeci de kilograme și doi metri și jumătate lungime. Toată lumea din piață a amuțit și o urmărește cum dă nervos din coadă. Din moment ce este teritoriul ei, este localul favorit. Oamenii așteaptă să vadă ce va face cu intrusul.

În acel moment, apare Mark și reintră în viața ei. Aceasta este toată povestea. Intrusul, care nu mai prezintă niciun interes, pleacă. Desigur, există șansa să-și învingă oponentul mai solid și mai puternic. Nimic nu e sigur.

Dar eu aș paria pe cel mai solid.

Stăpânul teritoriului se lasă în jos încordat, gata să sară. Să atace. Puma noastră va afla curând că nu mai e în centrul atenției.

Berenika se îndreaptă spre cafenea, fără să pară a fi observat cealaltă felină. Eu ar trebui să

fiu cu ochii pe animale, dar mă uit la ea. Arată ca și cum ar explora vitrinele, dar eu știu că nu vede nimic. Atenția ei este concentrată înainte.

Face un pas în calea celui alt animal. Care este gata să sară când... oponentul său tocmai s-a făcut nevăzut. Singurul lucru pe care îl poate simți este o absență, care e Berenika, fiindcă nu poate sesiza omul. O umbră a căzut peste lumea sa și acum este derutat.

Venindu-și repede în fire, realizând pericolul în care se află, puma noastră se întoarce și iese repede din piață.

Lumea își revine din uimire și își reia activitatea. Dar simt că ceva s-a întâmplat, undeva s-a trișat și au pierdut un moment important. Asta pentru că nu urmăresc povestea care trebuie.

— Mă scuzați.

Berenika se apropiase încet, în vreme ce eu urmăream puma care se îndepărta. Mă prinde nepregătit. Privirile noastre se întâlnesc prin ceața care-mi iese de sub umbrelă. Ca gest de mare apreciere, leneșul chiar își întoarce capul, mestecând liniștit din frunză, să o privească.

Înțelege complexitatea imagistică pe care am realizat-o aici. Și văzând animalul de lângă mine, începe să se întrebe cine e responsabil de evenimentele care se petrec în jurul ei. Are un simț instinctual pentru comportamentele ființelor vii. Văzând ce se întâmplă, a căutat și a

găsit cauza: adică pe mine.

— Doi hotdogi, vă rog.

Doi? Chiar nu este nevoie să-mi facă cinste cu unul, e afacerea mea, la o adică.

— Ăă... da. Cu plăcere.

— Unul cu muștar și cu maioneză.

— OK.

— Și unul cu mult ardei iute, varză murată și tămâiță, dacă aveți.

Nu e un detaliu pe care să-l cunoști despre șeful tău, numai că Mark mă pusese, chiar cu o zi înainte, în timp ce lucram la decor, să-i fac un hotdog așa cum îi place lui. Cu ardei, varză și...

— N-avem tămâiță. (Mai am ceva, dar nu-i dau.) Nu azi, poate mâine.

— Aha. Ei, oftează ea, nu tot timpul putem avea tot ce ne dorim, nu-i așa?

— Cred că nu.

Mă uit în urma ei, suplă și grațioasă, cum traversează piața și se îndreaptă direct spre pâlcul de copaci unde stă Mark, aparent invizibil pentru toată lumea, așteptând să intervină în bătălia pe viață și pe moarte dintre două fiare pentru un singur teritoriu.

## Ultima întâlnire Anhinga

Apa de lângă masă e liniștită și întunecată. Chiparoșii de pe locul unde sunt întinse

hamacurile se întind în sus formând un acoperiș întunecat, împiedicând lumina să pătrundă. Aerul este încărcat, fierbinte și nemișcat. Mușchi, viță-de-vie și flori atârând grele de apă. Singura mișcare detectabilă este a insectelor care mai zboară din când în când, atât de încet încât aproape merg prin aerul greu. Grinzi subțiri cu detectoarele de mișcare le reperează și le luminează aripile dantelate în contrast cu umbra, atât de subtil, încât oamenii chiar au senzația că le văd aici, în ciuda faptului că ziua este uscată și însorită.

Dar nu există niciun motiv pentru care natura să nu arate cât mai bine.

Paolo, Mria, Berenika și Mark au rămas tăcuți în așteptarea mâncării. Mark nu e niciodată foarte vorbăreț, iar Paolo și Mria au încercat să mai umple din tăcere, arătându-și, prin dorința lor de face o atmosferă cât mai relaxată, recunoștința că lucrurile erau din nou așa cum trebuiau să fie. Dar și-au epuizat și ei toate resursele.

Mark le-a plătit drumul până aici. Asta înseamnă pentru ei ca lucrurile să fie pe făgașul normal.

Berenika nu fusese prea vorbăreață. Oare regreta deja că se împăcase cu el?

— Uite unul! arată Paolo înspre un crocodil care se strecura pe lângă ei, atent să nu-și scape degetul în afara balustradei.

— Nimeni nu l-a privit.

— Ce nu e bine? Întrebă Mria în cele din urmă. Știu că a fost o greșeală. E prea umed, da? Ne putem întoarce acasă, în deșert. Cel mai bine.

— Nu, răspunse Berenika. Nu e asta. Aici e foarte frumos. De fapt, chiar mi-ar plăcea să lucrez aici.

Aria noastră, bogată în apă venind dinspre nord, este strivită între o clădire de birouri, toată numai stucaturi roz și geamuri termopan fumurii, și un bloc de apartamente. Ceața atent distribuită face ca birourile să pară o iluzie optică, iar apartamentele sunt ascunse în spatele unui zid acoperit cu iederă. Apa este pompată în această bucată de junglă, curge de-a lungul peisajului și este colectată în spatele restaurantului.

Cândva, demult, apa venea din lacurile din nord și cobora în sud, inundând ierburile înalte ale preriei. Dezvoltarea industrială și folosirea excesivă le secaseră, amenințând ecosistemul din zonă.

Nu mai rămăsese mare lucru din prerie, dar zona aceasta acviferă avea succes la public. Căderile de apă fuseseră refăcute atât cât fusese necesar. Nicio vietate care trăiește aici, în apele adânci sau în oricare alt mediu din apropiere nu simte că apa vine pe alte căi decât cele originale.

Și încă mai este mult de făcut. Berenika chiar



ne-ar putea ajuta.

— Dar ceva te deranjează.

— Da: Paolo! spuse Mria. Nu mai arăta cu degetul la aligator de fiecare dată când îl vezi înotând pe lângă tine. Îl vedem și noi.

Lui Paolo îi pică fața.

— Ba nu, răspunse Berenika. E felina.

Puma noastră se odihnește pe o creangă suspendată chiar deasupra apei, pe jumătate adormită.

— E specia greșită de panteră?

Paolo frunzărește grăbit broșura cu informațiile despre climă, floră și faună a restaurantului, încercând să se facă util.

— Pantera de Florida a dispărut, asta e destul de apropiată ca trăsături, zic ei...

— Nu specia e de vină. Este mediul, este locul. Pumele trăiesc în păduri de conifere, pe platouri relativ înalte, au nevoie de pământ uscat. Nu pe apă, pentru că ele nu pescuiesc.

— Poate mănâncă păsări.

Paolo, pe val, este încântat să vadă o pasăre cu gât de șarpe, mascota restaurantului, sărind din apă cu un pește mort în cioc. Vrea să le-o arate, dar se răzgândește și cu mâna ridicată cheamă ospătarul.

Numai că va trebui să aștepte, eu am altă treabă.

Pasărea zboară pe un ciot de chiparos și lasă peștele din cioc. Are penele închise la culoare,

un gât lung, penaj alb. Înghite peștele, apoi își desface aripile. Spre deosebire de marea majoritate a păsărilor de apă, pasărea cu gât de șarpe nu are grăsime pe pene. Asta le permite să se scufunde mai adânc, dar pe de altă parte, sunt nevoite să-și usuce penele înainte de a-și lua zborul, atrăgând atenția pumei. Bine, este realmente imposibil pentru ea să poată vreodată pune laba pe pasăre, dar, e o problemă intelectuală foarte interesantă, care trebuie abordată cu grijă, luând în calcul viteza de zbor a păsării, printre altele. Pentru o felină sătulă, a-și face calcule cum să prindă o pradă nesigură este la fel de complicat ca și cum ai pune-o să dezlege cuvinte încrucișate.

— Ai dreptate, se încruntă Mark. Nu ar trebui să fie aici.

Nici eu nu am ce căuta aici. Misiunea mea este încheiată. Ar trebui să mă întorc la treaba mea. Ar fi niște păduri de stejari de refăcut prin Illinois și am câteva lacuri de făcut pentru păsările migratoare. Treburile astea sunt greu de pus la punct. Păsările trebuie să-și mențină capacitatea de a zbura câteva mii de kilometri și pe urmă să nu realizeze că aterizează în mijlocul unor scene unde lumea le observă de fiecare dată când coboară.

Cu excepția a câtorva specii de papagal, restul păsărilor sunt foarte greu de dresat.

Berenika a dispărut între timp, probabil la

toaletă. N-am observat-o când a plecat.

În absența ei, Mark își verifică e-mailurile. Poate află unde sunt și ce am de gând, își dă seama că cineva care îmi era dator m-a lăsat să vin aici în Everglades, să verific pH-ul apei și canalizarea.

Mark însă nu e singurul cu multe resurse.

Câteva picături mari cad pe plută și o mișcă ușor.

— Chiar crezi că nu te vede nimeni? a spus Berenika, aproape de urechea mea.

Sar în sus, dar nu răstorn nimic și mă uit la ea. Stă deasupra mea, apa scurgându-i-se pe corp, cu părul ei negru ud.

— Cât e adevărat din ce e aici? întrebă ea.

— Ce vreți să spuneți?

— Știi prea bine ce vreau să spun.

Se plimbă de jur-împrejurul plutei, cu picioarele goale, fără să zică nimic și inspectează echipamentul.

— Așa arată un zeu al naturii? Un omuleț ascuns după tufișuri cu niște ecrane de jur-împrejur?

— N-am pretins niciodată că aș fi zeu...

Acum suntem față în față. E prea aproape, ochii prea mari, pomeții prea ridicați, pielea prea catifelată. Femeia asta trebuie observată numai de la o distanță sigură.

— Cât, domnule... aveți un nume, nu? Mark trebuie să-ți permită să ai un nume.

— Tyrell Fredrickson.

— Aha.

Se uită în spate la restaurant. Mria se plânge că e prea mult sofran în tarta cu fructe. Sofranul nu are ce căuta în tarta cu fructe. Încă nu au remarcat absența Berenikăi.

— Ai fost pe urmele mele, tu și pisica ta. Pentru ce te-a angajat Mark?

— Doar ca să am grijă de dumneavoastră. Ceea ce pare a fi lumea naturală este mai periculoasă decât vă puteți...

Îmi pune piedică și mă trânteste pe jos, apoi mă ține acolo. Puma se ridică pe creangă și se uită direct la noi, de parcă ne-ar vedea.

Îmi place să-i simt greutatea pe mine.

— Eu nu aveam nicio treabă, nu-i așa? Ce e în jurul meu. Dumneata controlezi totul? Spune-mi!

Așa că îi spun. Nu că mi-ar fi teamă că mă omoară, deși e atât de furioasă, încât ar fi în stare. Ci pentru că ea vede ceva ce n-ar trebui să vadă. Misiunea mea era să o fac să se simtă ca o... Mark zisese „ca o zeiță a naturii”.

Fusese visul ei încă de când era mică, să poată intra în legătură cu natura și natura să-i răspundă. Întotdeauna avusese animale de companie, găsisse păsări rănite și animale și le îngrijise până se făcuseră bine. Avea abilitatea de a sta nemișcată ore întregi și să lase vietățile să vină la ea. Era perfectă pentru cariera pe

care o aveau eu.

Din câte înțelesese Mark, ea îl părăsise pentru că se simțea un nimeni lângă el, că nu valorează nimic, nu are un rol. Așa că el se hotărâse să-i dea unul.

Asta e de fapt jobul meu. Să fac lucrurile să pară că se întâmplă. Evident, dacă lași lucrurile în lumea naturală să „se întâmple”, mare parte din ea moare și se degradează în câțiva ani. O parte prea mare din natură a fost decimată pentru a se putea descurca de una singură cu ce mai are.

— Aha, la asta m-am gândit și eu, spune ea și se ridică în genunchi.

Îi arunc o privire. Nu m-am așteptat niciodată să se întoarcă la Mark, indiferent ce putere ar fi simțit. Mă așteptam să... nu știu la ce mă așteptam. Nu mai are nicio logică. Mark voia ca ea să se întoarcă la el, așa că a făcut-o să se simtă mai puternică, mai în control. Iar acum, ea pune la îndoială singura iluzie care o face să se simtă bine în pielea ei.

— O să plec, spuse ea. O să-mi iau un job greu. Un strat cu buruieni într-un oraș vechi. Nimănui nu-i plac muncile astea plictisitoare de restaurare. Îți ia o veșnicie și, chiar și când termini, tot nu arată cine știe ce.

— De ce îmi spuneți mie toate astea?

— În caz că... dacă te întrebi unde sunt. Și ce fac.

Scutură din cap și îmi zâmbește.

— Chiar nu înțelegi nimic, nu-i așa?

— Ascultați-mă. Indiferent ce se întâmplă, chiar sunteți bună la natură. Chiar mai bună decât mine. Puteți...

— Știu ce pot face. Dar ce poți dumneata face? Ai de gând să te ascunzi în tufe și să păcălești lumea toată viața?

— Asta e meseria mea. Sunt un Îmblânzitor.

— Și eu sunt, acum. Dumneata crezi că Mark voia să-mi dea iluzia puterii asupra naturii ca să mă facă să mă întorc la el. Dar aici nu e nicio iluzie, nu-i așa? Nu sunt o zeiță a naturii – asta a fost o idee proastă. Însă am putere asupra naturii. Și îmi place. Tot ce fac. Dumitale nu-ți place natura, Tyrell?

— Ba da.

Răspunsul a venit pe negândite.

De data aceasta, chiar se uită la mine. Sunt cam palid, cam grasuț, dar cred că am un fizic destul de agreabil. Trăsături destul de masculine și femeile îmi spun că am ochii visători. De fapt, maică-mea a zis. Dar era o femeie care nu prea mințea. Dovadă că nu mi-a spus niciodată că sunt vreun Făt-Frumos sau așa ceva.

— Ai putea face ceva cu viața dumitale, Tyrell. Pe urmă, mai vedem.

Și se aruncă înapoi în apă, fără niciun zgomot.

Berenika. Scriu aceste rapoarte pentru Mark,

dar el nu le citește niciodată. Poate într-o bună zi le vei citi chiar tu.

Cum am devenit Îmblânzitor *de Tyrell Fredrickson*

Probabil nu vrei să citești toată povestea, dar poate partea aceasta îți va fi de vreun folos cândva.

Înainte de a deveni Îmblânzitor, am fost muncitor într-o fermă, Sty nr. 14, la etajul treizeci. În unele zile, când îmi terminam treaba, mă duceam afară unde erau zonele de plantare și priveam apusul de soare. Briza care bătea de jur-împrejur nu dădea voie condensului să se așeze pe iarbă și făcea ca frunzele din spatele meu să foșnească. De la acea înălțime nu vedeam prea bine oamenii, ci doar acoperișurile arămii în bătaia soarelui. După câteva minute, ceva începea să bipăie, fiindcă eu nu prea aveam ce căuta în acea zonă. Treaba mea era carnea de porc.

M-am întors în întuneric. Firul de lumină care strălucea pe tavanul camerei cu butoaie era ca lumina lunii. La urma-urmei, tuburile cu carne... porcii, dacă preferi așa, nu aveau prea multă treabă cu lumina.

Luminile sterilizante se aprindeau doar o dată pe zi. Atunci eu trebuia să-mi pun ochelarii și să bag tuburile în butoaiele lor cu lichid, asigurându-mă că ultravioletele ajung în fiecare

colțișor. Fluidul era plin de antibiotice și de alte chestii, dar în încăperea mai erau și microbi, ciuperci... peste tot erau atât de multe particule în aer, de tot felul, încât se așezau unde nimereau și se înmulțeau.

Principala problemă era pielea. Oasele erau vestigiale, plutind separat unele de altele, ca un schelet explodat, dar „porcii” tot aveau piele. Pluteau într-un lichid bleu-verzui, dar erau atât de mari, încât mereu existau cute sau puncte de presiune în pereții vaselor unde se puteau forma infecții. Jobul meu presupunea să depistez astfel de zone și să mă ocup de ele.

Ai putea spune că trebuia să aruncăm pielea și să păstrăm doar carnea, însă asta ar fi generat mai multe probleme decât ar fi rezolvat. Pielea este o interfață sofisticată, care ține înăuntru lucrurile ce trebuie să fie înăuntru, și celelalte, adică aproape tot universul, afară. Crearea unei noi interfețe ar costa mai mult decât face. În ultima vreme, oamenii au modificat doar lucrurile care trebuiau modificate. De exemplu, a fost adăugat mai mult colagen, pentru a face pielea mai ușor de îndepărtat, când venea vremea.

Spatele porcului încă mai semăna cu ale unui porc adevărat. Coloana vertebrală se separase de restul corpului ca motoarele de pe o rachetă când se lansează în spațiu, dar tot mai puteai întrezări purcelușul care fusese inițial, cu puf



aspru, în orice poziție îi lăsam, îi găseam plutind cu spatele în sus.

Nimeni nu mă vizita aici. Sectorul de carne al fermei nu era o zonă foarte populară. Mai venea din când în când câte o echipă de întreținere, pentru a ajusta reciclatorii care transformau gunoiul de la porci în îngrășământ pentru ferma agricolă de la sud. În restul timpului, eram singur cu porcii mei.

O dată pe lună era ziua de tăieri.

Trăgeam fiecare tub din lichid într-un harnașament suspendat. Lichidul sterilizant cădea în cascadă de o parte și de alta. Apoi uscam porcul, întâi cu aer, pe urmă cu lumină infraroșie, apoi îl tăiam. Ar fi trebuit să fie un fel de linie, ca un fermoar biologic de-a lungul burții - cum fusese pe vremuri, dar celulele creșteau amestecat și nu se mai cunoștea linia respectivă.

Așa că trebuia să tai porcul. Aveam un cutter cu vibrații, pe care îl purtam de sus în jos într-o parte a porcului, apoi, foarte atent, îndepărtam pielea. Cum am mai spus, se adăuga collagen la greu, care făcea ca pielea să se desprindă ușor de pe carne.

Majoritatea porcilor aveau carnea moale, numai bună pentru mâncarea procesată. Fără țesut conjunctiv sau fibră, era foarte ușor de lucrat cu carnea respectivă. Plimbam cuțitul în lungul piciorului și tăiam hălci. Întotdeauna

curgea sânge, dar nu prea mult. Cutterul era inteligent, iar sângele era strâns în recipiente judicios aranjate. Vasele mari de sânge nu erau tăiate, ci prinse și înnodate, atârând apoi ca firele electrice. Ulterior le injectam hormoni de vascularizare, pentru a le stimula ramificarea și le legam la carnea care începea să se formeze de jur-împrejurul lor.

Apoi supravegheam transportarea cărnii în congelator, în partea de nord a clădirii. Bucățile se rostogoleau pe benzile transportoare și dispăreau în următorul departament în lanțul industriei alimentare. Zona era uitată de lume, cu cristale hexagonale de gheață crescând în pompele de suport care nu erau folosite aproape niciodată; lichidul care se mai scurgea uneori din porci făcea ca gheața să fie maroniu-roșcată. Cel mai mult uram să curăț camerele acelea frigorifice.

Lucrurile se puteau și strica. Se mai întâmpla să apară câte un cancer acolo unde înmulțirea celulară era întreruptă. Și se putea răspândi foarte rapid. Uneori un tub întreg trebuia descărcat și aruncat. Habar n-aveam unde se ducea carnea respectivă.

Odată am auzit un huruit când foloseam cutterul. Când m-am uitat la bucata de carne pe care o tăiasem, am găsit o mandibulă întreagă, cu dinți cu tot. Dinții păreau minusculi în comparație cu osul, deși ar fi trebuit să fie

suficient de mari ca să poată susține masticția pentru o creatură de câteva sute de kilograme. l-am curățat și i-am păstrat. Felul în care arată poate spune multe despre un porc. Cineva cu mai multă experiență decât mine ar fi putut afla ce soi de *Sus domesticus* dăduse naștere acestei gigantice fabrici de carne.

Eu îmi vedeam de treaba mea, muncă de rutină. Nici măcar nu cred că eram în totalitate conștient, stând în întunericul acela, având drept companie doar spinările porcilor.

Dar mandibula respectivă ar fi trebuit să mă trezească. Ceva se întâmplase cu gena din tuburi. Toate genele de dezvoltare erau încă acolo, la o adică, numai că unele erau suprimate. Când au observat că nici cutterul nu intra greu în carnea porcului respectiv, m-am hotărât să-l scot din lichid și să-l observ mai bine.

Avea un picior complet dezvoltat, cu copită cu tot. Arăta chiar ridicol, de unul singur, în aer, dar era complet, cu oase și cu mușchi.

L-am pișcat și a tresărit.

Trebuie să fi avut și niște nervi. Era cazul să iau măsuri.

Câteodată, clientului i se mai face dor de câte o bucată de carne pe bune, adică ceva cu țesuturi, cu mușchi, cu os: o șuncă, o coastă, un cotlet. Dar la noi nu se făceau acest gen de produse. Chiar și bucățile de carne „reală” erau

prefabricate, nu mai exista carne pe os, ca pe vremuri.

Copita mea era micuță, dar formată complet. Îmi plăcea, așa că m-am hotărât să o păstrez. Aveam convingerea că eliberez nu știu ce comoară naturală îngropată în tubul uriaș de carne. Am reprogramat cutterul, în așa fel încât să nu taie piciorul. Mi-a încetinit puțin programul, dar tot mă încadram în timpul alocat respectivei tranșe.

Sentimentalismul nu are ce căuta într-o fermă. Ar fi trebuit să știu deja asta.

La următoarea tăiere, cutterul nu a putut pătrunde în piciorul respectiv, așa că am fost nevoit să-l tai manual. Nu eram obișnuit cu lama auxiliară și carnea tremura atât de mult, încât era cât pe ce să mă tai la un deget.

Păstrarea unei bucăți dintr-un porc real s-a dovedit o bătaie de cap. Iar din punctul de vedere al Sanepidului, încălcasem normele. Cariera mea adevărată era în altă parte, dar dacă pierdeam puncte, mă afecta profesional.

La următoarea sesiune de inspecție a pieilor, am învârtit tubul, astfel încât piciorul să fie înspre mine. M-am postat în fața lui. Încheietura piciorului era chiar la suprafață, ceea ce era bine, pentru că puteam să tai totul fără să mai las vreun ciot care să mă dea de gol. M-am lipit cu fruntea de peretele tubului și am introdus lama auxiliară în picior.

Și m-a lovit. Mi-am pierdut echilibrul și am căzut în butoi cât eram de mare. Ferăstrăul mi-a căzut din mână și a alunecat undeva la fundul bazinului. Copita s-a mai zbatut de câteva ori, apoi s-a liniștit. Dar era încordată și chircită înspre corpul diform, parcă pregătită să mă atace din nou, dacă era cazul.

Un fior a traversat toată masa de carne, oase și piele, stârnind valuri în bazin, iar lichidul s-a revărsat peste pereții cisternei. Sângele de la tăietură a început să curgă.

Mușchii și oasele erau o treabă, dar piciorul respectiv avea nervi, care găsiseră sânge.

De unde știa piciorul acela să mă lovească? Nervii musai duceau undeva.

Poate eram nebun, dar m-am hotărât să fac o disecție ca să găsesc cauza reacției, să repar lucrurile pentru ca fluxul de producție să revină la normal. Mi-am recuperat lama din bazin și am tăiat adânc în porc, verificând carnea, care de altfel era la fel de moale ca toată carnea, din câte se părea.

Am găsit și am scos câteva coaste și un fel de țesut despre care ulterior am aflat că era o vezică urinară care nu reușise să se dezvolte. O uretră ieșea din vezică, dar nu exista niciun rinichi, așa că se termina brusc.

Sub vezică, de-a lungul șirei spinării, am găsit o gâlmă. Acolo era adevăratul secret al porcului.

Oase craniene nu avea, nu avea nici

duramater, dar pot spune că exista un creier, protejat de un meninge flexibil și de pia mater, care parcă era făcut din cauciuc.

Porcul original avea destulă scoarță cerebrală ca să poată fi considerat un animal inteligent.

Or, tuburile astea nu aveau cum să fie inteligente. Dar știam destulă anatomie animală ca să-mi dau seama că porcul dezvoltase partea creierului unde erau funcțiile motorii, de aceea mă lovise cu piciorul.

Nu puteam face nimic pentru el, fiindcă animalul nu vedea, nu auzea, nu vorbea. Dar putea simți durerea.

Era o simplă eroare în sistem. O defecțiune genetică, o generație de celule nervoase care se dezvoltaseră haotic. Mi-am imaginat cât se chinuise sub lama cutterului, inervațiile erau mai dezvoltate decât crezusem că era posibil, așa că porcul simțise tot ce se întâmplase cu el.

În uriașa cameră era o tăcere de mormânt. Stăteam acolo, mângâind bucata de piele care rămăsese din el, neștiind dacă simțea sau nu mângâierea.

Trebuia să întocmesc un raport, pentru ca și ceilalți să fie atenți, în caz că se mai întâlneau cu o astfel de malformație.

Dar nu am spus nimănui, ci am scos creierul, nervii și celelalte organe.

Apoi am făcut un sote cu unt din creier, ca un ultim semn de respect pentru porc, fiindcă

aceasta era menirea lui. Căci e un mare păcat să omori un animal crescut pentru carnea lui și să nu-l mănânci.

Cred că le-am cam ars, că erau prea crocante. Oricum, mi-au stat în gât. De aceea am devenit îmblânzitor. Și de aceea nici nu renunț. Am început ceva, acum nu mai dau înapoi. Acum că mi-ai citit confesiunea, Berenika, poate mă înțelegi mai bine.

## Non-întâlnirea

### Casa din desert a lui Mark și a lui Berenika

Merg prin fiecare cameră din casă, de parcă ar fi cineva ascuns în vreuna. Dar nu ai unde să te ascunzi, mobila fusese îndepărtată, iar camerele cu podeaua din piatră locală păreau să fi fost măturate de echipele de detectivi și polițiști, pentru că nu mai păstrau nicio urmă a foștilor ocupanți.

Prin ferestrele înalte ale salonului se vedea dealul înalt din depărtare, ca un vapor scufundat pe o parte.

Aud o bufnitură din garajul de la subsol și un murmur de voci. Un bărbat și o femeie.

Eram sigur că Berenika avea să-l părăsească iar. Nu avea nicio logică să mai rămână cu el. Dar trebuia să profite de influența lui. Crezusem că sunt plecați departe, să restaureze cine știe ce ocean secăt, să nu dea de mine aici, târându-

mă prin casa lor ca un crab care și-a pierdut carapacea și umblă de colo-colo zgribulit de frig.

— Cine-i acolo?

E Paolo. Stă, cât e el lung și slab, în cadrul ușii largi, parcă vrând să demonstreze cât de inutil de mare e intrarea respectivă.

— Eu...

— A, îl știu.

Tipa aceea mică și blondă, Mria, trece pe lângă el cu o pungă maro de hârtie, parcă simbolică pentru „cumpărături”: niște frunze de țelină și o baghetă franțuzească ies din ea.

— E Îmblânzitorul. Omul lui Mark.

— Omul lui Mark.

Ochii lui Paolo sunt albastru-deschis, până acum nici nu am observat cât de limpezi și de atenți sunt. De fapt, nici nu m-am uitat la el până acum, iar el cu siguranță nu s-a uitat la mine.

— Și ce caută aici?

— Nu știu, strigă Mria, care deja a ajuns în bucătărie. Poate dresează popândăii. De ce nu-l întrebi?

— Sunt aici să iau câteva lucruri, am spus.

Ceea ce e destul de adevărat. Cel puțin acum e.

— Hei, și noi la fel, zise Paolo. Am putea să facem un club al oamenilor care fac curățenie după Mark și Berenika.

— Lasă ironiile, Paolo, interveni Mria,



deschizând și închizând ușile de la dulapuri. Parcă au spus că au lăsat o tigaie... ah, uite-o. Berenika ne-a cerut o favoare, din moment ce vom fi vecini.

Care vecini? Mark a ridicat casa asta unde chiar nu e nimic de jur-împrejur, numai dealuri uscate și văi în Marele Bazin. Singurele forme de viață din regiune sunt o turmă de antilope care obișnuiesc să stea mai mult în sud, unde este mai multă apă. Și singura plantă vizibilă este câte o tufă obosită de chaparral. Tulpinile acelea negre sug toată apa din solul de jur-împrejur, făcând un cerc de pământ atât de uscat, încât nicio sămânță nu va germina acolo în următorii o mie de ani. Împărăția lor e mică și uscată, dar acolo plantele astea sunt stăpâni absoluți.

— De ce ți-ai ascuns mașina? întrebă Paolo.

— Din obișnuință.

— Și atunci ce faci aici?

— Poate are de gând să se instaleze aici, zise Mria scoțând capul din bucătărie. De undeva din spatele ei se aude o sfârâială. Vrei ceva de mâncare, domnule Îmblânzitor de animale? Altfel va trebui să luăm cu noi ce nu reușim să mâncăm.

Niciodată nu mi s-a părut că Mria ar avea vreun talent culinar, dar, sincer să fiu, nici nu am fost prea atent la ea. Aveam ochi numai pentru Berenika.

— Cu plăcere, da, numai că eu nu am adus nimic.

— Nici nu ne așteptam să aduci, zise ea și s-a făcut nevăzută în bucătărie.

— Berenika va deveni și ea Îmblânzitoare, mă informă Paolo, să vadă cum se fac lucrurile.

— E cale lungă și anevoioasă. Mult mai puțin distractiv decât pare.

— Păi, pare să știe asta, zice Paolo. Probabil i-ai mai explicat una-alta.

— Am încercat.

— Văd că nu ai de gând să întrebi, spuse Mria întinzându-mi niște tacâmuri învelite în șervețele, să le pun pe masă. Berenika s-a împăcat cu Mark și au plecat amândoi pe nu știu ce insulă de corali să readucă peștii în zonă, să învețe tonii să se apere, sau ceva pe-acolo. Să nu-mi spui că nu-ți pasă.

— Nu am dreptul să-mi pese, am reușit să bâigui într-un final.

— Furculițele vin în partea cealaltă, m-a corectat ea sever. Nu trebuie să ai vreo legătură cu cineva ca să-ți pese.

— Ah, ce să-ți spun, se foiește Paolo pe lângă noi, neștiind ce să facă. Omul a dat-o în bară. A vrut să aranjeze lucrurile într-un anume fel, s-o antreneze pe Berenika să vină cu el, numai că n-a făcut-o.

Încerc să nu fac niciun zgomot, dar tot se aude când înghit nodul din gât.

— Nu trebuie să hrăniți peștii ăia? ne-a întrebat Mria. Haideți duceți-vă, mă ocup eu de masă.

— Peștii, spuse Paolo în timp ce coborâm scările la subsol. Nu tu i-ai pus aici?

— Ba da, primul meu proiect cu Mark. Sunt niște subspecii aproape pe cale de dispariție - din cauza agriculturii a scăzut nivelul apelor și locurile unde înotau ei au secat. Pare să le meargă destul de bine, se înmulțesc. Sper ca noul proprietar să aibă grijă de ei.

— E stipulat în contractul de vânzare. Dacă nu vrei peștii, cumperi altă casă.

Mulți oameni cred că, prin felul în care păcălim natura, ne arătăm puterea. Dar, pe de altă parte, ne obligă să avem grijă de ea mereu.

Măcar pe unii dintre noi, mă rog.

În întunericul răcoros se aude apa clipocind sub picioarele noastre și prin pereți. Un bazin cu apă ocupă centrul subsolului. Cum stăm noi pe margine, se văd în jos tuneluri care duc adânc sub pământ în toate direcțiile.

În prezența noastră, apa capătă o strălucire albastră. Peștii nu ne pot vedea, dar ne lasă pe noi să-i vedem.

— Tu ai... făcut asta?

Paolo se uită la mine cu ochii mari de uimire.

— Da, am lucrat la proiect. Au fost câteva obiecții, că nu există nicio peșteră în zonă care

să aibă apă, dar Mark s-a oferit să plătească să facem asta, altă soluție nu aveam. Dar nu le poți avea pe toate.

Peștii orbi au ochi. Sau, mai bine zis, ei dezvoltă ochi în mod normal, până la un punct. Gena responsabilă de dezvoltarea ochilor este încă acolo, încă activă. Se formează globul ocular și pupilele. Dar apoi, o altă genă, care încearcă să ocupe un loc cât mai în față - la propriu - simțul mirosului, esofagul, întreaga structură chimico-fizică senzorială de care are nevoie peștele pentru a supraviețui în bezna deplină a peșterilor de la sute de metri adâncime, această genă își bagă buldozerele în zonă și își instalează sediul exact în fața ochiului. Care se retrage din fața noului țesut și dispare.

Mi-am plimbat mâna pe suprafața apei. Mark îmi spusese că aici îi plăcea lui Berenika cel mai mult. Unul din motivele pentru care o atrăsese casa asta. Vreau și eu să văd ce vedea ea.

Și peștii au început să vină, înotând, au ieșit din peșterile lor, în lumina slabă și albastrie a camerei. Pielea lor este complet albă, cu semne albastre ca niște tatuaje. Ochii orbi simt ce e în jurul lor, se învârt fără să se atingă, în căutarea hranei microscopice.

Mi-am întins degetul deasupra apei, fără să o ating însă. E mai bine pentru ei să nu afle că altcineva e aici. Dar oricum e prea târziu. Chiar

dacă ar ști că am fost aici și că le-am hotărât soarta, tot nu le-ar păsa.

— Hai, i-am spus lui Paolo.

Totul este automatizat, dar tot parcă e bine să rămânem acolo pentru a supraveghea. Cercetez cu grijă nisipul de pe jos să nu fie vreo problemă cu cablurile de alimentare și dau de...

Paolo e lângă mine și se uită tot în podea.

— Asta a fost pisica ta?

— Nu e pisica mea, e doar o cunoștință. Am lucrat împreună o vreme. Pe urmă...

— Acum lucrează și pentru Mark?

Amprenta e clară. Chiar prea clară, aș zice, ca și cum ar fi dat o mostră de amprente pentru poliție. Dar, după toate aparențele, puma a venit aici ca să se odihnească. O peșteră pare un loc bun să te ascunzi. Nu pot să-mi dau seama cât timp a stat aici.

— Peștii... sunt în siguranță acolo, dedesubt? întrebă Paolo.

— Sistemul recirculă apa și este închis. Deci pot supraviețui. Bine, peștera nu ar rezista unui dezastru major. Dar mai mult ca sigur, noii proprietari vor veni să le curețe apa și să-i hrănească.

Capacul pare din piatră solidă, dar eu știu că este doar o copertină subțire din aliaj stropit cu praf de piatră. Se închide peste apă, peste amprenta pumei, peste urmele lăsate de noi când am coborât aici. Lumina albastră dispare,

acoperită. Viața casei este ascunsă până când altcineva se va întoarce aici, ca să o readucă la lumină.

Puma nu va ști niciodată că am fost aici, deci nu-mi va simți lipsa, dar va simți o schimbare în viața ei, acum că nu mai fac parte din ea.

— Hai sus, strigă Mria din capul scărilor. Mâncarea e gata.

— Ce vei face acum? întrebă Paolo.

— Am un alt proiect la care lucrez.

— Mark cred că te-a plătit o grămadă. Trebuie să fie o superaventură sălbatică.

— Nu chiar o superaventură, e doar ceva ce trebuie făcut.

## O potențială întâlnire Zona de studiu urban 7

Din când în când, câte o bucată de ipsos cade din tavanul înalt. De obicei, asta se întâmplă la câteva zile după o ploaie zdravănă. Apa se infiltrează prin diversele straturi care formează acoperișul gării. Ai zice că nu mai e nicio floare pe sus rămasă întreagă, dar constructorii au făcut exces de zel și s-au întrecut în decorațiuni ascunse.

Câteodată mai cad și din senin, cum a fost azi-dimineață. Mă trezesc speriat, când aud ecourile unei bufnituri undeva în depărtare.

De obicei mă ridic și inspectez, încercând să-

mi închipui ce bucată de sus a mai căzut în movila de moloz din camera de așteptare. Nu are niciun rost, dar mă simt bine când văd ce și de unde pică, de parcă aș înțelege rostul lucrurilor pe aici.

Dar astăzi nu am chef să mă ridic. Mă bag mai bine în sacul de dormit și privesc lumina palidă a dimineții urcându-se pe geamurile înalte. Porumbeii care au lăsat o crustă groasă pe ferestre uguie undeva pe sus.

Mă aflu aici de câteva luni deja, dar încă nu m-am obișnuit cu pustietatea locului. Oare toată lumea a plecat din oraș spre alte locuri mai bune? Cândva a fost un oraș foarte mare. Mă plimb pe străzi zile întregi, urc cu grijă pe podurile ruginite, sar peste șanțurile unde cândva au fost țevile de canalizare. Locul nu a fost proiectat să interacționeze cu natura, era un oraș totalmente uman, acum părăsit.

Mare parte din clădiri s-au dărâmat și s-au prefăcut în grămezi de moloz și fier, înalte de câțiva metri. De-a lungul și de-a latul a început să crească pădurea. Există un oraș mic, modern, undeva pe râu în sus, dar are propriul mediu și niciodată nu duc animale acolo.

Așa că acum trăiesc printre bălării: arbuști cu frunze țepoase, crapi care înoată prin noroi, copaci care se înalță rapid și porumbei. Vânez printre turme de cerbi speriați care pasc iarba ce crește printre ramurile căzute ale salcâmlor

și arțarilor. Uneori, o haită de canide mai trece, certându-se, prin zonă. O corcitură de câini și coioți, aceste canide sunt urâte, nefotogenice și murdare. Niciun Îmblânzitor nu a lucrat cu ele ca să le aducă în vreun oraș. Niciun trecător nu a dat, întâmplător, în zori, ochii cu frumusețea lor sălbatică. Când le aud urlând în toiul nopții, îmi pun o pernă pe cap, ca să-mi acopăr urechile.

O cioară croncăne afară, semn că a sosit timpul să mă ridic din pat. Toate animalele mă văd, dar numai ciorii respective pare să-i pese că mă aflu aici. Are un soi de afecțiune reptiliană pentru persoana mea, pentru că sperii animalele mici când ies la vânat și câteodată o surprind uitându-se fix la mine, cu capul într-o parte, cântărindu-mă cu ochii ei lipsiți de orice expresie, încadrați de un cerc galben. Încerc să nu îi atribui emoții omenești, dar nu reușesc niciodată. Poate nici nu sunt făcut să lucrez cu animale.

Măcar n-am botezat-o. Când le dăm un nume animalelor noastre, ne mințim că ne aparțin mai mult decât ne aparțin în realitate. Îmi închipui că, în felul ei, mă respectă, dar tot nu îi înțeleg reacțiile. Deocamdată, viețile noastre decurg cam la fel, așa că ne înțelegem. Pasărea îmi anticipează de cele mai multe ori acțiunile, dar nu întotdeauna, și acesta este, după cum se știe, secretul unei relații de succes.



Nu există o lume naturală. Dacă termenul a avut vreodată un înțeles, în ultimii ani și l-a pierdut complet. Scenariile apocaliptice cum că lumea naturală se va întoarce împotriva oamenilor sunt niște povești de speriat copii. Natura nu are motivații, nu are dorințe sau vreun țel final.

În afară de cele pe care i le dăm noi. În cele din urmă, ies din sacul meu de dormit, mă spăl pe față în ligheanul pe care îl umplu de obicei cu apă înainte de a mă culca și ies afară. E înnorat și frig. Îmi ies aburi pe gură. Îmi place să cred că vremea e împotriva mea. Cum nu prea am mijloace de apărare împotriva ei, singura mea soluție este să mă adaptez, așa cum fac toate vietățile în jurul meu. Ciulesc urechile să captez orice zgomot, amușinez aerul să prind mirosurile pe care le poartă, ascult vântul să văd ce aduce cu el. Sunt în alertă tot timpul.

Afară, ceva îmi atrage atenția pe pământ. Îngenunchez, să văd mai bine. Întind mâna, dar o retrag imediat, înainte ca degetele mele să poată strica urma.

Este o amprentă parțială: o pernă mare, rotundă, în centrul labei și două urme de degete. Nu sunt urme de gheare. După dimensiunile urmei, e o felină mare.

Mă aplec peste amprentă și îmi apropii nasul de pământ. Și după miros, tot felină e.

Ar putea fi un râs, am mai văzut și alte urme,

care puteau fi ale lui. Un râs ar fi în regulă, dar nu cred că e. În urmă cu câteva zile, găsisem o grămadă de materii fecale. Ca și urma, era mare, mai mare decât cele de canid. Și mai avea și niște fire de păr prin ea, semn că era un animal care se spală cu limba aspră. Părul era de culoare maro-roșcat, nuanța pe care o cunoșteam foarte bine.

M-am ridicat în picioare, gata să-mi încep ziua. Dacă prin preajmă se afla o pumă, nu voi apuca să o văd. Nu am nicio șansă. Dar voi continua să o caut.

Oricine mă poate găsi aici, dacă vrea. Berenika știe sigur că sunt aici, deci poate veni să mă observe în habitatul meu natural. Dacă o să vrea, evident.

E de-a dreptul ridicol. O pisică mică de casă poate ajunge până aici pe poteca îngustă, atât timp cât se ferește de canide, lynxul are și mai puține șanse, iar pentru o pumă este imposibil. O pumă are nevoie de un teritoriu de cel puțin douăzeci de kilometri pătrați pentru a putea supraviețui, iar pe un teren atât de sărac în pradă are nevoie de o suprafață mult mai mare, iar aici nu exista o arie atât de întinsă, nu încă. E de ajuns să vâneze un cerb și toate animalele vor pleca în altă parte. Încă nu sunt dresate să uite, să umble în cerc și să se întoarcă în același loc. Cel puțin pentru o perioadă.

Așa că am mult de muncă. Diversele porțiuni

de pădure pot fi împletite la un loc în mințile animalelor sălbatice care se găsesc aici. Ceea ce și facem. Luăm arhipelagurile întinse și le rearanjăm în capul animalelor, în continente. Le dăm posibilitatea să trăiască în lume, așa cum am trăit și noi.

Deci muncesc, trăiesc și sper.

Mi-o închipui pe Berenika undeva într-o cameră goală din oraș, într-o casă din cărămidă roșie în mijlocul unui pâlț de copaci, ca o carte stingheră pe un raft gol. Din moment ce este doar imaginație, pot intra și în detalii. Berenika stă într-un dormitor unde cineva schimbă tapetul în fiecare an. Căldura și umezeala pe care le-a adus în locuință au înmuiat aracetul cu care era lipită hârtia moale, care se coșcovește strat după strat. Când se trezește, înainte de zori, aude șoapta florilor căzânde și a coarnelor bogate ale cerbilor care se încaieră.

Nu cred că ea chiar e acolo. Are treburi mai importante de făcut.

Mark este genul de bărbat care crede că pe nevastă o păstrezi lângă tine dacă o încurajezi să evolueze. Ceea ce e un avantaj pentru el, îl face un adversar puternic. Dar eu am lucrat cu el și știu că e obositor să stai lângă un tip ca el. E un ticălos, pe bune acum. Și eu oi fi un voyeur îngrămădit și ridicol, dar știu ce fac. Femeile sunt atrase de bărbații care își cunosc meseria. Așa că mai există o speranță.

Între timp, am de lucru.

## **Aliette de Bodard - Făuritoarea de nave**

Scriitoarea **Aliette de Bodard** este inginer software. S-a născut în Statele Unite ale Americii, dar a crescut în Franța, unde și locuiește acum. Scribe de doar câțiva ani, proza ei scurtă a fost publicată în *Interzone*, *Asimov's Science Fiction*, *Realms of Fantasy*, *Orson Scott Card's Intergalactic Medicine Show*, *Writers of the Future*, *Coyote Wild*, *Electric Velocipede*, *The Immersion Book of SF*, *Fictitious Force*, *Shimmer* și altele. În 2010 i-a apărut primul roman, *Servant of the Underworld*.

Povestirea captivantă care urmează ne poartă în viitorul îndepărtat al unei lumi alternative în care China a descoperit Lumea Nouă înaintea lui Columb și a transformat-o în colonie și ne prezintă o femeie cercetător, responsabilă cu proiectarea unei nave spațiale cu inteligență proprie, a cărei viață atârnă de succesul unei misiuni...

Navele erau ființe vii, ca oamenii. Dacă Kien știuse întotdeauna asta, chiar înainte să ajungă la habitatul inginerilor – chiar și înainte de a fi văzut roboții afară, pe orbită, asamblând monstrul acela metalic, încetul cu încetul.

Demult, strămoșii ei sculptaseră în jad, în vremurile demult apuse ale dinastiei Le pe vechiul Pământ: nu ciopârțeau blocurile uriașe

verzi să ia forma pe care o doreau ei, ci mai degrabă săpau în piatră până când descopereau adevărata formă ascunsă înăuntru. Cum era cu jadul, la fel era și cu navele. Secțiunile din exterior nu puteau fi forțate să se asambleze. Trebuiau îmbinate într-un tot perfect, fără nicio fisură, pentru a fi, în cele din urmă, locuite de Minte, care era o parte la fel de importantă din vas ca fiecare cui sau sârmă.

Orientalii și mexicanii nu înțelegeau. Ei vorbeau despre reciclare, despre eficiența proiectului: ei vedeau numai părțile luate de la alte nave și presupuneau că erau refolosite pentru a economisi timp și bani. Ei nu înțelegeau de ce munca lui Dac Kien ca Mare maestru al armoniei designului era cea mai importantă: vasul, odată făcut, va fi o entitate întreagă și unică, nu o cârpeală de resturi adunate de la zece mii de alte nave. Dac Kien – și cine avea să vină la ea, purtătoarea Minții – avea să aibă onoarea de a transforma navele în ființe, de a transforma metalul și cablurile și celulele solare într-o entitate care va traversa hăul dintre stele.

Ușa se deschise, dar ea nu-și ridică privirea. Lumina de la picioare îi spunea că erau probabil unii dintre proiectanții șefi, Miahua sau Feng. Niciunul dintre ei nu ar fi deranjat-o fără un motiv bine întemeiat. Cu un oftat, se deconectă de la sistem cu o scuturare de mână și așteptă

ca schema să dispară din câmpul său vizual.

— Excelența Voastră.

Glasul lui Miahua era blând, se ținea dreaptă, cu tenul palid și neted precum ceara de lumânări.

— Nava s-a întors. Este cineva la bord cu care trebuie să vă întâlniți.

Dac Kien se așteptase la multe lucruri: un coleg de la examinări venit să-i facă o vizită de curtoazie, un cenzor imperial de la Dongjing trimițând-o în altă parte, chiar mai departe de capitală; sau poate cineva din familia ei, mama sau sora, sau soția unchiului, venită să-i reamintească de greșeala de a se fi sacrificat pentru cariera ei.

Dar nu se așteptase la un necunoscut: o femeie cu tenul închis, destul de închis cât să fie ea însăși vietnameză, cu buzele palide și subțiri, ochii rotunzi ca luna plină.

O aztecă. O străină... Dac Kien blocase gândul înainte de a se formula în întregime. Căci femeia nu purta bumbac, nici pene, dar mătasea din care erau făcute robele de mătase tradiționale pentru o gospodină din Xuyan și cele cinci daruri de nuntă (toate din aur pur, de la colier până la brățări) străluceau precum stelele pe tenul ei închis.

Privirea lui Dac Kien coborî spre curba pântecului: o umflătură rotundă atât de

voluminoasă, încât îi strica armonia siluetei.

— Bine ai venit, soră mai mică. Eu sunt Dac Kien, Mare maestru al armoniei designului pentru acest habitat.

Folosise tonul formal și adresarea oficială pentru un străin.

— Soră mai mare...

Ochii femeii aztece aveau vinișoare roșii, înfipti adânc în obrajii bucălați.

— Mă numesc, spuse ea, punându-și mâna la burtă de parcă ar fi vrut să și-o smulgă, Zoquitl.

Numele îi ieși de pe buze ca un suspin, accentul vocii coborând în profunzimile limbii ei materne.

— Mă numesc Zoquitl.

Privirea i se pironi undeva sus și începu să vorbească repede, sacadat, de parcă rostea o frază învățată pe de rost, repetată de multe ori.

— Eu sunt pântecelul și leagănul, născătoarea și purtătoarea Minții.

Stomacul lui Dac Kien se contractă de parcă i-ar fi dat cineva un pumn.

— Ați venit prea devreme. Nava...

— Nava trebuie să fie gata!

Exclamația o luă prin surprindere. Toată atenția ei fusese concentrată pe femeie - Zoquitl - și pe motivul care o adusese acolo. Acum se forță să se uite spre celălalt pasager al navei: un bărbat Xuyan în jur de treizeci de ani.



Accentul lui părea să fie din regiunea Anjiu, pe a cincea planetă, robele sale - cu insigne cu potârniche și butonii de aur - erau ale unui oficial minor de rangul al șaptelea, dar erau marcate cu simbolul yin-yang, alb orbitor și negru ca noaptea pe haina de mătase.

— Sunteți maestru de nașteri, spuse ea.

— Am această onoare, răspunse el, făcând o plecăciune.

Chipul îi era aspru, colțuros, în unghiuri pe care pica lumina ici și colo, buze subțiri și pomeți înalți.

— Iertați-mi impolitețea, dar nu avem timp de pierdut, adăugă el.

— Nu înțeleg...

Dac Kien se uită din nou la femeie, ai cărei ochi erau sticloși de durere.

— Vine înainte de vreme, spuse ea sec și nu se referea la sosirea lor aici.

Maestrul de nașteri dădu din cap.

— Cât mai e?

— O săptămână, cel mult, răspunse bărbatul, făcând o grimasă. Nava trebuie să fie gata.

Dan Kien simți un gust metalic în gură. Nava era departe de a fi terminată și, asemenea unei statui de jad, nu putea fi nici grăbită, nici corectată, nici făcută de mântuială. Dac Kien și echipa ei o proiectaseră special pentru Mintea din pântecul lui Zoquiti: plecând de la specificațiile pe care i le dăduseră alchimiștii

imperiali, balanța delicată a dispozițiilor, trăsăturile și structura ființei pe care o purta Zoquitl. Nava nu avea să răspundă la nimic altceva: doar Mintea lui Zoquitl va fi capabilă să preia camera inimii, s-o accelereze și s-o poarte în adâncimi, acolo unde călătoriile interstelare erau posibile.

— Nu pot... începu Dac Kien, dar maestrul de nașteri scutură din cap și ea nu avu nevoie să-l audă ca să știe ce avea să spună.

Trebuia să termine. Acesta fusese postul pentru care se bătuse, după ce ieșise pe locul al doilea la examenele finale, asta își dorise să fie, nu magistrat în vreun tribunal pe undeva, nu funcționar bine plasat în administrația palatului, nu caligraf în prestigioasa Curte a pensulelor de scris, așa cum ar fi fost normal și ar fi vrut familia ei. După ce avea să facă aici o va judeca curtea imperială.

Nu va mai avea o a doua șansă.

— O săptămână.

Hanh dădu din cap, nevenindu-i să creadă.

— Dar cine cred ei că ești, un supraveghetor într-o fabrică aztecă?

— Hanh.

Fusese o zi lungă și Dac Kien se întorsese acasă căutând pacea. Retrospectiv vorbind, ar fi trebuit să știe cum va primi Hanh vestea: partenera ei era o artistă, poetă, veșnic în

căutarea cuvântului perfect, al aluziei potrivite – omul care înțelegea pe deplin delicatețea actului de a proiecta o navă spațială, unde nu trebuia să fii distras de urgențele momentului.

— Trebuie s-o fac, răspunse Dac Kien?

Hanh făcu o grimasă:

— Pentru că te presează? Știi cum va arăta.

Arătă spre masa joasă de mahon aflată în centrul camerei. Macheta navei plutea în interiorul unui cub translucid, învârtindu-se ușor – imagini din interior se intersectau cu imaginile navelor care o inspiraseră: tot ce era mai bun de la *Crapul roșu* până la *Muntele auriu* și *Floarea albă-ca-zăpada*. Fuzelajul strălucea în întuneric, rotindu-se, îndoindu-se încet și subtil până când deveni structura finală a navei care avea să părăsească habitatul.

— E un întreg, surioară. Nu-l poți ciopârți sperând să-ți păstrezi intactă reputația.

— Femeia ar putea muri, spuse Dac Kien în cele din urmă. La naștere, și ar fi și mai rău dacă ar muri pentru nimic.

— Femeia? E o gui – o străină.

Asta înseamnă că nu conta.

— Și noi am fost străine, odată demult, răspunse Dac Kien. Ai memorie scurtă.

Hanh deschise gura, dar o închise. Ar fi putut să spună că ea nu era chiar străină, fiindcă în China, țara-mamă a poporului xuya, se purtaseră secole de-a rândul rochii Dai făcute

de femeile vietnameze; dar Hanh era mândră să fie vietnameză și cu siguranță nu avea să intre în astfel de detalii rușinoase.

— Fata este cea care-ți provoacă griji?

— Ea face ce vrea, spuse Dac Kien.

— Pentru recompensă.

Vocea lui Hanh era ușor disprețuitoare. Majoritatea fetelor care purtau Minți în pânțele erau tinere și desperate, dispuse să înfrunte pericolele unei sarcini în schimbul încheierii unei căsătorii cu un oficial respectabil. Pentru propriul statut, pentru o familie care le-ar fi primit în sânul ei și o șansă de a da naștere unor copii cu o origine bună.

Atât Hanh, cât și Dac Kien refuzaseră toate astea, cu mult timp în urmă. Pentru ele, ca pentru oricare cetățean al Xuyanului care avea relații cu persoane de același sex, nu aveau să existe copii: nimeni nu le va aprinde lumânări pe altarele strămoșilor, nimeni nu le va cânta și nu le va onora numele când nu vor mai fi. În viață, ele aveau să fie cetățeni de mâna a doua, fiindcă nu-și îndepliniseră datoria față de strămoși; când vor muri, aveau să fie date uitării, duse ca și cum nici n-ar fi existat vreodată.

— Nu știu, spuse Dac Kien. E aztecă. Ei văd lucrurile altfel acolo.

— Dar, din câte mi-ai zis, o face pentru cei din Xuyan.

Pentru faimă, pentru copii, pentru toate lucrurile pe care Hanh le disprețuia – pe care ea numea cătușe, nevoia copleșitoare a celor din societatea lor de a face copii, generație după generație.

Dac Kien își mușcă buza, invidiind certitudinile lui Hanh.

— Nu prea am de ales.

Hanh rămase tăcută o vreme. În cele din urmă, veni să se așeze în spatele iubitei ei, părul căzându-i pe umerii lui Dac Kien, în timp ce degetele îi mângâiau ușor ceafa.

— Tu ești cea care îmi spune că mereu avem o alternativă.

Dac Kien scutură din cap. Zisese asta când se săturase de presiunile constante ale familiei sale că trebuia să se mărite și să aibă copii; când stăteau una lângă alta în întuneric după ce făcuseră dragoste și ea vedea viitorul întinzându-se înaintea lor, fără copii, liber de prejudecăți.

Hanh, oricât se străduia, nu putea înțelege. Ea își dorise întotdeauna să fie cărturar, toată viața ei știuse că, atunci când va crește, se va îndrăgosti de o altă femeie. Mereu obținuse tot ce își dorise – și era convinsă că, pentru a obține ceva, era suficient să-ți dorești mult acel lucru.

Iar Hanh niciodată nu-și dorise și nu-și va dori copii.

— Nu e același lucru, spuse Dac Kien în cele din urmă, relaxându-se sub mângâierile lui Hanh.

Era într-adevăr altceva, chiar și Hanh trebui să recunoască.

— Eu am ales să vin aici. Am ales să-mi fac un renume din astea. Și întotdeauna trebuie să ne ducem planurile până la capăt.

Palmele lui Hanh se crispară pe umerii ei.

— Nu ar trebui să vorbești așa. Te văd cum ești măcinată de regrete, întrebându-te dacă mai ai timp să te întorci la respectabilitate. Dar tu ai ales deja, m-ai ales pe mine, această viață, aceste consecințe. Amândouă am ales.

— Hanh...

„Nu asta e problema”, ar fi vrut să spună Dac Kien. O iubea pe Hanh, din toată inima, dar...

Era o piatră aruncată în întuneric; o navă în derivă... pierdută, fără familie sau fără un soț care să fie alături de ea, fără un copil care s-o mângâie și care să trăiască după ce ea va fi pierit.

— Maturizează-te, surioară.

Vocea lui Hanh era aspră, chipul îi era întors spre picturile cu peisaje de pe pereți.

— Nu ești o jucărie sau sclavă, în niciun caz a familiei tale.

Deoarece toți o dezmoșteniseră. Dar cuvintele, ca de obicei, îi veneau greu lui Dac Kien. S-au dus la culcare cu umbra supărării

vechi în pat între ele, ca lama unei săbii.

A doua zi, Dac Kien stătea aplecată asupra machetei navei cu Feng și Miahua, întrebându-se ce ar mai putea schimba. Părțile erau complete, asamblarea avea să le ia cel mult trei zile, dar structura rezultată nu va fi niciodată o navă. Cel puțin asta le era clar tuturor. Făcând abstracție de teste, aveau în față o muncă de cel puțin o lună – tușeuri migăloase și subtile ale roboților asupra întregului sistem pentru a fi conform cu Mintea care îi era destinată.

Dac Kien luase cubul transparent de acasă și îl dusesese la birou, ignorând privirea înfuriată a lui Hanh. Acum se adunaseră cu toții în jurul lui enunțându-și tot felul de teorii, cănile de ceai, uitând de febra momentului.

Fruntea ridată a lui Feng era adâncită de concentrare în timp ce bătea cu degetul într-o latură a cubului.

— Am putea modifica forma acestui coridor, aici. Punem lemn peste tot...

Miahua scutură din cap. Ea era Maestrul vântului și apei, unul din cei mai pricepuți oameni în citirea liniilor de influență, omul la care venea Dan Kien pentru un sfat atunci când ea însăși se îndoia de câte ceva în privința proiectului. Feng era Comisar pentru provizii, ocupându-se de sistem și de securitate, în multe privințe opusă temperamental de Miahua, cu

talent pentru detalii, pragmatică, acolo unde Miahua era aproape mistică.

— Umorele apei și ale lemnului vor stagna aici, în camera de control.

Miahua își strânse buzele, apoi arătă spre pupa subțire a vasului.

— Forma acestei secțiuni trebuie modificată. Feng oftă.

— Aici nu e o bagatelă. Echipa mea trebuie să rescrie toată partea electronică...

Dac Kien le ascultă contrazicându-se, absentă, intervenind din când în când cu câte o întrebare ca să nu lase conversația să se stângă. În minte, avea forma vasului, îl simțea respirând prin cubul de sticlă și prin straturile de fibră și metal care îl separau de structura de afară. Avea în fața ochilor forma Minții – esențele și emoțiile care o formau, amplasarea prizelor și cablurilor, a mușchilor și a cărnii – și le aduse pe toate la un loc cu grijă, încet, până când păreau făcute să fie împreună.

Își ridică brusc privirea. Feng și Miahua rămăseseră tăcute, așteptând-o pe ea să spună ceva.

— Facem așa, zise ea. Înlăturăm cu totul secțiunea asta și schimbăm întreaga structură.

În timp ce vorbea, întinse mâna în matricea de sticlă și scoase cu grijă secțiunea cu pricina, rerutând coridoarele și restabilind lungimea cablurilor, punând o altă caligrafie decorativă pe



pereții curbați ai vasului.

— Nu cred... Începu Feng, apoi se opri. Miahua?

Miahua se uita la noul design, analizându-l cu atenție.

— Am nevoie de timp să mă gândesc, Excelența Voastră. Lăsați-mă să mă consult cu oamenii mei.

Dac Kien făcu un gest de aprobare.

— De acord, dar nu uita că nu avem prea mult timp la dispoziție.

Luară fiecare o copie a proiectului împăturită sub mânecile lungi. Rămasă singură, Dac Kien se uită din nou la vas. Era mic și turtit, disproporționat - nici pe departe vasul pe care și-l imaginase, departe de spiritul muncii sale: era o caricatură a proiectului inițial, ca o floare fără petale, sau un poem fără metafore, care plutește deasupra aluziilor fără să le exprime pe de-a-ntregul.

— Nu avem întotdeauna o alternativă, șopti ea.

S-ar fi rugat la strămoșii ei dacă ar fi crezut că o ascultă. Poate că o făceau. Poate rușinea de a avea o fiică fără urmași fusese ștearsă de înalta poziție la care ajunsese prin muncă. Sau poate că nu. Mama și bunica ei fuseseră de neînduplecat; cum să creadă că strămoșii mai îndepărtați i-ar fi putut înțelege decizia?

— Soră mai mare?

Zoquitl stătea în prag, ezitând. Chipul lui Dac Kien revela probabil mai multe decât credea ea. Se forță să respire, relaxându-și mușchii până când își reveni la masca lipsită de expresie pe care o cerea protocolul.

— Soră mai mică, spuse ea, prezența ta aici mă onorează.

Zoquitl scutură din cap. Păși cu grijă în cameră, un picior în fața celuilalt, atentă să nu-și piardă echilibrul.

— Voiam să văd nava.

Maestrul de nașteri nu era prin preajmă. Dac Kien spera că bărbatul avusese dreptate în privința nașterii – anume că nu avea să se întâmple acum, în biroul ei, cu nimeni care să o ghideze și să o ajute.

— E aici.

Schimbă poziția scaunului, invitând-o pe Zoquitl să se așeze.

Străina se înghesui într-unul din scaune, cu mișcări lente, măsurate, de parcă un gest greșit ar fi spulberat-o. În spatele ei se afla una din picturile preferate ale lui Dac Kien, o imagine de pe a Treia Planetă: un peisaj delicat, liniștit, cu cascade și stânci de culoarea ocru, peste care străluceau palid stelele, reflectate în apă.

Zoquitl nu făcu nicio mișcare atunci când Dac Kien îi arătă macheta; ochii păreau să fie singurul lucru însuflețit pe fața ei. Când Dac Kien termină, privirea arzătoare a tinerei se opri

în ochii ei, o încălcare clară a protocolului.

— Dumneata ești la fel ca toată lumea, nu ești de acord cu ceea ce am făcut, spuse Zoquitl.

Îi luă câteva clipe lui Dac Kien să proceseze cuvintele, dar tot nu aveau niciun sens pentru ea.

— Nu înțeleg.

Zoquitl își strânse buzele:

— De unde vin eu, este o onoare. Să porți în tine Mintea pentru gloria Dominionului Aztec.

— Dar ești aici, spuse Dac Kien.

Aici, în Xuya, printre xuyanezi, unde să porți Mintea era considerat un sacrificiu - necesar și răscumpărat, dar disprețuit. Căci cine ar vrea să îndure o sarcină fără să dea naștere unui copil uman? Doar femeile disperate și cele lacome.

— Și dumneata ești aici.

Vocea lui Zoquitl era aproape acuzatoare.

Pentru o clipă nesfârșită, agonizantă, Dac Kien crezu că Zoquitl făcea aluzie la propriile ei alegeri. De unde știa ea despre Hanh și despre despărțirea de familia ei? apoi își dădu seama că Zoquitl vorbea despre locul ei în conducerea habitatului.

— Îmi place să stau în spațiu, spuse ea, și nu era o minciună, îmi place să stau aici, aproape singură, departe de toată lumea.

Și nu era un serviciu cu hârțogăraie sau procese lungi în care fugeai după borfași, apoi îi judecai, pentru a păstra ordinea divină pe vreo

planetă pierdută. Aici făcea tot ce își dorise atunci când obținuse bursa: lua tot ce le dăruise trecutul și îl transforma în ceva măreț - fiecare piesă își puna în evidență epoca din care provenea și aducea strălucire noilor vremuri, un memento al faptului că istoria a fost cea care i-a adus până aici și tot ea îi va duce mai departe mereu, până la sfârșitul vremurilor.

În cele din urmă, Zoquitl spuse, nemaiprivind nava:

— Xuya este un loc aspru, mai ales pentru străini. Limba nu este foarte grea, dar când nu ai bani și niciun sponsor... Inspiră adânc, apoi continuă: Eu îmi fac datoria. Mâna îi coborî, inconștient, la pântec. Și o aduc pe lume. Cum puteți să nu apreciați asta?

Folosise un pronume personal, fără să se gândească.

Pe Dac Kien o trecu un fior.

— Pentru că ea... se opri căutându-și cuvintele. Nu are tată. O mamă, poate, dar nu are aproape nimic de la tine. Și nu va fi considerată una dintre urmașele tale. Nu-ți va aprinde lumânări și nu-ți va rosti numele printre stele.

— Dar nici nu va muri, răspunse femeia cu o voce joasă, dar tăioasă. Va trăi secole de-a rândul.

Navele construite în dominionul aztec trăiau mult, dar Mințile lor înnebuneau încetul cu

încetul din cauza călătoriilor repetate în singurătatea spațiului. Dar această Minte, cu o ancoră potrivită, cu un vas făcut cum trebuie... Zoquitl avea dreptate: acest „copil” al ei va rămâne mereu la fel, mult timp după ce ea, Dac Kien și Zoquitl vor fi pierit. Ea... nu, nu „ea”, ci „această mașinărie” va fi o inteligență sofisticată, o combinație de carne și metal și Dumnezeu mai știe ce altceva. Născut ca un copil, dar totuși nu o ființă omenească...

— Cred că eu sunt cea care nu înțeleg.

Zoquitl se ridică încet în picioare. Dac Kien îi putea auzi respirația sacadată, putea mirosi transpirația acră și pătrunzătoare pe care o emana.

— Îți mulțumesc, soră mai mare.

Apoi plecă, dar cuvintele rămaseră în urma ei.

Dac Kien se cufundă în muncă - așa cum o făcuse și înainte când se pregătise pentru examenele de licență. Hanh o ignora dinadins când se întorcea seara acasă, spunând doar strictul necesar. Exersa din nou la caligrafie, amestecând caractere xuyaneze cu litere din alfabetul vietnamez, în încercarea de a crea o operă care putea fi și pictură, și poem. Nu era ceva neobișnuit: Dac Kien fusese acceptată pentru talentul ei, dar cu partenera sa era altă poveste. Hanh nu era binevenită în sala de banchete, unde familiile inginerilor se întâlneau

seara - ea prefera să rămână singură în apartamentul lor, decât să îndure dezaprobarea abia mascată sau privirile compătimitoare ale celor adunați acolo.

Dar ce făcea aerul ca de plumb între ele era tăcerea lui Hanh. Dac Kien se străduise, la început, să facă conversație ca și cum nu se întâmplase nimic. Hanh își ridicase privirea întunecată din manuscris și spusese simplu:

— Știu ce încerci să faci, surioară. Dar trebuie să accepți situația așa cum este.

Apoi se înstăpânise tăcerea. I se potrivea mai bine decât ar fi crezut. Era doar ea cu proiectul ei, nu mai era nimeni care să-i distragă atenția sau să intervină între ei.

Echipa lui Miahua și cea a lui Feng rearanjau structurile și le recablau. Pe fereastră se vedea fuzelajul chircindu-se și răsucindu-se pentru a se potrivi cu macheta din cubul de pe biroul ei - din două în două ore, roboții veneau și puneau ușor piesele în locașul lor, apoi le sudau.

Ultima secțiune tocmai se monta, când Miahua și maestrul de nașteri veniră să o vadă, agitați. Îi privi speriată:

— Nu-mi spuneți că naște acum.

— I s-a rupt apa, spuse maestrul de nașteri, fără nicio introducere. Scurpă pe podea ca să alunge spiritele rele care dădeau întotdeauna târcoale mamelor în ceasul nașterii. Mai ai câteva ore, cel mult.

— Miahua?

Dac Kien nu se uita la niciunul dintre ei, ci, mai degrabă, la nava de afară, la uriașul care îi strivea cu umbra lui.

Miahua rămase tăcută o vreme, fapt ce însemna că aranja mental problemele în ordinea gravității. Semn rău.

— Structura va fi gata în mai puțin de două ore.

— Dar? întrebă Dac Kien.

— Dar este vraiste. Liniile de lemn se intersectează cu cele de metal, umorile se amestecă între ele și stagnează peste tot. Qi-ul nu poate circula.

Qi, energia universului, viața dragonului care sălășluia în inima oricărei planete, a oricărei stele. Miahua, ca Maestru al vântului și apei, avea datoria de a-i spune lui Dac Kien ce nu era bine, dar, ca Mare maestru al armoniei designului, Dac Kien trebuia să îndrepte lucrurile. Miahua nu putea decât să arate ce vede: doar Dac Kien putea trimite roboții pentru ajustările necesare la structura vasului.

— Înțeleg. Pregătește-i o rachetă. Să aștepte afară, lângă puntea de îmbarcare a navei.

— Excelența Voastră... începu maestrul de nașteri, dar Dac Kien îl întrerupse:

— V-am mai spus și înainte. Nava va fi gata.

Pe fața crispată a lui Miahua, când ieși, se puteau citi frica și îngrijorarea. Dac Kien se

gândi la Hanh, singură în camera ei, aplecată cu încăpățănare asupra poemului ei, cu chipul sever precum cel al maestrului de nașteri, rotunjimea lui naturală ascuțită de furie și nemulțumire. I-ar spune, iar, că nu poți grăbi lucrurile, că mereu există alternative. I-ar spune toate astea, dar ea niciodată nu înțelesese că întotdeauna și pentru toate alegerile noastre există un preț de plătit și că, dacă nu-l plătim noi, îl plătesc alții.

Vasul va fi gata, și numai Dac Kien avea să plătească prețul.

Rămasă singură, Dac Kien se conectă la sistem, lăsând schema proiectului să ocupe tot spațiul camerei. Ajustă contrastul astfel încât liniile navei erau singurul lucru pe care îl vedea, apoi se puse pe lucru.

Miahua avusese dreptate: vasul era un haos. Crezuseră că vor avea câteva zile la dispoziție pentru ultimele detalii, să moaie unghiurile coridoarelor, să pună mai multe lumini pe pereți pentru a nu avea atâtea conuri de întuneric, să mai scoată altele care dădeau o lumină prea puternică. Doar camera inimii – în centrul navei în formă de stea cu cinci colțuri va sta Mintea – avea patru fire de umori care se opreau brusc în mijloc și o linie groasă chiar la intrare, unde se grăbiseră roboții să încheie secțiunea.

Peste tot se simțea respirația morții.



*Strămoșii mei, vegheați asupra mea.*

Jadul - materia vie - trebuia cioplit până își dezvelea esența. Dacă Kien intră în transă, conștiința ei expandându-se până cuprinse roboții de pe toată structura, trimițându-i, unul câte unul, în interiorul monstrului de metal, să îndrepte coridoarele și trecerile, să le alinieze cu pereții, să înceapă munca minuțioasă și dureroasă de modelare a metalului, să se deducă apoi la mănunchiurile de cabluri, îndreptându-le și regularizând trecerea curentului. În viziunea ei, nava păru să tremure și să se strângă în sine, în timp ce ea stătea undeva pe margine, urmărind roboții care se furișau în interior ca furnicile, injectând comenzi în diferite secțiuni, pentru a schimba echilibrul umorilor și structura interioară.

Își îndreptă mintea înspre rachetă, unde Zoquitl stătea întinsă pe spate, cu chipul schimonosit de durere. Fața maestrului de nașteri era întunecată, îndreptată în sus de parcă ar fi simțit prezența lui Dacă Kien.

Grăbește-te. Nu mai e timp. Grăbește-te.

Și ea încă lucra - pereții se transformară în oglinzi strălucitoare, florile apărură sculptate în pasajele de trecere, îndulcind unghiurile ascuțite și liniile severe pe care nu le putea masca. Deschise o fântână, din care țâșnea apă cristalină - proiectată, desigur, pentru că nu exista apă adevărată la bord - și lăsă susurul

apei să umple întreaga navă. În camera inimii, cele patru umori deveniră trei, apoi una singură, apoi, aduse înăuntru celelalte linii până când toate se împletiră unele cu altele formând un nod complicat care le permitea firelor tuturor celor cinci umori să curgă prin cameră nestingherite: apă, lemn, foc, pământ și metal, toate cinci înconjurau inima navei, o influență stabilizatoare pentru Mintea care avea să fie ancorată acolo.

Se întoarse la rachetă și văzu chipul tensionat al lui Zoquitl.

Grăbește-te!

Încă nu era gata. Dar viața nu așteaptă să fii pregătit. Dacă Kien închise ecranul, dar nu deconectă boții, lăsându-i să-și îndeplinească ultimele sarcini.

— Acum, șopti ea în microfon.

Racheta se lansă spre puntea de îmbarcare. Dacă Kien redusese lumina în liniile schiței și lăsă decorul familiar al biroului să reapară. În cubul transparent, proiectul care ar fi trebuit să fie nava perfectă, cea care amintea de *Crapul roșu*, de *Broasca-țestoasă pe valuri* și de *Visele gemene ale dragonului*; de toată istoria provinciei Xuya de la Potop până la Războiul perlelor și căderea dinastiei Shan; și despre alte lucruri, mai din vechime, sabia lui Le Loi care stabilise o dinastie vietnameză; de dragonul cu aripile întinse care zbura deasupra Hanoiului,

capitala vechiului Pământ; chipul lui Huyen Tran, prințesa vietnameză care făcea comerț cu străinii în schimbul a două provincii.

Roboții se opreau, unul câte unul, și o briză ușoară traversă nava, purtând cu ea miros de mare și de lumânări parfumate.

Ar fi putut fi vasul acela, nava perfectă. Dacă ar fi avut timp. Hanh avea dreptate, ar fi putut face vasul așa cum și-l dorea: ar fi fost capodopera ei, fără greșală, lăudată de toată lumea, admirată de generațiile viitoare, folosită ca inspirație de sute de alți Mari Maestri care vor veni după ea.

Dacă...

Nu știa cât stătuse acolo, uitându-se la proiect, când un țipăt agonizant sparse tăcerea care o înconjură și îi întrerupse șirul gândurilor. Speriată, se întoarse la imaginea vasului și selectă vederea din camera de naștere.

Luminile fuseseră mult diminuate, lăsând umbre în toate ungherele, ca un preludiu de doliu. Dac Kient văzu bolul de ceai verde servit la începutul travaliului; se rostogolise într-un colț al camerei, câteva picături se împrăștiaseră pe podea.

Zoquitl era ghemuită pe un scaun cu spătarul înalt, încadrat de hologramele celor două zeițe care vegheau nașterea: Prințesa norilor albaștri și purpurii și Bodhisattva milei. În jocul de umbre, semăna cu un demon, chipul ei cu

trăsături exotice fiind schimonosit de durere.

— Împinge! spunea maestrul de nașteri, cu mâinile pe pânțele ei umflat și tremurând.

Împinge!

Sângele curgea pe coapsele lui Zoquitl, acoperind suprafețele de metal până când totul devenea o reflectare roșiatică. Dar ochii ei erau mândri, ochii unui neam de războinici care nu se plecaseră în fața nimănui. Copiii, carne din carnea ei, când vor veni, vor fi născuți în același fel.

Dac Kien se gândi la Hanh, la nopțile nedormite, la umbra care se întindea în viețile lor, distorsionând totul.

— Împinge, zise maestrul din nou și mai mult sânge țâșni.

Împinge, împinge, împinge și ochii lui Zoquitl erau larg deschiși, uitându-se drept la ea, și Dac Kien știa... știa că ritmul care o tortura pe Zoquitl, durerea care venea în valuri, făcea parte din aceeași lege implacabilă, același fir care îi lega mai strâns decât legătura dintre iubiți, firul acela care venea din pânțele și se întindea pe sub piele, prin inimă și prin minte; o legătură de sânge care nu putea niciodată fi schimbată sau tăiată. Mâna îi alunecă pe pânțele ei plat, gol, și apăsă cu putere. Știa ce e aceea durere, știa pe de rost fiecare strat al durerii, așa cum știa nava de afară și știa că Zoquitl, ca și ea, fusese născută pentru a îndura

acea durere.

Împinge!

Cu un ultim urlet care cutremură universul, Zoquitl expulză Mintea din pân-tece. Alunecă pe podea, o masă roșie, lucioasă, de carne și fire, mușchi și implanturi metalice, vene și cuie și cabluri. Zăcea acolo, nemișcată și epuizată... trecură câteva secunde până când Dac Kien își dădu seama că nu va mișca niciodată.

Dac Kien o vizită pe Zoquitl, care încă se resimțea după naștere, după câteva. De fiecare dată când închidea ochii, vedea numai sânge; aceea masă diformă alunecând din burtă, căzând pe podea asemenea un pește mort, luminile chioare ale camerei de nașteri pâl-pâind peste decorul de metal gri, și totul în jur mort, dus ca și cum nici n-ar fi fost.

Nu-i dădură niciun nume, bineînțeles, nici Minții și nici navei, amândouă plecate prea curând pentru a fi se da unul.

Împinge! Împinge și totul va fi bine! Împinge!

Hanh încerca tot ce putea: îi arăta poemele scrise într-o caligrafie desăvârșită, îi vorbea despre viitor și despre următorul post, făcea dragoste cu ea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat vreodată, ca și cum Dac Kien ar fi putut uita enormitatea pierderii. Și tot nu era suficient.

Așa cum nici nava nu fusese suficientă.

În cele din urmă, remuşcărilor o făcură pe Dac Kien să se urce într-o navetă şi să se ducă până la navă.

Zoquitl era în camera de naşteri, stând chircită lângă un perete, cu un bol de ceai în mână. Cele două holograme o străjuiau, de o parte şi de alta, feţele lor albe, în contrast cu întunericul camerei, privind-o neiertător. Maestrul de naşteri îşi făcea de lucru pe lângă ea, dar îi ceru să le lase singure – deşi el spusese răspicat că Dac Kien era responsabilă pentru tot ce i se întâmplase lui Zoquitl.

— Soră mai mare, zise Zoquitl, zâmbind amar. A fost o luptă frumoasă.

— Da.

O luptă pe care Zoquitl ar fi putut-o câştiga, dacă ea i-ar fi dat arme mai bune.

— Nu fiţi atât de tristă, o rugă Zoquitl.

— Am pierdut, spuse Dac Kien simplu.

Ştia că viitorul lui Zoquitl era asigurat, va face un mariaj bun şi va avea copii şi va fi venerată la rândul ei. Dar mai ştia, acum, că acesta nu fusese singurul motiv pentru care Zoquitl născuse Mintea. Buzele i se strâmbară într-un fel de zâmbet.

— Ajutaţi-mă!

— Poftim?

Dac Kien se uită la ea, dar Zoquitl deja începuse să se ridice, tremurând, la fel de încet şi de grijuliu ca atunci când era însărcinată.

— Maestrul de nașteri...

— Se agită ca o babă, spuse Zoquitl și, pentru o clipă, vocea îi deveni clară și tăioasă ca o sabie. Hai. Să facem câțiva pași.

Era mai scundă decât crezuse Dac Kien, avea cu câțiva centimetri mai puțin decât ea. Mergea aplecată într-o parte, sprijinindu-se de Dac Kien cu toată greutatea - care deveni din ce în ce mai greu de suportat pe măsură ce înaintau de-a lungul vasului.

Peste tot era lumină și clipocitul apei, și prezența familiară a lui Qi plutind prin coridoare, suflând viață în absolut totul, și amintirile altor nave erau tot acolo: formele rotunjite ale *Muntelui auriu*; caligrafia sculptată a ușilor, care fusese elementul definitoriu al *Tigrului care sare peste curent*; curbura ușilor tot mai mari ale *Evantaiului roșu Baoju* - bucăți și piese salvate din liniile navelor de altădată și puse cap la cap în această navă care își dezvăluia minunile de jur-împrejurul lor, de la dispunerea cablurilor până la detaliile decorațiunilor, până când începu să i se învârtă capul de atâta frumusețe și privirea i se încetoșă, ochii încercând să cuprindă totul.

În camera inimii, Dac Kien rămase nemișcată, în timp ce energiile pluteau de jur-împrejur, un cerc nesfârșit de moarte și renaștere. Centrul era imaculat, neatins, cu o aură de tristețe din altă lume, ca un leagăn gol. Și totuși...

— E frumos, spuse Zoquitl cu un glas gătit.

Frumos ca un poem cântat în tavernă, ca un mugur de floare atins de promoroacă... frumos ca un nou-născut care se chinuie să respire.

Stând acolo, în miezul lucrurilor, cu trupul lui Zoquitl sprijinit de al ei, se gândi iar la Hanh, la umbre și la întunerici și la alegerile pe care le faci în viață.

*E frumos.*

În câteva zile va fi dus. Distrus, reciclat, uitat și necomemorat. Dar, cumva, Dac Kien nu putea accepta o asemenea idee. Se trezi rostind, în tăcerea din jur, referindu-se la toate lucrurile din viața ei, nu doar la navă:

— A meritat.

Toate au meritat și vor merita, acum și în anii ce vor urma. Și ea nu va privi înapoi, nici nu va regreta.



## Ted Kosmatka - Căderea

Scriitor din noul val, **Ted Kosmatka** a fost îngrijitor de animale, laborant și oțelar. Acum este, după cum singur afirmă, „șoarece de laborator”, care se joacă toată ziua cu microscopul electronic. A debutat în 2005, în revista *Asimov's Science Fiction*, dar a colaborat și cu *The Magazine of Fantasy Science Fiction*, *Seeds of Change*, *Ideomancer*, *City Slab*, *Kindred Voices*, și *Cemetery Dance*. Câteva dintre povestirile lui au fost selectate în colecțiile cele mai bune povestiri ale anului, inclusiv cea din volumul de față.

Locuiește în Portage, Indiana, și are un website, [www.tedkosmatka.com](http://www.tedkosmatka.com).

*Căderea* este una din povestirile din acest an care au în centru – la propriu! — găurile negre și un război al minților plin de suspans, care se desfășoară pe o navă spațială pe cale să plonjeze într-una.

Discul săpa un gol în perdeaua de stele.

Película fină, de grafen, nu reflecta nimic, ștergând stelele de pe cer când se repezi în vid – negru pe negru, absența perfectă a culorii.

Era, și totuși nu era. O navă spațială.

Discul nu avea un sistem de propulsie. Nu avea sistem de navigație. În interior, doi bărbați se treziră, întâi unul, apoi celălalt.

La drept vorbind, discul era un proiectil: o capsulă de suport al vieții, neagră, lansată pe orbita unui alt soi, mai straniu, de întuneric.

Acest întuneric este infinit mai mare, cu masa cât câteva mii de sori; și nu șterge stelele din spatele lui, ci le aruncă într-un halo strălucitor, dinamic, făcând din lumină un inel și schimbând chipul universului.

Din perspectiva discului orbitând, stelele păreau că se învârt în jurul unui hău enorm, circular, în mijlocul întinderii de stele. Avea multe nume această zonă a spațiului. Astronomii care o descoperiseră în urmă cu câteva secole îi spusese Bhat 16. Fizicienii de mai târziu o botezaseră „Puțul”. În cele din urmă, cei care veneau aici, cei care visau la ea o cunoșteau drept „Burdihanul”.

O gaură neagră cum nu s-a mai descoperit vreodată.

Până în cea de a treia zi pe orbită, discul parcursese deja cinci sute de milioane de kilometri, dar aceasta era doar o fracțiune din traiectoria sa completă. La sfârșitul celei de-a șaptezeci și doua oră pe orbită, un pachet ușor, de 100 de kilograme, fu lansat în inima puțului gravitațional, conectat de navă printr-un cablu atât de subțire, încât chiar și matematicienii îl numeau linie.

Linia se întinse, un filament tetravalent încasabil, lung de câteva mii de kilometri, în

întineric până ajunse la capăt. Cablul era întins, ancorat strâns, trimițând vibrații muzicale prin fuzelajul de carbon al navei.

Gravitația e inexorabilă.

Încet, dar sigur, în cea de-a patra zi, nava care nu era navă spațială își schimbă cursul și începu să cadă.

Bătrânul șterse sângele de pe chipul tânărului.

— *Ulii ul quisall*, spuse tânărul bărbat. Nu mă atinge.

Bătrânul dădu din cap.

— Vorbești limba *thusi*. Și eu o vorbesc.

Tânărul se dădu mai aproape și scuipe sânge înspre bătrân.

— Mi se întoarce stomacul de scârbă când te aud vorbind-o.

Bătrânul miji ochii. Își șterse sângele de pe obraz.

— Scârbă! Poate ai dreptate.

Ridică mâna pentru ca tânărul să vadă că avea un bisturiu.

— Știi de ce mă aflu aici?

Lumina sclipi pe lama instrumentului. De data aceasta, bătrânul fu acela care se aplecă mai aproape.

— Sunt aici ca să te tai.

Bătrânul puse lama cuțitului pe obrazul tânărului, chiar sub ochiul stâng. Oțelul făcu o gropiță în pielea palidă. Expresia tânărului rămase neschimbată. Se uita drept înaintea lui,

cu ochii albaștri duri ca oțelul.

Bătrânul îl măsură cu atenție.

— Dar ți-aș face un bine dacă te-aș tăia, continuă el. După cum se vede.

Retrase cuțitul de pe obrazul tânărului și își plimbă degetul de-a lungul maxilarului brăzdat de o rețea de cicatrice fine.

— Nici măcar nu simți.

Tânărul stătea nemișcat pe scaun, prins strâns de cotiere cu chingi groase. Era foarte tânăr, aproape un copil, un început de barbă crescându-i pe obraz.

Probabil fusese cândva un tânăr chipeș, se gândi bătrânul. Asta ar fi explicat cicatricile. Profilul psihologic al băiatului trebuie să fi indicat o predispoziție spre vanitate.

Poate profilurile nu mai contau.

Poate acum îi mutilau pe toți.

Bătrânul se frecă la ochi, simțind furia scurgându-i-se din suflet. Puse bisturiul înapoi pe tavă, alături de celelalte instrumente strălucitoare.

— Dormi, îi porunci el. Vei avea nevoie de somn.

Și universul își urmă cursul lui.

— Unde mergem? întrebă tânărul după câteva ore.

Dormise sau nu, bătrânul habar nu avea, dar cel puțin nu scosese un cuvânt.

Bătrânul se ridică de la computer cu oasele genunchilor protestând. Accelerația creștea în tălpi, îngăduindu-i plăcerea simplă a mersului. Îi aduse băiatului niște apă.

— Bea, spuse, întinzându-i sticla.

Tânărul îl privi cu suspiciune, dar, după câteva clipe, luă o înghițitură.

— Unde mergem?

Bătrânul îl ignoră.

— Deja au încercat să mă interogheze, spuse băiatul. Nu le-am spus nimic.

— Știu. Dacă le-ai fi spus ce voiau să afle, n-ai mai fi fost aici acum.

— Așa că acum mă trimit în altă parte? Să încerce și alte metode?

— Da. Te trimit în altă parte, dar nu ca să te interogheze și alții.

Băiatul rămase tăcut câteva clipe.

— Pentru asta te-au trimis pe tine, zise el apoi.

— Vezi, ești perspicace, zise bătrânul zâmbind.

Furia țâșni din ochii băiatului. Și durerea, mai presus de cuvinte. Precedentele interogatorii fuseseră dure. Se smucea în curele, încercând să-și elibereze brațele.

— Unde mă duceți? Întrebă el disperat.

Bătrânul îl privi cu atenție.

— Ești speriat, îi zise. Știu ce gândești. Vrei să desfac curelele și crezi că, dacă ai scăpa de strânsoare... ah, ce mi-ai face tu mie...

Bătrânul se uită înspre tava strălucitoare de oțel.

— Ai vrea să mă tai cu bisturiul, ai vrea să fii în locul meu și eu să stau, legat de un scaun, la cheremul tău. Dar nu înțelegi ceva. Eu sunt cel care te invidiază pe tine.

Nava scârțâia în timp ce cădea. Ionii încărcăți se loveau de pereții de carbon.

— De ce nu vrei să-mi spui încotro mergem?

Băiatul repeta întrebarea la interval de câteva minute.

În cele din urmă, bătrânul se întoarse spre consolă și apăsă un buton. Un ecran se deschise în perete, expunând spațiul adânc și întunecat, puțul sinistru în care cădeau.

— Acolo, îi spuse el. Acolo mergem.

Gaura neagră umplea jumătate din ecran.

Abisul. Nimicul.

— Încerci să mă sperii cu moartea? întrebă tânărul zâmbind. Nu mi-e frică de moarte.

— Știu, spuse bătrânul.

— Moartea este răsplata mea. În viața de apoi, voi merge iar alături de tatăl meu. Voi călca pe oasele dușmanilor mei. Voi sta pe un tron regesc, alături de cei care au căzut în luptă, de partea lui Dumnezeu. Moartea mă va duce în paradis.

— Și tu chiar crezi asta?

— Cred.

— Uite, de asta te invidiez.

Băiatul era un ucigaș. Sau un luptător pentru libertate.

Sau poate doar un om fără noroc.

Bătrânul se uită la cicatricele băiatului, observând înfloriturile făcute de torționarii care se ocupaseră de el la interogatoriile precedente. Da, cu siguranță era un băiat fără noroc. Mai presus de orice.

Viața în inima spațiului este fragilă. Și oamenii sunt așa cum au fost mereu.

Bombele, pe de altă parte, erau diferite.

În spațiu, bombele pot fi mult, mult mai *eficace*.

Dacă este plasată acolo unde trebuie, o simplă bombă de un kilogram și jumătate poate distruge o întreagă colonie. Detonează-o în vidul distrugător al nopții fără sfârșit. Și zece mii de oameni morți... o întreagă comunitate curățată frumos într-o singură decompresie explozivă.

El văzuse o dată o astfel de bombă, cu mult timp în urmă, când începuse primul război. Văzuse leșurile plutind înghețate în interiorul unui habitat distrus, singurii supraviețuitori fiind cei câțiva care apucaseră să se îmbrace în costumele rezistente la presiune. Câțiva norocoși, printre care se numărase și el.

Din cauza unei bombe de un kilogram și jumătate.

Să le înmulțim cu o sută de colonii și doisprezece ani. Trei lumi lipsite de aer. O luptă pentru teritorii, cultură, religie, lucrurile obișnuite pentru care s-au omorât oamenii dintotdeauna.

Oamenii sunt așa cum sunt, de când i-a făcut Dumnezeu. Numai că, în spațiu, prețul fanatismului este mult mai mare.

În urmă cu o mie de ani, națiunile se falimentaseră ca să-și poată finanța armatele. Îți trebuia un soldat ca să omoare un soldat. Apoi veniseră praful de pușcă, tehnologia, creșterea densității populației – costul unei morți scăzuse și el treptat, odată cu cel al forței de muncă și al materiei prime, până când, cu un kilogram de exploziv, puteai să smulgi hălci întregi din societate. O crimă care nu cerea niciun efort, cea mai ieftină modalitate de a distruge.

— Cum te numești? întrebă bătrânul.

Băiatul nu răspunse.

— Avem nevoie de numele complicilor tăi.

— Nu spun nimic.

— Nu avem nevoie decât de nume. Atât și nimic mai mult. De restul ne ocupăm noi.

Băiatul rămase tăcut.

Priveau la ecranul din perete. Gaura neagră crescuse. Întunericul se întindea, comprimând spațiul de jur-împrejurul lui. Bătrânul își verifică instrumentele.



— Călătorim cu jumătate din viteza luminii, spuse el. Avem două ore, timpul nostru, până ne vom apropia de raza Schwarzschild.

— Dacă aveți de gând să mă omorâți, existau și metode mai ușoare.

— Mai ușoare, da.

— Nu valorez nimic mort.

— Nici viu nu valorezi prea mult.

Tăcerea dintre ei se prelungi.

— Știi ce este o gaură neagră? Întrebă bărbatul. Ce este, cu adevărat, o gaură neagră?

Chipul tânărului era împietrit.

— Este un efect secundar. Un rezultat al legilor universului. Nu poți avea universul așa cum îl știm, fără să ai și găuri negre. Oamenii de știință le-au intuit existența înainte de a le descoperi.

— Îți pierzi timpul.

Bătrânul făcu semn spre ecran.

— Deși aici nu e o gaură neagră, nu chiar. Dar și ei i-au intuit existența.

— Crezi că mă sperii cu glumele astea?

— Nu încerc să te sperii.

— Nu are nicio logică să mă omori așa. Practic, te sinucizi. Probabil ai o familie care te așteaptă acasă.

— Am avut. Două fete.

— Ai de gând să schimbi cursul.

— Nu.

— Și nava trebuie să valoreze ceva. Chiar și

viața ta trebuie să aibă vreo însemnătate, dacă nu pentru tine, atunci măcar pentru cei ale căror ordine le îndeplinești. De ce să sacrifici o navă și un soldat pentru un dușman?

— Am fost matematician înainte ca războiul tău să facă soldați din oameni de știință. Sunt variabile aici pe care tu nu le poți înțelege. Bătrânul arată către monitor. Vocea i se îmblânzise. Frumos, nu?

Băiatul îl ignoră.

— Sau poate că nava are vreo capsulă cu care poți ieși de aici, continuă el. Poate te salvează în timp ce mor eu. Dar tot se va pierde nava.

— Nu pot scăpa. Cablul care ne trage în jos nu poate fi tăiat. Chiar și acum, când vorbim, gravitatea ne trage. Când vom atinge raza Schwarzschild, vom călători aproape cu viteza luminii. Vom avea aceeași soartă, tu și cu mine.

— Nu te cred.

— Nu trebuie să crezi, răspunse bătrânul, ridicând din umeri. Nu trebuie decât să fii martor.

— Nu are nicio logică.

— Trebuie să aibă vreuna?

— Taci din gură. Nu mai vreau să aud nimic de la un *tathuun* fără Dumnezeu.

— Fără Dumnezeu? De ce crezi că nu am un Dumnezeu?

— Pentru că, dacă ai crede în Dumnezeu, nu ai face așa ceva.

- Greșești. Cred în Dumnezeu.
- Atunci, vei fi judecat pentru păcatele tale.
- Nu, nu voi fi.

În următoarele ore, gaura neagră acoperi aproape în întregime ecranul. Stelele de la marginea ei se dilatau și pâlpâiau, schimbând configurația cerului. Băiatul rămase tăcut.

Bătrânul își verifica instrumentele.

- Atingem raza Schwarzschild în șase minute.
- Atunci, vom muri?
- Ah, nu e chiar atât de simplu.
- Vorbești în dodii.

Bătrânul matematician luă scalpelul și îi testă ascuțișul pe un deget.

— Ce se va petrece după ce trecem de rază nu este opusul existenței, ci inversul ei.

— Ce înseamnă asta?

— De când ești tu cel care pune întrebări? Sau mai bine: dă-mi un nume și eu îți răspund la o întrebare.

— De ce să-ți dau nume? Să ajungă și ei legați de un scaun în univers, ca mine?

Bătrânul dădu din cap resemnat.

— Văd că ești încăpățânat; așa că îți voi face cadou răspunsul la prima ta întrebare. Raza Schwarzschild este ultima frontieră, după care orice lucru se prăbușește în el însuși – chiar și semnalele de comunicații. Acest lucru este important pentru tine, pentru că dincolo de raza

Schwarzschild, degeaba mai pui întrebări, nu îți va mai ajuta la nimic, fiindcă nu vei mai avea cui să transmiți informația. După care nu îmi vei mai fi nici mie de niciun folos.

— Vrei să spui că vom mai trăi după ce vom trece de ea?

— În majoritatea găurilor negre, am fi sfâșiati înainte să o atingem. Dar aici este o situație specială. Supermasivă și veche de când lumea. Pentru ceva de asemenea proporții, forțele mareice sunt mai slabe.

Imaginea de pe ecran se schimbă. Stelele pluteau cu încetinitorul, pe măsură ce noaptea creștea. Întunericul umpluse întreaga jumătate inferioară a ecranului.

— O gaură neagră este un obiect bidimensional, nu are un interior, nu are un hotar de trecut, căci nimic nu cade cu adevărat înăuntru. În orizontul evenimential, timpul și spațiul matematice își inversează pozițiile.

— Despre ce vorbești acolo?

— Pentru un observator aflat la distanță, obiectelor le ia o perioadă infinită să traverseze orizontul evenimential, deplasându-se treptat spre roșu odată cu trecerea timpului.

— Iar în dodii. De ce faci asta? De ce nu mă omori pur și simplu?

— Există telescoape care urmăresc coborârea noastră, înregistrând fiecare secundă.

— De ce?

— Drept avertisment.  
— Propagandă, vrei să spui.  
— Pentru a arăta ce se va întâmpla cu ceilalți.  
— Nouă nu ne este frică de moarte. Răsplata noastră este în viața de după.

— Pe măsură ce viteza noastră crește, timpul se dilată, spuse bătrânul, dând din cap. Camerele vor arăta că nu ne vom lovi de gaura neagră. Nici nu vom apuca măcar să-i trecem pragul.

Pe chipul tânărului se putea citi confuzia.

— Tot nu înțelegi. Capătul nu este atunci când vom muri; este punctul în care timpul încetează să mai funcționeze – unde universul se rupe, toată materia și energia se opresc în loc, înghețate pentru totdeauna în acea frontieră finală matematică. Nu vei ajunge niciodată la viața de apoi, niciodată. Fiindcă nu vei muri. Niciodată.

Tânărul rămase o clipă nedumerit, apoi făcu ochii mari.

— Nu ți-e teamă de martiriu, arătă bătrânul matematician spre ecran. Deci, poate asta.

Nava accelerează, stelele scurgându-se pe lângă rana căscată în cer. Bărbatul îi puse băiatului mâna pe umăr, apoi îi apropie bisturiul de gât:

— Dacă îmi dai numele, voi termina repede, cât mai ai timp. Am nevoie de nume înainte să ajungem la orizont.

— Deci aceasta e oferta?

— Moartea.

— Tu ce ai făcut de te-au trimis pe tine?

— M-am oferit voluntar.

— De ce ai face așa ceva?

— M-am plictisit de războiul ăsta, conștiința îmi e tot mai încărcată.

— Dar ai spus că crezi în Dumnezeu. Și tu renunți la viața de apoi.

— Viața mea de apoi nu ar fi la fel de plăcută ca a ta, răspunse bătrânul zâmbind.

— De unde știi că e adevărat? Ce ai spus despre timp. De unde știi?

— Am văzut imagini telescopice. Misiunile de dinainte sunt împânzite pe cer, încremenite în călătoria lor finală asimptotică. Sunt prinse astfel pentru eternitate.

— Dar de unde știi? Poate e tot propagandă. O minciună. Poate că nu e chiar așa.

— Tot ce contează este că această navă va rămâne acolo pe cer, să o vadă toată lumea. Ca un avertisment. Multă vreme după ce civilizațiile noastre vor fi pierit, noi încă vom fi vizibili. Căzând pentru eternitate.

— Ar putea fi o minciună.

— Dar noi suntem buni să credem orbește în lucruri, tu și cu mine. Dă-mi niște nume.

— Nu pot.

Bătrânul se gândi la fiicele sale. Una cu ochi căprui, cealaltă cu ochi albaștri. Pierdute. Din

cauza unor băieți asemenea celui din fața lui. Dar nu acest băiat, își spuse iar în gând. Se uită la trupul legat de scaun. Dacă împrejurările ar fi fost diferite, ar fi putut fi el însuși acel băiat. Dacă ar fi fost crescut și educat precum băiatul din fața lui. Dacă ar fi văzut ce a văzut el. Băiatul era doar un pion.

La fel ca și el.

— Ce înseamnă moartea pentru cei care sunt cu un picior pe pământ și unul în Rai? Întrebă bătrânul. Unde este sacrificiul? Dar aici... — și arată spre ecranul pe care întunericul se lățea — acesta este adevăratul martiriu. Când arunci în aer oameni nevinovați care nu cred în ce crezi tu, de asta îi privezi tu. De toate acestea.

Băiatul începu să plângă încet.

Orizontul se apropia. Ceasul de pe ecran arăta că mai rămânea un minut.

— Încă îmi mai poți spune, mai este timp. Poate sunt prietenii tăi, poate rudele tale. Crezi că ei te-ar proteja dacă ar fi în locul tău?

— Nu.

— Avem nevoie doar de niște nume. Câteva nume, și toate acestea vor înceta. Te voi omorî înainte de a fi prea târziu.

Băiatul închise ochii.

— Nu.

Fiicele sale. Din cauza unui băiat asemenea celui din fața lui.

— De ce? întrebă matematicianul, sincer

derutat. Nu te ajută cu nimic, nu ajungi în paradis.

Băiatul rămase mut.

— Nu vei mai ajunge în ceruri. Nu vei primi nicio răsplată.

Tăcere.

— Loialitatea ta este prostească. Dă-mi un nume și toate astea se vor termina.

— Nu pot.

Lacrimile îi curgeau pe obraji. Bătrânul matematician oftă. Nu se așteptase la o asemenea reacție.

— Te cred, spuse.

Și îi tăie băiatului gâtul. Dintr-o singură mișcare, retezându-i carotida.

Ochii băiatului se deschiseră uimiți, apoi se zbătu în brațele sale. Căzu în scaun cu capul în piept.

Se terminase.

Bătrânul își trecu palma peste ochii băiatului, închizându-i.

— Fie ca paradisul să fie cum vrei tu.

Se așază pe podea, în ciuda gravității crescute, și se uită la ecran, la întunericul ce se apropia.

Matematicianul din el era mulțumit. O ecuație echilibrată.

— Un soldat pentru un soldat.

Se gândi la fiicele sale, la cea cu ochi căprui și la cea cu ochi albaștri. Încercă să le păstreze



chipurile în minte, ultimul gând pe care îl va gândi pentru veșnicie.

Nu reversul existenței, ci inversul.

Așteptă să vadă dacă avea dreptate sau nu.

Dacă va fi judecat pentru păcatele sale.

Sau nu.

## Jim Hawkins - Chimbwi

**Jim Hawkins** este un „scriitor nou” oarecum neobișnuit: a debutat în revista *New Worlds* acum patruzeci de ani și nu a mai publicat nimic până în anul 2010, când i-au apărut două povestiri în *Interzone*. Însă acest hiatus nu pare să-i fi alterat talentul sau stilul, după cum ne-o arată următoarea povestire ce ne poartă pe urmele unui refugiat care riscă totul pentru a scăpa dintr-o Europă a viitorului, devastată de războaie și în ruine, fugind în Africa, acum prosperă și cu o tehnologie avansată dincolo de orice imaginație a lumii vechi, rămasă în urmă...

O câmpie îngustă își croia drum printre dealuri. Iarba și copacii pitici erau aproape lipsiți de culoare în soarele arzător al Africii. Jason se îndreptă, de-a curmezișul văii, spre poarta îngustă dintre cele două stânci. Câteva antilope speriate țâșniră din spatele unor tufe și o luară la fugă, cu salturi elegante, înspre pădurile de pe dealul din depărtare. Stătu o vreme privindu-le cu mâna streășină la ochi, apoi coborî în valea secată a râului Kalambo. Antilopele se întorseseră după o absență de o sută cincizeci de ani.

Jason păși cu grijă, evitând pietrele colțuroase. Tălpile goale deveniseră mai rezistente ca niciodată în ultima vreme, dar încă nu avea

pielea tăbăcită pe care o aveau cei care umblaseră sute de ani desculți. El însă nu reușise niciodată să umble pe pietre cu picioarele goale.

Malurile apei aveau o culoare ruginie, de laterit, erau moi și sfărâmicioase, înalte de aproape trei metri, de o parte și de alta. În stânga, pe malul dinspre Zambia, malul era întunecat și umed de la umbră, dar în dreapta, unde era Tanzania, solul era pârjolit de soarele după-amiezii, împânzit cu tufe de scaieți. Lumina era intensă, aproape grea. Își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul palmei și apoi pe pantalonii scurți gri.

Acolo unde firicelul de apă se unea cu râul, privi în sus de pe malul scund spre acoperișul din olane de țiglă al Centrului John Desmond Clark, ascuns în umbra pâlcului de eucalipti. Ceva mai departe în josul malului, o bucată de cremene ieșea din pământ. Jason o ridică și o examinează cu atenție. Era un cap de săgeată, bun, dar nu în stare perfectă. Muchia era tocită. Dăduse peste un rebut. Probabil, acum o sută șaizeci de mii de ani, un meșter o aruncase scârbit. Se întrebă unde ar fi ajuns arheologii asemenea lui Clark în cazul în care controlul calității ar fi fost ceva mai flexibil în Epoca de Piatră. Dacă toate aceste unelte ar fi fost folosite – și nu abandonate – unele situri nu ar fi fost găsite.

Aici erau deșeuri antice industriale concentrate, dar mai naturale, mai potrivite, într-o oarecare privință, decât movilele devastate de deșeuri de la Dagenham și Longbridge, spaghetele de oțel încolăcit, rămășițele a ceea ce cândva fusese o cale ferată care lega turnurile de răcire ale defunctelor stații de curent electric în ruinele vechii Anglii.

Umbrele aveau margini ascuțite, ca și unealta de piatră pe care o ținea în mână în timp ce mergea. La câțiva metri mai încolo, un alt artefact zăcea pe malul râului, o cutie de conserve, plată, cam cât mâna lui, ruginită, dar întreagă, cu eticheta căzută de mult. O întoarse cu piciorul: conserve italiene de pe vremea Primului Război Mondial, revărsate din vreo tranșee aflată pe undeva prin apropiere, probabil încă bune de mâncat după două sute de ani, dar nu avea la el niciun desfăcător de conserve, așa că nu le putea testa. Cu toate acestea, se aplecă, o luă de pe jos și o puse în buzunar.

De cealaltă parte a râului, se înălțau turnurile incredibil de subțiri ale reactoarelor de fuziune solară care ajungeau și până la șaiszeci de metri deasupra copacilor pitici din savană, scăpărând, din când în când, scânteii orbitoare în soare, flori sclipitoare stranii care ajungeau până la norii de fuioare de abur care pluteau deasupra lor.

Cântecele greierilor veneau și plecau, ca o mare orchestră de viori fără strune. Apoi strigătul unui animal, al unui câine poate sau al unei hiene, se auzi în depărtare.

În față, chiar dacă albia râului se lărgea, avea tot zece metri de la un mal la celălalt. Pământul de sub picioare se transformase în rocă gri, erodată de milioane de ani de curgerea apei.

Jason părăsi malul apei, îndreptându-se spre o trecătoare. De o parte și de alta se înălțau dealuri. Valea se deschidea în fața lui când mergea, cu transpirația înmuindu-i cămașa, picioarele arzându-i, ajungând până la buza cascadei. Aici, râul se oprea pe muchia unei stânci abrupte și cădea de la o înălțime de trei sute de metri în hăul de dedesubt. Stătea în punctul cel mai îngust al unui golf înconjurat de stânci. Acum câteva miliarde de ani, pământul se scufundase, formând marea depresiune din Valea Marelui Rift.

Stătea pe marginea stâncii. Câțiva marabu zburau de jur-împrejurul stâncilor de-a lungul văii, cu aripile mari și negre. El se afla atât de sus, încât aceste păsări uriașe zburau pe sub el. În depărtare, știa, se afla Lacul Tanganyika, dar căldura făcea ca peisajul să se piardă într-o ceață incandescentă.

Se apropie de marginea stâncii și se uită în jos. Brusc avu sentimentul că ar putea să sară, ca de pe o trambulină, și să planeze în aer,

asemenea acelor marabu, chiar și preț de câteva secunde. Ispita devenea tot mai puternică. Parcă era mai ușor să se arunce în gol decât să stea acolo sus, să privească. Un marabu se roti în jurul lui aproape de stânci, parcă provocându-l să se ia la întrecere în zbor. Nu auzea nicio voce interioară care să-l îndemne, doar o forță din el însuși care se acumula în adâncurile ființei lui, împingându-l spre salt și spre tăcere, apoi ceva amuți acel impuls și îl liniști.

Făcu un pas înapoi, scoase conserva din buzunar și o aruncă în prăpastie. Cutia făcu un arc în aer și se îndreptă spre apă, când o rază de soare străluci de undeva din stânga lui și luminează pentru o fracțiune de secundă metalul. Apoi o pierdu în adâncimi și marabu-ul speriat se repezi în vale și se pierdu în ceața străvezie.

Jason se uită în sus, la poteca șerpuitoare printre dealurile din stânga lui. Miriam Bwalya stătea acolo, înfășurată în *chikwembe*-ul ei în culori vii, tenul ei de Bemba fiind atât de întunecat, încât avea străluciri albastre. Stătea complet nemișcată, privindu-l. Câte secunde s-au scurs în această încremenire? Timpul se opri pentru el, cum stătea așa nemișcat între buza cascadei secate, la o înălțime de câteva sute de metri, și silueta împietrită a femeii înfășurate în pânză colorată și un pistol cu laser într-o mână.

Urcă încet pe poteca de pietre, până ajunse la

ea, se lăsă în genunchi și, împreunându-și mâinile, rosti:

— Mwapolenipo bamiriam.

— Mwapoleni mukwai, răspunse ea.

În cele din urmă, după câteva secunde pentru lumea dimprejur, dar secole întregi de înțelesuri, el își ridică fața spre ea, privind-o în ochii căprui.

— Da sau nu? întrebă ea.

— Eya mukwai, răspunse el, aprobând din cap.

Ea se întoarse și începu să urce dealul pe poteca abruptă. Jason se ridică și o urmă. În poiana de la jumătatea drumului, unde pământul fusese netezit pentru autocarele de turiști, se afla un aparat de zbor mic, planând deasupra unei arii antigravitație pe care Jason, în ciuda doctoratului său în fizică și a sutelor de lucrări scrise, nu putea să și-o explice. Arăta ca o tibie ivorie, dar el știa că-i puteau da orice formă doreau. În jurul aparatului erau grupuri de oameni, negri, tăcuți, și un bătrân așezat pe un scaun care-și agita un evantai prin față. Jason se apropie încet de șef și îngenunche din nou, cu ochii în pământ, la pietrele de pe jos, auzind numai cântecul greierilor și țipetele cocostârcilor în depărtare:

— Mwapoleni bachiti, șopti el.

Bătrânul se aplecă și îl cuprinse de după umeri întâi, apoi îi ridică fața cu o atingere ușoară. Părul îi era alb ca zăpada, îi zâmbi:

— Cungulo bajason. Cine ți-a spus Jason nu a citit poveștile care trebuie.

Se auzi o sonerie discretă.

— Scuze. Trebuie să răspund.

Și îl concedie pe Jason cu o fluturare a degetelor.

ChiBemba, limba poporului bemba din nordul Zambiei și a jumătate din populația Congoului, era o limbă grea, mai ales dacă nu era limba maternă, cu nouă cazuri substantivale, cu sute de formule de salut, proverbe și înjurături. Ce altă limbă a lumii mai avea un singur cuvânt pentru o înjurătură care însemna fi-i-ar vaginul bunică-tii deschis larg și umplut cu nisip? Îi era recunoscător șefului pentru că i se adresase în engleză, dar, la o adică, toți vorbeau o engleză perfectă în majoritatea timpului, numai când vorbeau cu el, nu.

Jason se îndreptă spre aparatul de zbor. Printr-o trapă deschisă într-o parte a tibiei, pilotul se uită la el. Făcu semne spre Jason, trăgându-se de tricou și zise „Fuleni”. Jason deveni subit conștient de un grup de vreo zece oameni care stăteau și se uitau la el.

În timp ce se dezbrăca, ignoră privirile celorlalți. Singura persoană de care îi era rușine să-l vadă despuiat era mentorul său, Miriam. Îi mai trecu din jenă când o văzu că-și ferește privirea. Urcă, așa gol, treptele elicopterului, apoi se întoarse și ridică unealta de piatră pe



care o scăpase pe jos.

Fusese o călătorie lungă și anevoioasă până ajunsese acolo, evadând dintr-o Anglie devastată, trecând printr-o Europă răvășită de război, prin Balcani și prin Grecia. Își amintea prea bine prin ce trecuse și cele mai cumplite două zile și două nopți ale vieții lui petrecute scuiându-și mațele pe Mediterană.

*Oare o fi fost la fel și pentru argonauți? Oare anticul Jason stătuse la fel, aplecat peste puntea vasului grecesc de pescari, vomitând în întunecata mare a Egeii? Suferiseră și ei aceleași umilințe ca refugiați? Stomacul lui Jason era gol și doar ultimele rămășițe ale bilei se mai chinuiau să decarteze hrană pentru pești.*

Măcar Kostas Kiriakos, proprietarul și căpitanul vasului, avusese măcar inteligența să nu supraîncarce barca. De la Paleochora o luaseră înspre sud și se îndreptaseră în jos din Mediterana, spre coasta de sud a Cretei, apoi intraseră în Marea Libiei. Bunul-simț al lui Jason nu mai funcționa, devenise sclavul propriului rău interior. Era o moluscă, un vierme, o broască-țestoasă, dar în mod cert nu mai fusese om în adevăratul sens al cuvântului. Ore, zile întregi nu mai fusese doctorul care era cândva.

Oceanul era tot numai valuri de ultramarin tulbure și spumă albă, iar barca se rotea

bezmetică în moduri impredictibile. Kostas nu părea deranjat, făcea miel souvlaki pe grătarul din cambuză. Mirosul de carne de miel gătit și ceapă plutea peste cei șaptesprezece bărbați și femei care se agățau de marginea bărcii, stârnind o reacție în lanț de greață în rândul refugiaților.

Jason se desprinsese de pe locul său și se repezi înainte spre cambuză, încercă să apuce tocul ușii și se prinse strâns. Kostas se uită la el, zâmbi și îi întinse o bucată de miel fript.

— Mănâncă, îl îndemnă. O să te simți mai bine. Un stomac gol e cel mai prost lucru.

Jason se forță să ia bucata de carne și începu să o mestece. Spre surprinderea lui, răul îi trecu. Îl aștepta un drum lung până pe coasta Libiei și trebuia să mănânce. Într-o parte, spre est, dealurile de pe insula Gavdos săltau de după crestele valurilor și dispăreau din nou înghițite de ape. Treceau prin punctul cel mai sudic al Europei. Grecia supraviețuise colapsului haotic și catastrofic al bătrânului continent, după ce nivelul mării crescuse cu doi metri și jumătate în urma topirii calotei glaciare din Antarctica.

Plajele nisipoase ale insulei Gavdos erau sub ape, bucata de pământ intrase și mai mult în mare, dar caprele nu aveau nevoie de civilizație. E drept că Atena era în ruine, dar în munții din regiunea Peloponezului, în insulele

din Marea Egee, Sporadele, Lesbos sau Creta, grecii își aruncaseră pur și simplu telefoanele mobile și reveniseră la clasică metodă de comunicare – strigatul. Când civilizația colapsează, cei mai aproape de originile lor țărănești reușesc să supraviețuiască.

Kostas îi lăsase pe un mic dig pe țărmul libian chiar înainte de răsăritul soarelui, le făcuse cu mâna, băgase motoarele în marșarier și dispăruse în bezna nopții. Fusesse răsplătit regește, în aur și diamante. Își îndeplinise partea lui din învoială, îi adusese pe această plajă izolată, dar nu le putea oferi nimic altceva decât o fărâmbă microscopică de speranță în viitor. Îi lăsase în mâna sortii, a moirelor, cele care hotărau soarta muritorilor și a zeilor, deopotrivă, își îndreptase barca înspre nord, își turnase un pahar din vinul roșu cu aromă de fructe de pădure de la maică-sa, pe care îl ținea într-o butelcă de piele de capră, luase o înghițitură zdravănă și turnase câteva picături în mare, rugându-se pentru sufletele lor. Era tot ce mai putuse să facă.

Promisul transport pentru refugiați nu veni. Stăteau cu toți pe dig și așteptau, flămânzi, morți de sete și speriați în întuneric. În cele din urmă, văzuseră farurile. Fuseseră adunați la un loc de un vameș libian înarmat cu o pușcă, urcați de-a valma ca oile în remorca unui camion și apoi coborâți și înghesuiți într-un țarc

de lângă tabăra de refugiați de la Cyrene pentru interogatorii. Gardienii le dăduseră apă, cușcuș și măslina. Erau cu toții încordați și speriați. Jason ciugulea din măslina, cuprins de un sentiment de disperare, neliniște, furie și vinovăție. Fugise, evadase. Ar fi trebuit să rămână împreună cu prietenii săi morți și soția lui moartă și știința lui moartă, dar el se lăsase mânat de furie și își croise drum printre dărâmături, spre întunericul morții și al haosului.

Ofițerul, un bărbat suplu de vreo patruzeci de ani, cu o mustață tunsă îngrijit, scană irisul imprimat pe pașaportul lui și se lăsă pe spătarul scaunului.

— Majoritatea refugiaților își aruncară pașapoartele, domnule profesor Johns. Dumneavoastră de ce l-ați păstrat?

— Ca să-mi dovedesc cine sunt.

— Dar de ce ați venit?

— Pentru că în laboratorul meu au fost aruncate douăzeci de kilograme de semtex. Pentru că șase dintre colegii mei au fost împușcați. Nu sunt cele mai bune vremuri să fii om de știință în Europa. Sunt convins că există oameni pe acest continent care să aibă nevoie de cunoștințele mele.

— Se poate. Până atunci, însă, mă tem că și oamenii de știință trebuie să ia târnăcopul în mână.

Jason simți cum îl cuprinde spaima. Ar fi vrut să o ia la fugă. Ar fi vrut să poată urla. Ofițerul îi montă la încheietura mâinii o brățară de recepție-transmisie, îi arată ușa, se întoarce la computer și notă ceva în fișă.

Deodată, Jason simți cum frica, sentimentul de vinovăție și furia se strâng toate ghem și se transformă într-o mâncărime în brațul drept.

Vaporul din Libia până la Dar-es-Salaam fusese aglomerat și murdar. Acolo, în dealurile Tanzaniei, nu se purtasera urât cu ei, dar munca era grea. Cușca aluneca de-a lungul tunelului, cu toată viteza, oprindu-se brusc atunci când atingea capătul și poarta se deschidea. Mai erau două tuneluri în construcție. Jason trecea, împreună cu ceilalți, din lift într-un tren scund care urca prin tunelul de apă larg, șase metri mai încolo, luminat de puncte luminoase de neon. Semăna cu metrourile londoneze. Apoi tunelul cobora în pantă o sută de kilometri, pe coasta Tanzaniei până aproape de orașul sudic Mtwara și apoi încă zece kilometri sub Oceanul Indian.

Jason lucra în al doilea tunel, mai mic și paralel cu primul, destinat cablurilor de alimentare, care aduceau curentul din centralele de fuziune solară aflate la sute de metri deasupra lor, în Zambia, la pompele uriașe plasate de-a lungul tunelului de apă care

transporta apa de mare un kilometru în sus până la instalațiile de desalinizare aflate în dealurile din jurul Lacului Malawi. Existau șaisprezece asemenea sisteme, fiecare din ele ieșind în largul mării, de-a lungul coastei Tanzaniei, în Mozambic erau și mai multe.

Electricitate pentru apă - un troc rentabil.

Africa era din nou verde. Lacurile secate se umpleau din nou. Râurile curgeau iar, canalele de irigații hrăneau pentru prima dată, după mulți ani, ogoarele fertile. Și toate acestea datorită remarcabilei tehnologii inovatoare a Zambiei, care convertea razele solare în energie cu un randament fenomenal de 98, un secret păstrat cu strășnicie.

Jason lucra într-un grup de șase oameni care lipeau plăcuțe de oțel pe conductele din tunel și le sudau apoi împreună, învelindu-le într-o husă impermeabilă, pregătindu-le pentru momentul în care aerul va fi scos din ele. Ceilalți cinci refugiați erau nemți și vorbeau rar cu el, nu pentru că nu ar fi știut engleza, ci pentru că erau limitați de brățările de la mâini. Nu mai purtase o conversație normală cu cineva de când începuse această lungă și periculoasă călătorie din Anglia. Se așteptase să găsească în tabăra de sute de condamnați la muncă silnică o atmosferă gălăgioasă, violentă, dar era mai degrabă ca o tabără de elevi cuminți. Nimeni nu cânta, nimeni nu țipa, nimeni nu se

bătea. Parcă fuseseră anesteziați emoțional.

Acum îl pândeau o durere de cap. Tocmai terminase de legat un rând de cabluri și se pregătea să se mute mai departe, când simți o bătaie ușoară pe umăr. Mbanga, supraveghetorul echipei, îi făcu semn să-l urmeze.

O oră mai târziu, spălat, îmbrăcat în pantaloni și cămașă curate, stătea confortabil într-un accelerat, mâncând porumb și pește cu sos de curry, bănd bere rece, privind pe fereastră la girafele și elefanții care își făceau ocazional apariția în decor. Era în drum spre cea mai bogată țară de pe planetă. În vreme ce trenul silențios gonia de-a lungul unei coaste arcuite cu cinci sute de kilometri pe oră, în zare, spre nord, începu să se zărească masivul Kilimanjaro. Vârful nu mai era acoperit cu zăpadă. Pământul care se vedea pe geam era nisipos și uscat, cu baobabi presărați din loc în loc, înalți, cu trunchiurile lor mari, prea mari pentru cele câteva crengi care ieșeau din ele.

Un african înalt cu un nas acvilin (moștenire a traficantilor arabi de sclavi care operau în zonă în secolul al nouăsprezecelea) veni și se așeză pe bancheta din fața lui Jason. Purta un costum albastru-deschis și arăta ca o persoană înstărită. Privirile li se întâlneau, ochii căprui-închis ai africanului cu cei gri ai englezului:

— Cum este mâncarea, domnule profesor

Johns?

— Foarte bună, mulțumesc. Iar numele dumneavoastră este...?

— Nu contează. Așa deci. Ce părere aveți?

— Despre ce, domnule Nu contează?

— OK... numele meu este Arisa. Ce părere aveți despre situația dumneavoastră?

Scoase pașaportul lui Jason din buzunarul interior al sacoului și îl împinse peste masă.

Jason îl lăasă acolo și se șterse la gură cu șervețelul din pânză albă.

— Cred că prefer acest sclavagism arogant în locul bombelor și al fasciștilor.

Încerca să-și găsească furia care știa că e acolo, dar nu ieșea la suprafață.

— Nu e sclavagism, atât timp cât a fost alegerea dumneavoastră. Nu cred că strămoșii mei au sărit acum sute de ani în bărci cu mâinile întinse pentru a fi se pune cătușele. Arată înspre brățara lui Jason.

— V-am primit la noi. Cu milioanele ați venit, v-am oferit hrană și paturi, perne, păaturi. Ba... ia uitați-vă la dumneavoastră... chiar și bere! Ce părere aveți despre acest tren?

— E impresionant. Dar...

— Ce?

— Dacă îl pui într-un tunel vidat, îi poți dubla viteza.

— Aceasta va fi faza a doua, domnule profesor Johns.



Începu să vorbească repede, în swahili, cu ceea ce părea a fi ceasul de la mână. Imediat trenul începu să încetinească până ajunse la o viteză puțin mai mare decât a cuiva care merge pe jos. În spatele unui pâlc de baobabi erau o grămadă de bucăți de metal, cioburi ascuțite de sticlă, motoare de nacelă, fragmente dintr-o carlingă. Jason le recunoștea pe majoritatea dintre ele. Era un bombardier american. Pete maronii se vedeau pe nisip de jur-împrejur, de la impact.

— Americanii tot nu par să priceapă cum au făcut zambienii să contracareze fiecare bombă și fiecare avion de atac nuclear.

Jason încercă să simtă furie, dar îi fu imposibil. Rămâi rațional, și-a spus. Își aminti chipul mort al soției lui, plin de sânge. Își împinse farfuria deoparte.

— Toate astea nu ar fi trebuit să se întâmple. Ați fi putut salva Europa și America dacă ați fi împărțit cu ceilalți tehnologia voastră.

Arisa se lăsă pe spate și râse ironic.

— Noi muream de foame. Ne-ați ajutat? Nu. Eram decimați de boli. Ne-ați ajutat? Nu. Ați distrus atmosfera, întorcând-o împotriva noastră, ploile s-au oprit, deșertul s-a răspândit precum cancerul, recolte și animalele au murit, lacurile au secat, peștii au fiert până nu a mai rămas niciunul. Ne-ați ajutat? Spuneți dumneavoastră, ne-ați ajutat?

— Nu. Dar mulți dintre noi ar fi vrut să vă ajute.

— Mulți, dar nu destui. Ce nu știți voi e că mulți dintre noi ar vrea să vadă un regim mai generos. Aici, în Tanzania, nu în Zambia. Este o problemă locală, dar poate că e globală. Dacă am putea avea instalațiile lor de fuziune solară, am putea face afaceri cu americanii, chinezii, indienii și europenii. Iar dumneavoastră, profesore Johns, ați putea avea ce vă doriți. Să învățați cât aveți poftă, să aveți propriul dumneavoastră centru de cercetare, cu resurse nelimitate. Acum ne apropiem de graniță. Dar vom mai avea ocazia să mai stăm de vorbă. *Kwa heri.*

Se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre capătul compartimentului.

— Apropo... Arisa este un nume de fată. Trebuie să fim și noi precauți. La fel și dumneavoastră. După câteva sute de ani de scos cupru din pământ pentru albi, oamenii bemba și-au amintit că, pe vremuri, erau un neam de războinici. Ah... și o să vă scoatem și supresorul de la mână.

O jumătate de oră mai târziu, trenul încetini și se opri la punctul de trecere da la Nakonde și o voce în difuzoare anunță că Jason și alți doi erau invitați să coboare din tren. Era ca și cum ai fi ieșit din burta unui pește verde-portocaliu, cu instalație de climatizare, cu solzii netezi. Arisa,

bărbatul cu nume de femeie, îi zâmbi de la o fereastră din primul vagon, în timp ce trenul se ridică pe monoraiul negru, accelerează silențios și se pierdu undeva înspre sud. Aerul era cald și proaspăt în acest platou vast al continentului, aici, undeva la o mie cinci sute de metri deasupra noului nivel al mării. Jason parcurse platforma în spatele unei perechi ce părea venită din China sau de undeva din Orientul îndepărtat, trăgând după ei valize pe roți. Jason nu avea niciun fel de bagaj.

La capătul platformei, într-un pâlț de eucalipti, se aflau șase bolți de sticlă răsucită, lucrată cu migață. Platoul era luminat cu spoturi de neon de jur-împrejur. În fața lui, o lumină verde strălucea de la picioarele asiaticilor în sus spre arcul din dreapta. Continuă să meargă, apoi văzu o lumină începând să pulseze sub picioarele lui, urcându-se în bolta din stânga. Se luă după ea.

Când trecu pe sub boltă, simți deodată un puls dureros sub brățara de la încheietură - ceva între șoc electric și orgasm. Scoase un țipăt de surpriză. Câteva secunde nu reuși să se miște. Apoi, pentru prima dată de când ajunsese în Africa, în urmă cu șase luni, brățara începu să-i vorbească pe o voce muzicală feminină:

— Bine ați venit în Zambia, domnule profesor Johns. Urmați drumul din stânga dumneavoastră.

Femeia îl aștepta în vârful dealului, uitându-se în jos la el, înaltă și suplă, cu o pânză colorată cu auriu, roșu și verde înfășurată în jurul ei, legată cu un nod deasupra sânilor. Părul era o masă de bucle tunse scurt deasupra ochilor căprui, aproape negri. Îl durea încheietura și își scutură mâna să scape de senzația de iritare.

— Scuze pentru neplăcere, spuse ea. Când oamenii trec granița, există și o altă metodă mai puțin dureroasă, de a le lua datele biometrice, dar durează mai mult și este mai complicată. Haideți! Ah, am uitat să mă prezint.

— Știu cine sunteți, zise Jason. Poți să-mi scurtcircuitezi jumătate de creier, dar o pot recunoaște pe Miriam Bwalya atunci când o văd.

Ea zâmbi și își plecă modest capul. O urmă de-a lungul parcării asfaltate spre ceea ce se dovedi a fi un soi de aparat de zbor, deși arăta ca un elefant roz, gonflabil, așa cum găsești în spațiile de joacă pentru copii. Spre surpriza lui, râse cu glas tare, așa cum nu mai râsese de mult, și continuă să râdă și în timp ce se urcă în burta elefantului și se așază într-un scaun confortabil cu vedere prin ochii creaturii.

— Aveți cumva și porci care zboară? întrebă el. Nici nu-mi mai amintesc când am râs ultima oară, nu credeam că mai e posibil!

Ea râse împreună cu el, arătându-și dinții albi perfecți.

— Putem să facem și porci zburători, dacă

doriți. Putem să avem și un model european de avion ca jucăriile pentru băieți, din acelea high-tech cu unghiuri ascuțite și luminițe peste tot. Noi preferăm modelele curbate. Sunt doar carcase, după cum vă dați seama.

Adăugă o serie de cuvinte într-o limbă pe care el nu o recunoscuse, apoi aparatul de zbor se ridică pe verticală și alunecă în aer peste eucalipti, înspre nord, fără un sunet. Doamnei Bwalya i se potriveau bine curbele, gândi Jason ireverentios.

Inovațiile zambienilor în domeniul fizicii erau bine păzite, dar știa că îl are alături pe unul dintre jucătorii-cheie în acest domeniu. Miriam Bwalya era cunoscută drept copilul-minune care devenise unul dintre cei mai importanți teoreticieni în domeniul laserelor. Se zvonea că ea era cea care pusese la punct reactoarele de fuziune solară ce scosese țara dintr-o economie de subzistență binecuvântată cu câteva mine de cupru, transformând-o într-una din marile puteri ale lumii. Iată-l acum, stând lângă ea, într-un elefant zburător, urmărind dealurile și copacii alergând sub ei. Prezența ei fizică era tulburătoare: simți niște furnicături aproape sexuale prin brățara de la mână.

Ea își plimbă un deget peste suprafața gri și netedă de sub geamurile din ochii elefantului și începu muzica. O rumbă africană. În urmă cu

mulți ani, traficanții de sclavi își duseseră marfa în America, iar sclavii luaseră cu ei poliritmia complexă a tobelor și balafoanelor, cântecul antifonal care se auzea peste bubuitul percuțiilor. Le încorporaseră în imnuri și muzica pop. Apoi în anii șaizeci ai secolului douăzeci, acesta se reîntorsese în Congo și Africa de Sud și Rhodesia sub formă de discuri de vinii și la radio, ca o rumbă care fusese modificată și prelucrată, asemenea unui copil teribil al muzicii, care avea nevoie de puțină educație. Acea muzică îl făcea chiar și pe cel mai inhibat și mai afon dintre oameni să vrea să danseze.

— Ați avut o călătorie lungă și grea, spuse ea.

— Categorie.

— Încă nu s-a încheiat.

— Îmi dau seama. Dacă am fi ajuns la destinație, mi-ați fi scos brățara de la mână.

— Am fost atacați. Au fost infiltrați spioni în rândul nostru. Am fost induși în eroare. Abia am reușit să dăm de urmele dumneavoastră ieri, pentru că libienii țin secrete multe lucruri. Tanzanienii nu știau cine sunteți până nu am întrebat noi de dumneavoastră. Se hotărâseră să vă țină la ei, dar le-am întrerupt curentul câteva minute și au revenit la sentimente mai bune. Iar, pe urmă, bineînțeles, a fost un bărbat în tren.

Jason ignoră ultima propoziție.

— Aparatul nu zboară la o altitudine mai mare

de șaizeci de metri, observă el, de unde trag concluzia că utilizează un soi de efect de câmp magnetico-dinamic.

— Aș putea zbura mai sus, dar consumul de energie crește exponențial. Și atunci de ce s-o fac?

— De ce vă bateți capul cu mine?

Ea întinse mâna spre chikwembe și apucă un capăt.

— Dacă vă uitați atent, veți vedea câteva ochiuri descusute în stofă. Ceea ce pare un material perfect are imperfecțiunile sale. La fel este și cu fizica noastră. E posibil ca dumneavoastră să ne ajutați să prindem ochiurile și să astupăm câteva găuri.

— Ce găuri, mai exact?

— Mai exact, mai târziu.

— Chestia asta mai exactă de mai târziu va fi la fel de vagă? Întrebă el zâmbind ironic.

Aparatul se lăsă în jos peste un deal și pluti pe deasupra orașului Mbala, aterizând pe o fâșie de pământ de lângă clădirea albă a IFAZ-ului, Institutul pentru Fizică Avansată al Zambiei.

În institut nu i se permise să intre nici cinci luni mai târziu. Știa că laboratoarele propriu-zise erau sub pământ, iar clădirile de la suprafață erau numai de formă.

— Nu e ceva personal, spuse ea, pe când stăteau pe un butuc în umbra pestriță a unor

miombo, bând berea rece pe care i-o adusesese. Îi arată ceva sus. Dacă ar fi doar o singură frunză în copacul ăsta, am arde. Frunza de acolo nu știe ce face frunza de pe partea cealaltă. Nu trebuie să știe asta pentru a-și face treaba, adică să țină copacul în viață.

Începuse să se obișnuiască cu faptul că cei din neamul bemba aveau câte un proverb pentru orice, iar dacă nu aveau unul, îl făceau pe loc. Dar mai știa de asemenea că mulți oameni de știință zambieni nu aveau acces la partea cea mai importantă a institutului. Deci nu era singurul.

— Lăsată de capul ei, spuse el, o omidă ar putea mânca o grămadă de frunze.

Ea nu avea obiceiul să chicotească, dar o făcu. Apoi își recăpătă expresia serioasă. Băgă mâna în geantă, scoase o foaie de hârtie și o aruncă în fața lor, bătând din palme și strigând o comandă în limba ei, ChiBemba. Foaia se despături singură și se îndreptă pe verticală, schimbându-se din alb în argintiu. Pentru moment, el putu vedea imaginea lui și a ei reflectându-se în luciul foii – pielea lui albă, acum ușor bronzată, părul ei negru cu câteva fire albe pe la tâmpile, ochii ei căprui capabili să treacă de la veselie la furie într-o clipă, ochii lui gri-verzi pe jumătate închiși din cauza luminii puternice.

— Nu am vrut să vezi asta până nu te refaci,



spuse ea. Dar acum trebuie să-ți arăt.

Hârtia inteligentă ascultă de vocea ei și imaginile începură să se deruleze: în Anglia, Bradford ras de pe fața pământului, musulmani și hinduși crucificați, leșuri de oameni negri pe străzile din sudul Londrei, ruguri pe care ardeau corpuri ca vitele bolnave, copii cu pielea închisă la culoare murind din cauza radiațiilor. În Franța și în Germania, grămezi de arabi așteptând ca buldozerele să treacă peste ei, colapsul Uniunii Europene pe măsură ce tot mai multe state începeau noi războaie naționaliste. În America, Harlemul otrăvit cu o bombă murdară, copacii din Carolina de Sud și de Nord plini de rămășițe umane împrășcate, putrezind pe crengi, iar peste tot se sărbătorea triumful rasei ariene. Jumătate din lume implodase atunci când nivelul mării crescuse și ariditatea înghițise pământurile. Popoarele cu pielea închisă la culoare fugiseră spre regiuni binecuvântate cu ploi, economiile se prăbușiseră, iar sângele și sacrificiile începuseră să curgă.

Filmul se termină și foaia reveni la culoarea argintie. Jason se uită la chipul lui Miriam în oglindă.

— Este mult mai rău decât ai crezut, spuse ea. Nu putem să le dăm tehnologia. Nu putem! Vecinii noștri le-ar vinde-o. Nu putem avea încredere în nimeni.

— Nici măcar în mine.

Se întoarse cu spatele la ea și simți lacrimile sărate curgându-i pe obraji până pe buze. Ea rămase tăcută multă vreme, apoi îi luă mâinile într-ale ei și degetele li se împletiră.

— Înțeleg, spuse el în cele din urmă. Europa este noua Rwanda și noul Sudan și peste tot e la fel!

Se uită în ochii ei și văzu că erau umezi.

— Noi avem o vorbă... începu ea.

— Normal că există o vorbă... Și eu care credeam că englezii au prea multe proverbe, dar sunt mici copii pe lângă voi.

— *Chimbwi afwile intangalila*. Hiena lacomă vrea să mănânce tot o dată și moare din cauza efortului, tot cu burta goală.

Pe iarba țepoasă, în lumina portocalie a serii, copiii jucau fotbal. Greierii începuseră să cânte, păsărelele își ciuguleau penele, zburau și se certau. Un vultur plana deasupra dealurilor, în timp ce soarele cobora tot mai repede pe după copaci, colorând aerul greu al serii. Miriam își ridică picioarele: tălpile ei se potriveau perfect cu rozul apusului din norii care pluteau sus pe cer.

În timp ce savurau scurtul răgaz al luminii crepusculare, el îi spuse:

— Mi-ai cerut cândva să mă gândesc la legătura între gravitație și spuma cuantică a vidului, ceea ce, desigur, nu există, conform teoriei. Presupun că la asta te-ai referit.

Puștii se opriă din joc și o luară la fugă tipând, spre luminile care se aprindeau ici și colo în casele joase de-a lungul câmpurilor.

— Cât trebuie să mai aștept ca să aud un „dar”? Întrebă ea, și el deveni dintr-odată foarte conștient de apăsarea mâinii ei pe brațul lui.

— Dar, spuse el, este un mare DAR! Adică... de fapt este un „dar” la nivel Planck. În punctul în care ecuațiile relativiste încep să devină imprecise, s-ar putea, repet, s-ar putea, să existe găuri și noduri descusute în materialul spațiu-timpului.

Ea își retrase mâna și începu să vorbească repede în ChiBemba cu brățara ei argintie. Jason auzi o voce groasă răspunzând, apoi femeia se ridică în picioare.

— Hai să mergem. Șeful ne-a invitat la cină.

Ultima rază de soare se stinse când noaptea se întinse de-a lungul fluviului Congo, deasupra Angolei, înspre Atlantic și o mână invizibilă aruncă un miliard de stele pe cer și se duse să mai aducă.

— Adu-ți aminte să nu pășești foarte ușor, spuse ea bătând pasul pe loc militărește, cu putere. Uți că șerpii ne aud prin pământ, stai departe de tufișuri, în spatele cărora s-ar putea ascunde vipere. Nu umbla pe sub copaci noaptea pentru că vreun boomslang ar putea sări pe tine. Ridică întotdeauna capacul toaletei înainte să te așezi, pentru că o pișcătură a

păianjenului-vânător ți-ar putea cauza mari neplăceri în zona testiculelor, din câte am auzit eu. Scutură-ți pantofii înainte de a te încălța, pentru că scorpionii adoră să se ascundă acolo. Adu-ți aminte că se spune, poate pe bună dreptate, poate că nu, dar ca avertisment, că un șarpe mamba se poate târî cu viteza unui cal. Mușcătura lui este fatală, iar veninul lui este agonizant.

— Industria medicală și farmaceutică ar trebui să fie înfloritoare în țara asta, râse el.

— De aceea avem proverbele din bătrâni, Jason. Castelele voastre mărețe și zidurile voastre înalte se ridică și se năruie. Dar pe noi ne-au ajutat cuvintele. Și nu vrem să irosim șansa de a studia gravitatea cuantică din cauza unui venin vechi de un milion de ani, proiectat pentru a ucide broaște, nu-i așa? Știi prea bine că majoritatea principiilor fizice sunt proverbe.

Un nor de fluturi de noapte și alte insecte zburătoare înconjură fiecare felinar de pe marginea potecii într-o aureolă agitată, înaripată și speriată. Temperatura aerului coborî de la căldură plăcută la răcoare plăcută.

Toate acestea și multe altele îi trecură prin minte în timp ce stătea gol-pușcă în aparatul de zbor în formă de tibie, în timp ce se îndrepta spre Lacul Tanganyika. La jumătatea dealului abrupt, Stephen Makonde, pilotul relaxat care

avea la activ o grămadă de doctorate, schimbă cursul și așază aparatul pe o plantație de trestie-de-zahăr. Sări jos, înarmat cu o macetă, și se întoarse cu două bețe cărora le tăie capetele.

Le întinse lui Jason.

— S-ar putea să ai nevoie de astea, zise el. Și de asta, mai adăugă aplecându-se sub scaun și scoțând o sulită cu vârful înnegrit în foc.

— Alte sfaturi? Întrebă Jason.

— Încearcă să nu mori, râse Makonde. Războinicii au făcut asta de mii de ani, dar nu toți au ajuns în vârf.

— Mulțumesc.

Aparatul se ridică iar și zbură deasupra micului port din Mpulugu. Întunericul se lăsa și pescarii testau farurile strălucitoare ale bărcilor în timp ce vâsleau să iasă din bezna care începea să-i acopere.

Rămase singur pe buza văii, printre stâncile prăbușite. Nava pilotată de Makonde era un punct întunecat plimbându-se de-a lungul și de-a latul Căii Lactee, apoi se făcu nevăzut.

Planificarea este un lucru minunat. El își programase totul cu mult timp înainte. Din păcate, strategia e un copil al zilei, care se ascunde speriat la vederea stelelor, înconjurat de umbrele serii și la auzul țipetelor și răgetelor vietăților pe care nu le vede în noapte.

Strategia spunea că a sta sub o stâncă ar fi la

fel de periculos ca atunci când ai încerca să urci o pantă abruptă pe întuneric. Se întoarse în vale și se așeză pe malul lacului, cu sulita într-o mână și piatră ascuțită în alta, așteptând apariția soarelui sau a vreunui crocodil, indiferent care ar fi apărut primul. Ciudat, dar nu simțea niciun fel de frică. Nici atunci când auzi un plescăit ușor.

La 6.05 soarele se ivi de după culmea dealului și începu să-și taie drum prin ceața care plutea deasupra lacului. Avea să se ardă zdravăn, în pielea goală. Se ghemui la marginea apei și se unse din cap până în picioare cu noroiul gri.

N-ar fi trebuit să te tunzi, prostule, se gândi. La asta folosește părul.

Mestecă niște trestie-de-zahăr și încercă să-și ignore setea.

Valea râului Kalambo era lată de câteva sute de metri în această zonă unde se întâlnea cu lacul, iar drumul fu ușor primii opt sute de metri, printre stâncile goale care formau o pantă ușoară, scăldată în lumina soarelui de dimineață. Apoi pădurea îl înconjură din toate părțile și se deplasă în zigzag pe cursul apei, bolovanii din mijlocul drumului fiind din ce în ce mai mari. Picioarele lui goale erau deja pline de răni. Crăpăturile din rocă și micile ridicături îi zdreleau tălpile. Noroiul începea deja să se usuce și să se încingă pe el și toată pielea i se strângea și îl furnica. Muștele păreau să-l placă

și se așezau pe spatele lui, în vreme ce el dădea din mâini disperat să nu-i intre în ochi.

Mergea pe partea estică a văii, pe o stâncă înaltă care cădea în apă de la o înălțime de zece metri, în stânga. Și atunci îl văzu: un șarpe mamba de un verde aprins, lung de un metru, încolăcindu-se și descolăcindu-se înaintea lui. Nu avea nici bocanci, nici pantaloni groși. Dacă reptila îl mușca de picior, avea să moară în aproximativ cinci minute, în dureri îngrozitoare. Dacă se repezea la pieptul lui, inima avea să i se oprească în câteva secunde. Încremeni.

Deasupra, un marabu își ajustă aripile uriașe și coborî ușor pentru a permite camerei să prindă un unghi mai bun. În biroul ei răcoros de la câțiva kilometri depărtare și trei sute de metri în adâncimile buncărului de sub institutul de fizică, Miriam constată cu surprindere că transpiră abundant când văzu imagini de la cele șapte drone în formă de păsări care supravegheau valea. Își plimbă degetul pe ecran, de la ochii păsării, și îi apărură în față o grilă de țintă. Tocmai programa atacul cu laser înspre șarpe, când simți o mână pe umăr.

Directorul Nskoshi Mulenga purta un costum de culoarea nisipului, cu o croială impecabilă, scump și de bun-gust, și o cravată cu roșu și albastru, ieftină și de prost-gust.

— Nu omorî șarpele, spuse el. Și redă-i omului sentimentele, e bărbat în toată puterea

cuvântului, nu un refugiat.

— Dar, dacă pierdem gravitația cuantică, ce se va întâmpla...? întrebă ea.

El se aplecă și atinse ecranul. Se deschise o fereastră cu un display de cursoare virtuale, asemănătoare unei mese de mixaj de la studiourile clasice de înregistrări, iar sub fiecare cursor, o imagine și un cuvânt. Degetul îi atinse butonul pătrat al unui cursor și îl împinse de la minim la maxim. Cuvântul frică apăru pe ecran. Atinse butonul pentru iubire, dar ea îi dădu peste mână.

Mulenga o strânse ușor de umăr, apoi se îndreptă spre ușă.

— Nu te mulțumi cu o jumătate de bărbat doar fiindcă e mai ușor, spuse el înainte de a închide ușa.

— Eya, baChiti, răspunse ea. Da, să trăiți!

Ceva ce aducea cu un șoc electric mușcă din brațul lui Jason plecând de la brățara de la încheietură, făcându-l să sară în sus. Șarpele se ridică înspre stânga, apoi spre dreapta, nesigur, ceva amenințător între el, el cel de acum, și tinerețea lui. Deveni mai solid în ochii lui. Deveni o dungă de moarte și frumusețe. Conștientiză lucrurile pe care nu le puteai găsi în cărți și reviste, în filme, nici măcar în memorie. Șarpele era acolo acum.

Foarte încet, își trase picioarele înapoi. Se retrase trei metri, apoi se întinse spre copacul



cel mai apropiat și rupse o ramură uscată. Cu mare grijă, o curăța până obținut un băț de înălțimea lui. Îl apucă precum o bătă de crichet, sau una de baseball ori ca o crosă de golf pe care strămoșii cuiva le ținuseră în mână pe aceste meleaguri în urmă cu sute de ani.

Vocea lui Stephen Makonde se auzi șoptindu-i de la brățara de la mână.

— Ca însoțitor, îmi este permis să te ajut o singură dată. Vrei s-o fac acum?

— Câți șerpi sunt în valea asta? șopti Jason.

— O mie, probabil, poate chiar două mii. Jason, pot să vin să te iau chiar acum. Nu trebuie să faci asta. Deja ai câștigat respectul nostru.

— Nici nu mă gândesc. Șeful meu, Maiestatea Sa Britanică, e mort și am nevoie de unul nou. Noi am forțat refugiații să dea examen la limba engleză. Am decis să încerc să dau acest examen vechi pentru că e cel mai apropiat de spiritul Bemba. Am nevoie de ajutor acum...

— Un vechi proverb zice...

— Lasă proverbele, Stephen, spune-mi ce trebuie să știu.

— Dacă îi țintești capul, probabil vei rata. O lovitură în coloană e un început bun, dar nu e garantat. Șarpele se mișcă foarte încet până când atacă. Gândește și atacă-l ca un șarpe.

Jason mută creanga într-o parte, încercând să calculeze distanța și viteza cu care va trebui să

lovească. Înaintă centimetru cu centimetru până când ajunse la o distanță de doi metri de capul șarpelui care se legăna dintr-o parte în alta. Își ținu respirația. Foarte încet, ridică brațul deasupra capului, ochi și împlântă cu toată puterea bățul în spinarea mamei. Șarpele părea paralizat. Probabil. Jason îl lovi cu piatra în cap până când i-l zdrobi, apoi luă leșul cu creanga și îl aruncă în prăpastie, unde căzu cu un pleoscăit surd în balta noroioasă de dedesubt.

— Mulțumesc, Stephen, șopti el.

— Cu plăcere. Ce nu am apucat să-ți spun este că foarte puțini oameni pot face treaba asta. Pariez că n-ai știut niciodată că ești vânător de șerpi, profesore Johns. Să-ți treci asta în CV.

O duzină de șerpi mai târziu, câteva căzături dureroase și cu noroiul decojindu-i-se de pe piele, lăsând-o expusă, se afla la zece kilometri mai sus de-a lungul văii, făcând un ocol care avea să-l scoată la cascade. Era mai îngust aici, pereții apropiindu-se unul de celălalt, stâncile tot mai înalte, bolovanii căzuți tot mai mari. Soarele era sus pe cer, iar contrastul între porțiunile însorite și cele umbrite era imposibil pentru ochi.

În depărtare, de celălalt mal al râului, văzu o mișcare rapidă. Două petice de lumină roșiatică apărură, apoi dispărură. Stătu nemișcat și privi,

fiind la rândul lui privit de doi leoparzi. În fiecare minut, lumina se mișca. Spre el.

Deasupra, câțiva marabu, reali și drone, zburau în cerc.

Leii ucid doar atunci când le e foame. Leoparzii ucid de plăcere.

*Da, tu mi-ai povestit asta. Grozav.*

În spatele scaunului lui Miriam stăteau în picioare câțiva oameni. Două dintre monitoare arătau prim-planuri cu leoparzii. Boturile le erau îndreptate în sus, nările fremătânde, în timp ce adulmecau orice miros adus de curenții de aer. Ochii le erau gri și pe jumătate închiși pentru a vedea mai bine prada. Dar încă nu atacau. Așteptau. Pisicile așteptau. Încet, cu răbdare, ucigași tăcuți.

— Nu e drept, spuse o femeie din spatele lui Miriam.

— De ce? sări Miriam. Nu mi s-a dat voie să intervin. El a ales.

— Nimeni nu a reușit vreodată fără apă.

Multe voci fură de acord. Miriam își duse brățara la gură și dădu câteva comenzi urgente. Undeva mult deasupra, sirenele începură să urle și copiii dădură fuga pe malurile uscate ale râului. În cisterne adânci erau pompe ce umplură conductele cu apă care cândva udaseră pământurile Indiei. Kalambo începu să curgă, mai slab la început, apoi din ce în ce mai tare, până când ajunse la debitul pe care îl avea

în plin sezon ploios. Își dădu drumul la vale prin sat, pe lângă case și birouri, pe lângă stadioane, până ajunse pe marginea prăpastiei și de acolo își croi drumul în jos.

Jason auzi o bubuitură neașteptată venind de undeva de sus și o perdea de apă țâșni de deasupra lui, un val curse de la înălțime și se pierdu în balta antică, verde și murdară, de sub stânci. Leoparzii înaintau încet spre el. Acum le vedea clar petele de pe blană. Îl văzu pe mascul lingându-și botul și alungând muștele de pe cap.

Jason se dădu înapoi până ajunse cu spatele la stâncă, încercă să își șteargă transpirația de pe mâini cu iarbă. Își ținu sulita în mâna stângă și piatra ca un cap de săgeată în dreapta.

Leopardul se încordă pe malul celălalt și se pregăti să atace. Mușchii încordați flexară. În secunda în care se lansă, Jason aruncă săgeata de piatră. Rată, dar atenția leopardului fu distrasă pentru o clipă. În acel moment, peretele de apă fumegândă, bolborosindă, se aruncă peste prăpastie, aducând pietre, crengi, luând cu el și felina. Jason era ud până la piele. Privi cum apa duce cu ea creatura în vale, apoi văzu leopardul ieșind din apă și scuturându-se. Femela se îndreptă ușor înspre perechea ei. Cei doi stătură și se uitară la omul cățarat pe pietre, gol, ținând în mână un băț ascuțit. Se întoarseră și o luară în josul văii înspre lac.

Jason își dădu capul pe spate pentru a se uita

în sus, în vârful coloanei de apă incredibil de înaltă. Arăta ca un zgârie-nori strălucitor înfipt într-o spumă de smarald și argint. Era ceva frumos și înspăimântător în același timp. Iar oamenii de la câteva sute de metri deasupra lui o puteau opri și porni după pofta inimii.

După o lungă șovăială, găsi cel mai bun punct de traversare. Apa era aici adâncă sau rapidă? Avea de ce să se prindă cu mâinile? De la micul lac de sub cascadă, râul curgea mai departe, printre pietre. Era puternic. Era repezit. Dar trebuia să treacă pe partea cealaltă. Picioarele îi tremurau din cauza spasmelor musculare, însă mai avea de urcat încă trei sute de metri pe panta abruptă până la capătul încercărilor sale. Își atinse brățara de la mână:

— Apa a fost o idee genială. Mulțumesc. Acum puteți să o opriți?

Tăcere. Se uită din nou la încheietura mâinii. Acum parcă arăta altfel decât înainte, era cumva lipsită de viață. Își dădu seama că fusese deconectată pur și simplu.

Coborî până la punctul de traversare pe care și-l alesese, o gaură de un metru, între două stânci, pe unde apa cădea în cascadă. Își făcu mâinile căuș în apă și bău cu nesaț. Apoi își fixă sulița între pietre, se lăsă în jos în curentul apei și, ținându-se strâns de par, reuși să-și croiască drum până pe malul celălalt. Ieși epuizat la liman și se întinse cât era de lung pe pietre,

stând și privind curgerea apei. Inima îi bătea cu putere și toate simțurile îi erau în alertă. Minte îi era în altă parte – sus lângă marabu, sau altundeva, în spatele lui, printre cojile abandonate de sfecă-de-zahăr mestecată. Lacul de la baza cascadei era învăluit în aburi, dar avea o aură sinistră. Tradiția spunea că gemenii erau aruncați acolo, sau copiii cărora le ieșeau întâi dinții de sus, ori arendașii care își supărau stăpânii. Intellectul îi spunea că pe arheologi i-ar fi interesat acest bazin, dar neamul Bemba, acum deținătorii marilor secrete ale universului, ar apăra prin orice mijloace și cu toate armele posibile oasele strămoșilor.

De dedesubt, grohotișul arăta ca un dezastru aproape vertical și înalt de o sută de metri, gata să se întâmple. Bolovanii de toate mărimile abia așteptau să se prăvălească. Picioarele îi sângerau. Când se cățara pe o grămadă de pietre, nu știa dacă aveau să îl susțină sau avea să se ducă la vale, stârnind o reacție în lanț care putea, de la vibrații, să antreneze și bolovanii de deasupra lui. Îi luă două ore să ajungă la copaci, și ei aplecați pe muchia unui deal abrupt. Era plin de răni după ce încercase să se ferească de bolovanii care cădeau de sus.

În umbra arborilor era mai răcoare. Se cățără din creangă în creangă, din trunchi în trunchi, uneori târându-se prin iarbă, înfigându-și unghiile în pământ. Apoi căzu de-a binelea,

întorcându-se cu spatele, crengile uscate, căzute, lăsându-i urme sângerii. Apoi tăbărâră pe el escadroane de muște. Nu-și mai simțea brațele. Trebuia să ajungă atât de departe, atât de sus, iar el devenea din ce în ce mai greu.

Se făcuse după-amiaza târziu când se târî în patru labe pe culmea dealului și se uită în jos pe buza cascadei Kalambo și la valea care se întindea în zare până la lac. Auzi un sunet ca o tuse și se întoarse cu dificultate.

Hienele erau așezate printre copaci în formație de atac. Nu mai avea cu ce să se apere. Sulița îi rămăsese în râu, împreună cu capul de săgeată. Ajunsese atât de departe, urcase pe Kalambo, iar acum i se părea nedrept să fie ucis de aceste arătări malefice, disproporționate și urâte. Singura soluție pe care o mai avea la îndemână era să se cațere în cel mai apropiat copac; urcă la doi metri înălțime, apoi la trei. Hienele îl priveau și așteptau răbdătoare, cu balele curgând.

Pe neașteptate, scoase un răcnet din toți răunchii, un răcnet animalic, de luptă, de disperare, un răcnet care răsună în toate dealurile și văile, apoi se repezi la cea mai apropiată dintre hiene, urlând cu furie și cu ură, scuipând cuvântul *chimbwi* din nou și din nou.

Hienele se întoarseră și o luară la fugă.

Bărbatul cu nume de fată ieși dintre copaci flancat de șase soldați cărând kalașnikoave. Îi

făcu semn cu mâna să vină la el. Dar Jason scutură încet din cap. Era la jumătate de kilometru în josul râului.

— Sunteți în Tanzania acum, spuse Arisa. Ei nu au nicio putere aici. Sper că veți veni de bunăvoie. Oricum veți veni. Veți primi îngrijiri. S-ar putea chiar să vă înapoiem zambienilor după ce obținem de la dumneavoastră ce dorim.

— Nu am ce vreți voi, spuse Jason, deci o zi bună.

Arisa era învelit într-o robă masai. Își ridică toiagul și le făcu semn soldaților, care se îndreptară spre el.

Patru marabu își strânsură aripile uriașe și se lăsară în jos din înaltul cerului. Scuiară plasmă și copacii din jurul lui Arisa și al oamenilor lui explodară în flăcări.

Bărbatul alb, plin de sânge, războinicul ajuns la capătul puterilor se întoarse cu spatele la ei și o luă în jos pe stânci până la buza cascadei.

Miriam îl aștepta pe celălalt mal. Apa curgea cu repeziciune, dar era puțin adâncă aici, pe marginea prăpastiei. Mică, dar tot alunecoasă, iar dacă îl lua curentul, o cădere de două sute de metri era moarte curată. Jason se uită mai în amonte pentru o trecere mai sigură, dar nu era nimic. Scutură din cap resemnat și făcu un pas în apă, la o lungime de braț de margine.



Râul curgea repede, iar el era lipsit de vlagă. Piciorul îi alunecă și se împiedică, întinzând mâna sub apă să se prindă de ceva, să se sprijine. Mai avea câțiva centimetri până la mal. Ea se repezi în apă, venind în ajutorul lui, dar el îi strigă „Nu!” și ea se opri. Încet, se îndepărtă de marginea cascadei și își croi drum spre malul celălalt al râului.

Miriam nu spuse nimic. Îi luă mâna în mâna ei și atinse cu un bețișor brățara de la mâna lui. Se desfăcu imediat, ea o prinse și i-o dădu. El simți o cascadă de emoții năvălind în el, copleșindu-l. Toate sentimentele pe care le ținuse în frâu îi inundară fiecare colț al sufletului. Stătu, gol și însângerat, și aruncă brățara în cascadă, privind-o cum se pierde în aburul de dedesubt. Stătea și îi venea și lui să sară.

— N-au fost niște proști strămoșii mei, nu-așa? Întrebă Miriam.

— Nu, spuse el, nu au fost deloc proști.

— Deci?

— Gravitatea are rostul ei. Înțeleg acum. Cu adevărat. Tot ce a mai rămas din mine înțelege.

Ea îl stropi cu apă rece până când îl curăță și îl dădu cu o alifie pe spatele plin de răni.

Merseră în sus pe o potecă pietruită până ajunseră la platoul unde opreau de obicei autobuzele cu turiști. Pe drum, ea îi dădu o bucată de pânză și îl ajută să și-o înfășoare în jurul corpului. În parcare, peste o sută de

oameni, bărbați, femei și copii se lăsară într-un genunchi și rostiră într-un glas:

— *Mwapoleni baChitikela*. Să trăiască șeful mic.

Un porc gras și albastru veni în zbor dinspre nord și ateriză în spatele mulțimii, care râse și bătu din palme.

— Asta e al tău, dragul meu. Și apropo, nu ești șeful lor, mic sau mare, dar ești singurul fizician care a făcut urcușul războinicului, așa că începând de astăzi ești șef, zise Miriam.

Pe o sobă de cărbuni se afla un urcior. Mulenga, marele șef, cunoscut drept directorul institutului de cercetare, îi dădu lui Jason un tub lung de plastic, pe care îl băgă prin spuma groasă care se adunase la suprafața urciorului și sorbi îndelung din berea de miere de albine dinăuntru. O fetiță veni la el și îi dădu, timid, o pereche de pantofi nou-nouți. Un băiat îi aduse o ghirlandă de crini roșii.

— Aș vrea să-l cunosc pe cel care a parcurs traseul înaintea mea, îi ceru Jason șefului cel mare.

Mulenga zâmbi:

— Mă tem că va fi destul de greu. Din câte știm noi, nimeni nu a mai făcut asta de câteva sute de ani.

Stăteau cu toții și se uitau la el în tăcere, așteptându-l să țină un discurs. Care fu foarte scurt.

El arată cu mâna înspre picioarele lui și rosti:

— Un alb știe că este acasă în Africa dacă poartă pantaloni scurți în fiecare zi și începe să-i crească păr pe genunchi.

Apoi începură tobele. Raze laser de diverse culori străluceau de-a lungul văii, intersectându-se. Fiecare ciocnire scotea un bubuit puternic, o cascadă asurzitoare de ritmuri care făceau păsările să zboare în înaltul cerului și șerpii să-și legene capete în ritmul bățăilor și chiar și hienele dansară pe picioarele lor slăbănoage din spate, iar în jos pe malul râului, doi leoparzi se jucau și alergau printre copaci, în timp ce toată valea fu inundată de lumini de curcubeu și cântece, anticele cântece ale vieții.

I se învârtea capul de oboseală și de bere când ea îl conduse pe o potecă pe care nu o mai văzuse până atunci, spre un *rondavel*. Pereții nu erau construiți din chirpici, nici acoperișul nu era făcut din stuf, iar în jurul ferestrelor aveau niște scuturi mici de energie care țineau insectele afară și aerul proaspăt înăuntru. Dar arăta ca o colibă. Luna era ca un pește gras încercând să iasă din năvodul strălucitor al Căii Lactee.

Ea îl luă de mână și îi atinse vârfurile degetelor de senzorul de la ușă. Se dădu în lături, iar înăuntru se aprinseră luminile, calde și discrete.

— Noua ta locuință. Poți să faci în ea tot ce-ți

poftește inima.

Pășiră înăuntru. Ușa se închise în spatele lor.

Patul era mare și acoperit cu piei aurii de oaie.

— M-am gândit că fiecare Jason trebuie să aibă lâna lui de aur.

El începu să râdă, apoi râseră împreună și pe urmă stătură unul în fața celuilalt, aproape atingându-se.

— Cred că am citit undeva că ești expert în teoria nodurilor, zise ea după o vreme.

El ridică din umeri, modest, fără să spună nimic.

— Poți să mă ajuți cu ăsta? întrebă ea arătându-i nodul care lega pânza în jurul ei.

Jason îi dezlegă nodul, apoi se lăsară împreună pe lâna de aur și făcură dragoste până când luna apusese de mult și soarele se pregătea să strălucească peste fața îmbujorată și rușinată a Africii.

În lumina răsăritului, stăteau pe pat îmbrățișați, când ea deschise ochii și începu brusc să plângă.

— Trebuie să-ți cerem un lucru cumplit, dragul meu războinic.

— Ce anume? întrebă el sărutând-o ușor pe vârful nasului.

După o lungă pauză, ea continuă:

— Trebuie să te întorci în Europa.

În depărtare, chimbwi, hienele, râseră și lumea, și soarele se opriră în loc. Jos, pe malul

Lacului Tanganyika, zăceau două leșuri de crocodili, amândouă tăiate îngrijit de o rază laser.

Dar Miriam nu putea să-i spună asta lui Jason, iar crocodilii erau morți.

## Robert Reed - Fuga mortului

Iată o altă nuvelă scrisă de **Robert Reed**, autorul povestirii *O istorie a terraformării*, care apare tot în această colecție. Aici, Reed combină excelent un fir narativ cu suspans cu detalii științifico-fantastice importante, atât pentru deznodământ, cât și pentru dezlegarea misterului, într-o povestire despre sport, din moment ce atletismul formează cadrul acțiunii. Familiaritatea autorului cu atletismul și atleții – sportul a mai fost folosit ca temă și în alte povestiri – dă un elan special povestirii, purtând cititorul până la linia de sosire.

### 1

Telefonul îl trezește. Lucas îl ia de pe noptieră și și-l lipește de obrazul drept. Apelantul trebuie să fie de pe lista de „permise”, așa că răspunde. Lucas nu se pricepe foarte bine la numere și stă chiar și mai prost la capitolul citit, dar la voci, la sunete este un geniu. Din partea cealaltă se aude un anume fel de tăcere. Pe care Lucas o cunoaște.

— Când alergăm? întreabă vocea.

— Tu nu alergi, răspunde Lucas. Ești mort.

Și închide telefonul.

După care începe să-i pară rău. Să se simtă

într-o oarecare măsură vinovat. Dar mai ales enervat, fiindcă știe ce urmează.

Ceasul de pe noptieră și telefonul arată aceeași oră. Este cinci și trei minute dimineața. Wade Tanner, respectiv cel care-și spune astfel, sare garduri acum, încercând să-l prindă iar în telefon. Întrecerea poate dura între zece secunde și zece minute. Somnul nu avea să vină până când nu are loc conversația de rigoare. Dar, dacă l-ar suna pe Wade pe telefonul de acasă, ar însemna că are chef de vorbă, și nu era cazul. Așa că îi spune telefonului să se dea bătut și să nu mai blocheze niciun apel.

Și începe țârâiala.

— Știi ce-ți trebuie acum? întrebă o voce feminină senzuală, cu un accent străin. Să te distrezi.

Lucas închide și se uită pe ecranul telefonului. Zece apeluri în așteptare. Douăzeci. Cele care vând sex sau care sunt blocate. Răspunde celui care a mai rămas pe listă:

— Nu închide, te rog, rostește o voce de bărbat.

Accentul este familiar și plăcut, de parcă ar cânta engleza.

— Locuiesc în Goa și nu am bani pentru mâncare sau pentru aer condiționat. În schimb, am o fată foarte drăguță.

Lucas scoate un geamăt frustrat.

— Și un băiat, spune vocea, începând să

tremure. Prietene, ai cunoscut vreodată disperarea? Înțelegi ce trebuie să facă un tată pentru a-și salva familia?

Lucas închide și preia un alt apel.

Liniștea aceea ciudată se întoarce. Și, din nou, cel care nu este Wade spune:

— Când alergăm?

— La șapte.

— De la asociație?

— Normal.

Lucas are o gură mare, expresivă, și o voce aspră, răgușită, care întotdeauna parcă e prea tare. Soarele și vântul sunt dure cu alergătorii, dar fața lui s-a confruntat cu dușmani mai serioși. Ochii căprui privesc în toate părțile, iar părul lui lung și negru începe să albească și să se rărească în creștet. Dar corpul lui de bărbat la patruzeci de ani este foarte bine modelat: umeri solizi lați, piept puternic și bombat, șolduri înguste, din care pleacă niște picioare excepțional de lungi.

— Alergi și tu cu noi? întreabă Wade.

— Da.

Lucas se ridică din pat, simțind frigul intrându-i în oase.

— Cine mai vine?

De fiecare dată când vorbește Wade se mai aud și alte sunete. De parcă ar sta într-o cameră mare de așteptare, plină, și toată lumea de acolo ar încerca să facă liniște cât timp vorbește



el la telefon. Așa își imaginează Lucas lucrurile: prea mulți oameni strânși la un loc, încercând să păstreze tăcerea, dar simțind nevoia să sușotească, să respire.

— Cine mai vine? insistă Wade.

— Toată lumea, bănuiesc.

— În regulă.

— În regulă, numai că eu am nevoie acum de somn.

— Somnul e un moft.

— Multe lucruri sunt un moft.

Vocea râde. Pe vremuri înnebunea când auzea râsul acela. Acum s-a obișnuit și i se pare normal.

— Te las atunci în pace, zice Wade. Mai am de dat niște telefoane.

După care, tăcerea se întoarce la el. Sunetul lumii când tace.

Lucas nu mai poate dormi. Dar poate oricând bea niște cafea.

Până la șase și jumătate, un ibric întreg de cafea este în stomacul și în sângele lui. Unsprezece grade în casă. Poartă o bluză de neopren, o geacă impermeabilă și colanți negri, toate vechi și uzate. Doar adidașii sunt aproape noi. La televizorul din bucătărie, Steve MacQueen aleargă niște criminali urâți și bătrâni, în loc să facă ce trebuie, adică să și-o tragă cu Jacqueline Bisset. MacQueen fuge cu

mașina și Lucas curăță aparatul de cafea, blatul și ceașca pe care scrie Boston Marathon '17. Începe o reclamă – un alt apel umanitar – și Lucas închide televizorul ca să nu mai sufere. Apoi resetează termostatul și își pune o pereche curată de mănuși de măcelar și deasupra mănușile de lână cu un singur deget pe care le are de cincisprezece ani. Bandana îi alunecă în jurul gâtului și își îndeasă pe cap fesul negru tricotat, care încă miroase a naftalină. Echipamentul îl așteaptă lângă ușa din spate. Îl îmbracă și e gata de plecare. Mai are un singur lucru de făcut din ritual – își pune piciorul drept pe un taburet și își prinde confortabil brățara sofisticată pe piele, să se vadă că nu e băut.

Aerul de afară este rece și bate vântul. Lucas aleargă pe alee și iese în stradă, înfruntând vântul. Brațele se mișcă lejer, atingând un ritm constant. Chiar și atunci când aleargă încet, Lucas pare la fel de sprinten. Fiecare antrenor visează să descopere un talent ca al său, o combinație de forță, grație și anduranță nativă. Pune o halbă de bere pe capul lui și nu va cădea o picătură pe jos. Atât de fin și de elegant este pasul. Atât de ușor. Dar biologia cere ca în acel corp perfect să existe și un creier, și există diferite modalități de a goli o halbă de bere.

Cineva nu trebuie să se uite la știri ca să afle știrile.

În depărtare se aud două sirene care aleargă

undeve unde sunt necazuri. Gropile și pavajul lăsat fac strada mai interesantă, iar jumătate din stâlpii de iluminat au becurile furate, salvând bugetul primăriei. Toate casele sunt întunecate și adormite, cu izolații zdravene și cu stive mari de lemne pentru ars în sobe. Majoritatea curților au grădini și grămezi de compost și butoaie de strâns apa de ploaie. Jumătate din acoperișuri sunt pline de panouri solare. Când Lucas se mutase în casă, de o parte și de alta a străzii erau numai salcâmi și stejari. Dar majoritatea au fost tăiați și puși pe foc, permițând soarelui să intre în case și în grădinile oamenilor. Apoi au venit pădurarii și au plantat puieți - ecologiști duși de nas cu scutirea de impozit - numai că ei nu-și dau seama că tot ei au ars copacii mari pentru câteva nopți de căldură fumegândă.

Nu e nevoie să colinzi lumea ca să înțelegi ce se întâmplă.

Ultima casă de pe stradă e complexul Florida. Imigranții au venit aici în urmă cu câțiva ani, lăudându-se cu conturile lor grase și copiii lor geniali și campioni la sporturi. Dar aici nu există niciun loc de muncă în afară de internet și operațiuni necalificate la morile de vânt. Iar economiile nu te țin o viață. Mașinile lor mari au fost date de bănci pentru împrumuturi. Piese de mobilier excedentare și bijuteriile au fost vândute pentru a plăti chiria. Un iaht și o rulotă

au fost decorate cu afişul de vânzare, pe care încă îl mai poartă, cum stau acolo parcate, de când lumea, în stradă. Pe urmă au venit rudele din Miami şi s-au milogit şi ele pentru o cameră, şi Poliţia a început să primească telefoane cu reclamaţii de beţii şi încăierări, după care câţiva copii campioni la sport şi genii la şcoală au fost băgaţi la puşcărie pentru trafic de droguri. La urmă, deveni clar: oamenii erau refugiaţi. Nici măcar nu mai erau refugiaţi scăpătaţi.

Lucas aleargă cu vântul în faţă. Îl ustură obrazii, în rest nu îl deranjează nimic. Când dă colţul, luând-o spre vest, are senzaţia că e mai cald cu câteva grade. Pe întuneric, cel mai bine e că mergi pe mijlocul străzii, să fii atent la orice mişcă. Oamenii îşi abandonează familiile şi casele de pe plajă, dar nu-şi abandonează pitbullii şi câinii-lup. De asemenea, e bine să ții telefonul închis, dar Lucas poate să vorbească şi să alerge în acelaşi timp. Nokia lui este o sculă simpatică, micuţă, alimentată de mişcare, de viaţă. O proiecţie discretă în faţa ochiului drept. Pentru moment, ignoră ecranul, alergând pe stradă cu câini imaginari, când aude un apel.

— Da?

— Ai plecat? întreabă Wade.

— Nu, încă sunt acasă. Beau cafea, mă uit la oameni morţi la televizor.

Iar râsul acela straniu.

— După GPS-ul tău, alergi. Doişpe kilometri la

oră. Pentru tine e ca și cum ai merge în mâini.

— Poliția știe? a întrebat Lucas.

— Ce să știe?

— Că ție-ai împrumutat sistemul de supraveghere.

— Da', ce? Ai de gând să mă dai în gât?

Nu, dar Lucas închide iar telefonul și o furie veche se întoarce, făcându-i picioarele să zboare pe următoarea sută de metri.

În fața sediului Asociației Tinerilor Creștini din oraș, sunt adunați oameni. Înotătorii și halterofilii sunt îmbrăcați în haine ca pentru Polul Nord, în timp ce alergătorii sunt mai căliți, mai sfrijiți, poartă nailon și neopren. Gentile de echipament sunt aruncate grămadă pe trotuar. Toată lumea stă cu spatele la vânt. Când cineva respiră sau vorbește, se ridică rotocoale de abur, luminate de neonul albastru de la intrarea în clădire.

Lucas încetinește. Aude o voce hârâită:

— Cineva s-a trezit cu noaptea-n cap.

Intrând în ritm de mers, Lucas se uită la oameni, zâmbindu-i primul lui Audrey.

— Unde ți-e bicicleta? întreabă vocea.

— Pete, încetează, zice Audrey.

Dar tentația este prea mare. Pete Kajan îl tachinează prietenește.

— Ți-au luat polițaii și bicicleta?

— Da, și bicicleta, și rolele, și schiurile. Aveam

și un ponei, dar l-au împușcat. Ca să fie siguri.

Toată lumea râde la auzul replicii, inclusiv Pete.

Lucas lasă jos geanta și își relaxează brațele; curelele îi amortiseră degetele.

— E șapte! zice Pete trăgând de una din ușile încuiate ale sălii. Ce mai fac azi dulăii?

— Stau pe verande și urlă la lună, răspunde Lucas.

Alergătorii râd.

— Cât alergăm? întrebă Audrey.

— Cinșpe, douăzeci poate, zice Pete.

— Douăzeci sună bine, intervine Doug Gatlin.

Doug rapidul. Este mai în vârstă decât ceilalți, dar dotat cu un corp de ogar.

Doug Crouse este cel mai tânăr și cel mai greu.

— Cinșpe kilometri mi se pare rezonabil.

— Mai vin Sarah și Masters, spuse Doug Rapidul.

— Ar vrea ei, zice Pete râzând.

— Se întâlnesc cu noi aici și se întorc mai devreme, poți să vii înapoi cu ei, îi spune Gatlin lui Crouse.

— Unde-i Varner? întreabă Crouse.

— Întârzie cinci minute și o să vrea la budă, zice Pete.

Toată lumea izbucnește în râs.

Unul din înotătorii lați în umeri se duce la ușa încuiată și trage de ea.

— Te-a sunat? se uită Crouse la Lucas.

— Da.

— Pe mine m-a sunat de două ori, zice Gatlin.

— Toată lumea a primit cel puțin un telefon de deșteptare, spune Pete.

Toți cei adunați pentru alergat se uită în holul gol, puternic luminat.

— De obicei nu mă deranjează, spuse Crouse.

— O noapte proastă în Rai, replică Lucas.

Oamenii râd, dar nu prea sunt entuziasmați.

Înotătorul se întoarce de la ușă.

— A venit Dean.

Dean e un tip înalt, grăsun, care face totul foarte încet și afectat. Pășește degajat de-a lungul holului, apoi bagă cheia în lacătul ușii cu grija cu care ar dezamorsa o bombă. După încetineala mișcărilor, ai zice că ușa cântărește o tonă. Cu o voce moale, abia audibilă, îi întreabă:

— Vă e frig, ha?

Răspunsurile mormăite scot rotocoale mici de abur.

În hol se formează o coadă. Audrey se așază lângă Lucas.

— Crezi că de asta te-a sunat? A avut o noapte proastă?

— Nu știu, nu sunt detectiv. Eu, dacă îmi pun adidașii în picioare dimineața, înseamnă că ziua-i bună.

La intrare, toată lumea iese cu degetele la interval, pentru identificare. Un indicator roșu îi sfătuiește pe membri să nu ia decât un singur prosop, dar cu un prosop de aici nu poți usca nici măcar o pisică. Lucas ia două, Pete trei. Cei doi Doug o iau înaintea grupului, pe scările în zigzag. Semnele avertizează despre vopseaua care s-a uscat de săptămâna trecută și le interzice băieților să intre singuri în vestiar la bărbați. În capătul scărilor, lipit de ușa de fier, e un semn nou care spune că, din cauza unei defecțiuni la boilere, nu curge apa caldă. Gatlin aprinde luminile în vestiare. Camera luminată este lungă și îngustă, ticsită cu dulapuri gri și stâlpi de ciment vopsiți în galben. Mocheta este de un gri-verzui, tocită. Aerul e plin de mirosuri de aftershave și dezinfectant de toaletă. Panourile publicitare sunt pline cu reclame la clase de yoga și sporturi de sală și cuvinte înțelepte despre cum să reușești în viață. Comportamentul nelalocul lui trebuie raportat la recepție. Prosoapele folosite trebuie aruncate în coșurile speciale. Dulapurile trebuie închise. Asociația nu este responsabilă pentru bunurile furate. Dar nu folosiți dulapurile din vestiare pentru depozitarea lucrurilor personale peste noapte, în caz contrar, se va tăia lacătul și acestea vor fi confiscate.



„Bine ați venit în Asociația Tinerilor Creștini!” spune un ultim afiș.

Pete ia în stăpânire un dulap mai în spate. Lucas îl urmează. De lângă ei, Gatlin întreabă:

— Care e traseul, știe cineva?

— Eu știu, zice Pete, apoi tace.

Un tip la patruzeci și ceva de ani, are păr grizonant, tuns scurt și o față puternică. Îi sare muștarul repede și atunci se uită urât la tine, cu niște ochi căprui-deschis, serioși. Pete nu arată ca un alergător, dar, când e în formă și e motivat, poate concura cu cei mai buni din oraș.

Lucas își trânteste lucrurile în dulap și îl încuie. Din nou, pune piciorul pe bancă și își ajustează monitorul de la gleznă. Le trebuie apă, dar freonul a fost scos din fântâni, ca să economisească energie. Așa că mai bine bei apă de la chiuvetă, din căușul palmei, chiar dacă irosești câțiva litri până îți astâmperi setea. Prosoapele de hârtie sunt minuscule. Trage cinci și își șterge mâinile. Un tip mai în vârstă bagă în priză un televizor vechi. Aparatul trebuie să treacă în revistă canalele, ca să-și reprogrameze micul lui creier. Moment în care Lucas începe să simtă efectul cafelei. Pișoarele sunt deja pline cu pișat galben-închis, dar nu se trage apa până când mirosul nu devine aproape insuportabil. Iese din WC când la televizor a ajuns pe știri la Big Fox. O blondă povestește despre valul de frig care a cuprins centrul țării.

— Avem o iarnă de modă veche, spune ea, apoi bagă un clip de treizeci de secunde cu imagini cu zăpezi, sănii și copii fericiți cu fețele îmbujorate de frig.

— Asta nu-s eu, zice bărbatul în vârstă.

Apoi știrile se mută în locuri pe care Lucas nu le poate găsi pe nicio hartă. Oameni cu pielea închisă la culoare se bat pe puțuri de petrol incendiate. Oameni negri scheletici mărșăluiesc de-a lungul unui lac sec. Un bărbat gras alb cu accent face scandal despre drepturile lui și cum nu-i convine lui că e veșnic trecut cu vederea de mai-marii țării. Apoi sare la Pine Islands și la lunga și ciudata vară antarctică. Încă o bucată de ghețar a luat-o la vale în ocean, arătând exact la fel ca și celelalte zece mii de bucăți care s-au topit deja. Dar blonda își face treaba și refuză să se întristeze. Le reamintește celor din fața ecranului că niște experți au spus că apa topită din ghețar va pune capăt frigului anormal pentru această perioadă. Mai mult sexi decât științific, explică:

— Oceanele din jurul plăcilor glaciare se vor răci și temperaturile se vor reechilibra. Atunci ne vom putea întoarce la viața noastră obișnuită.

— A, uite o veste bună, zice bărbatul în vârstă, scoțând un râs porcesc și trece iar la zapat televizorul.

Pete și cei doi Doug au dispărut. Lucas se

îndreaptă spre scări când ușa de fier se dă în lături cu un pocnet. Intră Varner, încă în haine de stradă.

— Vin imediat, întâi mă duc la budă.

Omul e undeva pe la treizeci și cinci de ani, roșcat, pistruiat și mereu în întârziere. Lucas se uită urât la el.

— Ce-am făcut? Abia e șapte și două minute.

— N-am spus nimic.

— Da, mă rog. Fantoma noastră deja m-a sunat de trei ori, că să mă mișc dracului mai repede.

Lucas o ia pe scări în jos. Audrey așteaptă în hol, citind *Herald* pe monitorul public. Este înaltă pentru o alergătoare de elită – aproape unu optzeci – dar, spre deosebire de majoritatea colegelor ei, nu se înfometează. Fața e puternică, dar drăguță, cu părul blond tuns scurt; ridurile din jurul ochilor fixează vârsta undeva în jur de treizeci de ani. Poartă pantaloni mulați argintii și o geacă neagră, mănuși și o bandană strânsă în creștet. Audrey arată mereu calmă și odihnită. De alergat, aleargă bine, dar, dacă nu vine lumea, se relaxează cu doisprezece la oră și e mulțumită.

— Unde sunt băieții? Întreabă Lucas.

— După colț.

— Vreo știre despre mine?

Ea închide ecranul și se întoarce la el:

— Unde ți-e bicicleta?

— E prea frig să pedalez.

— Dacă ai nevoie să te ducă cineva acasă, zi-mi.

— Așa o să fac.

Ușa se deschide lăsând să intre o pală de vânt înghețat.

Ethan Masters, ieșit parcă dintr-un catalog de echipamente sportive, intră în clădirea asociației. Hanoracul și pantalonii sunt același model bleumarin cu dungi albe, adidași Nike proaspăt scoși din cutie, mănușile și fesul albe ca neaua și cureaua cu provizii are apă cât pentru o cursă de o sută cincizeci de kilometri. Dar piesa de rezistență sunt ochelarii șmecheri care îi acoperă ochii. Omul are pe nas mai multă tehnologie computeristică decât avea NASA în secolul douăzeci.

Mașinăria este un telefon și un dispozitiv de entertainment. Masters își cunoaște întotdeauna pulsul și nivelul de electroliți, unde este și cu ce viteză se deplasează. Trebuie să fie o mare dezamăgire să apeleze la banalii lui ochi pentru a vedea cine e în hol.

— Încă sunt aici, zice intrând. Ți-am spus că ajungem la timp.

Sarah intră în urma lui. Pe cât e Masters de înalt, pe atât e ea de scundă, cu fața ei rotundă ca a unei fetițe și părul șaten, lung, prins la spate într-o coadă de cal. Spre deosebire de partenerul ei de alergat, ea preferă tricouri

vechi și niște mănuși roz peticite, iar fesul ei maro arată ca proaspăt scos din tomberon. Sunt căsătoriți, dar nu unul cu celălalt – însă au împreună șaisprezece mii de kilometri alergați și sunt subiectul multor bârfe.

— Suntem cu toții? întreabă Masters izbindu-se de perete, întinzându-și picioarele. Dacă mai așteptăm mult, înțepenim aici.

— Varner tocmai a urcat, spune Audrey.

— Deci nu plecăm imediat, răspunde Masters.

Sarah e tăcută. Mijindu-și ochii, sună pe cineva și se îndreaptă spre partea din spate a sălii.

Lucas o urmează și trece pe lângă ea, apoi dă colțul. În capătul holului se află o cameră lungă și îngustă, cu geamuri înspre piscină. Acolo sunt aparate de fitness. Pete și Doug stau de vorbă cu niște alergătoare supraechipate care sunt la clubul de maraton. Ceea ce înseamnă că sunt cu tipul chel care stă lângă automatul pentru sucuri.

— Până unde vă duceți, domnu' antrenor? întreabă Lucas.

Bărbatul se uită la el, apoi îi răspunde vesel ca un spiriduș.

— Un douăzeci de kilometri ușor.

Ca și cum douăzeci e floare la ureche. Ca și cum ar alerga el. Doar că domnu' antrenor Able este îmbrăcat ca pentru condus mașina și, numai dacă va fi neapărată nevoie, pentru o

coborâre undeva pe vreo stradă mai la centru. Trecut bine peste cincizeci de ani, omul e cocoșat și o grămadă de grăsime. Vreme de treizeci de ani a fost antrenor de atletism la Jewel College, iar clubul lui este un fel de tradiție în rândul alergătorilor începători.

Able îi ține lui Lucas o prelegere lungă. Ca de obicei. Și tot ca de obicei are să-i dea câteva sfaturi gratis ca din partea unui antrenor cu experiență.

— După cum arăți, alergi la greu, spune bărbatul mai în vârstă.

— Cam așa ceva.

— Viteză?

— Doar când îmi aduc aminte.

— Ia du-te la maraton anu' ăsta. Vezi dacă mai e ceva viață în picioarele alea ale tale.

— Poate o să mă duc.

Lucas se uită la ceilalți. Un tip cu un accent străin vorbește despre vreme și cum nu e niciodată atât de frig în Louisiana. Pete dă din cap și îi răspunde cu behăitul lui cinic.

— Și de ce nu-ți crești niște aripioare să zbori înapoi pân-acasă?

Nu se știe cum, dar individul spune chestii de genul ăsta și toată lumea râde de se prăpădește.

Domnu' antrenor tușește - un lătrat tare, cu scuipat, menit să atragă atenția.

— Ia zi, Pepper. La viața ta, ai încercat

vreodată să alergi tare un maraton? Să te antrenezi și pe urmă să forțezi, să vezi ce se întâmplă?

— După cum povestești, pare al dracului de greu.

— Cred că ai putea scoate mai bine de 2:30, zice Able. Și cine știe dacă nu cumva mai puțin, dacă ai reuși să stai un an fără să calci pe-alături.

Lucas își rotește umerii fără să spună nimic.

— E un software, spune antrenorul. Și teste biometrice. Cu rezultatele de la întreceri, am putea să aflăm cu cât ai fi alergat când erai în formă. Eu aș zice că 2:13. N-ar fi mișto să afli?

— Ar fi interesant, răspunde Lucas, apoi ridică iar din umeri. Dar, cum spunea și taică-meu, „nu e loc destul pe lumea asta de lucrurile care ar putea fi frumoase”.

Audrey se apropie.

— Îl avem și pe Varner.

Lucas și ceilalți bărbați își îndeasă fesurile pe cap și ies. Opt oameni sunt adunați în fața ușii de la intrare. Soarele stă aproape să răsară. Fiecare este cu telefonul pe ochi și, cu atingeri ușoare, își ajustează setările. Acum numai apelurile de urgență vor fi preluate. Toată lumea își pune mânușile și iese din clădire. Fornăind ca un cal, Masters face traseul.

— Hai să o luăm înspre nord.

— Nu mergem spre nord, zice Pete, azi facem Ash Creek.

Toată lumea rămâne cu gura căscată.

— Dar e bine să începi cu vântul în față, încearcă Masters să-l convingă. Altfel te întorci lac de sudoare și tremurând de frig.

— În nord nu e niciun nenorocit de copac. Eu mă duc prin pădure să văd ceva în jur.

— Ce-ar fi să alergăm pe traseul obișnuit? propune Varner. Au un traseu prin centrul orașului.

— Pentru mine e în regulă, spune Audrey.

Lucas vrea să se miște, indiferent încotro. Apoi intervine din nou Pete.

— Avem companie.

Alergând pe trotuar, vede un puști la jumătate din vârsta lor. Îmbrăcat în haine de stradă și o geacă nouă, Harris cară într-o mână o uriașă geantă de sală.

— Încotro vă duceți? Vă ajung din urmă.

— Ca de obicei, spune Pete, fără nicio ezitare.

— Prin est, în jurul colegiului?

— Îhî.

Puștiul se repede înăuntru să se schimbe.

Apoi Pete se întoarce la ceilalți.

— OK. Deci mergem pe la Ash Creek. Fără discuții.

Opt mincinoși o iau la fugă înspre vest, fără să vorbească, lăsând în urmă un ușor sentiment de vinovăție.



Marti era zi de viteză pe pista de la colegiu – o panglică de un portocaliu șters din spumă sfărâmicioasă și benzi dungate. Lucas a fost ultimul care și-a făcut apariția. Nu era la fel de cald ca în celelalte nopți de august, însă furtuna de cu o seară în urmă lăsase aerul greu. Restul grupului alerga în partea cealaltă a stadionului. Nimeni nu vorbea. Lucas își propti bicicleta și intră pe poarta în zigzag, traversă pista, apoi terenul de fotbal și iar pista și intră pe sub tribune.

Porumbeii zburară speriați, lăsând în urma lor pene și ecouri. Își deschise geanta și se schimbă, îmbrăcându-se în pantaloni scurți și punându-și pantofii de alergat, dar lăsându-și tricoul în geantă. Închidea fermoarul când băgă de seamă că îi tremură mâinile și își privea uimit palmele când telefonul rupse vraja.

Răspunse.

— Ești pe teren?

— Da, replică vocea lui Wade.

— Mă vezi? Wade?

— Nu am fost updatat, răspunde vocea. Au trecut douăzeci și patru de ore. Sunt programat să te sun după douăzeci și patru de ore.

— Cine-i la telefon? Întrebă Lucas ieșind de

sub tribune.

— Wade Tanner păstra un avatar. O rezervă.

— Știu asta.

— Eu sunt rezerva, Lucas.

Grupul alerga în bucla dinspre sud, dar Wade nu era printre ei.

— Ai încercat la magazin? întreabă Lucas.

— Nu, pentru că tu ești prima persoană pe care trebuie s-o contactez. Dacă trece o zi fără o updateare, te sun.

— Pe mine.

— Da. Locuiești în apropiere și știi unde e cheia de rezervă. Vrem să te duci să cauți în casă. Vocea se îndepărtează, apoi se întoarce. Am făcut un calcul al șanselor de accident. Verifică în duș. Dușurile sunt adevărate capcane.

Pășind pe iarba îngălbenită, Lucas începe să râdă. Nu era nimic de râs, dar i se părea potrivit să râdă.

— Ce planuri ai în seara asta? întreabă vocea.

— Nu știu încă.

— E umezeală, spune rezerva. Fă câte o tură rapid, apoi jumătate de tură mers, pe urmă una rapid și tot așa. Fă o pauză după șase ture și ia-o de la capăt dacă încurci numărătoarea.

— Vorbești exact ca el.

Ar fi putut fi adevăratul Wade.

— Așa funcționează avatarurile. După o pauză, continuă: Am o presimțire rea, Lucas.

— De ce?

— Eu funcționez și pe post de căsuță poștală. Oamenii au sunat toată ziua. Nimeni nu știe unde e Wade.

Lucas nu spune nimic.

— Te duci să verifici în casă?

— Da, imediat ce îmi termin uturele.

— Mulțam, amice.

Legătura se întrerupe.

Oamenii alergau împreună. Audrey mergea în sus și în jos pe pistă, vorbind la telefon. Doar Gatlin și Wade lipseau. Puștiul nou-venit se îndreaptă spre Lucas:

— Alergi sau nu?

— Lasă-l în pace, spune Pete. Băiatul nostru a avut un weekend greu.

Harris scoate răsul lui răgușit.

— Am fost și eu la petrecere, l-am văzut cum trăgea la măsea.

Ceilalți se uită într-o parte, jenați pentru Lucas.

— Am cunoscut și eu bețivani la viața mea, zice băiatul, dar niciodată n-am văzut pe cineva care să dea pe gât atât alcool.

— L-a văzut cineva pe Wade? întreabă Lucas, ignorându-l.

— Nenorocitul întârzie probabil, spune Pete.

Ceilalți spun „nu” sau dau din cap. Cu excepția lui Harris, care continuă să se uite la Lucas, rânjind ca un prost.

Lucas trage aer adânc în piept.

— Rezerva lui Wade tocmai m-a sunat. Nu a primit niciun semn de la el și e îngrijorat.

— De ce te-ar suna pe tine avatarul lui? întreabă Sarah.

Lucas ridică din umeri și nu spune nimic.

— Deci Wade are un avatar? întreabă Harris.

— Da, răspunde Masters, chiar eu l-am ajutat să-l facă.

— Eu știu ce sunt avatarurile, intervine Lucas, făcându-i pe ceilalți să se reîntoarcă spre el. Dar nu știu nimic despre ele.

Masters pășește în soare, lentilele de la ochelari înnegrindu-se complet. Cu vocea lui atotcunoscătoare, începe să explice:

— Teoretic, ele sunt doar un jurnal personal. Date pe care le vrei ferite de indiscreții, stocate pe servere protejate. Rezervele îți păstrează extrasele de cont, înregistrările video, jurnalele, logurile de alergare sau ce mai vrei tu, ce ți se pare demn de păstrat. Pe urmă, îi poți modela vocea, personalitatea și ajungi la o sosie destul de bunicică.

— Wade face asta de mulți ani, spune Sarah.

Toată lumea se întoarce spre ea, așteptând mai multe detalii.

Dar tăcuta Sarah zâmbește, intimidată să fie în centrul atenției.

— Nu știți? El înregistra absolut tot ce făcea zilnic. Spunea că îl ajută la magazin, să țină

minte fiecare client. Ba chiar își lasă camera de la telefon mergând, să înregistreze absolut tot și la sfârșitul zilei uploada.

— Asta e o tâmpenie, zice Crouse.

— Ce e o tâmpenie? Întreabă Audrey întorcându-se lângă ei.

— E scump să stochezi atât de mult material video, spune Harris. Cum îți permite un vânzător de pantofi backup de lux?

— Vânzătorul de pantofi a avut părinți bogați, răspunde Pete. Care au fost de treabă și au murit de tineri.

Se lasă tăcerea. Lucas se întoarce la Audrey:

— Cine era la telefon? Avatarul lui Wade?

— Nu, doar soțul meu.

Harris se bagă între ei.

— Hai să alergăm.

— N-am chef, răspunde Lucas.

Puștiul se uită la fiecare, apoi se întoarce la Lucas râzând:

— Ce s-a întâmplat cu tine? Întâi ai băut tot ce-ai prins la petrecere... și pe urmă ai dispărut...

— Avea o întâlnire, îl lămurește Pete.

— Ce întâlnire?

— Cu Poliția.

— Hai, gata toată lumea, lăsați-o baltă, spune Audrey supărată.

Masters i se adresează lui Sarah.

— Tu de unde știi atât de multe despre

backup-ul lui Wade?

— Știu și gata, spune ea zâmbind.

Masters o lasă în pace pe moment și se întoarce la Lucas:

— O fi o chestie pusă pe automat și, dacă n-a apucat să-și uploadeze lucrurile aseară, s-a declanșat semnalul de alarmă. Cine știe pe unde o fi.

Lucas dă din cap, vrând să creadă.

— Hai să alergăm, îi îndeamnă Harris.

— Așa faceți voi lucrurile în Utah? Întreabă Pete. Stai pe capul omului până obții ce vrei?

— Uneori.

Puștiul apăruse în urmă cu șase săptămâni, un refugiat care fugea de vânt și incendii de pădure. Lui Harris îi plăcea să vorbească. A povestit la toată lumea cum se duce el în prerie și construiește mori de vânt. Numai că nu era decât gura de el, habar nu avea de nimic. Singurul lui talent erau o pereche de picioare foarte lungi, puternice și tinere, și mai erau și ochii lui albaștri luminoși și zâmbetul lui larg care te fermeca maximum două minute. După care te călca pe nervi.

— Eu mă duc să fug! spune el zâmbind cu gura până la urechi.

Apoi se duce pe pistă. Ceilalți îl urmează.

Mai puțin Lucas.

Un BMW micuț oprește și Gatlin coboară din el. Nu era îmbrăcat pentru alergat. Gatlin avea

cinzeci de ani și părul alb și ondulat, arătând cât se poate de respectabil în costumul ușor de vară și cravată. Trece poarta, mișcându-se încet cu cheile de la mașină. Pare trist, apoi tristețea lui se transformă în ceva mai întunecat. Cu pași mici, se apropie de ceilalți.

— Acum, dacă ai apărut, nu te mai putem bârfi, spune Pete.

Gatlin stă cu gura întredeschisă, cu o privire pierdută în ochii lui căprui.

— Tocmai am primit un telefon, zice el. De la un prieten de la Procuratură. Se gândea că poate mă interesează. Niște copii care se jucau pe la Ash Creek au găsit un cadavru dimineată. Și Poliția zice că l-au recunoscut pe bărbat.

— Wade Tanner, zice Lucas.

— De unde știi? întreabă Gatlin surprins, îndreptându-se de spate.

— Am avut o presimțire, răspunde Pete, după care nu mai poate să spună altceva.

Nimeni nu mai scoate o vorbă, nimeni nu are niciun fel de reacție, niciun gest, în afară de Gatlin, care se simțea inconfortabil pentru că adusese o veste atât de proastă. În afară de vânt, singurul sunet care se aude este un scâncet slab, venit parcă de nicăieri.

Apoi Sarah închide gura și scâncetul încetează.

Orașul încearcă să se trezească. Autobuzele

se îndreaptă în viteză spre stațiile încă goale. Bancherii forfotesc pe holurile întunecate, în timp ce bancomatele numără bani electronici. Luminile se aprind în apartamente. Hotelurile nu stau niciodată pe întuneric, acum pline cu refugiați speriați trăind din mila guvernului. Două tonete așezate de o parte și de alta a străzii fierb suc de soia, să le țină de cald turiștilor care își petrec noaptea aici. Dintr-o stație de autobuz iese un bărbat cu barbă lungă, îmbrăcat într-un costum negru, ducând în mână o l-tabletă. Dar costumul este murdar, genunchii arată de parcă ar fi fost târâți prin mizerie, iar tableta este descărcată. Vorbind cu voce tare, aproape isterizată, începe să strige:

— Nu mai fiți atât de aroganți, acceptați-l pe Satana drept conducătorul vostru și haideți să construim împreună un lad eficient și curat!

Ritmul se accelerează, grupul traversează un district cu depozite vechi. Asfaltul se transformă în piatră cubică și bucăți negre de bitum. Vechile clădiri joase, de cărămidă, au fost refăcute, transformate în baruri și magazine de amanet și cafenele, plus un butic cu articole de sport. Coborând înspre râu, strada se termină cu o clădire masivă de cărămidă din secolul al nouăsprezecelea. Într-o formă sau alta, acest loc a servit întotdeauna drept gară a orașului. O jumătate de duzină de călători dorm pe bagaje, așteptând intercity-ul de dimineață care duce



înspre orașele din vest. Un băiețel din grup le face semn cu mâna și le strigă:

— Heeei, bună dimineața.

Nimeni nu vorbește. O iau înspre sud, în cartierul Germantown, unde antrepozitele lasă locul căsuțelor înghesuite, apoi o iau la dreapta, din nou spre vest și ritmul se accelerează.

— Haideți s-o lăsăm mai moale, spune Pete.

Nimeni nu-l ascultă. Alergătorii și strada trec peste o linie de cale ferată abandonată. Respirația le e marcată de rotocoale mici de aburi, adidașii se aud călcând asfaltul. Apoi vine linia Amtrak, unde casele încep iar să decadă. Mașini sport cu numere din alte state sunt parcate pe peluzele cu iarbă uscată. Un bețiv stă solitar într-un colț, așteptând calm să treacă grupul înainte să se mai apropie cu un pas împleticit de ceea ce ar putea fi locuința lui. Ultima casă a fost transformată în biserică, cu pereții vopsiți în roz și turcoaz, cu cuvinte sfinte scrise în vietnameză. Acolo se termină strada. Un gard de sârmă ghimpată este spart acolo unde o cărare îngustă își face loc prin iarbă uscată și pipernicită de prerie. Cerul este mov în lumina răsăritului, cu câțiva nori albi. Cineva aleargă pe chei: un bărbat slab cu picioare și brațe lungi ridicate în dreptul pieptului. Este o priveliște frumoasă. Nu la fel de frumoasă ca atunci când aleargă Lucas, dar este eficientă.

Puternică. Picioarele bărbatului sunt albe în pantalonii scurți. Poartă un tricou cu mâneci lungi, gri și mulat, și probabil un alt tricou pe dedesubt. Mănuși albe îi acoperă palmele mari, iar pe cap poartă o șapcă de baseball întoarsă invers, cozorocul acoperindu-i gâtul lung.

Se opresc cu toții, de parcă le-ar fi tăiat cineva picioarele de sub ei.

— Ce caută aici? întreabă Sarah.

— Jaeger, spune Crouse.

Doug cel lent, de obicei un tip relaxat și amabil, se strâmbă:

— Ah, nesimțitul ăla...

— Și ce face aici? întreabă Masters.

— După câte se pare, aleargă, răspunde Pete.

Jaeger gonește spre sud de-a lungul cheiului, urcând pe malul râului. Ceilalți se ascund în umbre, dar el nu-i vede, căci lumina îi bate din față, luminându-i profilul hotărât, cu privirea îndreptată în față.

— Și ce dacă? zice Audrey. Noi o să alergăm în cealaltă direcție.

— Eu nu, spune Pete.

Oamenii se privesc fără să scoată un cuvânt.

Îndreptându-se spre balustradă, Pete le spune celorlalți:

— Eu nu-mi schimb traseul pentru toți criminalii ticăloși.

Gatlin și Varner vin în urma lui.

Lucas se uită la Audrey:

— Vrei să ne întoarcem?

Ea își scoate fesul și o mănușă, apoi își zburlește părul tuns foarte scurt.

— Poate.

— Nu putem să stăm aici ca proștii, spune Masters.

— Eu nu mă întorc, zice Sarah, luând-o la fugă.

Crouse îi urmează exemplul, punându-și la lucru picioarele scurte.

— Așa se pare, oftează Audrey, luând-o apoi pe urmele celorlalți.

— E o prostie, spune Masters, dar o ia și el din loc.

Lucas rămâne nemișcat. Nimeni nu poate alerga mai repede decât el. În afară de Jaeger. Sau nu. Are timp să își scoată o mănușă și să se șteargă la gură, unde promoroaca deja începe să-i atârne de firele de păr din barbă. Apoi își atinge telefonul și selectează imediat numărul familiar.

— Cum merge cursa? întreabă Wade.

Lucas nu spune nimic.

— Văd unde ești, zice Wade. Alergăm pe malul râului astăzi.

— Așa ar trebui.

— Și atunci de ce nu ne mișcăm, Lucas?

— Jaeger e în fața noastră.

O pauză, tăcerea lungă și pe urmă vocea revine.

— Tu știi ce vreau eu, zice Wade. Ți-am spus ce vreau, Lucas. Află cine m-a omorât, bine?

#### 4

Wade este mort de cinci zile.

Căldura și seceta s-au întors și grupul de sâmbătă s-a întâlnit cu mult înainte de a se deschide asociația. Stând în întunericul fierbinte, nu spun mare lucru. Chiar și Harris e tăcut. La ora șase au început să alerge înspre est, vrând să ajungă la colegiu. Harris s-a postat în față, Lucas s-a plasat între el și restul grupului. Apoi Crouse sprintează și îl ajunge pe Lucas din urmă:

— Ai încercat numărul lui Wade?

— De ce aș face-o?

— Poate ești curios.

— De obicei, nu-s.

— În fine, chiar dacă încerci, e inutil. Intră mesageria vocală și, dacă lași un mesaj, avatarul nu te sună înapoi.

— De ce nu?

— Că e probă la dosar. Și poate și martor. De aceea l-au închis.

— Lucrezi cumva la Poliție și am uitat eu?

— Nu. Ezită și râde forțat. Dar o mai ții minte pe cumnată-mea?

— Tipa brunetă cu fundul mare și obraznic?

întrebă Lucas.

— Da. E polițistă.

— I-auzi.

— Așa. Și obișnuiește să-i povestească nevesti-mii tot.

— OK. Acum chiar m-ai făcut curios.

Crouse se chinuie să țină pasul. De fiecare dată când vorbește, întâi trage bine aer în piept.

— Wade a alergat pentru colegiul Jewel.

— Toată lumea știe asta, spune Lucas uitându-se la el.

— A intrat cu bursă. Able l-a recrutat. Wade trebuia să fie marea vedetă în primul an. Doar că a apărut altcineva.

— Carl Jaeger, zice Lucas.

— Ah, probabil știi toată povestea, spune Crouse dezamăgit.

— Wade îmi povestea de câteva ori. Pe zi.

— Știi unde l-a descoperit domnu' antrenor pe Jaeger?

— În Chicago, la dezintoxicare. Au fost niște chichițe legale, de l-au scăpat de niște belele mai vechi. Omul era cel mai tare din Illinois pe vremea liceului, de aia l-a adus Able aici. Voia ca Jaeger să fie vedeta lui, să-l ajute să pună colegiul pe hartă.

Crouse dă din cap, abia trăgându-și sufletul. Lucas încetinește.

— Ești nou în grup. Nu știai. Wade și Jaeger nu s-au înghițit niciodată.

— Dar cu fata? întrebă Crouse.

— Da, spune Lucas, apoi își dă seama că nu știe despre ce fată e vorba. Ce fată?

— Prietena lui Wade din colegiu. Jaeger i-a suflat-o. I-a luat-o, a lăsat-o însărcinată, ba chiar a și fost căsătorit cu ea câțiva ani.

— Cum o cheamă?

— Nu știu. Nu am prins partea cu numele. Dar Wade cel virtual trebuie să-și amintească.

Crouse era bucuros că avea noutăți de furnizat.

— Poliția a adus specialiști să sorteze fișierele, softul, treabă de inteligență artificială. Tehnologia este de vreo câțiva ani, dar experții n-au mai văzut un avatar cu atâtea informații pe el.

— Ăsta-i Wade, zice Lucas. Domnul Detaliu.

— A ținut și loguri de antrenament, spune Crouse.

— Unii dintre noi mai țin.

— Și tu?

— Niciodată.

Crouse căpătase un nou avânt.

— Logurile lui Wade sunt diferite. Datează de când a început să alerge, avea vreo opt ani. Și sunt o grămadă de kilometri și de timp îngropați acolo. Dar și altele.

— Adică?

— Somn, vise, mâncare. Ce au discutat el și prietenii lui în timpul antrenamentelor,

câteodată cuvânt cu cuvânt. Și multe fragmente, unde îl urăște pe Carl Jaeger.

Faza cu fata era un amănunt neașteptat. Lucas se gândește o vreme, apoi întreabă:

— Și acum ce o să se întâmple? O să îl ia la întrebări pe Carl?

— Ah, nu știu, eu nu am sugerat așa ceva, spune Crouse, și picioarele încep să-i tremure din cauza efortului. Doar am zis că poate te interesează ce se întâmplă, asta-i tot.

Oamenii aleargă de-a lungul promenadei. În stânga, casele se transformă în saloane de coafură, depozite de fier vechi și o moară părăsită. În dreapta, e Ash Creek, al cărui curs drept se pierde în depărtare, încadrat de o parte și de alta de bolovani calcaroși. Pe suprafața apei s-a format o peliculă fină de gheață. Pete și Gatlin aleargă în față, urmați de Varner. Fragmente de conversație agitată se aud din când în când. Cu mâna lui mare, Pete arată înspre Jaeger și trage o înjurătură zdrăvăună. Gatlin se uită în spate, la ceilalți. Apoi cei din față încetinesc, iar restul se apropie.

— Nu pot să cred, spune Masters. De ce aleargă omul ăsta pe aici?

— Îi place traseul, replică Lucas, apoi sprintează, stârnind pietricelele de pe drum.

Crouse își dă seama ce are de gând Lucas și încearcă să-l mai țină de vorbă.

— Hei, Lucas!

Dar deja s-a dus.

Femeile aleargă umăr la umăr. Audrey spune câteva cuvinte, râzând de una singură. Apoi se uită înapoi la Lucas, zâmbind.

— Ce au de gând băieții?

— Habar n-am, spune Lucas.

Audrey râde iar.

— Bărbați.

Lucas aleargă pe iarbă lângă ele. Pete este la vreo treizeci de metri mai în față, accelerând, cu corpul aplecat înainte, brațele taie aerul. Nimeni nu vorbește, oxigenul se duce tot în picioare.

— Uită-te la ei, zice Audrey.

— Ce-i cu ei? Întreabă Sarah cu o voce gâtuită, abia audibilă.

— N-or să-l prindă pe Carl, spune Audrey.

— Omul a fost la pușcărie, zice Sarah. Patru luni.

Chipul lui Audrey se crispează.

— Vorbeam despre Carl, că n-or să-l ajungă din urmă.

Picioarele și plămânii lui Jaeger aproape s-au pierdut în lumina soarelui. Dar nu a mărit distanța între ei. Poate aleargă de plăcere. Sau știe că e urmărit și se distrează și el puțin.

Lucas se uită la Audrey.

— Nu trebuie să te ambiționezi acum, spune ea cu o voce serioasă.

Dar el deja mărește ritmul.



— Lucas, te rog, ai grijă.

Omul care vânduse pantofi de alergat fiecărui atlet din orașul ăsta stătea acum între patru scânduri așteptând să fie îngropat, iar biserica era plină de clienți slăbănogi și vechi prieteni grași, cu câteva rude îndepărtate ocupând locurile din față, sperând și ele la o feliuță din moștenirea lui Wade. Toată lumea regreta circumstanțele în care se vedea. Fiecare bărbat de acolo încerca să repereze în capelă fostele prietene ale lui Wade. Omul nu fusese o frumusețe la viața lui, dar avea o slăbiciune pentru fetele frumoase, care cădeau toate pradă șarmului lui și aluziilor la o eventuală căsătorie. Erau probabil vreo duzină de foste în mulțime, unele plângeau pentru ce ce întâmplase, unele plângeau pentru ce nu se întâmplase. Lucas și Pete purtau sicriul, împreună cu niște veri și foști colegi de facultate pe care nu-i cunoșteau. Unul dintre veri a menționat că Poliția a terminat cu verificarea avatarului. Apoi a povestit că toată lumea suna mașina și era aproape distractiv să vorbești cu o voce care îți amintește de vremurile când aveai zece ani și stăteați la masă de Ziua Recunoștinței, căscând gura la cei mari cum se îmbătau și vorbeau prostii.

Lucas sunase și el la vechiul număr al lui Wade. Dar nu imediat după ce aflase că murise,

și doar de două ori, și de fiecare dată apăruse semnalul de ocupat. Apoi încercase după miezul nopții și intrase direct mesageria vocală. Ceea ce îl enervase la culme. Nu că voia neapărat să stea de vorbă, dar odată și odată tot aveau să discute, și atunci de ce trebuia să fie atât de complicat?

Telefonul sună în timp ce-și bea cafeaua de dimineață.

— Știi ce mă surprinde? Că sunt străini care citesc necrologul în ziar și zic „uau, ce mișto ia hai să sun și eu să văd”. Și sună să stea de vorbă. Și nu sunt doar cei din oraș, telefonează și din alte părți. Se pare că e o nouă modă să vorbești cu morții. Să asculți fantomele cum spun povești.

— Ce faci? Întreabă Lucas.

— Sunt ocupat. Asta-i bine.

— Ce înseamnă „ocupat”?

— Păi, de exemplu, alerg din nou.

— Cum adică?

— Am toate înregistrările video și am reconstituit toate traseele noastre favorite. Pantele, nivelurile de efort, cum reacționează corpul meu la diverse exerciții. Pot schimba vremea cum am chef. Ai fi uimit să vezi cât de real pare totul. Nici mâncarea nu are un gust prea rău. Bineînțeles, la miros mai e mult de lucru, dar e un lucru bun, mai ales când e sezonul de nailon!

Apoi Wade tace, forțându-l pe Lucas să spună ceva.

— De aia sună ocupat mereu la numărul tău? Îți faci prieteni noi?

— Vorbesc și cu prietenii vechi.

— Dar ești rapid. Sau, mă rog, computerele sunt. De ce nu poți să pălăvrăgești cu o mie de oameni în același timp?

— Unele din funcțiile mele sunt rapide. Superrapide, evident. Dar acum, când vorbesc cu tine, toată „inteligența” mea se străduiește să țină pasul cu conversația.

S-a auzit un sunet de parcă Wade ar fi tras aer în piept. Apoi a continuat.

— Și încă mai am nevoie să mă odihnesc, că veni vorba. De aia n-am răspuns noaptea trecută.

Lucas nu zice nimic.

— Ia zi, Lucas. În mintea ta, ce sunt eu: o mașină, un program sau un om?

— Nu știu.

— De fapt, nu sunt nimic din toate astea.

— Pentru că ești o fantomă.

S-a auzit un râset încet.

— Nuuuunu, în ochii legii sunt o fundație intelectuală. Noul statut rezervat avatarurilor. Am fost înregistrat într-o țară prietenoasă, care are niște legi foarte permissive și, pentru a-mi menține statutul, trebuie să păstrez suficient de mulți bani într-o bancă locală.

Lucas rămâne tăcut.

Liniștea se termină cu un oftat. Apoi, fundația intelectuală spune:

— Deci, Lucas, ai idee cine m-a omorât?

— Nu, răspunde el puțin prea repede.

Altă pauză. Apoi Wade continuă:

— A fost o înmormântare frumoasă.

— Ai urmărit-o?

— Mi-au trimis câțiva oameni link s-o văd în direct. Ai făcut treabă bună, Lucas.

Era ciudat, cât de mult contau cuvintele! Lucas trage aer în piept, lung și apăsător.

— Sunt curat, știi?

— Poftim?

— De la petrecere. N-am mai pus un strop în gură.

Se auzea doar respirația lor. Apoi, Wade zice cu o voce serioasă:

— Mai vorbim după un an. Sau după treizeci de ani. Ai câteva săptămâni de când nu te-ai mai făcut pulbere, cred că e cam devreme să spui că ești treaz.

Cei doi din față aleargă tare, dar Lucas îi ajunge din urmă cu ușurință. Picioarele mănâncă distanța, plămânii se eliberează. Se apropie în spatele lui Pete, își scurtează pasul și se sincronizează cu el. Nimeni nu vorbește, dar bărbații se uită unul la celălalt și grupul încetinește, pregătindu-se pentru următoarea

accelerare.

Malul o cotește înspre vest, spre autostradă, și trece pe sub pod. Jaeger parcă a dispărut. Nu e nici dedesubt, dar nici pe autostradă nu e. Grupul urmează malul apei, pietrișul făcând loc noroiului palid și înghețat. Aerul se răcește, mirosind a ciment ud. Cursul apei are ecou în pereții podului. Apoi drumul o ia brusc la stânga și începe să urce. Jaeger e deasupra lor, apoi dispare.

Pete înjură. Transpirația îi iese prin hanorac și îngheață, ca o pădure mică albă crescându-i pe spate.

Ajungând în vârf, efortul nu mai e atât de mare și prind viteză pe suprafața plată. Dar strada e pustie. Cu excepția ierbii uscate, nimic nu mai mișcă, nimeni nu mai trebuie ajuns, încetinesc.

— Uite, zice Varner. Țeava aia.

Conducta de canalizare este groasă și neagră, ieșind de după un cot al malului, un firicel de murdărie uleioasă se scurge înspre apă. Jaeger stă cocoțat pe țeavă, privind apa. Cu pantalonii în vine, se ține cu amândouă mâinile, îndreptând jetul de urină departe, spre firul de murdărie.

Pete se oprește, restul grupului vine în spatele lui, cu ochii pe Jaeger. Tipul se întoarce spre ei, se scutură tacticos și își trage chiloții, apoi pantalonii.

— Hai să ne întoarcem, îi roagă Audrey.

Nimeni nu mai spune nimic. Jaeger revine pe stradă, privindu-i.

— Hei, măgarule, strigă Pete. Alo!

Ultimele luni au lăsat semne. Fața lui Jaeger e la fel de slabă, dar au început să-i apară riduri. Părul lui negru, tuns scurt acum, este aproape alb. Respiră mai greu. Are patruzeci și trei de ani și pentru prima dată de când îl știau ei își arată vârsta.

— Nu-mi place treaba asta, spune Masters.

— De ce îți faci griji? râde Pete.

Corpul lui Jaeger e îndreptat către stradă, dar fața e tot îndreptată către ei.

— Noi suntem opt, spune Pete.

— Adică? întreabă Crouse.

— Depinde, spune Pete cu fața lui de bulldog concentrată. Noi suntem aici, omul stă acolo. Ne-a bătut prietenul până l-a omorât. l-a dat cu o bucată de ciment în cap.

Jaeger începe iar să alerge, primii pași mai scurți.

— Ce facem noi aici? întreabă Audrey.

Sarah pare să știe.

— Îl urmărim, spune ea pe o voce joasă și plină de furie. Jaeger nu are cum să fie în formă. Dar noi suntem. Așa că îl ajungem și vorbim cu el, poate ne spune ceva adevărat.

Lucas merge pe bicicletă până la aeroport, cu lanțul scârțâind. Când ajunge, o doamnă căruntă îi dă formularul de înscriere, el îl completează încet, apoi plătește taxa de întârziere cu două bancnote de douăzeci. Își prinde numărul de concurs la pantaloni, își pune cipul pe pantoful drept și tricoul lui nou sfârșește prin a fi legat de șaua bicicletei.

Atmosfera dinainte de concurs este tăcută și serioasă. Conversațiile sunt scurte, ritualurile de concurs îndeplinite cu o disciplină automată. Se aude o voce veselă în difuzoare care anunță că mai sunt douăzeci de minute până la start. Chiar dacă pedalezi prin tot orașul, nu înseamnă că ești încălzit pentru maraton. Lucas începu să alerge ușor prin parcare aproape goală, trecând pe la un terminal care părea închis și acolo ieșindu-i în cale, de după un container de gunoi, un bărbat înalt.

— Pepper.

Lucas dă din cap, ridicând o mână.

Jaeger începe să alerge lângă el. Poartă pantofi de alergat, pantaloni scurți și o șapcă White Sox pusă invers. Fără să scoată un cuvânt, aleargă împreună cu Lucas înapoi la bicicleta lui și îl așteaptă să-și dea jos tricoul cu care venise de acasă și să-l lege de ghidon.

— Ți-ai pierdut mașina? întreabă el.

— N-am pierdut-o, știu unde e.

— Văd că ai o brățară de gleznă, elegantă foc.

Lucas ridică piciorul, apoi îl pune iar jos.

— Invidios?

— Pârnaie?

— Doar dacă beau.

— Cu antecedentele tale, ar trebui să te țină închis un an.

— Pușcăriile-s pline. Și nici cazul n-a stat prea bine în picioare.

— Nu?

— Poate nu eu eram la volan. Rușinea îl face să lase privirea în pământ. Cineva a sunat la urgențe, dar era ocupat. Un polițai mi-a văzut mașina și i-a făcut semn să oprească. Automobilul meu a tras pe dreapta și un bărbat alb a coborât și a luat-o la fugă printre case.

— Și polițistul a luat-o la fugă după șofer?

— Da, pe jos. Și nu l-a prins, că fugea prea repede.

Jaeger începe să râdă.

— Cred și eu că nu l-a prins.

— Un alt polițist m-a găsit la vreun kilometru depărtare, în timp ce investiga un furt. Întâmplător.

Telefonul lui Lucas începe să sune.

— Nu știu cum reușești să fugi având telefonul cu tine, spune Jaeger. Eu am unul cu clapetă și îl las acasă când alerg.

Lucas răspunde.



- Cinci minute, se aude Wade.
- Cinci minute, se aude în difuzoare.
- Cum te simți? întreabă Wade.
- Vorbim mai târziu, bine?

Și închide. Jaeger se uită la el și la telefon. Nu întreabă cine l-a sunat, dar, când Lucas se uită la el, omul îi zâmbește cumva timid, de parcă i-ar părea rău de ceva.

- Ne vedem mai târziu. OK, Pepper?

Malul cotește spre sud-est, terminându-se în capătul din nord al parcului. Dacă ține strada, Jaeger are să ajungă înapoi în oraș. Orice om cu scaun la cap ar face treaba asta. Dar imediat ce ajunge la Foster Lane, Jaeger sare în dreapta și sprintează. Ca să se asigure că toată lumea înțelege mesajul, întoarce capul și le rânjește disprețuitor în timp ce traversează Ash Creek.

Pete și Varner sunt în față, băgând viteză. Audrey aleargă pe lângă Lucas, dar nu mai poate, brațele îi atârnă moi și încetinește.

- Nu-l puteți prinde.
- Stai să vezi, spune Pete.
- Și pe urmă?

Nimeni nu răspunde. Ajung la Foster și cotesc împreună, îngrămădindu-se când trec peste podul ruginit. Ritmul picioarelor face ca fierul să vibreze și vântul bate dintr-o parte, șfichiindu-le obraji.

- Nu pot alerga atât de repede, spune Sarah.

— Nimeni nu poate, răspunde Crouse.

Drept înainte, după pod, strada face la stânga, interpunându-se între apă și o pădurice încâlcită. Grupul îl urmărește pe Jaeger, care nu pare să-i bage în seamă.

— Trebuie să încetinim, spune Masters.

Dar Pete are un plan.

— Dacă o ia pe traseul obișnuit, putem să-i tăiem calea.

— Nu o s-o ia pe acolo, spune Audrey. Ar fi de-a dreptul stupid.

Când coboară de pe pod, Pete încetinește.

— Ne separăm: ăia rapizi îl fugăresc, ceilalți așteaptă la capăt.

Jaeger aleargă fără grijă.

— Acum vine o cotitură.

— Câteva sute de metri mai înainte, la intrarea în parc, spune Gatlin.

— Nu, e chiar acolo. Imediat.

Și dintr-odată Jaeger o ia la dreapta sărind peste o movilă de pietriș gri, după care se avântă în pădurice. Din câțiva pași se pierde în desiş, devenind o formă care apare și dispare din raza lor vizuală, după care se face nevăzut.

Varner scapă o înjurătură.

— Hai să ne împărțim: care o ia înainte, care fuge după Jaeger.

Sarah și Masters rămân. Și Crouse. Apoi Audrey spune „Nu” cuiva și rămâne și ea.

Pete și Varner accelerează, Gatlin e chiar în

spatele lor. Lucas menține ritmul constant, uitându-se la picioare, să vadă cât mai poate alerga. Apoi îi întrece și o ia spre dreapta, sărind în pădure. Ceilalți nu văd intrarea și aleargă mai departe. Rămas singur, Lucas abandonează drumul și o ia pe o cărare îngustă care dă în drumul principal, o cărare lată de pământ umed și rădăcini care coboară spre vest.

Ruta e anevoioasă. Ridicându-și picioarele, Lucas încearcă să pășească pe bucăți netede de pământ înghețat, dansând împrejurul rădăcinilor și micilor făgașe. Apoi poteca se nivelează, iese din pădure și dă într-un stufăriș des.

Lucas încetinește și respiră adânc.

Ceilalți îl ajung din urmă.

— Nu-l văd, zice Varner.

În depărtare, un hibiscus uscat stă într-o rână – o ridicătură de lemn alb, despuiat de coajă, strălucind în soarele înghețat. Înaintea celorlalți, Lucas zărește șapca neagră în spatele copacului, apoi dispare iar, de parcă zboară pe picioarele lui lungi.

— Cinci minute, spusese vocea din difuzor.

Dar după un minut anunță:

— Nu, se pare că avem o mică întârziere.

Oamenii bănuiesc că vine vreun avion, eveniment destul de rar, așa că toată lumea se uită în sus. Doar că nimic nu zbura în acea dimineață fierbinte de septembrie. Lucas se

duce lângă Audrey, apoi se așază pe linia de start. Pete, Gatlin și Varner, de cealaltă parte a ei. Crouse este ceva mai în spate cu Masters. Sarah lipsește. Lucas nu-l zărește nicăieri pe Jaeger. Ca un cățeluș, Haris se repede pe pista goală, apoi se întoarce repede și accelerează iarăși. Pete întreabă enervat:

— Ce pariu am pierdut noi de ne-am ales cu el?

De peste tot se aud râsete, care încetează brusc.

Carl Jaeger își face apariția. Unde fusese până atunci era un mister, dar în acest moment era la linia de start. Venise aici să alerge. În sinea lui, omul se pregătea pentru următorii zece kilometri. Avea patruzeci și ceva de ani și nimeni nu-și amintea să fi pierdut vreodată o cursă. Era un record extraordinar, care cerea pregătire fizică, concentrare și un noroc fantastic. Uitându-se la linia din fața piciorului stâng, nu părea să observe detectivii care veneau pe sub baricadă, apropiindu-se de el cu cătușele pregătite.

— Mâinile la vedere, spune polițistul din față.

Picioarele lui Jaeger se încordează, mușchii gambelor tresar. Se uită la ei și le spune:

— Nu pe mine mă vreți. Apoi privește în pământ, la cimentul gri de pe pistă și, parcă vorbind cu picioarele lui, continuă: Lăsați-mă doar să alerg cursa asta. Vă rog.

Drumul iese din mlaștini și se îndreaptă, dând într-un parc cu iarbă tăiată. Căsuțele de piatră în care vara vin oameni în tabără au fost abandonate pe perioada iernii, fiecare ușă, bătută în cuie și scânduri puse în dreptul ferestrelor. Lucas își menține ritmul și căsuțele dispar din câmpul vizual. Poteca o ia la stânga și poiana se termină în copaci, o viroagă adâncă și un pod îngust făcut din scânduri vechi și stâlpi de telefon.

Pe potecă sunt bălți de apă înghețată la suprafață, care s-a spart acolo unde a călcat mai devreme Jaeger. Apa de dedesubt încă mai tremură. Lucas se oprește. Picioarele hotărăsc să sară mai devreme. Știe că nu poate ajunge pe malul celălalt. Întinde un picior în față, lovește pământul, apoi își trage și celălalt picior din noroi înainte să se ude.

Efortul îl încetinește. Ajuns pe malul celălalt, trebuie să se lupte, căci panta e întunecată, alunecoasă și anevoioasă și ceilalți îl ajung din urmă și îl întrec.

Se aud pantofii pe pod lovind scândurile. Pete este în față, urlându-i câteva cuvinte care se încheie cu semnul întrebării.

— Ce? întreabă Lucas.

— Unde e omul nostru? replică Varner încetinind, uitându-se în jos la el.

Apoi se aude Pete:

— Îl văd.

Lucas a ajuns din nou pe pământ tare. Pădurea e tânără și deasă, poteca șerpuiește printre ei și ai impresia că nu se mai termină. Apoi coboară iar într-un stufăriș. Jaeger se vede ca o formă gri în lumina soarelui. Aplecat în față puțin prea mult, își pendulează mâinile pentru a-și ajuta picioarele să înfrunte următoarea pantă.

Un alt hibiscus la pământ, tulpina și rădăcinile curate și drepte din cauza anilor de secetă.

— Scurtătură, zice Lucas.

Pete șoptește ceva. Și el, și Varner sunt epuizați, aplecați cu mult înainte să ajungă în dreptul pantei. Doar Gatlin pare în formă, trupul lui suplu zburând în fața lor.

Lucas o ia în stânga, cu intenția de a sări peste copac, dar nu are puterea s-o facă. Se prinde cu mâinile de crengi, dar piciorul i se agață de trunchi și îl încetinește. Se oprește și se uită în jur: până atunci nu mai fusese niciodată acolo. O potecă îngustă și veche taie prin mijlocul stufărișului. Sare și se repede într-acolo, singur iar.

Aude sunetul vocii cuiva care trece pe lângă el, dar nu înțelege niciun cuvânt. Apoi singurul zgomot care se mai aude este vântul care bate

sus și picioarele lui lovind pământul. Fața îi este plină de transpirație. Alergând, își scoate mânușile, le face ghem și le bagă în buzunare. Din nou, aude voci. În dreapta lui se mișcă ceva.

Jaeger apare pe cărare, venind de sus, drept, ritmul relaxat. Aleargă ca un om sigur pe el. Cu ochii doar la drumul din față, coboară panta, încetinind ușor, și Lucas din doi pași îi iese în spate. Aruncând o privire peste umăr, Jaeger sare, luat prin surprindere.

— Nu se poate!

Și începe să râdă nervos.

Lucas se apropie. Poteca urcă iar, ieșind din mlaștină. Când Jaeger i-o ia înaintea la deal, Lucas se apleacă și îl apucă de gleznă, trântindu-l la pământ. Jaeger cade, cu o mână plesnind pământul înghețat.

Prinzându-l și de cealaltă gleznă, Lucas îi zice:

— Fugi.

Jaeger îl lovește cu picioarele.

— Ce faci, tâmpitul? zice Lucas. Fugi naibii mai repede de aici. Hai!

Vocile se apropie. Varner strigă:

— Pepper.

Apoi Pete.

— Gata, am pus mâna pe el.

Dar Jaeger reușește să se ridice și o ia la fugă. E mai mult enervat decât speriat.

— Să vezi și să nu crezi, spune cu o voce tunătoare, apoi o ia din nou la fugă, șchiopătând

ușor la început, după care își revine, în timp ce Lucas îl urmărește cu privirea.

Ceilalți îl ajung și se opresc, trăgându-și răsuflarea.

— Bună idee! zice Pete.

— Ce ți-a spus? întreabă Varner.

Lucas își privește mânușile, apoi își lasă palmele în jos.

— L-ai rănit? întreabă Gatlin.

— Nu, spune Lucas.

— Păcat! exclamă Varner. Data viitoare, rupe-i picioarele.

Se aud voci dinspre pădure. O femeie țipă și un bărbat vorbește. Apoi femeia țipă iar, cu o voce furioasă, dar nu se înțelege ce spune. Lucas începe să fugă, îndepărtându-se de ceilalți. Lată și acoperită cu crengi uscate, poteca principală o ia înspre sud, urcând o ultimă pantă care dă în Foster Lane. Jaeger deja a ieșit. Masters stă în mijlocul străzii cu mâinile în șolduri. Sarah e lângă el.

— N-ai făcut nimic, zice Sarah. N-ai făcut absolut nimic!

Masters murmură ceva.

— Dumnezeu, izbucnește iar furioasă și gesticulează cu mânușile în aer.

Masters se uită la Lucas, cu obraji roșii și buzele strânse, de jenă.

— Fugi, mă, nenorocitul! strigă Crouse.



Omul e nervos, dar până la un punct. Ca pe stadion, un suporter care țipă la echipa adversă își pune mâinile pân timer la gură:

— Stai că punem noi mâna pe tine, nenorocitele!

Dar nimeni nu se mișcă din loc.

Pete apare împleticindu-se, cu fața lac de sudoare. Varner și Gatlin trec strada și se opresc lângă următoarea potecă. Gatlin arată cu degetul:

— Uite-l acolo.

— Fugiți după el, spune Sarah.

Dar nu vorbește cu Masters. Apucându-l pe Lucas de umăr, îl scutură.

— Duceți-vă.

Varner și Gatlin au luat-o iar la fugă prin pădure.

Aplecat în față, cu mâinile sprijinite pe genunchi, Pete întreabă.

— Foster cum merge? Prin partea vestică a parcului, nu?

Lucas aprobă din cap.

— Sunt o grămadă de trasee.

— O să ne uităm după el.

Apoi Pete tușește în pumn.

— Ah, deja a scăpat, spune Sarah, ridicându-și mâinile cu mânuși pe cap. Sunt o mie și una de poteci pe acolo.

— Hai, zice Crouse luând-o pe drum.

Pete îl urmează.

Masters se uită la Sarah, cu ochelarii parcă din sticlă vulcanică și gura atât de strânsă, de parcă ar fi fost un punct roz.

Audrey stă într-o parte, mușcându-și buzele, jenată de parcă ar fi fost un trecător care a avut ghinionul să dea peste o ceartă urâtă în familie.

— Cine aleargă cu mine? întreabă Lucas. Apoi o ia la fugă, strigând: Cineva, oricine, haideți, curaj.

Niște picioare mici se aud dansând pe pietriș în urma lui. Lucas încetinește mult, nelăsându-i altă opțiune decât să alerge pe lângă el.

— Ce i-ai făcut? întreabă Audrey. Îi curgea sânge de la genunchi.

Poteca e lată și răsumblată, tăind-o spre sud înainte de a traversa una din viroagele de pe lângă pârau.

— L-am tras în jos.

— L-ai tras în jos.

— Stupid, știu.

Râpa e largă, plină de noroi și lemn uscat. Podețul care o traversează e făcut dintr-o țeavă pe care au fost puse scânduri vechi. Lucas sare primul, făcând țeava să zbârnâie.

— Voiam să-l sperii, să-l fac să alerge în altă parte.

Coboară de pe pod și deodată se lasă liniștea. Poteca se desparte în două, e un drum care duce spre vest, dar Lucas îl alege pe cel care o ia spre sud.

— Stăteam de vorbă, spune Audrey. În capul străzii, așteptam. Masters a făcut o glumă, a spus că ar trebui să-l confruntăm pe Jaeger, și Sarah a fost de acord imediat că e o idee bună. Dar când Carl a apărut în sfârșit, nimeni nu a făcut nimic.

Se aud voci dinspre vest, dinspre copaci.

— Ar fi trebuit să ieșim aici? întreabă Audrey.

— Celălalt drum face doar o buclă. Jaeger ori iese în șosea, ori se întoarce aici.

Ea aleargă ușor lângă el și tac amândoi.

— Tipul n-o să pățească nimic, spune el după o vreme.

— Promiți?

Lucas încetinește, ea trece pe lângă el, îl depășește, apoi se întoarce.

— Ce s-a întâmplat?

— Am ajuns, oprește-te.

Drumul o ia brusc la stânga, la marginea pădurii. În fața lor, un perete vertical de șase metri se înalță din apa înghețată. O a doua potecă începe în dreapta lor.

— Auzi ceva? întreabă Lucas.

— Nu. Apoi își ciulește urechile. Ba da.

Întâi se vede tricoul gri, apoi chipul palid. Jaeger îi zărește. Când ajunge la câțiva pași de ei, se oprește. Genunchiul drept nu mai sângerează, încearcă să facă o coajă peste rană. Respiră sacadat, plămânii mari lucrând din greu, iar pe chip i se citește o oboseală

profundă. Dar vocea e sigură și puternică. Ignorându-l pe Lucas, îi spune lui Audrey:

— Nu și tu.

Mai degrabă tristă decât furioasă, femeia îl roagă:

— Te rog, Carl, spune-mi.

— Ce să-ți spun?

— L-ai ucis pe Wade?

Jaeger aruncă o privire în spate la poteca îngustă. Gatlin și Varner stau printre copaci, respirând precipitat. Jaeger se întoarce iarăși, uitându-se fix la Lucas. Nu zice nimic, iar pe buze îi înflorește un zâmbet ciudat. Apoi o ia din nou la fugă, ajungând din câțiva pași între Lucas și Audrey, apoi accelerează, împrăștiind în jur bucăți de noroi înghețat.

— Ai fi putut câștiga.

Era vocea lui Wade și totuși nu era.

— Tocmai au afișat rezultatele, spune el. Ar trebui să vezi și timpii intermediari. La jumătatea distanței, Harris era înaintea ta cu unșpe secunde. Dacă ai fi stat în trena lui, l-ai fi putut întrece la final. Puștiul crede că are talent, dar n-are.

Lucas stă în bucătăria lui, bând o ceașcă de cafea. La televizor, oamenii și monștrii se războiau, răii urâți se băteau cu frumoșii buni.

— Ești atent, Lucas?

— Da.

— N-ai mai câștigat o întrecere de când aveai șaisprezece ani.

— De unde știi? întreabă el, punând cana jos. Ți-am spus eu?

— Am citit niște povești vechi, răspunde Wade.

Însă acum, vocea este cumva diferită. Ceva s-a schimbat. Nu în cuvinte sau în ritm, ci în emoții. Wade era tot timpul intens, ca un om puternic, stăpân pe sine, dur, dar prietenos. De cele mai multe ori. Dar acestui personaj i se putea ghici furia în fiecare cuvânt.

— Ai ratat o mare ocazie, Lucas, cu Jaeger scos din competiție.

— Ai aflat că a fost arestat?

— A apărut un articol în ziar. Cu o poză faină de-a mea de acum zece ani. Și o fotografie actuală cu Jaeger, de rahat. Sper că Masters are înregistrarea video a arestării. Chiar aș vrea s-o văd.

Lucas se întinde peste masă și închide televizorul.

— Doi martori spun că Jaeger alerga cu mine, continuă Wade. Tocmai am citit la dosar. Eram în parc, în acea zi de luni, alergam dinspre nord și ne îndreptam spre sud, amândoi martorii susțin că ne certam.

— Dar tu nu-ți amintești.

— Wade uploada noaptea fișierele din timpul zilei. Asta era rutina lui.

— Îmi amintesc.

Tăcere. Lucas așteaptă, apoi spune:

— Tu crezi că a făcut-o Carl?

— Ce? Să mă omoare? Întreabă vocea, apoi râde. Nu știu. Chiar nu-mi dau seama. Dar pot să-ți spun cum te simți în astfel de situații. Să zicem că ești la cinematograful, la un film. Un film cu o crimă; și e un personaj care chiar îți place. Nu vrei să i se întâmple ceva, dar te piși pe tine, așa că pleci, între timp, personajul tău e omorât. Cât lipsești tu, cineva îi crapă capul. Și acum tu ești enervat și supărat, dar cel mai mult simți că ai fost lucrat pe la spate.

Lucas ridică ceașca și privi urma rotundă pe care o lăsase pe masă.

— Poate a făcut-o Carl, poate că nu, spune Wade. Dar eu nu eram pe fază. Și acum bâjbâi prin întuneric, așteptând să văd cum o să se termine. Ca să-mi pot vedea mai departe de viața mea.

Bicicletele și bocancii de cățărat au săpat un șanț adânc și larg pe mijlocul potecii. Oamenii aleargă prin șanț, în șir indian, sărind în lături când drumul se curbează. Lucas e în frunte și Audrey îl urmează, atentă pe unde calcă.

— Nu pot să cred cât de prost e drumul, spune ea enervată.

— Atunci renunță, răspunde Varner.

Jaeger era cu zece metri în fața lor. Acolo

unde poteca face la stânga, taie prin pădure, măbind distanța care-i desparte.

Varner sprintează, depășind-o pe Audrey și agățând călcâiul lui Lucas cu un picior.

Lucas încetinește și o ia înspre nord, cu vântul în față, înghețându-i obrazii transpirați. Următorul pod este o pată mare roșie care se vede printre copaci. Jaeger aproape a ajuns, încetinindu-și goana, pregătindu-se să sară pe scările de granit.

Varner sprintează din nou, depășindu-l pe Lucas.

Jaeger privește în urmă, chiorâș, cu gura căscată după aer. Apoi se întoarce și sare, piciorul drept aterizează pe treapta de granit roz. Apoi se oprește, calculând distanța dintre ei și propria lui oboseală, înainte de a sări din nou, apoi aleargă ușor de-a lungul podului. Varner se împiedică, înțepenit, în urma lui Jaeger. Ceilalți se înghesuie în spate.

Lucas forțează și din nou înapoi în față. Ash Creek e lat cât un râu și podul de lemn vibrează din toate încheieturile din cauza tropăitului grupului.

Jaeger este la cinci metri în fața lor când ajunge la capătul podului, sărind peste trepte și lovindu-se cu putere de pământ. Postura lui este surprinzătoare. Rămâne în poziția în care a aterizat și se uită înapoi la Lucas, de parcă ar vrea să-i spună ceva. Dar nu scoate un cuvânt

și o ia din nou la fugă, nesigur pe piciorul drept.

Lucas coboară repede scările și aleargă. Următoarea porțiune de potecă este lată și dreaptă – o veche stradă trecând prin ceea ce a fost cândva curtea unei ferme. Un iubitor de ploi i-a plantat în șiruri, trunchiurile slăbănoage părând bolnave fără frunzele lucitoare. Din nou, vântul îi împinge din spate și din nou accelerează cu toții. La marginea vechii ferme începe pădurea deasă de stejari. Pentru Wade, când alerga, acesta era locul în care se întorcea la punctul de start, la clădirea asociației. Pe drumul acesta, până aici erau zece kilometri și câțiva pași.

Jaeger dispăre în pădure.

— Mai este un pod, spune Lucas încetinind.

— Și ce-i cu asta? întreabă Audrey apropiindu-se.

— E închis. De astă-vară.

— Dar tot putem trece, spune Gatlin.

— Da, putem, zice Lucas. Dar nu la asta mă refer.

Podul se înalță în depărtare. Și arată ciudat. Patru stâlpi aproape de mijlocul apei sunt încovoiați. În iunie, din cauza inundațiilor, albia râului s-a umplut, debitul a fost atât de mare, încât a slăbit fundația podului. Jaeger aleargă tare, încercând să se distanțeze. Lui Varner îi e teamă că l-ar putea scăpa, dar adrenalina îl ajută să mărească viteza, ajungându-l din urmă



pe Lucas și prinzându-i călcâiul sub picior.

Amândoi se împiedică. Lucas cade sprijinindu-se în braț, dar o rădăcină ieșită din pământ trece prin mănășă și îi intră în palma dreaptă. Audrey se oprește. Gatlin continuă să alerge, depășindu-i. Varner înjură, dar își găsește echilibrul, aruncându-i lui Lucas o privire pe jumătate jenată, pe jumătate enervată, înainte de a se îndepărta.

— Ești OK? întreabă Audrey.

Lucas se ridică în picioare, privind cum sângele trece prin materialul alb și ieftin al mănășii. Strâmbându-se de durere, începe să alerge iar.

— Hai să mergem.

PERICOL. ACCESUL INTERZIS scrie pe indicatorul fixat pe scândurile care barează trecerea.

Jaeger a depășit obstacolul. Cabluri de oțel înlocuiesc balustrada și, cu ambele mâini întinse larg, se face nevăzut.

— Ne-a bătut, zice Audrey. S-a terminat.

În glasul ei se poate auzi ușurarea. Gatlin stă pe rampă. Apoi ridică un braț și face semn cuiva de pe malul îndepărtat.

Dincolo de pod se află o altă potecă și o parcare. Dacă cineva aleargă pe drum prin partea vestică a parcului, de-a lungul Foster, chiar și cu mersul piticului, tot ar ajunge la această potecă înainte ca vreun ogar să aibă

vreo șansă să atingă respectivul punct, alergând pe traseul mai lung. Gatlin și Varner stau pe partea cealaltă, privind înspre apă. Podul pare vechi, obosit și periculos, cum se scufundă de parcă ar susține o greutate enormă. Jaeger stă chiar în mijloc, unde podul e cel mai lăsat. Nu face nicio mișcare. Cu picioarele depărtate, Pete stă de cealaltă parte a baricadei. Masters și Crouse sunt în spatele lui, iar Sarah mai într-o parte, toată numai zâmbete.

— Uită-te la tine, zice Pete, dând un pumn într-una din scânduri. Te-am cam prins, în caz că nu ai cumva aripi.

— Ai văzut știrile azi?

Lucas își face alt ibric cu cafea.

— În afară de cele cu crime?

Mortul râde, apoi tace. Brusc, rupând tăcerea, îl informează:

— A fost o furtună cumplită ieri. În Groenlanda.

Lucas nu comentează.

— Tu știi unde este Groenlanda, nu?

— Destul de bine.

Vocea râde iar, dar un râs scurt, enervat.

— Ei, în Groenlanda a avut loc o furtună, n-a fost catastrofală și nici nu a durat mult. Dar dacă plouă mult pe ghețarii ăia de acolo, o să fie mare jale.

— Am crezut că deja e mare jale.

— O să fie chiar mai rău, zice Wade.

Cafeaua începe să-și facă efectul.

— Vremea n-ar fi atât de sucită, spune Lucas, dacă chinezii n-ar fi ars tot cărbunele pe care l-au găsit.

— Cine spune asta? Tu?

— Masters.

— Nu chinezii sunt de vină, Lucas. Noi toți am contribuit la asta.

Lucas rămâne tăcut, așteptând.

— Și oamenii deștepți pot face prostii, spune Wade.

— Presupun că da.

— Și sunt oameni care nici nu pot citi o hartă, dar văd lucruri care mie nici nu mi-ar fi trecut prin cap.

Lucas își mai toarnă o cană de cafea.

— Ți-am mai spus? Climatul este principalul motiv pentru care am fost făcut. Nu doar fiindcă a crescut nivelul oceanelor sau avem câte zece ani de secetă sau valurile de căldură care lovesc Golful Persic. Clima se schimbă. Întotdeauna a făcut-o, iar viața s-a adaptat. Numai că astăzi Pământul are două chestii care nu existau în timpul Eocenului.

— Eocen, repetă Lucas cuvântul pe care nu-l mai auzise până atunci.

— Pământul are acum bani și are politică. Și aceste două lucruri sunt afectate cel mai mult

de schimbările climatice. Sultanii pot zbura până în Elveția să se răcorească, dar oamenii săraci mor de foame. Guvernul saudit va cădea probabil. Dar, între timp, inginerii stau în buncărele lor cu aer condiționat și pun roboții să fiarbă pământul la o sută cincizeci de grade ca să extragă petrol. Ca și cum asta ar fi o planetă străină și ei ar fi niște astronauți dezinteresați care ne fac un bine.

— Așa o fi, zice Lucas.

— Stabilitate politică și bunăstare, spune vocea. Oamenii depind de aceste două lucruri mai mult decât de orice altceva. Sărăcia, revoltele, micile crime și marile războaie se vor răspândi din ce în ce mai mult, de la oră la oră, de la an la an. De aceea mi-am băgat banii în afacerea asta. Adică Wade. Sigur, ne așteptam la cincizeci de ani de pus ban pe ban, dar cel puțin am avut timp să rezolvăm problema cu mine și sunt acum la adăpost, în siguranță – pe cât posibil.

Lucas bea cafea și se uită pe fereastră. Mai precis, privește în gol. Vorbește fără ca măcar să-și dea seama la ce se gândește înainte de a vorbi.

— Nimeni nu ar face așa ceva.

— Ce anume?

— Să ia totul, spune în timp ce șterge blatul din bucătărie cu un prosop curat. Situația e în felul următor: Tot ce strângi în timpul vieții pui

într-un sac mare. Dar întotdeauna trebuie să alegi ce iei și ce lași în urmă, de exemplu, întotdeauna ai câte un rahat mare de care ți-e rușine, te uiți la el și zici: La dracu', pe ăsta nu-l mai iau cu mine.

— Crezi?

— Nu cred, știu.

Lucas privește cafeaua tremurând în ceașcă.

— De-aia cred că Wade a făcut ce-a făcut. S-a eliberat de trecut.

Nu se mai auzea nimic de la celălalt capăt al firului.

— Și tu, biată rezervă... nici măcar nu ai de unde să știi ce lipsește din poveste.

Lucas scoate un sunet care semăna a râs, dar nu era.

— Uite, acum, tăcerea asta spune totul.

## 7

Jaeger stă la mijlocul podului, în punctul cel mai de jos al unei curbe line, întorcându-se încet, să se uite la oamenii adunați la capete. Pieptul i se umflă, înghițind aerul rece. Mușchii picioarelor arată ca niște sfori vechi, numai noduri, iar genunchiul drept continuă să sângereze, un șarpe de sânge sclipește, scurgându-se în jos. Se ține strâns de cablurile de oțel cu mânușile murdare. Lemnul bătrân se

curbează sub greutatea lui, scârțâind. Dar el nu pare să bage de seamă. Dacă podul se prăbușește, cade de la trei metri în noroiul înghețat și nu i se întâmplă nimic, în afară de neplăcerea frigului, a mizeriei și a durerii. Jaeger stătuse două luni în pușcărie. Era prea sărac ca să-și permită cauțiunea sau un avocat decent. Rata criminalității explodase în ultimii ani. O sută de alte cazuri trebuiau rezolvate. Dar un cetățean de vază fusese omorât cu sânge rece, așa că Poliția și Procuratura aruncaseră totul în capul suspectului, încercând să smulgă de la el o mărturisire. Dar nu existase așa ceva. Și, când probele fizice au fost în cele din urmă atacate de noile metode științifice de investigare, n-au mai putut să-l condamne. Martorii și dovezile circumstanțiale nu pot construi un caz, astfel încât judecătorii se văzuseră nevoiți să-l elibereze. De aceea, situația în care se afla acum era floare la ureche. Nu însemna nimic. Nimic nu-l putea înrăi sau înfuria pe om. De aceea stă liniștit și calm, prins bine de cabluri, uitându-se la Lucas, fixându-l cu ochii aceia ai lui verzi și hotărâți.

Apoi Jaeger clipește.

Trage aer în piept și îl ține acolo. Îndoaie gâtul lung și capul îi cade în piept. Poate simte frigul. Oricine altcineva l-ar simți, îmbrăcat cum e pentru alergat și imobil. Apoi își golește plămânii și se întoarce puțin, apucându-se cu

amândouă mâinile de același cablu.

— Băi, jigodie, spune adevărul și te lăsăm să pleci.

Jaeger se uită înspre apă, apoi cu o voce calmă, joasă, dar puternică, răspunde:

— Asta sunt eu. O jigodie. Și Wade era un tip onorabil, pe care toată lumea îl plăcea și moartea l-a făcut un înger.

Nimeni nu spune nimic. Se aude doar vântul printre crengile copacilor și susurul apei.

— Nu, nu eram cu el când a murit. Dar știu cum a murit. Chiar și după ploaie, tot mai sunt urme: o bucată mare de piele a fost găsită la sud de aici, în apropierea apei. Era piele de pe umăr, de la prima rană. Cineva a învârtit o bâta cu un capăt de ciment și l-a lovit pe Wade din spate, din stânga, probabil l-a trântit la pământ. Dându-i suficient timp atacatorului să îi ia telefonul și să-l lase sângerând și izolat de lume, dar în viață. De aici începe hărțuirea, continuă el. Există o dâră de sânge. Markerii de ADN și camerele de supraveghere arată pe unde a fugit, pe unde a sângerat. De două ori. Wade a încercat să ajungă la cea mai apropiată potecă, dar dușmanul l-a lovit iar în umăr și i-a zdrobit o mână. Experții au stabilit asta analizând cheagul format. Știu exact cât sânge a curs și cu ce viteză și unde a căzut Wade. Era pe o linie de cale ferată abandonată, probabil încerca să

se întoarce în oraș. Acolo criminalul și-a folosit bâta ca să-i zdrobească genunchii, practic imobilizându-l. Apoi l-a lovit peste maxilar, probabil ca să nu mai țipe. După aia, l-a târât în tufișuri, unde i-a mai aplicat câteva lovituri, de i-a dislocat șoldul. După care se pare că a făcut o pauză.

Jaeger se oprește.

— De ce ne povestești nouă toate astea? întreabă Sarah cu o voce pierdută.

— Vă explic de ce sunteți niște idioți, continuă Jaeger uitându-se la ea, apoi din nou la Lucas. Au trecut alte cincisprezece-douăzeci de minute. Ucigașul a stat deasupra lui Wade. Probabil i-a vorbit. Bănuiesc că i-a spus cât de mult îl urăște. Pentru că despre ură e vorba aici. Din ură a fost omorât, cineva s-a distrat văzându-l că suferă, îl voia pe Wade lipsit de apărare, voia să-l vadă mutilat și ruinat.

Sarah mormăie ceva.

— Au fost douăzeci de minute de discuții și apoi trei sau patru minute de bătaie zdravănă, povestește mai departe Jaeger. Experții cred că Wade a murit în vreo șaiszeci de secunde. Dar nu se dădea dus. Sau poate a vrut să moară cât mai repede. Poate a simțit că o parte a feței era zdrobită, coastele și brațele erau rupte și gâtul sfărâmat.

Lucas se apleacă peste baricadă.

Jaeger se împinge în cablu, cu brațele



încordate, ținând strâns. Inima îi bate repede și cu putere, făcând să vibreze oțelul.

— Eu nu l-am urât pe om, spune Jaeger. Voi mă știți. Și tu, Audrey, și tu, Lucas. Sunt un om închis în mine, recunosc. Dar ura asta era unidirecțională.

Râde și trage de ambele cabluri.

— Da, am alergat împreună luni. Am stat de vorbă. Dar, după vreo trei kilometri, eu m-am întors și el a plecat mai departe. Pentru mine, Wade nu însemna nimic. Era doar un membru al haitei. Nu l-am urât. Nu, până când am stat la pârnaie două luni, gândindu-mă la el și bunii lui prieteni. Și știți ceva? Am eu, așa, un sentiment, ceva instinctiv. Eu nu aveam niciun motiv să omor, mai ales nu în felul ăsta. Dar, mă gândesc că unul dintre voi, nenorociților, l-ar fi putut ucide. Cu ușurință.

Clădirea începuse ca o fabrică, apoi devenise un depozit murdar. Pe urmă prețurile la imobile se prăbușiseră și investitorii amenajaseră apartamente la etajele de sus, iar jos, acolo unde înainte fusese rampa de încărcare, se făcuse o cafenea, iar partea din spate fusese refăcută și transformată într-o curte interioară modernă, cu ghivece de flori și o fântână arteziană. Lucas intră în curte pe poarta de fier vopsită în negru. Cursa de sâmbătă se terminase, cafeaua fusese băută și se gândea la

programul zilei, când o auzi pe Sarah din spate:

— Trebuie să-mi cumpăr adidași noi.

Lucas se întoarce, crezând că vorbește cu el. Dar ea vorbea la telefon:

— Ce model să iau?

Ce era ciudat în toată scena era fața ei. Părea fericită, ceea ce era o noutate. Zâmbetul îi lumina chipul și îi făcea ochii să danseze. Asculta pe cineva vorbind și Lucas înțelege imediat cu cine discuta. Apoi ea îl observă pe Lucas și se întoarce cu spatele, dintr-odată jenată, murmurând niște cuvinte șoptite pe care nimeni altcineva nu trebuia să le audă.

Sarah trece de poartă și Lucas o urmează. Inițial, curtea fusese pavată cu dale roșu-închis, pe care caii care trăgeau vagoanele le neteziseră. Poate caii aveau să se întoarcă într-o bună zi. Era ceva la care se putea gândi în timp ce mergea pe urmele femeii. O ușă de sticlă dădea în magazinul de echipament pentru alergători, iar patronul tocmai deschisese. La zece și câteva minute, în octombrie, ziua începea minunat, cu doi clienți la ușa lui, noroc chior.

Lucas nu mai știa cum îl cheamă. Tom? Da, Tom Hubble.

— M-a trimis să încerc modelul Endorphins, spuse Sarah. Cei cu senzori și gel inteligent de activare.

— O alegere foarte bună, zice Tom. Ce

mărime?

Ea îi spune și Tom se face nevăzut în depozit. Ea se întoarce spre Lucas și îl privește. Nu zice nimic, doar ascultă în telefon și zâmbeste. Apoi începe iar să vorbească:

— E și Lucas cu mine.

Dă din cap ascultându-l pe Wade. Se întoarce spre omul viu:

— Spune că și tu ai nevoie de adidași noi.

— Așa este. Dar el de unde știe?

— Wade încă lucrează aici. Și ține evidența cu cine ce cumpără și tu n-ai mai cumpărat de mult.

Cel mai ciudat era cât de firesc părea totul.

Lucas se așază pe bancheta capitonată, cu Sarah lângă el, încă vorbind cu Wade. Pe podea era desenată, de jur-împrejurul băncii, o pistă de alergări. În timp ce ea ascultă vocea lui Wade, Tom îi aduce o cutie cu pantofi, îi pune în picioare, îi leagă șireturile și o urmărește alergând ușor prin magazin, ochii săi inteligenți încercând să vadă dacă i se potrivesc.

Sarah chicotește. Nu râde. Chicotește.

— Am și eu nevoie de niște pantofi.

— Ce model?

— La fel ca ăștia de acum.

— Și ce model sunt?

— Nu știu, întreabă-l pe Wade.

Tom dă din cap, urmărind-o pe Sara terminându-și tura prin jurul magazinului.

— Pa, spune ea și închide telefonul, apoi se întoarce la Tom. Îi iau și Wade a zis să-mi dați mie și comisionul lui.

— Sigur, răspunde Tom ridicându-se încet.

Sarah dă să se îndrepte spre casă, dar se oprește și se uită la Lucas.

— Știi, acum vorbesc cu el mai mult decât înainte, spune zâmbind, dar totuși nezâmbind.

Era fericită în forul ei interior, dar știa că ceva nu era în regulă, ceva era fals și nociv în fericirea ei.

Jaeger se apucă de cabluri și pornește spre capătul îndepărtat al podului. Pete rămâne pe poziție, așteptând. Cei patru de acolo îl așteaptă, încordați. Totul se va termina în câteva minute. Se preconizează o bătaie, iar cei de pe malul din nord nu pot decât să privească, socotindu-se norocoși.

Trăsăturile lui Pete se încordează.

— Dă-te la o parte, spune Jaeger.

Nimeni nu se mișcă. Orgoliul îi ține în loc, până când Pete își înclină capul și le spune câteva cuvinte celorlalți, în timp ce face câțiva pași în spate.

Masters se retrage și el, ușurat.

Dar nu și Crouse. Care rămâne înfipt locului. Jaeger îl ignoră, se prinde de baricadă și sare, un picior aterizând acolo unde scândurile se intersectează. Își mută și celălalt picior și ajunge

nas în nas cu Crouse, fără să scoată un cuvânt și ținându-l cu privirea, Crouse e nevoit să se dea înapoi, aproape împiedicându-se în scândurile rampei.

Doar Sarah rămâne în fața lui, cu pumnii strânși în mânuși, face câțiva pași spre el, agitându-și brațele în aer, plângând.

Jaeger trece pe lângă ea și o ia la fugă, făcându-se nevăzut după câțiva pași.

Pete le face semne cu mâna:

— Treceți câte unul o dată.

Gatlin e primul. Trupul lui mic se strecoară pe sub baricadă și aleargă până la adâncitură, apoi trece pe partea cealaltă.

Varner urmează, cu pași mari, ridicol de lungi, podul se clatină și scârțâie. Apoi Audrey, care nu lasă cablurile din mână și nu fuge. La jumătatea drumului, se întoarce către Lucas, care îi spune:

— Hai să plecăm. Ne putem întoarce pe unde am venit.

Ea scutură din cap:

— Dar dacă îl prind?

Gând care o face să tremure și se grăbește, terminându-și drumul, în jos, apoi din nou în sus. Punându-și palmele pâlnie la gură, Pete îi strigă:

— Ce faci? Vii?

— Nu, răspunde Lucas.

Și chiar nu vrea. Oriunde în lume ar fi mai bine

decât acolo. Dar se trezește sărind peste baricadă, picioarele fugind fără el. Scândurile se mișcă sub pasul lui, dar fără nicio ezitare și fără să se împiedice, aleargă spre malul celălalt.

Doar Pete mai e acolo. Se uită în direcția lui Lucas și începe să vorbească.

— Eu nu știu, spuse el, vorbind singur sau cu Lucas. Chiar nu mai știu.

Poteca merge până la capătul mlaștinii, apoi urmează iarăși Ash Creek.

Hibiscuși se înalță printre ulmi și duzi, apoi se iese într-un luminiș cu iarbă uscată și o parcare cu pietriș denivelat. Urmează West Spencer Road și, apoi, încă o bucată de parc. Restul grupului stă lângă masa singuratică de picnic, grupați și tăcuți. Deodată, un scârțâit ascuțit taie aerul. Jaeger se dusesse la o pompă de apă veche, ridicând și coborând mânerul. O cutie ruginită așezată jos se umple și apa maronie curge într-un castron ruginit ca un jgheab, chiar și după ce Jaeger s-a oprit din dat la manivelă și se apleacă să bea.

Când se satură, se ridică, ștergându-se la gură și pe față, apoi o ia la fugă spre următoarea potecă. Unde se oprește, privindu-i.

— Ne așteaptă, spune Varner.

— Cine pe cine fugărește? întreabă Audrey cu o voce tremurată.

Sarah a plătit pentru adidași și a plecat, Tom a

dispărut iar în spate. Vocea lui se aude din depozit, o conversație banală cu schimburi de politeturi înainte de a aborda subiectul la care se gândesc amândoi. Lucas se dusesese la intrarea în magazin, acolo unde era pus un panou de plută, acoperit cu tăieturi din ziare, broșuri gratuite care explicau alergătorilor cum să se antreneze pentru o competiție, rezultate mai vechi sau mai noi de la întreceri. Într-un colț zâmbește chipul lui Wade, mai tânăr și îngălbenit de vreme, ținând în mână o pereche de pantofi de sport faimoși. Tom iese cu o cutie în brațe, în timp ce Lucas caută prin decupajele cu știri.

— Într-o zi o să dau jos panoul ăla, zice Tom. Dar mă gândesc că oamenii se supără dacă nu-l mai văd acolo.

— Eu nu m-aș supăra.

Tom vine lângă el și se uită la bucata de ziar.

— Eram aici în ziua aia, l-am văzut pe puști când a furat pantofii. l-a înhățat și a zbughit-o pe ușă. Wade a ieșit în fuga mare din depozit, să se ia după copil. Eu i-am spus să-l lase în pace. Puștiul era drogat, se vedea de la o poștă. Dar știi cum era Wade!

— Da.

— Știam că o să-l prindă, de asta mă și temeam.

Lucas nu mai citea. De fapt, fotografia era cea mai importantă. Erau zâmbetul acela larg și

părul, încă des pe atunci, și fața lui dură, cu nasul strâmb, și mulțumirea cu care ține pantofii îndreptați spre cameră, mai importanți decât orice premiu de pe lumea asta.

— Individul avea un cuțit, zice Tom. Hoțul, adică.

— Îmi aduc aminte.

— Dar lucrurile s-au rezolvat până la urmă. Wade a fugit după el până l-a obosit și nimeni n-a fost rănit.

Lucas își lăasă privirea în jos, uitându-se la podea.

— El a fost primul meu vânzător angajat, povestește Tom. Era încă la colegiu, habar n-aveam că o să mai stea încă douăzeci de ani. Sincer vorbind, nu credeam că o să reziste nicio săptămână. M-am gândit că era prea pasionat. Prea perfect pentru muncă, prea entuziasmat. Toate prostiile pe care le făcea câteodată... Mă tot gândeam, băi, frate, lasă-i naibii, sunt doar niște pantofi, nu se termină lumea dacă nu vinzi o pereche.

Tom privește și el acum în podea, explicând.

— Dar avea băiatul ăsta o memorie a numelor și a fizionomiilor cum n-am mai întâlnit pe nimeni în viața mea. Și se pricepea la picioare și la alergat. El era primul la care veneau când se accidentau, și îi plăcea să vândă pantofi. Chiar și mort, tot el e șeful aici.

— Și ce altceva? întreabă Lucas.



— Ce altceva ce?

— Ce alte prostii mai făcea? În afara faptului că fugărea hoți.

Tom înghite și se gândește înainte să răspundă.

— Îi dădea afară pe contabili pentru lucruri mici. Fără niciun cuvânt, într-o zi nu-i mai vedeai. Sau, dacă un client îi dădea un cec fără acoperire, a doua oară nu mai primea cecuri de la persoana respectivă. Niciodată. Și își băga nasul în treburile personale ale oamenilor. Simțea impulsul, nevoia, să îndrepte lucrurile. Înțelegi ce vreau să spun.

— Da, normal.

— Am fost și eu la petrecerea aceea, Lucas.

Lucas se uită la el.

— Să știi că nu eu am fost ăla care a sunat la Poliție. Niciodată nu aș face așa ceva.

Lucas nu mai știe ce să spună, încearcă să ridice din umeri ca și cum nu ar mai fi contat. Tom era nervos, dar era mândru de el. Credea că Lucas va rămâne client fidel pentru tot restul vieții.

— Wade era un om bun, dar credea că toată lumea trebuie să fie ca el.

Se mai uită o dată la fotografie.

— Ithaca Flyers. Asta-i modelul tău?

— Parcă da.

— Aici e un model nou. Wade spune că o să-ți placă.

— Ah, dacă zice el, de obicei are dreptate.

Grupul se îndreaptă spre pompă. Masters scoate o sticlă din spate de la centură, împărțind băutura albastră cu Sarah. Pete împinge mânerul cu putere de câteva ori și bea, apoi vin pe rând și ceilalți. Toată lumea este obosită, dar nu ca niște alergători după kilometri întregi, ci ca niște bețivi într-o crâșmă după ce se servește ultimul rând de băuturi, obosiți și triști și poate puțin speriați de ce-o să urmeze.

Lucas e ultimul la rând, ținând bolul în mână însângerată, apa caldă și încărcată cu fier.

— Ai de gând să seci izvorul? întreabă Jaeger.

Lucas se oprește din băut. Dar în loc să se ridice, se lasă în jos, întinzându-și picioarele cu o fandare de alergător.

Jaeger se întoarce și pleacă.

— Grăbește-te, spune Sarah.

Masters stoarce și ultima picătură dintr-un pachet cu gel.

— Hai odată! îl îndeamnă ea.

El nu zice nimic, deși îi stă pe vârful limbii. O privește cu ochii lui mari și triști, dar se abține cât poate, împăturind folia de aluminiu și băgând-o la loc în buzunarul centurii, înainte de a înghiți o ultimă gură de apă din sticlă, să mai dilueze gelul înainte de a ajunge în stomac.

Toată lumea e înțepenită de la stat în picioare,

dar nimeni nu scoate o vorbă. Toată lumea aleargă în tăcere, măbind ritmul până când îl zăresc pe Jaeger. Sarah e în față, trăgându-și nasul. Un pod de ciment trece strada West Spencer peste apă. Jaeger le aruncă o privire scurtă, înainte să o ia pe un traseu pe sub pod, de-a lungul malului estic.

— El a fost, spune Varner.

— Bineînțeles, aprobă Crouse.

— Wade a fost prietenul nostru, zice Varner, apoi, ca și cum nu ar fi fost suficient, adaugă: Wade a fost prietenul meu cel mai bun. El m-a convins să alerg, el mi-a vândut prima pereche de adidași, pe vremea când eram gras. A fost și cavaler de onoare la nunta mea. Vă aduceți aminte?

— Da, niciunul din noi nu avea motive să-l omoreze, spune Pete încordat.

— Ce vrei să spui? întreabă Sarah, încetinind. Se înghesuie toți în spatele ei.

— Că unul dintre noi ar fi putut avea un motiv suficient de puternic, încât să comită o crimă?

Pete se întoarce la Audrey:

— Tu ce părere ai, prințesă? Fostul tău iubit l-a omorât pe Wade sau nu?

Poteca coboară și se lățește. Pe jos, noroiul bătătorit de picioarele alergătorilor. Râul curge în dreapta lor, împingând cimentul și scândura, apa tunătoare lovindu-se de burta podului înainte să sară în lături, pe potecă, spre ei.

Acolo s-au oprit și de abia reușesc să o audă pe Audrey spunând:

— Niciodată nu l-am crezut vinovat.

Ies de sub pod, o iau la deal în liniște și urcă fără să mai spună nimeni niciun cuvânt. Apoi Audrey simte nevoia să mai adauge:

— Carl este egoist și încăpățânat, ca un copil. Dar niciodată nu a fost violent. Cel puțin nu în prezența mea.

Într-o parte a drumului, o bancă tăiată grosolan cu fierăstrăul dintr-un trunchi îi așteaptă pe cei obosiți. Dar ei trec de ea, apoi ajung în vârf, de unde poteca începe iar să coboare. Crouse respiră greu în vreme ce urcă:

— Deci voi doi ați fost iubiți?

— Cu ani în urmă, răspunde ea, considerând discuția încheiată.

Crouse trebuie să fugă s-o ajungă din urmă, să o întrebe:

— Ce ai găsit atrăgător la Carl? Că eu nu văd nimic. Nu înțeleg.

O vreme, nu se mai aude nimic, poteca se îndepărtează de albia râului și în jurul lor nu sunt decât copaci. Apoi Audrey încetinește și se uită la Crouse, și îi răspunde veselă.

— Uită-te și tu la picioarele alea, la corpul acela. Și o să înțelegi ce am găsit la el.

Bărbatul se îmbujorează la față.

— Băieții sunt o companie destul de agreabilă câteodată, spune ea râzând.

Jaeger se uită iar în urmă, dar păstrează constantă distanța dintre ei.

— Și a vorbit vreodată despre Wade? întrebă Pete.

Ea continuă să râdă:

— Lui Carl îi plăcea, la modul cel mai serios, concurența dintre ei și cum încerca Wade să-l bată. Îl ținea în formă să știe că cineva nu doarme nopțile gândindu-se cum să-l învingă la linia de sosire.

Nimeni nu spune nimic.

— Lucas, continuă ea venind lângă el. Nu cred că ți-am povestit vreodată. Dar când ai început să te antrenezi cu Wade, Carl nu mai era sigur cât timp o să mai reziste în top. Obişnuia să spună „Wade și-a găsit calul de curse”.

Toți ochii se îndreaptă spre Lucas, mai puțin ai lui Pete, care își lasă capul în jos și vorbește cu poteca:

— Dar tu, Pepper, ce crezi? E Jaeger criminalul?

Lucas își lasă brațele în jos. Apa se apropia iarăși de potecă. Deodată se trezire pe o panglică îngustă de pământ, cocoțată pe un mal subțiat cu fiecare nouă inundație. În dreapta lor nu e decât aer. Un șir de oameni aleargă pe lângă copacii din stânga. Audrey este în fața lui Lucas, Pete în urma lui.

— Dacă n-a fost Jaeger, atunci cine?

Lucas aleargă cu ochii în jos și aude o voce

șoptită, derutată:

— Dacă nu a fost Carl?

— Da.

— Eu, spune Lucas. Eu l-aș fi putut bate pe Wade Tanner. Până l-aș fi omorât.

## 8

Audrey se oprește, aproape ciocnindu-se de Lucas.

— Scuze, spune el și își pune mâinile pe umerii ei.

— Tu ai fost? Întreabă Pete.

— Nu, n-am fost eu, spune Lucas.

— Atunci cum poți să te gândești măcar la asta? zice Audrey.

Lucas își ia mâinile de pe ea și scutură din cap, cu privirea tot în jos. Varner și Gatlin sunt acum în frunte, dar, simțind că ceilalți s-au oprit, se întorc fără chef:

— Cine e rănit?

Nimeni nu răspunde. Șase alergători stau pe poteca fragilă, spălată de apă, deasupra hăului. Lucas se întoarce cu spatele la râu.

— Pentru că aparent aveam un motiv, îi spune el lui Audrey, apoi se întoarce către ceilalți: Dacă stăm și ne gândim.

— Continuă, spune Pete.

Dar Masters vorbește înaintea lui. Cu o voce

pe care nimeni nu i-o mai auzise până atunci, o voce furioasă, tăioasă și disprețuitoare, izbucnește:

— Wade era un măgar ordinar.

Toată lumea se întoarce spre el.

— M-am săturat să mă tot gândesc la el, spune Masters roșu la față, dar cu fălcile încleștate. Sunt sătul să vorbesc despre el. Și nu am niciun chef să mai port vreo conversație cu blestematul acela de avatar.

— Taci din gură, sare Sarah, apoi, mai încet: Să nu mai spui una ca asta.

Nimeni nu vrea să se uite la Sarah, e mai ușor să te uiți la nebunul cu ochelarii lui de soare sofisticati și furia lui fierbând.

— Hai să ne întoarcem acasă, propune Audrey.

Varner și Gatlin s-au alăturat grupului.

— Deci cine e rănit? întreabă Varner.

— Nimeni, răspunde Pete. Aveam o ședință.

— E imposibil, spune Sarah. Nimeni de aici nu l-ar fi omorât.

Pete începe să râdă, dar fața îi este congestionată și dă întruna din cap, respirând cu zgomot printre dinții încleștați. Cu un deget îl împinge pe Lucas în piept.

— Tu ai fost?

— Nu.

Un spasm îl traversează pe Lucas și un picior îi alunecă în gol, dar îl trage înapoi imediat și face

un pas, puțin, cât să se țină pe picioare în marginea prăpastiei. Pete îi pune o palmă pe piept, nu-l împinge, dar pare gata s-o facă, așteptând doar o scuză.

O voce se aude din spate.

— Eu am o listă de suspecti, spune Jaeger. Ce-ar fi să mă ascultați și pe mine?

Un stejar se ridică pe malul apei, cu rădăcinile atârând în aer acolo unde pământul s-a surpat. Jaeger stă în umbra lui, zâmbind. Scoțându-și șapca, își șterge cu mâneca lungă de la bluză transpirația de pe ochi și fruntea lată. Apoi își pune șapca la loc și tace, continuând să zâmbească.

— Ia dă-ne niște nume, spune Pete.

— OK. Tu. Și Varner.

— De unde până unde? întreabă Varner.

— Pentru că sunteți niște băieți răi. Nu vă cunosc aproape deloc și sunt convins că nu v-am făcut niciodată niciun rău. Cu toate astea, uitați-vă la voi, cum fugiți după mine, amândoi gata să-mi luați capul. Nu vă trebuie decât un motiv. Și poate că Wade e un motiv bun. Cine știe?

Varner îl înjură, Pete pufnește scurt pe nas.

— Pe urmă, mai e ăsta micu'. Am o ipoteză, domnu' Gatlin. Dar o ipoteză bunicică.

— Care? întreabă Doug Rapidul.

— Ai candidat pentru primărie, când? Acum



trei, patru ani? Wade te-a ajutat. Am auzit că ți-a dat numele și numerele de telefon de la toți alergătorii din târg. A băgat pliante în cutiile poștale, ți-a dat bani să-ți finanțezi campania. Dar o poveste veche de când erai în Ohio a ieșit la suprafață. Sigur, problemele erau vechi și de demult. Sigur, fata nu a mai cooperat cu Poliția și plângerea a fost retrasă. Dar tu știi cum e treaba. Nimic nu e mai neplăcut decât niște ziariști care-și bagă nasul peste tot.

Gatlin deschide gura să spună ceva, apoi o închide.

— Wade știa de problemele tale cu femeile? Sau de la zvonul ăsta s-a stârnit tot scandalul?

— Nu știu, răspunde acuzatul încet și furios.

— Dar ar fi putut fi Wade, spune Jaeger râzând. Știm cu toții că putea fi el. Fie că-l iubești sau că-l urăști, omul avea ideile lui fixe despre moralitate și, când nu-i convenea lui ceva, era periculos. Putea să fie prietenul tău și să se poarte OK, dar, dacă te apucai să intri în politică și i se părea lui că te faci vinovat de ceva, era încântat să picure un cuvânt în urechea cui trebuia, să lase justiția să-și facă treaba cu tine. Nu ar fi avut nicio mustrare de conștiință.

— Așa, toți suntem vinovați, numai tu nu, spune Pete. Nu-i așa?

Jaeger îi face cu ochiul lui Crouse.

— Lui Wade îi plăceau tipele drăguțe. Iar

nevestele frumoase erau slăbiciunea lui. Ciudat, nu? Pentru un om cu pretențiile lui morale. Dar adulterul nu e o crimă care se pedepsește legal. Dragostea e o întrecere, nu un furt. Există un câștigător și există restul lumii. Și eu mă uit la tine, dar mă gândesc la nevastă-ta. E un vis de femeie. Un broscoi gras ca tine e un norocos cu o asemenea soție. Și, crede-mă, un tip ca Wade ar fi sigur interesat de ea și, apropo, al cui e copilul pe care tocmai l-a născut?

Crouse încearcă să înjure, dar nu mai are glas.

— Carl... îl roagă Audrey.

— Tu, draga mea, nu intri pe lista mea de suspecti, spune Jaeger uitându-se la ea cu o expresie tandră. Poate voi doi aveți o istorie împreună. Poate aveai suficiente motive să-l cotocești și să-l omori în bătaie. Am auzit că mariajul tău s-a cam terminat în urmă cu câteva luni. Oricine poate gândi orice pornind de aici. Dar tu niciodată nu ai încercat să mă omori, nici măcar o dată, și ți-am dat o mie de motive să-mi tai capul în timp ce dormeam.

Audrey plânge. Jaeger se întoarce spre Sarah.

— Dar tu, la maraton te-am văzut vorbind cu mortul. Nu sunt eu cel mai perspicace băiat, dar ochii tăi spuneau multe. Dacă nu te-ai culcat cu Wade, nu mai aveai mult. Poate că nu te-ai dat tu la el, că ai un bărbat acasă. Ba, mai rău, îl ai pe prostovanul ăsta care umblă după tine peste tot. Ce-ar fi făcut domnu' Masters dacă ar fi

aflat că partenera lui de alergat îl înșela și pe bărbat-su, și pe el?

Suflând apăsător, Masters se uită în ceafa femeii.

— Avem o grămadă de suspecti, spune Jaeger.

— Dar Pepper? întreabă Pete.

— A, da, l-am lăsat la urmă.

Lucas simte că i se face rău. Pete se întoarce și se uită la el.

— La petrecere.

— La domnu' antrenor acasă. Am auzit zvonuri. Că nu am fost invitat de nimeni, mulțumesc frumos. Dar sursele mele spun că a fost consumată o cantitate impresionantă de lichior. Aproape de către un singur om. Ani de abțință făcuți praf într-o singură noapte. Și pe urmă, bețivul nostru s-a urcat în mașină și a plecat acasă.

Jaeger zâmbește, de parcă se pregătește să le spună o glumă bună.

— Tocmai atunci, sună cineva la dispeceratul de Poliție. Cineva i-a zis lumii: Lucas Pepper conduce și e mângă, numărul mașinii e cutare, adresa cutare și telefonul cutare.

Lucas nu reușește decât să mârâie încet.

— O noapte în pușcărie și permisul suspendat, continuă Jaeger. Dar nu se termină aici. Știu, pentru că sursa mea principală mi-a spus. Lunea următoare, mă întâlnesc cu Wade și îl întreb de tine, Pepper. Îl întreb: Unde ți-e

armăsarul? De ce nu aleargă pe căldura asta? Și Wade sare în sus de nervi, că uite unde duce băutura și ce prost a fost el să se chinuie să-l țină pe nemernic pe linia de plutire. Eu știu cum făcea Wade la nervi. Și atunci a fost una din cele mai nașpa ieșiri ale lui. Asta au văzut martorii când ne-au întâlnit în parc și atunci au zis ei că păream ca doi oameni care se ceartă. Ceea ce e adevărat, numai că unul dintre oameni era lângă mine, iar celălalt acasă. Eu eram doar martor, alergam pe lângă el.

Wade mi-a povestit despre petrecere și cum a stat și s-a uitat la tine cum turnai pe gât, după care te-a băgat în mașină și te-a luat la trei păzește. În mijlocul străzii ți-a spus exact cât de prost ești și cât l-ai dezamăgit. A zis că nu era sigur dacă mai are chef să-ți acorde încă o șansă, de ce să se complice cu un fraier de patruj' de ani, obosit, vraște și varză?

Aici eu m-am retras, am spus că e frig și umezeală și ne-am despărțit. Dar în realitate mi s-a făcut greață. Mi-a fost rușine de rușinea ta, Lucas. Nu înțelegeam cum a fost posibil așa ceva. M-am întors și m-am dus acasă, Wade și-a continuat drumul și nu e greu de ghicit ce se putea întâmpla dacă la colț dădea nas în nas cu tine, alergând singur.

Lucas se uită la Jaeger, dar zărește ceva mișcându-se. Cineva aleargă prin pădure, dar nimeni altcineva nu-l mai observă. Cu un deget,

Pete îl împinge pe Lucas în piept:

— Ai ceva de spus, Pepper?

Suspinând, Audrey îi șoptește numele.

Jaeger își scoate iar șapca, ștergându-și fruntea.

Lucas este singurul care nu sare speriat când Harris sare din spatele lui Jaeger.

— Salutare, popor, spune el vesel. În sfârșit, dau de voi.

Într-o seară caldă de noiembrie, Lucas merge cu bicicleta spre stadionul Harold Farquet Memorial Fieldhouse. Tocmai stinge farurile, când apare Varner.

— Am întârziat probabil.

— Ce vrei să zici? Întrebă Varner serios.

Pătrund înăuntru. Două mii de metri pătrați de beton se întindeau sub cochilia din bârne de ciment și foi de oțel ondulat. Partea principală a construcției e formată din piste de două sute de metri portocalii. Terenuri multifuncționale ocupau centrul și se pierdeau înspre est. Facilitățile pentru atleți și vestiarele se aflau în capătul sudic al clădirii. Bannere atârând din tavanele urâte tot făceau reclamă la diverse competiții obscure. Cel mai mare afiș sărbătorea singurul campionat național din istoria colegiului Jewel, de acum douăzeci de ani de cros.

Treizeci de oameni ieșiseră să alerge.

Majoritatea sunt mediocri, veseli și ușor supraponderali. Masters și Sarah stau împreună, făcându-și încălzirea. Audrey își urmează rutina ei de încălzire, alergând repede în intervale de câteva secunde. Lucas o observă venind repede spre el, apoi încetinind când ajunge în dreptul lui. Îi zâmbește și trece pe lângă el.

Varner dispăre în vestiare. Din rucsac, Lucas scoate un maiou curat, șosete curate și adidași încă buni. Șortul era pe el, sub blugi. Scoțându-și pantofii de stradă, se schimbă în văzul tuturor. Începe să sune telefonul, dar când vede numărul, ignoră apelul. Apoi aude telefonul lui Audrey, când trece pe lângă el, dar ea răspunde:

— Sunt ocupată acum, domnule Tanner.

Aerul din sală este fierbinte și uscat. Lucas se îndreaptă spre vestiare, se apleacă și bea pe săturate de la robinetul străvechi, cu apă caldă, de poți face baie în ea. Se ridică și se îndepărtează, râgâind. Pe pereți sunt poze cu diverși campioni. Cineva le schimbase ordinea de iarna trecută, de când nu mai fusese aici, dar cea mai mare fotografie, din mijlocul panoului, era aceeași: echipa de campioni, cu cei de pe primele cinci locuri în picioare în centrul pozei și cei mai slabi la picioarele lor. Able și asistenții lui flancau câștigătorii. Antrenorul părea cel mai fericit alături de preferatul său. Carl Jaeger. În schimb, Jaeger părea plin de el și plictisit, cu un

zâmbet subțire pe figură. Trei ani la rând, Carl Jaeger fusese cel mai bun din țară. Dar omul intrase la pușcărie. Deci portretul campionului național al școlii la alergări fusese scos și mortul îi luase acum locul. Apăruseră noi postere cu Wade, făcute acum zeci de ani, fiecare imagine proaspătă și curată. Declarațiile despre cât de determinat și de ambițios fusese și cât de important pentru comunitatea locală de atleți făcuseră din el o personalitate a cărei dispariție va fi simțită ani la rândul. Lucas citește câteva fraze, apoi se lasă păgubaș. În altă poză, o Audrey tânără, pe locul al treilea. Avea părul mai lung, dar în rest nu se schimbase aproape deloc. Studiază fotografia o vreme. Ea se apropie și îi spune:

— Nu te mai uita la fete tinere, bătrâne. Mă auzi?

— Ați spus că vă duceți înspre est, începe Harris. Deci m-am dus în est, numai că nu era nimeni acolo. Știu că boșorogii se dezmoțesc mai greu, așa că, atunci când nu v-am văzut după primul kilometru, mi-am dat seama că ați luat-o pe alt traseu.

Puștiul e nervos, dar zâmbește, mândru de perspicacitatea lui.

— Am zis întâi că spre nord. Dar pe urmă mi-am dat seama...

Și se oprește, surprins. Apoi continuă:

— Salut, Carlie. Ce faci cu gașca asta?

Nimeni nu spune nimic.

Ceva neobișnuit se petrece aici. E atât de evident, încât, în cele din urmă, îi pică fisa și lui Harris. Zâmbetul i se șterge de pe față, ochii albaștri clilesc des și mai întreabă o dată:

— Ce faci cu tipii ăștia, Carl?

Jaeger se întoarce și începe să alege.

Harris poartă pantaloni lungi și un pulover gros, galben, bandana neagră murdară de transpirație sărată. Ochelarii sunt ca ai lui Masters, dar mai noi. Adidașii arată ca proaspăt scoși din cutie.

— Ar trebui să vedeți ce mutre aveți, spune el. Parcă ați mâncat toți ceva stricat.

Pete se dă deoparte din fața lui Lucas.

— Oricum, continuă Harris netulburat. Nu știam unde sunteți, dar cunoșteam pe cineva care știa. Așa că l-am sunat pe Wade. Care m-a pus pe direcția bună și am alergat pe liniile de tren ca să tai drumul. Era cât pe ce să nu vă văd, dar v-am auzit țipând.

— Ia taci mă, din gură, îl repede Pete.

— Ce facem acum? întreabă Gatlin.

— Îl urmărim, spune Varner.

Jaeger traversează poiana. Și după cum dă din cap, pare să râdă.

Pete se uită la Lucas, strângând pumnii.

Lucas o ia la fugă, printre ei.

Harris zâmbește și spune:



— Pepper!

Apoi, pentru distracție, se așază în fața lui, ridică o mână și întreabă:

— Parola, altfel nu treci!

Moment în care se ciocnesc.

Trupul tânărului este elastic și muscular. Dar Lucas are elanul momentului. Se încaieră. Mâna rănită a lui Lucas aterizează în mijlocul zâmbetului lui Harris. Încheieturile cioturoase zdrobesc buzele și dinții și, cu un geamăt puternic, Harris e la pământ, cu buza spartă, însângerată.

Înjură scuipând sânge.

Lucas deja e în picioare și o ia la fugă.

Harris își pipăie buza umflată și, după o evaluare atentă, strigă după el:

— Mă-ta, mă, boule!

Lucas înconjoară stejarul, traversează poiana. Dar șapca neagră a dispărut deja. Lucas se ține pe drumul principal înapoi prin pădure, urmând cursul râului. Aleargă din ce în ce mai repede, apoi încetinește, trăgând puternic aer în piept. Terenul e accidentat, plin de gropi și rădăcini, dar Lucas nu se oprește. Din spate se aud voci și el accelerează din nou. Cineva îl strigă. Poate și mai tare, dar deocamdată menține același ritm ușor și enervat. Un copac tânăr e culcat în mijlocul drumului și îl depășește lejer, nici nu simte. Râul e drept în față, apa a intrat într-o rampă urâtă din bolovani și lespezi de beton,

creând o baltă, unde se pot adăpa caii. Lucas o cotește la stânga, luând-o pe o potecă mai îngustă, apoi pista se desparte în două. Drumul din dreapta e blocat cu indicatorul ÎNCHIS.

Jaeger a luat-o la stânga, după cum arată pietrișul, cum s-a cățărat pe panta ușoară. Lucas o ia la dreapta, pe poteca accidentată. Găurile sunt făcute să le sari. Iarba de anul trecut îl taie pe picioare. Poteca se termină acolo unde malul s-a prăbușit, probabil, în urmă cu câteva săptămâni, iar el o ia pe margine, prin iarbă, ieșind pe calea ferată.

Jaeger e aproape. Văzându-l pe Lucas, se repede în pădure, accelerând. Dar a obosit, capul i se lasă în jos. Brațele îi atârnă strâns pe lângă corp, dar nu în sincron. Lucas accelerează și el și, prinzându-l din urmă pe Jaeger, se apleacă și îi aplică un pumn zdravăn.

Jaeger rămâne în picioare, dar se repede în tufișuri, încercând să-l lovească pe Lucas cu piciorul. Amândoi se împiedică și cad, brațele lor slăbite se încâlcesc, fiecare încearcă să-l pocnească pe celălalt, se luptă până când rămân la pământ, fără suflu, zgâriați și plini de sânge.

Lucas e primul în picioare.

Înjură și se străduiește să-l lovească pe Jaeger în coaste, dar, din greșeală, dă cu vârful degetelor în pământul înghețat. Jaeger îi apucă piciorul și încearcă să i-l rupă, învârtindu-l cât

de tare poate, dar nu reușește decât să-l trântască din nou pe Lucas în fund.

Lucas respiră precipitat.

— Nu e deloc amuzant, spune el.

— E mai distractiv decât la pușcărie.

— Pe dracu'.

Pe mal, venind spre ei, Gatlin îi zărește.

— Gata, i-am văzut.

— E al meu, mi-l lăsați mie, sare Harris.

Jaeger e primul care se ridică. După un moment de ezitare, se aplecă și îi întinde mâna lui Lucas.

Pete iese din vestiar, mergând în fața lui Gatlin.

— Stai sau alergi? îl întreabă.

— Pot să le fac pe amândouă odată, spune Lucas.

Ceilalți doi râd și îl lasă în fața panoului cu poze.

Audrey mai face o tură. Acum nu mai vorbește cu nimeni.

Harris apare ca din senin și începe să alerge pe lângă ea, sporovăind fericit. Ca și cum ar avea vreo șansă cu ea. Spune ceva și râde pentru amândoi, iar Audrey se prefăce că observă.

Lucas n-are niciun chef. Nu vrea să alerge, de aceea tot amână. Mergând de-a lungul holului, studiază pozele de la echipa de volei și de lupte

și o placă mare, comemorându-l pe Harold Farquet, mort de treizeci de ani, dar la fel de proaspăt în costum și cravată. Apoi ajunge la un loc gol. O bucată dreptunghiulară de zid decolorată, cu găuri unde înainte fuseseră cuiele care ținuseră ceva greu. De curiozitate, încearcă să-și amintească ce fusese acolo, fără să reușească însă.

Holul de lângă sală ducea la birouri și cineva era în biroul lui Able. Dintr-un impuls, Lucas bate la ușă și bătrânul iese zâmbind.

— Care-i treaba, Pepper?

— Îmi place ce-ați făcut cu Wade, zice Lucas.

— Da, și noi ne-am gândit că ar fi frumos. Mă bucur că-ți place.

— L-ați dat jos pe Carl.

— Da, l-am dat, se încruntă Able.

— Ați mai dat ceva jos, spune Lucas. Pe vremuri, era o placă aici după colț. Tot despre Carl?

— Nu. Acum câțiva ani, am avut un student care a donat niște bani catedrei de sport. Noi i-am mulțumit cu o recepție și o placă mare în onoarea lui.

— Și ce s-a întâmplat?

— Jared Wails. Îți amintești de el?

— Nu rețin numele.

— Era un alergător încet, nu era făcut pentru atletism. Avea nu știu ce afacere până anul trecut. Se îmbujoră la față. L-ai văzut pe

concursurile de mașini, sigur, era băiatul cu bani care conducea mașini Corvette.

— A, Stringray '73.

— Ăla-i.

— Îmi amintesc de el. Tipul dădea cecuri fără acoperire.

Lucas se lasă furat de amintiri.

— Le spunea oamenilor că a primit o moștenire, numai că el nu primise nimic. Și când l-au prins cu minciuna, s-a dus în pădure și și-a zburat creierii.

— Și noi i-am dat jos placa.

— Da, îl știam, chiar am vorbit cu el de câteva ori. Îmi plăceau mașinile lui, i-am și zis. Era foarte de treabă, atât timp cât vorbeai despre mașinile lui.

— Nu era chiar așa.

— Asta zic și eu. Mereu aveam aceeași conversație: despre mașini și cât de distractiv e să conduci cu viteză, dar benzina se găsește greu, chiar și pentru cineva cu bani. Era o discuție plăcută, numai că tot timpul schimba subiectul. De fiecare dată încheia povestindu-mi cum o să mă angajeze el pe mine.

— Pe tine?

— Să fiu antrenorul lui personal. Cică să-l pregătesc ca să reușească să termine un maraton în mai puțin de trei ore, sau ceva de genul ăsta. Și avea de gând să mă plătească. Mereu îmi dădea niște cifre și de fiecare dată

cifrele erau mai umflate. Astronomice. Plus că avea de gând să dea jos vreo cinci kilograme, apoi zece, apoi cînşpe. Şi eu urma să alerg la toate maratoanele cu el, sau să traversăm Colorado, sau să urcăm pe muntele ăla din Africa. Kilimanjaro?

— Lucas Pepper, antrenor personal, râde Able.

— Daaa... eu. Domnul Disciplină. Eu. Dădu din cap, nevenindu-i nici lui să creadă. Normal, nici Wails nu credea, se vedea de la o poştă. Întotdeauna zâmbea când povestea despre maratoane, era un zâmbet din ăla când vorbeşti cu cineva ca să te dai mare fără s-o arăţi prea mult. Dar mesajul era clar: că are destui bani ca să mă cumpere. Să cumpere orice. Şi trebuia să ştiu.

Bătrânul tace. Aşteaptă.

— Programul e plin de tipi ca el, spune Lucas. Alcoolicii Anonimi adică. Beţivii şi drogaţii care îşi petrec zilele vorbind numai prostii despre orice altceva, un milion de lucruri, numai ca să nu vorbească despre secretul lor. ăsta era sentimentul pe care mi-l dădea omul. Zâmbetul acela strălucitor, felul cum îi jucau ochii în cap, uitându-se în altă parte când îmi spunea poveşti. Tot felul de poveşti.

— Individul era un mitoman.

— Cred că da.

— Nu, după ce s-a omorât. Jared Wails avea o poveste de viaţă plină de aventuri şi realizări,

numai că era inventată aproape în întregime.

— Mulți oameni fac la fel.

— Dar tu l-ai mirosit.

Lucas ridică din umeri.

— Deci? Ai povestit vreodată cuiva ce crezi despre el?

— Da.

Lucas dă din cap, uitându-se la pistă. Acum era pregătit să alerge.

— Odată, am povestit cuiva ce cred despre el.

Traseul este cel care contează. Copacii și tufișurile și râul larg și însořit trec pe lângă ei, dar nici nu contează. Ce contează este fâșia de pământ negru, ud și bătătorit, care se întinde și șerpuiește înaintea lor. Ce contează e unde pui piciorul și unde vei face următorul pas. Un indicator trece pe lângă ei – un S galben din care iese un vârf de săgeată îndreptată spre sud-vest. Poteca se îngustează, coboară și se lățește iar, formând un șorț de pământ ud care se lipește de talpă la următorii pași. Alergătorii încep ușor. Lucas e în frunte. Apoi drumul urcă și cotește la stânga, ritmul se accelerează tot mai mult și o voce subțire și guturală din spate încearcă să facă o remarcă inteligentă, dar nu are suficient aer. Jaeger se mulțumește să mormăie o înjurătură.

La doi pași mai în față, Lucas sare peste rădăcini și o movilă de pământ. Hanoracul

albastru, cu fermoarul deschis, scârțâie și sare în toate direcțiile. Mânele sunt suflecate. Șapca și părul sunt îmbibate de transpirație. Aleargă cu ochii în pământ, ridicându-i doar din când în când pentru o fracțiune de secundă, ascultând atent zgomotul de pași din spatele lui.

Jaeger încetinește, rămânând și mai în urmă.

Ash Creek cotește brusc și apoi se îndreaptă, mergând înspre est. Apa este lată și adâncă, plină cu bucăți de lemn și vârtejuri, iar poteca o urmează, lină și întinsă. Lucas forțează și undeva pe traseu zgomotul apei se pierde. Simte în continuare vântul, dar nu-l mai aude printre copaci și nu mai aude nici picioarele lui Jaeger începând să obosească, începând să zgârie pământul. De nicăieri începe să se audă un huruit îngrozitor și persistent și pământul începe să tremure. Lucas întoarce capul și Jaeger îl întreabă ceva. Lucas încetinește și îi strigă:

— Trece trenul.

Apoi râul cotește la dreapta, trecând aproape de vechea cale ferată. Inundațiile de anul trecut au pus în pericol traseele de alergări și compania căilor ferate a reacționat așezând bolovani mari pe malul apei și pe potecă. Un panou blochează accesul spre apă, avertizând pe cine se încumetă că intră pe proprietatea căilor ferate. Lucas își ridică genunchii și sare peste indicator, stârnește câteva pietre și se



uită în față înspre cursul apei, zărind razele soarelui dansând pe acoperișul trenului de dimineată.

Locomotiva duduie, trăgând vagoanele pe șine. Conducătorul îi vede pe alergători și folosește sirena și orice vietate pe o rază de un kilometru și jumătate aude țiuitul puternic.

Lucas se întoarce spre sud și sprintează.

În față se întind două poteci. Jaeger spune ceva, apoi altceva, după care se dă bătut și tace. Adrenalina îl ține în priză. Se ține suficient de aproape de Lucas pentru ca acesta să-l simtă în spatele lui. Se întoarce spre tren, să vadă cu ce viteză se apropie. Îl trece un gând și își face socoteala, să vadă dacă are timp și viteză suficiente. Dar sirena se aude iar și nu mai e atât de sigur că vrea să-i taie calea. Brațele taie aerul și Lucas accelerează din nou, mărin distanța dintre el și Jaeger. Apoi motorul trenului se aude încetinind și Lucas încetinește și el, găsind un ritm mai domol. Poteca trece printre bolovani și intră înapoi în pădure.

Urcă panta în forță, cu Jaeger pe urmele lui și, la un moment dat, se oprește. Jaeger se împiedică de el în timp ce trenul trece pe lângă ei. Amândoi rămân în picioare. Sirena se mai aude o dată, ca să fie clar, și un chip furios se uită la ei de pe fereastra locomotivei. Apoi trec și vagoanele, întâi cele vechi și elegante, apoi

cele noi, înghesuite și urâte. La ferestre nu se vede nimeni, în afară de un băiețel care le face cu mâna și le zâmbește, bucuros de aventura lui cu trenul. Lucas îi răspunde făcându-i cu mâna.

Jaeger se ghemuiește la pământ, respirând greu. Aerul este îmbibat cu gaze de la motorul trenului. Încearcă să înjure și nu poate. Încearcă să se ridice și nu poate. Săptămânile petrecute în pușcărie i-au slăbit picioarele, iar pentru atleții de patruzeci de ani, o astfel de pauză poate să însemne sfârșitul carierei. Jaeger nu va mai câștiga nicio competiție majoră în viața lui. El știe asta și Lucas înțelege. Bărbatul se ridică, cu trupul tremurând.

Trenul e acum departe și sunetele pădurii se întorc.

— Tu l-ai omorât? întrebă Jaeger.

Lucas scutură din cap.

Jaeger nu zice nimic. Nu contează dacă îl crede sau nu. Uitându-se în ochii lui, îl întreabă:

— Și acum ce facem?

— Eu mă duc. Tu așteaptă-i pe ceilalți.

— Și pe urmă?

Mai în jos de ei, ieșind din pădure, restul grupului aleargă pe lângă șinele de cale ferată încă vibrânde.

— Nu știi cine l-a omorât pe Wade, spune Lucas.

— Foarte rău.

— Dar știi cine a plătit să fie omorât.

Jaeger se uită la el lung, perplex.

— Da, rămâi aici, cu expresia asta și spune-le și celorlalți ce ți-am spus acum. Și o să vedem ce se întâmplă pe urmă.

## 9

— Ho, ho, ho, spune vocea.

— Crăciun fericit și ție.

— Nu, mă refer la maratonul de Crăciun. Dacă nu câștigi anul ăsta, ești fraier. Părerea mea.

Lucas își toarnă cafea în tăcere.

— Faci progrese, Lucas. În fiecare săptămână ți se îmbunătățește timpul. Ești în superformă.

— Mersi de încurajări.

— Doar vreau să te ajut.

Apoi vocea dispare.

Lucas se așază pe un taburet în bucătărie, sorbind din cafea. Afară e frig și umed, în casă e umed și frig. La televizor se dădea un film cu Stallone, dar l-au întrerupt ca să arate cum un baraj din China a fost luat de ape. Treburi serioase. Lucas se întinde peste blat și îl închide.

Vocea revine.

— Mai ești acolo?

— Da. Unde ai plecat?

— Am avut un alt apel. Dar acum m-am întors.

— Ești ocupat.

— Întotdeauna, spune Wade. Te-ai înscris?

— La maratonul de Crăciun? Mai e o lună până atunci.

— Te înscriu eu, fac cinste.

Lucas pune ceașca de cafea pe masă și nu spune nimic.

— Gata, s-a făcut.

— Atât de simplu?

— Pur și simplu.

— Uau, mulțumesc.

Lucas face o pauză, apoi continuă:

— Probabil ai auzit că i-au dat drumul lui Jaeger. Acum câteva zile.

— Da, m-a sunat Sarah chiar atunci. Și am citit și toate știrile.

— Ce părere ai?

— Că n-au destule probe.

— Testele ADN n-au confirmat nimic. Cel puțin așa am auzit eu. N-au găsit nimic, chiar cu cele mai sofisticate aparate.

— Ploaia aia a dat peste cap totul.

— Norocul lui Carl, spune Lucas.

Tăcere.

— Ai cunoscut-o vreodată pe cumnata lui Crouse?

— Tipa cu fundul mare și zburdalnic, râde Wade. Da, e drăguță.

— Așa. Ea zice că detectivii nu-l văd decât pe Jaeger. El trebuie să fie. Dar nu au destui oameni să-i pună la treabă pentru un singur

caz, deci îi dau drumul lui Jaeger, în speranța că mai târziu o să mai apară ceva.

— Am studiat statisticile, Lucas. Chiar și în vremurile bune, multe crime au rămas nerezolvate.

— Cine ar mai putea fi?

Avatarul lui Wade scoase un oftat și continuă cu o voce exasperată:

— Știi, pentru mine ar fi bine să fie Carl. Pentru că, dacă a fost un accident nenorocit, de exemplu un vagabond care doarme prin tufișuri, s-a nimerit prin zonă și mi-a dat în cap, atunci polițaii n-or să găsească niciodată nimic.

Lucas tace.

— N-ai nicio scuză să nu te duci la maraton, spune Wade după o vreme. Mă uit la ceilalți participanți. Singurul concurent mai puternic e Harris, dar el nu se compară cu tine.

— E doar un maraton de Crăciun, nu cine știe ce olimpiadă.

Altă pauză.

Altă gură de cafea sorbită.

Apoi se aude glasul mortului:

— Câștigă competiția asta, Lucas. Câștigă un maraton și pe urmă poți vorbi cât vrei tu despre cum nu te complici cu competiții de cartier.

Copacii fac loc ierburilor înalte călcate în picioare și tufelor mici de sumac. Cerul nu s-a schimbat, dar norii rari par mai sus decât

înainte, iar albastrul strălucește suficient de puternic, ca să-ți dea lacrimile dacă te uiți în sus. Tăind iarba, poteca se îngustează, apoi, ca un om care își recapătă puterea de concentrare, se îndreaptă – un șanț îngust săpat în pământul negru.

Lucas aleargă în poiană, unde poate vedea și poate fi văzut și acolo se oprește. Nimeni nu vine în urma lui. Îi clănțâne dinții când se întoarce cu fața în bătaia vântului, își trage mânecile în jos și își strânge genunchii, ascultând, așteptând, în curând, începe să distingă toate șoaptele vântului. Nu e doar un singur zgomot, ci o serie de sunete care se întrepătrund, fiecare din ele venind din locuri diferite, fiecare grăbindu-se să găsească urechi care vor să audă voci, cuvinte și vaiete care nici nu au existat vreodată.

Lucas își atinge telefonul. Ochii caută și clilesc, apelând un număr. Ceea ce nu este celălalt telefon sună într-un loc care nu e loc. După ce sună de patru ori, Lucas se așteaptă să intre mesageria vocală, dar la al cincilea țârâit răspunde.

— Ce faci? întreabă vocea.

— Stau. Tu?

— Stau, răspunde Wade.

— De ce nu alergi cu noi?

— Nimeni nu voia să vorbească mai devreme.

Așa că am venit și am alergat singur.

Se aude o plescăitură satisfăcută. Ți-am mai spus? Cafeaua are un gust excelent aici.

Lucas stă, îl dor puțin genunchii.

— Toată lumea își trage sufletul, după viteza cu care ați alergat.

— Știi unde sunt? Întreabă Lucas.

— Pe unde l-ai lăsat pe Jaeger, mare parte din ei.

— Nu toți?

— Un telefon se mișcă.

— Dar pe Carl nu-l poți urmări, că n-are telefon cu el.

— Chiar dacă ar avea, tot nu aș ști nimic. Trebuie ca persoana să apeleze pe cineva, trebuie ca linia să fie deschisă, altfel nu îl pot localiza. Și nu cred că Jaeger vrea să schimbe povești cu alergări cu mine.

— Apropo, spune Lucas. Carl nu pare vinovat.

— Da, cred că rahatul care i s-a întâmplat l-a afectat destul de rău.

— Și despre mine ce crezi?

Răspunsul e tăcerea, enervantă și persistentă.

— Și cât poți ține un telefon sub supraveghere?

— Aproximativ patru ore. Că mă dă afară robotul Poliției.

Lucas își scoate mânușile din pantaloni și le pune pe mâini.

— Ai spus că un telefon se mișcă. Apoi continuă: Nu contează. O văd.

O șapcă maro și o față mică și palidă se ivesc din pădure, coada fluturându-i pe spate.

— Cum arată Sarah? întrebă Wade.

— Ruptă de oboseală.

— Biata fată.

— Da.

Aude un râset care nu e chiar râset.

— Stau pe capul tău, spune Wade. Știu că nu-ți convine întotdeauna. Dar să vezi de câte ori mă sună pe mine Sarah și câteodată fără niciun motiv.

— La revedere, Wade.

— Bine, răspunde vocea. Ai grijă de tine.

Sarah ar vrea să se grăbească, dar picioarele îi sunt scurte și înțepenite. Se mișcă fără nicio coordonare și plânge, după care se oprește din plâns. Se apropie de Lucas cu chipul schimonosit de nervi, dureri proaspete amestecate cu cele noi și, când e la un pas de el, își strânge pumnul și îl lovește în stomac. Dar nici în mâini nu mai are putere. Lucas îi prinde pumnul în palme. Nu îl poate lovi, la cât de obosită e. Îi lasă mâna jos.

— OK, spune el împingându-și burta înainte. Dacă te ajută la ceva, dă.

Sarah nu mai face nimic. Se lasă la pământ, plângând în hohote.

Nimeni nu mișcă înspre nord, în pădure. La vest este râul cu copaci pe ambele maluri. La



est, linia de cale ferată pustie, în sud, un șir de hibiscuși bătrâni, înalți cât dealurile, cu frunzele strălucind în lumina soarelui. Dincolo de acel șir de copaci, o altă linie de tren. O estacadă lungă din stejar era construită de-a lungul văii și al vechii linii, acolo unde noua linie Amtrak va funcționa cândva. Fusesse adus pământ și trântit sub punte, o movilă înaltă, neagră. Linia respectivă fusesse abandonată cu ani în urmă. Șinele au fost vândute la fier vechi și bârnele puse pe foc. Doar platforma rămâne, crescând copaci, întinzându-se peste parc, ducând spre orașe care nu există decât în istorie, în amintiri și în hărțile vechi.

Sarah se ridică în picioare și trage aer în piept.

— I-ai spus lui Jaeger că tu crezi că cineva a angajat pe altcineva.

Lucas stă și o privește.

— Cineva a plătit un profesionist să-l omoare. Asta vrei să spui?

— Nu, răspunde el. Nu cred că cineva a dat bani pentru așa ceva.

Ea îl privește, neînțelegând.

— Îți amintești de tipul acela care dădea cecuri fără acoperire? I-am povestit faza odată lui Wade, că ceva mi se pare dubios în legătură cu el. Cum îl chema?

— Wails.

— Ceva nu era în ordine cu Wails. Când vorbeai cu el, îți dădeai seama că îți vinde

gogoși. Nu mă gândeam la cecuri false sau la furturi de milioane. Nu-l credeam în stare de prostii atât de mari. Dar i-am spus lui Wade ce cred și tu știi cum era el. M-a luat foarte în serios și mi-a zis: „O să fac niște săpături, să vedem ce hram poartă individul.” O săptămână mai târziu, Poliția a deschis o anchetă și la câteva zile după aceea Wails a venit cu mașina până aici... în parcare prin care tocmai am trecut, dacă îmi amintesc bine... și s-a omorât...

— Dar asta a fost acum un an. Wade era încă viu și nevătămat.

— N-am spus că l-a angajat Wails. Dar dacă avea un avatar?

Sarah tace privindu-l, dar fără să-l vadă.

— Eu nu vorbesc despre un avatar oficial, cu același nume, spune Lucas. Trebuie să existe metode de a face rost de o identitate falsă și de a te detașa de viața anterioară, trăind în nori, așa cum o face Wade. Fiind peste tot și nicăieri. Stând pe grămada de bani pe care omul apucase să-i ascundă, fără nimic de făcut toată ziua decât să fiarbă în suc propriu, acumulând ură față de nenorocitul care i-a făcut-o.

Sarah își prinde capul în mâini, legănându-se ușor înainte și înapoi.

— Avatarul lui Wail îl urăște pe Wade Tanner, așa că se duce și găsește pe cineva care să-l ajute să se răzbune. Poate pentru bani, poate din motive personale. Și, așa cum spune Carl,

trebuia să fie cineva suficient de athletic, să se poată ține după Wade când alerga.

Sarah lasă brațele în jos și se sprijină de Lucas. El o ține în brațe și se uită în jur. Lumea se mișcă în bătaia vântului, dar nu e niciun om în apropiere. După câteva secunde, Lucas continuă:

— L-am bănuț pe Pete. E destul de solid și are suficientă viteză. M-am și gândit că o să-l văd ieșind dintre copaci, încercând să mă omoare. La tine nu mă așteptam.

— Nu e Pete, spune ea.

— Da, nici eu nu vreau să fie Pete.

— Nu. Eu spun că nu e Pete.

— De ce nu?

Ea se desprinde din îmbrățișarea lui, ștergându-și ochii umflați.

— Pete a insistat să mergem pe traseul ăsta. Ți amintești. Și Jaeger tocmai atunci s-a nimerit pe debarcader. Nu a fost o coincidență. Când am fugit după voi, Pete ne-a explicat totul. Săptămâna trecută a dat nas în nas cu Jaeger și Pete s-a rețezit la el cu acuzațiile, iar Jaeger s-a apărat folosind aceleași argumente pe care le-a spus și pe pod. Atunci Pete a început să-l creadă. A început să se întrebe dacă nu cumva, Carl fiind nevinovat, nu ești tu cel care ar trebui acuzat.

Lucas continuă să se uite înspre nord, dar nimic nu se schimbă.

— Știu că nu crezi, spune ea râzând trist, probabil nimeni nu crede, în acest moment. Dar vreau să știi: niciodată nu mi-am înșelat soțul. Nici cu Masters, nici măcar cu Wade.

Lucas ascultă vântul și așteaptă.

O aude chicotind, deodată, vesel.

— Dar, bineînțeles, nu se pune când te joci cu o mașină.

Lucas dă din cap și respiră adânc.

— Harris.

— Ce-i cu el?

— Ar putea fi criminalul.

— Imposibil. Pete l-a luat și pe el în calcul. Știm că e ciudat și nu știu prea multe despre el. Dar, așa cum a spus și Carl, motivul crimei a fost unul personal. Un omor din furie. Pete zice că un tăntălău, fost mormon, venit aici de șase săptămâni n-o să-i facă niciun rău lui Wade Tanner. De aceea l-a trimis Pete în altă direcție azi-dimineață. El nu e suspect.

— Ți-a povestit el asta? De față cu puștiul?

— Nu, Harris plecase între timp.

— Plecase?

— După ce a trecut trenul, am dat de Carl, care ne-a transmis mesajul tău și am început să vorbim. La care Harris a spus că suntem nebuni de legat și proști și că el mai degrabă se duce să alerge cu căprioarele decât să-și piardă timpul cu niște bășinoși bătrâni. Așa că s-a întors pe calea ferată și s-a dus... Uite că nu-mi

amintesc în ce parte a luat-o.

Lucas tace.

Ea trage aer în piept și îl ține acolo. Apoi dintr-odată face ochii mari.

— Dar dacă...?

Lucas mai formează o dată numărul. Wade răspunde:

— Încă stau și îmi beau cafeaua.

— Ia spune, ai vorbit cumva cu Harris azi?

O tăcere scurtă se sfârșește cu sunetul acela ciudat de oameni care păstrează o liniște politicoasă, zece milioane de avataruri înghesuite într-o cameră foarte mică. Din tăcerea aglomerată se aude Wade.

— Astăzi? Nu, n-am vorbit cu băiatul. De ce întrebi? Ce-a mai făcut noul nostru cal de curse?

Poteca din poiană duce în sud, spre pădurea de hibiscus. Acolo unde începe umbra, Lucas se oprește, își scoate mănușile și se uită înapoi. Sarah se întoarce spre marginea dinspre nord a luminișului, acolo unde se află ceilalți. Jaeger stă în mijlocul lor. Cu mâinile în șolduri sau pe cap, arată cu toții ca niște soldați cu uniforme diferite care se pregătesc să abandoneze lupta. Sarah se oprește și începe să le vorbească, arătând cu mâna spre Lucas, și toată lumea se uită la el de-a lungul potecii și simte cum vin spre el îndoielile și suspiciunile.

Întorcându-se cu spatele, începe încet să

alerge.

Poteca de pădure își croiește drum spre Ash Creek. Calea ferată abandonată e în stânga, împreună cu o altă potecă ce duce peste linia Amtrak înapoi în oraș. Harris ar putea alerga pe acel drum. Dacă e istet, puștiul ar trebui să gonească spre casă, să-și facă bagajele și să încerce să fugă să se ascundă. Însă ar fi prea de bun-simț, iar Harris nu are bun-simț. E un instigator cu gura mare. În afară de asta, i-a găsit în mijlocul pădurii, deci nu e prost deloc, ba chiar se pricepe la urmărit oameni.

Apelurile zilnice de la ora cinci – femeia cu voce sexi și tatăl disperat care își vinde copiii. Fiecare dintre ei ar fi putut fi vocea modificată a lui Wails care, dacă el răspundea, activa sistemul de urmărire. Dar pare puțin probabil. Dacă era să-l păcălească, suna de la un număr necunoscut și, când Lucas răspundea, el putea închide pur și simplu. Poate o fi alt fel de păcăleală. Încercând să dezlege misterul, Lucas își dă seama că nu mai aleargă și nu-și poate aminti când se oprișe. Cu ochii în pământ, nesigur pe propriile lui gânduri, privirea îi cade pe gleznă. Se apleacă și își ridică materialul negru plin de noroi al pantalonilor, dezvelind brățara lui care nu face altceva decât să urle în gura mare că el e aici și e treaz.

Lucas se ridică și se răsucește pe călcâie. Ceva se mișcă în vârful vechii platforme, dar nu

se vede prea bine din cauza copacilor de pe fundal, și mișcarea dispare. Sau i s-a părut.

Lucas începe din nou să fugă, pașii mari mâncând repede distanța. În spatele platoului sunt o duzină de poteci pe care poți alerga, o sută de modalități de a ieși din parc. Dar cea mai bună soluție e să suni la urgențe, sau pe cineva aflat în apropiere. Audrey. Lucas se hotărăște să o sune și atinge telefonul. Și îl mai atinge o dată, când nu se întâmplă nimic, în ciuda faptului că bateria nu e descărcată, aparatul refuză să intre în contact cu lumea.

Se oprește și se uită în stânga.

Un tricou galben se vede în vârful dealului, nici măcar nu încearcă să se ascundă. Pe față îi plutește un zâmbet, sau poate un început de râs. Lui Harris îi vine să râdă. Stă nemișcat, uitându-se în jos la Lucas în timp ce spune ceva. Ochelarii sunt aproape transparente, astfel încât i se văd ochii. Este suficient de aproape să i se zărească buza însângerată contrastând cu pielea feței pe care transpirația o face să strălucească. Vorbește cu cineva la telefon, dă din cap și spune câteva vorbe. Apoi ridică mâna dreaptă în care ține o bucată de fier ruginit, pescuit de la gunoi, pe care întâmplarea l-a făcut să semene cu un topor mic.

Harris ridică un picior, apoi îl coboară.

Lucas o ia la fugă, îndreptându-se spre pârau. De data aceasta, nu merge pe traseu, ci o taie

de-a curmezișul, pe pământul înghețat, acolo unde tufele sunt mai rare. Se uită în jos și înainte, și după zece pași își pierde mințile. Nu doar că lumea se îngustează. Minte i se golește, uită tot ce s-a întâmplat în ultimele ore. Creierul lui, privat de oxigen și speriat, intră într-o panică soră cu disperarea și fiecare pas este tot mai mare, fiecare săritură este tot mai înaltă, cu o grație nouă, de care nu se știa capabil. Nu știe unde este Harris și, la o adică, nici nu contează. Tot ce contează acum sunt viteza și distanța. Sentimentul de urgență nu durează decât un minut, apoi Lucas aleargă fără energie și fără respirație. Încetinește și simte gust de sânge în gură.

Aruncă o privire în stânga.

Peretele de pământ este aproape și este înalt, iar Harris este în vârful lui. Puștiul nu a arătat niciodată atât de matur și de serios. Îi spune cuiva „Da”. Apoi încetinește și se întoarce brusc, sărind într-o potecă îngustă făcută de căprioare, care îl scoate undeva la douăzeci de metri în spatele lui Lucas.

Se simte bine, fiind în față.

Dar Lucas nu se poate întoarce acum. Nu fără să riște să fie hăcuit de bara aia de fier ruginit. Sau poate chiar mai rău. Aleargă cât poate de repede, iar Harris e pe urmele lui, taie bucla potecii și trece prin niște tufe de zmeură care îi zgârie picioarele. Apoi încetinește, lăsând



puștiul să se apropie, în timp ce se pregătește pentru următoarea porțiune de drum.

Stâlpi de fier ruginit mențin pistele deasupra apei. Poteca o ia la stânga și coboară sub platformă, apoi se ridică iar, nivelându-se, și se întoarce spre dreapta, ajungând la un pod lung, făcut din conducte căptușite cu scânduri. Lucas taie scurt curba, câștigând o jumătate de pas. Zece metri îi separă. Poate opt. Ascultă zgomotul picioarelor care îl urmăresc, numărând pașii. Instinctiv, știa ce va urma. Imediat ce Harris coboară de pe pod, Lucas sare. Tinerețea, frica și adrenalina îl vor face pe Harris să termine cursa aici, în următoarele secunde. De aceea, Lucas sare primul. Coboară de pe pod și câștigă ceva distanță, dar în spatele lui a încetat bubuitul picioarelor pe pod și se aude cum Harris a ieșit pe potecă și micșorează distanța dintre ei, apoi o înjumătățește. Harris este chiar în spatele lui. Dacă menține ritmul, Lucas va intra imediat în raza de acțiune a armei băiatului.

Dar Lucas își scurtează pasul, doar ca să își miște picioarele mai repede, iar Harris plătește pentru efortul depus pentru a-l ajunge din urmă. Scoate un mormăit frustrat înainte de a accelera. Cumva iar a rămas în urmă. Încearcă să înjure, dar îi iese mai mult un muget animalic, care spune totul. Picioarele îi devin din ce în ce mai grele. Enervat și nedumerit, dar

încă prea tânăr și prea prost ca să-și dea seama ce s-a întâmplat, Harris mai încetinește puțin. Cu intenția de a se odihni pe următoarea porțiune de drum, să-și adune rezervele pentru ce urmează. Va fi ușor, în final. Nici nu vrea să ia în calcul alt deznodământ. Lucas are dublul vârstei lui și, în capul lui, competiția nu se poate termina decât cum știe el: categorică, finală și sângeroasă. Harris îl lasă pe bărbatul mai în vârstă să ia un avantaj de cincisprezece metri și, pentru a se asigura că Lucas știe ce îl așteaptă, îi strigă:

— Renunță.

Trage cu putere aer în piept și strigă iar.

— Nu ai cum să câștigi.

Dar Lucas a câștigat. Și el știe, doar că mai trebuie să parcurgă restul traseului. În timpul uneia din furtunile de astă-vară, un copac a căzut de-a curmezișul potecii. Primăria nu avusese bani să trimită pe cineva să-l ridice de acolo, iar picioarele și bicicletele au făcut o nouă potecă înainte de venirea iernii. Copaci cad mereu și ocolișuri se fac imediat, acesta este unul din motivele pentru care nu mai există aproape nicio potecă dreaptă în toată pădurea. Drujbele și putreziciunea își fac treaba în cele din urmă și curăță potecile, dar variantele rămân uneori valabile și chiar preferate în cele din urmă. Moartea îi spune vieții pe unde să meargă, dar viața niciodată nu-și dă seama ce

face și asta este valabil oricând și cu orice.

Se apropie curbe în traseu, trei, poate chiar patru bucle, iar Lucas nu știe pe care din ele să o apuce. Strategia lui, dacă se poate vorbi despre o strategie, este să-l obosească pe Harris, să-l aducă într-o stare de epuizare și apoi să-l facă s-o ia prin pădure și iar spre nord. Dar rămânând mereu în fața lui, să-l enerveze, să-l facă să creadă că oricând îl poate depăși, că picioarele i se vor înviora și-l va depăși pe nebunul ăsta alb în cap, care nu a înțeles că a fost învins.

## 10

Întâlnirea anuală a clubului de atletism se ține în subsolul restaurantului. O cameră sărăcăcioasă și împutită, plină cu mese lungi și scaune pliante și oameni fit, nu toți slăbănogi. Farfuriile de hârtie erau pline cu pizza și saleuri, paharele de plastic, cu suc sau cu bere. Conversațiile se poartă pe marginea vremii frumoase pentru luna ianuarie, cursa de ieri de la asociație și câteva știri internaționale proaste. Membrii Asociației Tinerilor Creștini ocupă o masă în spate și vorbesc mai mult între ei. Întâmplarea o pusese pe nevasta lui Masters la un capăt, o femeie machiată mult și strident, care nu-și ascundea plictiseala cumplită. Sarah

stă între soțul ei și Crouse, cu toată atenția îndreptată spre fotografiile cu bebelușul. Pete, Varner și Gatlin stau în colțul din spate al camerei, distrându-se, făcând comentarii răutăcioase pe seama celorlalți, dar și unul la adresa celuilalt. Lucas e plasat în mijlocul mesei, cu fața la petrecere. Toată lumea remarcase faptul că bea pepsi. Audrey o adusese pe fiica ei, cea mai rapidă alergătoare junioară din stat, și o așezase intenționat lângă Lucas. Copiii se dădeau în vânt după vocea lui răgușită și atitudinea lui copilărească, iar fetița era deja îndrăgostită de el. I-a spus că îi place să-l privească alergând, apoi că ar putea alerga împreună cândva și poate să vină și mama, dacă va putea ține pasul. L-a întrebat pe Lucas cum se antrenează și dacă făcea vreodată încălzire și cum de nu se accidentase niciodată?

Harris stă de cealaltă parte a lui Lucas. Un hohot de râs sarcastic atrage atenția tuturor și Harris răspunde cu voce tare:

— Nu se rănește din cauza băuturii, dragă. Berea menține încheieturile suple.

O tăcere jenantă se lăsă peste grup.

Chiar și Harris o remarcă. Încercând să îndrepte situația, îi dă lui Lucas un pumn în umăr și, când vede că tot nu se destinde atmosfera, se lasă pe spătarul scaunului și spune:

— Am glumit, nu mă lua în seamă!

Pete observă scena. Fără să scoată o vorbă, se ridică în picioare și își face loc de-a lungul peretelui, apoi întinde mâna și ridică paharul de pepsi al lui Lucas și ia o înghițitură. Apoi plescăie din buze și spune „Așa, de control” și îi face lui Harris cu ochiul, ca și cum știau amândoi poanta. Puștiul râde și dă din cap. Pete pune paharul pe masă mai într-o parte și, când își retrage mâna, dă cu piciorul în piciorul mesei. Când paharul începe să se clatine, mâna lovește – intenționat – și răstoarnă tot sucul în poala lui Harris.

Băiatul înjură, dar fără ranchiună și fără supărare, iar ceilalți se străduiesc să nu râdă până îl văd plecat la toaletă. Sarah profită de agitație pentru a se face nevăzută.

Soția lui Masters observă un al doilea scaun gol. Din locul ei regal din capătul mesei, îl întreabă pe soțul ei:

— Ce face fata ta acolo, la estradă? Vorbește iar cu webcamul?

Masters se foiește enervat pe scaun, dar nu-i răspunde.

Mereu binevoitor, Crouse îi explică:

— Avatarul lui Wade ne privește. Vrem să-i facem o surpriză și avem un premiu special pentru el astă-seară.

Femeia pufnește cu dispreț, apoi, pentru că trebuia să-și spună cuvântul și el trebuia auzit de toată lumea, începe să vorbească cu voce

tare, adresându-se celor aflați la masă.

— Omul a murit. E mort de câteva luni și cred că sunteți complet nebuni să continuați jocul ăsta.

Un nouă tăcere se lasă peste ei. Unii se uită la Masters, așteptând ca el să-i spună ceva neveste-sii. Spre surprinderea lor, soțul lui Sarah a reacționat. Un tip cu alură de băiat, micuț, dar bine făcut, avea sentimente contradictorii vizavi de multe subiecte, inclusiv slăbiciunea soției lui pentru memoria unui tip. Dar trebuia să-și apere nevasta, așa că se întinde peste Crouse și i se adresează:

— Dumneata ar trebui să știi cel mai bine, cucoană. Cu toate smacurile de pe ochi și cu o coada de mătură înfiptă-n cur, arăți mai moartă decât fantomele.

Femeia se face stacojie, apoi se îndreaptă de spate. După ce stă o clipă pe gânduri, își ridică poșeta minusculă și îi anunță:

— Eu plec.

Masters dă din cap, fără să spună nimic.

— Am nevoie de cheile de la mașină.

Dar, cu o urmă de zâmbet pe buze, Masters îi răspunde:

— E o seară frumoasă, draga mea. O plimbare mai lungă o să-ți prindă bine.

Ritmul este destul de încet. Lucas se îndreaptă spre nord, traversând o poiană, cu

vântul șfichiindu-i obraji. Mâine o să-l doară tot corpul, dar deocamdată nu se simte obosit. Respirația îi e ușoară, picioarele îl țin. Poteca este lină și aproape dreaptă și are un avans de treizeci de metri, asta când nu uită și aleargă prea repede, după care trebuie să încetinească iar, să se prefacă epuizat ca să-i dea lui Harris un motiv să sprinteze iar. Sau se prefacă că își prinde glezna într-o gaură. De două ori îl păcălește, șchiopătând, și Harris respiră din greu și îl ajunge din urmă, ca să vadă cum vânatul lui își revine brusc și accelerează din nou, luându-i-o înainte. A treia luxație nu mai păcălește pe nimeni. Lucas se uită în urmă, să fie sigur că Harris îi vede zâmbetul larg, apoi, pe următoarea porțiune de teren plat, aleargă mult înainte, apoi se întoarce și fuge înapoi, râzând în hohote, așa cum râde puștiul când face mișto de ceilalți.

Furios, Harris se oprește și aruncă fierul spre el. Lucas se ferește, dar continuă să alerge cu spatele, așteptându-l pe băiat să se apropie, apoi se răsucesce pe călcâie și sprintează din nou, întrebându-l:

— Explică-mi și mie, după ce a murit Wade... de ce ai rămas în oraș?

— Dar nu l-am omorât eu pe tip.

— Bine de știut. Dar de ce ai rămas? De ce n-ai plecat în altă parte?

— Pentru că-mi place aici.

— Aha.

— Sunt cel mai rapid alergător de aici. Și-mi place să câștig competiții.

Ceilalți, mai slabi, îi ajung din urmă. Toată lumea arată încălzită și epuizată, dar continuă să alerge spre Lucas. Nu se așteptase să-i vadă, dar nimic din ce s-a întâmplat astăzi nu l-a încântat mai mult.

— Deci nu l-ai omorât pe Wade?

— Nu.

— Atunci de ce fugi după mine?

Harris reușește să scoată un fel de râs.

— Nu fug după tine. Alerg pur și simplu și te las pe tine înaintea.

Audrey și Carl sunt în față. Lucas o ia spre ei, apoi se oprește și se întoarce să se uite la Harris, care s-a oprit. Toată lumea tremură de oboseală, dar puștiul abia se ține pe picioare. Toată energia lui s-a urcat în expresia feței, defensivă, nepăsătoare și idioată. Cu o mârâitură, le spune:

— L-am adus pe tâmpit înapoi la voi. Vedeți?

— Harris l-a omorât pe Wade, zice Lucas ridicând din umeri. Tocmai mi-a mărturisit.

— Ba nu.

— Te-am auzit cu urechile mele. Apoi întorcându-se către ceilalți: N-aveți decât să ne duceți pe amândoi la Poliție, să se facă lumină, să găsească ei probe... cum ar fi ochelarii ăia ai lui... pariu că se poate găsi ceva interesant pe



acolo.

Harris își scoate ochelarii.

— Atenție, avertizează Pete.

Harris aruncă ochelarii la pământ și ridică un picior, gata să facă mașinăria bucățele. Dar Carl e pe fază și puștiul nu apucă să dea decât două lovituri slabe ochelarilor înainte de a fi luat pe sus și aruncat pe o parte, coastele pocnindu-i înainte ca genunchii osoși să-i atingă pieptul.

Pete se întoarce spre Lucas:

— Nu știam cum să procedăm. Unii dintre noi credeau că ești vinovat, alții nici nu voiau să audă așa ceva. Am încercat să te sunăm, dar, când nu ai răspuns, ne-am gândit că probabil fugi până în Mexic.

Harris încearcă să se ridice, dar Carl îl trânteste iar la pământ.

— Am votat, spune Varner, dacă să venim să te căutăm sau să ne întoarcem la club.

— Deci eu am câștigat, spune Lucas zâmbind.

Audrey își înclină capul și râde.

Sarah stă lângă Carl, urmărind discuția fără să intervină.

— Nu, tu nu ai câștigat decât trei voturi, spune Pete. Dar știi cum luăm noi hotărârile: care e mai vocal, ăla câștigă. Și Audrey era să explodeze încercând să ne convingă să venim după tine.

Lucas se uită la ea și zâmbește.

Ea își dă ochii peste cap, vrând să spună ceva.

Cuvintele sunt acolo, dar nu e nici momentul, nici locul să le rostească.

Sarah face un pas înainte și-l lovește pe băiatul culcat la pământ. Îl mai lovește o dată și încă o dată, perfectându-și tehnica, a treia oară nimerindu-l sub coaste. Când Masters încearcă să o tragă deoparte, luând-o pe sus în timp ce ea se zbate și spune cuvinte care nu mai au niciun rost. Carl îngenunchează și îl împunge iar în coaste, apoi culege de pe jos bucățile de sticlă, vorbind cu iarba în timp ce-și face treaba.

— Bun. Acum. Ce facem mai departe?

Întors de la baie, Harris se mai duce să-și umple o farfurie cu mâncare înainte să-și reia scaunul de lângă Lucas. Președintele clubului de atletism – un fost alergător, sfrijit, cu o pereche de genunchi noi – se urcă pe podium, spunând aceleași glume pe care le spusese și anul trecut înainte de a trece la treburile serioase. Apoi membrii boardului vorbesc îndelung despre tot felul de prostii, antrenorii povestesc despre evenimentele de anul trecut și despre noii alergători care veneau de peste tot să se stabilească aici. Apoi sunt acordate premii, inclusiv o plachetă aurită pentru șeful Poliției care lăsase clubul să împrumute agenții de circulație și străzile. Dar șeful fusese chemat în ultima clipă pentru un scandal și nu avea cine să-i ridice premiul. Cu o voce groasă, Pete strigă

spre scenă:

— Sunt ocupați cu rezolvarea crimelor!

Toți cei de la masă înțeleg aluzia și râd până când antrenorul Able și Tom Hubble se urcă pe estradă.

Amândoi urmau să înmâneze premiul cel mare al serii.

Vreme de cinci minute, cei doi vorbesc pe rând, ridicându-l în slăvi pe Wade. Lucas ascultă, sau cel puțin pare că ascultă. Unele fragmente par proaspete, dar majoritatea erau aceleași vechi povești, spuse acum simplu și într-o lumină frumoasă. Se trezește observându-i pe ceilalți de la masa lui, toată lumea cu privirea în farfurie și mâinile împreunate în poală. Chiar și Harris stă liniștit, dând din cap când era momentul, apoi aplaudă politicos când este dezvelită placa mare, care este apoi arătată la o cameră de luat vederi, spre acea entitate pe jumătate reală pe care nimeni nu o văzuse niciodată.

Apoi vocea se aude, mulțumindu-le tuturor pentru marea onoare și promițându-le că va păstra acest moment pentru totdeauna în inima lui. Uneori Wade suna de parcă îi dădeau lacrimile, alteori de parcă citea un discurs scris.

— Aș fi vrut ca lucrurile să se fi petrecut altfel. Dar nu am nici cel mai mic regret. Iar dacă e vreo consolare, vreau să știți că eu sunt ocupat aici, pe acest tărâm, și sunt fericit.

Apoi tace, sau poate plecase, aplauzele se pornesc și se opresc jenate, iar lumea se ridică să plece. Ceilalți de la masă se duc să se uite mai bine la placă, dar Lucas nu avea chef. O ia spre scări, iar Harris îl urmează, râzând încet. Sau poate nu râdea. Lucas se uită la el, dar nu vede decât un zâmbet politicos.

— Vrei să alergi mâine? întreabă Harris.

— Nu.

— Marți pe pistă?

— Poate.

Harris i-o ia înainte și îi ține ușa să iasă în răcoarea nopții.

— Știi ceva? Cu toții o să ajungem într-o zi acolo. Unde e Wade acum.

— Eu nu.

— De ce tu nu?

— Fiindcă am de gând să mor atunci când o să mor.

## 11

Un alt ibric de cafea alungă frigul din bucătărie. Pe ușa din spate, Lucas privește fulgii de zăpadă plutind din cerul senin – fragmente minuscule de gheață prea rare ca măcar să fie numite ninsoare. De câteva minute vorbește întruna la telefon, spunând povestea repede, grăbindu-se să termine, oprindu-se din când în

când să ia câte o gură de cafea. O dată sau de două ori se oprește ca să mai facă o pauză. Atunci Wade rupe tăcerea și mai comentează sau pune câte o întrebare.

— După ce l-a bătut măr Sarah, ce-ați făcut cu derbedeul?

— L-am cules de pe jos, l-am târât și l-am cărat pe rând până la o potecă mai puțin circulată și pe urmă de-a lungul râului și pe Foster. Era cea mai apropiată stradă și am fost norocoși. Un tip era cu o camionetă, lua lemne din pădure, în afară de drujbă, nu mai avea nimic în spate. Gatlin i-a promis o sută de dolari dacă ne duce înapoi la asociație și Crouse a sunat-o pe cumnată-sa. Fetele au stat în cabină lângă șofer, la căldură, noi în spate, de era să murim de frig. Dar am trăit și am ajuns înapoi pe la zece jumate, ne așteptau polițaii și niciodată n-am fost mai fericit să-i văd.

— Și a mărturisit?

— Adică, dacă s-a prăbușit la pământ și a început să plângă în hohote „O, Doamne, ce-am făcut?” Nu. N-a făcut-o și nici nu o va face. Nici nu cred că-și dă seama cât de nenorocit e.

— Probabil că nu.

— Harris nu crede că toate astea contează. Până la urmă.

Ia o gură de cafea, apoi continuă. Când îl căram prin pădure, mi-a spus: „N-o să găsiți nimic. Telefonul acela e nou. Nu are pe el nimic

important. Fiecare ban pe care îl am în cont are acoperire. Iar probele fizice sunt atât de neconcludente, că le-a luat luni bune numai să-l scoată pe Carl din pușcărie. Deci, ce mi se poate întâmpla mie? Câteva luni la pârnaie, o grămadă de interogatorii de rahat și n-o să le zic nimic. N-or să aibă încotro, or să-mi dea drumul.”

Tăcere.

Lucas pune ceașca goală pe masă, folosindu-și cealaltă mână să așeze telefonul, cu care nu era obișnuit, la ureche.

— Nu știu, Wade, ar trebui să fii atent.

— Atent la ce?

— Wails. Da, le-am spus polițailor ce cred eu. Teoria mea. Nu cred că i-au acordat vreo importanță. Dar, dacă stai și te gândești, e un tip diferit de crimă. Procurorilor nu le plac lucrurile complicate. Ei sunt fericiți când au urme de bocanci pline de sânge care duc direct la ușa criminalului.

Avatarul râde.

Dar Lucas nu râde.

— Telefonul meu tot nu funcționează, spune el aplecându-se în față, în scaun.

— L-ai împrumutat pe ăsta, văd.

— Masters spune că aveam un virus sau un vierme, sau ceva, montat mai demult, care aștepta semnalul să se declanșeze.

— Îți cumpăr altul, nu e nicio problemă.

— Corect, dar o problemă tot avem.

— Care?

— Wails, zice Lucas. Când mi-am amintit azi-dimineață de el, eram obosit. Aveam mintea destul de tulbure. Dar povestea a sunat destul de plauzibil, cel puțin pentru câteva ore. Pe urmă, când stăteam la asociație de vorbă cu detectivii, unele detalii au început să sune cam ciudat.

— Detalii?

— Despre Wails vreau să spun. Sigur, omul a furat banii și pe urmă s-a sinucis. Dar știm sigur că tu ai fost cel care l-a dat în gât?

— Nu știu, răspunde avatarul.

— Mi-ai zis asta. Îmi aduc aminte. Nu erai sigur de ce s-a întâmplat, pentru că e una din poveștile pe care adevăratul Wade nu ți le-a spus niciodată.

La subsol se aude apa curgând cu putere, dar Lucas nu-și dă seama că fusese deschisă decât atunci când se oprește.

— În orice caz, cred că sunt o grămadă de speculații, să punem totul pe seama unui singur om, mort. La o adică da, tipul era un mincinos și un escroc de mare clasă, dar e destul de hazardat să presupui că a ieșit din mormânt, să omoare pe cineva care i-a făcut rău cândva.

Tăcere.

— Dar cineva l-a pus pe Harris să te omoare. Și, dacă nu a fost Wails, atunci nu mai rămâne

decât un singur suspect la ora actuală.

— Aha. Cine?

— Stând strâmb și judecând drept, vorbesc și eu.

— Și eu te ascult.

— OK, deci e cineva care vrea ca toate lucrurile să fie așa cum trebuie. Cineva care ar face orice ca să îndrepte lumea pe făgașul drept. Aceeași persoană mă lasă să mă urc beat la volan, mă lasă să plec și, odată plecat, sună la Poliție.

— Nu eu am sunat, Lucas. Wade a făcut-o.

— Dar tu ești el. Cu câteva diferențe, care sunt uriașe. Nu știu. Sau poate voi doi ați fost exact la fel și tu ești Wade Tanner din toate punctele de vedere. Însă Wade nu ți-a povestit totul despre el. Asta o știm. Pe urmă, într-o bună zi, poate absolut din întâmplare, tu ai descoperit ceva despre omul tău, ceva care te-a supărat rău, rău de tot. Omul care te construise era un căcănar mincinos, sau poate chiar mai rău. Iar tu ai tot personalitatea intransigentă moral a lui Wade. Wade poate nu voia să renunțe la afacerea respectivă. Dar nici tu. Așa că te-ai enervat și ai început să cauți pe cineva cu minte puțină și nevoi mari. De bani lichizi. Și uite-așa apare Harry în oraș. Poate nu te-ai gândit la crimă din prima. Fiindcă a fost pauza aceea lungă între primele lovituri și celelalte, fatale. Poate nu voiai să-l lași pe Harry să



termine treaba. Asta e așa, ca să înfrumusețăm povestea. Eu bănuiesc că întârzierea trebuia să-ți dea ocazia să urli la omul în agonie, să-i spui ce m-ai dezamăgit, omule, și, apropo, mersi pentru bani, pentru nemurire și pentru celelalte chestii.

Tăcere.

— Mai ești aici?

— Nu pot să cred ce aud, spune vocea.

— Dar chiar dacă eu aș crede, tot nu se poate dovedi. Nu există probabil nicio dovadă. Vocile pot fi sintetizate, ceea ce înseamnă că Harris nici măcar nu știe cine l-a angajat. În afară de asta, chiar dacă aș găsi pe cineva să mă creadă, unul ca tine are la dispoziție luni întregi să șteargă fișiere, să scape de probe incriminatoare și, mai important, să se obișnuiască deplin cu situația.

— Dar, Lucas, cum poți gândi asemenea lucruri despre mine? Chiar și pentru o clipă.

— Eu vorbesc despre o voce. Că asta ești. La sfârșitul zilei, ești o serie de cuvinte care vin cu un anumit sunet și totul este foarte vag.

Tăcere.

— Mă auzi?

Nimeni nu-l aude. Legătura a fost întreruptă.

Lucas își ia telefonul de la ureche, îl pune pe masă lângă ceașca goală de cafea.

Audrey urcă de la subsol, îmbrăcată cu un pulover de-al lui și șosete groase. Se așază în

fața lui zâmbind și așteptând.

— Trebuie să fac un duș, spune el.

— Cum te simți? întreabă ea zâmbind.

— Nu înțeleg.

— Să fii cel mai rapid alergător din zonă.

— Nu sunt cel mai rapid, spune el ridicând din umeri.

— Te-am auzit vorbind cu cineva acum câteva minute. Cine era?

— Ninge afară, spune el privind-o.

Ea se întoarce spre geam.

— A, ba nu, spune el. S-a oprit.